

திருவாசகம் விளக்கவுரை (சீவக்குடில் விளக்கம்)

A.No. 18242

Q. 23

ஐந்தாம் பகுதி

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

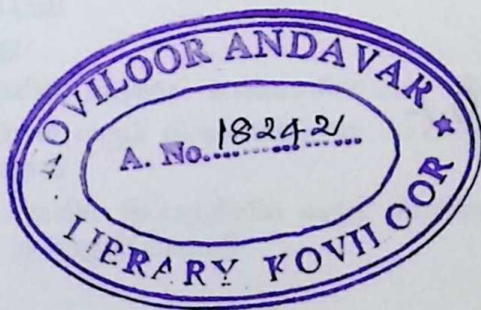

ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு

திருவாசகம் - விளக்கவுரை

(சிவக்குடில் விளக்கம்)

ஐந்தாம் பகுதி

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை வெளியீடு : எண்-19
முதற்பதிப்பு : 2009

உரையாசிரியர்
சி.சு.கண்ணாயிரம்

© SIVAKKUDIL

விலை ரூ. 200 /-

கிடைக்கும் இடம் :

சிவக்குடில்
நேதாஜி நகர்
கோவைப்புதூர்
கோயம்புத்தூர் - 641042
☎ : 0422 - 2607700

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

பொருளடக்கம்

	பக்கம்
1. பதிப்புரை	க
2. திருத்தசாங்கம்	1
3. திருப்பள்ளியெழுச்சி	31
4. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்	77
5. கோயில் பதிகம்	119
6. செத்திலாப்பத்து	169
7. அடைக்கலப்பத்து	211
8. ஆசைப்பத்து	239
9. அதிசயப்பத்து	271
10. புணர்ச்சிப்பத்து	313
11. வாழாப்பத்து	345
12. அருட்பத்து	379
13. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்	419
14. கண்டபத்து	449
15. பிரார்த்தனைப்பத்து	483
16. குழைத்தபத்து	513
17. அன்பர் ஒருவரின் வினாவும் உரையாசிரியரின் விளக்கமும்	i
18. இந்தப் பகுதியில் வரும் திருவாசகப் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி	iii
19. திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள் பாடல்களின் முதற்குறிப்பகராதி	vi

படங்கள் :

1. மேலட்டை - கங்காவதாரம்
2. ளங்கள் குருதேவர்
3. தில்லை
4. திருப்பெருந்துறை
5. திருக்கழுக்குன்றம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்
பதிப்புரை

திருச்சிற்றம்பலம்
தானே முத்தி தருகுவன் சிவனவன்
அடியேன் வாதவூரணைக்
கடவில மனத்தால் கட்ட வல்லார்க்கே

(நால்வர் நாண்மணி மாலை)

திருச்சிற்றம்பலம்

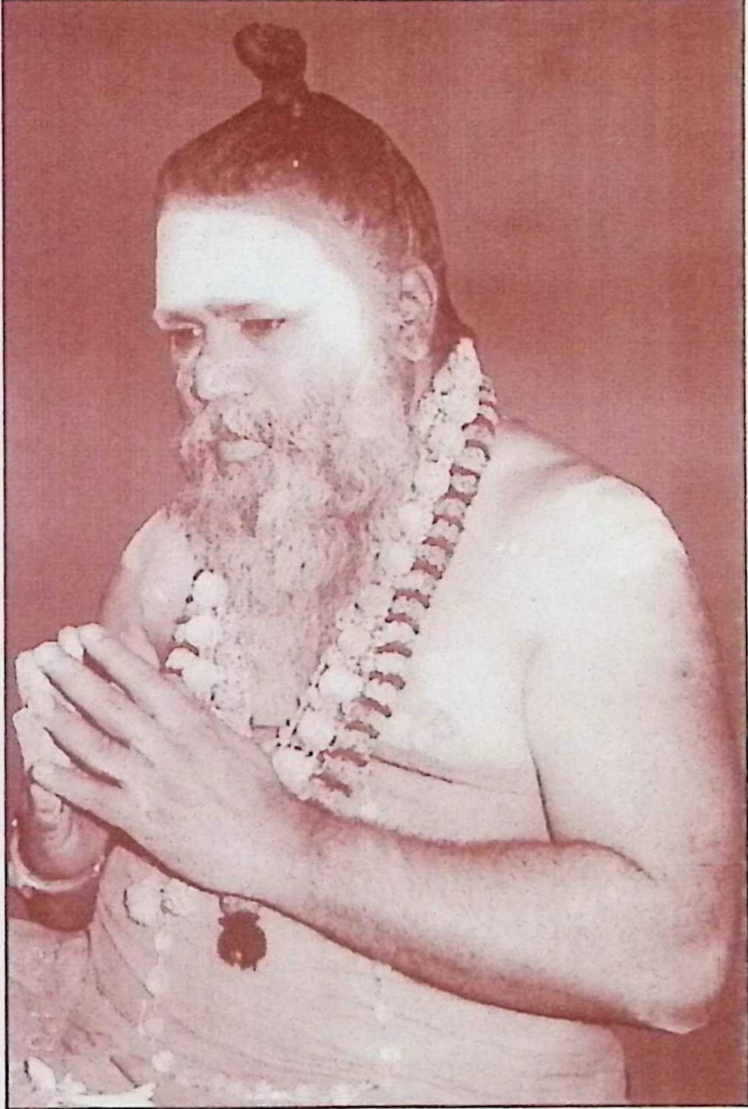
அருள்ஞானமூர்த்தியின் திருக்கருணையாலும் சிவசித்தர் பெருமானின் அருளுணக்கத்தாலும், ‘சித்தாந்தபாநு,’ ‘சிவஞான சரசுவதி’, ‘சேக்கிழார் பாதசேகரன்’ சிவத்திரு. சி.சு. கண்ணாயிரம் அவர்கள் எழுதிவரும் திருவாசகம் - சிவக்குடில் விளக்கம் - என்னும் திருவாசகப் பேருரையின் ஐந்தாம் பகுதி வெளியாகின்றது.

இவ்வைந்தாம் பகுதியில் 19 திருத்தசாங்கம் முதல் 33 குழைத்துபத்து இறுதியாக உள்ள பதிகங்களுக்கு விளக்கவுரை அமைந்துள்ளது. இப்பகுதியில் முந்திய பகுதிகளில் அமைந்திருந்த உரைச்சிறப்புக்களோடு திருவாசகத்தை அனுபவிப்பதற்குரிய வகையில் வேறு பலசுவையான செய்திகளும் அடங்கியுள்ளன.

“யோகநெறி சைவசித்தாந்தத்திற்குப் புதியதன்று; யோகம் சைவசித்தாந்தத்தில் சோடசகலா பிராசாத யோகம் எனப்பட்டுப் பதினாறு நிலைகளில் அமையும். தருமபுர ஆதீனத்தில் யோகம் பயில்வதற்கெனப் பதினாறு ஓடுக்கங்கள் (அறைகள்) உள்ளன. முன்னாளில், இவ்வறைகளில் அமர்ந்து துறவியர்யோகப்பயிற்சி மேற்கொண்டனர். அதனால் உலகத்திற்கு நன்மை யுண்டாயிற்று. இந்நாளில் பயில்வாரிலர் (பக். 49 - 50);”

“யாழ், வீணை இவற்றிடையே வேறுபாடு (பக். 46 - 47);”

திருக்கோயில் வழிபாட்டில் கற்புர தீபாராதனையின்போது சென்னிக்குமேலே கைகூப்பி வணங்கல் ‘துவாத சாந்தப் பெருவெளி வணக்கம்’ ஆகும். (பக். 50);

எங்கள் குருதேவர்
கயிலை மாமுனிவர்
சர்வோத்தம சச்சிதானந்த நாதேசுவர சுவாமிகள்

‘சம்பு பட்சம்’, ‘அணுபட்சம்’ பற்றிய விளக்கம் (பக். 61 - 62)

‘தத்துவமசி’ மகாவாக்கியத்திற்குச் சைவசித்தாந்தம் தரும் பொருள் (பக்.110);

‘மறவா தியர்சொன்ன வாசகமா மலட்டாவைப் பற்றிக், கறவா கிடப்பர்’, எனும் சடகோபரந்தாதிப் பாடல் 37-க்கு அழுக்காற்று வைணவர் கூறும் காழ்ப்புரையும் அதற்கு மறுப்பும் (பக். 72 - 75);

காரண பஞ்சாட்சரம், இருதலை மாணிக்கம், சூக்கும அதிசூக்கும பஞ்சாட்சரங்கள் (பக். 83 - 84);

அந்தரியாக பூசையின் விளக்கம், பக்குவ ஆன்மாக்களின் உடலில் இறைவன் இடங்கொள்ளல், வீரசைவர்களின் இலிங்கதாரண விளக்கம் (பக். 143 - 145);

‘இன்றெனக் கருளி’ எனும் திருவாசக இருதய பாசுர விளக்கம் (பக். 150 -154);

திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது எனும் மரபு, அக்கொள்கையராகிய வித்துவான் தியாகராச செட்டியார் வாழ்வில் நிகழ்ந்த சம்பவம்; சீகாழித் தாண்டவராய சுவாமிகளுக்குத் திருவுளச்சீட்டின் வழி அம்பலவாணர் திருவாசகவுரை எழுத அனுமதி அளித்தது. ‘சிவக்குடில் விளக்கம்’ எழுந்ததன் நோக்கம் (பக். 276 - 278);

அந்தணர்களைப் ‘பார்ப்பனர்’ என்பதன் விளக்கம் (பக். 342);

‘அதெந்து’ என்ற சொல்லின் விளக்கம். (பக். 384 - 385);

கொங்கு நாட்டில் மாதானிகள் பால்பண்பங்களை உண்ணுமை (பக். 180-181)

திருவாதவூரர் இம்மண்ணுலகுக்கு வருமுன் சாம்பபதம் பெற்றுத் திருக்கயிலையில் இறைவனுக்கு அண்மையில் கணநாதராகத் திருத்தொண்டு செய்தார் என்ற வரலாறும் அதற்கு அகச்சான்றும். (பக். 299 - 301);

‘கோலமேனி வராகமே’ எனும் தொடருக்கு டாக்டர் ஜி.யு.போப் அவர்களின் பிழையான மொழிப்பெயர்ப்பும் அதற்குத் திருவாசகமணி அவர்களின் மறுப்பும், ‘வராகன்’ என்ற பாடத்தின் பிழை. (பக். 435 - 436);

குதிரைகள் வாங்கக் கொடுக்கப்பட்ட அரசாங்கப் பொருளை மணிவாசகப் பெருமான் கையாடிய குற்றத்தைப் பாண்டிய மன்னன் மன்னிக்கவேயில்லை என்று டாக்டர் ஜி.யு.போப்பின் கருத்துக்குத் திருவாசகமணியின் மறுப்பு (பக். 450 - 451);

என்னும் இவை போன்ற அருமையும் சுவையும் நிறைந்த பல செய்திகள் இவ்வுரையைப் படிப்போருக்கு இன்பமுட்டும்.

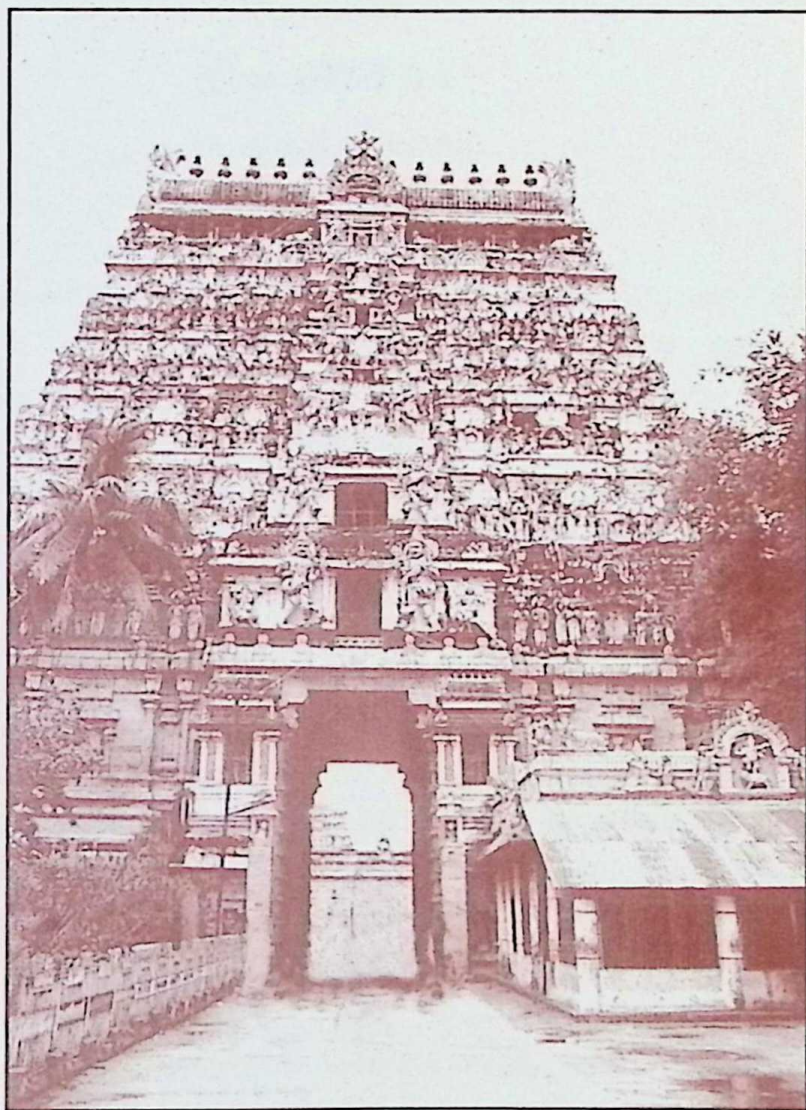
இந்த ஐந்தாம் பகுதியின் "கங்காவதாரம்" அட்டைப்படத்தை மிகவும் சிறப்பாக வடிவமைத்து உதவிய திரு.க.சிவசுப்பிரமணியன் B.Sc., (Agrl.) கோவை, தில்லை - திருக்கோவில் புகைப்படம் எடுத்து உதவிய திரு. C. முருகன் B.A., திருச்சி, திருப்பெருந்துறை - திருக்கோவில் புகைப்படம் எடுத்து உதவிய திரு. K.C.N. திருஞானசம்பந்தம் திருப்பெருந்துறை, திருக்கழுக்குன்றம் - திருக்கோவில் புகைப்படம் எடுத்து உதவிய திரு. N. விஜயகுமார் B.Com., PGDLM., கோவைப்புதூர் இவர்களுக்கு எம்முடைய நன்றி. உரித்தாகுக.

இந்த ஐந்தாம் பகுதி கோவை Eye - Care Opticians உரிமையாளர், கயிலைமணி. சிவத்திரு. V. சந்திரசேகர் அவர்களின் பொருளுதவியால் வெளிவருகின்றது. இவருக்கும் இப்பதிப்புப் பிழையின்றிச் செம்மையாக வெளிவரவேண்டும் எனும் அக்கறையுடன் கடுமையாக உழைத்தவராகிய நெய்வேலி என்.எல்.சி. முதன்மை மேலாளர், 'கயிலைமணி' Er.N. கார்த்திகை B.E., அவர்களுக்கும், இந்நூலை அழகுற வடிவமைத்து உரிய காலத்தில் அச்சிட்டுக் கொடுத்த நெய்வேலி நேஷனல் பிரிண்டர்ஸ் அச்சகத்தாருக்கும் ஊழியர்களுக்கும் எம் நன்றி உரித்தாகுக.

உரையாசிரியருக்கும் மற்றும் இப்பதிப்பு நன்கு வெளிவர எல்லாவகையாலும் உதவிய அனைவருக்கும் எம்முடைய நன்றியைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறோம். அனைவரும் சிவசித்தர் பெருமானின் திருவருள் நோக்கம் பெற்று உயர்வடையப் பிரார்த்திக்கின்றோம்.!

வந்தே சுந்தர பரசிவ குடிலம் சித்தேஸ்வரம் சாசுவதம்

ஸ்ரீ சித்தர் பணியில்
சிவக்குடில் அன்பர்கள்
ஸ்ரீ சித்தர் ஞானபாடசாலை

தில்லை - மேலைக்கோபுரவாயில் -
கற்பக விநாயகர் சந்நிதியுடன்.

திருவாசகம்

19. திருத்தசாங்கம்

தில்லையில் அருளியது
(அடிமைகொண்ட முறைமை)

முடிமன்னன் ஒருவனுக்கு இருக்க வேண்டிய சிறந்த பத்து உறுப்புக்களைத் “தசாங்கம்” என்பர். தசாங்கம் என்னும் காரியத்தின் பெயர் அதனை உணர்த்துதற்குக் கருவியாகிய நூலுக்காதலாற் காரியவாகு பெயர். இது பத்து உறுப்புக்களின் பெயராய்ப் பின்னர் அவற்றைத் தன்னகத்தே கொண்ட நூலுக்காயிற்று. இப்பத்துறுப்புக்களின் பெயர்களையும் அவை ஒரு நூலின் பகுதியாக அமைதலையும் முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 103 முதல் 124 முடியவுள்ள பகுதிகளிலும் ஆண்டு விளக்கிய உரையினுள்ளும் காண்க. பின்னாலில் இது, தமிழில் வரும் தொன்னூற்றாறு சிற்றிலக்கியங்களில் ஒன்றாக நிலைபெற்றது. இந்தப்பகுதி, கிளி ஒன்றுக்கு இறைவனின் பத்துறுப்புக்கள் எவை என்று பயிற்றுவித்தல் போல அமைந்துள்ளது. இந்தக்கிளி, இல்லத்தில் கூட்டில் வளர்க்கும் கிளி அன்று; சோலையிலுள்ள மரத்தில் தாய்க்கிளி கட்டிய கூட்டில் வசிக்கும் கிளியாகும். இதனை; “தாதாடு பூஞ்சோலைத்தத்தாய்” (360); “சோலைப்பசுங்கிளியே” (367) எனவரும் பகுதிகளால் அறியலாம். முன்னர் வந்த “குயிற்பத்து” என்பது போல இந்தப் பகுதியும் “கிளிப்பத்து” என்று பெயர் பெறத் தக்கதாயினும், நுதலும் பொருளின் சிறப்பு நோக்கித் “தசாங்கம்” எனப் பெயர்பெற்றது. ஈண்டு, இறைவனின் பத்துறுப்புக்களைப் பகர்தலின் “திரு” என்னும் அடை புணர்த்தப்பட்டது. இந்தப் பகுதியைக் குயிற்பத்தின் பின் அமைக்கக் காரணம் முன்னர்க் “குயிற்பத்து” உரையின் தோற்றுவாயிற் காண்க. இஃதும் தில்லையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

குருவினால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று உண்மை உபதேசம் பெற்ற ஆன்மா, தசகாரியங்கள் ஒவ்வொன்றாகக் கடந்து முடிவில் சிவபோகத்தில் இன்புறும்.

இந்தப்பகுதியிலும் “மலங்கமுவ வந்திழியும்” (361); “மும்மலங்கள்பாயும்” (364); “தீயவினை நாளும் அணுகாவண்ணம்” (366); “நெஞ்சத்திருளகல” (362); “பிறவிப்பகை கலங்க” (365); “முத்தியருளுமலை” (362) என ஆன்மா, மலபரிபாகம் பெற்று வீட்டின்பில் திகழ்தல் கூறுதலின் “அடிமை கொண்ட முறைமை” என்பதை இதன் கருத்துரையாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர்.

“செடியுடலறுக்கும் திருத்தசாங்கம்
அடிமை கொண்ட முறைமையதாகும்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“பேர்நாடுராறுமலை பேணுரார்தி படைமுரசு
தார்கொடி யெலாமரற்குச் சாற்றல் தசாங்கமதாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

இந்தப் பகுதி முழுவதும் நேரிசை வெண்பாக்களால் அமைந்துள்ளது.

நேரிசை வெண்பா

திருச்சிற்றம்பலம்

358 ஏரா ரிளங்கிளியே யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
சீரார் திருநாமம் தேர்ந்துரையாய் - ஆரூரன்
செம்பெருமான் வெண்மலரான் பாற்கடலான் செப்புவபோல்
எம்பெருமான் தேவப்பிரான் என்று. க

நாமம்

(இ-ள்)

அழகு நிறைந்த இளங்கிளியே; எங்கள் திருப்பெருந்துறை அரசனின் சிறப்பு நிறைந்த திருப்பெயர் “திருவாரூரன்” “எங்கள் பெருமான்” என்று, உருத்திரனும் திருமாலும் நான்முகனும் இந்திரனும் கூறுவது போலத் தேர்ச்சிபெற்று மொழிவாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலை; ஏரார் இளங்கினியே; எங்கள் பெருந்துறைக்கோன், சீரார் திருநாமம் “ஆருரன்; எம்பெருமான்” என்று, செம்பெருமான்; பாற்கடலான்; வெண்மலரான், தேவர்பிரான் செப்புவபோல் தேர்ந்து உரையாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஏர் ஆர் இளம் கிளி - 361-ம் திருப்பாடலில் இந்த கிளியைச் “செல்வீ” என்று விளிக்கின்றார். ஆதலின் இது பெண்கிளி என்பது பெற்றும். பெண்கள், தங்கள் அழகையும் இளமையையும் பிறர் பாராட்டின் மகிழ்வார். ஆதலின் தசாங்கம் கூறவுள்ள கிளியை மகிழ்வித்து ஊக்குதற் பொருட்டு ஈண்டு அழகு நிறைந்த இளம் கிளியே என விளித்தார்.

எங்கள் பெருந்துறைக்கோன் - எங்கள் - ஏனைய அடியார்களையும் உட்படுத்துப் பண்மையில் பகர்ந்தார். **பெருந்துறைக்கோன்** - நம் அடிகளை இறைவன் ஆட்கொண்ட இடம் பெருந்துறை. அவன் அனைவருக்கும் தலைவனாதலின் **கோன்** என்றார். **எங்கள் கோன்; பெருந்துறைக்கோன்** - என ஈரிடத்தும் கூட்டுக.

சீர் ஆர் திருநாமம் - இறைவனின் சிறப்புக்களாவன ஆன்மாவை அநாதியே பற்றியுள்ள ஆணவ மலத்தின் பிணிப்பை நீக்கலும், ஆன்ம அறிவை மறைத்து வினைப்பயன்களை நுகர்வித்து மலபரிபாகம் வருவித்தலும்; பின்னர் அந்த மறைப்புச் சத்தியே அருட்சத்தியாகமாறி ஆன்மாவைப் பதியின் பால் கூட்டித் தானும் ஆன்மாவும் பதியுடன் ஒன்றி ஆன்மாவீட்டின்பம் நுகரும் வண்ணம் இயக்குதலுமாம். இவை அனைத்தும் திருவைந்தெழுத்தில் அமைந்துள்ளன. திருவைந்தெழுத்து அவன் பெயரே யாதலின் **சீரார் திருநாமம்** என்றார்.

இறைவன் மாட்டுக் கழிபேரன்பு கொண்டோர் அவன் திருப்பெயரில் ஈடுபாடும் அதனைப் பிறர் வாயில் கேட்பதில் பெருவிருப்பும் மகிழ்ச்சியும் கொள்வர். இது காதல் வயப்பட்ட பெண் ஒருத்தி தன் காதலனின் பெயரைக் கேட்பதில் கிட்டும் விருப்பத்தையும் மகிழ்ச்சியையும் ஒக்கும்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ சிறையாரு மடக்கிளியே யிங்கேவா தேனொடுபால்
முறையாலே யுணத்தருவன் மொய்பவளத் தொடுதரளந்
துறையாருங் கடற்றேணை புரத்தீசன் றுளங்குமிளம்
பிறையாளன் நிருநாம மெனக்கொருகாற் பேசாயே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-60-10)

என்பது நினைக.*

திரு நாமம் - திரு - மனத்தைக் கவரும் பெயர். திருக்கோவையார் முதற்செய்யுளில் “திருவளர் தாமரை” - என்றதற்குப் பேராசிரியர் உரைகாண்க.

நாமம் - பெயர் - தசாங்க உறுப்புக்களில் முதலாவதாக நிற்பது **ஆருரன் எம்பெருமான் என்று** - ஆர் - பூமி; மண், ஈண்டுப் புற்றுமண் குறித்தது. இறைவன் இந்தத் தலத்தில் புற்றிடங்கொண்டானாக விளங்குகின்றான். அந்த மூர்த்தி எழுந்தருளிய தலம் ஆருராயிற்று. அவன் ஆருரன் ஆனான். **திருவாரூர்** - திருமகள் நிறைந்துள்ள ஊர் எனலுமாம். **எம்பெருமான்** - பெருந்தேவர்களாகிய எங்கள் பெருமைக்குரிய தலைவன் என்று உருத்திரன் திருமால் நான்முகன் இந்திரன் முதலியோர் உரிமை பாராட்டியவாறு - **என்று** - என்று இப்பெருந்தேவர்கள் கூறுவது போல் - என்றவாறு.

* அரக்கனே யாக வேறே

ரமரனே யாக வன்றிக்

குரக்கினத் தலைவனே தானு குக

கொடுமை யாக

இரக்கமே யாக வந்திங்

கெம்பிரான் நாமஞ் சொல்லி

உருக்கின னுணர்வைத் தந்தா

னுயிரித னுதவி யுண்டோ

(கம்பராமாயணம்

- சுந்தரகாண்டம், உருக்காட்டுபடலம் 27)

செம்பெருமான், பாற்கடலான் வெண்மலரான் தேவர்பிரான் :-

செம்பெருமான் - செந்நிறங் கொண்டவனும் பெருமைக்குரியவனுமான உருத்திரன். இவர் சீகண்டருத்திரரின் ஆட்சிக்குட்பட்ட திருமுர்த்திகளுள் ஒருவர். பேரூழியைச் செய்யும் மகாருத்திரனாகிய சிவபெருமான் அல்லர். **பாற்கடலான்** - திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்டவனாகிய திருமால். காத்தற் கடவுள். **வெண்மலரான்** - வெள்ளைத் தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் நான்முகன்; படைத்தற் கடவுள்; **தேவர்பிரான்** - தேவர்களின் தலைவன்; இந்திரன்.

இதற்கு இவ்வாறன்றி செம்பெருமான்; தேவர்பிரான் என்பவற்றையும் இறைவன் திருப்பெயர்களாகக் கொண்டு ‘ஆரூரன்’; ‘எம்பெருமான்’ என்பவற்றோடு கூட்டிப் பாற்கடலானும் வெண்மலரானும் செப்புவர் என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளர்கள். முன்னரும் கீர்த்தித்திருவகவல் 122-ல் “தேவதேவன் திருப்பெயராகவும்” என்றது நினைக.

இறைவன், தனக்கென ஒரு பெயரில்லாதவன். ஆயினும் ஆயினும் அடியார்கள் அவனை எண்ணற்ற பெயர்களால் துதி செய்து உய்வார்கள். இதனை;

“புழுகுநெய்ச் சொக்க ரபிடேகச் சொக்கர்கார்ப் பூரச்சொக்கர்
அழகிய சொக்கர் கடம்ப வனச்சொக்க ரங்கயற்கண்
தழுவின சங்கத் தமிழ்ச்சொக்க ரென்றென்று சந்ததநீ
பழகிய சொற்குப் பயன்றோந்து வாவிங்கென் பைங்கிளியே”
(மதுரைக்கலம்பகம் 54)

எனவரும் குமரகுருபர முனிவர் திருவாக்கு நினைக.

செப்புலபோல் தேர்ந்து உரையாய் - நீ கிளிப்பிள்ளை. உன்னால் இறைவன் திருப்பெயர்களின் மாண்பை ஆய்வுசெய்து அவற்றின் சிறப்பை மனங்கொள்ளல் இயலாது. பிறர் கூறிப் பயிற்றுவதை மட்டுமே பொருளறியாது கூறுவாய். அவ்வாறு சரியாகக் கூறவும் நீ பல காலம் பயிற்சி பெறல் வேண்டும். மும்மூர்த்திகளும் இந்திரனும் பல காலம் கூறும் இறைவன் நாமத்தைக்கேட்டு அவர்கள் சொல்வது போலக் கூறுவாயாக என்பார். **செப்புலபோல்** என்றார். அவ்வாறு நீ கூறுவதும் பிழையின்றி

அமைதல் வேண்டும். அதற்கு நீ அவர்கள் கூறுவதைக் கேட்டுக் கேட்டுத் திருத்தமாகக் கூறப் பயிற்சி பெறல் வேண்டும். அவ்வாறு செம்மையாகப் பயின்றபின் கூறுக என்பார் **தேர்ந்து உரையாய்** என்றார்.

இறைவனுக்கு அடிமையாதற்குரிய சாதனங்களில் முதலாவதாக நிற்பது அவன் திருப்பெயரைக் கேட்டல். “முன்னம் அவனுடைய நாமம் கேட்டான்” என்பது நம் அரசுகளின் திருவாக்கு. இந்தத் திருப்பாடல் நாமம் கேட்டற்கான முயற்சியை மொழிகின்றது. இதனால் இந்தப் பதிகத்தின் கருத்தாகிய “**அடிமை கொண்ட முறைமை**”. புலனாதல் பெற்றும்.

359. ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே யேழ்பொழிற்கும்
நாதனமை யாளுடையான் நாடுரையாய் - காதலவர்க்
கன்பாண்டு மீளா வருள்புரிவான் நாடென்றும்
தென்பாண்டி நாடே தெளி. 2

நாடு

(இ-ள்)

குற்றமற்ற இனிய சொற்களைப் பேசும் பச்சைக் கிளியே; சீவன் முத்தர்களை அன்பினால் தன் ஆளாகக் கொண்டு, அவர்கள் மீண்டும் பிறவிக்கு வாராமல் அருள் பாலிப்பவனும்; ஏழு உலகங்களுக்கும் தலைவனும், நம்மை அடிமையாகக் கொண்டவனுமாகிய சிவபெருமானின் நாடு எக்காலத்தும் தென்பாண்டி நாடே என்று தெளிவுபெற்று; அவ்வாறே உரைப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலை; ஏதமிலா இன்சொல் மரகதமே; காதலவர்க்கு அன்பாண்டு; மீளா அருள்புரிவான்; ஏழ்பொழிற்கும் நாதன்; நமை ஆளுடையான் நாடு; என்றும் தென்பாண்டி நாடே தெளி; உரையாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஏதம் இலா இன்சொல் மரகதமே - மரகதம் - நவமணிகளுள் ஒன்றாகிய பச்சை நிறமுள்ள மணியைக் குறித்தது. இது முதலில் பண்பாகு

பெயராகப் பச்சை மணியைக் குறித்துப் பின் வண்ணத்தாலும் உயர்ந்த விலைமதிப்பாலும் உவம ஆகு பெயராகக் கிளியைக் குறித்து நின்றது. **ஏதம்** பச்சை மணிகுள்ள குற்றங்கள் பச்சைமணி கருடப்பச்சை; காடம்; பித்தகம் என மூன்று பிரிவினது. இவற்றுள் ஈண்டு குறிக்கப்படுவது **காடம்**. இதற்குள்ள குற்றங்களைத் தோடம் (தோஷம்) என்பர். அவை **சாஞ்சிதம்** (எலுமிச்சை இலையின் நிறம்); **துட்டம்** (அலரி இலையின் நிறம்); **தோட மூர்ச்சிதம்** (நெற்பயிரில் உள்ள புல்லின் நிறம்); **தோடலேசம்** (தாமரை இலையின் நிறம்); **மந்ததோடம்** (மயிலிறகின் நிறம்) என ஐந்தாம். இம்மணிகள் இக்குற்றங்கள் இல்லாமையுடன் குணங்களுடனும் இருத்தல் வேண்டும். அவற்றைச் சகுணங்கள் என்பர். அவை **உல்லகிதம்** (மென்மைத்தன்மையுடைமை); **பேசலம்** (குளத்து நீரில் விளைந்த நெற்பயிரில் பால்முற்று முன் உள்ள நெல் மணிகளின் பச்சை நிறம்); **பீத்தகம்** - **பச்சைக்கிளியின் நிறம்**; **முத்தம்** - துளவ (இலையின் நிறம்) **மீதுகம்** - (தாமரை இலையின் நிறம்) என ஐந்தாம். மரகதமணிக்கு இவ்வைந்து குற்றங்களுள் ஒன்றுகூட இருத்தல் கூடாது. குணங்கள் ஐந்தில் ஏதேனும் ஒன்றாயினும் இருத்தல் வேண்டும். இத்திருப்பாடலில் கூறப்பட்ட மரகதமணி, இக்குற்றங்களில் ஒன்றுகூட இல்லாததும்; **மீத்தகம்** என்ற ஒரு குணம் மட்டும் உள்ளதாம். ஆதலின் இது கிளிக்கு உவமையாயிற்று. இந்த விவரங்களை எல்லாம் திருவிளையாடற்புராணம் மாணிக்கம் விற்றபடலம் செய்யுள் 65 முதல் 69 வரையுள்ள பகுதியிற் காண்க.

ஏதம் - என்பதைச் சொல்லுக்கும் புணர்த்து ஏதமிலாச் சொல் என்க. சொற்களுக்கான ஏதம்; பொய், குறளை, வஞ்சனை; பயனின்மை முதலியன. ஏதங்கள் இன்மையுடன் சொற்கள் கடுஞ்சொற்களாக இல்லாமல் இனிய சொற்களாகவும் இருத்தல் வேண்டும். ஆதலின் ஏதமிலா **இன்சொல்** என்றார். இக்கிளிகள் உயர்ந்த ஒழுக்கமுள்ள அடியார்கள் வாழும் தில்லைப்பதியின்; ஆதலின் அவர்கள் மொழிவன கேட்டு உயர்ந்த சொற்களையே இனிமையாகப்

பேசும் இயல்பினவாயின. முன்னம் 270-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் (7-132-1) பார்க்க.

காதலவர்க்கு அன்பு ஆண்டு - காதலவர் - ஈண்டுச் சீவன் முத்தர்களைக் குறித்து நின்றது. காதலவர்களை என இரண்டாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம். **அன்பு** - அன்பினால் என்று அகக்கருவிப் பொருளில் வந்த மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க. **ஆண்டு** - தன் அடிமைகளாகக் கொண்டு.

மீளாஅருள்புரிவான் - **மீளா** - மீண்டும் பிறவிக்கு வரா வண்ணம். **அருள்புரிவான்** - வீட்டின்பில் இடையறாது திளைக்கச் செய்வான். இவ்வாறு அருள்பெறுவோர் சீவன்முத்தரே ஆவர் என்பது தெளிக.

ஏழ்பொழிற்கும்நாதன் - **பொழில்** - உலகங்கள். **ஏழ்பொழில்** - மேலேழ் உலகங்களும் கீழ் ஏழுலகங்களும் ஆகப் பதினான்கு உலகங்களுக்கும். **நாதன்** - தலைவன் அரசன். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஏழுடை யான்பொழி லெட்டுடை யான்புய மென்னைமுன்னாள்
ஊழுடை யான்புலி யூரன்ன பொன்னிவ் வுயர்பொழில்வாய்ச்
சூழுடை யாயத்தை நீக்கும் விதித்துணை யாமனனே
யாழுடை யார்மணங் காணணங் காய்வந் தகப்பட்டதே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 7)

எனவரும் நம் அடிகள் வாக்கிலே காண்க.

நாடு என்றும் தென்பாண்டி நாடே - **நாடு** - அவனால் ஆளப்படும் நாடு. தசாங்க உறுப்புக்களில் இரண்டாவதாக நிற்பது. **என்றும்** - ஏனைய நாடுகளிலும் சைவம் நிலவினும் அவற்றுள் புறப்புறச் சமயங்களும் புறச்சமயங்களும் தோன்றி வளர்ந்து பின் மறையும். அக்காலங்களில் சிவநெறி அல்கி நிற்கும். ஆதலின் அவை இறைவனுக்கு நிலையான பதிகளல்ல

என்றவாறு. முன்னரும் போற்றித்திருவகவல் 163-164-ல் “தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி; எந்நாட்டவர்க்கும் இறைவா போற்றி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. **தென்பாண்டி நாடே** — இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியில் உள்ள பாண்டிய நாடு. இறைவனுக்குரிய நாடு பாண்டியநாடு என்பதை முன்னம் கீர்த்தித்திருவகல் 118-ல் “பாண்டி நாடே பழம்பதியாகவும்” என்றருளியதாலும் அறிக. **நாடே** - ஏகாரம் தேற்றப் பொருளில் வந்தது.

சிவபரம்பொருள்மாட்டுப் பயன் கருதாது பத்தி செலுத்துவோர் சீவன் முத்த நிலைக்கு உயர்வர். அந்த நிலையிலும் அவர்கள் பயன் கருதாத பத்தி புரிவர். இறைவன் அவர்கள்மாட்டுத் திருவருள் பாலித்து மீண்டும் பிறவிக்கு வரா வண்ணம் வீட்டின்பத்தை இடைவிடாது நுகரச் செய்வன் என்பது இந்தத் திருப்பாடலில் போந்த பொருள். இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “**அடிமை கொண்ட முறைமை**” புலனாதல் காண்க.

360 தாதாடு பூஞ்சோலைத் தத்தாய் நமையாளும்
மாதாடு பாகத்தன் வாழ்பதியென் — கோதாட்டிப்
பத்தரெல்லாம் பார்மேற் சிவபுரம்போற் கொண்டாடும்
உத்தர கோசமங்கை யூர்.

ந

நகரம்

(இ-ள்)

மலர்வனத்தில் மகரந்தத்தில் திளைக்கும் கிளியே! நம்மை அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளுபவனும் உமையம்மை இயங்கும் கூறுடைய திருமேனியனுமாகிய இறைவன் வாழ்கின்ற ஊர் யாது என்னில் தொண்டர்கள் அனைவரும் இந்நிலவுலகில் திருக்கயிலைபோலப் பாராட்டிக் கொண்டாடும் உத்தரகோசமங்கையே அவன் ஊர் என்று கூறுவாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில் உள்ள “கோதாட்டி” என்பதைச் சிவபுரம் போல் என்றதன் பின் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் உரை காண்க.

தாது ஆடு பூம் சோலைத் தத்தாய் - தாது - மகரந்தம். தேன் எனலுமாம். **ஆடு** - ஆடுகின்ற திளைத்து விளையாடுகின்ற. **பூம்சோலை** - மகரந்தங்களும் தேனும் நிறைந்த மலர்களுள்ள மலர்வனம். **தத்தாய்** - **தத்தை** - பெண்கிளி. மலை நாட்டில் பெண்களுக்குத் “தத்தை” என்று பெயரிடுதல் இன்றும் வழக்கிலுள்ளது காண்க. **தத்தாய்** - விளி.

நமை ஆளும் மாதா ஆடும் பாகத்தன் - நமை - அடியார்களாகிய நம்மை. கிளியையும் உளப்படுத்துக் கூறியவாறு. **ஆடும்** - இயங்குகின்ற.

வாழ்பதி - நிலையான இருப்பிடம்; சொந்த ஊர். **வாழ்** - முக்காலத்தும் பொருந்தும் வினைத்தொகை.

பத்தர் எல்லாம் - சிவனடியார்கள் அனைவரும் இவர்கள் சரியையாளர்; கிரியையாளர்; யோகிகள்; ஞானிகள் முதலிய எல்லாருமாவர்.

பார்மேல் சிவபுரம் போல் - திருக்கயிலையைப் போல உத்தரகோச மங்கையைப் புகயிலையமாகப் பாவித்து.

கோதாட்டி - 171-ம் திருப்பாடல் உரையில் விளக்கியது காண்க. தத்துவ சுத்தி செய்து என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

கொண்டாடும் உத்தரகோசமங்கை - **கொண்டாடும்** - சிவபெருமானைக் கொண்டாடும் என்றும்; உத்தரகோசமங்கையைக் கொண்டாடும் என்றும் உரைக்க நின்றது. கணநாதர்கள் சிவபுரத்தில் எப்பொழுதும் சிவபெருமானைக் கொண்டாடுவர் என்றும்; சிவபுரத்தை எப்பொழுதும் கொண்டாடுவர் என்றும் உரைக்க நின்றது. அவ்வாறே, பத்தர்கள் பார்மேல் உத்தரகோசமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ள இறைவனைக் கொண்டாடுவர் என்றும் உத்தரகோசமங்கை நகரைக் கொண்டாடுவர் என்றும் உரைக்கநின்ற நயம் காண்க.

ஊர் - நகரம் இதன்பின் “என்று கூறுவாயாக” என்பது வருவித்துரைக்க. “உத்தரகோச மங்கையுராகவும்” என முன்னர்க் கீர்த்தித் திருவகவல் 120-ல் அருளியது நினைக. இந்தப் பகுதியின் சிறப்புப்பற்றி முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 48-49-ல் உரைத்தவை காண்க.

தசாங்க உறுப்புக்களில் முன்றுவதாக நிற்கும் நகரம் கூறப்பட்டது.

இந்தத் திருப்பாடலில் “மாதாடு பாகத்தன்” என்று அருளிச் செய்ததால் இறைவன் பேரருளுடன் எழுந்தருளிவந்து ஆட்கொண்ட நிலை வழுத்தப்பட்டது. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “அடிமை கொண்ட முறைமை” புலனாதல் பெற்றேம்.

361. செய்யவாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீநஞ் சிந்தைசேர்
ஐயன் பெருந்துறையா னுறுரையாய் - தையலாய்
வான்வந்த சிந்தை மலங்கழுவ வந்திழியும்
ஆனந்தங் காணுடையா னுறு

சு

நதி

(இ-ள்)

சிவந்தவாயினையும் பச்சை வண்ணச் சிறகுகளையும் கொண்ட கிளியே! நம் உள்ளத்திலும் வந்து தங்கியுள்ள தலைவனாகிய திருப்பெருந்துறை இறைவனுக்குரிய நதியின் பெயரை உரைப்பாயாக; அழகியே! உயர்வாகிய நம் உள்ளத்தின் மாசு கழுவும் பொருட்டு, விண்ணினின்று வந்து இறங்கியதும்; திருப்பெருந்துறையை உடையவனுக்கு உரியதுமான ஆற்றின் பெயர் பேரின்பம் என்பதை அறிவாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “ஆறு” என்பதை மூன்றாம் அடியின் ஈற்றில் வைக்க; “உடையான்” என்பதை “பெருந்துறை” என்பதன் பின் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

செய்ய வாய்ப் பைஞ்சிறகிற் செல்வீ - செய்யவாய் - செம்பொருளையே பேசும் வாய் எனலுமாம். **பைஞ்சிறகு** - பச்சை நிறமுள்ள நீ அந்த வண்ணமுள்ள உமையம்மையின் கரத்திலமரும் பேற்றினை; அவளது சிவந்தவாயை எப்பொழுதும் நோக்கும் நிலையினை; ஆதலின் செம்பொருளையே பேசுவது நின் இயல்பாயிற்று. **செல்வீ** - இது, பெண்கிளியாதலாலும் அழகாலும் பெருமையாலும் உயர்ந்ததாகையாலும் செய்யவாயும் பச்சை வண்ணமும் மட்டுமே கொண்டு வேறு அணிகலன்களின்றியே அழகாக

விளங்குவதாலும் “செல்வீ” என்றார். “செல்வீ” என்பது விளியேற்றுச் செல்வீ! என்றாயிற்று. அஃறிணைப் பொருளாகிய கிளியை உயர்திணையில் விளித்தது காதன்மை பற்றி வந்த திணை வடிவமைதி. வீ - பறவை என்று கொண்டு செல்வீ - செல்கின்ற பறவை என்றுரைத்தார் திரு. அ.சோமசுந்தரம் செட்டியார் M.A.,

நம்சிந்தை சேர் ஐயன் பெருந்துறையான் - நம்சிந்தையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விளித்துக் கொள்க. பெருந்தேவர்களாகிய திருமால் அயன் முதலியோருக்கு அரியவன் மிகவும் இழிந்த நம் சிந்தையிலும் எழுந்தருளினான் என்றவாறு. **சேர்** - இறைவன் எப்பொழுதும் நம் உள்ளத்தில் உள்ளான். ஆனால் பக்குவமின்மையால் அவன் இருப்பை நாம் அறிந்தோமல்லோம். அவன் ஞானாசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்ட பின்பே அவன் உணர்த்த நம்சிந்தையில் அவன் இருப்பதை உணர்ந்தோம். என்க. **ஐயன்** - அழகன் எனலுமாம். **பெருந்துறையான்** - அவன் அவ்வாறு ஆட்கொண்டு தன் இருப்பை உணர்த்திய தலம் திருப்பெருந்துறை. ஆகலின் அவனை அப்பதிக்கு உரியவன் என்றார்.

ஆறு உரையாய் - நம் தலைவனின் நாமம்; நாடு நகரம் என்பவை உரைத்தனை; அவனுக்குரிய நதி எது என்பதும் கூறுவாயாக. **உரையாய்** - இதுவரையும் கூறுதிருக்கின்றாய். இப்பொழுதேனும் கூறுவாயாக எனலுமாம்.

தையலாய் - தையல் - அழகு. பண்பாகு பெயராகப் பெண்ணாகிய தலைவியை உணர்த்திற்று. அது விளியேற்றுக் கிளி, தலைவியை விளிக்கும் கூற்றாக நின்றது. தலைவி, கிளியைச் “செய்யவாய்ப் பசுஞ்சிறகிற் செல்வீ” என்று விளித்ததற்கேற்பக் கிளியும் அவளைத் **தையலாய்** என்று இன்சொல்லால் விளிக்கும் பண்பு காண்க.

வான் வந்த சிந்தை மலம் கழுவ - வான் - உயர்வு. **வான் வந்த சிந்தை** - இறைவன் எழுந்தருளும் பேறும் அவ்வாறு அவன் எழுந்தருளியுள்ளதை அவன் உணர்த்த உணர்ந்த பேறும், அவன் உபதேசம் செய்த ஞானம் கைவரப்பெற்ற பேறும் கொண்டதால் சிந்தை உயர்வு வரப்பெற்ற சிந்தையாயிற்று. இதற்கு, இவ்வாறன்றிச் “சிந்தை மலங்கழுவ

வான்வந்த இழியும் ஆறு” என்று கூட்டிச் சிந்தையிலுள்ள மாசுகளைக் கழுவும் பொருட்டு விண்ணினின்றும் பூமியில் வந்து இறங்கும் நதி என்றுரைத்தார் கவியரசு அவர்கள்.

மலம் கழுவ - பிணிப்புக்களைப் பற்றறக் களையும் பொருட்டு.

வந்து இழியும் - பேரின்பம் மிக உயர்ந்த நிலையில் உள்ளது. மலத்தால் பிணியுண்ட நாம் அங்குச் சென்று அதனை எய்தித் திளைத்தல் இயலாது, அந்தப் பேரின்பமே தன் மேல் நிலையினின்று நாமுள்ள தாழ்ந்த நிலைக்கு இறங்கி வந்தது என்றவாறு. முன்னமே கீர்த்தித்திருவகவல் 106-ல் “ஆனந்தம்மே ஆறு அருளியும்” என்றது நினைக.

ஆறு - நதி. தசாங்க உறுப்புக்களில் நான்காவதாக நிற்கும் ஆறு வழுத்தப்பட்டது.

காண் - உறுதிப்பொருள் காட்டி நின்றது.

இந்தத்திருப்பாடலில் பேரின்பம் மிக உயர்ந்த நிலையினின்றும் தானே கீழிறங்கி ஆன்மாக்களை எய்தி அவற்றின் மலமாசுக்களைக் களைந்து இறைவன் அவற்றின் சிந்தையில் இருப்பதை உணர்த்தி ஞானம் நல்கி இன்புறச் செய்தல் கூறப்பட்டது. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “அடிமைகாண்ட முறைமை” புலனாதல் காண்க. ஐயன் பெருந்துறையான் ஆறு எது என்று உரையாய் என்பது வினா. ஆனந்தமே ஐயன் பெருந்துறை உடையான் ஆறு என்பது அதற்கு விடை.

362. கிஞ்சகவா யஞ்சகமே கேடில் பெருந்துறைக்கோன்
மஞ்சன் மருவு மலைபகராய் - நெஞ்சத்
திருளகல வாள்வீசி இன்பமிகு முத்தி
அருளுமலை யென்பதுகா ணய்ந்து

௫

மலை

(இ-ள்)

முள் முருக்கமலர் போன்று சிவந்த வாயுடைய அழகிய கிளியே! குற்றங்களை இல்லையாகச் செய்யும் திருப்பெருந்துறை மன்னனும் மேகம்

போன்றவனுமாகிய இறைவன் பொருந்தியுள்ள மலை எது என்று கூறுவாயாக; “அஃது உள்ளத்தில் பொருந்திய ஆணவமல இருள் நீங்கும் வண்ணம் ஞானஒளி வீசி; இன்பம் நிலைத்திருக்கும் வீடு பேற்றை அருளும் திருக்கயிலை மலை என்பதை ஆராய்ந்து அறிவாயாக.”

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “காண் ஆய்ந்து” என்பதை “ஆய்ந்துகாண்” என மொழி மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கிஞ்சகவாய் அஞ்சகமே - கிஞ்சகம் - முள் முருங்கை மரம். அந்த மரத்தின் மலர் செந்நிறமுள்ளது. ஈண்டு கிளியின் சிவந்த வாய்க்கு உவம வாகுபெயராக நின்றது. **அஞ்சகம்** - அம்+சகம். **அம்** - அழகிய; **சகம்** - கிளி. அழகிய கிளியே என்றவாறு. முள் முருக்கமலர் வண்ணத்தில் செம்மை கொண்டு அழகாக மட்டும் இருப்பது. நறு மணமற்றது. நின்வாயும் அவ்வாறு அழகு மட்டும் கொண்டு வீணே கழியாமல் இறைவனின் தசாங்கங்களைக் கூறிச் சிவமணம் பெற்றுவதாக என்பது கருத்து.

கேடு இல் பெருந்துறைக் கோன் - கேடு - மும் மலப்பிணிப்புக் களாகிய குற்றங்கள். **இல்** - இல்லையாகச் செய்யும்.

“கல்லா னிழன்மலை

வில்லா ரருளிய

பொல்லா ரிணைமலர்

நல்லார் புனைவரே.”

(சிவஞான போதம் - மங்கல வாழ்த்து)

இதில் **மலைவில்லார்** - என்றதற்குச் சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடொன்று முரணுவனவாக மலைந்து வினாவிய நந்திபெருமானுக்கு, இந்நூலால் மலைவு தீர்த்தருளினான் என்பர் **மலைவில்லார்** என்றார். இல்லார் - இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற். பிறந்த வினைப்பெயர் - என்று சிவஞான மாபாடியம் இவ்வாறு உரை கூறுதல் காண்க.

கேடுஇல் என்பதை கேடில் **பெருந்துறை**; கேடில் **கோன்** என ஈரிடத்தும் புணர்த்துக.

மஞ்சன் மருவும் மலை பகராய் - மஞ்சன் மஞ்ச - மேகம் மஞ்சன்
 - மேகம் போன்றவன். திருவருள் மழையைப் பயன்கருதாது யாவர்க்கும் பொழிதலின் அவனை **மஞ்சன்** என்றார். முன்னரும் கீர்த்தித்திருவகவல் 95-ல் “அண்டத் தரும் பெறல் மேகன்” என்றது நினைக. **மைந்தன்** என்பதன் முற்றுப் போலியாகக் கொண்டு வலிமையுடையவன்; அழகன் எனலுமாம்.
மருவும் - உரிமையாகப் பொருந்தியுள்ள. **மலை** - தசாங்கங்களுள் ஒன்று.
பகராய் - பகர்தல் - சொல்லுதல். அஃதாவது சொல்லிக் கொடுத்தவற்றை மீண்டும் ஒப்புவித்தல். இது கிளியின் இயல்பு. இறைவன் மலை எது என்பதை நான் முன்பு உனக்குப் பலகாலும் சொல்லிப் பயிற்றுவித்தேன் அதை இப்பொழுது கூறுவாயாக என்றவாறு.

நெஞ்சத்து இருள் அகல வான் வீசி - நெஞ்சம் உயிர்
 எனலுமொக்கும். **இருள்** - நெஞ்சத்து. பிரிதினியைப் நீக்கிய விசேடணத்தால் இஃது ஆணவமலமாகிய இருள் என்பது பெற்றும். பௌதிக இருள் ஆன்மா காண விரும்புவதைக் காண இயலாமல் தடை செய்யும். ஆனால் தடை செய்யும் தன்னையே காண இயலாது தடை செய்யும் ஆற்றலிவது. ஆணவ இருளோ தன்னையும் காணவொட்டாது தடை செய்யும் ஆற்றலினது. இவ்வுண்மையை;

“ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு
 மிருபொருளுங் காட்டா திது” (திருவருட்பயன் 23)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வதிற் காண்க. இவ்விருள் ஈண்டு ஆணவமலத்தால் விளைந்த அஞ்ஞானமாயிற்று. **அகல** - அந்த அஞ்ஞானம் நீங்கும் பொருட்டு. **வான்** - ஒளி. ஈண்டு ஞான ஒளி குறித்து நின்றது. **வீசி** - அஞ்ஞான இருள் நீங்க ஞான ஒளி தேவை. அவ்வொளியைப் பரப்பிக் கொண்டு என்றவாறு. பின்னரும் 615-ம் திருப்பாடலில் “ஞானவாள்” என்பார். **வான்** - என்பதை வாட்படை என்று கொண்டு; **வீசி** அந்தப்படையைச் சுழற்றிக் கொண்டு என உரைக்கவும் நின்றது.

இன்பு அமரும் முத்தி அருளும் மலை என்பது - இன்பு -
 வீட்டின்பம். **அமரும்** - நிலையாக வீற்றிருக்கும். பதமுத்திகளைப் போலப்

பின்னொரு காலத்தில் நீங்காமல் என்றும் நிலைத்திருப்பது சாயுச்சியம் என்பது காண்க. **அருளும் மலை** - சாயுச்சியத்தை அருளுவதால் இது திருக்கயிலைமலை என்பது பெற்றும். பகைவருக்கு அஞ்சி வந்து தஞ்சமுற்ற குடிகளும் முன்பே நிலையாக வசித்து வரும் குடிகளும் தங்க இடம் கொடுத்துத் தன் அரண் வலிமையால் பகைவரை அழித்துத் தங்கினோர்க்கு இன்பம் கொடுப்பது மன்னனின் கோட்டைகளாகிய அரண் முதலியவையாம். மலைகள் அவ்வரண்களில் ஒன்று. ஈண்டு வினைப்பகைக்கு அஞ்சி வந்து புகலுற்ற ஆன்மாக்களுக்கு அச்சம் நீக்கி இன்பம் தரும் அருளாகிய திருக்கயிலைமலை அவ்வரணாக நின்றது. எனவே, இது தசாங்கங்களில் ஒன்றான மலையாயிற்று. **என்பது** - என்று கூறப்படும் உண்மையை.

ஆய்ந்து காண் - நான் கூறியதை அவ்வாறே ஏற்றுக் கொள்ளவேண்டுவதில்லை. நீ ஆராய்ந்து அறிவாயாக என்றவாறு. கிளி அவ்வாறு ஆய்வு செய்து உண்மை காணும் ஆற்றலற்றது. ஆதலின் ஈண்டுக் கிளியை முன்னிலைப்படுத்தி உலகமக்களாகிய நம்மை நெறிப்படுத்து கின்றார் என்பது மனம் கொள்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் இறைவன் பக்குவ ஆன்மாக்களின் அஞ்ஞானத்தை நீக்க ஞானம் நல்குதலும் அந்த ஞானம் சாயுச்சிய முத்திக்கு ஏதுவாதலும் கூறப்பட்டுள்ளன. இதனால் இந்தப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**அடிமை கொண்ட முறைமை**” புலனாதல் பெற்றோம்.

363. இப்பாடே வந்தியம்பு கூடுபுகல் என்கிளியே
ஒப்பாடாச் சீருடையா னூர்வதென்னே - எப்போதும்
தேன்புரையும் சிந்தையராய்த் தெய்வப்பெண் ணேத்திசைப்ப
வான்புரவி யூரு மகிழ்ந்து

கூ

ஊர்தி

(இ-ள்)

“என் கிளியே;! மீண்டும் ஓர் உடம்பில் புகுதலாகிய பிறவியிற் செல்லாதே; உவமையில்லாத சிறப்பினனாகிய இறைவன் ஊர்தியாகக் கொள்வது எது என்று என் அண்மையில் வந்து கூறுக;” “எக்காலத்தும்

தெய்வப் பெண்கள் தேன் போலும் சிந்தையுடையவர்களாகத் துதிபாட, மகிழ்ச்சி கொண்டு ஏறும் குதிரை மேலான வேதம்”

(வி-ரை)

இந்தத்திருப்பாடலை; என்கிளியே! கூடுபுகல்; ஒப்பு ஆடாச் சீருடையான் ஊர்வது என்னே? இப்பாடே வந்து இயம்பு” எப்போதும் தெய்வப்பெண் தேன்புரையும் சிந்தையராய் ஏத்து இசைப்ப மகிழ்ந்து ஊரும் புரவி வான் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பிறகு பொருள் காண்க.

என் கிளியே கூடுபுகல் - என்கிளியே - தலைவி சிவனடிமைத் திறத்தில் திளைப்பவளாதலாலும் வெற்றோசையால் கூவும் கிளியை இறைவன் தசாங்கங்கள் கூறப் பயில்வித்துச் சிவபுண்ணியம் ஈட்டச் செய்துழி கிளியும் அவ்வாறே பழகி வருவதாலும் கிளியுடன் நெருக்கமான அன்பு காட்டி **என்கிளியே** என விளித்தார். **கூடுபுகல்** - இல்லத்தில் கிளிகளை அடைத்து வைத்து வளர்க்கும் கூடு என்று கொண்டு, அதன் உட்பக்கம் சென்று விடாதே என் அண்மை வந்து விடை கூறுக எனப்பொருள் கொண்டனர் முன்னுரையாளரில் பலர். இஃது அத்தகைய கிளியன்று என்பது முன்னம் 360-ம் திருப்பாடலில் “தாதாடுபுஞ் சோலைத்தத்தாய்” என்று அருளியதால் புலனாகும்.

இறைவன் தசாங்கங்கள் கூறும் சிவ புண்ணியத்தால் பிறவியை ஒழித்துக் கொள் என்று ஆற்றுப்படுத்தியவாறு.

கூடுபுகல் - எதிர்மறைப் பொருளில் வந்த ஏவல் வீனே முற்று.

ஒப்பு ஆடாச்சீர் உடையான் - ஒப்பு - உவமை. ஆடா - ஆடுதல். சொல்லாடுதல். **சீர் உடையான்** - இறைவன் பெருமைகளுக்கு உவமையாக வேறு எதனையும் சொல்ல இயலாத சிறப்புடையான் என்றவாறு. **சீர்** - புகழ் பெருமை.

ஊர்வது என்னே - இவரும் ஊர்தி எது என்று வினவியவாறு.

இப்பாடே வந்து இயம்பு - இப்பாடு - இந்தப் பக்கம் என் அண்மையில். **பாடு** - பக்கம் என்ற பொருளில் வருவதை முன்னம் 247-ம் திருப்பாடலில் “பார்பாடும் பாதாளத்தார் பாடும் ஆர்பாடும்” - என அருளியதிலும் ஆண்டுப் **பாடும்** - என்றதன் கீழுரைத்தவற்றிலும் அறிக.

அவன் ஊரும் ஊர்தி வேதம் என்று சொல்லக் கிளியைப் பயிற்றுவித்திருந்தான். மறைகள் சொற்களாலானவை. அவற்றுள் பல நுட்பமாகவும் மறை பொருள்கள் கொண்டும் உள்ளவை. வெளிப்படையாகப் பலரும் அறிய இயம்புதல் மரபன்று. ஆதலின் என் அண்மையில் வந்து எனக்கு மட்டும் கேட்கும்படிக் கூறு என்றவாறு.

எப்போதும் தெய்வப் பெண் தேன்புரையும் சிந்தையராய் ஏத்த இசைப்ப - எப்போதும் இறைவன் வழிபாட்டு நேரம் என்று ஒரு நேரம் ஒதுக்கி அப்போதுமட்டும் துதி இசைத்து நின்று விடாமல், நின்றாலும் இருந்தாலும் நடந்தாலும் கிடந்தாலும் மென்றாலும், அப்பொழுதெல்லாம் இடைவிடாது இறைவனைத் துதித்து இசைபாட என்றவாறு. அவர்கள் அவ்வாறு துதிப்பது இறைவனின் பேரருள் பற்றிய இன்ப நினைவு அவர்கள் சிந்தையில் நிரம்பி அவர்களைத் தூண்டுதல் காரணமாக என்க. **தெய்வப்பெண்** - பின்னர்ச் **சிந்தையர்** எனப்பன்மையில் வருதலின் இவர்கள் ஞானவாணி திருமகள், இந்திராணி முதலிய பலர் என்க. **பெண்கள்** என்றதன் இறுதிநிலை தொகுத்தலாயிற்று. **தெய்வப்பெண்** - என்பது திரு மு.அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம். **தேன்புரையும் சிந்தையர் - புரையும்** - போலும். இறைவனை இவர்கள் நினைக்குந் தோறும் காணும்தோறும் பேசுந்தோறும் இவர்கள் உள்ளத்தில் ஆனந்தத் தேன் பொழியப்படலின் இவர்கள் சிந்தை இனியதாயிற்று. **எப்போதும்** என்றதனை ஈண்டும் கூட்டி எப்போதும் தேன்புரையும் சிந்தை என்க. முன்னம் 217-ம் திருப்பாட்டில் உரைத்தவை காண்க. **எப்போதும்** என்றதனை **ஏத்திசைப்ப** என்றதன் முன்பும் கூட்டி எப்போதும் ஏத்திசைப்ப என்க. **சிந்தையும் ஆய்** - என்பதும் (பா-ம்). மகிழ்ந்து - தெய்வப்பெண்கள் இசையால் துதிப்பதற்கு மகிழ்ந்து எனலுமாம். இறைவன் அடியார்கள் துதி கேட்டும்; இசைப்பாடல்கள் கேட்டும் மகிழ்வான் என்க. அவன் அவ்வாறு மகிழ்வது அத்தொண்டுகளால் அவர்கள் மலபரிபாகமுற்று வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறுதல் கண்டு என்க.

ஊரும் புரவீ வான் - வான் என்பதன் பின் “வேதம்” என்ற ஒரு சொல்வருவிக்க. **வான்** - மேலான. அது மறையாகிய குதிரையாதலின் மேலான தாயிற்று. இறைவன் அரபு நாட்டுக்குதிரை வணிக வேடத்தில் நம் அடிகள் பொருட்டு அரிமர்த்தன பாண்டியன் முன் வேதமாகிய குதிரையில் இவர்ந்து வந்தான் என்பதை முன்பு கண்டோம்.

“மனவட்ட மிடுஞ்சுருதி வயப்பரிக்கு மாற்றே
கனவட்டத் தினவட்ட மிடக்கண்டு களிப்பதே”

(மதுரைக்கலம்பகம் 2-4)

என்பதும் நினைக. (கனவட்டம் - பாண்டியர்களின் குதிரைக்குப் பெயர்.)

“எப்போதும்” என்பதனை “ஊரும் புரவி” என்பதன் முன்பும் புணர்த்து அவன் தடத்த நிலையில் விடை, யானை, யாளி, பூதம், செங்கதிரோன், திங்கள் முதலிய - ஊர்திகளில் இவர்வன். ஆனால் சொரூப நிலையில் எப்போதும் ஞானாகாயமாகிய **வானில்** இவர்வன் என உரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

இத்திருப்பாடலில் தெய்வப் பெண்கள் தேன் புரையும் சிந்தையராய் ஏத்திசைத்தல் கூறப்பட்டது. அதனால் அவர்கள் மலபரிபாகமுற்று வீட்டுலகை நோக்கிச் செல்லுவதை விளக்கினோம். இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “அடிமை கொண்ட முறைமை” புலனாதல் பெற்றோம்.

364. கோற்றேன் மொழிக்கிள்ளாய் கோதிற் பெருந்துறைக்கோன்
மாற்றாரை வெல்லும் படைபகராய் - ஏற்றார்
அழுக்கடையா நெஞ்சுருக மும்மலங்கள் பாயுங்
கழுக்கடைகாண் கைக்கொள் படை

எ

படை

(இ-ள்)

“கொம்புத்தேன் போன்ற இனிய சொற்களுடைய கிளியே! குற்றங்களை இல்லையாகச் செய்யும் திருப்பெருந்துறை அரசன் எதிரிகளை வெல்லும் படைக்கலம் யாது என்று கூறுவாயாக”; “தன்னால் அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களின் மாசடையாத மனம் உருகும் வண்ணம் மும்மலங்களைச் சாடும் சூலமே அவன் கையாளும் படைக்கலம் என்பதை அறிவாயாக.”

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “காண் கைக்கொள்படை” என்பதைக் “கைக்கொள் படைகாண்” என்று மொழி மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கோல் தேன் மொழிக்கின்றாய் — கோல்தேன் - தேன்களை முன்று வகையாகக் கொள்வர். அவை “பெருந்தேன்” “கொசுத்தேன்” “கோற்றேன்” என்பன. மிக உயர்ந்த மலை உச்சிகளிலும் பாறை இடுக்குக்களிலும் மரப்பொந்துகளிலும், பெரும் அளவில் கிடைப்பது பெருந்தேன். இதைத் தேடிக் கண்டு பிடித்தல் மிகவும் கடினம். இத்தேனீக்கள் மிகவும் பெரியனவாகவும் மிகுந்த எண்ணிக்கையிலும் இருப்பன; எளிதில் அகற்ற முடியாதன; சினமுற்றால் தேன் எடுக்க முயல்வோரைப் பெரும் அளவில் சூழ்ந்து கொண்டு தொடர்ந்து கொட்டிய வண்ணம் நெடுந்தொலைவு தொடர்ந்து வந்து பெருந்துன்பம் விளைப்பன. அதனால் இறந்தோரும் உண்டு. ஆதலின் இதன் சுவை மக்கள் மாட்டுப் பெரிதும் அறிந்தோதப்படுவதில்லை. “கொசுத்தேன்” சிறு செடிகளின் கொம்புகள் கொடிகளின் பகுதிகள் முதலியவற்றில் கொசு அளவிலுள்ள தேனீக்களால் கட்டப்படும் மிகச்சிறு கூடுகளில் சிறிய அளவில் கிடைப்பன. ஆதலின் இக்கூடுகள் பலவற்றைத் திரட்டிப் போதிய அளவில் தேன் எடுப்பதில்லை. எனவே இதன் சுவையும் மக்கள் மாட்டு வழக்கில் இல்லை “கொம்புத்தேன்” என்பது மரக்கிளைகளில் கட்டப்படும் தேன் கூடுகளில் கிட்டுவது. ஒரு கூட்டை அழித்தாலே போதிய அளவில் தேன் கிட்டும்; தேனீக்களும் எளிதில் அகற்றப்படும் இயல்பின. இந்நாளில் வீடுகளில் தேனீக்கள் வளர்ப்போர் இவ்வகை ஈக்களையே வளர்த்துத் தேன் பெறுகின்றனர். இந்தத் தேனே இன்று நாம் கடைகளில் போதிய அளவில் எளிதில் பெற்றுச் சுவைப்பது. இதனையே ஈண்டுக் கூறினார். “கொம்புத்தேன்” போன்ற இனிய மொழிகளைப் பேசும் கிளியே என்றதால் உன் குரல் இனிமையானதுதான். அது பயனுள்ள மொழிகளைப் பேச வேண்டும்; அந்தப்பயனும் சிவபுண்ணியமாக அமைதல் வேண்டும்; எனவே இறைவனின் தசாங்கங்களின் ஒன்றான **படை** எது என்று கூறு என்றவாறு.

கோது இல் பெருந்துறைக்கோன் — கோதுஇல் - ஆன்மாலை அநாதியாகவே பற்றியுள்ள ஆணவமலத்தின் பிணிப்பை இல்லையாகச் செய்யும். இதனைப் “பெருந்துறை” “கோன்” என்ற இரண்டனுடனும் தனித்தனியே கூட்டிப் பொருள் காண்க. முன்னம் 362-ம் திருப்பாடலில் “கேடில் பெருந்துறைக் கோன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை நிலைக.

மாற்றரை வெல்லும் படை பகராய் - ஈண்டு அந்தகாசுரன் போன்றோரைக் குறித்தது. அந்தகாசுரன் வரலாறு முன்னம் 211-ம் திருப்பாடல்

உரையில் கண்டாம். அதில் அவனை இறைவன் கொல்லாமல் சூலத்தில் கோத்து மேலே உயர்த்திக் கொண்டார் என்பது கண்டாம். ஆதலின் ஈண்டுக் “கொல்லும் படை” என்னுது “வெல்லும் படை” என்றார். அவ்வாறு சூலத்தால் சாடப்பட்ட வரலாறு அந்தகாசுரன் ஒருவன் சரிதத்தில் மட்டுமே காணப்படுகின்றது. ஈண்டு மாற்றார் என்று பன்மையிற் கூறுவதால் அவ்வாறு வெல்லப்பட்டோர் வேறு சிலரும் இருந்திருத்தல் வேண்டும். அவ்வரலாறுகள் நம் அடிகளின் காலத்துக்குப் பின் மறைந்தொழிந்தன என்றே கருத வேண்டியுள்ளது. **பகராய்** - முன்னம் 362-ம் திருப்பாடல் உரையில் விளக்கியது காண்க.

ஏற்றார் அழுக்கு அடையா நெஞ்சு உருக - ஏற்றார் - வரம் ஏற்றவர்கள் எனலுமாம். **அழுக்கு அடையா நெஞ்சு** இறைவனால் அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டவர்களும் இறைவனிடம் தங்கள் ஆன்ம முன்னேற்றங் கருதி வரம் பெற்றவர்களும் அத்தகுதிகளால் அழுக்காறு, அவா, வெகுளி, இன்னாச்சொல், காமம், குரோதம், மதம், மார்ச்சரியம், உலோபம், மோகம் முதலிய மன அழுக்குக்கள் நீங்கியவர்களாகவே இருப்பர். ஆதலின் அவர்கள் நெஞ்சு **அழுக்கடையா நெஞ்சாயிற்று - உருக** - அத்தகையினர் தங்கள் தகுதியின்மையினையும் அதைப்பாராட்டாது இறைவன் தங்களை அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொண்ட திருவருளின் எளிமைப்பாட்டையும் நினைந்து நினைந்து மனம் உருகுவர். அந்த மனஉருக்கம் அவர்களுடைய மும்மலப்பிணிப்புக்கள் விலகும் பக்குவம் தந்தன.

மும்மலங்கள் பாயும் கழுக்கடை - மும்மலங்கள் - ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற மூன்று மலங்களின் பிணிப்புக்கள். இதனைத் “Three Bold Sin” என்று ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.Pope M.A., அவர்கள். அதன் பொருத்தமின்மை வெளிப்படை. **பாயும்** - மும்மலங்களின் மீது பாயும் என்க. அஃதாவது மலபரிபாகம் வருவித்தல் என்றவாறு. **கழுக்கடை** - கழு - முள் - கடையில் முள் போன்ற மூன்று கூரிய பகுதிகளையுடையது. இது **சூலப்படை**. இதனைக் “கழுமுள்” என்றும் கூறுவர். முன்னம்

கீர்த்தித்திருவகவல் 110-ல் “கழுக்கடை தன்னைக் கைக்கொண்டருளியும்” - என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. இந்தச் சூலப்படையையே பாசுபதம் என்பர். சிவ மந்திரங்களுள் அஸ்திர மந்திரம் பற்றி வகுக்கப்படும் நிலைகள் எல்லாம் காண்க. இந்தப்படை மும்மலம் சிதைத்தலை முன்னம் கீர்த்திருத்திருவகவல் 110-ல் **கழுக்கடை** - என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணப்பாடலில் காண்க.

இந்தத் திருப்பாடலில் இறைவன் தகுதியுள்ள ஆன்மாக்களின் நெஞ்சில் அழுக்கடையாமல் செய்து அவர்களைத் தன் அடிமைகளாக ஏற்றுக் கொள்கின்றான் என்பது கூறப்பட்டது. அந்த அருளிப்பாட்டை நினைத்து அவர்கள் நெஞ்சை உருகச் செய்கின்றான் என்பதும்; அந்த உருக்கத்தால் அவர்களை மலபரிபாகம் எய்தும் பக்குவர்களாக்குகின்றான் என்பதும்; அந்தப் பக்குவம் எய்தியதும் அவர்கள் மும்மலப்பிணிப்பை அறுக்கின்றான் என்பதும் தெளிவுபடுத்தப் படுகின்றன. இதனால் இந்தப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**அடிமை கொண்ட முறைமை**” புலனாதல் காண்க.

365. இன்பான் மொழிக்கிள்ளா யெங்கள் பெருந்துறைக்கோன்
முன்பான் முழங்கு முரசியம்பாய் - அன்பாற்
பிறவிப் பகைகலங்கப் பேரின்பத் தோங்கும்
பருமிக்க நாதப் பறை

அ

முரசு

(இ-ள்)

“இனிய பால் போன்ற சொற்களுள்ள கிளியே! எங்கள் திருப்பெருந்துறையின் அரசன் திருமுன்னர் முழங்குகின்ற முரசு யாது என்று கூறுவாயாக. “அடியார்கள் அவன்மாட்டு வைத்த அன்பு காரணமாக, அவர்கள் பகையாகிய பிறவி அஞ்சும் வண்ணம் பேரின்பம் உண்டாக உரத்து ஒலிப்பதும் பெருமை மிகுந்ததாகியதுமான பறை நாதம் ஆகும்”

(வீ-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியிலுள்ள “மிக்க” என்பதை “ஒங்கும்” என்பதன் முன்பும் புணர்க்க. “நாதப்பறை” என்பதை “பறைநாதம்” என்று

மொழி மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

இன்பால் மொழிக் கிள்ளாய் - இன்பால் - இனிய சுவையுள்ள பால். உடல் நலத்துக்கு இனிய பால். இது கன்றுக்கெனச் சுரந்த பால் ஆதலின் இனிய பாலாயிற்று. அவ்வாறே உன் மொழியும் என் பொருட்டு விடையிறுப்பது. ஆதலின் என் ஆன்ம உயர்வுக்கு இனியதாயிற்று என்று விளக்குவர் திரு. பாரதியாரவர்கள். **கிள்ளாய்** - விளி.

எங்கள் பெருந்துறைக் கோன் - திருப்பெருந்துறை நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட இடம். இறைவன் அடிகள் பொருட்டு ஆண்டு ஞானாசிரியனாக நண்ணினான் ஆதலின் “பெருந்துறை; கோன்” இரண்டற்கும் உரிமை பாராட்டி **எங்கள்** என்றார்.

முன்பால் முழங்கும் முரசு இயம்பாய் - முன்பால் முன்பக்கத்தில்; சந்நிதியில், திருமுன்றிலில். “முற்பால்” என்பது மெலிந்து நின்றது. **முரசு** - பறை; பேரிகை. தசாங்கங்களுள் ஒன்று. **இயம்பாய்** - இயம்புதல் - சொல்லுதல். **அன்பாய் இயம்பாய்** என்று கூட்டி அன்புடன் கூறுவாயாக என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

அன்பால் பிறவீப் பகை கலங்க - அன்பால் - அடியவர்கள் தன்மாட்டு அன்பு செலுத்துகின்றனர். அது காரணமாக இறைவன் அவர்கள் பகையாகிய பிறவி மனக்கலக்கம் எய்தி அஞ்சும்படி என்றவாறு. **கலங்குதல்** - மனம் கலக்கமுறுதல். இஃது அச்சத்தால் நேர்வது. அச்சம் காரணமாகச் செய்வதறியாது மனங்கலங்குவதுமாம்.

பேர் இன்பத்து மிக்க ஒங்கும் - சிவானந்தம் காரணமாக மிக உரத்து ஓசை செய்யும்.

பருமிக்க பறைநாதம் - பரு என்னும் உரிச்சொல் ஈண்டுப் பெருமை என்ற பொருளில் வந்தது. **பருமிக்க** - மிகப்பெரிய என்று கொண்டு நாத தத்துவம் ஏனைய எல்லாத் தத்துவங்களினும் அளவிற் பெரியதாகலின் மிகப்பெரிய பறையாயிற்று எனலுமாம். **மிக்க நாதப்பறை** என்று பிரித்து மிகுந்த ஒலியையுடைய பறை என்றுரைக்கவும் நின்றது.

சுத்தமாயையின் ஒரு பகுதியை இறைவன் தன் ஞானசத்தியால் கலக்குவன். இவ்வாறு கலக்குண்ட பாகம் நாததத்துவமாகும். இந்த

நாததத்துவத்தின் கலக்குண்ட பாகமே விந்து தத்துவமாகும். இவ்வாறே இதனின்றும் சாதாக்கிய தத்துவமும். அதன் ஒரு பகுதி கலக்குண்டு ஈசுர தத்துவமும், அதனின் ஒரு பகுதி சுத்த வித்தையுமான தத்துவங்களாக மாறும். இவ்வாறே அசுத்த மாயையில் கலக்குண்ட பாகம் அசுத்த மாயா தத்துவமாகி அதனின்றும் காலம் நியதி கலை என்ற தத்துவங்களும், கலையினின்று வித்தையும், வித்தையினின்று அராகமும், மீண்டும் கலையினின்று மூலப் பகுதியும் தோன்றும். எனவே நாததத்துவம் ஏனைய எல்லாத் தத்துவங்களையும் விட விரிவில் பெரியதாயிற்று. இது குக்கும வாக்கு ரூபமாய் நிற்கும் சிவாகமங்களுக்கும், அதிகாரமல வாசனையுமற்ற முத்தரான ஆன்மாக்களுக்கும் இடமாய் மிருத்தலினை பெருமையிலும் பெரியதாயிற்று.

நாத தத்துவம் சத்திதத்துவத்தை அடுத்து அதற்கு முன்பாக உள்ளதாகலின் “**முன்பால் முழங்கு முரசு**” என்றார் என்பதும். **மீக்க நாதப்பறை** என்றது சிறப்புள்ள நாத தத்துவமாகிய என்பதும் கவியரசு அவர்களின் விளக்கம்.

பறை - கேட்போரின் கவனத்தைப் பிறவற்றினின்றும் விடுவித்துத் தன்பால் ஈர்ப்பது. ஈண்டு ஆன்மாவை உலகியல் ஆரவாரத்தினின்றும் விடுவித்துப் பிறவியாகிய பகையை நினைவூட்டி அதனின்றும் தப்ப இறைவன்பால் ஈர்ப்பது. ஆதலின் இது பிறவிக்குப் பகையாயிற்று. முன்னரும் கீர்த்தித் திருவகவல் 108-ல் “நாதப் பெரும்பறை நவின்று கறங்கவும்” என்றதும் திருப்பாடல் 338-ல் “நாதப்பறையினர்” என்றதும் அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க. **நாதப்பறை** என்றதை குக்குமவாக்கு என்றும் பரநாதம் என்றும் கொண்டனர் முன்னுரையாசிரியரில் சிலர்.

அன்பு - திருவருளாகிய பறை அடிக்கும் கோல். **பேரின்பம்** - பறை ஓசை; **நாததத்துவம்** - பறை, எனக்கொண்டார் திரு. அ.சோமசுந்தரம் செட்டியார் M.A., அவர்கள்

அரசர்களுக்கு மூவகை முரசுகள் உள. அவை வீரமுரசு, கொடைமுரசு, மங்கல முரசு என்பன. இங்கு இறைவனின் நாதமுரசு ஒன்றே பகையைக் கலக்குவதால் வீரமுரசாகவும், பேரின்பம் நல்கலால் கொடை முரசாகவும்

அதன் பயனால் உயிர்கள் பேரின்பம் துய்த்தலால் மங்கல முரசாகவும் விளங்குவதாக விளக்குவர் கவியரசு அவர்கள்.

இந்தத்திருப்பாடலின் ஈற்றடி எதுகையின்றி வந்தது புற நடையாகக் கொள்க. இதனை இன்னிசை வெண்பா என்பர் என்பது திரு. முதலியாரவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

அடியார்களின் அன்பு காரணமாக அவர்கள் பிறவி அஞ்சி அகலும்படி செய்து, அவர்களுக்குப் பேரின்பம் உண்டாகும்படி இறைவன் அருள்புரிகின்றான் என்பது இந்தத் திருப்பாடலின் உட்கிடக்கை. இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “அடிமை கொண்ட முறைமை” - புலனாதல் பெற்றும்.

366. ஆய மொழிக்கிள்ளாய் அள்ளுறு மன்பர்பால்
மேய பெருந்துறையான் மெய்த்தாரென் - தீயவினை
நாளுமணு காவண்ணம் நாயேனை யாளுடையான்
தாளியறு காழுவந்த தார்

க

மாலை

(இ-ள்)

கற்றதனால் உளதான பயனாக நுட்பமான சொற்களைப் பேசும் கினியே! உள்ளம் உருகும் அன்பர்களிடத்து அணைந்தவனும் திருப்பெருந்துறை யினனுமாகிய இறைவன் தன் மார்பில் அணியும் மாலை எது என்று கூறுவாயாக; “தீவினைகள் எந்நாளும் நண்ணு வண்ணம் இழிந்த என்னை அடிமை கொண்ட அவன் மகிழ்ந்து அணியும் மாலை தாளி அறுகு ஆம்.”

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலின் ஈற்றடியை “உவந்ததார் தாளி அறுகுஆம்” எனமொழி மாற்றிக்கொண்டு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஆய மொழிக்கிள்ளாய் - ஆய மொழி - ஆராய்ந்து ஏற்றுக் கொண்ட சொற்கள். அவ்வாய்வு கற்றதனால் உண்டான பயன். ஆய் - முதனிலைத் தொழிற் பெயர். ஆய் அம் மொழி - அன்னையின் மொழி போன்ற அழகிய அன்பு மொழி எனலுமாம்.

அள் ஊறும் அன்பர்பால் - அள் ஊறுதல் - உள்ளம் உருகுதல். இஃது அடியாரியல்பாதலை முன்னம் 157-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 9-13-3-ம் திருப்பாடலாலறிக. **அன்பர்பால் - பால்** - ஏழனுருபு.

மேய பெருந்துறையான் - மேய - ஆன்மாக்கள் மலப்பிணிப்புக் காரணமாக இறைவனைத் தாமே எய்த இயலா. ஆனால் தகுதியுள்ள அடியார்பால் அவனே வருவான் என்றவாறு. அந்தத் தகுதி இறைவனை நினைந்து அன்பால் உள்ளம் உருகுவதால் எய்துவது என்றவாறு. **பெருந்துறையான்** - இறைவன் அவ்வாறு எய்துதற்குப் திருப்பெருந்துறை நிகழ்ச்சிகளே சான்றாயமைந்தன.

மெய்த்தார் என் - மெய் - உடல். ஈண்டு மார்பு குறித்து நின்றது. **தார்** - மார்பில் அணியும் மாலை. மாலைகளின் பல்வேறு பெயர்களும் அவை உடலின் எவ்வெவ்வுறுப்புக்களில் அணியப்படுவன என்பதும் பற்றி முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 142-ல் “பிணையல்” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றுட் காண்க. **மெய்** என்பதை “உண்மை” என்று கொண்டு அவன் “கொன்றை” “வெள்ளெருக்கு” “கழுநீர்” “மந்தாரம்” “தாளிஅறுகு” எனப்பல மாலைகளையும் அணிகின்றான். அவற்றுள் அவனுக்கு அடையாள மாலையாக உண்மையாக உவந்து அணியப்படுது எது? எனலுமாம்.

தீயவீனை நாளும் அணுகாவண்ணம் - நாளும் - எந்நாளும். **அணுகா வண்ணம்** - பற்றும் பொருட்டு என் அருகில் கூட வராத முறையில்.

நாயேனை ஆளுடையான் - நாய் - இழிவுகுறித்து நின்றது. முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் **நாய்** என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **ஆளுடையான்** - **அணுகா வண்ணம் நாளும் ஆளுடையான்** எனக்கூட்டி அணுகாது நாள்தோறும் ஆட்கொண்டு அருள் பாலிப்பவன் - என்றரைக்கவும் நின்றது.

உவந்ததார் - அவன் உவந்த தார் என்று சுட்டுப்பெயர்வருவிக்க. அன்பர்கள் தங்கள் அன்பினால் சூட்டுவதும், ஒவ்வொரு சமயம் ஒவ்வொரு காரணம் பற்றி அவன் அணிவதுமான மாலைகள் பல. ஆயினும் அவன் விரும்பி அணியும் மாலை தாளி அறுகு என்றவாறு.

தாளி அறுகு ஆம் - தாளி அறுகு - தாளி இலைகளும் அறுகம்புல்லும். விரவத் தொடுத்தமலை. தாளியும் அறுகும் என உம்மைகள் விரித்துக் கொள்க. இவ்வகை மாலைகளைப் “படலை” என்பர் முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 201-ல் “தாளி அறுகின் தாராய்” என்றது காண்க. பின்னர் 345-ம் திருப்பாடலில் “தாளியறுகினர்” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. தாளி - வில்வம் என்றார் திரு.அ.ச.ஞானசம்பந்தம் M.A., அவர்கள். அதன் பொருத்தமின்மை வெளிப்படை,

இந்தத் திருப்பாடலில், இறைவன், தன்னை நினைந்து மனம் உருகும் அன்பர்பால் தானே வலிய வருகின்றான் என்பதும், அவ்வாறு வந்தபின் அவர்களைத் தீயவினைகள் எக்காலத்தும் அணுகவும் கூட முடியாமல் அவர்களை எப்பொழுதும் ஆட்கொள்கின்றான் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளது. இஃது இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “அடிமை கொண்ட முறைமை” யாதல் காண்க.

367. சோலைப் பசங்கிளியே தூநீர்ப் பெருந்துறைக்கோன்
கோலம் பொலியுங் கொடிகூராய் - சாலவும்
ஏதிலார் துண்ணென்ன மேல்விளங்கி யேர்காட்டுங்
கோதிலா வேருங் கொடி

க௦

கொடி

(இ-ள்)

“சோலையில் வாழும் பச்சைக் கிளியே; தூய்மையான நீர்வளம் மிகுந்த திருப்பெருந்துறை அரசனின் அழகு விளங்குங் கொடி எது என்று கூறுவாயாக”; “பகைவர்கள் மிகவும் திடுக்கிட்டு அஞ்சும் வண்ணம் மேலே விளக்கமாக அழகைக் காட்டுகின்றதும், குற்றமில்லாததுமான கொடி ஆனேறு ஆகும்”

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலிலுள்ள தனிச்சீரை “துண்ணென்” என்பதன் முன்பும்; பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “கொடி” என்பதை “ஏறும்” என்பதன் முன்பும் புணர்க்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

கோலப் பகங்கினியே. பகங்கினி - இளமையான கிளி எனலுமாம்.

தூநீர் பெருந்துறைக்கோன் - **தூநீர்** - ஒருநில் தூய்மையற்ற நீர் சூழ்ந்திருப்பதும் தேங்கி நிற்பதும் உடல் நலத்துக்கு ஊறு விளைப்பன. மாறாகத் தூய நீர் சூழ்ந்திருப்பதும் தேங்கி நிற்கும் நீர்நிலைகள் இருப்பதும் நலம் விளைவிப்பது; நிலத்தடி நீரை உயர்த்தி உயிர்களையும் பயிர்களையும் ஓம்புவது. ஆன்மீக உயர்வுக்கான சூழ்நிலையைத் தோற்றுவிப்பது. திருப்பெருந்துறை அவ்வாறு வளம்பெற்றது என்றவாறு.

நீர் என்பதை நீர்மை எனக்கொண்டு தூநீர் என்பதைக் “கோன்” என்பதன் முன்புணர்த்து தூய தன்மையுடைய திருப்பெருந்துறை இறைவன் என உரைக்கவும் நின்றது. இந்தத் தூய்மை அவன் இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கிய குறிப்பு.

கோலம் பொலியும் கொடி கூறாய் - **கோலம்** - அழகு **பொலிதல்** - அது மேலும் அழகாக விளங்குதல். இறைவன் கொடியில் உள்ளது ஆனேறு, அஃது அறத்தின் சின்னம். அறம் எஞ்ஞான்றும் அழகாக உள்ளது. அஃது அழகே வடிவாய் அமைந்த சிவபெருமானைச் சார்ந்ததனால் மேலும் பொலிவுற்றது.

ஏது இல்லார் சாலவும் துண் என்ன - **ஏது இல்லார்** தலைவனுடன் இணங்கி இருக்கும் இயல்பு சிறிதும் இல்லாதவர்கள். பகைவர்கள். **துண்என்ன** - திடுக்கிட - **துண்** - அச்சக்குறிப்பு இடைச்சொல். ஒரு கொடியைக் கண்டதுமே பகைவர் அந்தக் கொடிக்கு உரியவன் எவன் என்று தெரிந்து கொள்வர். அவன் போர்த் திறனை முன்பே அவர்கள் அறிந்திருத்தலின் போரின் கடுமையும் முடிவும் விளைவும் போர் நிகழு

முன்பே அவர்களுக்குத் தெரிந்துவிடும். அவை குறித்து மனம் திடுக்கிட்டு அஞ்சிப் புறங்கொடுத்து ஓடுவர். முன்னர்ப் போற்றித் திருவகவல் 95-ல் “சேவார் வெல்கொடிச்சிவனே” என்றதும் 212-ம் திருப்பாட்டில் “சேவக மேந்திய வெல் கொடி” என்றதும் அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

மேல் விளங்கி ஏர் காட்டும் — **மேல் விளங்கி** - ஏனைய அரசர்களின் கொடிகளைவிட உயர்வாக விளக்கம்பெற்று, உயரத்தில் விளங்கி எனலுமாம். இந்நாளிலும் ஒரு நாட்டின் அரசு கூட்டும் பிறநாட்டு அரசின் தலைவர்கள் கூடும் மாநாடுகளில் கூடும் நாடுகள் அனைத்தின் கொடிகளும் ஏற்றப்படினும் கூட்டும் நாட்டின் கொடி ஏனைய நாடுகளின் கொடிகளை விட உயரத்தில் பறக்கும் நிலையில் ஏற்றப்படுவது காண்க. **ஏர்காட்டும்** — **ஏர்** - எழுச்சி எனலுமாம்.

கோது இலாக் கொடி ஏறுஆம் — **கோது** - குற்றம். அஃது ஈண்டுப் பாவம் குறித்து நின்றது. இறைவன் கொடியில் உள்ளது அறமாகிய வெள்ளேறு. திக்கு பாலகர்களின் ஒருவனாகிய ஈசானனின் கொடி பாவமாகிய காரேறு என்பதைத் தக்கயாக பரணி 689-ம் பாடல் உரையாலறிக. **கொடி, ஏறு** இரண்டுமே கோது இல்லா வெண்ணிறத்தன.

தசாங்கங்களின் ஈற்றிலுள்ள கொடி வழுத்தப்பட்டது.

இந்தத் திருப்பாடலில் ஆன்மாக்களின் பகையாகிய ஆணவமலம் அஞ்சும்படி அறம் உயர்த்தப்படுதல் கூறப்பட்டுள்ளது. இஃது மலபரிபாகம் ஆகும். பின் உடனே சத்திநிபாதம் நிகழும். பின்னர் ஆன்மா வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறும். இதனால் இந்தப் பகுதியின் கருத்தாகிய “**அடிமை கொண்ட முறைமை**” புலனாதல் பெற்றோம்.

தொகுப்புரை:—

“அழகிய இளங்கிளியே; தூயநீர் வளம் மலிந்த எங்கள் திருப்பெருந்துறையின் மன்னன், ஏழு உலகங்களின் தலைவனும் நம்மை

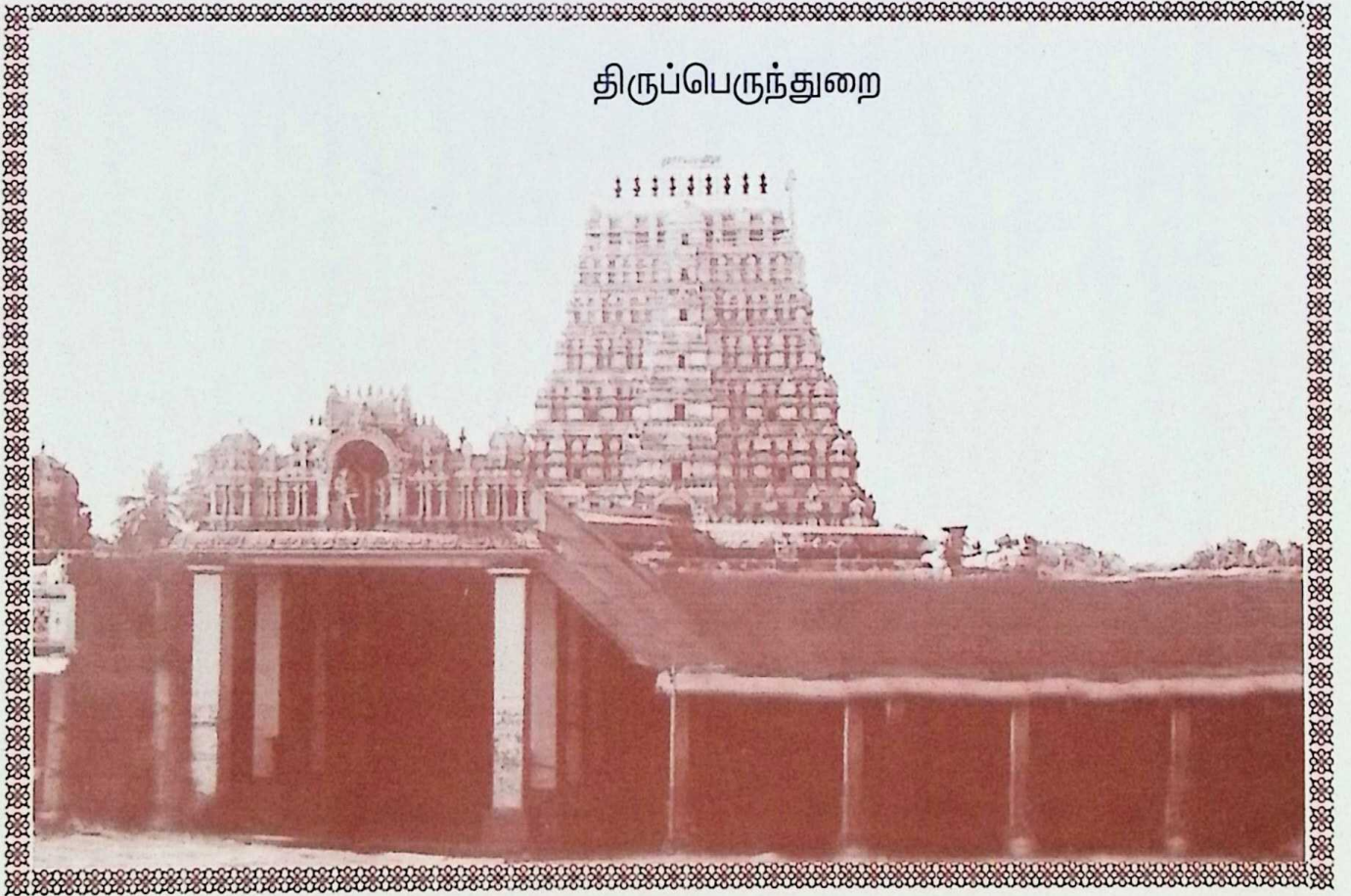
அடிமை கொண்டவனும் நம் உள்ளங்களில் எழுந்தருளியுள்ளவனும் குற்றமற்றவனும் ஒப்பற்ற சிறப்பினனுமாகிய சிவபெருமானின் தசாங்கங்கள் எவை என்று தெரிந்துரைப்பாயாக” “உருத்திரனும் திருமாலும் நான்முகனும் கூறும் நம் இறைவனின் திருப்பெயர், திருவாரூர்; நாடு, தென்பாண்டி நாடு; ஊர், அடியவர்கள் கொண்டாடும் திருவுத்தரகோச மங்கை; ஆறு, நம் மனமாசுகளைக் கழுவ வந்து இறங்கும் ஆனந்தம்; மலை, வீடுபேறு நல்கும் திருக்கயிலை; தெய்வமகளிர் இனிய சிந்தையுடன் துதிக்கும் வண்ணம் அவன் இவரும் குதிரை, வேதம்; தூயமனம் உருகும் வண்ணம் மும்மலங்களையும் சாடும் அவன் படைக்கலம், சூலம்; பிறவியாகிய பகை கலங்கப் பேரின்பத்துடன் முழங்கும் நாதம், அவன் முரசு; தீவினைகள் நண்ணுவண்ணம் என்னை நாடோறும் அடிமை கொள்ளும் அவன் மாலை தாளி அறுகு; பகைவர் திடுக்கிடும்படி உயர்ந்து விளங்கும் அவன் கொடி ஆனேறு. இவை அவன் தசாங்கங்கள் என்று அறிவாயாக.

தலவீசேடம்:—

தில்லை - கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் உரைத்தவை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பெருந்துறை

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

20. திருப்பள்ளியெழுச்சி திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (திரோதான சத்தி)

பள்ளி என்பது படுக்கை. அதனினின்றும் எழுவிப்பதாகிய தொழிலை விளைவிக்கும் பாடல், கருவியாகு பெயராகப் பள்ளியெழுச்சி என்றாயிற்று. அரசர் முதலியோர் துயிலெழுங் காலமாகிய வைகறைப் பொழுதில் அவர்களைத் துயிலுணர்த்துவோர். “சூதர்” ஆவர் அவர்கள் நின்றேத்தும் தொழிலினர். இது பாடாண் திணைப் பாட்டு, துயிலெடை நிலையாகப் புலவரால் பாடப்படுவது. இதனை;

“ தாவில் நல்லிசை கருதிய கிடந்தோர்க்குச்
சூதர் ஏத்திய துயிலெடை நிலையும் ”

(தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் பொருளியல் : சூத்.88)

என்று இலக்கணம் இயம்பும். இதனை வடநூலார் “சும்பிரபாதம்” என்பர். ச - நல்ல. மிரபாதம் - வைகறைப்பொழுது. ஆங்கிலத்தில் Good Morning என்ற வழக்கும் காண்க.

“மெல்ல அடிகளை வருடியும் குளிர்ந்த விசிறியால் விசிறியும்; சுருதியாலோ இனிய இசையாலோ பிரபுக்களைத் துயிலெழுப்புதல் வேண்டும்” - என்பது போஜு மாமன்னர் அறிவுரை.

இந்தப் பகுதியின் கருத்துரை “திரோதான சத்தி” எனக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். திரோதானம் என்பது மறைத்தல். உயிர்களுக்கு வினைப்பயன்களை ஊட்டுழி, இறைவன் திருவருளாகிய சத்தி, ஆன்மாக்களின் அறிவை மறைத்து நின்று ஊட்டலின் இது “திரோதானசத்தி” என்றாயிற்று. வினைப்பயன்களை முற்றும் ஊட்டி முடித்தபின் திரோதான சத்தியே

அருட்சத்தியாக மாறும் என்று நம் ஞானசாத்திரங்கள் நவிலும். அந்த நிலையே ஈண்டுத் திரோதான சத்தி என்று இப்பகுதியின் கருத்துரையாக நின்றது. இஃதே அகத்தியச் சூத்திரமுமாகும். ஏகமாகிய திரோதாயி மறைப்பான மலம் நீங்குதல் என்பது திருவாசகவுள்ளக்கிடை.

“ ஏம்மருவு திருப்பள்ளி யெழுச்சிபணி விடைகேட்

டார்வமுட னாண்டவரற் கன்புசெயு மியல்பே ”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

ஆன்மா, திரோதான சத்தியின் வயப்பட்டிருப்பது துயிலாகவும், அருட்சத்தி வசமாக நிற்பது துயிலுணர்தலாகவும் கொள்க. கண்ணொளியுடன் ஆன்ம போதமும் கலந்து நின்று பொருள்களைக் கண்டால் மட்டுமே கண் பொருள்களைக் காண இயலும் ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் பதினேராம் சூத்திரம் நினைக. எனவே உறக்கமும் விழிப்பும் இல்லா இறைவன் ஈண்டு ஆன்மாக்களின் பொருட்டு அவை திரோதானசத்தி வயப்பட்டுழி உறக்கமும், அருட்சத்தி வயப்பட்டுழி விழிப்பும் கொண்டவனாகின்றான். ‘நாங்கள் திரோதான சத்தியின் ஆட்சியினின்று விடுபட்டுச் சுத்தியுற்றோம் அருட்சத்தியின் ஆட்சி தொடங்குகின்றது.; எனவே, நீயும் துயிலுணர்வாயாக’ என்று இறைவனை வழுத்தியவாறு.

திருக்கோத்தும்பி முதல் திருத்தசாங்கம் முடிய மகளிர் கூற்றாக வந்துள்ளனவற்றை முறையாக அமைத்துக் கோத்துச் “சூதர்” எனும் தொழிலர் கூற்றாக வரும் இப்பகுதியை அவற்றை அடுத்து அமையக் கோத்தனர் நம்முன்னோர்.

திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்ட இப்பகுதி எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிய விருத்தங்களால் ஆனது.

எண்சீர்க்கழி நெடிலாசிய விருத்தங்கள்

திருச்சிற்றம்பலம்

368. போற்றியென் வாழ்முத லாகிய பொருளே
புலர்ந்தது பூங்கழற் கிணைதுணை மலர்கொண்
டேற்றிநின் திருமுகத் தெமக்கருள் மலரும்
எழினகை கொண்டுநின் திருவடி தொழுகோம்
சேற்றிதழ்க் கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்கூழ்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
ஏற்றுயர் கொடியுடை யாயெனை யுடையாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

க

(இ-ள்)

சேற்றின்கண் நிற்கும் தாமரை மலர்கள் இதழ்விரிந்து மலரும் குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் நிலைபெற்றுள்ள சிவபெருமானே, ஆனேறு தீட்டிய உயர்ந்த கொடியையுடையவனே; என்னையும் அடிமையாகக் கொண்டுள்ளவனே; எங்கள் தலைவனே; என் வாழ்விற்குக் காரணமாக உள்ள பரம்பொருளே; பொழுது விடிந்தது; உன்னைத் துதித்து உன் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகளுக்கு ஒப்பாகவும் எங்களுக்குச் சிவநெறிச் செலவில் துணையாகவும் உள்ள மலர்களைச் சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு வந்து நிற்கின்றோம்; உன் அழகிய முகத்தில் எங்களுக்கும் திருவருள் பாலிக்கும் பொருட்டு முகிழ்க்கும் அழகிய முறுவலைப் பெற்று உன் திருவடிகளை வழிபடுவோம் துயிலுணர்ந்தெழுவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை;

சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும்; தண் வயல் சூழ் திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே; ஏற்று உயர்கொடியுடையாய், என உடையாய், எம்பெருமான் என் வாழ் முதலாகிய பொருளே; புலர்ந்தது; போற்றுதற்கு பூங்கழற்கு இணைதுணை மலர் கொண்டு ஏற்றி நின் திருமுகத்து எமக்கு அருள் மலரும்; எழில் நகை கொண்டு; நின் திருவடி தொழுகோம்; பள்ளி எழுந்து அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சேற்று இதழ்க் கமலங்கள் மலரும் - இயல்பாக உள்ள இதழ்களை விடப் பெரிய அழகிய இதழ்களையுடைமையின் **இதழ்க்கமலம்** என்றார். அவை அவ்வாறு செழித்துள்ளதற்குச் சேற்றின் வளம் மிகுந்திருத்தலின். “சேற்றுஇதழ்க்கமலங்கள்” என்றார். இவ்வாறு செழித்து மிகுதியாக மலர்ந்திருத்தலின் மலர் தேடுவதின் எளிமை புலனாயிற்று. **கமலம் கண்மலரும்** - தாமரை மலர்கள் கண்களைத் திறந்து துயிலுணரும் எனலுமாம். **கள்மலரும்** - என்று கொண்டு தாமரை மலர்கள் தேனைப் பிலிற்றும் என உரைக்கவும் நின்றது. உன் திருவடியாகிய தாமரைமலர் திரிபுடியின்றித் தியானத்தில் திளைக்கும் சீவன்முத்தர்கள் நெஞ்சில் மலர்வது மட்டுமன்றிச் சேறு போன்ற இழிந்த என் நெஞ்சிலும் மலர்ந்து சிவானந்தமாகிய தேனைப் பிலிற்றும் என்ற தொனிப்பொருளும் காண்க.

தண்வயல் சூழ் திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - தண் வயல் - குளிர்ந்த நன்செய் நிலங்கள். அவையே தாமரை மலர்கள் தோன்றுதற்கு உரியன. வினை வெப்பம் நீங்கித் திருவருளாகிய தண்மை நிறைந்த மெய்யடியார்கள் உள்ளங்களே தியானத்தில் சிவபெருமான் திருவடிகள் காட்சி தருவதற்கு உரியனவாம் என்பது குறிப்பு.

திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே - பேரடியார்கள் பலர் நிலைத்துத் தவம் முயல்வதால் திருப்பெருந்துறை வினைவெப்ப மற்றதும் திருவருள் குளிர்விப்பதுமாகிய தலமாயிற்று. ஆதலின் அது சிவபெருமானுக்கு வாழ்விடமாயிற்று என்றவாறு. **சிவபெருமானே** - வினி.

ஏற்று உயர் கொடி உடையாய் - “ஏற்றுக் கொடி உடையாய்; உயர்கொடி உடையாய்” எனத்தனித்தனிக் கூட்டுக. அற விடையாகிய கொடியாதலின் அஃது ஏனையோர் கொடிகளினும் உயர்ந்த கொடியாகவும் இயல்பாகவே உயர்வுள்ளதாகவு மாயிற்று. முன்னம் 367-ம் திருப்பாடலில் “மேல் விளங்கி ஏர்காட்டும் கோதிலா ஏறும் கொடி” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

எனை உடையாய் - எனை - என்னை என விரித்து என்னையும் என இழிவு சிறப்பும்மையும் புணர்த்துக் கொள்க. திருப்பெருந்துறையில்

தவமுயன்று வீடுபெற்ற மெய்யடியார்கள் மிகப்பலருடன் இழிந்த என்னையும் அடிமையாக உடையவனே என்றவாறு.

எம்பெருமான் - ஏனைய அடியார்களையும் உளப்படுத்தும். அவன்பால் தங்களுக்குள்ள உரிமையைக் குறிப்பிட்டவாறு.

என் வாழ் முதலாகிய பொருளே - எந்த ஒரு பொருளின்றி உயிர் வாழ இயலாதோ அந்தப் பொருளே.

வாழ்முதலாகிய பொருள் - நீ இன்றி நாங்கள் உயிர் வாழ முடியாது என்றவாறு. உயிருக்கு அகர முதலெழுத்துப் போல விளங்கும் பரமசிவன் - என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர்.

காரண உடல், கஞ்சக உடல், குண உடல், புரியட்டக உடல், பருவுடல் முதலிய ஐந்தும் ஆன்மா வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து ஆன்ம வாழ்வில் முன்னேறி முடிவில் வீடுபெறுதற்காக இறைவனால் நமக்கு நல்கப்பட்டவை. இவற்றையும் முடிவில் வீடு பேற்றையும் தருபவன் இறைவன்; ஆதலின் அவனை வாழ் முதல் என்றார் என்பது கவியரசு அவர்களின் விளக்கம்.

பொருள் - எது உள்ளதோ அஃதே “பொருள்” என்றும் “மெய்ப்பொருள்” என்றும் “சத்தியம்” என்றும் கூறுவர் இதனை “வஸ்து” என்பர் வட நூலார்.

புலர்ந்தது - நீங்கிற்று. இருள் அழிந்தது என்ற பொருளில் வந்தது திரோதான சத்தியின் வயப்பட்டு வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து வருந்திய எனக்கு விடிவுகாலம் ஏற்பட்டது என்றவாறு. அஃதாவது மலபரிபாகம் எய்தித் திருவருள் இன்பத்தில் திளைக்கத் தொடங்கியுள்ளேன். இதுவுரை என் உயிரின் உள்ளே நின்று வினைப்பயன்களை நுகர்வித்த நீ இனி என் உயிரினுள் நின்று திருவருளின் இன்பத்தில் என்னைத் திளைக்கச் செய்க என்பது பொருள்.

இச்சொல் “அழிந்தது என்ற பொருளில் வருவதைச் சிவப்பிரகாசம் 28-ம் செய்யுளுக்கு மதுரைச்சிவப்பிரகாசர் உரையாலறிக.”

போற்றி - போற்றிக்கு - என நிமித்த காரணக்காரியப் பொருளில் வந்த நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. **போற்றி** என்றே கொண்டு வாழ்த்தும் வணக்கமும் குறித்தது எனலுமொக்கும்.

பூங்கழல் - வடிவாலும் வண்ணத்தாலும் தாமரை மலர் போன்ற இரு திருவடிகள். **புலர்ந்தது** என்றதனால் ஆன்மா, அறியாமை இருள் நீங்கி ஞானம் பெற்றது மேலே கண்டாம். அந்த ஞானம் ஆன்மாவைச் செலுத்தும் இடம் திருவடிகளாகிய **பூங்கழல்கள்**. அவை ஆன்மாவை வீட்டுலகில் உய்ப்பன என்பது நினைக.

இணை துணை மலர் கொண்டு - **இணை** - தாமரை மலர் போன்ற உன் திருவடிகளில் வந்து கூடுவதற்குத் தகுதியுள்ள. புட்பவிதிகளின்படி தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட எனலுமாம். **துணை மலர்** - ஆன்மாக்கள், மலர்களைக் கொண்டு சிவ வழிபாடு செய்தலின் மலபரிபாகம் எய்திச் சிவநெறிச் செலவில் முன்னேறுகின்றன. அவ்வாறு முன்னேறிச் செல்வதற்குத் துணையாக நிற்கும் மலர்கள் என்றவாறு. முன்னம் 9-ம் திருப்பாடலில் “தவமே புரிந்திலன்தண் மலரிட்டு முட்டாதிறைஞ்சேன்” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. முன்னம் 22-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் சூத்.2 - அதி.2 செய்யுள் 24 நினைக. “சுவேதாரி புஷ்பங்களை மிசர்ரம் பண்ணாமல் தத்தம் வருக்கங்களையே கையில் கொண்டு” என்று காமிகாகமம் கூறுதல் காண்க.

இணை மலர்த்துணையல் என்று கொண்டு துணையல் என்ற தன் இறுதி தொக்குத் துணையென நின்றது எனக் கொண்டு “ஒரே நிறமான மலர்களை இணைத்துத்தொடுத்த மாலை” - எனலுமாம். **துணை** - கொத்தான பூக்கள் எனலுமொக்கும்.

மலர்கண்டு - என்பதும் பாடம்

ஏற்றி - சமர்ப்பிக்கும் பொருட்டு. இதன்பின் “வந்து நிற்கின்றோம்” என்பது வருவித்து முடித்து கொள்க.

நின் திருமுகத்து எமக்கு அருள் மலரும் எழில் நகை கொண்டு - நாங்கள் செய்யும் தொண்டை நீ ஏற்றுக் கொண்டதற்கு அடையாளம் உன் எழில் நகையே. அதனையே நாங்கள் வழிபாட்டின் பிரசாதமாக எதிர்பார்த்தோம். நாங்கள் தாங்கி வந்த இணை துணை மலர் கொண்டு உன் திருமுகத்தில் மலரும் எழில் நகை மலர் பெற்றோம். என்பது பரிவருத்தனை அணி.

தொழுதோம் - மூன்று காலத்துக்கும் பொருந்தும் சொல்லாற் கூறியது காண்க. இஃதே எங்கள் இயல்பு - என்றவாறு.

புறஇருள் நீங்கக் கதிரவன் எழுவன்; தாமரை மலர்கள் விரியும்; அக இருள் நீங்க நீ முறுவல் செய்கின்றாய் உன் கண்கள் இதழ் திறக்கின்ற என்றவாறு.

பள்ளி எழுந்து அருளாயே - பள்ளி - படுக்கை. படுக்கைவிட்டெழுதல் துயில் நீத்தல். ஈண்டு திரோதன சத்தியின் இயக்கம் நீங்கி அருட்சக்தியின் இயக்கம் தொடங்குதல் குறித்து.

உறக்கம் நீங்கி இறைவனை தரிசனம் செய்ய எண்ணிய ஆன்மா, அதற்குத் தக மலபந்தம் விலகித் திருவடிப்பேற்றுக்குத் தகுதி பெற்றது என்று இத்திருப்பாடலின் கருத்து உணர்த்துகின்றது. இஃது இப்பகுதியின் கருத்தாகிய “**திரோதான சுத்தி**” யாதல் காண்க. இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கருத்துரை கொள்க.

369. அருணானிந் திரன்திசை யணுகினன் இருள்போய்

அகன்றது வுதயநின் மலர்த்திரு முகத்தின்

கருணையின் சூரியன் எழுவெழ நயனக்

கடிமலர் மலரமற் றண்ணலங் கண்ணாந்

திரணிரை யறுபத முரல்வன இவையோர்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே

அருணிதி தரவரும் ஆனந்த மலையே

அலைகட லேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

உ

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் நிலையாக உள்ள சிவபெருமானே; அருட்செல்வத்தைத் தருவதற்கு என்பால் வருகின்ற ஆனந்த மலையே; அலைப் பெருக்குள்ள ஆழியே; கீழ்த்திசையில் வானம் பொன்னிறமாயிற்று; இருள் நீங்கியது; செங்கதிரோன் உதயமலையினின்றும், நின் தாமரை மலர் போன்ற திருமுகத்தில் தோன்றும் அருளைப் போலச் சிறிது சிறிதாக எழுந்தோறும் உன் விழிகளைப் போன்ற தாமரை மலர்கள் விரிகின்றன; தலைவனாகிய உன்

அழகிய கண்களைப் போன்ற வண்டுக் கூட்ட வரிசைகள் ஒலிக்கின்றன; நீ இவற்றைத் திருவுள்ளம் பற்றித் திருப்பள்ளி எழுந்தருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே; அருள் நிதி தரவரும் ஆனந்தமலையே; அலகடலே; அருணன், இந்திரன் திசை அணுகினன்; இருள்போய் அகன்றது நின் மலர்த் திருமுகத்தின் கருணையின்; சூரியன் உதயம் எழ எழ; நயனக்; கடிமலர் மலர; மற்று அண்ணல் அம் கண்ணாம்; திரள் நிரை அறுபதம், முரல்வன இவை ஓர்; பள்ளிஎழுந்து அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அருள் நிதிதரவரும் ஆனந்த மலையே - மலை - இது, தொலைவில் நின்று காணும் பொழுது தன் உச்சியை மட்டும் காணத் தருவது. அஃது ஒரு சிறிய முனையாகும். அண்மையில் நெருங்க நெருங்க விரிந்து பெரிதாகி வரும். அதன் பகுதிகள் முடிவில் அதன் அடிவாரத்தில் சென்று நிற்கும் பொழுது அளக்கலாக அளவுள்ளதாகவும் முழுமையாகவும் காண நிற்கும். ஆன்மாக்களில் பக்குவம் மந்ததரம், மந்தம், தீவிரம், தீவிரதரம் என நான்கு வகையாம். மந்தரப் பக்குவமுள்ள ஒருவன், இறைவனைத் தியானம் செய்யத் தொடங்கின் திருவருள், மலையுச்சி போன்று சிறிதளவே அவனுக்குக் கிட்டும். இடைவிடாத தியானத்தில் தீளைப்பவன் படிப்படியாக மந்தம் தீவிரம் தீவிரதர பக்குவங்களை எய்துவன். அப்பொழுது திருவருளும் அவனுக்குப் படிப்படியாக மிகுந்து வந்து முடிவில் அளக்கலாகா அளவுள்ளதாகச் சுரக்கும். இது நின்மல தூரியாதீத அவத்தையைத் குறிப்பாலுணர்த்திற்று.

அருளநிதி - மலையில், மலை படு பொருள்களாகிய சந்தனம், அகில் மணிகள் போன்ற விலை மதிப்புள்ள பொருள்கள் கிடைப்பதுடன் தங்கம் போன்ற நிதிகளும் கிடைக்கும். “திருவிளையாடற்புராணத்தில் வரும் மேருவைச் செண்டாலடித்த திருவிளையாடல்” நீனேக. ஈண்டு இம்மலையாகிய இறைவன் கொண்டுள்ள நிதி அவன் திருவடிகளாம்.

தரவரும் மலை - மலை ஓரிடத்தில் நிலையாக இருப்பது, ஆதலின் அதற்கு **அசலம்** என்னும் ஒரு பெயருள்ளது. நிதிபெற வேண்டுமோர் அதனிடம் சென்று முயன்று பெறுவர். இறைவனாகிய இம்மலையோ, தன் திருவடிகளாகிய நிதியைத்தர பக்குவான்மாக்களைத் தேடி அவர்கள் பால்

வருவது என்றவாறு. உயிர்கள் மலப்பிணிப்பால் இறைவனைத் தேடியடைய இயலா. இறைவனே அவற்றை தேடிவந்து அருள் தருவன் என்றவாறு. இறைவன் திருக்கயிலையை நீத்து நம் அடிகளைத் தேடித் திருப்பெருந்துறை வந்து திருவடி தீக்கை நல்கிய சரிதக்குறிப்பு நினைக. முன்னம் 171-ம் திருப்பாடலில் அருளியதும், ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

ஆனந்தமலை - சிவானந்தமாகிய வீட்டின்பத்தைத் தனக்கு உரிமையாகக் கொண்டுள்ள இறைவன். தன் திருவடிகளாகிய ஞானத்தை ஆன்மாக்களுக்கு நல்குகின்றான். அந்த ஞானம் ஆன்மாவை வீட்டுலகில் செலுத்துகின்றது என்றவாறு.

அலைகடலே - மலை போல யாவரும் காண இருந்தும் ஆழம் காண இயலாத கடல் போல உள்ளான் என்றவாறு. **கடல்** - முத்து, பவளம் முதலிய விலையுயர்ந்த நிதிகளைத் தன்பாற் கொண்டது. பாற்கடல் அமுதத்தையும் கொண்டது. அவற்றைப் பெற விரும்புவோர் கடலை அடைந்து முயன்று பெறுவர். **அலைகடல்** - என்பதை வினைத்தொகையாகக் கொண்டு தன்னிடமுள்ள நிதியினை பக்குவ ஆன்மாக்களுக்கு அளிக்க விரும்பி அவர்களைத் தேடி அலையும் கடல் போன்ற இறைவன் எனலுமாம். வரும் மலையும் அலையும் கடலும் இல்பொருள் உவமைகள்.

அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன் - அருணன் என்பவன் செங்கதிரவனின் தேர்ப்பாகன். எண்திசைக் காவலருள் ஒருவனான தேவேந்திரன் கிழக்கு திசைக்கு உரியவன். ஒற்றைச் சக்கரமுள்ள தேரில் கதிரவன் இவர்ந்து நாள் தோறும் விடியற்காலையில் கிழக்குத்திசையில் உதயமாவன். தேரில் அவனுக்கு முன் அமர்ந்து தேரைச் செலுத்துபவன், உதயகாலத்தில் முதலில் கட்புலனாவன். அதன்பின் செங்கதிரோன் புலனாவன். பொழுது புலரும் பொழுது செங்கதிரோன் தெரியுமுன் அவன் இளங்கதிரர்கள் கீழ்த்திசையில் அடிவானத்தில் தோன்றும். அவை செம்மை கலந்த பொன்னிறமானவை. அஃது அருணனின் நிறம் என்றும் அவன் முதலில் தோன்றினான் என்றும் கொள்வது மரபு. அடுத்துத் தோன்றும் செங்கதிரோன் செந்நிறமானவன். இவ்வாறு கதிரவன் உதய முன்பு செவ்வானம் தோன்றுவதையே “அருணன் இந்திரன் திசை அணுகினன்” என்றார். இந்த நேரம் காலை 5.30 மணி யாகும். மல இருளில் மூழ்கிக் கிடந்த எங்களுக்கு விடிவு காலம் தொடங்கி விட்டது என்பது குறிப்பு.

இருள் போய் அகன்றது - அறிவை மறைத்து அறியாமையாகிய இருளைச் செய்யும் ஆணவ மலம் ஈண்டு இருள் என்று குறிப்பிடப்பட்டது. உதயத்தில் இருள் போகும் மீண்டும் செங்கதிரோன் மாலையில் மறைந்தபின் இருள் மீண்டும் வந்து சூழ்ந்து மூடிக்கொள்ளும். ஈண்டு ஆன்மா திருவருளின் வசமாகி விட்டதால் விட்டுவிடக்கூடிய ஆணவமலம் மீண்டும் வந்து பற்றுவதற்கு வாய்ப்பில்லை. ஆதலின் இருள் போனதுடன் மட்டுமின்றி மீண்டும் வந்து பற்றாமல் நிலையாக ஒழிந்தது என்பார் **அகன்றது** என்றார்.

நின் மலர்த்திருமுகத்தின் கருணையின் - முகத்தின் - முகத்தின்கண் என ஏழனுருபு விரித்து கொள்க. **கருணையின்** - கருணையைப் போல.

சூரியன் உதயம் எழ எழ - உதய - சந்தியில் மறைந்த மகர ஒன்று விரித்து **உதயம்** என்று கொள்க. **உதயம்** உதயகிரி. உன் முகத்தில் கருணை படிப்படியாக எழுவது போன்று உதயகிரியினின்றும் செங்கதிரோன் படிப்படியாக எழுகின்றான் என்றவாறு. மந்ததர பக்குவத்தில் உள்ள ஆன்மா சிவவழிபாட்டால் படிப்படியாக மலப்பிணிப்பு நீங்கி தீவிரதரபக்குவம் எய்துவதற்காகத் திருவருள் படிப்படியாக மிகுந்து வருவதைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. **உதய** என்பதனைச் **சூரியன்** முன்பு கூட்டி **உதயசூரியன்** என உரைக்கவும் நின்றது.

நயனக் கடிமலர் மலர - தாமரை மலர் போன்ற கண்கள் எனலுமாம். **கடிமலர்** - நறுமணமுள்ள மலர் ஈண்டுத் தாமரை மலரை உணர்த்திற்று. **சூரியன்** எழ எழ என்றதனால் ஈண்டும் நயனம் சிறிது சிறிதாக மலர்ந்தது. அது தாமரை மலர் சிறிது சிறிதாக விரிவது போன்றுள்ளது என்க. ஈண்டு நயனக் கண்மலர் மலர என்பது சட்சு தீக்கையையும் அஃதும் படிப்படியாகச் சத்திநி பாதம் நல்கலையும் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. தீவிரதர சத்திநி பாதம் நிகழுழி ஆணவமலமாகிய இருள் முழுவதும் விலகி ஆன்மா ஞானவொளியில் திளைக்கும் என்பது குறிப்பு. **நளினக் கடிமலர்** என்பதும் பாடம்.

மற்று வினைமாற்றுப் பொருளில் வந்தது.

அண்ணல் அம் கண்ணம் - அண்ணல் - பெருமை. பண்பாகு பெயராகப் பெருமையுடைய தலைவனைக் குறித்தது. **அம்கண்** - அழகிய

கண். கண்ணுக்கு அழகு கண்ணோட்டமுடைமை. அதனையுடைய கண் என்றவாறு. அகம் + கண் என்று பிரித்துக் கண்ணின் உட்பகுதியான கருவிழி எனலுமாம். தாமரை மலருள் மதுவுண்ட வண்டு, மயங்கி அம் மலரிலேயே படுத்துறங்க மாலைக்காலம் வந்ததும் மலர் குவிந்து விடுகின்றது. மறுநாள் உதயப்பொழுதில் மலர் விரிய உள்ளே தெரியும் வண்டு, மலர் போன்ற கண்ணை இறைவன் விழிக்கவும் உள்ளே தெரியும் கருவிழி போல உள்ளது எனலுமாம். ஈண்டு “உன் கண்ணின் கருமணி போல மலரிலிருந்து வண்டுகள் வெளிவருகின்றன.” (இரகுவமிசம் 5-ம் சருக்கம் 68-ம் சுலோகம்) என்பது நினைக.

அங்கண் ஆம் - என்று பிரித்து “அவ்விடத்து அடைந்த எனத்” திரள் நிரை அறுபத”த்துக்குக் கூட்டி யுரைத்தாருமுள்.

திரள் நிரை அறுபதம் முரல்வன - அறுபதம் - ஆறுகால்களையுடைய வண்டுகள். இவை பொழுது விடிந்ததும் தாமரை மலர்கள் விரிய அவற்றுள் அமர்ந்து தேனுண்ண ஒலிப்பன. மலர்கள் நன்கு விரிந்ததும் வண்டுகள் அவற்றுள் அமர்ந்து தேனை உண்பன. அப்பொழுது அவை முரல்வதில்லை. ஓசையின்றித் தேனைப்பருகி இன்புகின்றன. ஈண்டு அறுபதம் என்றது. பாடாண வாதம், பேதவாதம், சிவசமவாதம், சங்கிராந்தவாதம், ஈசுவர அவிகாரவாதம், நிமித்தகாரண பரிணாமவாதம் என்ற அகச்சமயிகள் அறுவரையும் குறிப்பால் உணர்த்த நின்றது. **திரள் நிரை** என்றது அவர்கள் கூட்டவரிசை. அவர்கள் முப்பொருளுண்மை, மறைகள், சிவாகமங்கள், சிவபெருமானின் முழுமுதற்றன்மை முதலியவற்றை ஒப்புக் கொள்வரேனும் முத்தி நிலை பற்றிய கருத்தில் சித்தாந்த சைவர்களுடன் மாறுபட்டு வாதம்புரிவர். ஆதலின் **முரல்வ** என்றார். இனி, வரும் பிறவிகளில் அவர்கள் மலபரிபாகமுற்று வீடு பெற்றுச் சிவானந்தமாகிய தேனை நுகர்வர். அப்பொழுது அவர்கள் முரலார் என்றவாறு.

இவை ஓர் - ஆணவ மல இருளில் செயலற்றுக் கிடந்த நாங்கள் சோபான முறையில் நீ நல்கிய அருளினால் படிப்படியாகப் பக்குவ மெய்தி இன்று தீவிரதர சத்திநி பாதத்துக்குத் தகுதியாக உள்ளோம். இதனை, நீ திருவுள்ளம் பற்றிச் சட்சுதீக்கை நல்கி ஞானம் எய்த அருள்வாயாக என்றவாறு.

370. கூவின பூங்குயில் கூவின கோழி
 குருகுகள் இயம்பின இயம்பின சங்கம்
 ஓவின தாரகை யொளியொளி யுதயத்
 தோருப்படு கின்றது விருப்பொடு நமக்குத்
 தேவநற் செறிகழற் றுளினை காட்டாய்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 யாவரு மறிவரி யாயெமக் கெளியாய்
 எம்பெருமான் பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

ந

(இ-ள்)

ஒளி வீசும் திருமேனியுடையவனே; திருப்பெருந்துறையில் நிலையாக உள்ள சிவபெருமானே; யாவராலும் பசுபாச ஞானங்களால் அறியவொண்ணாதவனே; எங்களுக்கு எளிவந்தவனே; பெருமைக்குரிய எங்கள் தலைவனே; கோழிகள் கூவின; அழகிய குயில்கள் கூவின; பறவைகள் ஓசை செய்தன; சங்குகள் முழங்கின; விண்மீன்கள் ஒளிமங்கி நீங்கின; உதயகால ஒளி பூமியில் படிகின்றது. எங்களுக்கு விருப்பமுடன் நன்மை தருகின்றனவும் வெற்றி நிறைந்துள்ளனவுமாகிய திருவடிகள் இரண்டினையும் காட்டுவாயாக; துயிலுணர்ந்து எழுவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; “தேவ; திருப்பெருந்துறையுறை சிவபெருமானே யாவரும் அறிவு அரியாய்; எமக்கு எளியாய்; எம்பெருமான்; கோழி கூவின; பூங்குயில் கூவின; குருகுகள் இயம்பின, சங்கம் இயம்பின; தாரகை ஒளி ஓவின; உதயத்து ஒளி ஒருப்படுகின்றது; நமக்கு விருப்பொடு; நற்செறி கழல் இனை காட்டாய்; பள்ளி எழுந்தருளாயே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தேவ - விண்ணுலக வாசிகள் ஒளிவீசும் உடம்பினர். அவர்கள் தலைவர்களாகிய இந்திரன், நான்முகன், திருமால், குபேரன் முதலிய பெருந்தேவர்கள் பேரொளி வீசும் உடம்பினர். ஆனால் அவர்கள் உடம்புகளும் ஒளியும் பௌதிகங்களாகிய மாயையங்களே. அவற்றுக்கு ஒளி தருபவன் மகாதேவனாகிய சிவபெருமான். சொரூபநிலையில் அவன் உடல் எல்லையில்லாத ஒளியான ஞானமாகும். தடத்த நிலையின் அவன் தாங்கும் உடல்களும் ஒளிமயமான ஞானமே. இதனை, 119-ம் திருப்பாடலுரையில்

எடுத்துக்காட்டிய சிவப்பிரகாசம் 2-ம் திருப்பாட்டாலும் 88-ம் திருப்பாட்டில் “பரஞ்சோதி” என்றதனுரையில் எடுத்துக்காட்டிய பேரூர்ப்புராணம் நிருத்தப் படலம் 63-ம் திருப்பாட்டாலும் அறிக. 30-ம் திருப்பாட்டில் “தனிச்சுடர்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

யாவரும் அறிவு அரியாய் - யாவரும் சுத்தமாயையில் நாததத்துவத்தில் தங்கிச் சிவதீக்கை பெற்று நாத மூர்த்தியை வழிபட்டு அதிகாரமல வாசனையும் நீங்கிச் சூக்குமலய வாசனை மாத்திரமுடைய ஆன்மாக்கள் உள்ளிட்ட ஆன்மாக்கள் யாவராலும். உம்மை; முற்றும்மை; உயர்வு சிறப்பும்மை எனலுமாம்.

அறிவு அரியாய் - பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் அறிவதற்கு இயலாதவன். அவனருளே கண்ணாகக்காட்டும் நிலையில் பக்குவான்மாக் களுக்கு அறியக் கூடியவன். ஆதலின் அறியக்கூடாதவன் என்னுது **அரியாய்** என்றார். முன்னம் சிவபுராணம் 76-ல் “நோக்கரிய நோக்கே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எமக்கு எளியாய் - **எமக்கு** - ஏனைய அடியார்களையும் உள்படுத்துக் கூறியவாறு. **எளியாய்** - மானிடச்சட்டை தாங்கி ஞானாசிரியனாகத் தானே தேடிவந்து திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட எளிமைப்பாடு.

எம்பெருமான் - **எம்** - தேவர்களுக்கு அரியவனாக இருந்தும் தேடிவந்து ஆட் கொண்டதன் விருப்பம், உறவு, அன்பு முதலியவற்றின் மிகுதி காட்டி உரிமை பாராட்டியவாறு. **பெருமான்** - பெருமைக்குரியவன்.

கோழி கூவின் - **கோழி** - சாதிப் பெயராகச் சேவலை உணர்த்திற்று. அருணோதயத்துக்கு முன்பு முதன் முதலாகத் துயிலுணர்ந்து கூவுவது சேவலேயாகும். குயில் முதலிய ஏனைய பறவைகள் பொழுது புலர்ந்த பின்பே கூவுவன. சேவலின் கூவல் சான்றோர் நட்புக்கும் கழுதையின் குரல் கீழோர் நட்புக்கும் உவமைகளாகக் கூறப்படல் கவி மரபு. பொழுது விடிவதன் முன் மக்களைத் துயிலுணர்த்தி இறைவழிபாட்டில் ஈடுபடச் செய்யும் சேவல் மக்களை சிவநெறியில் ஆட்பட உதவும் சான்றோரை ஒத்தன.

பூங்குயில் கூவின் - **பூங்குயில்** - மெல்லிய குயில் எனலுமாம். அதன் குரலும் மெல்லிய தாயிற்று. இது சேவல் கூவிய பின்பே துயிலுணர்ந்து

குரலெழுப்புவதாகலின். சேவலையடுத்துவைத்தார். இப்புள் இளவேனிற்காலத்தில் பொழுது புலர்ந்த பின் கூவுவன. ஆதலின் நம் அடிகள் திருப்பள்ளி எழுச்சிப் பகுதியை அருளிச் செய்தது இளவேனிற்காலம் என்பது தேற்றம். மார்கழித்திங்களில் மகளிர் பாடுவதாக அமைந்துள்ள திருவெம்பாவையில் குயில்களின் குரல் கூறப்படாமை நினைக.

குருகுகள் இயம்பின - குருகுகள் - பறவைகள் ஈண்டுச் சேவலும் குயிலும் நீக்கி ஏனைப்பறவைகளாகக் கொள்க. இப்பொழுது பொழுது புலரத் தொடங்கிவிட்டதால் ஏனைய பறவைகளும் துயிலுணர்ந்து ஆரவாரிக்கத் தொடங்கின. முன்னரும் “கோழி சிலம்பச் சிலம்பும் குருகெங்கும்” என்று 162-ம் திருப்பாடலில் அருளியது நினைக.

சங்கம் இயம்பின - இது பற்றி முன்னம் 162-ம் திருப்பாட்டில் “ஏழில் இயம்ப இயம்பும் வெண்சங்கு எங்கும்” - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தாரகை ஒவீன - தாரகை - விண்மீன்கள். **ஒவீன** செங்கதிரவன் ஒளியால் விண்மீன்கள் ஒளிமழுங்கிக் கட்டிலனுக்கு எட்டாவாயின. இது பற்றி முன்னம் 172-ம் திருப்பாடலில் “கண்ஆர் இரவி கதிர்வந்து கார் கரப்ப - தாரகை தண்ணூர் ஒளி மழுங்கி அகல” - என்ற பகுதியின் உரையில் விரிவாக விளக்கியவை காண்க.

உதயத்து ஒளி ஒருப்படுகின்றது - உதயத்து - உதயமலேம்து அது கிழக்குத் தொடர்ச்சி மலையாகும்.

உதயத்து - உதய காலத்து என்று கொண்டு **ஒளி ஒருப்படுகின்றது** - செங்கதிரவனின் ஒளி நிலத்தின்கண் வந்து பொருந்துகின்றது எனலுமாம்.

நமக்கு வீருப்பொடு நல் செற்கழல் தாள் இணை காட்டாய் - நமக்கு - நம்மைச் சேர்ந்தவர்களாகிய எங்களுக்கு என இறைவனையும் உளப்படுத்திக் கூறும் நயம்; அன்பு, உறவு விருப்பம் முதலியவற்றின் மிகுதி காட்டி நின்றது காண்க. **நல்** - நன்மையைத் தருவதாகிய. நன்மை, ஈண்டு வீடுபேறு குறித்து நின்றது. **செற்கழல்** - இறைவனின் பல வெற்றிகள் நெருங்கித் திணித்திருப்பதன் சின்னமான கழல்; சிலம்பு, பாடகம் போன்று காலில் தளர்ந்த நிலையில் அணியப் படாமல் கழல் கணுக்காலேவிட்டு மேலோ கீழோ நழுவிச் சேர்தலின்றி இறுக்கமாக அணியப்படுவது நினைக.

தாள் இணை - கழல், வலது காலில் அணியப்படுவது. ஈண்டுத் தானியாகுபெயராக இறைவனின் வலது காலே உணர்த்திற்று. **இணை** - அந்த வலது காலுக்கு இணையாக உள்ள இடது கால். இறைவனின் இரண்டு பாதங்களையும் இங்குக் குறிக்கின்றார். **காட்டாய்** - புலப்படச் செய்வாயாக.

நீ ஞானசிரியனாக நண்ணி எனக்கு ஞானத்தை நல்கினை. அந்த ஞானம் எனக்கு உன் திருவடிகளைக் காட்டும். அவற்றை நான் காண வேண்டுமாயின் உன் திருவருளே எனக்குக் கண்களாக நிற்க வேண்டும்; அத்திருவடிகளை நீ காட்டினால் மட்டுமே யான் காண இயலும்; அவ்வாறு காண எனக்கு அவற்றைக் காட்டுவாயாக. அவ்வாறு நான் காணில் அத்திருவடிகள் என்னை வீட்டுலகில் உய்க்கும் என்றவாறு.

371. இன்னிசை வீணைய ரியாழின ரொருபால்

இருக்கொடு தோத்திர மியம்பின ரொருபால்
துன்னிய பிணைமலர்க் கையின ரொருபால்

தொழுகைய ரழுகையர் துவள்கைய ரொருபால்
சென்னியி லஞ்சலி கூப்பின ரொருபால்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
என்னையு மாண்டு கொண் டின்னருள் புரியும்

எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

சு

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் நிலையாக உள்ள சிவபெருமானே, இழிந்த என்னையும் அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு இனிய திருவருள் நல்குகின்ற, பெருமைக்குரிய எங்கள் தலைவனே, நின் திருமுன்னர், ஒரு பக்கத்தில் இனிய இசை நல்கும் வீணைகளை ஏந்தியவரும் யாழ்களை ஏந்தியவரும் நிற்கின்றனர். ஒரு பக்கத்தில் நான்மறைகளை ஒதுகின்றவர்களும் துதிப்பாடல்களை ஒதுகின்றவர்களும் நிற்கின்றனர்; ஒரு பக்கத்தில் மலர்களை நெருங்கத் தொடுத்த மாலைகளை ஏந்தியவர்கள் நிற்கின்றனர்; ஒரு பக்கத்தில்

வணங்குபவர்கள் நிற்கின்றனர்; ஒரு பக்கத்தில் அமுபவர்கள் நிற்கின்றனர். ஒரு பக்கத்தில் துவள்பவர்கள் நிற்கின்றனர்; ஒரு பக்கத்தில் உச்சி மேல் கைகுவித்து வணங்குபவர்கள் நிற்கின்றனர்; நீ துயிலுணர்ந்து எழுந்து அவர்களுக்கு அருள் புரிவாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை, “திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமானே; என்னையும் ஆண்டு கொண்டு இன்அருள் புரியும் எம்பெருமான்; ஒருபால் இன்னிசை வீணையர் யாழினர்; ஒரு பால் இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர்; ஒரு பால் துன்னிய பிணைமலர்க் கையினர்; ஒருபால் தொழுகையர், அழுகையர், துவள்கையர்; ஒருபால் சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர்; பள்ளி எழுந்து அருளாயே” - என்ற அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

என்னையும் ஆண்டு கொண்டு இன்அருள் புரியும். என்னையும் - நின்னைத் தொழுது அருள் பெறுவதற்கு நின் திருமுன் வந்து நிற்கும் பேரடியார்களாகிய இன்னிசை வீணையர் முதல் சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் முடியவுள்ளவர்கள் நிற்க, அவர்களுடன் எவ்வாற்றானும் ஒப்பில்லாதவனும் நாய்போன்ற இழிந்தவனுமாகிய அடியேனையும் - உம்மை இழிவு சிறப்பு.

ஆண்டு கொண்டு - திருப்பெருந்துறையில் நீயே தேடி வலிய வந்து அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு.

இன் அருள்புரியும் - அங்கு அருள் புரிந்தது மட்டுமன்றி உன் ஆணைப்படி நான் இனி, மேற்கொள்ளவுள்ள தல யாத்திரையில் ஒவ்வொரு பதியிலும் குருவடிவில் காட்சி தருவேன் என்றும் முடிவாகக் தில்லைக்கு வருக என்றும் தொடர்ந்து இனிய திருவருளை நல்கிக் கொண்டிருக்கின்ற. **புரிதல்** - இடைவிடாது செய்தல்.

ஒருபால் இன்னிசை வீணையர் யாழினர் - இன்னிசை - இதனை வீணை யாழ் இரண்டற்கும் தனித்தனிக் கூட்டுக. வீணை, யாழ் இரண்டும் வேறு வேறு நரம்புக் கருவிகள். வீணையில் மெட்டுக்கள் உள்ளன. அவற்றை

இயக்கி ஒரே நேரத்தில் ஏழு சுரங்களையும் இசைக்க இயலும். அன்றியும் ஒரே தந்தியில் மூன்று ஸ்தாயிகளையும் இசைக்கவும் இயலும். இவை இரண்டும் யாழில் முடியாது. யாழில் ஒரு சுரத்துக்கு ஒரு நரம்பு என்ற முறையில் ஏழு நரம்புகள் அமைந்திருக்கும். அன்றியும் மூன்று ஸ்தாயிகளுக்கும் ஸ்தாயி ஒன்றுக்கு ஏழு வீதம் இருபத்தொரு நரம்புகள் அமைந்திருக்கும். ஒவ்வொரு நரம்பையும் மீட்டி அதற்குரிய சுரத்தை உரிய ஸ்தாயியில் எழுப்புதல் வேண்டும். இருபத்தொரு நரம்புகள் கொண்டதைப் பேரியாழ் என்பர். இது தவிரச் செங்கோட்டியாழ் சகோடயாழ் என்ற குறைந்த எண்ணில் நரம்புகள் கொண்ட வேறு இருயாழ்களும் உண்டு. யாழுக்கு **நல்வீணை** என்ற பெயரும் உண்டு. அதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

வேயுறு தோளி பங்கன் விடமுண்ட கண்டன்

மிகநல்ல வீணை தடவி

மாசறு திங்கள் கங்கை முடிமே லணிந்தெ

னுளமே புகுந்த வதனால்

ஞாயிறு திங்கள் செவ்வாய் புதன்வியாழன்

வெள்ளி சனிபாம் பிரண்டு முடனே

ஆசறு நல்லநல்ல அவை நல்ல நல்ல

அடியா ரவர்க்கு மிகவே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-85-1)

எனவரும் நம் பிள்ளையார் திருவாக்கிலும். 103-ம் திருப்பாடலுரையில் “பன்ன எம்பிரான்” என்றதன் கீழ் எடுத்தாண்ட (திருமுறை 4-112-7-ல்) நம் அரசுகள் திருவாக்கிலும் காண்க.

வீணையர் யாழினர் - என்றது அவ்வக்கருவிகளில் சிறந்த புலமை வாய்ந்த இசை வாணர்களை.

இன்னியங்களின் மெல்லிசையால் தலைவர்களைத் துயிலுணர்த்துதல் மரபு.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

விறலியும் பாணனும் வேந்தற்குத்
 தில்லை யிறையமைத்த
 திறலியல் யாழ்கொண்டு வந்துநின்
 றூர்சென் றிராத்திசைபோம்
 பறலியல் வாவல் பகலுறை
 மாமரம் போலுமன்றோ
 அறலியல் கூழைநல் லாப்தமி
 யோமை யறிந்திலரே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 375)

என்பதிற் காண்க.

ஒரு பால் - வீணையர் ஒருபால், யாழினர் ஒருபால் என ஈரிடத்தும் புணர்க்க இதன்பின் “வந்து நின்றார்” என்பது வருவித்துரைக்க. இப்பாடலில் ஏனைய நான்கிடத்தும் வரும் ஒருபால் என்றதன் பின்பும் வருவித்துரைக்க.

ஒருபால் இருக்கொடு தோத்திரம் இயம்பினர் - ஒருபால் இருக்கு இயம்பினர், ஒரு பால் தோத்திரம் இயம்பினர் என்று கூட்டிக்கொள்க. இருக்கு - ஈண்டு நான்கு மறைகளையும் உணர்த்திற்று. அவற்றில் முதலாவதான இருக்கு வேதத்தின் முதற் பகுதியின் பாடல்களின் சந்தம் “இருக்கு” எனப் பெயர் பெறும். இஃது அம்மறையின் பெயராய் வந்து பின்னர் நான்கு மறைகளையும் குறிக்கும் பொதுப் பெயராக நின்றது. இருக்கு வேதம் ஒதுவோர் ஒரு பக்கம் வந்து நின்றனர்; யசர் மறை ஒதுவோர் ஒரு பக்கம் வந்து நின்றனர்; சாம வேதம் ஒதுவோர் ஒரு பக்கம் வந்து நின்றனர்; அதர்வண மறை ஒதுவோர் ஒரு பக்கம் வந்து நின்றனர் என்றவாறு.

தோத்திரம் - நான்மறைகளில் சுருக்கமாகச் சொல்லியுள்ளவற்றை விரித்துத் தமிழிலும் பிற மொழிகளிலும் புலவர் பெருமக்கள் பாடியுள்ள துதிப்பாடல்கள். நம் அடிகளின் காலம் தேவாரகாலத்துக்கு முற்பட்டதாகலின் தேவாரப் பாடல்களைக் குறிக்கும் “பதிகம்” என்ற சொல்லால் ஈண்டு

கூறப்படவில்லை. வேற்று மொழியினர் அந்நாளில் தமிழகத்தில் வாழ்ந்து வந்தனர். இந்திய நாட்டின் பிற பகுதியினின்றும் தலயாத்திரையாகத் தமிழ் நாட்டுக்கு வந்து திருக்கோயில்களில் வழிபட்டனர். அவர்கள் தங்கள் மொழிகளில் அமைந்த துதிப்பாடல்களையும் வடமொழி அறிந்தோர் அம்மொழியில் உள்ள துதிப் பாடல்களையும் பாடி வழிபட்டனர் என்றவாறு. இவ்வாறு வெவ்வேறு மொழிகளில் துதிப்பாடல்களைப் இயம்பினர். இறைவன் திருமுன்னர் ஒவ்வொரு பக்கமாகத் தனித்தனியே நின்றனர் எனக்கொள்க.

இயம்பினர் - இயம்பினர்களாக நின்றனர் என்றவாறு. தலைவனை மறை இசையால் துயிலுணர்த்துதல் மரபு.

துன்னிய மீணைமலர்க் கையினர் - நெருக்கிப் பிணைக்கப்பட்ட மலர்மாலே ஏந்திய கையினர் என்க. **மீணைமலர் துன்னிய கையினர்** என இயைத்து இரண்டு இரண்டு மலர்களாகக் காம்புடன் காம்பாக மாற்றி வைத்துக் கட்டப்பட்ட பூச்சரம் எனலுமாம். **மீணை** - பூச்சரத்தின் இருதலையும் கூட்டி முடிக்கப்பட்ட மாலே எனலுமொக்கும். **மீணையல்** என்பது மாலேவகைகளில் ஒன்று. அஃது இறைவன் தாளில் குட்டப்படுவது. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 142-ல் “பிணையல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தொழுகையர் அழுகையர் துவள்கையர் - தொழுதல் மார்புக்கு நேராகக் கைகுவித்துக் கும்பிடுதலும், முகத்துக்கு நேராகக் கைகுவித்துக் கும்பிடுதலுமாம்.

அழுகையர் - **அழுகை** - வாய்விட்டு அழுதல். இது சிவனடியார் களின் அகத்திலக்கணம் பத்தில் ஒன்றாகும். முன்னர் போற்றித்திருவகவல் 61-ல் “உடல்கம்பித்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **துவள்கையர் துவளுதல்** - இறைவன் திருவருளை நினைந்து மனம் உருகுவதால் நிலை நிற்க இயலாமல் மெலிந்து துவண்டு விழுதல்.

தொழுங்கையர் - என்பதும் பாடம் - **சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர்** - அட்டாங்கயோகம் என்பது யோக நெறியினர் சிறப்பாகக் கையாள்வது அது தமிழ்நாட்டுச் சைவசித்தாந்தத்துக்குப் புதியதன்று. அதனை மேலும் விரித்துப் பதினாறுக்கிச் சோடச கலாப் பிராசாத யோகம் என்று வளர்த்துத்

தவநெறியில் முன்னேறினர். அது குண்டலினி சத்தியை எழுப்பி மேதகலை, அர்க்கிசகலை, விஷகலை, பிந்து, அருத்த சந்திரன், நிரோதி, நாதம், நாதாந்தம் சக்தி, வியாபினி, வியோமரூபை, அனந்தை, அனாதை அனசிருதை, சமாணை, உன்மணை முதலிய கலைகளுக்குப் படிப்படியாக எடுத்துச் சென்று பயிற்றுவார். உன்மணைக்கு அப்பாலுள்ளது துவாத சாந்தம். அஃது தலையின் உச்சிக்கு மேல் பன்னிரண்டங்குல உயரத்தில் உள்ளது. அங்கு இறைவனுடன் குண்டலினி சக்தியை இணைப்பார். தருமபுர ஆதீன மடத்தில் இதற்காக ஒடுக்கங்கள் என்ற பெயரில் 16 அறைகள் உள்ளன. முன் நாட்களில் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஒவ்வொரு யோகநிலை கைவரப்பெற்றவர்கள் இந்த அறைகள் ஒவ்வொன்றில் அமர்ந்து யோகம் பயின்றனர். மேற்கலைகளில் குண்டலினி சக்தியைச் செலுத்துதல் கைவந்து இவர்கள் அடுத்த அறைக்கு சென்று யோகம் பயின்றனர். இந்நாளில் அங்கு இதனைப் பயில்வாரிலர். ஆனால் திருக்கோயில்களில் வழிபாட்டின் பொழுது மார்புக்கு நேராகவும் முகத்துக்கு நேராகவும் கைகூப்பி வணங்கிக் கொண்டிருப்போர் கருப்பூர தீப ஆராதனையின் பொழுது. சென்னியில் கைகூப்பிப் பிறகு கைகளை முழுதும் உயர்த்தி தலைக்கு மேல் குவித்து வணங்குவார். அது துவாத சாந்தப் பெருவெளி வணக்கம் குறிப்பது.*

அதனையே ஈண்டு சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் என்றார்.

அருளாயே - நீ மேற்குறித்த அடியவர் கூட்டத்தினருக்கு அருள்புரிதல் வேண்டும். அதற்காகத் துயிலுணர்ந்து எழுவாயாக.

அருள் ஆயே - எனப்பிரிந்து **ஆயே** - அன்னை போன்றவனே. **அருள்** - அவர்களுக்கு அருள் பாலிப்பாயாக என உரைக்கவும் நின்றது.

* The 16 odukkams or Chambers in Dharmapuram math were considered to be the chambers where disciples of the head pontiff there practised the praasaada kalaa yoga in the 16 different stages of realization, But now no one practises them nor does one know anything about them there.

(The Sivagamas, Page 36

By M.Arunachalam M.A.,)

372. பூதங்க டோறுநின் ருயெனி னல்லாந்

போக்கிலன் வரவில னெனநினைப் புலவோர்

கீதங்கள் பாடுத லாடுத லல்லாந்

கேட்டறி யோமுனைக் கண்டறி வாரைச்

சீதங்கொள் வயற்றிருப் பெருந்துறை மன்னா

சிந்தனைக் கும்மரி யாயெங்கண் முன்வந்

தேதங்க ளறுத்தெம்மை யாண்டருள் புரியும்

எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

ரு

(இ-ள்)

குளிர்ச்சி பொருந்திய நன்செய் நிலங்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையின் அரசனே; நினைத்தற்கும் அரியவனே; எங்கள் முன்வந்து குற்றங்களைக் களைந்து; எங்களை அடிமைகளாக ஏற்றருள்கின்ற பெருமைக்குரிய எங்கள் தலைவனே; உன்னை எல்லாப் பூதங்களிலும் கலந்துள்ளவன் என்று பலரும் சொல்லுவதன்றியும் அறிவுடையோர், போதலும் வருதலும் இல்லாதவன் என்று இசைப்பாடல்களால் பாடுவதாலும், இன்பத்தால் கூத்தாடுவதாலும் அறிவதன்றிப் பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பார்த்து அறிவாரை நாங்கள் கேட்டும் அறிந்ததில்லை. நீ துயிலுணர்ந்து எழுவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; சீதம் கொள்வயல் திருப்பெருந்துறை மன்னா; சிந்தனைக்கும் அரியாய்; எங்கள் முன்வந்து; ஏதங்கள் அறுத்து; எம்மை ஆண்டு அருள் புரியும் எம்பெருமான்; பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் எனின் அல்லால்; நினைப்புலவோர் போக்கு இலன் வரவு இலன் எனக்கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால்; உனைக் கண்டு அறிவாரைக் கேட்டு அறியோம்; பள்ளி எழுந்து அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்துகொண்டு பொருள் காண்க.

சீதம் கொள் வயல் - திருப்பெருந்துறையின் நீர் வளமும் நில வளமும் குறித்தவாறு. இவை ஆன்மா உய்தியெய்துதற்கான சிவபூஜை செய்யத் தேவையான பூவும்புனலும் மலிந்திருப்பதும் அவற்றால் வழிபடுதற்காகத் திருப்பெருந்துறை மன்னன் அங்கேயே இருப்பதும் குறித்தவாறு. முன்னம் 9-ம் திருப்பாடலுரையில் “மலர்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

மன்னன் - அரசன். அவன் செயல்பற்றி உசாவுவார் அவனுக்கு மேல் எவருமில்ர். ஆன்மாக்களுக்கு அருளும் இறைவன் செயல்பற்றி அவனை உசாவுவார் அவனுக்கு மேல் எவருமில்ர் என்றவாறு.

சிந்தனைக்கு அரியாய் - பசுபோத முனைப்பால் பாச ஞானம் கொண்டு அறிய முயல்வோர்க்கு அகப்படாதவன். **அருமை** - ஈண்டு இன்மைப் பொருளில் வந்தது.

எங்கள் முன் வந்து - எம் கண்முன்வந்து - என்றலுமொன்று. சிந்தனையாலும் அறிய முடியாத அத்துனை அருமை வாய்ந்த நீ என் கண்முன்பாக வலிய வந்து என்றவாறு. ஞானாசிரியனாக நம் அடிகள் காண வந்த சரிதக் குறிப்பு. **என் கண்** என்பது **எம்கண்** எனப்பன்மையில் வந்தது பெருமிதம் பற்றிய குறிப்பு.

ஏதங்கள் அறுத்த - மலங்களாகிய குற்றங்களை நீக்கி. இது பாசநீக்கம் குறித்து நின்றது.

ஆண்டு அருள்புரியும் - அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு திருவருள் புரியும். இது சிவப்பேறு குறித்து நின்றது.

பூதங்கள் தோறும் நின்றாய் எனின் அல்லால் பூதங்கள் - பஞ்ச பூதங்கள். **நின்றாய்** - எப்பொழுதும் கலந்திருக்கின்றாய். இவ்வுண்மையைப் போற்றித் திருவகவல் 137 முதல் 140 வரையுள்ள பகுதிகளிலும் ஆண்டுரைத்தவற்றுள்ளும் காண்க. இறைவன் பஞ்ச பூதங்களிலும்; இரு சுடர்களிலும், ஆன்மாவிலுமாக அட்டமூர்த்தங்களில் உள்ளவன் என்பது நினைக. **பூதங்கள்** என்பதற்கு மண் முதல் நாதம் ஈடுக உள்ள தத்துவங்கள் என்றுரைத்தார் திரு. சீகாழித்தாண்டவராயர்.

எனின் அல்லால் - என்று கூறுவது அல்லாமலும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. இவ்வாறு கூறுபவர்கள் நம்முன்னோர்களாகிய சான்றோர்கள். அவர்கள் கூறுவன அல்லாமலும்.

புலவோர் - நான்மறைகள், சிவாகமங்கள், தத்துவ நூல்கள், சிவநெறி நூல்கள் இலக்கண இலக்கிய நூல்களில் தேர்ந்த கல்வியாளர்கள். **புலவோர்**

- தேவருமாவர். அவர்களும் கல்வியில் வல்லவர்கள். “விபுதர்” எனும் வடசொல் புலவர், தேவர் இருவரையும் குறிக்கும் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

போக்கு இலன் வரவு இலன் என - இறைவன் எஞ்ஞான்றும் ஆன்மாவுடன் இருத்தலின் ஆன்மாவை விட்டுப்புறத்தே போதலும் மீண்டும் திரும்பி வந்து ஆன்மாவுடன் சேர்தலும் இல்லாதவன். இதனை

“வந்து புகுதலும் சென்று நீங்கலு
மின்றி ”

(இருபா இருபஃது 20-7-8)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவிலும். முன்னம் சிவபுராணம் 77-ல் “போக்கும் வரவும் புணர்வுமிலாப் புண்ணியன்” - என்றுரைத்தது. ஆங்கு விளக்கியவையும் கொள்க.

என - என்று. இது புலவர்கள் பாடும் கீதங்களின் பொருளாக அமைந்தது.

கீதங்கள் பாடுதல் ஆடுதல் அல்லால் - கீதங்கள் இசைப்பாடல்கள். **பாடுதல் ஆடுதல்** - பாடுவதிலும் ஆடுவதிலும் எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. **பாடுதல்** - புலவர்கள் இறைவனின் எங்கும் நிறைந்துள்ள தன்மையைப் பாடற் பொருளாக அமைத்து இசைப்பாடல்கள் இயற்றித் தாங்களே பாடினார்கள். பிறரும் அப்பாடல்களைப் பாடினார்கள். அவ்வாறு பாடிய புலவர்களும் மற்றையோரும் களிப்பினால் ஆடினார்கள். அவர்களைப் பார்த்து இசைப் புலமை இல்லாதவர்களும் அவர்களுடன் ஆடினார்கள். அப்பாடல்களினாலும் அவர்கள் ஆடிய கூத்தினாலும் எங்கும் நிறைந்துள்ள உன் இருப்பை நாங்கள் அறிந்து கொண்டோம். **அல்லால்** - அவ்வாறு அறிந்து கொண்டதைத் தவிர.

உனைக் கண்டு அறிவாரை - **உன்னைக் கண்டு** - பரமபதியாகிய உன் இருப்பைப் பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் நிச்சயித்து அறிந்தவர்களை. உன்னைக் கண்ணால் நேரில் பார்த்து அறிந்தவர்களைத் என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

கேட்டு அறிவோம் - **கேட்டும்** என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. உன் இருப்பைப் பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் ஆராய்ந்து

நிச்சயித்து அறிந்தவர்கள் முன் இருந்தார்கள் என்று நாங்கள் பிறரிடம் கேட்டுக் கூட அறிந்ததில்லை. அவ்வாறு ஆராய்ந்து நிச்சயித்து அறிந்தோர் மாட்டு நேரில் கேட்டும் உன் இருப்பை நாங்கள் அறிந்ததில்லை எனலுமாம்.

373. பப்பற வீட்டிருந் துணருநின் னடியார்
 பந்தனை வந்தறுத் தாரவர் பலரும்
 மைப்புறு கண்ணியர் மானுடத் தியல்பின்
 வணங்குகின் ருரணங் கின்மண வாளா
 செப்புறு கமலங்கண் மலருந்தண் வயல்கூழ்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவபெரு மானே
 இப்பிறப் பறுத்தெமை யாண்டருள் புரியும்
 எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

கா

(இ-ள்)

உமையம்மையின் கணவனே; செம்பு போன்ற தாமரைப் போதுகள் விரிகின்ற குளிர்ந்த நன்செய் நிலங்கள். சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் நிலையாக உள்ள சிவபெருமானே. இந்தப் பிறவியை நீக்கி எங்களை அடிமைகளாக ஏற்றுக்கொண்டு இடைவிடாது திருவருள் பாலிக்கும் விருப்பத்துக்குரிய எங்கள் தலைவனே; மனவிரிவு ஒடுங்கத் தியானத்தில் இருந்து உன்னை உணரும் உன் தொண்டர்களுடன் பூவுலகில் வந்து பற்றுக்களை அறுத்தவர்கள், மை பொருந்திய விழிகளையுடைய மகளிர் ஆகிய பலரும் மானிட வடிவங்கொண்டு நின்னை வணங்கி நிற்கின்றனர். அவர்களுக்குத் திருவருள் பாலிக்கும் பொருட்டுத் துயிலுணர்ந்தருள் வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - அணங்கின் மணவாளா செப்பு உறு கமலங்கள் மலரும்; தண்வயல் சூழ்; திருப்பெருந்துறை உறை சிவபெருமான்; இப்பிறப்பு அறுத்து எமை ஆண்டு அருள்புரியும் எம்பெருமான்; பப்பு அற வீட்டு இருந்து உணரும் நின் அடியார்; வந்து பந்தனை அறுத்தார்; மைப்புறு

கண்ணியர் பலரும்; மானுடத்தியல்பின் வணங்குகின்றார்; பள்ளி எழுந்து அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அணங்கின் மணவாளா - அணங்கு - தெய்வப் பெண். ஈண்டு உமையம்மையை உணர்த்திற்று. திருவருள் பாலிக்கும் பொருட்டு துயிலுணர்த்துகின்றமையால் திருவருளின் உருவகமான அம்பிகையைக் குறித்தார்.

மணவாளன் - திருமணக்கோலத்திலுள்ள கணவன். முன்னரும் 340-ம் திருப்பாடலில் “நித்தமனாள்” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

செப்புஉறு கமலங்கள் மலரும் - செப்பு - செம்பு. **செப்புஉறு** - செம்பினிப் போன்ற தாமரை விரியத் தொடங்கிய பெரும் போதாக உள்ள நிலையில் ஒரு செம்பைப் போல இருக்கும். செம்மை என்பதன் வலித்தல் விகாரமாகக் கொண்டு செம்மை - செந்நிறம் “பு” பண்புப் பெயர்விகுதி என்றுரைத்துச் செந்தாமரை எனலுமாம். கமலங்கள் - தாமரை மலர்கள். திருமுன்னர்க் கூடியுள்ள அடியார்களின் உள்ளக் கமலங்களையும்; அவை இறைவன் நினைவால் மலரும் நிலையையும் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு.

இப்பிறப்பு அறுத்து எமை ஆண்டு அருள்புரியும் - இப்பிறப்பு - இந்த மானிடப்பிறப்பு. இகரச்சுட்டு இழிபுணர்த்திற்று. **எமை** - ஏனைய அடியார்களையும் உளப்படுத்தவாறு.

பப்புஅற வீட்டு இருந்து உணரும் - பப்பு - பரப்பு என்பதன் இடைக்குறை விகாரம். இதற்கு வினை முதலாகிய “மனம்” என்பது வருவித்து மனம் ஒரு முகப்பட்டு; குவிந்து என்க. இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

தனத்தத் தானத்

- தனதான

கருப்பத் தூறிப் பிறவாதே

கனக்கப் பாடுந்

திருப்பொற் பாதத் தநுபூதி

சிறக்கப் பாலித்

றுழலாதே

தருள்வாயே

பரப்பற் றுருக் குரியோனே

பரத்தப் பாலுக்

திருக்கைச் சேவற் கொடியோனே

செகத்திற் சோதிப்

கணியோனே

பெருமானே

(திருப்புகழ் 405)

எனவரும் அருணகிரிநாதர் திருவாக்கிற் காண்க.

பப்பறவீட்டு - பரப்பு அறும்படி வீழ்த்து.

இருந்து உணரும் - திரிபுடி இல்லாத தியானத்தில் நிலைத்திருந்து உன்னை உணர்கின்ற. **நின் அடியார்** - ஈண்டுச் சீவன் முத்தர்களைக் குறித்து நின்றது. அவர்கள் தியானத்தில் இருந்து சிவபெருமானைத் தரிசித்து இன்புறுவர். தியானம் கலைந்தவுடன் உலக நினைவு எய்தும்; அப்பொழுது வாசனாமலம் வந்து தாக்கும்; அதனினின்றும் விடுபடுவதற்காக அவர்கள் திருக்கோயில் வழிபாடு செய்வர். அதற்காக ஈண்டு வந்தனர் என்றவாறு.

வந்து பந்தனை அறுத்தார் - இவர்கள் தேவர்கள். விண்ணுலகம் போக பூமியாதலின் அங்கு அவர்கள் மலபரிபாகம் எய்த வழியில்லை. அதன் பொருட்டு மண்ணுலகுக்கு வந்து தவமுயன்று தங்கள் பற்றுக்களை அறுத்தார்கள் என்றவாறு.

மைப்பு உறுகண்ணியர் - இவர்களும் விண்ணுலக வாசிகளாகிய தேவமாதர்கள். கண்ணியரும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. தேவர்களும் மைப்புறு கண்ணியரான தேவ மாதரும் பூவுலகில் வந்து தவமுயன்று தங்கள் பற்றுக்களை அறுத்துக் கொண்டார்கள் என்றவாறு. திருப்பெருந்துறையில் தேவலோகவாசிகள் ஆணும் பெண்ணுமாகக் கூடி வந்து தவமுயன்று தங்கள் பற்றுக்களை அறுத்துக்கொண்டு திருக்கோயிலில் வழிபட வந்து வைகறைப் பொழுதில் கூடுகின்றார்கள் என்பது பொருள்.

மைப்புறுகண் - மைதீட்டிய கண்கள். இயல்பாகவே கருநிறமுள்ள கண்கள் எனலுமாம். **மை** - நீர் என்று கொண்டு சிவபத்தியின் மிகுதியால் நீர் பெருகும் கண்களையுடையவர்கள் எனலுமொக்கும்.

பலரும் - இவர்கள் தேவர்களும் தேவமாதருமாகியவர்கள். எண்ணிக்கையில் பலர்.

மானிடத்தியல்பின் வணங்குகின்றார் - தேவர்களும் தேவமாதர்களுமாகிய பலர் மானிட வடிவங்கொண்டு சீவன் முத்தர்களுடன் கூடி நின்று வழிபடுகின்றார்கள். ஆனால் நாங்கள் இங்கிருந்தே வணங்கியுய்வோம் என்றவாறு.

374. அதுபழச் சுவையென வழிதென வறிதற்
கரிதென வெளிதென வமரரு மறியார்
இதுவவன் திருவுரு விவனவ னெனவே
எங்களை யாண்டுகொண் டிங்கெழுந் தருளும்
மதுவளர் பொழிற்றிரு வுத்தர கோச
மங்கையுள் ளாய்திருப்பெருந்துறை மன்னா
எதுவெமைப் பணிகொளு மாறது கேட்போம்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

எ

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையின் அரசனே; நின்னை, “அப்பரம்பொருள் கனியின் சுவை போன்றது என்றே; அமுதம் போன்றது என்றே; அறிவதற்கு அரியது என்றே; எளியது என்றே; தேவர்களும் அறியார்கள்; ஆனால் நாங்கள் உன்னை “அப்பரம்பொருளாகிய அதன் உருவம் இத்திருவடிவமே; அப்பரம் பொருளாகிய அவன், இத்திருவடிவினுள் உள்ளவனே;” என்று கூறும்படி; இத்திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக எங்களையும் அடிமை கொண்டு எழுந்தருளிய, எங்கள் விருப்பத்துக் குரிய தலைவனே, தேன் பொருந்திய சோலைகள் சூழ்ந்துள்ள திருவுத்தர கோசமங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளவனே; எங்களுக்கு எப்பணி கொடுக்கின்றாய்; என்பதைக் கேட்க, இங்கு நிற்கின்றோம்; துயிலுணர்ந்தருளுவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “திருப்பெருந்துறை மன்னா; அது பழச்சுவை என; அமுது என; அறிதற்கு அரிது என; எளிது என; அமரரும் அறியார்; இது

அவன் திருஉரு; அவன் இவன்; எனவே இங்கு எங்களை ஆண்டு கொண்டு எழுந்தருளும் எம்பெருமான்; மதுவளர் பொழில் திருஉத்தர கோச மங்கை உள்ளாய்; எமைப்பணி கொள்ளும் ஆறு; எது; அது கேட்போம்; பள்ளி எழுந்து அருளாயே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அது பழச்சுவை என - அது - தத்வமஸி என்பது மறைமொழி. “துவம் - நீ; தத் - அது. அஸி - ஆகின்றாய் என்பது பொருள். ஆன்மாவாகிய நீ பசு கரணங்கள் எல்லாம் சிவ கரணங்களாகி பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானின் எண்குணவியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கின்றாய்” என்றவாறு. ஈண்டுக் கூறிய “தத்” என்பது பரம்பொருள். அதனையே இங்கு **அது** என்றார் **பழச்சுவை** - கனியின் மதுரச் சுவை. சுவையுள்ள கனி எனலுமாம். முத்தியில் ஆன்மா ‘சிவத்துடன் கலந்து நிற்கும் இன்ப நிலையை முன்னம். சிவபுராணம் 94- “சிவனடிக்கீழ்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட உண்மை விளக்கம் 46-ம் திருப்பாடலிற் காண்க.

அமுது என - அமுது - தேவர்களின் உணவாகிய அமிழ்தம். **என** - பூவுலகவாசிகள் சுவைத்து அறிந்த கனியின் சுவை என்றோ விண்ணுலக வாசிகள் சுவைத்து அறிந்த அமிழ்தின் சுவை என்றோ கூற இயலாதவாறு என்க. தேவர்கள் மண்ணுலகில் கிடும் கனிகளின் மதுரச்சுவையை நேரிலும் வேள்வியில் பெய்யப்படும் அவி வழியும் அறிவர். அமுதம் அவர்கள் நேரிலேயே உண்டு சுவைத்தது. அவர்கள் இவ்விருவகைச் சுவைகளுக்கு ஒப்பானது சிவானந்தம் என்றும் கூற இயலாத வண்ணம் என்றவாறு.

அறிதற்கு அரிது என எளிது என - அறிதற்கு அரிது என. இறைவனைப் பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் அறிய இயலாது; பதி ஞானத்தால் மட்டுமே அறிய இயலும். ஆதலின் இயலாத என்னது “அரிது” என்றார். **எளிது என** - தேவர்கள் பதி ஞானம் கைவரப் பெறுதலார்கள். ஆதலின் இறைவனை அறிவது எளிது என்றும் கூற இயலாதவர்கள் என்றவாறு.

அமரரும் அறியார் - அமரரும் - பேரறிவும் நீண்ட ஆயுளும் பேராற்றலும் கொண்ட தேவர்களாலும் அறிய முடியாமை குறிக்க உயர்வு சிறப்பும்மை புணர்த்தார்.

இது அவன் திருஉரு - இது - உவமையாலும் அனுமானத்தாலும் தேவர்களும் கூட அறிய இயலாத பரம் பொருளை மனிதர்களாகிய அடியார்கள் சுட்டிக் கூறும்படி வந்தருளிய எளிமை குறிக்க அண்மைச் சுட்டினார் கூறினார். **அவன் திருவுரு - “தத்”** என்ற மறை மொழியில் கூறப்பட்ட பரம்பொருளாகிய அவனுடைய அழகிய திருமேனி; மானிடச்சட்டை தாங்கி ஞானாசிரியனாக வந்து நம்மை ஆட்கொண்ட வடிவமே அந்தப் பரம்பொருளாகிய அவனது அழகிய உருவம் என்றவாறு.

அவன் இவன் - பரம் பொருளாகிய அவன். **இவன் -** இவனே என்று தேற்றேகாரம் விரித்துக்கொண்டு இந்த ஞானாசிரிய வடிவத்துள் எழுந்தருளியுள்ளவனே என்க.

என - பழத்தின் சுவை என்றோ அமுதம் என்றோ அறிவதற்கு அரியது என்றோ, அறிவதற்கு எளியது என்றோ பேரறிவும் நீண்ட ஆயுளும் பேராற்றலும் வாய்ந்த தேவர்களும் திட்டமாகக் கூற இயலாத பரம்பொருளின் வடிவம் இந்த ஞானாசிரியக் கோலமே என்றும், இந்த ஞானாசிரிய வடிவினுள் எழுந்தருளியுள்ளவனே அந்தப் பரம்பொருளாகிய சிவபெருமான் எனவும் அடியார்களாகிய நாம் கூறும்படி.

இங்கு எங்களை ஆண்டு கொண்டு எழுந்த அருளும் - இங்கு - இந்தத் திருப்பெருந்துறையின்கண். **எங்களை -** ஏனைய அடியார்களையும் உட்ப்படுத்திக் கூறியவாறு. எங்களையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. ஒன்றுக்கும் பற்றாத எங்களையும் என்றவாறு. **ஆண்டு -** அடிமையாக ஏற்று. **கொண்டு -** எங்கள் பணிகளை ஏற்றுக் கொண்டு - எனலுமாம். **எழுந்த அருளும் -** திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்ட பின்பும் தலயாத்திரையில் ஒவ்வொரு பதியிலும் அதே ஞானாசிரியக் கோலத்துடன் காட்சி தந்தருளும்.

மது வளர் பொழில் திரு உத்தர கோச மங்கை - மது - முத்தான்மாக்களாகிய வண்டுகள் சிவானந்தமாகிய தேனை நுகர்ந்து இன்புறும்; சிவானந்தத்தைக் குறிப்பாலுணர்த்தி நின்றது. **வளர் -** சிவானந்தமாகிய வீட்டின்பம் எத்தனை முத்தான்மாக்கள் எவ்வளவு காலம் எத்தனை அளவு நுகர்ந்தாலும் குறைவுபடாதது ஆகலின் **வளர் -** என்றார். **பொழில் -** உலகம்

என்ற பொருளில் ஈண்டு வீட்டுலகைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. திரு - முத்தியாகிய திருவைத் தன்பாலுடையது என்பது குறிப்பு.

பணி கொள்ளும் ஆறு எது; அது கேட்போம் - பணி - தான் என்னும் முனைப்பின்றிப் பணிந்து செய்யும் தொண்டு ஆறு - வழி. நீ எங்களை ஏவல் கொள்ளும் முறை என்றவாறு. அது கேட்போம் - அதன்படி பணி செய்வோம் எனலுமாம்.

375. முந்திய முதனடு விறுதியு மானும்

மூவரு மறிகில ரியாவர்மற் றறிவார்;
பந்தனை விரலியு நீயுநின் னடியார்
பழங்குடி ரெறுமெழுந் தருளிய பரனே;
செந்தழல் புரைதிரு மேனியுங் காட்டித்
திருப்பெருந் துறையுறை கோயிலுங் காட்டி
அந்தண னுவதுங் காட்டிவந் தாண்டாய்
ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

அ

(இ-ள்)

நிறைந்த அமுதம் போன்றவனே; அனாதி மூலமாகி முதலும் நடுவும் முடிவுமானும்; மும்மூர்த்திகளும் நின்னை அறியார்கள் என்றால், வேறுயாவர் அறிய வல்லவர்கள்; பந்து பொருந்திய விரல்களையுடைய உமையம்மையும் நீயுமாக உன் அடியவர்களின் தொன்மையான இல்லங்கள் தோறும் எழுந்தருளிய மேலானவனே; சிவந்த நெருப்புப் போன்ற அழகிய வடிவத்தையும்; திருப்பெருந்துறையில் நீ எழுந்தருளியுள்ள திருக்கோயிலையும்; அழகிய தண்மையுடைய ஞானாசிரியனாதலையும் காட்டி, இப்பூவுலகின்கண் என்பால் எழுந்தருளி; அடிமையாகக் கொண்டவனே; துயிலுணர்ந்தருள்வாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப் பாடலிலுள்ள “ஆரமுதே” என்பதை முதலில் வைக்க; “யாவர் மற்றறிவார்” என்பதை “மற்று யாவர் அறிவார்” - என்று மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

ஆர் அமுதே - கிடைத்தற்கரிய அமுதமே எனலுமாம்.

முந்திய - அனாதி மூலம். மாயையினின்றும் தத்துவங்கள் எல்லாம் படைக்கப்படுவதற்கு முன்பே இருந்த.

முந்தியும் - என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் கொண்ட பாடம். அதற்கு “முந்தியும் ஆனும்; முதல் நடு இறுதியும் ஆனும்” என்று பொருள் கொள்க.

முதல் நடு இறுதியும் ஆனும் - முதல் - பேருழியின் பின் நிகழும் புனருப்பவத்தின் முன்பே இருந்து புனருப்பவம் செய்பவனும் ஆனும். நடு - உன்னால் தோற்றுவிக்கப்பட்ட புனனங்கள் தோன்றிய காலத்துக்கும் பின்னர் அவை பேருழியில் ஒடுங்கும் காலத்துக்கும் இடைப்பட்ட நிலையில் அவற்றை உரிய காலம் வரை அழியாமல் காத்தல் தொழிலைச் செய்பவனும் ஆனும். **இறுதியும் ஆனும்** - பேருழியில் அவற்றை ஒடுக்குபவனும் ஆனும். புனனங்கள்மாட்டு இம்முத்தொழில்களையும் இறைவன் சம்புபட்சமாக நின்று நேரே நிகழ்த்துபவன்.

முவரும் அறிகிலர் - முவர் நான்முகன் திருமால் உருத்திரன் ஆகிய மும்மூர்த்திகள். இவர்கள் புவனாதிபதிகளாகச் சீகண்ட ருத்திரரின் ஆட்சிக்குட்பட்டுப் பிரகிருதி மாயையில் உள்ள புனனங்களில் முத்தொழில் புரிபவர்கள். **எனின்** - என்ற ஒரு சொல் வருவித்து முவரும் அறிகிலர் என்றால் - என உரைக்க. முழுமுதற் கடவுளாகிய சிவபெருமான் சுத்த மாயையில் உள்ள ஈசுர தத்துவத்தில் இருக்கும் அனந்ததேவரை அதிட்டித்து நின்று அவர்வழி அசுத்த மாயா புனனங்களில் உள்ள உலகங்களில் முத்தொழில் புரிவன். அனந்த தேவர், அசுத்த மாயையில் உள்ள கலை என்ற தத்துவத்தில் உச்சியில் இருக்கும் சீகண்ட ருத்திரரை அதிட்டித்து நின்று அவர் வழியே பிரகிருதி மாயையில் உள்ள புனனங்களில் முத்தொழில் புரிவார். பிரகிருதி மாயையில் உள்ள புனனங்களில் உள்ள மும்மூர்த்திகளில் உருத்திரர் தன் உலகங்களில் ஒடுக்கும் தொழிலைச் செய்வதுடன் திருமலை அதிட்டித்து நின்று அவராட்சிக்குட்பட்ட உலகங்களில் காத்தல் படைத்தல் ஒடுக்குதல் ஆகிய முத்தொழில்களையும் புரிவார். திருமால் நான்முகனை அதிட்டித்து நின்று நான்முகன் ஆட்சிக்குட்பட்ட உலகங்களில் முத்தொழில் புரிவன்; திருமாலால் அதிட்டிக்கப் பெற்ற நான்முகன் தன் ஆட்சிக்குட்பட்ட

உலகங்களில் முத்தொழில் புரிவன். இவ்வாறு தொழில் புரியும் அனந்த தேவர் முதல் நான்முகன் வரையுள்ளோர் “அணுபட்சம்” ஆவர். இவர்கள் அனைவரும் சிவபெருமானால் நேரில் அதிட்டிக்கப் பெற்றவரோ, அன்றி பரம்பரையாகப் பிறர்வழி அதிட்டிக்கப் பெற்றவரோ ஆவர். மாபெரும் தவங்கள் செய்து தங்கள் தங்கள் பதங்களைப் பெற்றவர்கள். எனினும் ஆணவ மலப்பிணிப்பினின்றும் முற்றும் நீங்காதவர்கள். அவர்களில் மும்மூர்த்திகள் மும்மலப்பிணிப்பும் கொண்டவர்கள். ஆதலின், தாங்கள் புரியும் தொழில்கள் தங்களைக் கருவிகளாகக் கொண்டு புரியும் இறைவன் தொழில்களே என்பதை அறிய இயலாதவர். அவ்வப்பொழுது “நான் முழுமுதற் கடவுள்” என்று முனைத்தெழுந்து தங்களுக்குள் சண்டையிட்டுக் கொள்பவர்கள். **ஆதலின் மூவரும்** அறிகிலர் என்றார். சிவபெருமான் சம்பு பட்சமாக நின்று முத்தொழில் புரிவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

புவம்வளி கனல்புனல் புலிகலை யுரைமறை திரிகுண மமர்நெறி
திவமலி தருசுரர் முதலியர் திகழ்தரு முயிரவை யவைதம
பவமலி தொழிலது நினைவொடு பதுமனன் மலரது மருவிய
சிவனது சிவபுர நினைபவர் செழுநில னினினிலை பெறுவரே

மலைபல வளர்தரு புலியிடை மறைதரு வழிமலி மனிதர்கள்
நிலைமலி சுரர்முத லுலகு கணிலைபெறு வகைநினை வொடுமிகும்
அலைகட னடுவரி துயிலம ரரியரு வியல்பர னுறைபதி
சிலைமலி மதிள்சிவ புரநினை பவர்திரு மகளொடு திகழ்வரே

பழுதில கடல்புடை தழுவிய படிமுத லியவுல குகள்மலி
குழுவிய சுரர்பிறர் மனிதர்கள் குலமலி தருமுயி ரவையவை
முழுவது மழிவகை நினைவொடு முதலுரு வியல்பர னுறைபதி
செழுமணி யணிசிவ புரநகர் தொழுமவர் புகழ்மிகு முலகிலே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-21-1.2.3)

என்பவற்றிற் காண்க.

இதே சிவபுரப்பதிகம் 9-ம் திருப்பாடல்

திருச்சிற்றம்பலம்

அடன்மலி படையரி யயனெடு மறிவரி யதொழன் மலிதரு
கூடருரு வொடுநிகழ் தரவவர் வெருவொடு துதியது செயவெதிர்
விடமலி களநுத லமர்கண துடையுரு வெளிபடு மவனகர்
திடமலி பொழிலெழில் சிவபுர நினைபவர் வழிபுவி திகழுமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-21-9)

என்று வருகின்றது. இதில் குறிப்பிடப் பெறும் அரியும் அயனும் அனுபட்சமாக நின்று தொழில் புரியும் மும்மூர்த்திகளில் இருவர். இத்திருப்பாடலிலும் இறைவன் இவர்களால் அறிவரியவன் என்று குறிப்பிடப் பெறுதல் காண்க.

முவரும் அறிகிலர் என்பதன் பின் “எனின்” என்று ஒரு சொல் வருவித்து அதன் பின் மற்ற யாவர் அறிவார் - என்று கூட்டிக் கொள்க. இறைவனால் பரம்பரையில் அதிட்டிக்கப்பட்டு முத்தொழில் புரியும் பெருந்தவமுடைய மும்மூர்த்திகளே இறைவனை அறியார்களெனின் வேறுயார் அவனை அறிவார்கள் என்றவாறு.

ஈண்டு, “நாம் ஆராயும் பொருளுக்கு அறிவு நிறைந்த பிரம்ம குலமும், வீரம் பொருந்திய கூடித்திரிய குலமும் உண்ணும் சோறு போலாகும். மக்களை நடுங்கச் செய்யும் மரணம் (யமன்) சோற்றுக்குச் சேர்த்துக் கொள்ளும் காய்கறி போலாகும். இத்தகைய சோறும் கறியும் உண்ணும் மகத்தான ஒரு பொருளைப்பற்றி, அஃது என்ன வடிவம் என்ன இடம் என்பதை ஒருவன் எவ்வாறு அறிந்து கொள்ள முடியும்.”

(கடோபநிஷத் - இரண்டாவது அத்தியாயம் இருபத்தைந்தாவது சுலோகம் - ராஜாஜி மொழி பெயர்ப்பு)

எனவரும் உபநிடத வாக்கும் நினைக.

மூவர் என்பதற்கு இந்திரன், திருமால், நான்முகன் என்றாரைத்தார் Dr. G.U.போப். அதன் பொருத்தமின்மையறிந்து ஒதுக்குக.

பந்து அணை விரலியும் நீயும் - பந்து அணை விரல் - பந்தாடல் இள மகளிர் விளையாடல்களுள் ஒன்று. ஈண்டு உமையம்மையின் இளமை அவளது காலதத்துவங் கடந்து நின்று, அத்தத்துவத்தை இயக்குதல் குறித்து நின்றது. இன்று இவ்விளையாட்டு ஆண், பெண் இருபாலர் மாட்டும் உலகநாடுகள் அளவில் பரவியுள்ளது. **பந்து** என்பது திரட்சி என்ற பொருள் குறிப்பதாகக் கொண்டு திரண்ட உள்ளங்கையில் அணைந்துள்ள விரல்கள் உருவகம். ஈண்டு அடியார்களுக்கு அருள் பாலிக்க வருதலின் அம்பிகையுடன் எழுந்தருளியதாகக் கூறினார். இறைவனின் தடத்த மூர்த்தமே திருவருளாவதும் நினைக. இறைவன் சிவவடிவில் வரின் அவ்வடிவினுள் சக்தி அந்தர்யாமியாக இருப்பாள். அவன் சக்தி வடிவில் வரின் அவ்வடிவினுள் இறைவன் அந்தர்யாமியாக இருப்பன் என்று தேவிபாகவதம் கூறுவது நினைக.

நின் அடியார் பழம் குடில் தோறும் - முன்னம் 171-ம் திருப்பாடலில் “இங்கு நம் இல்லங்கள் தோறும்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **குடில்** - குடிசை. அது கம்பும் கயிறுங்கொண்டு அமைத்து மேலே பனை ஓலை தென்னங்கீற்று கோரைப்புல் முதலியவை வேய்ந்தது. அத்தகைய எளிய குடிசைகளில் மூவரும் அறியா இறைவன் தையலும் தானுமாகத் தானே தேடிவந்து எழுந்தருளுவது அவனது எளிமைப்பாடும் அடியார் மாட்டுள்ள அன்பும் குறித்தது. அந்தக் குடிலும் புதியதாக அமைக்கப்பட்ட ஒன்றன்று. மேற்கூரை மக்கிக் கம்பும் கயிறும் சிதைந்து கட்டுக்குலைந்துள்ளது என்பர். **பழங்குடில்** என்றார். **அடியார்கள் பழங்குடில்** என்றமையால் இஃது அவர்கள் மலப்பிணிப்பு நெகிழ்ந்துள்ள நிலையைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. இந்நிலையே அவன் பந்தணை விரலியுடன் எழுந்தருளுதற்குரிய பக்குவநிலையாம். **தோறும்** - அடியார்கள் குடில்கள் ஒவ்வொன்றிலும். **பழங்குடில் தோறும்** - முன்பு நாங்கள் எடுத்த எல்லா உடல்களில் இருந்த இதயங்கள் தோறும் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

எழுந்த அருளிய பரன் - பரன் - மேலானவற்றுக் கெல்லாம் மேலானவன்.

செந்தழல் புரை திரு மேனியும் காட்டி - செந்தழல் - நெருப்பு, சுடர் விட்டு எரியும் பொழுது, தான் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டுள்ள எரிபொருளைச் சுற்றிக் குப்பாயம் போன்று குவிந்து மேல் நோக்கிய நீல நிறமும்; அதனைக் கவிழ்ந்து எரியும் பகுதி செந்நிறமும் அச்செந்நிறத்தில் மேற்பகுதியில் வெண்ணிறமும் கொண்டு விளங்கும். ஆனால் இறைவன் ஞானசிரியனாக எழுந்தருளியபொழுது அவன் திருமேனி முழுவதும் செந்நிறமாகவே விளங்கியது. அத்திரு மேனியின் வண்ணத்துடன் நெருப்பை ஒப்பிடும் பொழுது. அந்நெருப்பு நீல நிறமும் வெண்ணிறமுமாகிய குற்றங்கடையுடைய தாயிற்று. எனவே **செந்தழல் புரை** என்றார் எனலுமொக்கும். புரை - குற்றம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மெய்யெலா நிறுபூசி வேணிகண் முடித்துக் கட்டிக்
கையினிற் படைக ரந்த புத்தகக் கவளி யேந்தி
மைபொதி விளக்கே யென்ன மனத்தினுட் கறுப்பு வைத்துப்
பொய்தவ வேடங் கொண்டு புகுந்தனன் முத்த நாதன்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

- மெய்ப்பொருளையனார் புராணம் - 7)

என வருவதும் அதனில் **மைபொதி விளக்கே யென்ன** - என்ற பகுதிக்குச் சிவக்கவிமணி C.K.சுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., உரையும் காண்க.

செந்தழல்புரை திருமேனி என்பதை ஈசுவர வடிவம் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

திருப்பெருந்துறை உறை கோயிலும் காட்டி - அடியார் பழங்குடில் தோறும் எழுந்தருளுபவனாயினும் அவனது இயல்பான இருப்பிடம் மிக உயரியதான திருப்பெருந்துறைக் கோயில் என்பார், திருப்பெருந்துறைக் கோயிலில் எழுந்தருளி என்னுது **உறை** என்றார். இறைவன், உயிர்கள்

பொருட்டு வெளிப்படையாக வீற்றிருக்கும் இடம் திருக்கோயில். நம் அடிகள், இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் தமக்குக் காட்சி நல்கி ஆட்கொண்ட குருந்தமரத்தின் நிழலையே ஈண்டுத் திருப்பெருந்துறைக் கோயில் என்றார். நம் அடிகளும் ஞானாசிரியனுடன் வந்திருந்தவர்களும் பின்னர் இறைவன் ஆணைப்படி இந்த இடத்தில்தான் பீடத்தில் திருவடிகளை நிறுவி வழிபட்டனர். காட்சி தந்ததும், ஆட்கொண்டதும் வழிபாடு நிகழ்த்தியதும் இந்த இடமே. எனவே இஃதே திருக்கோயிலாயிற்று. இந்த இடமே பிறகு திருக்கோயிலாக அமைக்கப்பட்டது. திருப்பெருந்துறைக்கண் நீ எழுந்தருளியிருந்த கோயில் என்றவாறு.

அந்தணன் ஆவதும் காட்டி - அந்தணன் - நம் அடிகளை ஆட்கொள்ள வந்த அருளே வடிவமான ஞானாசிரியக்கோலம். இறைவனை, “அந்தணன்” என்று வழங்குவதை.

“அறவாழி அந்தணன் தாள்சேர்ந்தார்க் கல்லால்
பிறவாழி நீந்த லரிது ” (திருக்குறள் 8)

என்பதிற் காண்க.

ஆவதும் - இறைவன் தனக்காக ஒருவடிவம் இல்லாதவன். அதனை;

“பலகலையா கமவேதமி யாவையினுங் கருத்துப்
பதிபகபா சந்தெரித்தல் பதிபரமே யதுதா
னிலவுமரு வருவின்றிக் குணங்குறிக ளின்றி
நின்மலமா யேகமாய் நித்த மாகி
யலகிலுயிர்க் குணாவாகி யசல மாகி
யகண்டிதமா யானந்த உருவா யன்றிச்
செவவரிதாய்ச் செல்கதியாய்ச் சிறிதாகிப் பெரிதாய்க்
திகழ்வதுதற் சிவமென்பர் தெளிந்து னோரே”

(சிவப்பிரகாசம் 13)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வதிற் காண்க. அருவம் உருவம் அருவருவும் இன்றிச் சொருபநிலையில் நின்ற இறைவன் ஈண்டு நம் அடிகள் பொருட்டு

அந்தணக் கோலம் கொண்டான். ஆதலின் “அந்தணன் ஆவதம்” என்றார்.

இத்திருப்பாடலில் “ஆனாய்” என்றதனால் ஆவதற்கு முன் அவன் இருந்த அருவ நிலையும், திருமேனி வண்ணத்துக்கு உறுப்புக்களின் பகுப்பில்லாமல் கப்புலனாகும் செந்தழலை உவமை காட்டியதால் அவனது அருஉருவ நிலையும், அந்தணன் ஆனாய் என்றதனால் அவனது உருவநிலையும் ஆகிய மூன்று நிலைகளையும் வழத்தியவாறு காண்க.

376. விண்ணகத் தேவரு நண்ணவு மாட்டா
விழுப்பொரு ளேயுன தொழுப்படி யோங்கள்
மண்ணகத் தேவந்து வாழ்ச்செய் தானே
வண்டிருப் பெருந்துறை யாய்வழி யடியோம்
கண்ணகத் தேநின்று களிதரு தேனே
கடலமு தேகரும் பேவிரும் படியார்
எண்ணகத் தாயுல குக்குயி ரானாய்
எம்பெரு மான்பள்ளி யெழுந்தரு ளாயே.

க

(இ-ள்)

விண்ணுலகினராகிய தேவர்களும் அனுகவும் இயலாத சிறந்த பொருளே; நிலவுலகின்கண் எழுந்தருளி உனக்குத் தொண்டு செய்கின்ற அடியவர்களாகிய நாங்கள் வாழ்வடையும் வண்ணம் செய்தவனே; வளப்பமுள்ள திருப்பெருந்துறையில் உள்ளவனே; உன் பரம்பரை அடியவர்களாகிய எங்கள் விழிகளுள் நின்று மகிழ்ச்சி தருகின்ற தேனே; திருப்பாற் கடலில் வந்த அமுதமே; கரும்பே; உன்னை விரும்புகின்ற அடியவர்கள் நினைவிலுள்ளாய்; உலகத்துக்கு உயிராக உள்ளவனே; எங்களால் விரும்பப்பெறும் தலைவனே; துயிலுணர்ந்தருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “உனதொழுப்படியோம்” என்பதை “மண்ணகத்தே வந்து” என்றதன் பின் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

வீண் அகத் தேவரும் நண்ணவும்மாட்டா - மனிதர்களை விடப் பன்மடங்கு மிகுந்த ஆற்றலும், அறிவும் ஆயுளும் கொண்ட தேவர்களாலும்.
 - உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. **நண்ணவும் மாட்டா** - அணுகவும் இயலாதவர்கள் என்றால் அருள்பெற இயலாதவர்கள் என்பது கூறாமலே அமையும். உம்மை - இழிவு சிறப்பு.

விழுப்பொருளே - விழுமம் + பொருள் - விழுப்பொருள் மேலான சீரிய பொருள் என்றவாறு. உலகிலுள்ள எல்லாப் பொருள்களையும் இழந்தேனும் எந்த ஒரு பொருளை அடைய வேண்டுமோ அஃதே விழுப்பொருளாகும்.

மண் அகத்தே வந்து - ஞானாசிரியனாக திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சரிதக்குறிப்பு **வந்து** - 'வருதலால்' எனக் காரணப்பொருட்டு நின்ற வினையெச்சம். தொழுப்படியோங்கள் வாழ்தற் பொருட்டு மண்ணகத்தே வந்தாய் என்றவாறு.

உன தொழுப்பு அடியோங்கள் வாழச் செய்தானே:-

உன - ஆளும் வேற்றுமைப் பன்மை உருபு.

தொழுப்பு - என்னும் மென்றொடர்க் குற்றியலுகரத்தின் மெல்லெழுத்து, வேற்றுமைப் புணர்ச்சிக்கண் வல்லொற்றுய்த் திரிந்தது. **தொழுப்பு** - தொண்டு. **வாழச் செய்தானே** - பிறவியின் பயனாகிய ஆன்ம முன்னேற்றம் பெறும் வழியில் செலுத்தி உய்வித்தவனே என்றவாறு.

வண் திருப்பெருந்துறையாய் - **வண்** - முத்தித் திருவில் உய்ப்பதாகிய வளம். மண்ணுலகிலேயன்றி விண்ணுலகில் இந்த வளம் கிட்டாது என்றவாறு. வள்ளன்மையுள்ள திருப்பெருந்துறை எனலுமாம்.

வழி அடியோம் - தாய்வழி, தந்தை வழி, தன் வழி, மனைவி வழி என்ற எல்லா வழிகளிலும் பரம்பரையாக மழவிடையானுக்கு அடிமை செய்கின்ற நாங்கள். ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

குழலொலி யாமொலி கூத்தொலி யேத்தொலி

எங்குங் குழாம்பெருகி

விழவொலி விண்ணை வுஞ்சென்று விம்மி

மிகுதிரு வாருரின்

மழவிடை யாற்கு வழிவழி யாளாய்

மணஞ்செய் குடிப்பிறந்த

பழவடி யாரொடுங் கூடியெம் மாணுக்கே

பல்லாண்டு கூறுதுமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(ஒன்பதாம் திருமுறை 299)

என்றதும், 28-ம் திருப்பாடலில் “எந்தாய்” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் - ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 392-ம் திருப்பாடலும் காண்க.

கண் அகத்தே நின்று களிதரு தேனே - கண் - புறக்கண் அகக்கண் இரண்டும். ஈண்டு விழிகளை மட்டுமன்றி ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தையும் குறிக்கின்றது.* இறைவன் கண்களில் நின்றே அவற்றின் வழியாக ஐம்புலக் களிப்பையும் ஒருங்கே துய்ப்பிக்கின்றான் என்றவாறு. இதனை முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 82-ல் “நன்புலன் ஒன்றி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் - தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 107-ம் திருப்பாடலிற் காண்க.

நின்று - கண்களில் பொருந்திச் சிறிது நேரத்தில் மறைந்து விடாமல் அங்கேயே நிலைபெற்று.

* மாகனக மலைகளின் விளையாட்டால்
உலகயிருள் மயமே யாகக்
கோகனகக் கைம்மலரால் மறைக்கப்பட்
டனவசுரர் குலத்தை வெல்ல
மாகநுலி லமரர்படைக் கலமான
தூயபொற்று மறையே போல்வ
ஆகனகச் சிவன்விழிநும் புலப்பரிக்கு
நேத்திரமா யமைக மாதோ

(சிவகேசாதி பாதாந்த வருணன ஸ்தோத்திரம் 5
சங்கர பகவத் பாதாள் - தழிழாக்கம் கவியரசு அவர்கள்)

கனிதருதேன் - கனி - ஐம்பொறிகளும் ஐம்புலங்களில் பொருந்தும்பொழுது உண்டாகும் இன்ப மகிழ்ச்சி. இந்தத்தேன் நாவில் பொருத்திக் கனிதராமல் கண்களில் பொருந்திய அளவிலே நின்று நமக்குக் கனிப்பை நல்கித் தானும் களிக்கின்றது என்றவாறு.

கடல் அமுதே கரும்பே - **கடல் அமுது** - திருப்பாற்கடலில் எழுந்த தேவாமுதம். அஃது எழுமுன் ஆலகாலத்தைத் தோற்றுவித்து அல்லலுறுத்தியது. பின்னர் எழுந்த அமுதம் அதனை அருந்திய தேவர்களுக்கு நீண்ட வாழ்நாளாகத் தந்ததேயன்றி மரணத்தை நீக்கவில்லை. ஆதலின் அமுதம் என்ற பெயர் உபசார அளவு மட்டுமே. ஈண்டுத் திருவருளாகிய கடலில் வேறு தீயவையின்றித் தானே தோன்றியது; நுகரும் அடியவர்களுக்கு மரணம் பிறப்பு என்ற இரண்டையும் நிரந்தரமாக நீக்கியது. **கடல் அமுது** கடல் போன்று எல்லையற்ற அமுது எனலுமாம். **கரும்பு** - ஈண்டு கரும்பிலுள்ள கோது, சக்கை, புளிப்பு முதலியவையற்ற கற்கண்டு குறித்து நின்றது.

விரும்பு அடியார் எண் அகத்தாய் - **விரும்பு அடியார்** - எல்லா உயிர்கள் உள்ளும் இறைவன் இருப்பினும் ஆணவமலப் பிணிப்பு மிகுஞ்ள உயிர்களினுள்ளே அவ்வாணவ மலவடிவமான இருளாகவே இருக்கின்றான். ஆதலின் அவ்வுயிர்கள் அவனை அறிவதில்லை. தன்னை விரும்புகின்ற அடியவர் உள்ளத்தில் அவன் வெளிப்பட எழுந்தருளியுள்ளான் என்றவாறு.

விரும்புமடியார் - என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

எண் அகத்தாய் - எண் - முதனிலைத் தொழிற்பெயர் ஆகு பெயராக எண்ணுதற் கருவியாகிய மனத்தைக் குறித்தது. **அகத்தாய்** - மனத்தின் உள்ளிடத்தில் உள்ளவன். அடியார்கள் மனமே கோயிலாக உள்ளவன் என்றவாறு. முன்னம் 336-ம் திருப்பாடல் உரையில் எழுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் 6-8-5 நினைக.

உலகுக்கு உயிர் ஆனாய் - எல்லா உயிர்களும் இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களில் ஒன்று. அவன் அவ்வுடல்களில் உயிராக நின்று அவற்றை இயக்குவதன் மூலம் உலகங்களை இயக்குகின்றான் என்றவாறு.

377. புவனியிற் போய்ப்பிற வாமையி னுணை
 போக்குகின் றேமவ மேயிந்தப் பூமி
 சிவனுய்யக் கொள்கின்ற வாறென்று நோக்கித்
 திருப்பெருந் துறையுறை வாய்திரு மாலாம்
 அவன்விருப் பெய்தவு மலரவ னுசைப்
 படவுநின் னலர்ந்தமெய்க் கருணையு நீயும்
 அவனியிற் புகுந்தெமை யாட்கொள்ள வல்லாய்
 ஆரமு தேபள்ளி யெழுந்தரு ளாயே

க௦

(இ-ள்)

இந்த மண்ணுலகிற் சிவபெருமான் உயிர்கள் உய்யும் பொருட்டு அவற்றை அடிமைகளாகக் கொள்ளும் விதம்தான் என்னே என்று இந்நிலவுலகைப் பார்த்து நாம் பூவுலகிற் போய்ப் பிறவாமையால் நம் வாழ்நாட்களை வீணே கழிக்கின்றோம் என்று திருமால் விருப்பம் எய்தவும் நான்முகன் ஆசை கொள்ளவும், திருப்பெருந்துறையில் நிலையாக உள்ளவனே; நின் அருட்சத்தியும் நீயும் பூவுலகில் வலிய வந்து எங்கிலையும் அடிமை கொள்ள வல்லவனே; நிறைந்த அமுதம் போன்றவனே; துயிலுணர்ந் தருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இந்தத் திருப்பாடலில்; - இந்தப்பூமி சிவன் உய்யக் கொள்கின்றவாறு என்று நோக்கி; நாம் புவனியிற் போய்ப் பிறவாமையின், நாள் அவமே போக்குகின்றோம்; என்று திருமால் ஆம் அவன் விருப்பு எய்தவும்; மலரவன் ஆசைப்படவும் திருப்பெருந்துறை உறைவாய்; நின் அலர்ந்த மெய்க்கருணையும் நீயும்; அவனியில் புகுந்து எமை ஆட்கொள்ள வல்லாய். ஆர் அமுதே பள்ளி எழுந்து அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

இந்தப் பூமி சிவன் உய்யக் கொள்கின்றவாறு - இந்தப்பூமி - சுட்டு, வியப்புக் குறித்து நின்றது. வைகுண்டம், சத்தியலோகம், தேவஉலகம் முதலிய உயர்ந்த உலகங்கள் எல்லாம் நிற்கப் பூவுலகம் இப்பெருமையைப் பெறுகின்றதே என்றவாறு. **பூமி** - இடவாகு பெயராக நிலவுலகில் வாழும் பக்குவான்மாக்களைக் குறித்து நின்றது. பூமியின்கண் உள்ள

பக்குவான்மாக்கள் உய்ய - மீண்டும், மீண்டும் பிறவிக்கு வராமல் வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறும்படி கொள்கின்றவாறு - இதன்பின் என் - என்ற ஒரு சொல் வருவித்து கொள்கின்றவாறு என் என்று முடிக்க. கொள்கின்றது என்ன அதிசயம்; என்னே என்று.

நோக்கி - வியப்புடன் கண்டு. அவ்வாறு கண்டதன் விளைவாக.

நாம் புவனியில் போய்ப் பிறவாமைமீன் - புவனி - பூவுலகம். நாம் பூவுலகில் சென்று பிறந்தால் சிவபெருமானால் உடனே ஆட்கொள்ளப்பெற்று உய்தியடைந்திருப்போம். அவ்வாறு பிறவாமையால்.

நாள் அவமே போக்குகின்றோம் என்று - நாள் - நம் வாழ்நாளே என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க. **அவம்** - வீண். வைகுண்டத்திலும் சத்திய லோகத்திலும் உள்ள போகங்களை நுகர்ந்தும் அதிகாரங்களைச் செலுத்தியும் பசு புண்ணியங்களைக் கழிப்பதன் மூலம் வாழ்நாளே வீணாகக் கழிக்கின்றோம். என்றவாறு. **என்று** - என எண்ணியும் கூறியும் வருந்தி. நாள் வீணே போகின்றது என்றமால் **போக்குகின்றோம்** என்றது காண்க.

திருமால் ஆம் அவன் வீரூப்பு எய்தவும் - திருமால் - தேவர்களில் மிக உயர்ந்தவனும் மும்மூர்த்திகளில் ஒருவனுமாகிய திருமாலாகிய அவன் என்றவாறு. **வீரூப்பு** - ஒரு பொருளின் மேற்கொண்ட அன்பின் காரணமாக அதை அடைய எண்ணுதல்*

* இத்திருப்பாடலில் காணும் திருமால் பற்றிய இக்குறிப்பு வைணவ உலகத்தில் பெரும் காழ்ப்புணர்வைத் தோற்றுவித்துப் பல நூற்றாண்டுகளாக அவ்வுணர்வைத் தொடர்ந்து நிலை நிறுத்திவருகின்றது. அதனை:

“ துறவா தவர்க்கும் துறந்தவர்க் குஞ்சொல்ல வேசுரக்கும்
அறவா வவையிங்கோ ராயிர நிற்கவந் தோசிலபேர்
மறவா தியர்சொன்ன வாசக மாமலட் டாவைப்பற்றிக்
கறவா கிடப்பரங் கென்பெற வோதங்கள் கைவலிப்பே”

(சடகோபரந்தாதி 37)

என்ற பாடலிற் காணலாம்.

மலரவன் ஆசைப்படவும் - மலரவன் - அலரவன் என்று உரைக்கவும் நின்றது. தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் நான்முகன். **ஆசை** - ஒரு பொருளை அடையத் தனக்குத் தகுதி இருந்தாலும் இல்லாவிட்டாலும் அப்பொருளின் மீது பற்றுவைத்து அதனை அடைய அவாவதல். ஈண்டு, முன்னம் போற்றித் திருவகல் 42- உரையில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் சூத் 2 அதிகரணம் 4 - செய்யுள் 92 பார்க்க.

ஈண்டு;

“மனிதப் பிறவியில் பரம் பொருளைக் கண்ணாடியிற் காணும் உருவத்தைப் போற் காணலாம்; பித்ரு லோகத்தில் கனவிற்காணும் உருவங்களைப் போற் காணலாம். கந்தர்வ லோகத்தில் நீரில் காணும் உருவம் போற் காணலாம்; பிர்ம லோகத்தில் வெயிலில் நிழலைப் போற் காணலாம்.”

(கடோப நிஷத் - அத்தியாயம் 6 ஸ்லோகம் 5

- ராஜாஜி அவர்கள் மொழிபெயர்ப்பு)

என்பது காண்க.

நின் அலர்ந்த மெய்க்கருணையும் நீயும் - அலர்ந்த மெய்க்கருணை - அருட்சத்தி. திரோதான சக்தி குவிந்துள்ள மொட்டுப் போன்று தன்னுள் இருக்கும் மகரந்தம் தேன் நறுமணம் முதலியவற்றை மறைப்பதால் அது மறைப்பாற்றல் ஆயிற்று. ஆன்மா மலபரிபாகம் எய்திய நிலையில் அத்திரோதான சத்தியே அருட்சத்தியாகி மறைப்பை நீக்கி அனைத்தையும் வெளிப்படக் காட்டலின் **அலர்ந்த மெய்க்கருணை** என்றார்.

(இ-ள்)

துறவாதவர்க்கும் - இல்லறத்தார்க்கும் துறந்தவர்க்கும் - துறவிகளுக்கும், சொல்லவே சுரக்கும் - ஒதிய அளவில் பயன்தரும், அற ஆ-தருமமாகிய கறவைப்பசுக்கள், இங்கு - வைணவ உலகில், ஓர் ஆயிரம் நிற்க - திருவாய் மொழியாகிய 1102 பாடல்கள் ஆயத்தமாக இருக்கவும்; அவற்றைவிட்டு அந்தோ சிலபேர் - ஐயோ! வைணவர்களிற் சிலர் மறவாதியர் சொன்ன - வைணவர்களுடன் மாறுபட்ட அதருமிகளாகிய சைவர்கள் பாடிய;

வாசகமாம் - திருவாசகம் என்னும் மலட்டு ஆவைப்பற்றி - கன்றில்லாத பசுவைப் பிடித்துக் கொண்டு

கறவா கிடப்பர் - பால் கறக்க முயல்பர்

என் பெறவோதங்கள் கை வலிப்பே - கறக்க முயலும் அவர்கள் கைகளில் வலிபெறுவதன்றி வேறு எப்பயன் கொள்வர்?

மெய்க்கருணை - மெய்யாகிய சத்துப் பொருளைக் காட்டும் திருவருள்.
நீயும் - திருவருளாகிய குணத்தினின்றும் பிரிக்க இயலாத குணியாகிய நீயும். முன்னம் 57-ம் திருப்பாடலில் “உடன் வந்தருள்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞானசித்தியார். சுபக்கம் - சூத்.5, செய்யுள் 9 பார்க்க.

அவனியில் புகுந்து எம்மை ஆட்கொள்ள வல்லாய் - அவனி
 - பூவுலகம். **புகுந்து** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகவே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **எம்மை** - எம்மையும் என்ற இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **வல்லாய்** - ஆட்கொள்வதற்குப் பலதடைகள் இருப்பினும் நீ அவை அனைத்தையும் தகர்த்து ஆட்கொள்வதற்கு வல்லவன் - என்றவாறு.

(வி-ரை)

திருவாய் மொழி இல்லறத்தார், துறவிகள் இருவருக்கும் பயன்தரும் என்றதால் திருவாசகம் துறவிகளுக்கு மட்டுமே பயன்தரும் என்றது பெற்றும்.

மறவாதியர் என்றது வாதவூரடிகளையும் சேர்த்துக் குறிப்பிடுவது.

மலட்டு ஆ - கன்றில்லாத பசு என்றது; சீடர்கள் இல்லாத குரு என்றவாறு.

நம் சைவ உலகில் திருமுறைகளை ஒதுவதற்குச் சமயதீக்கையேனும் பெற்றிருத்தல் வேண்டும் என்று தகுதி விதிக்கப்பட்டுள்ளது. அவ்வாறே வைணவ உலகிலும் நாலாயிரத்திவ்யப்பிரபந்தத்தை ஒதுவதற்கு முத்திரா தானம் பெற்றிருக்க வேண்டும் என்பது தகுதியாக விதிக்கப்பட்டுள்ளது. குரு, திருமாவின் படைகளான சங்கு சக்கரம் இரண்டனையும் குறிக்கும் உலோகத்தாலான முத்திரையை அனலில் காய்ச்சிச் சீடனின் மார்பில் இரண்டனையும். தோள்களில் ஒவ்வொன்றையும் சாத்துலார். புண் ஏற்படும். விரைவில் ஆறி முத்திரைகளில் தழும்புகள் அடையாளமாக நிற்கும். இதனையே முத்திராதானம் என்பர். முத்திராதானம் பெறுதலர்களை குரு, தம் சீடர்களாக ஏற்பதில்லை. குருவை, கன்றுகளுடைய பசு என்றும் முத்திராதானம் பெற்ற சீடர்களைக் கன்றுகள் என்றும் வழங்குவர். திருவாசகத்தை ஒதுவோர் முத்திராதானம் பெற்றவரல்லர். ஆதலின் அவர்கள் தங்களுக்கோ வாதவூரருக்கோ சீடர்களல்லர். ஆதலின் வாதவூர்ப் பெருமானைச் சீடர்களில்லாத குரு, அஃதாவது மலட்டுஆ என்றார்.

ஆர் அமுது - நுகருந்தோறும் குறையாது நிறைந்திருக்கும் அமுது நுகர நுகரக் குறையும் தேவாமுதத்தினின்றும் வேறு பிரித்துக்காட்ட “ஆர்” என்னும் அடை புணர்த்தார் பிரிதினியைப் நீக்கிய விசேடணம். **ஆர் அமுது** - நுகரப்படும் அமுது எனலு மொக்கும். இன்ப உருவாய் விளங்குதல் பற்றி அவ்வாறு அருளினார்.

இத்துடன் திருவாசகத்துள் வரும் பிரபந்தப்பகுதிகள் முடிந்தன. இனிவருவன அனுபவப் பகுதிகளாம் - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

தொகுப்புரை :-

தாமரை மலர்கள் நிறைந்த குளிர்ந்த வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; ஆனேற்றுக் கொடியுடையாய்; பிறவியை நீக்கி என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட எங்கள் தலைவனே; எங்கள் வாழ்விற்குக் காரணமாகவுள்ள பரம்பொருளே; அருட்செல்வத்தைத் தர என்பால் வரும் ஆனந்த மலையே; அலை ஆழியே; எவரும் அறிவதற்கும் நினைப்பதற்கும் அரியவனே; எங்களுக்குரியவனே; எங்களால் விரும்பப்படும் தலைவனே; உத்தர கோச மங்கையில் எழுந்தருளியுள்ளவனே; அடியார்களின் தொன்மையான மனைகள் தோறும் உமையம்மையுடன் எழுந்தருளும் மேலானவனே; தேவர்கள் அனுகவும் இயலாதவனே; நிலவுலகில் எங்கள் பொருட்டு எழுந்தருளி எங்கள் ஞானேந்திரியங்களில் நிலைபெற்றுக் களிப்பு நல்கும் தேனே; அமுதமே

இப்பாடலிலுள்ள சடகோபரந்தாதி கம்பரால் இயற்றப்பட்டது என்றும் கம்பனின் காலம் 15-ம் நூற்றாண்டு என்றும் வைணவர் வழங்குகின்றனர். திருவாசத்தைப் பல நூற்றாண்டுகளாக எண்ணற்ற சிவநேசச் செல்வர்கள் ஓதியும் வழிபட்டும் பயனுற்றுவருகின்றனர். அவர்களை இப்பாடல் மாற்றிவிடாது. காழ்ப்புணர்ச்சியே கொண்டு சிவநிந்தனை, ஆசாரிய நிந்தனை சிவனடியார் நிந்தனையில் மகிழும் வைணவர்களைத் திருத்த இயலாது. அவர்கள் “நிலவரை நீல முண்டதும் வெள்ளை நிறமாமே” (திருமுறை 1-98-5) என்று ஞானசம்பந்தப் பெருமகனாலேயே கைவிடப்பட்டவர்கள். எனவே அவன் அவ்வளவில் மகிழ்க என்று விடுத்து மேற்செல்வாம்.

கற்கண்டே; உன்னை விரும்பும் அடியவர்கள் நினைவில் உள்ளவனே; நீ இம்மண்ணுலகில் உமையம்மையுடன் எழுந்தருளி அடியவர்களை உய்விக்கும் முறையைப் பார்த்துத் திருமாலும் நான்முகனும் “நாமும் பூவுலகில் பிறந்து உய்யாமல் இங்கு வாழ் நாளை வீணாக்குகின்றோமே” என்று ஏங்கும்படி எங்களை ஆட்கொள்பவனே; பொழுது விடிந்து விட்டது. நாங்கள் உன்னை வழிபடத் தாமரை மலர்களை ஏந்தியவாறு நீ துயிலுணர்வதை எதிர்பார்த்து நிற்கின்றோம். உன் திருமுகத்தில் அருள் மெல்ல மெல்ல மலர்கின்றது. உன் அடியவர்கள் உன்னை வழிபட யாழ் வீணை முதலிய இன்னியங்களை ஏந்தியவரையும், மறைமொழிகளையும் துதிப்பாடல்களையும் இயம்புகின்றவரையும், வணங்குகின்றவர்களாயும், அழுகின்றவர்களாயும், தலைமிசைக் குவித்த கையினராயும், நின் துயிலுணர்வை எதிர் நோக்கி, நின்திருமுன்னர் ஆங்காங்கே நிற்கின்றனர். நீ எல்லாப் பூதங்களிலும் கலந்துள்ளவன் என்றும், புடைபெயர்ச்சி இல்லாதவன் என்றும் அறிஞர்கள் இசையால் பரவுவதாலும் ஆனந்தக் கூத்தியற்றுவதாலும் உன் இருப்பை நாங்கள் அறிகின்றோமே யன்றி உன்னைப் பாசஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் கண்டவர்கள் உளர் என்று நாங்கள் கேட்டது கூட இல்லை. மனவிரிவு ஒடுங்கி உன்னைத் தியானத்தில் உணரும் உன் தொண்டர்கள் உன்னை வணங்கியவாறு இங்கு நிற்கின்றனர். தேவர்களும் தேவமாதரும் மானிட வடிவங் கொண்டு உன்னை வணங்கிய வண்ணம் இங்கு நிற்கின்றனர்; பரம் பொருளாகிய உன்னைக் கனியின் சுவை என்றோ; தேவாமுதம் என்றோ அறிவதற்கு அரியை என்றோ; எளியை என்றோ தேவர்களும் கூற இயலாது. அத்துனை அரிய நீ “ஞானாசிரியனாக வந்த உன் திருவடிவமே உன் உருவம்; அவ்வுருவுள் உள்ள நீயே அப்பரம்பொருள்” என்று நாங்கள் அறுதியிட்டுக் கூறும் வண்ணம் ஞானாசிரியனாக வந்து எங்களை இத்திருப் பெருந்துறையில் ஆட் கொண்டாய். நின் வண்ணத் திருமேனியையும் நீ எழுந்தருளியுள்ள குருந்தமரத்தடி நிழலையும் நீயே ஞானாசிரியன் என்ற உண்மையையும் காட்டினாய், எங்கள் விழிகளுள் நின்று களிப்பளிக்கும் தேனே; அமுதமே; கற்கண்டே; அடியவர்கள் நினைப்பில் உள்ளவனே; உலகுக்கு உயிரானவனே; அருட்சத்தியுடன் இப்புவிyின்னகண் வந்து எங்களையும் அடிமை கொள்ளவல்ல குறையாத அமுதம் போன்றவனே; நீ துயிலுணர்ந்து எழுந்து எங்களை உன் திருத்தொண்டில் ஏவுவாயாக.

தலவீசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை :- சிவபுராண உரை ஈற்றில் உரைத்தவை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

21. கோயில் மூத்த திருப்பதிகம்

தில்லையில் அருளியது
(அநாதியாகிய சற்காரியம்)

அடைமொழி இன்றிக் “கோயில்” என்று வழங்கினால் அது சைவ உலகில், தில்லையிலுள்ள சபாநாயகர் கோயிலையே குறிக்கும். “மூத்த” என்ற சொல் “உயர்ந்த” என்ற பொருளிலும் “காலத்தால் முற்பட்ட” என்ற பொருளிலும் வரும். சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் இரண்டாம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம் 9-ம் செய்யுளில் “மூப்பு” என்ற சொல்லுக்கு, “ஈண்டு, மூப்பென்றது உயர்ச்சியின் மேற்று, அது “விண்ணோர்க்கெல்லாம் மூப்பாய்” என்பதனாலும், “மூத்ததிருப்பதிகம்” என்பதனாலும் உணர்க” என்று உரை வகுத்தனர் நம் மாதவச் சிவஞான முனிவர். காரைக்காலம்மையாரின் திருவாலங்காட்டுப் பதிகங்கள் இரண்டில் ஒன்று “திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம்” என்றும் மற்றொன்று “திருவாலங்காட்டுப் பதிகம்” என்றும் வழங்குதல் காண்க. கோயில் மூத்த திருப்பதிகத்தில் இருதலை மாணிக்கம் என வழங்கும் முத்தித் திருவைந்தெழுத்தில் இறைவன் அருட்சத்தி வயப்பட்டு நிற்கும் இயல்பும்; அருட்சத்தி இறைவன் வயப்பட்டு நிற்கும் இயல்பும்; இறைவன் இறைவி இருவரும் அடியார் வயப்பட்டு நிற்கும் இயல்பும் மிக அழகாக விளக்கப்படுகின்றது. ஆதலின் இப்பதிகம் உயர்ச்சியுள்ள பதிகமாயிற்று. திருவாலங்காட்டு மூத்ததிருப்பதிகத்தில் பேருழிக்காலத்தில் இறைவன் இயல்பு விளக்கப்படுகின்றது. அதனால் அப்பதிகம் உயர்ச்சி பெற்றதாயிற்று. திரு - வீடு பேருகிய செல்வம். **பதிகம்** என்ற சொல் பத்துப் பாடல்களாலான தொகுதிக்கு வழங்கப்படும் பெயர். இது பெருவழக்காகத் தேவாரப் பதிகங்களைக் குறித்து நின்று பின்னாளில் ஏனைய சைவத்திருமுறைகளில் வரும் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட தொகுதிகளுக்கும் பெயராயிற்று. காலப்போக்கில் இது சிற்றிலக்கியங்களின் ஒன்றன் பெயராக வழங்கலாயிற்று. எனினும் சைவ உலகில் திருமுறைப்பாடல்களுக்கே **பதிகம்** என்ற பெயரும் ஏனைய நூல்களில் வரும் பத்துப் பாடல்கள் கொண்ட தொகுதிக்குப் “பத்து” என்ற பெயரும் வழங்குவது மரபு. திருமுறைகளில்

உள்ள பதிகங்கள் அனைத்துக்கும் இப்பதிகம் முற்பட்டதாகலின் **மூத்த திருப்பதிகம்**மாயிற்று. இது, கோயில் திருப்பதிகத்துக்குமுன் அருளிச் செய்யப்பட்டதாகலின் அதனினும் காலத்தால் முற்பட்டுக் கோயில் மூத்ததிருப்பதிகம் ஆயிற்று. திருவாலங்காட்டுப் பதிகங்கள் இரண்டனுள்ளும் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகம், திருவாலங்காட்டுப் பதிகத்துக்கு முன்னர் அருளிச் செய்யப்பட்டது. ஆதலின் அஃதும் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகமாயிற்று. கோயில் மூத்ததிருப்பதிகமும் திருவாலங்காட்டு மூத்த திருப்பதிகமும் ஏனைய திருமுறைப் பதிகங்களுக்கும் காலத்தால் முற்பட்டு நிற்பதும் இவ்விருபதிகங்களுக்கு உயர்ச்சியாகும். எனவே கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் என்பதற்குத் “தில்லைக்குரியதும் மாண்புமிக்கதும் காலத்தால் முற்பட்டதும் வீடுபெருகிய செல்வத்தைத் தருவதுமாகிய பதிகம்” என்று நாம் பொருள் கொள்வாம்.

திருவெம்பாவை முதல் திருப்பள்ளியெழுச்சி முடிய உள்ள பகுதிகளில் நம் அடிகள் தம் கருத்தை பிறர் கருத்தாகப் வைத்து அருளிச் செய்தார்கள். கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் தொடங்கி வரும் பகுதிகள் அனைத்தையும் தம் கூற்றுக்களாக அருளிச் செய்தார்கள். ஆதலின் திருப்பள்ளி எழுச்சியை அடுத்து இப்பதிகத்தைக் கோத்தனர் நம் முன்னோர்.

“**அநாதியாகிய சற்காரியம்**” என்பதை இப்பதிகத்தின் கருத்துரையாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். என்றுமுள்ள நற்செயலாகிய திருவருள் சிவத்துடன் பிரிப்பின்றி நின்று, உயிர்களோடு உடனாகி அவற்றை உய்வித்தல் - என்பது இதன் பொருள்.

“**கோயில் மூத்த திருப்பதி கந்தா
னாயில னாதி யான சற்காரியம்**”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“**கோயின் மூத்த திருப்பதிகம் சிதம்பரத்தி
லருளடையங் குறிப்ப தாகும் . .**”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்

நம் அடிகள் தில்லையில் தங்கித் தவமுயன்றிருந்த காலத்தில் இத்திருப்பதிகத்தை அருளிச் செய்தார்கள். பதிகம் முழுவதும் அந்தாதித்

தொடையாக அமைந்துள்ளது. இதில் நான்காம் திருப்பாடல் ஒன்று மட்டும் ஐஞ்சீரடி மயங்கிய விருத்தமாக அமைந்துள்ளது. ஏனையவை அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்.

அறுசீர்க் கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்

திருச்சிற்றம்பலம்

378. உடையா ஞன்றன் நடுவிருக்கும்
உடையாள் நடுவு ணீயிருத்தி
அடியே னடுவு எருவீரும்
இருப்ப தானு லடியேனுன்
அடியார் நடுவு எருக்குமரு
ளைப்புரி யாய்பொன் னம்பலத்தெம்
முடியா முதலே யென்கருத்து
முடியும் வண்ண முன்னின்றே

க

(இ-ள்)

பொன் மன்றிலுள்ள ஈறில்லாத எங்கள் தலைவனே; எங்களை அடிமைகளாகக் கொண்டுள்ள உமையம்மை நின் சொருபநிலையில் உன்னிடத்தில் ஒடுங்கி இருப்பள்; உடையாளாகிய உமையம்மையினுள்ளே உன் தடத்த நிலையில் நீ ஒடுங்கி இருப்பை; அடியவனாகிய என்னுள்ளே நீங்கள் இருவரும் இருப்பது உண்மையாயின்; அடியவன், உன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தின் மத்தியில் இருக்க விரும்பும் எண்ணம் நிறைவேறும்படி துணை செய்தே திருவருளைப் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - பொன் அம்பலத்து எம் முடியா முதலே; உடையாள் உன் தன் நடுவு இருக்கும்; உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி; அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பது ஆனால்; அடியேன் உன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் என் கருத்து முடியும் வண்ணம் முன் நின்றே அருளைப்பூரியாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பொன் அம்பலத்து எம்முடியா முதலே - பொன் அம்பலம் -
இது, முதல் இருக்கும் இடம். முதலே வைக்கும் பேழையே பொன்னுலாகியது
 என்றால் அதனுள் இருக்கும் முதலின் உயர்வை உய்த்துணர்க. **எம் -**
 அடியார்கள் அனைவரையும் உள்படுத்து அவர்களுக்குரிய முதல் என்றவாறு.
முடியா - அந்தமில்லாத; எத்தனை உயிர்கள் எத்தனைக் காலம் எத்துணை
 நுகரினும் குறைந்து தீர்ந்துவிடாது ஆதியாயும் அநாதியாயும் இருப்பது.
முதல் - கைப் பொருள்; செல்வம், காரணம்; எல்லாப் பொருள்களும்
 தோன்றுவதற்கு முன்பே உள்ளது.

உடையாள் உன்தன் நடுவு இருக்கும் - உடையாள் - புவனங்கள்
 அனைத்தையும் தன் உடைமைகளாகவும் அவற்றிலுள்ள உயிர்கள்
 அனைத்தையும் தன் அடிமைகளாகவும் உடையவள். மனைவி எனலுமாம்.
 உடையாள் என்பது மனைவி என்னும் பெயரில் வருவதை;

“நாடுநகர் வீடுடையாள் தாய்தந்தை நட்புமக்கள்
 மாடுகுலம் பொன்னுடம்பின் வாதனைகள் - கூடத்
 தொடுத்தவலைக் கண்ணித் துடக்கிதனை யிப்போ
 விடப்பெறுவா ரேன்பிறப்பார் மேல் ”

(ஒழிவிலொடுக்கம் துறவு - 4)

என்பதிற் காண்க.

உன்தன் நடு இருக்கும் - சொருப நிலையில் இறைவன் இட
 எல்லைகளின்றி யாண்டும் வியாபித்து நிற்பன்; அவன் எண்குணங்களுள்
 ஒன்றான பேரருள் அவனினின்றும் பிரிப்பின்றி அவனுள் கலந்து நிற்கும்.
 அப்பேரருளே உமையம்மையாக உருவகம் செய்யப்படுகின்றது. **நடு -**
 இச்சொல் ஈண்டு அந்தர்யாமியாக நிற்கும் அத்துவிதக் கலப்பை உணர்த்தி
 நின்றது. **இருக்கும் -** கடவுள் இருதிணைகளிலும் வரும். ஈண்டு அஃறிணையில்
 வந்தது.

உடையாள் நடுவுள் நீ இருத்தி - இறைவனின் தடத்த நிலை,
 வடிவமுள்ளதாகும். இறைவன் தாங்கும் வடிவங்கள் அம்பிகையாக உருவகம்
 செய்யப்படும் அவன் பேரருள். எனவே சிவ மூர்த்தங்கள் அனைத்தும் அவன்

பேரருள். அம்மூர்த்தங்களுள் மூர்த்திமானாக எழுந்தருளி இருப்பவன் இறைவன் என்றவாறு. **நடுவுள் இருத்தல்** கலந்திருத்தல் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

“ என்னுள் வாழும் என் நாயகனாகிய இறைவனே யாவார்க்கும் பிதா. யான் வெளிப்பட்டு முதல்வியாய் வருங்காலத்தில் என் நாயகன் என்னுள் உள்ளார். அவர் வெளிப்பட்டு முதல்வராய் வருங்காலத்தில் ஆண் பெண் என இரு பாதியாய் வருவோம்.”

(தேவி பாகவதம் - ஸ்காந்தம் 5)

என்பது நினைக. முன்னம் 375-ம் திருப்பாடலில் “பந்தனை விரலியும் நீயும்” - என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பது ஆனால் - அடியேன் நடுவுள் இருப்பது - அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஆன்மாவும் ஒன்று. இறைவன் அதனை விட்டு எஞ்ஞான்றும் நீங்கான். **இருவீரும் இருப்பது** - இறைவனும் இறைவியும் குணி குணமாகப் பிரிப்பன்றி நிற்பர். ஆதலின் அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்றான ஆன்மாவினுள் இருவரும் அநாதிகாலமாகவே இருக்கின்றனர் என்றவாறு. **ஆனால்** - இதன்முன் “உண்மை” என்ற ஒரு சொல்வருவித்து “இருப்பது உண்மை என்றால்” என்க.

அடியேன் உன் அடியார் நடுவுள் இருக்கும் - பேரருட் குணத்தின் உருவகமாகிய உமையம்மையினின்றும் பிரிப்பின்றிக் குணமாக நிற்கும் பதிப்பொருளாகிய நினை நான் திரிபுடி இன்றி என் உள்ளத்தில் நிறுத்தி தியானம் செய்து நின்மல துரியாதீதத்தில் திளைக்கின்றேன். அந்நிலையினின்றும் வழவி ஓரொருகால் விழிப்பு நிலைக்கு வரும்பொழுது என்னை மீண்டும் பற்றிக் கொள்ள வாசனாமலம் காத்துள்ளது. அதன் பிணிப்பில் சிக்கி மீண்டும் நான் உலகியலில் உழன்று பிறப்பிறப்பில் எற்றுண்ணாமல் இருக்க நீ காட்டிய வழிகளில் ஒன்று சீவன் முத்தர் கூட்டத்தின் மத்தியில் கலந்திருப்பது. நான் அவ்வாறு உன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் கலந்திருக்க எண்ணங் கொண்டுள்ளேன் - என்றவாறு. ஈண்டுச் சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் “அன்பரொடு மரீஇ” என்ற பகுதியைச் சிவஞான

மாபாடியத்துடன் பார்க்க. ஈண்டு;

அருளிஞ லாக மத்தே
யறியலா மளவி னாலுந்
தெருளலாஞ் சிவனை ஞானச்
செய்தியாற் சிந்தை யுள்ளே
மருளெலா நீங்கக் கண்டு
வாழலாம் பிறவி மாயா
விருளெலா மிரிக்க லாகு
மடியரோ டிருக்க லாமே

(சிவஞான சித்தியார்
— சுபக்கம் — பாயிரம் 5)

“கிரிராஜன் பிரமசொருபத்தைக் காட்டும்படி உமாதேவியாரைக் கேட்டபோது, அவள் பிதாவை நோக்கிப் பிரமத்தைக்காண விரும்பினால் துறந்தவர்களான சாதுக்கள் சங்கத்தில் வாழவேண்டும் என்றாள்”

(இராமகிருஷ்ண பரம ஹம்சர் உபதேச மொழிகள் 347)

“மகாதேவராகிய பரமேஸ்வரரே! தேவரீருக்கு என்மேல் கருணை இருக்குமானால்; அடியேனும் அதற்குத் தகுதியுடையவனாயிருந்தால்; உம்முடைய பக்தி எப்பொழுதும் எனக்கு இருக்கும்படி அருளுக; அடியாரிடத்துக் கூட்டுறவை எப்பொழுதும் அருளுக; எனக்கு எளியாரிடத்து எப்பொழுதும் தயை இருக்கும்படி அருளுக; பக்தர்கள் அல்லாதவர்களிடத்தும்; கீழ்மக்களிடத்தும் வெறுப்பை அருளுக.”

(சிவமகாபுராணம் — ருத்ரஸம்ஹிதை யுத்த - 12, அத், சு.13;14)

(இது கூற்றுவன் செய்த பிரார்த்தனை)

என்பன காண்க.

இப்பகுதியில் இவ்வாறன்றித் திருவைந்தெழுத்தைப் புணர்த்து, அடியிற்கண்டவாறும் பொருள் கூறுவர்.

“சிவ” என்பது காரண பஞ்சாட்சரம். அதனைத் தொடர்ந்து கணிக்கும் பொழுது “சிவசிவ” என்று தொடரும். ஈண்டுச் “சி”கரம் இறைவனையும் “வ”கரம் இறைவியையும் குறித்து நிற்பன. இதனை “இருதலை மாணிக்கம்” என்றும் இயம்புவார். சிகரம் இரண்டின் மத்தியில் வகரம் நிறற்றலையே ஈண்டு “**உடையான் உன்றன் நடு வீருக்கும்**” என்றார். இனி, இரண்டாம் எழுத்தாகிய “வ”கரத்துக்கும் நான்காம் எழுத்தாகிய “வ”கரத்துக்கும் இடையில் “சி”கரம் நிறற்றல் காண்க. இதனையே “**உடையான் நடுவுள் நீ இருத்தி**” என்றார்.

“சிவயசிவ” என்பது அதிசூக்துக்குப் பஞ்சாட்சரம். இதனுள் நிற்கும் யகரம் ஆன்மாவைக்குறிப்பது. இதனைத் தொடர்ந்து கணிக்கில் சிவயசிவ, சிவயசிவ என்று தொடரும். இதனுள் முன்றாவதும் எட்டாவதுமாக நிற்கும் எழுந்து யகரம். இதன் மத்தியில் “சிவ” என இறைவன் எழுத்தும் இறைவி எழுத்தும் நிற்கும் நிலையினையே “**அடியேன் நடுவுள் இருவீரும் இருப்பது**” என்றார். என்றவாறு.

என் கருத்து முடியும் வண்ணம் - சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தின் இருக்க வேண்டும் என்பது என் எண்ணம். அந்த எண்ணம் நிறைவேறும் வகையில்.

முன் நின்றே - முன்நின்றல் - முடித்தலை மேற்கொண்டு நின்றல் எனலுமாம். வெளிப்படச் செயல் செய்தல் என்று பொருள் கொண்டு எல்லாப் பொருள்களிலும் செயல்களிலும் அவனே நிற்கின்றான்; நின்று இயற்றுகின்றான் என்பது நின்றதிருத்தாண்டகம் முதலிய மறைகளின் பிரமாணங்களால் அறிகின்றோம். அவ்வாறு பொதுப்பட மறைந்து நின்று செயலாற்றாதலன்றி வெளிப்பட முன்னே நின்று என் கருத்து நிறைவேறும்படி அருள் பாலிப்பாயாக என்றலுமொக்கும்.

பெத்த நிலையில் இறைவன் நமக்குப் பின் நின்று நம்மைச் செயலாற்றும் வண்ணம் இயக்குகின்றான் “நான்” என்ற முனைப்பு ஒழிந்த நிலையில் இறைவன் முன் நின்று செயலாற்ற ஆன்மா பின் நிற்கின்றது. அந்த நிலையினையே ஈண்டு வேண்டுகின்றார். இதனை 30-ம் திருப்பாடலில் “**உன்னேத்தந்தனை**” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருவுந்தியார் 6-லும்

“ எனக்கெ னச்செயல் வேறிலை யாவுமிங் கொருநின்
தனக்கெ னத்தகும் உடல்பொரு ளாவியுந் தந்தேன்
மனத்த கத்துள அழுக்கெலாம் மாற்றியெம் பிரான்நீ
நினைத்த தெப்படி யப்படி அருளுதல் நீதம் ”

(எனக்கெனச் செயல் 1)

எனவரும் தாயுமான சுவாமிகள் பாடலாலும் அறிக என்பது கவியரசு அவர்களின் விளக்கம்.

அருளைப் புரியாய் உன்னுள் உமையம்மையும் அவளுள் நீயும் இருப்பதாக மறைகள் கூறுவது உண்மை மொழி. அது பொய்யாகாமல் நீ என்னை உன் அடியார்கள் நடுவில் இருக்கும்படி அருள் பாலிப்பாயாக என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில், அநாதியாகச் சிவத்துடன் பிரிப்பின்றி நிற்கும் திருவருள், ஆன்மாவின் உடனாகி நின்று அதனைச் சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் இருக்கச் செய்து உய்வித்தலாகிய நற்செயல் பேசப்படுகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “**அநாதியாகிய சற்காரியம்**” புலனுதல் காண்க.

379. முன்னின் ருண்டா யெனைமுன்ன
மியானு மதுவே முயல்வுற்றுப்
பின்னின் றேவல் செய்கின்றேன்
பிற்பட் டொழிந்தேன் பெம்மானே
என்னின் றருளி வரநின்று
போந்தி டென்னு விடிலடியார்
உன்னின் றிவன ரென்னுரோ
பொன்னம் பலக்கூத் துகந்தானே

உ

(இ-ள்)

பொன்மன்னுள் நடனமியற்றுவதை விரும்பியவனே; முன்பு அடியவனை என் கண்முன் ஞானாசிரிய வடிவிலிருந்து அடிமை கொண்டாய்; நானும்

அங்ஙனம் உனக்கு அடிமையாக இருக்கவே முயன்று; உன் திருவருளை முன்னிட்டு அதன்பின் அடங்கி இருந்து தொண்டு புரிகின்றேன்; நீ அழைத்துச் செல்லும் வீட்டுலகுக்கான நெறியில் பின் தங்கிவிட்டேன்; விருப்பத்துக்குரியவனே; திருவருள் மேலோங்கக் காத்திருந்து “ஏன் நின்று விட்டாய்? வா; என்று கூறுவிடில் உன்பக்கம் நிற்கும் அடியவர்கள் இவன் யாவன் என்று கூறமாட்டார்களா?

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை;- பொன்னம்பலக் கூத்துகந்தானே; முன்னம் எனைமுன் நின்று ஆண்டாய்; யானும் அதுவே முயல்வுற்றுப் பின்நின்று ஏவல் செய்கின்றேன்; பிற்பட்டு ஒழிந்தேன்; பெம்மானே; அருள் இவரநின்று; போந்திடு; என்னுவிடில்; உன்நின்றவர்; இவன் ஆர் என்னாரோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பொன் அம்பலக் கூத்து உகந்தானே - பொன் - விலை உயர்ந்ததும் களிம்பு இல்லாததுமாகும். **அம்பலம்** - இறைவன் இயங்கும் இடம். **கூத்து** - இறைவனின் இயக்கம். **உகந்தான்** - விரும்பியவன். இத்தொடர் ஈண்டு ஆணவ மல பந்தமற்ற பக்குவான்மாக்களின் உள்ளமாகிய தகராகாசத்தில் இறைவன் எழுந்தருளி விருப்பத்துடன் அவர்களை இயக்குவதைக் குறித்து நின்றது. உயிர்கள் அனைத்தின் உள்ளங்களிலும் அவன் இருந்து இயக்கினும் மல பந்தத்தின் மறைப்பால் அவை அவனைக் காணமாட்டா. ஆதலின் அவன் கூத்தைக் காணும் இடமே அவனால் விரும்பப்படும் இடமாதலின் **உகந்தானே** என்றார். **அம்பலம்** - பொது இடம். ஞானிகள் உள்ளத்தில் அவன் இயற்றும் கூத்தின் பயன் அவர்கள் வழி உலகை உய்வித்தலின் அவர்கள் உள்ளம் அனைவருக்கும் பயன்படும் பொது இடமாயிற்று. **அம்பலம்** - பொது. நீ அனைவருக்கும் பொதுவானவனாகலின் பேரடியார்களுக்கு மட்டுமன்றி எளியவனாகிய எனக்கும் அருள்புரியக் கடமைப்பட்டவன் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

முன்னம் எனை முன்நின்று ஆண்டாய் - முன்னம் - ஞானாசிரியனாக நீ திருப்பெருந்துறையின் என் பொருட்டு நான் அங்கு வருவதன் முன்பே.

முன் - காலத்தை உணர்த்திற்று. **எனை** - அடியவனாகிய என்னை. **முன்றின்று** - கண்கள் முன் ஞானசிரிய வடிவில் இருந்து. ஈண்டு **முன்** என்பது இடத்தை உணர்த்திற்று. அந்த இடம் திருப்பெருந்துறையில் உள்ள குருந்தமரத்தின் அடியில் உள்ள மர நிழலில் படிந்த நிலம். **ஆண்டாய்** - உயிர்கள் மலப்பிணிப்பினால் தாமே இறைவனைத் தேடி அடையா. இறைவனே, தன் பேரருளால் உயிர்களை அவை இருக்கும் இடம் தேடி வந்து அடிமை கொள்வன் என்ற ஞானசாத்திரக் கருத்து; நம் அடிகளின் சரிதக்குறிப்புப் பற்றிய பல சான்றுகளில் ஒன்று. **முன் நிறறல்** என்பதற்கு முன்னம் 378-ம் திருப்பாட்டில் உரைத்தவையும் ஈண்டுக் கொள்க.

யானும் அதுவே முயல்வற்று - **யானும்** - உன்னால் ஆட்கொள்ளப்படும் தகுதியற்ற யானும். உம்மை - இழிவுசிறப்பு.

மீன் நின்று ஏவல் செய்கின்றேன் - “சிகரத்தை முதலாகக் கொண்டு கணிக்கும் திருவைந்தெழுத்தை நீ உபதேசம் செய்து என்னை அடிமை கொண்டாய்; அடியவனும் அதனை இடைவிடாமல் தியானம் செய்து உன்னை வழிபடுகின்றேன்” என்றுரைப்பாருமுளர் - என்பது திரு. தேசிகர் அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. **மீன்றின்று** - வழிபட்டு. **ஏவல்** - நீ இடும் கட்டளைகள்.

மீறப்பட்டு ஒழிந்தேன் - இதன் முன் “ஆயினும்” என்ற ஒரு சொல்வருவித்துக் கொள்க. **மீறப்பட்டு** ஒழிந்தேன் என்றதனால் என்னையும் என்னுடன் நீ ஆட்கொண்ட ஏனைய அடியார்களையும் வீட்டுலகை நோக்கி. அழைத்துச் சென்றாய்; நான் பின்தங்கிவிட்டேன்; அவர்கள் எனக்கு முற்பட்டு உன்னுடன் வந்து இப்பொழுது உன்பக்கத்தில் உள்ளனர் என்பது பெற்றும். **ஒழிந்தேன்** ஒழிதல் துணியைக்காட்டும் துணைவினை. “பிற்பட்டே விட்டேன்” என்றவாறு. இதன்பின் “ஆதலால்” என்ற ஒரு சொல் வருவித்துக் கொள்க.

பெம்மானே - எங்கள் அனைவராலும் நீ விரும்பப்படுபவன். ஆதலின், பின் தங்கி விட்ட என்னையும் அணைத்துச் செல்ல வேண்டிய கடமையுள்ளவன் என்றவாறு.

அருள் இவர நின்று - உன் ஞானசிரியக் கோலமே உன் பேரருளின் வடிவம். அது கொண்டே நீ என்னை ஆட்கொண்டாய்; அஃதன்றி எங்கள்

அனைவரையும் உன்னுடன் அழைத்துக் கொண்டு வீட்டுலகு நோக்கிச் செல்கின்றாய்; ஆனால் நான் பின் தங்கிவிட்டேன். என் பொருட்டு நீ மற்ற அடியார்களுடன் காத்திருந்து என்னையும் உடன் சேர்த்து அழைத்தேக வேண்டும். அதற்கு உன் திருவருள் மேலும் மிக வேண்டும் என்றவாறு.

அருள் இவர - திருவருள் மேலும் ஓங்க. **நின்று** - நான் வந்து உன்னுடனும் ஏனைய அடியார்களுடனும் சேர்ந்து கொள்ளும் வரையில் காத்து நின்று.

என் நின்று; போந்திடு - ஏன் பின் தங்கி நின்று விட்டாய்? வந்து ஏனைய அடியார்கள் போல உன்னுடன் சேர்ந்து கொள்.

என்னுவிடில் - என்று கூறுது விடுவாயாகில்.

உன் நின்றவர் - **உன்** - உன்கண் என ஏழனுருபு விரித்துக் கொள்க. **நின்றவர்** - இவர்கள் உன்னுடன் கூட இறைவனால் வீட்டுலகு நெறியில் அழைத்துச் செல்லப்பட்டவர்கள். என் பொருட்டு இறைவன் நின்றதால் இவர்களும் நின்று விட்டார்கள். என்னைப் போலப் பின்தங்கி நின்றவர்கள் அல்லர் என்றவாறு.

இவன் ஆர் என்னாரோ - பின் தங்கிய எனக்காக நீ வழியில் நின்று என்னை விரைந்து வரும்படி கூவி நான் வந்த பின் அவர்களுடன் சேர்ந்து மேற்செல்வாயாயின். ஏனைய அடியார்கள் இவனும் நம்மைப் போல இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பட்டவன் என்று மனங்கொள்வர். நீ அவ்வாறு செய்யாது அவர்களுடன் வழியில் மேற்செல்வாயாயின். என்னை அவர்கள் தங்களுள் ஒருவனாகக் கருதார்கள்; அடியவர் கூட்டத்துக்குப் புறம்பான இவன் யாவன் என்று உன்னையே வினவுவார்கள்.

அவ்வாறு அவர்கள் வினவினால் பக்குவமில்லாதவனும் அடியவர் கூட்டத்துக்குப் புறம்பானவனுமாகிய என்னை, நீ “முன்னம் முன்னின்று ஆண்ட” செயல் உன் முற்றறிவுடைமைக்கும் இழுக்காகும் என்றவாறு. முன்னம் 152-ம் திருப்பாடலில் “நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடல் இறைவனினின்றும் பிரிப்பின்றி அநாதியாக நிற்கும் பேரருள் ஞானசிரிய வடிவில்வந்து நம் அடிகளை “முன்னம் முன் நின்று ஆண்டமையும்” பின்னர் அடிகள் செந்நெறிச் செலவில் பிற்பட்டு ஒழிந்த காலத்தில் மேல் இவர நின்று நம் அடிகளை “என்நின்று போந்திடு” என்று கூவி அவர் வரும்வரையில் காத்து நின்றலையும் பேசுகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய “அநாதியாகிய சற்காரியம்” புலனுதல், பெற்றோம்.

380. உகந்தா னேயன் புடையடிமைக்

குருகா வுள்ளத் துணர்விலியேன்

சகந்தா னறிய முறையிட்டால்

தக்க வாறன் றென்னாரோ

மகந்தான் செய்து வழிவந்தார்

வாழ வாழ்ந்தா யடியேற்குன்

முகந்தான் தாரா விடினமுடிவேன்

பொன்னம் பலத்தெம் முழுமுதலே

ந

(இ-ள்)

பொன்மன்றுள் உள்ள எங்கள் முழுமுதற் பொருளே; அன்போடு செய்யும் திருத்தொண்டை விரும்பியவனே; நெருப்பில் தங்கள் உடல்களை அவியாகப் பெய்து உன் வழியில் வந்தவர்கள் வீட்டுலகில் வாழும் வண்ணம் எழுந்தருளி இருப்பவனே; உருகாத நெஞ்சமுள்ள அறிவற்ற நான் உயர்ந்தோர் மாட்டு என் துன்பங்களைக் கூறி முறையிட்டு கொள்ளின் அவர்கள் “உன்முறையீடு ஏற்றுக் கொள்ளத்தக்க தன்று” என்று கூறமாட்டார்களா? நீயும் பராமுகமாயிருப்பின் நான் இறந்தொழிவேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலே; - பொன் அம்பலத்து எம்முழுமுதலே; அன்புடைய அடிமைக்கு உகந்தானே; மகம்தான் செய்து வழிவந்தார் வாழ; வாழ்ந்தாய்; உருகா உள்ளத்து உணர்விலியேன்; சகம்தான் அறிய முறையிட்டால்;

தக்கவாறு அன்று என்னாரோ அடியேற்கு உன்முகம்தான் தாராவிடில்;
முடிவேன் என்ற அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

முழுமுதலே - முழுமையாகிய செல்வமே எனலுமாம்

அன்புடை அடிமைக்கு உகந்தானே - அன்புடை அன்புடைய
என்றதன் ஈறுகெட்டுநின்று. **அன்பு** - முன்னம் 218-ம் திருப்பாடலில்
“கண்ணப்ப னெப்பதோர் அன்பு” என்று குறிப்பிடப்பட்ட அன்பு. **அடிமைக்கு**
- அடிமையை. நான்காம் வேற்றுமை உருபு உடைமைப் பொருளில் வந்த
இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு மயக்கம். அடிமையை உகந்தான் என்றும்,
அவ்வடிமை செய்யும் தொண்டினை உகந்தான் என்றும் உரைக்க நின்றது.
உகத்தல் - விரும்புதல். முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் 68-ல் உகந்தருளி
என்றதன் கீழுரைத்த இலக்கணக் குறிப்புக் காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

வாசத் திருமஞ் சணம்பள்ளித்
தாமஞ் சாந்த மணித்தூபம்
தேசிற் பெருகுஞ் செழுந்தீப
முதலா யினவந் திருவமுதும்
ஈசர்க் கேற்ற பரிசினை
லருச்சித் தருள வெந்நாளும்
பூசைக் கமர்ந்த பெருங்கூத்தர்
பொற்பார் சிலம்பி னொலியளித்தார்.

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

- கழறிற்றறிவார் நாயனாப்புராணம் 24)

(அமர்ந்த - விரும்பி எழுந்தருளிய)

என்றது காண்க.

மகம்தான் செய்து வழி வந்தார் - மகம் - வேள்வி. முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 132-ல் எய்த வந்திலாதார் எரியிற் பாயவும் என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. இதற்கு இவ்வாறன்றிச் சிவாகம விதிப்படி சிவ வேள்வி செய்து பசு போதத்தை அதில் அவியாகச் சொரிதல் எனலு மொக்கும். அதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

பறப்பைப் படுத்தெங்கும் பசுவேட் டெரியோம்புஞ்
சிறப்பார்வாழ் தில்லைச் சிற்றம் பலமேய
பிறப்பில் பெருமானைப் பின்றழும் சடையானை
மறப்பி லார்கண்டவர் மைய றீர்வாரே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-80-2)

(பறப்பைப் படுத்து - பறவை வடிவில் வேள்விக்குண்டம் அமைத்து)

என்றதிற் காண்க.

வழிவந்தார் - நீ சொன்ன ஆகம வழியைப் பின்பற்றி வாழ்பவர்கள்.

வாழ வார்த்தாய் - அவர்கள் பிறவிப்பயனை எய்தும் பொருட்டே நீ தில்லையில் கோயில் கொண்டுள்ளாய் எனலுமாம். **வாழ -** காரணப் பொருளில் வந்த வினையெச்சம். **வார்த்தாய்** என்பதிலுள்ள **வாழ்** என்ற வினையைத் தழுவி முடிந்தது.

உருகா உள்ளத்து உணர்விலியேன் - பத்தியின்மையால் உள்ளம் உருகாமையும், ஞானமின்மையால் உணர்வு இன்மையும் கொண்டவன்.

சகம் தான் அறிய முறையீட்டால் - சகம் - உலகம். ஈண்டு இடவாகு பெயராக உலகில் வாழும் சான்றோர்களைக் குறித்து நின்றது. முறையிடுதற்கும் அம்முறையீட்டைக்கேட்டு முடிவு கூறுவதற்கும் தகுதியுள்ளவர்கள் அவர்களேயாவர் என்க. நீ நினைந்துருகும் அடியவர்களை ஆட்கொள்பவன். நான் நெஞ்சருக்கமோ ஞானமோ இல்லாதவன் என்று

தெரிந்து என்னை ஆட்கொண்டாய், அஃது உன் குற்றமே. ஆட்கொண்டபின் நீ பராமுகமாக இருப்பின் நான் சான்றோர்கள் அறிய முறையிடுவேன் என்றவாறு.

தக்கவாறு அன்று என்னாரோ - இறைவனை உன் தலைவனாகக் கொண்டு அவன் திருவடிகளில் நீ சரண் புகுந்தாய்; அவனும் உன்னைத்தன் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டு விட்டான். அதன்பின் அவன் செயல்கள் பற்றி உசாவ உனக்கு உரிமை இல்லை. அவன் நன்றே செயினும் பிழை செயினும் அவை அவன் அடிமையையே சாரும். அடிமை அவற்றுக்குட்பட்டிருப்பதே விதியாகும். அல்லாக்கால் நீ புகலமைந்த செயலே பொருளற்றதாய் விடும். எனவே உன் முறையீடு ஏற்றுக்கொள்ளத் தக்கதன்று என்று முடிவு கூறமாட்டார்களா? **என்னாரோ** உடன்பாடு குறித்த வினா. என்பர் என்றவாறு. **தக்கவறென்னாரோ** - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் கொண்டபாடம்.

இதற்கு இவ்வாறன்றி அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்ட பின் இறைவனாகிய நீ பராமுகமாயிருத்தல் தகுதியுடைத்தன்று என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர்.

அடியேற்கு உன் முகம்தான் தாராவிடில் - முகம் தாராமை - பராமுகமாயிருத்தல். எனக்குத் தலைவனாகிய உன்னைத் தவிர வேறு கதியில்லை. நான் உன் அருளின்மைபற்றிச் சான்றோர்களிடம் முறையிடினும் அவர்கள் என்முறையீட்டை தக்கதன்று என்று புறக்கணிப்பர். இத்துணை விரித்து விண்ணப்பம் செய்தும் நீ என்பால் பராமுகமாக இருக்கின் - என்றவாறு.

முடிவேன் - இறந்தொழிவது தவிர எனக்கு வேறு வழியின்றி.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் அன்புடைமையை உகந்தும், சிவவேள்வி செய்வாரை வாழ்வித்தும் அருள்புரிதல் கூறப்பட்டன. இவை அவனிற் பிரிப்பின்றி அநாதியாக நிற்கும் பேரருளின் நற்செயல்களாகும். இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “**அநாதியாகிய சற்காரியம்**” புலனாதல் காண்க.

ஐஞ்சீரடி மயங்கிய விருத்தம்

381. முழுமுத லேயைம் புலனுக்கும்
மூவர்க் குமென் றனக்கும்
வழிமுத லேநின் பழவடியார்
திரள்வான் குழுமிக்
கெழுமுத லேயரு டந்திருக்க
இரங்குங் கொல்லோவென்
றழுமது வேயன் நிமற்றென்
செய்கேன் பொன்னம் பலத்தரைசே

சு

(இ-ள்)

பொன்மன்றின் மன்னனே; பெருந்தலைவனே; மும்மூர்த்திகளுக்கும் பூதம் முதலிய பிரகிருதி காரியங்கள் அனைத்துக்கும் அடியேனுக்கும்; வழிவழியாய் நிற்கும் தலைவனே; நின்தொன்மையான தொண்டர்கள் கூட்டத்தோடு சிவலோகத்தின்கண் கலந்து இருப்பதற்கு அருள் பாலிக்க இரங்குவையோ என்று அழுவதன்றி வேறு என் செய்ய வல்லேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “பொன்னம்பலத்தரைசே” என்பதை முதலிற் கொள்க. “மூவர்க்கும்” என்பதை “ஐம்புலனுக்கும்” என்பதன் முன் வைக்க. பின்னர்ப் பாட்டு முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

இத்திருப்பதிகத்தில் இத்திருப்பாடல் ஒன்றுமட்டும் ஐஞ்சீரடி மயங்கிய விருத்தமாக வந்துள்ளது பற்றி முன்னம் தோற்றுவாயில் குறித்தாம்.

அரைசே - அரசனே. மன்னனாகிய நீயே என் குறையைக் கேளாவிடில் நான் வேறு யாரிடம் முறையிடுவேன். துன்புற்று அழிதலே முடிவு என்றவாறு நீ வேந்தனாதலின் தகுதியற்ற எனக்கு அருள்புரியினும் அது பற்றி உன்னை உசாவுவாரிலர் எனலுமாம்.

சுண்டு, முன்னம் 113-ம் பாடலில் “ஒரு தலைவா” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட பண்டாரமும்மணிக்கோவை 20-ம் பாடல் பார்க்க.

முழுமுதல் - ஒரு குறையுமில்லாத மூலதனம் எனலுமாம். ஈண்டு,

திருச்சிற்றம்பலம்

முழுதிலங்கும் பெரும்பாருள் வாழும்முர ணிலங்கைக்கோன்
அழுதிரங்கச் சிரமுர மொடுங்கவ் வடர்த்தாங்கவன்
ரொழுதிரங்கத் துயர்தீர்த் துகந்தார்க் கிடமாவது
கழுதும்புள்ளு மதிற்புறம் தாருங்கடற் காழியே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-113 - 8)

என்றது நினைக.

முழுமுதல் என்பதை இரட்டுற மொழிதலாகக் கொண்டு மூவர்க்கும் முழுமுதல்; - மும் மூர்த்திகளுக்கும் பெருந்தலைவர், ஐம்புலனுக்கும் முழுமுதல், சிறந்த நிலைக்களன் என்றுரைப்பர் திரு.முதலியாரவர்கள்.

மூவருக்கும் ஐம்புலனுக்கும் என் தனக்கும் வழிமுதலே. மூவர் - மும்மூர்த்திகள். **ஐம்புலங்கள்** - மூலப்பகுதி முதல் பஞ்ச பூதங்கள் வரையுள்ள தத்துவங்கள் அனைத்தையும் உபலக்கணத்தால் உணர்த்திற்று. தொழில்கள் செய்யும் மும்மூர்த்திகளையும் செயப்படு பொருள்களாகிய தத்துவங்களையும் உணர்த்தியவாறு. **எனக்கு** - அடியேனுக்கு.

மூவர் - என்பதை மனம், புத்தி, அகங்காரம் என்றும் **எனக்கு** என்பதை புருடதத்துவம் என்றும்;

வழி முதல் - நிமித்த காரணம் என்றும்; உரைத்தார் கா.சு.பிள்ளை அவர்கள்.

நின் பழ அடியார் திரள் வான் குழுமி - பழ அடியார் - திருவருளே கண்ணாகக் காணும் பக்குவம் வாய்ந்த தொன்மையான சிவனடியார்கள். **திரள்** - திரளோடு என உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த மூன்றும் வேற்றுமை உருபு விரித்துக்கொள்க. **வான் குழுமி. வான்** - உயர்ந்த இடம். ஈண்டு எல்லா உலகங்களிலும் மேலாக உள்ள சிவலோகம் குறித்தது. **வான்கண்** என ஏழனுருபு விரித்து கொள்க. **குழுமி** - குழுமுதல் - கூட்டமாகக் கூடிக் கலந்திருத்தல் - தொழிற் பெயர்.

கெழு முதலே அருள் தந்து இருக்க - கெழுமுதல் - அன்புடன் கூடி இருத்தல். கெழுமுதற்கு என நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. அருள் தந்து - அருளும் பொருட்டு. இரு - அசை நிலை. அருளும் பொருட்டு இரங்குவையே என இயையும்.

இரங்கும் கொல்லோ என்று - கொல்லோ - ஐயப்பொருளில் வந்த வினா.

மற்று என் செய்கேன் - உன்னை வற்புறுத்துதற்கு என்ன உரிமை உடையேன் என்று ஆன்மாவின் சுதந்திரமற்ற நிலையை உணர்த்தியவாறு.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன், ஆன்மாவுக்கு அநாதியாக வழி முதல். அவன் தன்னிற் பிரிப்பின்றி அநாதியாக நிற்கும் திருவருளை நல்கல் வேண்டும். அத்திருவருள் ஆன்மா, பழ அடியார்களுடன் கலந்திருத்தலாகி நற்செயலாப்பரியும் என்று கூறப்படுகின்றது. இதனால் இப்பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அநாதியாகிய சற்காரியம்” புலனாதல் பெற்றோம்.

அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்கள்

382. அரைசே பொன்னம் பலத்தாடும்

அமுதே யென்று னருணோக்கி

இரைதேர் கொக்கொத் திரவுபகல்

ஏசற் றிருந்தே வேசற்றேன்

கரைசே ரடியார் களிசிறப்பக்

காட்சி கொடுத்து னடியேன்பாற்

பிரைசேர் பாலின் நெய்போலப்

பேசா திருந்தா லேசாரோ

ரு

(இ-ள்)

மன்னவனே; பொன் மன்றுள் கூத்தியற்றும் அமுதே; என்று உன் திருவருளை இன்றியமையாததாகக் கொண்டு; இரையைத்

தேர்ந்தெடுக்கும் கொக்கைப் போன்று இரவும் பகலும் ஆசை கொண்டிருந்தே தளர்ச்சியுற்றேன்; முத்திக்கரையை எய்தும் அடியவர்கள் மகிழ்ச்சி மீதுர அவர்களுக்குக் காட்சி கொடுத்து; உன் அடியவனாகிய என் மாட்டு வெளிப்படையாகத் தோன்றாது பராமுகமாயிருந்தால்; உலகர் உன்னை ஏசுமாட்டார்களா?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அமுதே - அமுதம் மரணத்தை நீக்குவது. இது தேவாமுதத்துக்குப் பெயராக வழங்குவது உபசாரமே. இறைவன் மரணத்தை நீக்குதலின் பிறப்பையும் நீக்குகின்றான் என்பது பெற்றும். பிறப்பிறப்பாகிய கடலைக் கடந்தவர் அடைவது முத்தியாகிய கரை. அதனை மூன்றாமடியிற் கூறினார்.

என்று - உன் திருப்பெயர்களாகிய அரசே அமுதே என்று கூறி. அஃதாவது உன் திருநாமமாகிய திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்துக் கொண்டிருந்து.

உன் அருள் நோக்கி - இறைவன் திருவருளே ஞானாசிரிய வடிவில் வந்து ஆன்மாவுக்கு ஞானத்தை நல்குவது. அந்த ஞானம் ஆன்மாவைத் திருவடிகளில் சேர்ப்பது. அத்திருவடிகள் ஆன்மாவை வீட்டுலகில் செலுத்துவன. திருப்பெருந்துறையில் நீ அடியவனை ஞானாசிரியனாக வந்து ஆட்கொண்டாய்; பின்னர் மறைந்தாய். நான் திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தவாறு நீ மீண்டும் வருவதை நோக்கியிருந்தேன் - என்றவாறு. **நோக்கி** - இன்றியமையாததாகக் கொண்டு. இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை.

“வானோக்கி வாழு முலகெல்லா மன்னவன்

கோனோக்கி வாழுங் குடி ”

(திருக்குறள் 542)

என்றதற்குப் பரிமேலழகர் உரையிற் காண்க.

இரைதேர் கொக்கு ஒத்து - ஆறு, கால்வாய் போன்ற மருத நில நீர் நிலைகளில் தனக்கு உணவாக மீன் முதலியவற்றைப் புசிப்பதற்குக் கொக்கு காத்திருக்கும். அது பசியால் வாடினும் தன் காலடியில் நீந்திச் செல்லும்

சிறுசிறு மீன்கள் முதலியவற்றைப் பொருட்படுத்தாது. தனக்கு உணவாகத் தேர்ந்தெடுக்கத் தகுதியான பெரிய மீன்வரும் வரையில் காத்திருக்கும். இதனை;

“அடக்க முடையா ரறிவிலரென் றெண்ணிக்
கடக்கக் கருதவும் வேண்டா - மடைத்தலையில்
ஓடுமீன் ஓட உறுமீன் வருமளவும்
வாடி யிருக்குமாங் கொக்கு. ”

(வாக்குண்டாம்-16)

எனவரும் ஒளவையார் வாக்கிற் காண்க.

ஈண்டு, இவ்வுவமை, தவமுயல்வோர் தங்கள் தவத்தின் அவாந்தரப் பயன்களாகவரும் அட்டமாசித்திகள், இந்திரன், நான்முகன், திருமால் முதலியோர் பதங்கள் முதலியவற்றைப் பொருட்படுத்தாமல் தங்களை வீட்டுலகில் உய்ப்பதாகிய திருவருளின் வரவையே இன்றியமையாததாக எதிர்பார்த்திருப்பர் என்பதை உணர்த்திற்று. அவ்வாறு திருவருள் கிட்டுமாயின் உடனே அதனைப் பற்றி உய்வர் என்றவாறு. ஈண்டு;

“கொக்கொக்க கூம்பும் பருவத்து மற்றதன்
குத்தொக்க சீர்த்த விடத்து ”

(திருக்குறள் 490)

என்றது நினைக.

இரவு பகல் ஏசற்று இருந்தேன் - இரவு பகல் - இரவும் பகலும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. கொக்கு, நீர் நிலைகளில் காலைப் பொழுதில் தன் இரையைத் தேர்வதற்காகக் காத்திருக்கும். சிறிது நேரத்தில் அதற்கான உணவு கிட்டிவிடும். நாள் முழுவதும் இரை தேடினும் அன்று மாலை வரை மட்டுமே அது நீர் நிலைகளில் காத்திருக்கும். மாலையில் தன் இருப்பிடம் நோக்கிச் சென்றுவிடும். இரவில் இரை தேடுவதில்லை. ஆனால் நான் இங்கு பகலில் மட்டுமன்றி இரவிலும் காத்திருந்தேன் என்றவாறு. ஈண்டு இரவு பகல் என்றது, மயக்கமும் தெளிவும் விரவியவரும் சகலாவத்தை முழுவதும் என்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று.

ஏசற்று - உலகப்பழியைப் பொருட்படுத்தாமல் ஆசை கொண்டிருந்தேன் என்றவாறு.

இருந்தேன் - கொக்கொத்திருந்தேன்; ஏசற்றிருந்தேன் என ஈரிடத்தும் புணர்த்துக.

வேசற்றேன் - துன்புற்றேன் எனலுமாம். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை முன்னம் 154-ம் திருப்பாட்டில் “வேசறுவேனை” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றிற் காண்க.

கரைசேர் அடியார் களிசிறப்பக் காட்சி கொடுத்து - கரை - முத்தியாகிய வீட்டுலகம். முதலடியில் “அமுதே” என்றதன் கீழுரைத்வை நினைக. **அடியார்** - திருப்பெருந்துறையில் என்னுடன் கூடி இருந்தவர்கள். **களிசிறப்ப** - அவர்கள் சிவகணங்களாதலின் திருக்கயிலையிலும் பின்னர் திருப்பெருந்துறையிலும் உன்னுடன் கூடியிருந்தனர். அந்த இன்பத்தால் களிப்புற்றிருந்தனர். நீ பிரிந்த பின்னர் உன் அருளாணைப்படி சில நாட்களில் அவர்கள் பொய்கையின் நடுவில் தோன்றிய பேரொளியில் புகுந்து மீண்டும் நினை எய்தினர். அதன்பின் உன்னைப் பிரியாது கண்டு இருந்தனர். ஆதலின் அவர்கள் களிப்பு மேலும் மிகுவதாயிற்று என்றவாறு. **காட்சி கொடுத்து** - பொய்கைப் பேரொளியில் புகுந்து அவர்கள் எய்திய வீட்டுலகில் அவர்களுக்கு எப்பொழுதும் காட்சி கொடுத்து - என்றவாறு.

கொடுத்து - காட்சியை அவர்கள் கேளாதே இறைவனே வலிந்து கொடையாக நல்கியதால் “அளித்து” என்னுது “கொடுத்து” என்றார். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை;

ஈயென விரத்த லிழிந்தன் றதனெதி
ரீயே னென்ற லதனினு மிழிந்தன்று
கொள்ளெனக் கொடுத்த லுயர்ந்தன் றதனெதிர்
கொள்ளே னென்ற லதனி னுயர்ந்தன்று

(புறநானூறு 204)

என்பதிற் காண்க.

உன் அடியேன்பால் - உன் அடியேனைப் பொருத்த அளவில் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

பிரைசேர் பாலின் நெய்ப்போல் - பாலில் நெய் கலந்திருக்கும். ஆனால் அது வெளிப்படத் தெரியாது. அந்தப் பாலில் பிரையிட்டாலும் நெய் வெளிப்படத் தெரியாது. அது பாலாகவே இருக்கும். அது முதிராத தயிராகும். பிராகிருத உலகுக்கு நீ பாலில் நெய்ப்போல மிகவும் மறைந்திருப்பை. நெய் தோன்றாவிடினும் அந்த நெய்யைத் தரும் வெண்ணெய் விரவியிருக்கும் தயிரையேனும் காணவேண்டி நான் பிரையிட்டேன். அஃது உடனே முதிர்ந்து தயிராகவில்லை. அது, பக்குவ நிலையை எய்த நான் மேலும் காத்திருக்க வேண்டும் என்பதை உணர்த்திற்று. என்னினும் பலபடி உயர்ந்தோர்க்கு நீ தயிரில் நெய் போலக்காட்சி தருவை. அவர்களிலும் பன்மடங்கு உயர்ந்த பக்குவம் வாய்ந்தோர்க்கு நீ வெண்ணெயில் நெய் போலக் காட்சித் தருவை. சீவன் முத்தர்களுக்கு நீ நெய் போலவே வெளிப்படக் காட்சி தருவை.

பேசாதிருந்தால் - பராமுகமாயிருந்தால்; அஃதாவது காட்சிதரா திருந்தால்.

ஏசாரோ - நீ எனக்குக் காட்சி தராதிருத்தல்; அதற்கான பக்குவம் எனக்கு இன்னும் எய்தவில்லை என்பதை நான் அறிந்து வாளாவிருப்பினும் உண்மையறியாத உலகமக்கள் உன்னை ஏசமாட்டார்களா; அவர்கள் ஏச்சினின்றும் தப்புவதற்காகவேனும் எனக்குக் காட்சி தருக என்றவாறு.

ஏகதல் - குறைகளை எடுத்துக் கூறி உலகமக்கள்முன் மதிப்பைக் குறைத்தல்.

ஏசாரோ - ஏசவர் என உடன்பாடு குறித்த வினா.

இத்திருப்பாடலில், இறைவனுடன் அநாதியாகவே பிரிப்பின்றி நிற்கும் திருவருள்; ஆன்மாக்களுக்கு அவ்வவற்றின் பக்குவ நிலைகளுக்கு ஏற்பப் படிப்படியாக இறைவனைக் காட்டி உய்விக்கும் அநாதியான நற்செயல் பேசப்படுகின்றது. இது இப்பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அநாதியாகிய சற்காரியம்” ஆதல் காண்க.

383. ஏசா நிற்பர் என்னையுனக்
 கடியா னென்று பிறரெல்லாம்
 பேசா நிற்ப ரியான்ருனும்
 பேணு நிற்பேன் நின்னருளே
 தேசா நேசர் சூழ்ந்திருக்குந்
 திருவோ லக்கஞ் சேவிக்க
 ஈசா பொன்னம் பலத்தாடும்
 எந்தா யினித்தா னிரங்காயே

கா

(இ-ள்)

ஒளிவடிவினனே; ஈசனே; பொன்மன்றுள் நடனமியற்றும் எம் தந்தையே; மெய்யுணர்வினர் என்னை, உனக்கு அன்பிலனென்று ஏசுவர்; ஏனையோரெல்லாரும் என்னை உனக்கு அடியான் என்று கூறுவர்; நானும் நின் திருவருளையே பேணி நிற்கின்றேன்; அடியவர்கள் சூழ நீ வீற்றிருக்கும் கொலுக்காட்சியை நான் வழிபடும் பொருட்டு இனியேனும் காட்டி அருள்வதற்கு இரக்கம் கொள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; “தேசா, ஈசா, பொன்னம்பலத்தாடும் எந்தாய்; என்னை ஏசாநிற்பர்; பிறரெல்லாம் உனக்கு அடியான் என்று பேசாநிற்பர்; யான்தானும் நின் அருளே பேணு நிற்பேன்; நேசர் சூழ்ந்திருக்கும் திருவோலக்கம், சேவிக்க; இனித்தான் இரங்காயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

தேசா; ஈசா— தேசன் - ஞானமாகிய ஒளி வடிவினன். முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் தேசன் என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க. ஈசா - முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் “ஈசன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

என்னை ஏசா நிற்பர் - ஏசுகின்றவர்கள் மெய்யுணர்ந்தோர். ஏகதல் - இறைவனுக்கு அன்பில்லாதவன் என்ற என் உண்மை நிலையை எடுத்து உலகறியச் சாற்றுவதல். ஏசா நிற்பல் - எதிர் காலத்தில் நிகழ்காலம்.

பிறர் எல்லாம் உனக்கு அடியான் என்று பேசா நிற்பர் - பிறர் - என் உண்மை நிலையை அறியாத ஏனைய உலக மக்கள். இதன் பின் என்னை என்பதை மீண்டும் வருவித்துரைக்க. உனக்கு அடியான் என்று அடிமைப்பண்பு இல்லாத என்னை உனக்கு அடியவன் என்று கூறுவர். இஃது அவர்கள் என் உண்மை நிலையை அறியும் மதுகையின்மையால் வந்தது. பேசா நிற்பல் - தொடர்ந்து கூறிக் கொண்டிருந்தல்.

யான் தானும் நின் அருளே பேணுநிற்பேன் - தானும் - அசைநிலை. நின் அருளே - ஏகாரம் பிரிநிலை. பேணுநிற்பேன் - பேணு - செய்யாவெனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம். நிற்பேன் என்பதிலுள்ள நில் என்ற வினையைத் தழுவி முடிந்தது.

நேசர் சூழ்ந்திருக்கும் திருவோலக்கம் - நேசர் - இவர்கள் உண்மை ஞானத்திற் சரியையால் சுத்த வித்தையில், மந்திரர், மந்திர மகேசர் முதலியோர் புவனங்களில் சாலோகபதம் பெற்றவர்கள். சாலோகபதம் எய்திய அடியவர்கள் சாலோகம் பற்றிய விரிவான விளக்கம் முன்னம் 9-ம் திருப்பாடலில் “தண்மலரிட்டுமுட்டாது இறைஞ்சேன்” என்றதன் விளக்கத்தில் “ஞானத்திற்சரியை” என்பதன் கீழுரைக்கப்பட்டது. திருவோலக்கம் - கொலுக்காட்சி. சேவிக்க - கண்டுவழிபட* இனித்தான் இரங்காயே - இனி - சென்ற காலம் போக இனியேனும். தான் - அசை நிலை. இரங்காயே - இதன் முன் அருள்வதற்கு என்பது வருவித்து முடிக்க.

* ஒன்றுவதென் றோகயிலை மலைமேற்பொ
 னுபரிகையி லுன்முன் சம்போ
 நின்றகணத் தொடுகுவித்த கைதலைமே
 லுடையேனாய் நிறைந்தே அன்பால்
 நன்றுவிபோ சாம்பலெல்லா முடையானே
 பரமசிவ நல்காய்; நல்காய்
 என்றுசுக மாய்க்கற்பு மொருநொடியாய்க்
 கழியும்வகை யிருத்த றுனே

(சிவானந்தலகரி - 24

ஸ்ரீமத் சங்கர பகவத் பாதான் -
 தமிழாக்கம் - கலியாரசு அவர்கள்)

இத்திருப்பாடலின் கருத்து நான் உனக்கு அன்பில்லாதவன் என்று மெய்யுணர்ந்தோர் கூறுவது சரியே. அந்த அன்பினை எய்தும் பொருட்டு நான் திருவருளைப் பேணிக் கொண்டிருக்கின்றேன். நின்னுடன் அநாதியே பிரிப்பின்றி நிற்கும் அந்தத் திருவருள் எனக்கு உன்பால் அன்புடைமையை எய்துவிக்கும் பக்குவம் நல்கும். திருவருளின் அச்செயல். அஃது அநாதியாகவே ஆன்மாக்கள்மாட்டுத் தொடர்ந்து புரிந்துவரும் நற்செயலாகும். அதனால் பக்குவமடையும் எனக்கும் நேசர் சூழ்ந்திருக்கும் நின் கொலுக்காட்சியைக் காட்ட இரக்கம் கொள்வாயாக என்பதாகும். இதனால் இப்பதிகத்தின் கருத்தாகிய “அநாதியாகிய சற்காரியம்” புலனாதல் காண்க.

384. இரங்கு நமக்கம் பலக்கூத்தன்
என்றென் றேமாந் திருப்பேனை
அருங்கற் பனைகற் பித்தாண்டாய்
ஆள்வா ரிலிமா டாவேனே
நெருங்கு மடியார் களுநீயும்
நின்று நிலாவி வினையாடும்
மருங்கே சார்ந்து வரவெங்கள்
வாழ்வே வாவென் றருளாயே.

எ

(இ-ள்)

எங்கள் வாழ்வாக உள்ளவனே; “மன்றுள் நடன மியற்றுவவன் நமக்கும் இரங்குவன் என்றென்று களித்திருக்கும் என்னை (முன்பு) அறிதற்கரிய உண்மையை உபதேசம் செய்து அடிமையாகக் கொண்டாய்; (அதன்பின் நான்) உரிமையுடையவர் இல்லாத செல்வம் போல வீணாவனே; நெருங்கிய அடியவர்களும் நீயும் நிலை பெற்று விளங்கி வினையாடுகின்ற இடத்துக்கு நெருங்கி வரும்படி என்னை “வா” என்று அழைத்து அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - எங்கள் வாழ்வே; “அம்பலக் கூத்தன் நமக்கு இரங்கும் என்றென்று; ஏமாந்திருப்பேனை; (முன்னம்) அரும்கற்பனை கற்பித்து ஆண்டாய் (அதன்பின் நான்) ஆள்வாரிலிமாடு ஆவேனே; நெருங்கும் அடியவர்களும்

நீயும்; நின்று நிலாவி விளையாடும் மருங்கே சார்ந்து வர “வா” என்று அருளாயே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

எங்கள் வாழ்வே - எங்கள் வாழ்வுக்கு வேண்டிய அனைத்துமாகி வாழ்வுக்கு நிமித்த காரணமாயுள்ளவனே.

நமக்கு இரங்கும் என்று என்று - நமக்கு - நமக்கும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக்கொள்க. **என்று என்று** - அடிக்கடி நினைந்து. அடுக்குச் சொல், தொறுப்பொருட்டு வந்தது. “என்றும்” என உம்மை விரித்து - என்றும் நமக்கு இரங்கும் என்று - எனக்கூட்டி எக்காலத்தும் நமக்கு இரங்குவன் என்று - என உரைக்கவும் நின்றது.

ஏமாந்து இருப்பேனை - ஏமாந்து களிப்புக் கொண்டு. ஏமாத்தல் என்ற இச்சொல் ஏமம்மாறுதல் என்பதன் மருஉ ஆன ஏமாறுதல் என்ற சொல்லுடன் மயங்கி அறிதற் பாற்றன்று.

அரும் கற்பனை கற்பித்து ஆண்டாய் - இதன்முன் “முன்னம்” என ஒரு சொல் வருவித்துக் கொள்க. **அரும் கற்பனை** - பெறுவதற்கு அரிய அறிவு. அது முப்பொருளுண்மையும். அவற்றின் இயல்புகளும், உயிர்களும் ஈடேறும் வழியும், திருவைந்தெழுத்தின் அருள்நிலையும் அடங்கிய உபதேசம். **கற்பித்து** - அந்த உபதேச வழியில் நிற்கும் வண்ணம். இதனை; முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 155-ல் “பற்று” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 7-58-2 பாடலிற் காண்க.

ஆள்வார் இலி மாடு ஆடுவனோ - இதற்குமுன் “அதன்பின் நான்” - என்பவை வருவித்துக் கொள்க. **ஆள்வார் இலி** - உரிமையுடையவர்களில்லாத. **மாடு** - செல்வம். நிதி பயன்படும் பொருளாயினும் அதனைப் புதைத்து வைத்தோர் இறந்து போயின் அப்புதையல் யாருக்கும் பயன்டுவதில்லை. நிலையியற் சொத்துக்களுடையார் வாரிசின்றி இறந்து விடின், அச்சொத்துக்களும் யாருக்கும் பயன்டுவதில்லை. வருவாய்த் துறையினர் அதனை “பேவாரிசு” என்று வழங்குவர். அவை அரசுடைமையாக்கப்படும். அத்தகைய சொத்துப் போன்று உன்னால் அருங்கற்பனை கற்பித்து அடிமை கொள்ளப்பட்ட நான் வீணாவனோ என்றவாறு.

இதற்கு இவ்வாறன்றி **மாடு** - ஆனேறு அல்லது பசு, என்று பொருள் கொண்டு ஊர்ப்பொதுவில் விடப்பட்ட மாடு போன்று நான் உரியவரில்லனாய்ப் பலரால் துன்புறுத்தப்படுவனோ என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். நம் அடிகள் காலத்தில் **மாடு** என்று சொல் ஆனேறு முதலியவற்றைக்குறித்து வழங்கப்படவில்லை ஆதலின் அவ்வுரை ஏற்புடைத்தன்று.

நெருங்கும் அடியார்களும் நீயும் - நெருங்கும் அடியார்கள் - உனக்கு அண்மையிலுள்ள அடியவர்கள் இவர்கள் உண்மை ஞானத்திற்கிரியையால் சாம்பபதம் பெற்றவர்கள். **நீயும்** - சாம்பபதம் பெற்றவர்கள் சூழ்ந்திருக்கத் திருவோலக்கம் கொண்டுள்ள இறைவனாகிய நீ.

நின்று நிலாவி வீளையாடும் - நின்று - ஈசர தத்துவத்திலுள்ள புவனங்களின் தலைவராகிய அநந்ததேவரின் அண்மையில் இருந்து **நிலாவி** - ஞானம் விளங்கப் பெற்று.

வீளையாடும் - திருவைந்தொழில்களை வீளையாட்டுப் போல எளிதில் இயற்றும்.

மருங்கே சார்ந்துவர - மருங்கு - இடம். ஈண்டுச் சுத்தவித்தையில் மந்திரர்; மந்திர மகேசுர மூர்த்தி எழுந்தருளியுள்ள உலகம் குறித்து நின்றது. **சார்ந்து வர** - உடன்வர என்றலுமாம். சாலோகபதம் பெற்ற அடியவர்களுடன் நானும் வந்து சேர்ந்து கொள்ள. ஈண்டு, நம்பியாரூரர் திருக்கயிலையில் இறைவன் திருமுன் நின்றுமி அவர் விண்ணப்பம் செய்து கொண்டவாறு கழறிற்றறிவார் நாயனரும் சென்று அவருடன் சேர்ந்து கொள்ளத் திருவருள் பாலிக்கப்பட்டமை நினைக.

வா என்று - அன்புடன் அருள் காட்டி அழைக்க என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில், இறைவனுடன் அநாதியே பிரிப்பின்றி நிற்கும் திருவருள்; பக்குவான்மாக்களுக்கு இரங்கி. அவற்றுக்கு அருங்கற்பனை கற்பித்து ஆட்கொள்ளலும், பின்னர் அவற்றை ஏனைய சாம்பபதம் பெற்ற ஆன்மாக்களுடன் கூட்டி, இறைவனின் அண்மையை அணைந்து இன்புறும்படி செய்தலும், ஆகிய நற்செயல்களை அநாதியாகவே தொடர்ந்து ஆற்றிவருதல்

சுறப்பட்டது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “அநாதியாகிய சற்காரியம்” புலனாதல் பெற்றோம்.

385. அருளா தொழிந்தால் அடியேனை
அஞ்சே லென்பா ராரிங்குப்
பொருளா என்னைப் புகுந்தாண்ட
பொன்னே பொன்னம் பலக்கூத்தா;
மருளார் மனத்தோ டுனைப்பிரிந்து
வருந்து வேனை வாவென்றுன்
தெருளார் கூட்டங் காட்டாயேல்
செத்தே போனாற் சிரியாரோ

அ

(இ-ள்)

பொன் மன்றுள் நடனமியற்றுபவனே; என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து, வலியவந்து அடிமை கொண்ட பொன் போன்றவனே; நீ எனக்கு அருள் பாலிக்காயாகில் அடியவனை “அஞ்சற்க” என்பவர் இவ்வுலகில் யாருளர்; உன்னை விட்டு நீங்கி மயக்கம் பொருந்திய மனத்துடன் துன்புறும் என்னை; “வா” என்று அழைத்து; உன் தெளிவு பொருந்திய அடியவர் கூட்டத்தைக் காட்டாவிடில்; நான் இறந்து ஒழிவேன்; அப்பொழுது உலகர் நகைக்க மாட்டார்களா;

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - பொன்னம்பலக் கூத்தா; என்னைப் பொருளாப் புகுந்து ஆண்ட பொன்னே; அருளாது ஒழிந்தால்; அடியேனை “அஞ்சேல்” என்ப இங்கு யார்? உனைப்பிரிந்து மருளார் மனத்தோடு வருந்துவேனை; “வா” என்று; உன் தெருளார் கூட்டம் காட்டாயேல் செத்தே போனால் சிரியாரோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

என்னைப் பொருளாப் புகுந்து ஆண்டு கொண்ட பொன்னே :-

என்னை - என்னையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. “மேவினார் பிரியமாட்டா விமலனாகிய நீ வலியவந்து என்னை ஆட்கொண்ட பின்பும்

உன்னைப் பிரிந்து இன்னும் உயிர்வாழும் இழிவுள்ள என்னை - என்றவாறு. **பொருளா** - பொருளாக என்றதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. என்னையும் ஒரு பொருளாக மதித்து. நானும் ஒரு பொருளாகும்படி எனலுமாம். முன்னம் சிவபுராணம் 72-ல் “துன்னிருளே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 73-பார்க்க. **புகுந்து ஆண்டு கொண்ட** - வலியவந்து ஆட்கொண்ட நம் அடிகளின் சரிதக்குறிப்புக்கு அகச்சான்று. **புகுதல்** - பற்றி முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகவே” என்றதன் கீழுரைத்தவை நினைக. 121-ம் திருப்பாடலில் “நின்புகழ் இகழ்வார் வெருளே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 351 பார்க்க. அத்துடன் இத்திருப்பாடலில் வரும் “**பொன்னே**” என்னும் சொல்லாட்சி பொருந்தும் நயம் காண்க. பொன்பற்றி முன்னம் 379-ம் திருப்பாடலில் “பொன் அம்பலத்து உகந்தானே” என்றதன் கீழுரைத்தவை நினைக.

அருளாது ஒழிந்தால் - அருளுதல் - உன்னைத் திருப் பெருந்துறையில் பிரிந்து தனியே வருந்துகின்ற எனக்கு மீண்டும் காட்சி தந்து உன்னுடன் கூட்டிக் கொள்ளுதல். **ஒழிதல்** - துணைவினை.

அடியேனை அஞ்சேல் என்பார் இங்கு யார்; அடியேனை - அடியேன் மாட்டு அருளாது ஒழிந்தால், **அடியேனை** - அஞ்சேல் என்பார் என ஈரிடத்தும் கூட்டுக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

காக்கக் கடவியுநீ காவா திருந்தக்கால்
ஆர்க்குப் பரமா மறுமுகவா - பூக்கும்
கடம்பா முருகா கதிர்வேலா நல்ல
இடங்கா ணிரங்கா யினி.

திருச்சிற்றம்பலம்

(11-ம் திருமுறை

திருமுருகாற்றுப்படை, வெண்பா-8)

என்றது காண்க.

இங்கு யார் - இரக்கம் காட்டுவார் யாருளர்; அவ்வாறு இரக்கம் காட்டினும் அதன்பயனாக என்னைக் காக்கும் வல்லமையுடையவர் இவ்வுலகில் யாருளர்? ஒருவருமில்ர் என்றவாறு. எதிர்மறை குறித்தவினா.

உணைப்பிரிந்து மருளார் மனத்தோடு வருந்துவேனை - மருள் ஆர் மனம் - மயக்கம் நிறைந்த மனம். **ஆர்தல்** - நிறைந்த. ஆர்த்தல் என்றதன் முதனிலைத் தொழிற் பெயராகக் கொண்டு மயக்கத்தால் கட்டுண்டுள்ள மனம் எனலுமாம். ஆணவமலம், ஆன்ம அறிவை முற்றிலும் மறைத்துப் பந்தம் செய்வது. அது கேவலநிலை. சகல நிலையில் மாயாமலம் ஆன்ம அறிவுக்கு இருளில் விளக்குப் போலச் சிறிது அறிவு விளக்கம் தருவது. எங்கும் வியாபகமாக உள்ள ஆணவமலம், மாயாமலத்துள்ளும் விரவி இருப்பது; ஆதலின் மாயாமலம் ஆன்மாவை மயங்கி அறியும்படிச் செய்வது. இறைவன் திருமுன்னர் ஆணவமலம் வலிகுன்றிச் செயலற்று நிற்கும். அப்பொழுது ஆன்மா தெளிவாக அறியும் ஞானம் பெற்றிருக்கும். ஈண்டு இறைவன், ஞானாசிரியனாக நம் அடிகளை ஆட்கொண்டு அவர் முன் இருந்தான். ஆதலின் ஆணவமலம் வலிமடங்கிச் செயலற்றிருந்தது. நம் அடிகள் ஞானம் பெற்றுத் தெளிவாக, உள்பொருளைக் கண்டிருந்தார். ஞானாசிரியன் பிரிந்தபின் ஆணவமலம் மீண்டும் வலிபெற்றது. அது விரவி நின்ற மாயாமலம் நம் அடிகளுக்கு மருளார் மனத்தைத் தந்து வருத்திற்று என்றவாறு.

மருளாமனம் - என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். இதற்கு மருள் ஆம்மனம் என்று பிரித்துப் பொருள் கொள்க.

மனத்தோடு - மனத்தினால். ஓடு உருபு ஏதுப் பொருளில் வந்தது.

உணைப்பிரிந்து - உன் பிரிவின் காரணமாக மனம் மருள் நிறைந்த தாயிற்று. **வருந்துவேனை** - உண்மையை அறியாது உலகப்பொருள்களை நித்தியமென்று மயங்கி அறிவதால் வருந்துகின்ற என்னை. அஃதாவது ஆணவமலத்தால் துன்பறுகின்ற என்னை என்றவாறு.

வா என்று - மீண்டும் உன் திருமுன் வந்து சேர்ந்து கொண்டு ஆணவமலத்தின் பிணிப்பினின்று விடுபடும்படி. அஃதாவது நீ எனக்கு மீண்டும் காட்சி நல்கி என்றவாறு.

உன் தெருள் ஆர் கூட்டம் காட்டாயேல் - உனக்குரிய சீவன் முத்தர்கள் கூட்டம். **தெருள் ஆர் கூட்டம்** தெளிந்த அறிவுடைய சீவன் முத்தர்களின் கூட்டம். **காட்டாயேல்** - அக்குழுவின் நடுவில் நான் இடம் பெறும் வழியைக் காட்டாவிட்டால். சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவிலிருந்தால் ஆண்டு வாசனாமலம் மீண்டும் வளர்ந்து முழு ஆணவ மலமாக வடிவெடுத்து ஆன்மாவைப் பந்திப்பதில்லை. ஆதலின் ஆண்டு **மருளார் மனத்தோடு வருந்தும்** நிலை எய்தாது. சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் “அன்பரொடு மீஇ” என்றதும் அதற்குச் சிவஞான மாபாடியமும் காண்க. “அவ்வாறு சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் நான் இடம் பெறும் வழியை நீ காட்டாவிட்டால்” என்றவாறு.

செத்தே போனல் - நீ அவ்வாறு சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் நடுவில் நான் இருக்க வழிகாட்டாவிடில் நான் செத்தே போவேன். அவ்வாறு செத்துப் போவேனாகில் என்றவாறு. **செத்தே** - எய்தியது சாவா அல்லது வீடுபேறு என்று ஐயுற்றுழிச் சாவுதான் என்று உறுதிப்படுத்தலின் ஏகாரம் தேற்றம். சாவினை வீடு பேற்றினின்றும் பிரிந்துக் காட்டலின் பிரிநிலை ஏகாரமுமாம்.

பருவுடலினின்றும் உயிர் வெளியேறியதும் புரியட்ட உடம்புடன் வினை இருப்புக்களில் பக்குவமான பசு நல்வினைகளின் பயன்களைச் சுவர்க்கத்திலும், தீவினைப்பயன்களை நரகிலும் நுகர்ந்தபின் மீதமுள்ள இருவினைப்பயன்களை நுகர மீண்டும் புதிய பருவுடல் எடுக்கும். இதனையே செத்துப் போதல் என்றார். இது பற்றி முன்னம் 103-ம் திருப்பாடலில் “பாவநாச” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. இவ்வாறன்றிப் பருவுடலினின்றும் உயிர் வெளியேறியபின் புரியட்டக வுடலையும் அதனுள் உள்ள குணஉடல், கஞ்சக உடல், காரண உடல் என்ற உடல்களையும் நீத்து வீடுபேறடையும். அது மரணம் என்று கூறப்படுவதன்று; வீடுபேறாகும். இங்கு நம் அடிகள் செத்தே போனல் என்றருளியது பிறப்பிறப்பில் பட்டு உழலும் நிலையை.

சிரியாரோ - ஞானிகள்; “இவன் பருவுடல் கிடைத்தும் அதனைத் தவத்தில் ஈடுபடுத்தி வீடு பேறெய்தக் கருவியாகப் பயன்படுத்தாமல் உலகியலில் ஈடுபடுத்தி வீணாக்கிவிட்டானே; பேதை! - என்று பரிகாசம் செய்து நகைக்க மாட்டார்களா என்றவாறு. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

செத்த போதினில் முன்னின்று நம்மைச்
 சிலர்கள் கூடிச் சிரிப்பதன் முன்னம்
 வைத்த சிந்தையுண் டேமன முண்டே
 மதியுண் டேவிதி யின்பய னுண்டே
 முத்த னொங்கல்பி ரானென்று வானோர்
 தொழநின் றதிமி லேறுடையானே
 அத்த னெந்தைபி ரானெம்பி ரானே
 ஆளு ரானே மறக்கலு மாமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-59-4)

என்றதிற் காண்க.

அவ்வாறு அவர்கள் சிரிப்பது என்னை நோக்கி மட்டுமன்று; இத்தகைய பேதையை இறைவன் ஆட்கொண்டானே அவன் “முற்று முணர்தல்” இருந்தவாறு என்னே என்றும்; “அற்றன்று பேதை என்று தெரிந்தே ஆட்கொண்டான்; அஃது அவனது பேரருளுடைமையால்” என்னின்; தன் பிரிவினால் மருளார் மனத்தோடு வருந்துகின்றவனை “வா” என்று அழைத்துத் தன் தெருளார் அடியவர் கூட்டத்தின் நடுவில் இருத்தாமல் பிறப்பிறப்பில் செல்லவிட்டானே, அவன் பேரருளுமை இருந்தவாறு என்னே!” - என்றும் உன்னை நோக்கியும் சிரிப்பர் என்றவாறு. இது பற்றி முன்னம் 152-ம் திருப்பாடலில் “நின்னைச் சிரிப்பிப்பனே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடலில் இறைவனுடன் பிரிப்பின்றி அநாதியே நிற்கும் திருவருள்; ஒன்றனக்கும் பற்றாத ஆன்மாவை வலிய ஆட்கொள்ளாதலும்; பின்னர் மருளான மனத்தோடு வருந்தும் ஆன்மாவை அவ்வருத்தம் நீங்கத் தன் சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் நடுவில் இருக்கச் செய்தலும் ஆகிய அநாதியான நற்செயல்கள் கூறப்படுகின்றன. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தான அநாதியாகிய சற்காரியம் புலனாதல் பெற்றோம்.

386. சிரிப்பார் களிப்பார் தேனிப்பார்
 திரண்டு திரண்டுன் திருவார்த்தை
 விரிப்பார் கேட்பார் மெச்சுவார்
 வெவ்வே றிருந்துன் திருநாமம்
 தரிப்பார் பொன்னம் பலத்தாடுந்
 தலைவா என்பா ரவர்முன்னே
 நரிப்பாய் நாயே னிருப்பேனோ
 நம்பி யினித்தா னல்காயே.

க

(இ-ள்)

தலைவனே; சீவன் முத்தர் கூட்டத்தினர் கூடிக்கூடி நகைப்பர்; மகிழ்வர்; மதுரம் சுவைப்பர்; உன்மகாவாக்கியப் பொருளை விரித்துரைப்பர்; அதனைக் கேட்பர்; பாராட்டுவர்; பொற்பொதுவில் கூத்தியற்றும் இறைவா என்பர்; தனித்தனியே இருந்து உன் திருவைந்தெழுத்தை நெஞ்சில் நிறுத்துவர்; அவர்கள் முன் இழிந்த நான் நாணமுடன் இருத்தல் தகுமோ; இனியேனும் என்னை அவர்கள் கூட்டத்துள் சேர அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை:- நம்பி; திரண்டு திரண்டு சிரிப்பார்; களிப்பார்; தேனிப்பார்; உன் திருவார்த்தை விரிப்பார்; கேட்பார்; மெச்சுவார்; பொன்னம்பலத்து ஆடும் தலைவா என்பார்; வெவ்வேறு இருந்து உன் திருநாமம் தரிப்பார்; அவர் முன்னே; நாயேன் நரிப்பாய் இருப்பேனோ; இனித்தான் நல்காயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

நம்பி - நம்பிக்கைக்குரியவன்; விரும்பத் தக்கவன்; இளமையுடையவன்; அனாதிசைவன். இதன் பின் “உன் தெருளார் கூட்டம்” என்பதை முன் பாட்டிலிருந்து வருவித்துக் கொண்டு அதனைச் “சிரிப்பார்” முதலியவற்றுக்கு வினை முதலாகக் கொள்க.

சிரிப்பார்; களிப்பார், தேனிப்பார் - **சிரிப்பு** - மனமகிழ்ச்சி முகத்தில் தோன்றும் வண்ணம் நகைத்தல். அந்த மன மகிழ்ச்சி சிவானந்தம் சிந்தையில் நிறைந்து நிற்பதால் உண்டாவது. அவர்கள் சீவன் முத்தராதலின் எப்பொழுதும் பரமே பார்த்திருப்பர்; பாருலகைப் பாரார் என்பது நினைக.

கனிப்பார் - கனிப்பு - உள்ளத்தில் தோன்றும் பெரு மகிழ்ச்சி, **தேனிப்பார்** - புளியை வாயிலிட்டால் புளிப்புச் சுவை எய்துதலைப் போன்று, மதுரச் சுவையுள்ள தேனினை வாயிலிட்டால் எய்தும் இனிப்பைத் **தேனித்தல்** என்று கொண்டார். இது திருவாசத்தில் வரும் மிக அரிய சொல்லாட்சிகளில் ஒன்று பிறர் நூல்களிலும் இச்சொல் அருகியே காணப்படுகின்றது.*

உன் திருவார்த்தை விரிப்பார் - உன் திருவார்த்தை - உன் மகாவாக்கியப் பொருள். அது “தத்வமஸி” என்பதன் விளக்கம். இந்தச்சொல் வேதவசனம். வேதம் இறைவனால் சொல்லப்பட்டதாகலின் உன் திருவார்த்தை என்றார். **விரிப்பார் - தத்** - அந்தப்பரம் பொருள். **த்வம்** - ஆன்மாவாகிய நீ. **அஸி** - ஆகின்றாய் - என்றவாறு.

நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் பதியாகிய தியானம் செய்யப்படும் பொருளும், தியானம் செய்கின்ற பசுவாகிய ஆன்மாவும் அதுவரை ஆன்ம அறிவை மறைத்து நின்ற பாசமாகிய ஆணவமலமும் உள்ளன. ஆதலின் முப்பொருள் உண்மைக்கு மாற்றமில்லை. ஆனால் ஆணவமலம் சிவசந்நிதியில் ஆன்ம அறிவை மறைக்கும் தன் வலி மடங்கிப் பொருள் என்ற அளவில் நிற்கின்றது. ஆன்மா தன் இருப்பையும் தான் பதியைக் காண்பதாகிய செயல் நிகழ்வதையும் அறிவதில்லை. காணப்படும் பொருளாகிய பதி ஒன்று மட்டுமே உள்ளது. ஆன்மா அந்தப் பதியின் எண்குண வியாபகத்துள் வியாப்பியமாக அடங்கி அக்குணங்களால் இயக்கப்படுகின்றது.

* சீதத்தா லினிதே யழல்; தீயிக்கா லினிதே புனல்
தேனித்தார் வனவே பசி தீர்வுற்ற லிலதே சுவை
ஏதத்தா லினிதா மென ஓர்வற்றே அலிவே கிகள்
ஏமத்தால் மலமா மிலை காழற்ற லெனவே திய . .

(மோகவதைப்பரணி - தத்துவராய சுவாமிகள்)

காசம் கறையுடைக் கூறைக்கு மங்கோர் கற்றைக்கும்
ஆசை யினுலங் கவத்தைப் பேரிடு மாதர்கள்
கேச வன்பே ரிட்டுநீங் கள்தே னித்திருமினோ
நாய கன்நார ணன் தம்மனை நரகம்புகள்

(பெரியாழ்வார் திருமொழி 4-6-1)

ஆன்மாவின் செயல்கள் அனைத்தும் இப்பொழுது பதியின் செயல்களாகின்றன. அதனையே மகாவாக்கியம் **தத்வமஸி** அந்தப் பரம் பொருள் நீ ஆகின்றாய் என்று கூறுகின்றது. இவ்வுண்மையினையே சீவன்முத்தர்கள் விரித்து விளக்கினர் என்பார் **உன் திருவார்த்தை** விரிப்பார் என்றருளினார்.

நின்மல துரியாதீத அவத்தையில் ஆன்மா இறைவனின் எண்குண வியாபகத்துள் அடங்கி இருந்து இயங்குவதை முன்னம் 172-ம் திருப்பாடலில் “மழுங்கி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-98-10ல் காண்க.

கேட்பார் மெச்சுவார் - **கேட்பார்** - திரண்டுள்ள சீவன்முத்தர் கூட்டத்தில் ஒருவர் மட்டும் மகாவாக்கியப் பொருளை விரைத்துரைக்க ஏனையோர் கேட்பர் என்றவாறு. **கேட்பார்** - கேட்பாராகி அவ்வாறு கேட்டதன் பயனாக **மெச்சுவார்** எனலுமாம். **மெச்சுவார்** - தத்வமஸி என்ற மகாவாக்கியத்துக்கு விவகார நிலையிலுள்ள நீயே பரநிலையில் அந்தப் பரப்பிரம்மம் ஆகின்றாய் என ஏகான்மவாதப் பொருளை மறுத்து இவ்வாறு முப்பொருள் உண்மையை நிலை நாட்டிப் பொருள் கூறியதைப் பாராட்டுவார்கள் என்றவாறு.

பொன் அம்பலத்து ஆடும் தலைவா என்பார் - அந்த மகாவாக்கியப் பொருளில் வரும் “தத்” என்ற பரம்பொருள் பொன்மன்றுள் திருவைந்தொழில் கூத்தியற்றும் இறைவனாகிய நீயே ஆவை; அல்லையோ என்பார்கள்.

வெவ்வேறு இருந்து உன்திரு நாமம் தரிப்பார் - **வெவ்வேறு இருந்து** - முன்னம் சிரித்தல், களித்தல், தேனித்தல், திருவார்த்தை விரித்தல், கேட்டல், மெச்சுதல் பொன்னம்பலத்து ஆடு தலைவா; என்றல் சீவன் முத்தர்கள் குழுக்களாகத் திரண்டு செயற்பட்டவை. ஈண்டுத் திருவைந்தெழுத்தை நெஞ்சில் நிறுத்தித் தியானம் செய்ய வேண்டி இருத்தலின் இதற்குத் தனிமை வேண்டியுள்ளது. உடலளவில் குழுக்களாக இருந்தே மனத்தளவில் கண்களை மூடிக்கொண்டு ஒவ்வொருவரும் தனித்தனிப் வேறாக அமரலாயினர் என்றவாறு. **திருநாமம்** - திருவைந்தெழுத்து. முன்னம் சிவபுராணம் 1-ல் “நமச்சிவாய” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட

திருமுறை 3-49-1 பாடலும் உண்மை விளக்கம் 33-ம் பாடலும் காண்க. **தரித்தல்** - நெஞ்சில் அணிகலனாகப் புணடுவத்தல். அது முத்தியாகிய செல்வத்தைத் தருதலின் **திரு** என்னும் அடை புணர்த்தார்.

அவர் முன்னே - அச்சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் முன்பு.

நாயேன் நரிப்பாய் இருப்பேனே - **நாயேன்** - இழிந்த உலகியலில் உழன்று கொண்டிருந்த என்னை, நீ அவ்வுலகியலினின்றும் பிரிந்தெடுத்து உன் அடிமையாகக் கொண்டு திருப்பெருந்துறையில் சீவன்முத்தர்கள் கூட்டத்தின் நடுவில் இருத்தினாய். நீயும் அக்கூட்டத்தினரும் என்னைப் பிரிந்தபின் கான்ற சோற்றையே விரும்பி ஓடும் நாய்போல் நான் மீண்டும் உலகியலை நோக்கிச் செல்லும் இழிநிலையை எய்தியவன் என்றவாறு. **நரிப்பாய்** - இச்சொல் “வெளுத்தல்” என்னும் பொருளில் வரும். **நரை** என்றும் சொல்லினின்றும் தோன்றியது. திடீரென்று நாணம் எய்தியவரின் முகத்தில் முகம் வெண்ணிறமாகும். நல்ல சிவப்புநிற முள்ளார் மாட்டு இதனைத் தெளிவாகக் காணலாம். அவ்வாறே சினம் கொள்ளும் பொழுது குருதி ஓட்டம் மிகுந்து முகம் மேலும் செந்நிற மாதலையும் காணலாம். ஆதலின் ஈண்டு **நரிப்புஆய்** என்றது வெட்கமுற்று என்ற பொருளில் வந்தது. இருப்பேனே - இருத்தல் தகுமோ? வினா “தகாது” என்ற எதிர்மறை குறித்து நின்றது.

திருப்பெருந்துறையில் நீ என்னை ஆட்கொண்டாய் உன் திருமுன்னர் என் ஆணவமலம் வலி மடங்கி நின்றது. நீ என்னைப் பிரிந்த பின்பும் அங்கிருந்த சீவன்முத்தர் கூட்டத்தில் நான் கலந்திருந்தேன். அதனால் அந்த ஆணவமலம் வாசனை அளவில் என்மாட்டு நின்றது. பிறகு அவர்களும் சோதியுட் கலந்து விட்டனர்; நான்தனியன் ஆனேன். உன் ஏவலின் வண்ணம் அங்கு நின்றும் புறப்பட்டுத் தில்லை வந்து சேர்ந்துள்ளேன். இங்குச் சீவன் முத்தர் கூட்டம் உள்ளது. நான் தனியாக உள்ளேன். என்வாசனாமலம் விரைவில் முழு ஆணவமலமாக வளர்ந்து என்னை மீண்டும் உலகியலில் ஈர்க்க உள்ளது. இந்நிலையில் நான் ஈண்டுள்ள சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தின் முன் நின்று அவர்களை நோக்கவும் நாணமுற்றுள்ளேன். இந்நிலை உன் பேரருளுடைமைக்கும் தகுதியன்று என்றவாறு.

நரிப்பு - நாணம் என்ற பொருளில் வருவதை

திருச்சிற்றம்பலம்

அரிச்சி ராப்பக லைவரா லாட்டுண்டு
சுரிச்சி ராதுநெஞ் சேயொன்று சொல்லக்கேள்
திருச்சி ராப்பள்ளி யென்றலுந் தீவினை
நரிச்சி ராது நடக்கு நடக்குமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-85-3)

என்றதிற் காண்க.

நரிப்பாய் - என்றதற்கு இவ்வாறன்றி, நரிகளால் துரத்தப்பட்டு அஞ்சிய நாய் போல் என்று பொருள் கொண்டு ஆங்கிலத்தில் like dog, that jackals chase and scare என்று மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.போப். இதனைத் திருவாசகமணி K.M. பாலசுப்பிரமணியம் B.A., B.L., அவர்களும், திரு. தேசிகர் அவர்களும் மறுத்து ஒதுக்கியுள்ளனர். அவையே சாலும். **நல்காயே** - இரங்காயே என்பது திரு.முதலியாரவர்களின் உரைக்குறிப்பு. **நல்குஆயே** எனப்பிரித்து **ஆயே** - என் அன்னை போன்றவனே **நல்கு** - சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் நடுவில் நான் இருக்க அருளை நல்கு எனலுமாம்.

இனித்தான் நல்காயே - என்பதும் பாடம்

இத்திருப்பாடலில், சீவன் முத்தநிலை எய்திய ஆன்மாவும் நின்மல துரியா தீத நிலையினின்றும் சாக்கிர நிலைக்கு இறங்கிய பின்பும் சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் கலந்திருத்தல் வேண்டும் என்பதும், இறைவனுடன் அநாதியே பிரிப்பின்றி நிற்கும் திருவருள் அந்த அநாதியான தன் நற்செயலை இடைவிடாது ஆன்மாக்கள் மாட்டுச் செய்தல் வேண்டும் என்பதும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தான “**அநாதியாகிய சற்காரியம்**” புலனாதல் பெற்றோம்.

387. நல்கா தொழியா னமக்கென்றுன்
 நாமம் பிதற்றி நயனநீர்
 மல்கா வாழ்த்தா வாய்குமுரு
 வணங்கா மனத்தான் நினைந்துருகிப்
 பல்கா லுன்னைப் பாவித்துப்
 பரவிப் பொன்னம் பலமென்றே
 ஒல்கா நிற்கு முயிர்க்கிரங்கி
 அருளா யென்னை யுடையானே

கௌ

(இ-ள்)

என்னையும் அடிமையாக உடையவனே; “எங்கள் இறைவன் அருள்புரியாது போகான்” என்று உன் திருவைந்தெழுத்தைப் பன்முறை கூறி, விழிகள் நீர் பெருக வாயால் வாழ்த்தி நார்த்தமுதமுத்து மெய்யால் வணங்கி, உள்ளத்தால் நினைந்து, நெகிழ்ந்து, பன்முறை உன் வடிவத்தைத் தியானம் செய்து, பொன்மன்று என்றே வழுத்தித் தளர்வுற்றிருக்கும் உயிராகிய எனக்கு இரக்கம் கொண்டு அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியிலுள்ள “என்னையுடையானே” என்பதை பாடலின் முதலிலும் முதலடியிலுள்ள “நமக்கு” என்பதை அதன் பின்பும் வைக்க. மூன்றாமடியிலுள்ள “உன்னை” என்பதைப் ‘பல்கால்’ என்பதன் முன் வைக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

என்னை உடையானே — **என்னை** - என்னையும் என்று இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. கண்ணப்ப நாயனார் போன்ற பேரடியார்களை மட்டுமன்றி அன்பற்ற என்னையும் என்றவாறு. **உடையானே** - புவனங்கள் அனைத்தையும் உன் உடைமைகளாகவும் உயிர்கள் அனைத்தையும் உன் அடிமைகளாகவும் உடையவனே.

நமக்கு நல்காது ஒழியான் என்று — **நமக்கு** - ஏனைய அடியார்களையும் உள்படுத்துத் தன்மைப் பன்மைப் பெயரால் கூறியவாறு. **நல்காது ஒழியான்**

நல்குதல் - சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்ந்திருக்க அருள் பாலித்தல். **ஒழி** - துணைவினை; துணிவின் பொருட்டு வந்தது. திண்ணமாக நல்குவான் என்றவாறு.

உன் நாமம் மீதற்றி - **உன் நாமம்** - இறைவன் திருநாமங்கள் பொதுவும் சிறப்புமென இருவகையின. பொது நாமங்கள் இறைவனின் வீரமும் அருளும் பற்றிய புகழால் உண்டானவை. அவை ஆயிரக்கணக்கில் அமைந்தவை. அவற்றுட் சில சிவசகஸ்திர நாமத்துள் காண்பன என்றும், சிறப்பு நாமங்கள் சிவாகமங்களுள் காணவுள்ள பவன்; சர்வன்; ஈசானன்; பசுபதி, உக்கிரன், உருத்திரன், பீமன், மகாதேவன் என்பன என்றும் உரைத்தலுமாம். **மீதற்றி** - சீவபோதம் கெட்ட நிலையில் கேட்போருக்கு நன்கு விளங்காமல் வாய்குழறி எப்பொழுதும் எவ்விடத்திலும் சொல்லுதல்.

நயன நீர் மல்கா, வாழ்த்தா, வாய்குழறு, வணங்கா - **நயனநீர் மல்கா** - இஃது அடியார்களின் அகத்திலக்கணம் பத்தில் ஒன்றாகும். இதுபற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 61-ல் “உடல்கம்பித்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **மல்கா; வாழ்த்தா; குழறு; வணங்கா;** இவை செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சங்கள். உடன்பாட்டுப் பொருளில் வந்தன. **வாழ்த்தா** - அன்பானுபவம், நெஞ்சம் நிறைந்து உரை வடிவில் வெளிப்படும் பொழுது அன்பு செய்யப்பட்டாரைக் குறித்து வாழ்த்துச் செய்யும் என்றவாறு. **குழறு** - இஃதும் அடியார்களின் அகத்திலக்கணங்கள் பத்தில் ஒன்றாகும். **வணங்கா** - அன்பினால் வாய்குழறித் திருத்தமாகப் பேச இயலாத நிலையில் மெய்யினாலேனும் வழிபடலாமே என உடல் அடியற்ற மரம்போல வீழ, வணங்குதல்.

மனத்தால் நினைந்து உருகி - அன்பின் மிகுதியால் முக்கரணங்களில் உரை, குழறி, உதவாதாயிற்று, பரவசப்பட்ட உடம்பும், பஞ்சாங்க அட்டாங்க வணக்கங்களை முறைப்படி செய்ய உதவாததாகி அடியற்றமரம் போல வீழ்ந்துவிட்டது. மீதமுள்ள மனத்தாலாவது தொண்டு செய்ய நினைத்த அளவில் குழைந்து உருகலாயிற்று என்றவாறு.

உன்னைப் பல்கால் பாவித்துப் பரவி - **பாவித்து** - உருகிய மனம் நீ எழுந்தருளுவதற்குத் தகுதியானது. ஆதலின் அந்நிலையில் உன்னைத் தியானம் செய்து நின் வடிவத்தை உள்ளக் கோயிலில் நிறுத்த முயன்றேன். ஆனால் மனம் பலமுறை அவ்வாறு பாவனை செய்வதினின்று வழுவினது என்பார் **பல்கால்** என்றார். **பரவி** - சிவோகம் பாவனை செய்யும் முறையினின்றும் வழுவாதிருக்கும் பொருட்டு உன்னை வழத்தி என்றவாறு. முன்னரும் சிவபுராணம் 18-ல் “**அவனருளாலே அவன்றான் வணங்கி**” என்றதும் ஆண்டுரைத்த விளக்கமும் காண்க.

பொன் அம்பலம் என்றே - நீ திருப்பெருந்துறையில் என்னைப் பிரிந்துழி உத்தரகோசமங்கை முதலிய தலங்களில் வழிபட்டுத் தலயாத்திரையாகத் தில்லையை அடைவாயாக என்று பணித்தனை. அவ்வாறு தில்லையை அடைந்து இங்குள்ள பொன்மன்றே பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு நிற்கின்றேன் என்றவாறு.

ஒல்கா நிற்கும் உயிர்க்கும் இரங்கி - **ஒல்கா** - தளர்ந்து. செய்யா எனும் வாய்பாட்டு வினையெச்சம், **நிற்கும்** என்பதிலுள்ள **நில்** என்ற வினையைத் தழுவி முடிந்தது. தளர்ச்சி, நயனநீர் பெருகி, வாழ்த்தி, வாய் குழறி, வணங்கி, மனம் உருகி, உன்னைப் பல்கால் பாவித்துப் பரவியதால் எய்தியது. **உயிர்க்கு** - தன்மையில் படர்க்கை வந்த இடவழுவமைதி. உயிரும் உடலும் சேர்ந்திருந்தாலே உயர்திணை. வேறுவேறாயின் இரண்டுமே அஃறிணை. ஈண்டு உடல் தன் வசமின்றி இயங்கலின் உயிராகிய தன்னை அஃறிணையிற் கூறினார்.

அருளாய் - சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் நான் சேர்ந்திருக்க அருள் பாலிப்பாயாக. முன் பாடலில் “நல்காயே” என்றதற்குக் கூறியாங்கு ஈண்டும் **ஆயே அருள்** என மாற்றி அன்னை போன்றவனே அருள்பாலிப்பாயாக எனலுமொக்கும்.

இத்திருப்பாடலில், இறைவனுடன் அநாதியே பிரிப்பின்றி நிற்கும் திருவருள், ஆன்மாக்களுக்கு உதவுதல் அதன் அநாதியான நற்செயல் என்பதும்; இங்கு இறைவன் திருப்பெயர்களைப் பிதற்றி, விழி நீர் பெருக வாழ்த்தி, நாத்தழுதழுத்து, வணங்கி, மனமுருகிப் பலமுறை சிவோகம்

பாவனை செய்ய முயன்று, வாழ்த்திப் பொன்னம்பலம் என்றே, உடம்பு தன்வசமின்றி நிற்கும் உயிருக்கு இரங்கி, அவ்வுயிரைச் சீவன்முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்ப்பதாகிய தன் அநாதியாகிய நற்செயலைச் செய்யும் என்பதும் கூறப்பட்டுள்ளன. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய “அநாதியாகிய சற்காரியம்” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை:—

சிவபரம் பொருளே; உமையம்மை உன்னுள் அந்தரியாமியாகவும், நீ அவளுள் அந்தரியாமியாகவும் நீங்கள் இருவரும் என் ஆன்மாவாகிய மூர்த்தத்துள் பிரிப்பின்றி மூர்த்தமானாகவும் எழுந்தருளி இருப்பீர்கள். நீ, என் கண்முன் ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளியிருந்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டாய்; நானும் அதன்பின் தன்முனைப்பு இன்றித் தொண்டு புரிகின்றேன். வீட்டுலகை நோக்கி நீ அழைத்துச் செல்லும் செந்நெறியில் நான் பின் தங்கிவிட்டேன்; நீ, எனக்காகச் சிறிது தாமதித்து நின்று, “ஏன் பின்தங்கிவிட்டாய்; வா” என்று கூறுவிடில், உன்னுடன் நிற்கும் உன் ஏனைய தொண்டர்கள், “அடியார் கூட்டத்துக்குப் புறம்பாகத் தாமதித்து நிற்கும் இவன் யாவன்?” என்பர். நீ, எனக்கு மீண்டும் அருள் புரியாவிடில் நான் உயர்ந்தோர் அறிய முறையிடுவேன்; அவர்கள் என்முறையீடு தக்கதன்று என்று முடிவு கூறுவர். அதன்பின் எனக்கு இறந்தொழிவதைத் தவிர வேறு வழி இல்லை. ஆதலின் நீ எனக்கு இரங்காயோ என்று அமுவதன்றி வேறு என் செய்கேன்? நின் திருவருள் கிட்டுதலை எதிர்பார்த்துக் காத்திருந்தேன். உன் மெய்யடியார்கள் வீட்டுலகை எய்த, நீ என்மாட்டுப் பராமுகமாயிருந்தால், உலகர் உன்னை ஏசார்களா? நீ கொலு வீற்றிருக்கும் காட்சியை நான் சேவிக்க அருள்வாயாக. உன்னால் ஆட்கொள்ளப்பட்ட நான் உரிமையுள்ளோரற்ற செல்வமாக வீணாவனோ? நீ அருள் பாலியாவிடில், இவ்வுலகில் என்னை “அஞ்சற்க” என்பார் வேறு யாருளர்? நான் உடம்பு எடுத்ததன் பயனை எய்தாமல் வீணே இறந்தொழிதல் சான்றோர்களின் ஏளனத்துக்கு இடமாகுமன்றோ? அஃது உன்னையும் ஏளனம் செய்ய இடமாகுமே; சீவன் முத்தர் கூட்டத்தின் முன் நான் வெட்கி நின்றல் தகுமா?

இறைவன் நமக்கு அருள் பாலித்தல் உறுதி என்ற முடிவுடன் உன் திருப்பெயர்களைப் பிதற்றி விழி நீர்பெருக உன்னை வாழ்த்தி, நாதத்தமுதமுத்து, வழிபட்டு, மனம் கசிந்துருகி பன்முறை சிவோகம் பாவனை செய்து, பொன்னம்பலம் என்றே உரைத்துத் தளர்வுற்றுப் பரவசமாய் நிற்கும் என் உயிருக்கு இரங்கி என்னைச் சீவன்முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்ப்பதற்கான திருவருளைப் பாலிப்பாயாக.

தலவீசேடம் :-

தில்லை - முன்னம் கீர்த்தித்திருவகவல் உரை ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

22. கோயில் திருப்பதிகம்

தில்லையில் அருளியது
(அநுபோக இலக்கணம்)

நம் அடிகள் இறைவன் ஆணையின் வண்ணம் திருப்பெருந் துறையினின்றும் புறப்பட்டுத் தலயாத்திரையாகத் தில்லையை நண்ணிய பின் கோயில் மூத்த திருப்பதிகம் அருளிச்செய்தார்கள். அதன்பின் அருளிச் செய்தது, இந்தக் கோயில் திருப்பதிகம். இது பற்றி முன்னம் கோயில் மூத்த திருப்பதிக உரையின் தோற்றுவாயில் விரிவாக விளக்கினும். அத்திருப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தபின் இறைவன் ஞானாசிரிய வடிவில் தம்மை ஆட்கொண்ட தலமாகிய திருப்பெருந்துறையின் நிகழ்ச்சிகள் நம் அடிகள் உள்ளக்கிழியில் திரைப்படம் போலத் தொடர்ந்து ஒடிக்கொண்டிருந்தன. ஆதலின் தில்லையிலிருந்து அருளிச் செய்த இப்பதிகம் முழுதிலும் திருப்பெருந்துறைச் சிவபரஞ்சுடரையே போற்றுவாரானார்கள்.

இப்பதிகக் கருத்தினை “அநுபோக இலக்கணம்” எனக்கொண்டனர் நம்முன்னோர். “அநுபோகம்” என்பது ஒருவர் தம்முள் உணரும் பேரின்ப நுகர்வு. “இலக்கணம்” என்பது அடையாளம். பிறர்க்குக் கூற இயலாத பேரின்ப நுகர்வின் அடையாளம் என்பது “அநுபோக இலக்கணம்” என்பதின் பொருள்.

நம் அடிகள் மாட்டு ஐந்து மலங்களும் திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கி, அத்திருவருளாலே இயக்கப்பட்டன. அடிகளின் பருவுடலும் புரியட்டக உடல் முதலிய உள் உடல்களும் பரமபதியின் திருக்கோயிலாயிற்று; அநாதியாக உள்ள சிவானந்தமே அந்தக்கரணங்களாயின; அடிகளின் செயல்கள் யாவும் அவிர்சடையான் செயல்களாயின. அந்நிலையில் அவர்கள் துய்த்த இன்பப் பேராழியின் அடையாளங்களே ஈண்டு “அநுபோக இலக்கணம்” என்று கொள்ளப்பட்டுள்ளன.

“கோயிற் றிருப்பதிகந் தானாச தறுக்கு
மநுபோக லக்கணம் ”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“ ஏயுங்கோ யிற்றிருப் பதிகம் பெருந்துறைத்
தேசிகர் மோக மியம்ப லாகும் . . . ”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

இந்தப்பதிகம் முழுவதும் எழுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்களாலாகிய அந்தாதியாக அமைந்துள்ளது.

எழுசீர்க் கழி நெடிலாசிரிய விருத்தம்

388. மாறிநின் றென்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்

புலனைந்தின் வழியடைத் தழுதே

ஊறிநின் றென்னு ளெழுபரஞ் சோதி

யுள்ளவா காணவந் தருளாய்

தேறலின் தெளிவே சிவபெரு மானே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

ஈறிலாப் பதங்க ளியாவையுங் கடந்த

இன்பமே யென்னுடை அன்பே.

க

(இ-ள்)

தெளிந்த தேனே; சிவபரஞ்சுடரே; திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்டுள்ள மங்கலப்பதியே; அளவற்ற உலகங்கள் அனைத்தையும் கடந்த பேரின்பமே; என் பேரன்பே; தம்முள் ஒன்றுடன் ஒன்று மாறுபட்டு நின்று என்னை மயக்கும் வஞ்சகமுள்ள ஐம்புலன்கள் இயங்கும் வழிகளையும் அடைத்து, என்னுள் அமுதமே ஊற்றெடுத்து நிற்கத் தோன்றி, ஓங்குகின்ற பேரொளியே; உன்னை உன் இயற்கைக் கோலத்தில் காணும் வண்ணம் எழுந்தருளி அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் மூன்றாம் அடிமுதல் முடிவு வரை உள்ளவற்றைப்

பாடலின்முன் அமைக்க; “அமுதே ஊறிநின்றென்னுள்” என்பதை “என்னுள் அமுதே ஊறிநின்ற” எனமாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

தேறலின் தெளிவே - தேறல் - தேனடையின் துகள்கள் முதலியன நீங்கும்படி வடிகட்டிய தேன். **தெளிவு** - அவ்வாறு வடிகட்டிய தேனின் தெளிந்த பகுதி. ஒரு சிறிதும் துன்பங் கலவாத பேரின்ப நிலையாகிய பரிபுரணானந்தம் என்றவாறு.

ஈறு இலாப் பதங்கள் யாவையும் கடந்த இன்பமே - ஈறு இலா - இதனை ஈறிலாப் பதங்கள்; ஈறு இல்லா இன்பம் என ஈரிடத்தும் புணர்த்துப் பொருள் காண்க. **ஈறு இலாப்பதங்கள்** - புலனங்கள் அனைத்திலுமுள்ள எண்ணற்ற உலகங்களில் உள்ள அவ்வவ்வுலகங்களில் தலைமைப்பதங்கள்; முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 4-ல் “நூற்றொரு கோடியின் மேற்படவிரிந்தன” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க. இவ்வுலகங்களும் அவற்றுள் எய்தும் இன்பங்களும் பேரூழிக் காலத்து முற்றிலும் அழியும் மாலையன. அவற்றை ஈறிலாதவை என்றது என் எனின், மீண்டும் புனருற்பவத்தில் அவை படைக்கப்படுகின்றன. உலகங்களும் அவற்றில் இன்பம் நுகரும் உயிர்களும் வேறு புதியனவாக வரினும் முடிவற்று நிகழ்தலின் **ஈறிலா** என்றார். இன்பம் என்றது பல்வேறு பதங்களில் துயக்கப்படும் பல்வேறு இன்பங்களை* இப்பதங்களில் சிலவற்றை முன்னம் 6-ம் திருப்பாடலில் “கொள்ளேன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட கந்தபுராணம் - பாணுகோபன் வதைப்படலம் 154-ம் செய்யுளிற் காண்க.

* மன்ன ராவா குறுசுகமும்

வானோர் மகிழ்ந்து பெறுசுகமு

மணிப்பைந் நாகத் தவர்சுகமு

மற்றை யோர்க ளடைசுகமும்

பன்னு மிடத்திற் சிவந்தெழுந்த

பரமா னந்த லேசமெனப்

பகர்ந்தாய் குருவா யெழுந்தருளிப்

படிநேன் மறந்திங் குழல்கின்றேன்

யாவையும் கடந்த - உலகங்கள் அடங்கிய புவனங்கள் அனைத்தும் தத்துவங்களில் உள்ளன. தத்துவங்கள் நாததத்துவத்தினின்றும் கிளைத்தவை. நாதம் மாயையின் ஒரு சிறுகூறு. இறைவன் மாயையைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்கும் மாயாதீதன் என்றவாறு.

இன்பமே - வரம்பிலின்பமுடைமை என்பது இறைவனின் எண்குணங்களுள் ஒன்று. இறைவன் அதன் குணியாகப் பிரிப்பின்றி நிற்பவன். பரமுத்தியாகிய இன்பமும் அவனே.

என்னுடை அன்பே - ஆன்மா, பரமுத்தியில் நுகரும் பேரின்பத்தை விளைவிப்பது, நின்மல துரியாதீதத்தில் திரிபுடியின்றித் தியானத்தில் திளைக்கும் பொழுது தரிசிக்கப்படும் சிவமாகும். அந்நிலையை எய்துவிப்பது, அத்த பக்தியாகி பேரன்பேயாகும். அப்பேரன்பு இறைவனினின்றும் வேருகாமல் உள்ளது. அதனையே ஈண்டு **அன்பே** என்றார். என்னுடைய அன்பே என்றது என்னால் நின்மல துரியாதீதத்தில் நுகரப்படும் சிவமே என்றவாறு.

மாறி நின்று என்னை மயக்கிடும் வஞ்சப்புலன் ஐந்தின் - மாறி நின்று - ஐம்புலன்கள் ஒவ்வொன்றும் ஒன்று மற்றொன்றுடன் மாறுபட்டு, அம்மாறுபாட்டில் நிலைபெற்று. எடுத்துக்காட்டாகக் கண் ஒரு பொருளைக்கண்டு

கண்ண லெழுந்த தெளிசாரே

கட்டு மாவின் றீங்கனியே

கதலிக் கனியே நற்பலவின்

கனகச் சுனையே கதிமுனையே

பொன்னம் பொருப்பே யென்விருப்பே

போதச் சுகமே கிஞ்சுகமே

புரண லெளியே யுள்ளொளியே

போரூர் முருகப் பெருமானே

(குறிப்பு :- கட்டுமாவின் தீங்கணி ஒட்டு மாம்பழம். கதி - வீடுபேறு. புரண - நிறைவான)

(திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை

- திருவடிப்பற்று - பெருங்கழி நெடில் விருத்தம் 7)

அக்காட்சியில் திளைக்கும் பொழுது அவ்வாறு தொடர்ந்து திளைக்காமல் அதனை நீக்கிச் செவி ஓர் ஒலியைக் கேட்கத் தொடங்குதல். இவ்வாறே ஒவ்வொரு புலனும் இடையறாது தொழில் புரிதலின் இம்மாறுபாடு நிலைபெறுவதாயிற்று. ஆதலின் நின்று என்றார். இதனை 125-ம் திருப்பாடலின் “புலன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல் 6-27-2 விளக்குவது காண்க.

என்னை மயக்கிடும் - என்னை - உலகியலின்பங்கள் அனைத்தும் துன்பம் தருவன; அவற்றை நீக்கி மாறாத இன்பம் தரும் வீட்டுலகை எய்த வேண்டும் என்று தெளிந்து சிவநெறிச் செலவில் செல்லும் அடியேனை. என்+ஐ எனப்பிரித்து என் தலைவனே என விளித்தவாறுமாம். **மயக்கிடும்** - உலகின்பத்தை சிவானந்தத்தை விட மேலானதாகக் கருதும் வண்ணம் மயக்க அறிவைத் தருகின்ற. மாயேயங்கள் ஆன்மாவின் அறிவை ஓரளவு விளக்கம் செய்ய வந்தவையாயினும் அவை ஆணவமலக் கலப்பால் இவ்வாறு மயக்கம் தருவனவாயின.

வஞ்சப்புலன் ஐந்தின் - வஞ்சம் - நன்மை செய்வது போலக் காட்டி அற்றம் பார்த்திருந்து தீமை செய்தல் ஈண்டு.

“அஞ்சுவ தோறு மறனே யொருவனை

வஞ்சிப்ப தோறு மவா ”

(திருக்குறள் 366)

என்றதும் அதற்குப் பரிமேலழகர் உரையும் காண்க.

வழி அடைத்து - வழி என்றது ஈண்டு பொறிகளைக் குறித்து நின்றது. **அடைத்து** - சுவை ஒளி ஊறு ஓசை நாற்றமாகிய விடயங்கள் வருகின்ற வழிகளாகிய கண் காது மூக்கு நாக்கு உடல் என்ற வழிகள் உலகியலில் செல்லாமல் தடுத்துச் சிவ நெறியில் செலுத்தி இறைவனிடம் நிலைபெறச் செய்து. **வழியையும்** அடைத்து என முற்றும்மை விரித்துக் கொள்க. ஐம்புலன்களையும் பொறிவழிச் செல்லாது தடுத்துத் தன் வழியில் செலுத்துபவனை **ரிஷகேசன்** என்பர். ஐம்புலன்களின் தலைவன் என்பது இதன் பொருள். இது திருமாலின் நாமங்களில் ஒன்றாக வழங்குகின்றது.

ஈண்டு;

“ பொறிவாயி லேந்தவித்தான் பொய்தீ ரொழுக்க
நெறிநின்றார் நீடுவாழ் வார் ” (திருக்குறள் 6)

“ ஐந்தவித்தா னாற்ற லகல்விசம்பு ளான்கோமா
னிந்திரனே சாலுங் கரி ” (திருக்குறள் 25)

என்பன நினைக. பொறிவழியே ஐம்புலன்கள் சென்று ஆன்மாவை அலைத்தல் பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 88-ல் “கள்ளப்புலக்குரம்பை” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய (திருமுறை 4-77-5)ம் பாடலிலும் 115-ம் திருப்பாடலில் “மாறுபட்டஞ்சென்னை வஞ்சிப்ப” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய (திருமுறை 1-50-7)-ம் பாடலிலும் காண்க. மேலும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ பத்திப்பேர் வித்திட்டே பரந்தவைம் புலன்கள்வாய்ப்
பாலேபோகா மேகாவாப் பகையறும்வகை நினையா
முத்திக்கே விக்கத்தே முடிக்குமுக குணங்கள்வாய்
மூடாவூடா நாலந்தக் கரணமு மொருநெறியாய்ச்
சித்திக்கே யுய்த்திட்டுத் திகழ்ந்தமெய்ப் பரம்பொருள்
சோவார்தாமே தானாகச் செயுமவ னுறையுமிடங்
கத்திட்டோர் சட்டங்கங் கலந்திலங்கு நற்பொருள்
காலேயோவா தார்மேவுங் கழுமல வளநகரே”
(திருமுறை 1-126-7)

“ உறுகயி றாசல் போல வொன்றுவிட் டொன்று பற்றி
மறுகயி றாசல் போல வந்துவந் துலவு நெஞ்சம்
பெறுகயி றாசல் போலப் பிறைபுல்கு சடையாய்ப் பாதத்
தறுகயி றாச லானே னதிகைவீ ரட்ட னீரே”
(திருமுறை 4-26-6)

“ கற்றதே லொன்றுமில்லை காரிகை யாரோ டாடிப்
பெற்றதேற் பெரிதுந்நுன்பம் பேதைமேன் பிழைப்பி னாலே

முற்றின லைவர் வந்து முறைமுறை துயரஞ் செய்ய
அற்றுநா னலந்து போனே னாருர்மு லட்ட னாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-52-8)

என்பனவும் காண்க.

என்னுள் அமுதே ஊறிநின்று - **என் உள்** - என் உள்ளத்தினுள் என்றும், **உன்** அட்டமுர்த்தங்களுள் ஒன்றான **என்** ஆன்மாவினுள் என்றும் உரைக்க நின்றது. **அமுதே** - **அமுதம்** - மரணத்தை நீக்குவது. அதன் வழி பிறவியையும் நீக்குவது. எத்துணைக்காலம் நுகரினும் திகட்டாதது. **அமுதே** - ஏனைய உலகின்பங்களின்றும் சிவானந்தத்தைப் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. **ஊறி** - எத்தனைகாலம் எத்துணை அளவு நுகரினும் குறையாமல் மேலும் மேலும் ஊற்றெடுக்கும் வண்ணம் இருந்து. **நின்று** - இதனை “நிற்க” என்று திரித்துக் கொள்க. காரியப் பொருட்டாய் எதிர்காலம் குறித்து “செய்” என்னும் வாய்பாட்டு வினையெச்சமாய் வந்தது.

எழுபரம் சோதி - **எழு** - தோன்றி வளர்கின்ற. முக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை. **பரம்சோதி** - மேலான ஒளி எனலுமாம். ஒளிகளுக்கெல்லாம் மேலான ஒளி. அங்கிப்புத்தேள், வெண்கதிர்ச் செல்வன், கதிரவன் இவற்றின் ஒளிகளுக்கெல்லாம் மேலானது, சித்தமாகிய ஒளி; அதற்கும் மேலானது, அறிவாகிய ஒளி; அதற்கும் மேலானது, இறைவனாகிய ஒளி ஆதலின் பரஞ்சோதி என்றார். முன்னம் 88-ம் திருப்பாடலில் “**பரஞ்சோதி**” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

உள்ளவா காணவந்து அருளாய் - **உள்ளவா** - “உள்ளவாறு” என்றதன் ஈறு கெட்டு நின்றது. நீ என்னை ஆட்கொண்டபொழுது தாங்கி நின்றது ஞானசிரியக்கோலம். அஃது உன் இயற்கைக் கோலமன்று. நீ சிவலோகத்தில் வீற்றிருக்கின்ற உன் இயற்கைக் கோலத்தை. **காண** - பருவுடலில் கண்ணாகிய ஞானேந்திரியத்தால் உன் ஞானசிரியக் கோலத்தைக் கண்டேன். இன்று அவ்வாறன்றி பதிஞானமே கண்ணாக உன்னை உன் சிவலோகத்தில் உன் இயற்கை வடிவிற்கானும் ஆனந்தமயமான

காட்சியைக்காண. **வந்து** - திருப்பெருந்துறையில் வந்தது போல நான் காணும்படி மீண்டும் என்பொருட்டு வந்து. **அருளாய்** - ஆய் அருள் - அன்னை போன்றவனே! அருள் பாலிப்பாயாக எனலுமாம்.

இவ்வாறு அருள் பாலித்தல் ஆன்மாவை மலபந்தங்களினின்றும் முற்றிலும் விடுவித்து மங்கலமாகிய வீட்டுலகை நோக்கி செலுத்துவதாகும் அந்த மங்கலத்தை விளைவிப்பதால் இத்திருப்பாடலில் இறைவனை மங்கலமாயிருப்பவன் என்ற பொருளில் “**சிவபெருமானே**” என்றும் “**சிவனே**” என்றும் விளித்தார்.

இத்திருப்பாடலில் இன்ப அனுபவத்திற்கு அடையாளங்களாகிய தேறலின் தெளிவு, அமுது, இன்பம் என்பவற்றைக் கூறி; சுவானுபவமாகிய பேரானந்தத்தில் அழுந்தி நின்றலாகிய இறைவனின் இயற்கையான சிவலோகத்தில் எழுந்தருளியுள்ள வடிவைக் காட்டல் வேண்டப்படுகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய “**அநுபோக இலக்கணம்**” புலனாதல் காண்க.

389. அன்பினு லடியே னுவினோ டாக்கை

ஆனந்த மாய்க்கசிந் துருக
என்பர மல்லா இன்னரு டந்தாய்
யானிதற் கிலனொர்கைம் மாறு
முன்புமாய்ப் பின்பு முழுதுமாய்ப் பரந்த
முத்தனே முடிவிலா முதலே
தென்பெருந் துறையாய் சிவபெரு மாணே
சீருடைச் சிவபுரத் தரைசே.

2

(இ-ள்)

அழகிய திருப்பெருந்துறையினனாகிய சிவபெருமானே; முத்திச் சிறப்புடைய சிவபுரத்து மன்னனே; எல்லாவற்றுக்கும் முன்பும் பின்பும் முழுவதுமாக வியாபித்தவனே; அமலனே; எல்லையில்லாத முதற்பொருளே; அன்பின் மிகுதியால் அடியவன் உயிரோடு உடம்பும் மகிழ்ச்சி வெள்ளத்தில்

கசிந்து உருகும்படி; எந்தகுதிக்கு மேற்பட்ட இனிய அருளை நல்கினாய்; இப்பேருதவிக்கு யான் உனக்குத் திரும்பச்செய்யும் உதவியில்லேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியை பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க; அதன்பின் மூன்றாமடியை வைக்க; இரண்டாம் அடியிலுள்ள “இலனொர் கைம்மாறு” என்பதனை “ஓர் கைம்மாறு இலன்” என்று மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

சீருடைச் சிவபுரத்து அரைசே - சீருடை - சீருடையை என்பதன் ஈறு தொகுத்தலாயிற்று. **சீர்** - செல்வம், அழகு, நன்மை, பெருமை, தலைமை, மதிப்பு, புகழ். ஈண்டு இவை அனைத்தும் கொண்ட வீட்டுலகைக் குறித்து நின்றது. **சிவபுரம்** - மங்கலமாகிய சிவபெருமானாகவே உள்ள வீட்டுலகம். **அரைசே** - அரசே; மன்னனே. மொழியிடைப்போலி.

முன்பும் ஆய் மீன்பு முழுவதும் ஆய் - “முன்பு” “மீன்பு” என்றவை காலப் பெயராய் அவற்றின் கண்ணவாகிய பொருளைக் குறித்தன. **ஆய்** என்பதனை **மீன்பு** என்றதன் பின்னும் கூட்டுக. பிரபஞ்சங்கள் எல்லாம் தோன்றுவதன் முன்பும் அவையனைத்தும் அழிந்த பின்பும் உள்ளவன் என்றவாறு. “ஆதியு மந்தமு மில்லா அரும்பெரும் சோதி” (155) “முன்னைப் பழம்பொருட்கு முன்னைப்பழம் பொருளை பின்னைப் புதுமைக்கும் பேர்த்துமப் பெற்றியனே(163) என்றார் முன்னரும். சிவபுராணம் 71-ல் “யாவையுமாய் அல்லையுமாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் (1-11-2) பாடலும்; போற்றித்திருவகவல் 122-ல் “முதல்வன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் (6-19-1) பாடலும் பார்க்க.

முழுதும் - என்றது இடம் குறித்து நின்றது. **பரந்த** - வியாபித்த. இந்த வியாபகம் இரு வகைப்படும் “முன்புமாய்ப்பின்புமாய்” என்றவை காலமுழுதும் வியாபித்து நின்றல் “**முழுதாமாய்**” என்றது மணியின்கண் ஒளிபோல இடமுழுதும் வியாபித்து நின்றல்.

முத்தனே; முடிவிலா முதலே - முத்தனே - முத்தன் - விடுபட்டு நிற்பவன். ஆணவமலம் ஆன்மாக்களுள்ளும் மாயேயங்களுள்ளும் விரவி

நிற்பது. இறைவன், அவற்றுள் கலந்திருந்தும் ஆணவமலத்தால் பிணிக்கப்படாது நிற்பவன். முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 122-ல் “முத்தன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

முடிவீலா முதலே - அழியாத முதல் எனலுமாம். **முதலே** - முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 122-ல் “முதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

இப்பகுதிக்கு, “அப்பன், பாட்டன், பூட்டன் (தந்தையின் பாட்டன்); ஓட்டன் (பாட்டனின் பாட்டன்) என்று முன் தலைமுறையிலும்; மகன் பேரன் கொள்ளுப்பேரன் என்று பின் தலைமுறையிலும் பார்த்துக் கொண்டே போனால் எவ்வாறு முடிவில்லாது செல்லுமோ அதற்கு முன்னும் பின்னும் என்பது போலக் கொள்க என்பது கவியரசு அவர்கள் தரும் விளக்கம்.

முன்புமாய் என்பது அநாதியான பதிமுதுநிலை என்றும், **பீன்புமாய்** என்பது யாவார்க்கும் கீழாம் என்னை ஆள்வோன் என்றும்; **பரமுத்தனே** - என்பது சர்வவியாபக பர முத்தசிவன் என்றும் விளக்குவர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

அன்பினால் அடியேன் ஆவியோடு ஆக்கை - **அன்பு** - ஈண்டு தீவிரதர சிவபத்தி குறித்து நின்றது. **ஆக்கை** - உடம்பு. அஃது உயிரின் வழியே நிற்பதாகலின் உயிரோடு சார்த்து **ஆவியோடு** என்றார்.

ஆனந்தமாய்க் கசிந்து உருக - ஆவியும் உடலும் ஆனந்தத்தினால் ஆகிய பொருளாக மாறிவிட்டன. அந்த மகிழ்ச்சியால் உடல் உயிர் இரண்டுமே கசிந்து உருகலாயின என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

என்பரம் அல்லா இன்அருள் தந்தாய் - **பரம்** - தகுதி; **அல்லா** - அல்லாத என்றதன் “து” விசுதி தொக்கது. என் தகுதிக்கு மேற்பட்ட என்றவாறு. ஈண்டு முன்னம் 27-ம் திருப்பாடலில் “பேயனேன் அன்றி மற்றோர் அடியார் தாம் இல்லையே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-95-8) பாடல் காண்க.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன், உயிரின் தகுதிக்கு மேற்பட்ட சிவானந்த நுகர்ச்சியை நல்கியதும் அதனை உயிர் நுகர்தற்கான அடையாளங்களாகிய

ஆனந்தமுறுதல், உயிரும் உடம்பும் உருகிக் கசிதல், முதலியவற்றின் வெளிப்பாடுகளும் கூறப்பட்டன. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய “அநுபோக இலக்கணம்” புலனாதல் பெற்றும்.

390. அரைசனே யன்பருக் கடியனே னுடைய
அப்பனே யாவியோ டாக்கை
புரைபுரை கனியப் புகுந்துநின் றுருக்கிப்
பொய்யிருள் கடிந்தமெய்ச் சுடரே
திரைபொரா மன்னு மழுதத்தெண் கடலே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
உரையுணர் விறந்துநின் றுணர்வதோ ருணர்வே
யானுன்னை யுரைக்குமா றுணர்த்தே.

ந.

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; அன்பர்களுக்கு மன்னவனே; அடியவனின் தந்தையே, உயிருடன் கூடிய உடம்பிலுள்ள துவாரங்கள் அனைத்திலும் இன்பம் பெருகும் வண்ணம் என் உயிரினுள் புகுந்து நிலைபெற்று உருகச் செய்து; ஆணவ மல இருளின் ஆற்றலை மடக்கிய உண்மை ஒளியே; அலை வீசாது நிலை பெற்றுள்ள அமுதமாகிய தெளிந்த கடலே; சொல்லும் மனமும் கடந்து நின்று பதிஞானத்தால் உணரும்படியுள்ள உணர்ச்சிப் பொருளே; நான் உன்னைப் புகழ்ந்து மொழிகின்ற வழியை உணர்த்துவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாமடியிலுள்ள “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” - என்பதைப் பாடலின் முதலில் வைக்க “அரைசனே அன்பருக்கு” என்பதை “அன்பருக்கு அரைசனே”- என்றும்; “யானுன்னை” என்பதை “உன்னையான்” என்றும் மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

அன்பருக்கு அரைசனே - அன்பருக்கு - சிவபத்தியுள்ள அடியவர்களுக்கு, அரைசன் - அரசன் தன் குடிகள் அனைவரையும் மகிழும்படி

செய்பவன். ரஞ்சிப்பவன் - ராஜா. அந்த மகிழ்ச்சி அவன் குடிகளைக் காப்பதால் வருவது. இவ்வுண்மையை;

“எருமை யன்ன கருங்கல் லிடைதோ
 ருனிற் பரக்கும் யானைய முன்பிற்
 கானக நாடனை நீயோ பெரும
 நீயோ ராகலி னின்றொன்று மொழிவ
 லருளு மன்பு நீக்கி நீங்கா
 நிரயங் கொள்பரொ டொன்றது காவல்
 குழவி கொள்பவரி னேம்புமதி
 யளிதோ தானையது பெறலருங் குரைத்தே” (புறநானூறு 5)

என்பதிற் காண்க.

ஈண்டு இறைவன் அடியார்களின் ஆணவமலப் பிணிப்பை நீக்கிக் காத்தலின் அவர்களுக்கு அரசன் என்றார்.

அடியேனுடைய அப்பனே - உடைய - ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளில் நிற்கும் இடைச்சொல்; ஈண்டு நான்காம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம். “அடியேனுக்கு அப்பனே” என்றவாறு. அரசனிடம் அவன் குடிகளுக்கு அச்சம் கலந்த மரியாதை இருக்கும். மகனுக்குத் தன் தந்தையிடம் உரிமை கலந்த மரியாதை நிற்கும். நீ ஏனைய அடியார்களுக்கு அரசன் மட்டுமே; எனக்கோ நீ அரசனுடன் தந்தையுமாவை என்றவாறு. இது ஞானாசிரியனாக ஆட்கொண்டதால் வந்த உரிமை.

“அன்பருக்கு அடியேன்” எனக் கூட்டி யுரைப்பினும் ஒக்கும். **ஆவியோடு ஆக்கை புரைபுரைகளிய** - உயிர் கூடி இருந்தால் மட்டுமே உடலில் உணர்வு உண்டாகும். ஆதலின் **ஆவியோடாக்கை** என்றார். **புரைபுரைகளிய** - உடலிலுள்ள மயிர்க்கால் முதலிய எல்லாத் துவாரங்களும் இளகும் வண்ணம். அந்த இளக்கம் உடலுக்கு ஆவியுடன் கூடியதால் உண்டாயிற்று. ஆதலின் “ஓடு” உருபை ஆவிக்குப் புணர்த்தார். முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 169-179-ம் ஆண்டுரைத்தவையும் நினைக. பருவுடலில் உள்ள மயிர்க்கால்களை மட்டுமின்றி ஏழுதாதுக்களையும் புரியட்டக உடல்,

குண உடல், கஞ்சக உடல், காரண உடல் முதலியவற்றுடனும் உயிர் கலந்திருத்தலின் இந்தக் கனிவு அவற்றிலும் எய்தும், ஆதலின் **புரையுரை** என்று அடுக்கிக் கூறினார்.

புகுந்து நின்று உருக்கி - **புகுந்து** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை நினைக. **நின்று** - அந்த உயிரே சிவமாகிய தனக்கு நிலையான கோயிலாக் கொண்டு நிலைபெற்று. **உருக்கி** - இவ்வண்ணம் சிவமாகிய தான் ஆன்மாவினும் புகுந்து நிலைபெற்ற பேரருளையும் எளிமையும் எண்ணி ஆன்மா மனம் உருகும்படி செய்து.

பொய் இருள் கடிந்த மெய்ச்சுடரே - **பொய் இருள்** - ஆன்மாவுக்கு அறியாமையாகிய இருளேச்செய்கின்ற ஆணவமலம். ஆணவமலம் நித்தியமான உண்மைப் பொருள். அதனைப் பொய் இருள் என்றது என் எனின் ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் பெத்த நிலையில் ஆன்மா அறிவை இருள் போல மறைத்து நிற்கும். முத்திநிலையில் அவ்வாற்றல் மடங்கிச் சூனியம் போன்று நிற்கும் ஆதலின் அதனைப் **பொய் இருள்** என்றார்.

ஈண்டு;

“காரணுவத்தையில் விளங்காது சூக்குமமாய் நிற்கும் தத்தம் இயல்பினீங்கிக் காரியாவத்தையிற்றாலமாய் விளங்கி நிற்கும் வேறுபாடு மாத்திரையே பற்றிச் சத்தாகிய மாயை கன்மங்கனையும், ஒளி முன் இருள்போலப் பெத்த காலத்து மேற்பட்டு நின்ற தனது சத்தி; முத்தி காலத்து மடங்கிச் சூனியம் போன்றதன் மாத்திரையே பற்றிச் சத்தாகிய ஆணவ மலத்தினையும் அசத்தென்றற் கிழுக்கென்னையென்க, இக்கருத்தே பற்றியன்றே, “பொய்யிருள் கடிந்த மெய்ச் சுடரே” எனவும் “பொய்யம்மாய்ப் பெருங்கடலுள் எனவும், பிறுண்டும் இவ்வாறு ஒதியதூமாமென்க என்று சிவஞானமாபடியம் சூ.6 விளக்குவது காண்க.

மெய்ச்சுடர் - உள் பொருளாகிய ஞானஒளி. அழிவில்லாது என்றும் நிலைபெற்ற ஒளி என்பர் திரு.முதலியாரவர்கள்.

திரை பொரா மன்னும் அமுதத் தெண்கடல் - **பொரா** - பொராது என்னும் எதிர்மறைவினையெச்சம் ஈறு கெட்டு நின்றது. கடலில் அலை வீசும் பொழுது நீரின் மேற்பரப்பில் செல்லும் மரக்கலங்கள், படகுகள், கட்டுமரங்கள்

முதலியன அலைப்புண்டு அதிற்செல்வோருக்கு வாந்தி, தலைசுற்றல் முதலிய கடல் நோய்களைத் தந்து துன்புறுத்தும்; சுனாமி முதலிய பேரலைகள் பெரும் அளவில் அழிவும் செய்யும். சிவபரம் பொருளாகிய பேராழி அவ்வித அலைகளின்றி இன்பம் தரும் அமைதியான அருள் நீர்ப்பரப்பினது என்றவாறு.*

அமுதத் தெண்கடல் - பாற்கடலைக் கடைந்து எடுத்தது அமுதம். அந்த அமுதத்தாலே ஆகிய கடல் என்க. அதில் இன்பம் தரும் அமுதம் மட்டும் அளவின்றிப் பரந்து ஆழ்ந்திருக்கும்; துன்பம் தரும் திமிங்கிலம் முதலை முதலியன இரா.

திரை பொரா மன்னும் அமுதத் தெண்கடல் - என்னும் இப்பொருள் உவமப்பெயர், ஆகுபெயராய் உவமிக்கப்படும் பொருளை உணர்த்திற்று. இறைவன் என்றும் ஒரு பெற்றியனாய் நின்றலைக் குறிக்க. “திரை பொரா மன்னும்” என்றும்; இன்பமயனதலைக் குறிக்க “அமுதம்” என்றும்; அறிவு வடிவினதலைக் குறிக்க, “தெண்” என்றும்; அடைபுணர்ந்து அருளிச் செய்தார். எனவே, மூன்று அடைகளாலும் முறையே “சத்து, ஆனந்தம்,

* அலையிலாத சாக ரம்போ

லனிலஞ் சேரா விளக்கதுபோ
லருங்க லிரும்பொன் சமமாகி
யான தராசி னுனியதுபோ
னிலையான் றியநற் சமாதியுற்று
நின்றூட் கமலத் தெழும்பிரச
நிறைவா ரிதியிற் புகுந்ததனி
னேசித் தடியே னிருப்பேனே
விலையின் மகுடத் திருமுடியாய்
யிளர்குண் டலங்கள் செறிகாதா
வியன்கே யூரத் திருத்தோளா
விஞ்சுஞ் சதங்கை சூழ்தாளா
புலையுங் கொலையுங் களவுமில்லாய்
புனிதத் தவத்தோர் தொழுதேத்தும்
புராரீ குமரா வுமைசிறுவா
போரூர் முருகப் பெருமானே.

(திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறை

20 திருவடிப்பத்து பெரிய கழிநெடில் விருத்தம் 10)

சித்து” என்னும் இயல்புகள் குறிப்பிட்டவாறு அறிக. இது மெய்ச்சுடராதலைப் பிறிதோராற்றான் இனிது விளக்கியவாறு - என்று திரு.முதலியாரவர்கள் நயமுற விளக்குவார்கள்.

உரை உணர்வு இறந்து நின்று உணர்வது ஓர் உணர்வு - “உரை உணர்வு” - உரையும் உணர்வும் என உம்மைகள் விரித்துக் கொள்க. **இறந்து** - “இறந்ததனை” என இரண்டனுருபு விரித்துக்கொள்க. இறைவன் “வாக்குமனாதீதன்” என்றவாறு. ஈண்டு “வாக்கு” என்பது உரை. அது பாசஞானம் குறித்து நின்றது. “மனம்” என்றது “உணர்வு”. அது பசுஞானத்தைக் குறித்து நின்றது. “அதீதன்” என்பது இறைவன் அவ்விரண்டையும் கடந்து நிற்பவன் என்பது குறித்து நின்றது. இறைவன் பாச பசு ஞானங்களால் அறியப்படாநாயினும் பதிஞானத்தால் உணரப்படுவனாதலின் **ஓர் உணர்வே** என்றார். அவன் அவ்வாறு நின்றல் சூக்கும சித்தாய் நிற்கும் அவனது தனித்தன்மை என்று மனங்கொள்க.

யான் உன்னை உரைக்கும் ஆறு உணர்த்து. யான் - “தாழ்ந்தவனாகிய-யான்” என இசையெச்சம் வருவிக்க. **உரைக்கும் ஆறு உணர்த்து** - எளியவனாகிய நான் உன் திருவருளினிற் உன்னைத்துதிப்பது எங்ஙனம் என்றவாறு.

ஈண்டு;

பெருமையுன துயர்வறவோங் கியதறியார்
பேசரிதா மென்னில் எண்ணில்
சுருதியுணர் பிரமன்முத லியருமுனைத்
துதிமொழியுந் துரிசா மன்பால்
சுருதியுணர் தமதுமதி யளவுபுகல்
பவரெவர்க்குங் கரிசின் றென்றால்
ஒரு பிழையு மிலதாகு மரனையென்
னுரையுமுனக் கேற்ப தாமே.

(புட்பதந்தர் - சிவமஹிம்ந தோத்திரம்.

தமிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்)

என்பது நினைத்ததும்.

இத்திருப்பாடலில்; இறைவன், எளிய ஆன்மாவின் உள்ளத்தில் பொய்யிருள் கடித்து அலையற்ற அமுதக்கடல் போல் எழுந்தருளி நின்று சிவானந்தம் நல்கும் முறைமையும்; அவ்வானந்தத்தை நுகரும் அடையாளங்களான நெஞ்சம் உருகுதலும் உயிரும் உடலும் புரைபுரை இளகுதலும் கூறப்பட்டன. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தான “அநுபோக இலக்கணம்” புலனாதல் மனங்கொள்க.

391. உணர்ந்தமா முனிவ ரும்பரோ டொழிந்தார்
 உணர்வுக்குந் தெரிவரும் பொருளே;
 இணங்கிலி யெல்லா வுயிர்கட்கு முயிரே
 எனைப்பிறப் பறுக்குமெம் மருந்தே
 திணிந்ததோ ரிருளிற் றெளிந்ததூ வெளியே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 குணங்கடா மில்லா விற்பமே யுன்னைக்
 குறுகினேற் கினியென்ன குறையே.

சு

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; நான்மறைகளின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு உணர்ந்த பெருமை மிக்க முனிவர்களோடு விண்ணுலகவாசிகளும் ஏனைய பெரியோர்களும் உணர்வினால் உணர்வதற்கும் அருமையான பொருளே; ஒப்பற்றவனே உயிர்கள் அனைத்துக்கும் உயிரானவனே; என்னையும் பிறப்பு அறுக்கும் எங்கள் மருந்தே; செறிந்த ஆணவ இருளிலும் தெளிவாகத் தோன்றும் தூய வெளியே; முக்குணங்களில் ஒன்றும் இல்லாத இன்பப் பொருளே; உன்னை எய்திய எனக்கு இனி என்ன குறையுள்ளது.

(வீ-ரை)

இப்பாடலில் முன்ற மடியிலுள்ள “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” - என்பதைப் பாடலில் முன் வைக்க; “உம்பரோடு” என்பதிலுள்ள “ஓடு” உருபை மாமுனிவர்க்குக் கூட்டுக; “எனை” என்றதன் பின் இழிவுமமை விரித்துக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

உணர்ந்த மாமுனிவரோடு உம்பர் ஒழிந்தார். உணர்ந்த - நான்கு மறைகளின் மெய்ப்பொருளைக் கண்டு, அவ்வாறு கண்டதன் பயனாக சிவபெருமான் ஒருவனே முழுமுதற்பொருள் அவனை வழிபட்டு உய்வதே பிறவியின் பயன் என்ற உண்மையை உணர்ந்த.

முனிவர் - இருடிகள். ரிஷிகள் என்ற சொல்லுக்குக் “கண்டவர்கள்” என்பது பொருளாதல் காண்க. அவர்கள் வான்மீகி, வியாசன், வசிட்டன், விசுவாமித்திரன் முதலிய பலர். **மாமுனிவர்** - அம்முனிவர்களினும் பெருமை மிக்கவர். அவர்கள் உபமன்யு முனிவரும் அவரைச் சூழ்ந்திருந்த பல்லாயிர முனிவர்களும், அவர்களைப் போல் வெவ்வேறு காலங்களிலும் வெவ்வேறு இடங்களிலும் இருந்தவர்கள். அவர்களுக்குப் பெருமையாவது “சிவபெருமானாகிய சம்புவின் பாதப்போது அல்லால் பிறவற்றை இறைஞ்சாமை” உடனிகழ்ச்சிப் பொருளில் வந்த “ஒடு” உருபு தலைமை பற்றி **மாமுனிவர்க்குக் கூட்டப்பட்டது.**

உம்பர் - நிலவுலகுக்கு மேலுள்ள விண்ணுலகவாசிகள். இவர்கள் தேவர்கள் முதல் திருமால் முடிய உள்ளவர்கள்.

ஒழிந்தார் - மண்ணுலக வாசிகள் மாமுனிவர் முனிவர் தவிர ஏனையோரும், விண்ணுலகவாசிகளும் தவிர உள்ளவர்கள். இவர்கள் காலாக்கினி ருத்திர புவனமுதல் ஆடகேசுரபுவனம் முடியவுள்ள கீழுலகவாசிகள். இவர்கள் பற்றிய விவரம் சிவஞானமாபாடியம் இரண்டாம் சூத்திரம் முன்றும் அதிகரணத்தில் “அண்டங்களினியல்பு” என்ற தலைப்பின்கீழ்க் காண்க.

உணர்வுக்கும் தெரிவு அரும் பொருளே - உணர்வுக்கும் - அறிவினால் அறிந்த ஒரு பொருளை வெளியில் எடுத்து விளம்பி விளக்கலாம். ஆனால் உணர்வினால் மட்டும் உணரக்கூடிய ஒன்றினை அவ்வாறு விளக்குதல் இயலாது. திரிபுடி இன்றித் திளைக்கும் தியானத்தில் நுகரப்படும் சிவானந்தம் ஆன்ம உணர்வுக்கும் அப்பாற்பட்டதாகலின் **உணர்வுக்கும் தெரிவு அரும் பொருள் என்றார்.**

இணங்கு இல் - வண்ணம், வடிவு, சுவை, அளவு இவற்றால் ஒன்றை ஒன்று இணங்கி இராமையின் **இணங்கில்** என்றார். **இல்** - இல்லாதவன். அண்மை விளி. **இணங்கில்** - என்பதும் பாடம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

நிருத்தனா றங்கள் நீற்றனாண் மறையன்
நீலமார் மிடற்றன்னெந் றிக்கண்
ஒருத்தன்மற் றெல்லா வுயிர்கட்கு முயிரா
யுளனிலன் கேடிலி யுமைகோன்
திருத்தமாய் நாளுமாடுநீர்ப் பொய்கை
சிறியவ ரறிவினின் மிக்க
விருத்தரை யடிவீழ்ந் திடம்புகும் வீழி
மிழலையா னெனவினை கெடுமே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-118-3)

என்பது காண்க. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 43-ல் “ஒருவன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை நினைக.

எல்லா உயிர்கட்கும் உயிரே - உயிர், உடம்பினுள் இருந்து அவ்வுடலை இயக்குவது. இறைவனின் உடல்களாகிய அட்ட முர்த்தங்களில் ஆன்மாவும் ஒன்று. ஒவ்வோருயிரின் ஆன்மாவினுள்ளும் இருந்து அவ்வவ்வுயிர்களை இறைவன் இயக்குதலின் அவை இயங்குகின்றன என்றவாறு. உயிர், ஒருவனுக்கு உலகப்பொருள்கள் அனைத்திலும் மேம்பட்டது. அத்துணைச் சிறந்த உயிரினும். அவ்வுயிருக்கு மேம்பட்டுள்ளது இறைவன் எனலுமொக்கும்.

என்னையும் பிறப்பு அறுக்கும் எம்மருந்தே - எனை - என்னையும் எனமெல்லொற்று விரித்துக்கொள்க. “எனது பிறப்பு” என்றவாறு. இரண்டனுருபு ஆறும் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமையுருபு மயக்கம். **என்னையும்** என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்து, உணர்ந்த மாமுனிவர் உம்பரோடு ஒழிந்தோர் போலன்றி “யாவர்க்கும் கீழாம்” அடியேனாகிய என்னையும்” எனலுமாம்.

மீறப்பு அறுக்கும் மருந்து - பிறப்பு அறுக்கும் என்றதனால் அதனைத் தொடர்ந்து வரும் இறப்பும் அறுபடுதல் பெற்றும். பிறப்பை அறுப்பது **மருந்து** என்றமையால் **மீறப்பு** நோய் என்பது பெற்றும். **மருந்து** - அமுதம். தேவாமுதம் மரணத்தை மிக நீண்ட காலம் தள்ளிப்போடுவதன்றி ஒழிப்பதன்று. ஆதலின் அதனை “அமுதம்” என்பது உபசாரம். பிறப்பு இறப்பு இரண்டனையும் உண்மையில் அறுப்பது சிவமே. ஆதலின் “மருந்து” என்பது உண்மையில் சிவபெருமானுக்கே பொருந்தும்.

“மருந்து அனைவருக்கும் ஒரே வகையான நன்மை பயக்கும் என்று கருத இயலாதது; அவரவர் வாத பித்த சிலேட்டும நிலைக்கும், உடல், உணவு, சூழல் இவற்றின் நிலைக்கும் ஏற்ப நன்மை பயப்பது. அதுபோலப் பெருமானும் பரிபாக நிலைக்கு ஏற்ப அருள் செய்தலின் எமக்குத் தகுந்த மருந்தே” என்பர், “**எம்மருந்தே**” என்றார் என்று நயம்பட விளக்குவர் திரு.தேசிகரவர்கள்.

“**எம்மருந்து**” என்றதனால், இஃது எங்கள் முன்னோர் தேடியது; எங்கள் குடிக்கு வழி வழியாகப் பாத்தியப்பட்டது; ஆதலின் என் பிறப்பை அறுக்கும் - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

எம் - பன்மை பெருமிதம் குறித்து நின்றது எனலுமாம். “உன்னைக் குறுகினேற்கு இனி என்ன குறையே” என்று முடித்தல் காண்க.

திணிந்தது ஓர் இருளில் தெளிந்த தூ வெளியே - **திணிந்தது ஓர் இருள்** - செறிந்துள்ளதும் ஒப்பற்றதுமாகிய ஆணவ மலமாகிய இருள். பௌதிக இருளினுள் ஒளி, ஆற்றல் மடங்கி இருக்கும். அதனைத் தம் பாலீர்த்துப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஒளி காலுவன மின்மினிப்பூச்சியும் மாணிக்கமணியும். ஆணவமல இருள் அவ்வாறு ஒளிக்குச் சிறிதும் தன்னுள் இடம் கொடுக்காமல் செறிந்திருப்பது. எங்கும் வியாபகமாக உள்ள ஒளிமயமான இறைவன் ஆணவ மலத்துள் விரவி நிற்கும் பொழுது தானும் ஆணவமல இருளாகவே விரவி நிற்கின்றான். ஆதலின் திணிந்த இருள் என்றார். **ஓர்** - ஒப்பற்ற. பௌதிக இருள்; பொருள்களை மட்டும் மறைக்கும். பொருள்களைப் பார்ப்பவன் தன் இருப்பை உணர்வன். பொருள்களை

மறைக்கும் இருளையும் காண்பன். ஆணவமலஇருள் அவ்விரண்டினையும் கூட மறைத்தலின் ஒப்பற்ற இருளாயிற்று. இவ்வுண்மையை

“ஒருபொருளுங் காட்டா திருளுருவங் காட்டு
மிருபொருளுங் காட்டா திது.” (திருவருட்பயன் 23)

“பலரைப் புணருமிருட் பாவைக்குண் டென்றுங்
கணவாக்குந் தோன்றாத கற்பு.” (திருவருட்பயன் 25)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நயம்பட நவில்தல் காண்க.

தெளிந்த தூவனியே - இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கிய ஞானாகாயமே என்றவாறு. இருள் உள்ள இடத்தில் ஒளி இராது. ஒளியுள்ள இடத்தில் இருள் இராது. அநாதி கேவல நிலையில் ஆன்மா தனுக்கரண புவனங்களின்றித் தனியே கிடக்கும். அதனைச் சூழ்ந்து ஆணவமலம் செறிந்த இருளைப் பரப்பிக் கொண்டிருக்கும். ஆன்மா, தன்னையோ தன்னைச் சூழ்ந்துள்ள ஆணவமல இருளையோ தன்னுள் இருக்கும் இறைவனையோ காணாது. அந்நிலையிலும் இறைவன் ஆணவமல இருளால் பற்றப்படாத ஞானாகாயமாக இருப்பன். ஒரே இடத்தில் இருளும் ஒளியும் நிற்பினும் இருள் பதியாகிய ஒளியை அடராது. இவ்வுண்மையை.

“ஒளிக்கு மிருளுக்கு மொன்றே யிடமொன்று மேலிடிலொன்
றொளிக்கு மெனினு மிருளட ராதுள் ளுயிர்க்குயிராய்க்
தெளிக்கு மறிவு திகழ்ந்துள தேனுந் திரிமலத்தே
குளிக்கு முயிரருள் கூடும் படிக்கொடி கட்டினனே.”

(கொடிக்கவி-1)

எனவரும் நம் ஞான சாத்திரத்திற் காண்க.

ஒளியே - என்பதும் பாடம்.

குணங்கள் தாம் இல்லா இன்பமே - குணங்கள் - இவை இறைவனின் இயல்பான எண்குணங்கள் அல்ல. மாயையினின்றும் தோன்றும் குணதத்துவத்தில் உண்டாகும் சத்துவம், இராசம், தாமதம் என்ற

முக்குணங்கள் ஈண்டு குறிப்பிடப்படுகின்றன. தத்துவங்களைக் கடந்து தத்துவாதீதனாக நிற்கும் இறைவனுக்கு மாயேயங்களான இம்முன்று குணங்களும் இல்லை என்றவாறு. ஆன்மாக்கள் மாட்டுத் தோன்றும் சத்துவகுணம் இன்பமளிப்பது. அந்த இன்பம் மற்ற இரு குணங்களாய் வரும் துன்பத்தாலும் மயக்கத்தாலும் அழிவது. இறைவனாகிய இன்பம் இக்குணங்களாற் பற்றப்படாமையின் அழிவற்ற இன்பம் என்றவாறு. **தாம் - அசை.**

உன்னைக் குறுகினேற்கு இனி என்ன குறையே - உன்னைக் குறுகாத வரையும் எனக்கு எண்ணற்ற குறைகள் இருந்தன. இப்பொழுது குறுகி உன் எண்குண வியாபகத்துள் அடங்கிவிட்டேன். மாயேயங்களாகிய என் முக்குணங்களும் ஆண்டு வலியற்றன. திருவருளினால் நான் இப்பொழுது உன் எண்குணங்களின் வழிச் செயலாற்றும் வண்ணம் இயக்கப்படுகின்றேன்; ஆதலின் குறை ஒன்றும் இல்லேன் என்றவாறு. குறை - ஈண்டுத் தேவை என்ற பொருளில் நின்றது. என்ன குறை - வினா, எதிர்மறை விடை குறித்து நின்றது. தேவைகள் இல்லேன் என்றவாறு.

இதனை;

“யோவேத நிஹிதம் குஹாயம் பரமே
வ்யோமந்! ஸோ ஸ்நுதேவயர்
வாந்காமாந் ஸஹ!”

பொருள் - “குகையினுள்ளே இருக்கும் பரப்பிரம்மத்தை அறிந்தவன் எல்லாவற்றையும் அடைந்தவன் ஆவான்.” - என்று தைதீய உபநிஷத் (ப்ரஹ்மாநந்த - முதல் அநுவாகம்) கூறுகின்றது.

இத்திருப்பாடல் ஆன்மா, இறைவனின் எண்குண வியாபகத்துள் அடங்கி சிவானந்தம் நுகர்வதையும், அதன் அடையாளமாக இனித் தனக்குப் பெறக் கடவதாக எஞ்சி நிற்கும் பொருள் யாதுமில்லை என்று கூறுவதையும் விளக்குகின்றது. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தான “அநுபோக இலக்கணம்” புலனாதல் காண்க.

392. குறைவிலா நிறைவே கோதிலா வழுதே
 ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க் குன்றே
 மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் வந்தென்
 மனத்திடை மன்னிய மன்னே;
 சிறைபெரு நீர்போற் சிந்தைவாய்ப் பாயுந்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 இறைவனே நீயென் னுடலிடங் கொண்டாய்
 இனியுன்னை யென்னிரக் கேனே.

௫

(இ-ள்)

அணையில்லாத ஆற்றிற்பாயும் வெள்ள நீர் போல என்மனத்திற் பாயும் திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; குறைவற்ற பூரணப் பொருளே; குற்றமற்ற அமுதமே; செழிப்புள்ள நித்திய ஒளி மலையே; வேதங்களாயும் அவற்றின் பொருளாயும் என் நெஞ்சில் வந்து நிலைத்த அரசனே; என் ஆன்ம நாதனே; நீ என் உடம்பையே உன் கோயிலாகக் கொண்டாய்; இனி, நான் உன்னிடம் பெற எஞ்சி நிற்கும் பொருளாக எதனைக் கேட்பேன்?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் மூன்றாமடியைப் பாடலின் முதலில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

சிறைபெரு நீர் போல் சிந்தை வாய்ப்பாயும் - சிறை - அணை.
 ஆற்றில் ஓடும் தண்ணீரை அதன் இயல்பில் செல்லவிடாமல் தடுத்து நிறுத்தலின் அணை சிறையாயிற்று. **நீர் போல் -** ஆற்று வெள்ளம். ஈண்டு இறைவனின் வேறுகாத திருவருளின் இயக்கம் குறித்தது. **சிந்தை -** இறைவன் எழுந்தருளத் தகுதியான தெளிந்த உண்மை. தீவிரதர சத்திநி பாதம் நிகழ்தற்குத் தகுதி பெற்ற மலபரி பாகம் எய்திய நிலை குறித்தவாறு.

சிறை பொரு - என்பதும் பாடம். இதற்குச் சிறை பெற்றிருத்தலைச் சகித்துக்கொள்ளாத - என்று பொருள் கொள்க.

குறைவு இலா நிறைவே - இறைவன், நித்தியப் பொருள். நித்தியப் பொருளின் இலக்கணம் கால எல்லையும் இட எல்லையும் இன்றி யாண்டும் எப்பொழுதும் வியாபித்திருத்தல். ஆதலின் பதிப்பொருள் நிறைவுள்ளதாயிற்று. நிறைந்துள்ள ஒரு பௌதிகப் பொருளினின்றும் ஒரு சிறுபகுதியை வேறாக எடுப்பின், பின்னர் அது குறைவுள்ளதாகும். ஆனால் பதியின் நிறைவு அதனின்றும் எத்தனை அளவு எத்தனை முறை எடுப்பினும் குறைவுறுதல் இல்லை. இதனை “ஆகாயத்தை எத்தனை முறைப்பார்க்கினும் அது குறைவுபடாது போல் இறைவனும் நிறைந்துள்ளவன்” என்று விளக்குவர் ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்.

“ஓம் பூர்ணமத; பூர்ணமிதம் பூர்ணத் பூர்ணமுதச்ச்யதே
பூர்ணஸ்ய பூர்ணமாதாய பூர்ணமேவா வசிஷ்யதே.”

(பொருள் - (அது) இறைவன் முழுமையானவன்; (இது) இவ்வுலகமே முழுமையானது; முழுமையான இறைவனிலிருந்து, முழுமையான உலகம் தோன்றியுள்ளது. முழுமையினின்றும் முழுமையை எடுத்த பின்பும் முழுமையே எஞ்சியுள்ளது) ஈசாவாஸ்ய உபநிடதம் - சாந்திமந்திரம் - இது பிருஹதாரண்யக உபநிஷத்தின் முடிவிலும் உள்ளது.

ஹரதத்த சிவாசரியார் சுருதி சுக்தி மாலை 33-ம் சூத்திர மேற்கோளில் “சிவன் குணங்களிற் கல்யாணமற்றது ஒன்றுமில்லை. எப்போதும் எல்லாக் குணங்களும் நிறைந்தது பரமாத்மாவாகிய சிவம் என்று விளக்குவர். (இந்த நூலின் உரையாசிரியர் சிவலிங்க பூபதி என்னும் சோழ நாட்டரசர்) ஈண்டு, முன்னம் 264-ம் திருப்பாடலில் விளக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டிய திருக்கோவையார் 307-ம் பாடல் நினைக.

குறைவு என்பதைத் தீயது என்றும் நிறைவு என்பதை நன்று என்றும் கொள்ளினும் அமையும் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு அவற்றை;

திருச்சிற்றம்பலம்

நன்றுடை யானைத் தீயதி லானை நரைவெள்ளே
 றென்றுடை யானை யுமையொரு பாக முடையானைச்
 சென்றடை யாத திருவுடை யானைச் சிராப்பள்ளிக்
 குன்றுடை யானைக்கூறவென் னுள்ளங் குளிரும்மே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-98-1)

என்றதிற் காண்க

கோது இலா அமுதே -

கோது - கழிக்கப்படவேண்டிய பயனற்ற பகுதி எனலுமாம். இஃது அமுதின்கண் இன்மையால் **கோதிலா அமுதாயிற்று**.

தேவர்கள் உண்ட அமுதம் நஞ்சொடு பிறந்ததும் உண்ட தேவர்களுக்கு உண்மை ஞானம் உண்டாகா வண்ணம் தடுத்துப் போகத்தில் ஈடுபடுத்தியதுமான குற்றங்களுடையது. அதனின்றும் வேறுபடுத்தக் **கோதிலா அமுது** என்றார். பிரிதினியைப் நீக்கிய விசேடணம்.

ஈறு இலாக் கொழும் கடர்க்குன்றே -

ஈறு - முடிவு, அந்தம், பதிப்பொருள் நித்தியமானது என்றது நினைக. **கொழுமை** - ஒளி மிகுதி குறித்து நின்றது.

கடர் - ஞானமாகிய பேரொளி. **குன்று** - அளக்கலாகா அளவும், சலியாத நிலையும் குறிஞ்சி வளங்களாகிய செல்வநிறைவும் கொண்டதால் மலை, இறைவனுக்கு உவமையாயிற்று. எனவே “ஈறிலாக் கொழுஞ்சுடர்க்குன்று” என்ற இத்தொடர் உவம ஆகுபெயராக இறைவனைக் குறித்து நின்றது. இதற்கு இவ்வாறன்றி “நெருப்பு வடிவமான அண்ணாமலையாக நின்றவனே” என்றருமுண்டு.

மறையுமாய் மறையின் பொருளுமாய் - மறையுமாய் - முன்னம் 214-ம் திருப்பாடலில் **வேதம்** - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **மறையின் பொருளுமாய்** - வேதத்தின் வாச்சியப் பொருளாயுமுள்ளவன்.

ஈண்டு,

“யோ வேதாந்தௌ ஸ்வர: ப்ரோக்தோ
வேதாந்தேக ப்ரதிஷ்டத:| தஸ்ய
ப்ரக்ருதி லீநஸ்யய: பர: ஸமஹே
ஸ்வர:||”

பொருள் :- எவன் வேதத்தின் எழுத்துக்களாக இருக்கின்றனோ; எவன் வேதத்தைச் சொன்னவனோ; எவன் வேதத்தாலே சொல்லப்படுகின்றனோ; எவன் உலகங்களெல்லாம் ஒருங்கும் இடமாக உள்ளவனோ அந்தப் பரமனே மகேஸ்வரன் (சுகரகஸ்ய உபநிஷத்)

என்பது காண்க.

வந்து என் மனத்திடை மன்னிய மன்னே - வந்து - மானிடச்சட்டை தாங்கி ஞானசிரியனாகக் கயிலையை விட்டு இப்பூவுலகில் திருப்பெருந்துறைக்கு நீயாகவே என்னைத் தேடிவந்து. **என் மனத்திடை** - உன்னைத் தியானம் செய்து உய்யும் பொருட்டு நீ தந்த என் மனத்தினை அவ்வாறு பயன்படுத்தி உய்யாமல் உலகியல் பொருள்களையே ஓயாமல் சிந்திக்கின்ற என் நெஞ்சின் மையப்பகுதியில். **மன்னிய** - நீங்காமல் நிலை பெற்ற. **மன்னே** - நிலை பெற்றவனே எனலுமாம்.

ஈண்டு, நாம் மற்றொன்று மனங்கொள்ளல் வேண்டும். ஆன்மார்த்த சிவபூசையில் அந்தரியாக பூசை என்ற ஒரு முக்கியமான பிரிவு உண்டு. வழிபடுபவர் அதனில் தம் இதயத்தின் மையப்பகுதியில் தம் ஆன்மாவையே சிவலிங்க வடிவமாகப் பாவித்து நிறுத்தி, ஆன்ம நாயகரை மூர்த்திமாகாக அதில் எழுந்தருளச் செய்து, அவருக்குத் திருமுழுக்கு முதலிய எல்லா உபசாரங்களையும் செய்து வழிபடுவர். பின்னர் அம்மூர்த்திமாணைப் புறத்தே உள்ள சிவலிங்க வடிவில் எழுந்தருள வேண்டிப் புறப்பூசை புரிவர். இவ்வாறு நெஞ்சில் நின்று பூசை கொள்ளும் இறைவன் வழிபடுவோரின் வேண்டுகோளுக்கு இணங்கி அவர் உடலிலுள்ள உள்ளத்தில் இடம் கொள்ளுதல் வேறு. இதன் முதிர்ந்த நிலையையே முன்னம் 117-ம் திருப்பாடலில் “உடலிலமே மன்னும்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய திருமுறை (4-10-4) பாடலும் திருமூல நாயனார் கூறும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ உள்ளம் பெருங்கோயி லூனுடம் பாலயம்;
வள்ளற் பிரானார்க்கு வாய்கோ புரவாசல்;
தெள்ளத் தெளிந்தார்க்குச் சீவன் சிவலிங்கம்;
கள்ளப் புலனைந்துங் காளா மணிவிளக்கே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 1799)

செய்தியும் ஆகும்.

இறைவனே; — இறைவன் - எப்பொருளிலும் தங்குபவன். ஆதலின் உன்னைத் தியானம் செய்யாது எப்பொழுதும் உலகிற் பொருள்களை நிறைத்து வைத்துள்ள என் மனத்திலும் தங்கினாய் - என்றவாறு.

மனத்திடை - மனத்திடையும் என இழிவுசிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க.

நீ என் உடல் இடம் கொண்டாய் - என் பருவுடல் பிரகிருதி மாயையின் தத்துவங்களாலானது. பிரகிருதி மாயை அசுத்த மாயையின் காரியமான கலையினின்றும் தோன்றியது. பிரகிருதி மாயையின் காரியங்கள் ஆன்ம தத்துவங்கள். அத்தத்துவங்களாலானது பருவுடலும் அதன் கண்ணுள்ள கருவி கரணங்களும். எங்கும் வியாபகமாக உள்ள ஆணவ மலம் அசுத்தமாயையிலும் விரவி நிற்பது. ஆதலின் அசுத்தமாயை மயக்கம் செய்வது. அசுத்த மாயை வழியே பருவுடலிலும் அதன்கண்ணுள்ள கருவி கரணங்களிலும் தத்துவங்களாக நின்றவின் ஆன்மாவுக்குப் பொருள்களை மயங்கி அறிவிப்பது. ஆதலின் நான் உலக இன்பங்களை நிலையானவை என்று அவற்றை நாடிச் சென்றேன். நீ என் பருவுடலில் இடங்கொண்டபின் உன் சந்நிதிச் சிறப்பினால் என் பருவுடலில் விரவி நிற்கும் ஆணவமலம் வலி மடங்கி விட்டது. ஆதலின் இனி எனக்கு மயக்க உணர்வோ அதன் காரணமாக உலக இன்பங்களில் நாட்டமோ இல்லை. என் கருவி கரணங்கள் எல்லாம் உன் சந்நிதிச் சிறப்பால் சிவகரணங்களாயின. என் கன்மமலத்தின் சஞ்சிதவினை உன்னால் முன்பே எரித்தழிக்கப்பட்டுவிட்டது. பிராரத்தவினையை நான் நுகருழி அஃது என் உடலுமாய்க் கழிகின்றது. அவ்வாறு நான் நுகரும் பொழுது செய்யும் ஆகாமிய வினைகள் சிவகரணங்களாலும்

சிவகருவிகளாலும் செய்யப்படுதலின் அவ்வாகாமிய வினைகள் என்னுடையன அல்ல. அவற்றை நீயே ஏற்றுக்கொள்கின்றாய். நான் இப்பருவுடலை எடுத்தன் பயனாகப்பிறப்பிறப்பைக் கடந்து விட்டேன். வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறுகின்றேன் என்றவாறு.

இப்பகுதிக்கு, இவ்வாறன்றி வீரசைவ நெறியினர் தங்கள் உடலில் சிவலிங்கம் தரிப்பதைக் குறிப்பது என்றும், நம் அடிகள் வீரசைவ நெறியினர் என்றும் உரைத்தாருமுண்டு.

வீரசைவர்கள் சிவலிங்கம் தரித்தல் அவர்களாகவே தங்கள் உடம்பில் தரித்துக் கொள்வதாகும். குடும்பத்திலுள்ள மூத்தோர் தங்கள் குழந்தைகளுக்கு விவரமறியாத குழந்தைப்பருவத்திலேயே சிவலிங்கம் அணிவித்தலும்; ஏற்கனவே சிவலிங்கம் தரித்துள்ள பெண் சூலுற்றால் கருவிலிருக்கும் மகவிற்பொருட்டு அப்பெண்ணுக்கு மற்றொரு சிவலிங்கம் அணிவிப்பதும் மரபு என்றும் கூறுவர். அவ்வாறு தரித்துள்ள சிவலிங்கங்கள் நம் வணக்கத்துக்கும் வழிபாட்டுக்கும் உரிய தவவேடங்கள் என்ற அளவே கொள்க.

ஈண்டு நம் அடிகள் குறிப்பது மலபரிபாகம் எய்திய பக்குவ ஆன்மாக்களின் பரு உடல்களில் இறைவன் தானாகவே இடங்கொள்வதாகும். இஃதும் வீரசைவர் சிவலிங்கம் தரித்துக் கொள்ளும் நிலையும் வேறு வேறுளவை. மலபரிபாக முற்ற வீரசைவர்கள் உடலில் இறைவன் தானே எழுந்தருளி இடங்கொள்ளும் நிலையும் இங்கு நம் அடிகள் கூறும் நிலையும் ஒன்றே. நம் அடிகள் காலத்தில் வீரசைவநெறி நம் தமிழகத்தில் நிலவியதாக வரலாறு இல்லை.

இனி உன்னை என் இரக்கேன் ஏ - நீ என் பருவுடலில் இடம் கொண்டாய். அதன் காரணமாக நான் மானிடப்பிறவி எடுத்ததன் நோக்கமான வீட்டுலகை நோக்கிச் செல்லும் பேறு பெற்றேன். வீடுபேறு எய்துவதனிலும் மேலான பேறு வேறு இல்லை. ஆதலின் நான் உன்னிடம் வேண்டிப் பெற வேண்டியது ஒன்றும் இல்லை என்றவாறு. **ஏ - ஈற்றசை.**

இத்திருப்பாடல், இறைவன் ஆன்மாவின் பருவுடலிலுள்ள உள்ளத்தில் அணை இல்லாத ஆற்று வெள்ளம் போல் பாய்ந்து அங்கு நிலை பெறுவதால்,

ஆன்மா, சிவாநந்தம் நுகர்கின்றது என்பதையும் அந்நுகர்ச்சிக்கு அடையாளமாகக் கோதிலா அமுதின் சுவை இன்பத்தையும் கொழுஞ்சுடர் மலையின் காட்சி இன்பத்தையும் உவமை காட்டுகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “அநுபோக இலக்கணம்” புலனாதல் பெற்றோம்.

393. இரந்திரந் துருக என்மனத் துள்ளே

எழுகின்ற சோதியே யிமையோர்

சிரந்தனிற் பொலியுங் கமலச்சே வடியாய்

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

நிரந்தவா காய நீர்நிலந் தீகால்

ஆயவை யல்லையா யாங்கே

கரந்ததோ ருருவே களித்தன னுன்னைக்

கண்ணுறக் கண்டுகொண் டின்றே.

௬

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானே; நின் திருவருளே இடையறுது வேண்டி உருகும் பொழுது, என் உள்ளத்தின் உள்ளே ஓங்கும் ஒளியே; தேவர்களின் சென்னிமிசை விளங்குகின்ற தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருவடியினாய்; வரிசைப்படுத்தப்பட்டுள்ள வானும் நீரும் நிலனும் நெருப்பும் காற்றுமாகி; அவை அல்லையுமாய்; அவ்வாறு மறைந்துள்ள ஒப்பற்ற வடிவினனே; இப்பொழுது உன்னைக் கட்டிலனாகும் வண்ணம் பார்த்துப் பெருமகிழ்ச்சியுற்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” - என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க; மூன்றாமடியி லுள்ளவற்றை ஆகாயம் கால் தீ நீர் நிலம் என்று வரிசைப்படுத்திக்கொள்க; ஈற்றிலுள்ள “இன்றே” என்பதை அவ்வடியிலுள்ள “உன்னை” என்பதன் முன்வைக்க; “களித்தனன்”

என்பதைக் “கண்டு கொண்டு” என்பதன் பின் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

இரந்து இரந்து உருக - முனைப்பு நீக்கி நின்று தொடர்ந்து உன்னை வேண்டி நின்று. “இரந்து இரந்து” என்ற அடுக்கியதால் “உருக” என்பதையும் “உருக உருக” என்று அடுக்கிக் கொள்க. ஈரிடத்தும் அடுக்குக்களில் முன்னையன பன்மைப் பொருளிலும் பின்னையன தொறுப்பொருளிலும் வந்தன. தன்முனைப்பு நீங்கியதாலும் உருக்கம் ஏற்பட்டதாலும் நெஞ்சம், ஆணவமலத்தின் பிணிப்பு இளகி இறைவன் எழுந்தருளத் தகுதி பெற்றது. ஆணவமலம் முற்றிலும் வலிமடங்கிய சீவபோதம் கெட்டபின் பின்பு சிவ மயமான முத்தி எய்தும்.

ஈண்டு;

“அறிவொன் றறநின் றறிவா றறிவில்
பிறிவொன் றறநின் றபிரா னலையோ
செறிவொன் றறவந் திருளே சிதைய
வெறிவொன் றவரோ டுறும்வே லவனே”

(கந்தரனுபூதி 48)

என்றது நினைக. மேலும் 185-ம் திருப்பாடலில் “உள்ளத்தார்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட தணிகைப்புராணம் களவுப்படலம் 100-ம் பாடல் காண்க.

“நல்லசிவ தன்மத்தால் நல்லசிவ யோகத்தால்
நல்லசிவ ஞானத்தால் நானழியும் - வல்லதனால்
ஆரேனு மன்புசெயி னங்கே தலைப்படுங்காண்
ஆரேனுங் காணா அரன்”

(திருக்களிற்றுப்படியார் 15)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வதும் இந்நிலையையே.

என் மனத்து உள்ளே எழுகின்ற சோதியே - சிவபரஞ்சடர் இடைவிடாது செய்து வரும் அருட்செயல்களை உணரும் தோறும் அவனிடம் பத்தி மிகும்; அப்பொழுது மனத்தில் அருளொளி விளங்கி இன்ப முண்டாகும் என்றவாறு.

இதனை

திருச்சிற்றம்பலம்

“ அன்புறு சிந்தையின் மேலெழு மவ்வொளி
இன்புறு கண்ணியொ டேற்க விசைந்தான்;
துன்புறு கண்ணியைந் தாடுந் தொடக்கற்று
நண்புறு சிந்தையை நாடுமின் நீரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 281)

என்றதிற் காண்க.

இமையோர் சிரந்தனில் பொலியும் கமலச் சேவடியாய் -
இமையோர் - கண்களை இமைக்காதவர்கள்; தேவர்கள் சிரம்தனில்
பொலியும் - தேவர்களுக்கு ஓரொருகால் புறத்தே மட்டும் அருள் புரிபவன்.
சேவடியாய் - அவ்வாறு அருள்புரியும்பொழுதும் சேவடிகளை மட்டும்
தருபவன். ஆனால் நம் அடிகளின் உடலையே தன் கோயிலாகக் கொண்டு
அகத்தேயும் நின்று அருள் புரிபவன். அவ்வாறு அருளும் பொழுது சேவடி
மட்டுமன்றித் தன்னையே முழுவதும் தருபவன். இவ்வேறுபாட்டுக்குக் காரணம்
தன்முனைப்புடன் கூடிய தேவர்கள் வழிபாடு, தங்கள் பதங்களைக் காத்துக்
கொள்ளவும் மேற்பதங்களை வேட்டும் செய்யும் காமிய தவங்களாம்; நம்
அடிகளின் தவம் மலபரிபாக மெய்தியோர் செய்யும் வீடும் வேண்டா விறலுடன்
புரியும் சிவபத்தி மட்டுமே கொண்டு செய்யும் நித்காமிய தவமுமாம்.

கமலச்சேவடி - கமலம் ஈண்டுச் செந்தாமரைமலரைக் குறித்து நின்றது.
அது வடிவத்தால் சிவபெருமான் திருவடிகளுக்கு உவமையாயிற்று. சேவடி
- செம்மையான அடிகள் என்றலுமாம். செம்மை - இனித் திருத்தம் தேவை
இன்றி இயல்பாகவே திருத்தமாக உள்ள திருவடிகள். அடியார்களின்
ஆணவமலத்தின் பிணிப்பை நீக்கி அவர்களைச் செம்மை செய்யும் திருவடிகள்
எனலுமமையும். அடியார்கள் தூவிய தாமரை மலர்கள் தங்கும் திருவடிகள்
என்பர் திரு.மா.வே.நெல்லையப்ப பிள்ளை அவர்கள்.

நிரந்த ஆகாயம் கால் தீ நீர் நிலம் ஆய் - நிரந்த - முறையாக
வரிசைப் படுத்தப்பட்டுள்ள ஐம்பூதங்களும் ஒன்றை அடுத்து மற்றொன்று

அமைக்கப்பட்டுள்ள வரிசை குறித்தது. செய்யுளாதலிற் பாடலில் முறைமாரியுள்ளன. **நிரந்த** - எங்கும் பரவியுள்ள என்ற பொருளில் ஆகாயத்துக்கு மட்டும் புணர்த்துரைத்தலுமொன்று. **நிரந்தர** என்பது பிழையான பாடம்.

ஆகாயம் கால் தீ நீர் நிலம் - என்ற ஐம்பூதங்களும் சடப்பொருள்கள். இறைவன் அவற்றுள் எழுந்தருளி இருந்து இயக்க இயங்குகின்றன. அவை இறைவனின் திருமேனிகளான அட்டமூர்த்தங்களில் அடங்குவன. **ஆய்** - இறைவன் அவற்றுள் எழுந்தருளியுள்ள நிலை குறித்தது முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 137 முதல் 141 முடிய அருளிச் செய்தவையும் ஆண்டு உரைத்தவையும் காண்க.

அவை அல்லை ஆய் - ஐம்பூதங்களும் **ஆய்** - என்ற சொல்லாற்றலாலே. அவ்வாறு ஆவதன் முன் இறைவனுக்கு ஒரு நிலை இருந்தது. அஃதவன் சொருபநிலை. எனவே ஐம்பூதங்கள் இறைவனல்ல என்பன பெற்றும். மேற்குறித்த போற்றித் திருவகவல் பகுதியின் விளக்க உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் (4-64-6) காண்க.

ஆங்கே கரந்தது ஓர் உருவே - **ஆங்கே** - அப்பஞ்ச பூதங்களிடத்தே எனலுமாம். **கரந்தது ஓர் உருவே** - உருவம் என்பது கட்டிலனாகும் வண்ணம் வெளிப்பட நிற்பது, ஈண்டு இறைவன் ஐம்பூதங்களில் அவ்வப் பூதங்களாகவே அவற்றுள் கரந்து நின்றலின் அவன் உருவம் கட்டிலனதில்லை. ஆதலின் அந்த உருவம் ஒப்பற்ற உருவமாயிற்று. **ஓர்** - ஒப்பற்ற.

இன்று - தில்லைப்பதியில் நிற்கும் இப்பொழுது. அன்று திருப்பெருந்துறையிலும் பின்னர்த் தலயாத்திரையில் நான் வழிபட்ட தலங்களிலும், உன்னை ஞானாசிரியக் கோலத்திற்கண்டேன். உன் ஆணைப்படி தில்லை எய்திய இன்று உன்னை அம்பலவாணனாகக் காண்கிறேன் என்றவாறு.

உன்னைக் கண்ணுறக் கண்டு கொண்டு - **உன்னை** உன் அம்பல வாணக் கோலத்தை. **கொண்டு** - துணைவினை. **களித்தனன்** - உலக முழுவதும் வடிவான விஸ்வரூபியாகவும் உலக உயிர்களின் உயிரான விஸ்வாந்தர்யாமியாகவும், உலகத்துக்கு அப்பாற்பட்ட விஸ்வாதிகனாகவும், உலகை இயக்கும் தலைவனான விஸ்வநாதனாகவும் உலக உயிர்களால்

வழிபடப்பெறும் விஸ்வசேவியனாகவும் வடிவமற்று நிற்கும் உன்னை இன்று தில்லையில் அம்பலவாணனாகக் கண்டதால் பெருமகிழ்ச்சி எய்தினேன் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடல் சொருப நிலையில் கட்புலனாகாத இறைவனைத் தில்லையில் கட்புலனாகும் வண்ணம் அம்பலவாணக் கோலத்தில் கண்டு உயிர் சிவானந்தம் நுகர்தலையும் அந்நுகர்ச்சியின் அடையாளமாகப் பெரு மகிழ்ச்சி எய்துதலையும் கூறுகின்றது. இவற்றால் இப்பதிகக் கருத்தான “**அநுபோக இலக்கணம்**” புலனாதல் காண்க.

394. இன்றெனக் கருளி யிருள்கடிந் துள்ளத்
 தெழுகின்ற ஞாயிறே போன்று
 நின்றநின் தன்மை நினைப்பற நினைந்தேன்
 நீயலாற் பிறிதுமற் நின்மை
 சென்றுசென் றணுவாய்த் தேய்ந்துதேய்ந் தொன்றும்
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 ஒன்றுநீ யல்லை யன்றியொன் றில்லை
 யாருன்னை யறியகிற் பாரே.

எ

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானே, பௌதிக இருளை மடக்கி மண்ணுலகில் எழுகின்ற செங்கதிரவனை ஒத்து இன்று என் ஆணவ மலத்தின் வலிமையை மடக்குவதாகிய அருளைப்பறிந்து; என் நெஞ்சினுள் நின்ற நின் இயல்பு, உன்னையல்லால் வேறு ஒன்றும் இல்லாத உன் வியாபகத் தன்மையாகும்; அஃது ஆன்மாவுடன் ஒருங்கிணைந்து நிற்கும் உனக்கு வேறுகச் சீவான்மா என்ற ஒன்றை உணராததாகும்; அந்நிலை, மும்மலங்களும் தேய்ந்து தேய்ந்து சென்று முடிவில் பரமபதி ஒன்றையே எய்துவதாகும்; அப்பொழுது உன்னையன்றி வேறு ஒரு பொருளின் உண்மை உணரப்படாததாகும்; அந்தத் திரிபுடியற்ற தியான நிலையில் ஆன்மா என்ற ஒரு பொருள் இருப்பதையும் நினையாது தன் முனைப்பற்று, உன்னையே தியானம் செய்கின்றேன்; சத்து அசத்துப் பிரபஞ்சப் பொருள்களில் எதுவும்

நீ அல்லே; நினை நீங்கித் தனியாக நிற்கும் இயல்பும் அவற்றில் எதற்கும் இல்லை; உன்னை உள்ளவண்ணம் அறியவல்லவர் யாருளர்?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலைத் “**திருவாசகத்தின் உயிரானபகுதி**” என்று கவிபரச அவர்கள் உள்ளம் நெகிழ்ந்து உரைப்பர். இதற்குத் தவத்திரு பாம்பன் குமரகுருதாச சுவாமிகள் செய்த விளக்கத்தை மிகவும் போற்றுவர். சுவாமிகள் **பரிபூரணனந்தபோதம்** என்ற ஓர் அருமையான நூல் செய்தார்கள். அதற்கு அவர்களே “**சிவஞரியப் பிரகாசம்**” என்னும் பெயருள்ள உரையும் வகுத்தார்கள். இத்திருவாசகப் பாடலுக்கான சுவாமிகளின் விளக்கம் மேற்கண்ட பரிபூரணனந்தம் 23-ம் பாடல் உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. இப்பெருமக்கள் இருவரின் திருவடிகளையும் வணங்கி வழிபட்டு இங்கு இத்திருப்பாடலுக்குப் பாம்பன் தபோதனர் விளக்கத்தின் அடிப்படையில் உரைகாண்பாம். திருவாசகம் முழுவதும் ஆங்கிலத்தில் மொழி யெர்த்த திருவாசகமணி K.M.பாலசுப்பிரமணியம் B.A., B.L., அவர்கள் இப்பாடலின் மொழிபெயர்ப்பிற்கான குறிப்புரையில் இப்பாடலில் இஃது ஓர் அசல் கோஹினூர் (It is a Veritable Kohinoor) என்றுரைத்ததையும் நாம் மனம் கொள்ளல் வேண்டும்.

இத்திருப்பாடலை “திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே;” இருள் கடிந்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று; இன்று எனக்கு அருளி; உள்ளத்து நின்ற நின் தன்மை; நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை (ஆகும்) (அவ்வியல்பு) சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும் (நிலையாகும்); (அதனை) நினைப்பற நினைந்தேன்; ஒன்று நீ அல்லே, (நீ) அன்றி ஒன்று இல்லை; உன்னையார் அறியகிற்பார் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

இருள் கடிந்து உள்ளத்து எழுகின்ற ஞாயிறே போன்று இருள் கடிந்து - உவமையில் பௌதிக இருளின் ஆற்றல் மடக்கப்பட்டது கூறலின் பொருளில் ஆணவ மல இருளின் ஆற்றல் மடக்கப்பட்டதும் கொள்க. இருள், ஆணவ மலம் இரண்டும் உள்பொருள்கள் அவை அழிவதில்லை*

* ஊழிக்காலத்தில் பௌதிக இருள் அழியும் நிலை வேறு. அதனை நண்டு உவமையில் கொள்ளற்க.

கடிந்து - என்று ஈண்டு இரு இருள்களின் ஆற்றல் மடக்கப்பட்டதைக் குறிப்பதாகும்.

எழுகின்ற ஞாயிறு போன்று - பூவுலகில் உதிக்கின்ற செங்கதிரவனைப் போல் என்றது உவமை. இவன் எழுவது மண்ணுலகில். எழுந்த இவன் மாலையில் மேற்கடலில் மறைவான். இந்த உவமைக்கு பொருள் உள்ளத்து எழுகின்ற சிவபெருமான், இவன் எழுவது பக்குவ ஆன்மாக்களின் **உள்ளத்தில்** ஆகும். அவ்வாறு எழுந்தபின் அவன் என்றும் மறைவதில்லை. மீண்டும் எழுதலும் மறைதலுமின்றி நெஞ்சில் நிலைத்துவிடலின் **நின்று** என்றார். **இருள் கடிதல்** - ஈண்டு மலபரிபாகம் வருவித்தலை உணர்த்தி நின்றது. ஈண்டு;

“மன்னு மிருகை மதிதுரந்த வாறன்பின்
மன்னு மரணே மலந்துரந்து - தன்னின்
வலித்திரும்பைக் காந்தம் வசஞ்செய்வான் செய்தல்
சலிப்பில் விகாரியலன் றுன்.” (சிவஞானபோதம் சூ.11
அதி.2-உ.வெ.2)

எனவரும் நம் ஞானசாத்திரமும் அதற்கு மாபாடியமும் காண்க.

இன்று எனக்கு அருளி - **இன்று** - உன் ஆணைப்படி திருப்பெருந்துறையினின்றும் தலயாத்திரையாக வந்து தில்லையில் பொன்னம்பலத்தில் உன் திருமுன் நிற்கும் இந்த நாளில். **அருளி** - சத்திநி பாதம் நிகழ்வித்து. இது மேற்குறித்த இருள் கடிதல் நிகழ்ந்த உடனே எய்துவதாகும்.

உள்ளத்து நின்ற நின் தன்மை - **உள்ளத்து** - ஆன்மாவுள் என்றுரைப்பினு மொக்கும். **தன்மை** - உன்னையல்லாது வேறு ஒன்றும் இல்லாத முறையில் யாண்டும் பரவியுள்ள உன் வியாபகத்தன்மை. அதனையே ஈண்டு **நீ அலால் பிறிது மற்று இன்மை** என்றருளினார். இதனை;

“சச்சிதானந்த ரூபியாய்; “சத்” “அசத்” பிரபஞ்சத்துக்கு அன்னியமாய், வியாப்பியமாய் உள்ள சிவன், பிரபஞ்ச சப்தத்தினால் சொல்லப்படுகின்றான்”

(அஜிதாகமம்)

ஈண்டு, முன்னம் 193-ம் திருப்பாடலில் “முற்றுமாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருவாசகம் 317-ம் பாடலும் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட (திருமுறை 3-10-8) பாடலும் பார்க்க. **மற்று** - அசை நிலை.

அந்த நின் தன்மை; **சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும்** (நிலையாகும்). சீவான்மா என்று உனக்கு வேறாக ஒன்று இல்லை என்னும் வண்ணம் நீ சீவான்மாவுடன் ஒன்றி நிற்கின்றாய். அந்தக் கலப்பு நிலையிலேயே சீவான்மாவுடன் அதன் பருவுடலோடும் அதன் உள்ளுடம்பாகிய புரியட்டக தேகத்தோடும், அவ்வுடலின் உள் உடல்களாகிய குண உடம்பு கஞ்சக உடம்பு காரண உடம்புகளோடும் விரவி ஆணவமலத்தில் கிடக்கின்றாய்; இப்பொழுது நீ, அநாதியாக உள்ள ஆணவமலம், பின்னார் கிடைத்த பருவுடல் முதலிய ஐந்து உடம்புகளாகிய மாயேயங்களின் வடிவில் மாயாமலம், அவ்வுடல்களிலின் இயக்கங்களாய் வரும் கன்மமலம் என மும்மலங்களின் பிணிப்புடையை. சீவான்மா இறைவனை நோக்கிச் செல்லச் செல்ல இம்மலப்பிணிப்புக்கள் சிறிது சிறிதாகத் தேய்ந்து தேய்ந்து அச்சீவான்மா, தன் இருப்பையும் உணராது சிவம் என்ற உன்னை மட்டுமே உணர்கின்றது. அந்த நிலையையே ஈண்டு **தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றும்** என்றார். **அணு** - தேய்ந்து தேய்ந்து அணுவைப் போல மிகச்சிறிதாகும் என்றவாறு. உவமை ஆகுபெயர். **ஒன்றும்** - சீவான்மா தன் இருப்பையும் உணராது திரிபுடி இன்றிச் சிவன் ஒருவனையே தியானிக்கும் நிலை.

நினைப்பு அற நினைந்தேன் - ஆன்மா தன் இருப்பையும் உணராத திரிபுடியற்ற தியானநிலை.

ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் பத்தாம் சூத்திரமும் அதன் முதலதிகரணத்துக்கான மாபாடியமும் பார்க்க.

ஒன்று நீ அல்லை - ஒன்றும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க.

ஒன்று நீ அல்லை என்றதன் பின் “ஆயினும்” என ஒரு சொல்வருவித்து “ஒன்றும் நீ அல்லையாயினும் நீ அன்றி ஒன்று இல்லை” என்று கூட்டி - “இவ்வுலகப் பொருள்களுள் ஒன்றும் நீ அல்லையாயினும் நீ இல்லாத பொருளே இல்லை” என்று உரைக்க. மீண்டும் “ஆயினும்” என்று ஒரு

சொல் வருவித்து யார் உன்னை அறிய கிற்பாரே என்று கூட்டி “ஆயினும் உன்னை அறிய வல்லவர் யாருள்?” என்று முடித்துக் கொள்க. “கில்” ஆற்றலுணர்த்தும் இடைச்சொல். வினா, ஒருவருமில்ர் என்ற எதிர்மறை விடைகுறித்தது.

இத்திருப்பாடலில் “நீயலாற் பிறிது மற்றில்லை” “ஒன்று நீ அல்லே யொன்றில்லை” - என்றபகுதிகளால் ஏகான்மவாதம் கூறப்பட்டதாக மயங்கற்க. மும்மலங்களும் ஆன்மாவின்கண் வலி மடங்கி நின்றல் கூறப்படுதலின் பாசமும், ஆன்மா, திரிபுடியின்றி தியானம் செய்யும் நிலை கூறப்படலின் பசுவும், அந்தத்தியானத்தில் இருள் கடிந்து எழுகின்ற ஞாயிறு போல இறைவன் எழுந்தருளுதலும் கூறப்படலின் பதியும் உள்ள உண்மையை நிறுவும் நிலையும் கூறலின் இது சைவ சித்தாந்தமே எனக் கொள்க.

இத்திருப்பாடல் பரிபாகமுற்ற ஆன்மாவின் உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்திருத்தலும் அதன் பயனாக ஆன்மா மல இருள் நீங்கி நுகரும் இன்பமும் கூறுகின்றது. இவற்றால் இந்தப் பதிகக் கருத்தான “அநுபேக இலக்கணம்” புலனாதல் காண்க.

395. பார்பத மண்ட மனைத்துமாய் முளைத்துப்

பரந்ததோர் படரொளிப் பரப்பே

நீருறு தீயே நினைவதே லரிய

நின்மலா நின்னருள் வெள்ளச்

சீருறு சிந்தை யெழுந்ததோர் தேனே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

யாருற வெனக்கிங் காரய லுள்ளார்

ஆனந்த மாக்குமென் சோதி.

அ

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே உலகங்கள் அவற்றிலுள்ள பதவிகள், அவற்றைக் கொண்டுள்ள அண்டங்கள் ஆகிய

எல்லாப் பொருள்களுமாய் அவற்றில் படர்ந்துள்ள ஒளிப்பிழம்பே; நீரில் கலந்துள்ள நெருப்புப் போன்றவனே; நினைப்பதற்கும் அருமையான மாசற்றவனே; உன் திருவருள் வெள்ளம் பாயும் சிறப்புள்ள தொண்டர்களின் உள்ளத்தில் தோன்றும் ஒப்பற்ற தேன் போன்றவனே; எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சியை விளைவிக்கும் என் ஒளியே; இவ்வுலகில் எனக்கு உறவினர் எவர்; அயலவர் எவர்?

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே” என்பதைப் பாடலின் முன் வைக்க; ஈற்றடியிலுள்ள “ஆனந்தமாக்குமென் சோதி” என்பதை அவ்வடியின் முதலிற் கொள்க. “யாருறவுவெனக்கிங்கு” என்பதை “இங்கு எனக்கு யாருறவு” என்று மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பார்பதம் அண்டம் அனைத்தும் ஆய் - பார் - உலகங்கள். இங்கு இருநூற்று இருபத்து நான்கு புனங்கள் அனைத்திலும் உள்ள உலகங்களைக் குறித்து நின்றது. அவை காலாக்கினி ருத்திரர் எழுந்தருளியுள்ள இடம் முதல் நாதத்துவத்தில் உள்ள உலகங்கள் வரை அனைத்தையும் குறிக்கும். **பதம்** - பதவிகள். ஈண்டுக் காலாக்கினிருத்திரரின் கீழ் பணியாற்றுவோர் முதல் சாதாக்கிய தத்துவத்திலுள்ள பிரணவர் முதலியோரும் அனுசதாசிவர் முதலியோரும் வகிக்கும் பதவிகள் குறித்து நின்றது. இவர்களுக்கு மேல் விந்து, நாத தத்துவங்களிலும் உயிர்கள் உள்ளனவேனும் அவை தனித்தனியே தவமுயன்று மேற்சென்று வீடு பெறுதல் மாத்திரம் செய்வன; அவை பதங்களை வகிக்கும் அதிகார மலமற்றவை ஆகும்.

அண்டம் - பல உலகங்களின் தொகுப்பு. அவ்வாறுள்ள அண்டங்கள் எண்ணற்றவை. எனவே அவற்றில் உள்ள உலகங்களும் அவற்றை ஆளும் பதங்களும் எண்ணற்றவை என்பது பெற்றும். **அனைத்தும் ஆய்** இவ்வுலகங்கள், பதங்கள் அண்டங்கள் எல்லாவற்றுள்ளும் இறைவன் எழுந்தருளி அவற்றை இயக்குகின்றான் என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

ஊனாயுயிர் புகலாயக லிடமாய்முகில் பொழியும்
வானாய்வரு மதியாய்விதி வருவானிடம் பொழிலின்
தேனாதரித் திசைவண்டின மிழற்றுந்திருச் சுழியல்
நானாவித நினைவார்தமை நலியார்நமன் தமரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-82-1)

என்பது காண்க. மேலும் 190-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட
(திருமுறை 7-1-7) பாடல் நினைக.

ஆய் - ஆக்கி எனப்பிறவினையாக்கி நிமித்த காரணனாய் நின்று அவற்றைத்
தோற்றுவித்து எனலுமமையும்.

முளைத்துப் படர்ந்தது ஓர் படர் ஒளிப்பரப்பே; முளைத்து - பார்பதம்
அண்டம் அனைத்தும் முளைப்பதற்கு நிமித்த காரணமாகி எனலுமாம்.
படர்ந்தது ஓர் படர் ஒளிப்பரப்பு - வடமுகாக்கினியாகக் கடலினின்று
மேலெழுந்து உலகங்கள் அனைத்திலும் படர்ந்து அவற்றை மாயையுள்
ஒடுங்கச் செய்யும் நெருப்புழி நிகழ்வதற்கு நிமித்த காரணனே எனலுமாம்.
எங்கும் படர்கின்ற ஒளியின் பரப்பாகிய சிதாகாயம் என்பர் திரு.
தேசிகரவர்கள். **பரந்தது** - என்பதை வினையாலனையும் பெயராகக் கொண்டு,
அவ்வாறு பரந்தது, ஒப்பற்றதும் ஒரே பொருளுமாகிய சிதாகாயமே
எனலுமொக்கும்.

நீர் உறு தீயே - தண்ணீரிலும் வெப்பம் விரவியுள்ளது. தண்ணீரில்
வெப்பமானியை வைக்கின் அதிலுள்ள வெப்பத்தைக் காட்டும். அந்த வெப்பம்
தீயின் குணம். அது பொருளாய் புலப்பட்டு நிலலாது ஆற்றலாய் தண்ணீரின்
பரப்பு முற்றிலும் கலந்து நிற்கும். இறைவனும் எல்லாவற்றுள்ளும் புலப்படாது
சத்தி வடிவமாய் விரவி நிற்பன் என்றவாறு.

“ எங்கு மெவையு மெரியுறு நீர்போலேகம்
தங்குமவன் தானே தனி”

(திருவருட்பயன் 8)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வது காண்க.

“ ஏகா ஹம்ஸ: புவனஸ்யாய
மத்யே ஸ ஏவாக்நிகி ஸலியே
ஸம் நிமிஷ்டக”

(பொருள் :- தண்ணீரிலே நெருப்புக் கலந்திருப்பது போல ஒருவனாகிய இறைவன் இவ்வுலகத்தில் கலந்திருக்கின்றான்)

(சுவேதாசுவதர உபநிஷத் 6-வது பாகம் 15-வது மந்திரம்)

என்பதும் உள்ளம் கொள்க.

நீர் - இறைவனை நீரில் ஆவாகனம் செய்தலைக் குறிப்பிட்டு அருள் வடிவாகிய நீர் என்றார் திரு.பாரதியாரவர்கள்*

நினைவதேல் அரிய நின்மலா - நினைவதேல் - தியானம் செய்து நோக்கினால். ஏல் - வருங்கால வினையெச்ச விருதி. அரிய - திரிபுடியற்ற தியானத்தில் புலப்படுவன், ஆதலின் புலப்படாத என்னுது புலப்படுவதற்கு அரிய என்றார். நினைவதேல் அதற்கு அரிய என ஒரு சொல் வருவித்துக் கொள்க. நின்மலன் - இயல்பாகவே பாசங்களினங்கியவன். சூடம் தனவே நம :- என்பது சிவாட்டோத்திர சத நாமங்களில் ஒன்று “நுண்ணிய உடம்பையுடையனே வணக்கம்” என்பது பொருள். முன்னம் சிவபுராணம் 35-ம் “நுண்ணியன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

* திருத்தனைத் திசைநான்முகன் தந்தையைத்

தேவ தேவனை மூவரில் முன்னிய

விருத்தனை, விளங்குஞ் சுடர்ச்சோதியை

விண்ணை மண்ணினைக் கண்ணுதற்குடிய

அருத்தனை, அரியைப் பரிகீரிய

வப்பனை அப்பிலா ரமுலாய் நின்ற

கருத்தனைக் களிவண்டறையும் பொழில்

கண்ணமங்கையுள் கண்டுகொண்டேனே

(நாலாயிர திவ்வியப்பிரபந்தம் பெரிய திருமொழி 7-10-7)

நின் அருள் வெள்ளச் சீர் உறுசிந்தை - சீர் - ஈண்டு தீவிரதர சத்திநிபாதமாகிய சிறப்புக் குறித்து. அஃது அருள் வெள்ளம் பாய்ந்ததால் நிகழ்ந்தது. முன்னமும் சிவபுராணம் 83-ல் “ஊற்றான உண்ணாரமுதே” என்றது நினைக. **சிந்தை** - ஈண்டு மனம் என்ற அளவில் நின்றது.

எழுந்தது ஓர் தேனே - இறைவனைத் தேன் என்றமையால் மனத்தை மலராகக் கொள்க. அது பதினாறு இதழ்கள் கொண்ட தாமரை மலராகச் சிவாகமங்களில் குறிப்பிடப்படுவதாகும். தேன்பற்றி முன்னம் நூற்சிறப்பில் உரைத்தவை நினைக.

ஆனந்தம் ஆக்கும் என் சோதி - போகப் பொருளாகிய தேனின் நுகர்ச்சி களிப்பாகிய ஆனந்தம் பயப்பது. அஃது அறிவுடைமையின் பேறு. அறிவு, ஞானமாகிய ஒளிவடிவம், ஞானமாகிய சிவம் மலரில் நறுமணம் போன்று ஆன்மாவினிடத்துச் சிவானந்தத்தைத் தோற்றுவிப்பது என்றவாறு.

இங்கு எனக்கு யார் உறவு யார் அயல் - இது சமதிருஷ்டி என்று வேதங்களில் வழங்கப்படும்.

அயல் - உறவு அல்லாத அன்னியர். பகை பற்றிக் கூறுமை காண்க. இறைவனின் எண்குண வியாபகத்துள் அடங்கி விட்டமையின் தமக்கென்று தனியாக உறவும் அயலுமின்மை கூறப்பட்டது.*

இத்திருப்பாடலில் ஆன்மா சிவவியாபகத்துள் அடங்கிச் சிவானந்தம் நுகர்வதால் இவ்வுலகில் அதற்காகத் தனிப்பட்ட உறவும் அயலுமில்லா நிலையை எய்தியது கூறப்படுகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “**அநுபோக இலக்கணம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

* ஒருபர மல்ல ிதாருவரைக் காணு

ஒருதவர்க் குண்டுக்கொல் உந்தீபற

உறவும் பகையுமென் றுந்தீபற

(அவிரோத உந்தியார்)

396. சோதியாய்த் தோன்று முருவமே யருவாம்
 ஒருவனே சொல்லுதற் கரிய
 ஆதியே நடுவே யந்தமே பந்தம்
 அறுக்குமா னந்தமா கடலே
 தீதிலா நன்மைத் திருவருட் குன்றே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாதுநீ போவதோர் வகையெனக் கருளாய்
 வந்துநின் னிணையடி தந்தே.

க

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானே; ஒளிமயமாகக் காட்சி தரும் வடிவமே; வடிவமற்ற ஒருவனே; சொற்பதம் கடந்த முதற்பொருளே; நடுப்பொருளே, முடிவாக உள்ளவனே; மலபரிபாகம் அருளும் களிப்பு வாரியே. தீமையை இல்லையாகச் செய்யும் நன்மையாகிய திருவருள் மலையே; நீயாகத் தேடி வந்து திருவடி தீக்கை நல்கிய பின் என்னை விட்டு நீங்கும் முறைமை எவ்வாறு?

(வி-ரை)

சோதியாய்த் தோன்றும் உருவமே - சோதி - ஞானமயமாக உள்ள ஒளி. மெய்யுணர்வுள்ள அடியார்களுக்கு இறைவன் ஞான ஒளிக்குள் குக்கும் சத்தியாய் மறைந்து நின்று அவர்கள் அகக்கண்ணுக்கு ஒளியாக மட்டும் புலப்படலின் சோதியே என்றார். அவர்களுக்கு உலக உருவங்கள் புலப்படா. நம் அடிகளுக்கு மட்டும் தெரிதலின் தோன்றும் என்றார். சோதி - கட்புலனாவதும் உருவப் பகுப்பற்றதுமான ஒளி. இஃது இறைவனின் அருவுருவ நிலையை வழுத்தியவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

ஒளியை யறியி லுருவு மொளியும்
 ஒளியும் உருவ மறியி லுருவாம்
 ஒளியி னுருவ மறியி லொளியே
 ஒளியு முருக உடனிருந் தானே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2637)

என்னும் திருமூல நாயனார் வாக்கைத் திருமுதலியாரவர்கள் விளக்க உரையுடன் காண்க.*

இனித் **தோன்றும் உருவமே** என்று கூட்டி ஞானசிரியனாகக் கட்டிலனாகும் வண்ணம் உருவத் திருமேனி தாங்கி வந்தவனே எனலுமாம். இஃது இறைவனின் உருவ நிலையை வழுத்தியவாறு.

அருவாம் ஒருவனே - அருஆம் - சொருப நிலையில் வடிவம் இல்லாமையாம் நிலையே உன் நிலை. **ஒருவனே** - பதிப்பொருள் ஒன்றே என்பது நினைக. ஒப்பற்றவனே எனலுமாம். முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 43-ல் “ஒருவன் என்ற ஒருவன்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

சொல்லுதற்கு அரிய ஆதியே - சொல்லுதற்கு அரிய - இறைவன் தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்து நிற்பவனாதலின் மாயேயமாகிய சொற்களால் அவனை முழுமையாக விளக்க இயலாது என்றவாறு. நால்வகை வாக்குக்கள் சுத்தமாயையின் காரியங்கள். மறைகளும் சிவாகமங்களும் அவ்வாக்குக்களால் ஆனவை. இறைவன் சுத்தமாயையில் எழுந்தருளி அதனை இயக்குபவன். உயிர்கள் தன்னை அறிந்து வழிபட்டுய்ய வேண்டும் என்ற பேரருளால் தன் இயல்பை ஒரு சிறிது மறைகளிலும் சிவாகமங்களிலும் அவனே உரைத்தான். அஃது இறைவனை முழுமையாகக் கூறியதாகாது. ஆதலின் **அரிய** என்றார். முன்னம் 214-ம் திருப்பாடலில் “வேதம்” என்றதன் கீழும் 392-ம் திருப்பாடலில் “மறையின் பொருளுமாய்” என்றதன் கீழும் உரைத்தவை காண்க. **ஆதியே** - எல்லாப் பொருள்களும் தோன்றுவதற்கு முன்பே உள்ளவனே.

நடுவே அந்தமே - “சொல்லுதற்கரிய” என்பதை இவை ஒவ்வொன்றனுடனும் கூட்டிச் **சொல்லுதற் கரிய நடுவே; சொல்லுதற்கரிய அந்தமே** - என்க. தோன்றிய பொருள்கள் அனைத்துக்கும் அவற்றின் நடுவாகவும் ஈருகவும் உள்ளவன் என்றவாறு. நிமித்த காரணமாய் நின்று சுத்தமாயையில் எவற்றுக்கும் தோற்றம், நிலைபேறு, ஒடுக்கம் என்ற

* தருமபுர ஆதீன வெளியீடு : எண் 918 பக்கம் 924 - 925

முன்றையும் செய்பவன் என்றும்; பிரகிருதிமாயையில் மும்மூர்த்திகளை அதிட்டித்து நின்று அவர்களை இயக்கித் தொழிகளையும் செய்பவன் என்றும் கொள்க.

பந்தம் அறுக்கும் ஆனந்தமாகடலே - பந்தம் அறுக்கும் - முத்தொழில்களை நிகழ்த்துவதன் மூலம் ஆன்மாக்களின் வினைப்பயன்களை அவை புசிக்கச் செய்து வினைக்கழிவும், ஆணவமலப்பற்றின் வலிமைக் குறைவும் நிகழச் செய்தலின் பக்குவம் வருவித்து மலபரிபாகம் எய்து விக்கின்றான் என்றவாறு. **ஆனந்தம் ஆக்கும் -** பந்தம் அறுத்தல் அவன் அருட்செயல் அச்செயலின் பயனாக ஆன்மா எய்துவது ஆனந்தம். ஆனந்த வடிவமாக இருப்பவனும் ஆனந்தம் தருபவனும் இறைவனே. “ஆனந்த சகாயன்” என்பது அவன் திருப்பெயர்களில் ஒன்று. **மாகடல் -** ஆனந்தத்தைச் சிறிது நுகர்ந்தாலும் பந்தமறும். அவன் ஆனந்தக் கடலாக உள்ளான் என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வினையாததொர் பரிசில்வரு பசுபாச வேதனையொண்
டனையாயின தவிரவ் வரு டலைவன்ன துசார்பாம்
கனையார்தரு கதிராயிர முடையவ் வவனோடு
முனைமாமதி தவழுமுயர் முதுகுன் றடைவோமே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-12-3)

என்பது காண்க.

தீது இலா நன்மைத் திருவருள் குன்றே -

தீது இலா நன்மைத் திருஅருள் குன்று :- தீது இலா - ஆணவமலத்தின் வலிமையாகிய தீமையை இல்லாமல் செய்கின்ற. அஃதாவது ஆணவ மலம் சக்தி மடங்கி இருக்கும்படிச் செய்கின்ற என்றவாறு. சிவஞான போதம் காப்புச் செய்யுளில் வரும் “மலை வில்லார்” என்பதில் “இல்லார்”

இல்லையாகச் செய்தார் எனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப்பெயர் என்று சிவஞான மாபாடியம் உரை வகுப்பது காண்க.

தீதிலா என்பதை “நன்மை” “திரு” “அருள்” “குன்று” என்ற ஒவ்வொன்றன் முன்பும் புணர்த்து உரைத்துக் கொள்க.

நன்மை - சிவானந்தம் நுகர்விக்கும் வீட்டுலகம். அங்கு ஆணவமலத்தின் ஆற்றல் தீமையை விளைவிக்காமல் மடங்கி நின்றலின் வீட்டுலகம் தீதிலா நன்மையாயிற்று. “**திரு**” - சென்றடையாத செல்வமாகிய சிவானந்தம். “**அருள்**” - நெருப்பிற் குடு போன்று இறைவனின் குணமாக நின்றலின் அத்து ஆணவமல ஆற்றலாகிய தீமை கலவாத அருளாயிற்று. **குன்று** - நிலையில் சலியாமை, அளக்கலாகா அளவு மலைவளங்களாகிய செல்வங்கள் இயல்பாகவே அமைந்திருத்தல் முதலியவற்றால் மலை இறைவனுக்கு உவமையாயிற்று. மலையில் புலி, கரடி, யானை முதலிய கொடிய விலங்குகளும் மலைக்காய்ச்சல் முதலிய நோய் விளைவிக்கும் கொசுக்கள் கிருமிகள் நீர்நிலைகள் உள்ளன. அத்தகைய தீமைகள் இறைவனிடம் இன்மையால் அவனைத் **தீதிலாக்குன்று** என்றார். பிரிதினியல்பு நீக்கிய விசேடணம்.

வந்து நின் இணையடிதந்த - **வந்து** - நான் உன்னை நினையா திருந்தும் கூடத் திருக்கயிலையைவிட்டு இம்மண்ணுலகில் என்னைத் தேடி நியாகவே திருப்பெருந்துறைக்கு ஞானசிரியனாக வலிய வந்து. **நின் இணையடி** - என்னை நின்னுடன் இணைப்பதாகிய திருவடி தீக்கை நல்கி. **இணையடி** - ஒன்றுக்கு மற்றொன்றே இணையாகக் கூறவுள்ள இரண்டு திருவடிகள். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “அடியிணைகள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. இவை காரண பஞ்சாக்கரத்திலுள்ள “சிவ” என்ற இரண்டு எழுத்துக்கள். அவை முறையே இறைவனையும் இறைவியையும் குறிப்பன என்பதும், அவர்கள் நெருப்பும் குடும் போன்று பிரிப்பற்று ஒருவருக்கு மற்றொருவரே இணையாக உள்ள உண்மையையும் குணியும் குணமுமாக இணைந்துள்ளமையும் உளங்கொள்க.

இதன்பின் “பின்பு” என்ற ஒரு சொல்வருவித்து “**இணையடிதந்த பின்பு**” என்றுரைத்துக் கொள்க. **தந்தே** - ஏகாரம் ஈற்றசை.

யாது நீ போவது ஓர் வகை எனக்கு அருளாய் - வகை -
முறைமை. **யாது** - அஃது எவ்வாறு முறையுடையதாகும். **போவது** -
திருப்பெருந்துறையில் என்னைவிட்டுப் பிரிந்து சென்றது. **ஓர் வகை** - நான்
நீ பிரிந்து சென்றதை முறையான செயல்தான் என்று மனத்தில் உணர்ந்து
கொள்ளும் வகையில் என்றவாறு.

நீயே வலியவந்து எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கினாய்; நின் திருவடி
யாண்டும் வியாபகமாக இருத்தலின் நான் அவ்வியாபகத்துள் அடங்கி
இருத்தலன்றிச் செல்லத்தக்கதாகப் புறத்தேயுள்ள வேறிடம் யாது? இல்லே
என்றவாறு என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. ஈண்டுச்
சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம் நினைக.

இத்திருப்பாடலில்; இறைவன், ஆன்மாவுக்கு மலபரிபாகம் வருவித்து
சத்தி நிபாதம் நிகழ்த்துதலும் அதன் பயனாக ஆன்மா, திருவடி வியாபகத்துள்
அடங்கி நின்று இன்பம் நுகர்தலும் கூறப்பட்டன, அவற்றால் பதிகக் கருத்தான
“அநுபோக இலக்கணம்” பெறப்படல் காண்க.

397. தந்ததுன் றன்னைக் கொண்டதென் றன்னைச்
சங்கரா ஆர்கொலோ சதுரர்
அந்தமொன் றில்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்
யாதுநீ பெற்றதொன் றென்பால்
சிந்தையே கோயில் கொண்டவெம் பெருமான்
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
எந்தையே யீசா உடலிடங் கொண்டாய்
யானிதற் கிலஞொர்கைம் மாறே.

க௦

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; எம் தந்தையே;
ஈசனே; என் மனத்தினையே உன் திருக்கோயிலாகக் கொண்ட எங்கள்
பெருமானே; சுகத்தைக் கொடுப்பவனே; பண்ட மாற்று வாணிபமாக நீ
எனக்குக் கொடுத்தது உன்னை; பெற்றுக்கொண்டது என் சுதந்திரத்தை;

இந்த வாணிபத்தால் நான் உன்னிடமிருந்து முடிவில்லா ஆனந்தத்தைப் பெற்றேன்; நீ என்பால் பெற்றது ஒன்று யாது? (ஒன்றுமில்லை); (ஆதலின்) நம் இருவரில் திறமையாளர் எவர்? என் பரு உடலில் எழுந்தருளியுள்ளவனே இந்த உதவிக்கு யான் செய்யக்கூடிய கைம்மாறு ஒன்றுமில்லேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே எந்தையே; ஈசா; சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான்; (என்) உடல் இடங்கொண்டாய்; சங்கரா; (நீ எனக்குத்) தந்தது உன் தன்னை; (நீ என்பால்) கொண்டது உன் தன்னை; (இந்த வாணிபத்தில் நான் உன்னிடமிருந்து) அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன்; (நீ என்பால்) பெற்றது ஒன்று யாது (ஒன்றுமில்லை ஆதலின்) சதுரர் ஆர் கொலோ; (ஆதலின் இதற்கு யான் ஓர் கைம்மாறு இலனே - என்று அன்னுவயப்படுத்திக் கொண்டு உரை காண்க.

எந்தையே ஈசா - எந்தை - எம் தந்தை. **எம்** - பெருமித்தால் வந்த பன்மை. **தந்தை** - உயிர்கள் அனைத்துக்கும் அப்பன். **ஈசன்** முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் “ஈசன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

சிந்தையே கோயில் கொண்ட எம்பெருமான் - சிந்தை - ஈண்டு மனம் என்ற அளவில் நின்றது. ஏகாரம், தேள், பாம்பு, பேய் போன்ற காமம் சினம் அழுக்காறு முதலியவை நிறைந்து வாழும் என் சிந்தையையும் என்றவாறு.. **கோயில் கொண்ட** - சிறிது நேரம் தங்கி நீங்கும் தற்காலிகமான இடமாகக் கொள்ளாது உன் நிலையான இருப்பிடமாகக் கொண்ட. **எம்பெருமான் - எம்** - பன்மை அந்தமில்லா ஆனந்தம் பெற்ற பெருமிதம் குறித்து நின்றது. **பெருமான்** - பெருமைக்குரியவன்.

சங்கரா - சுகத்தைக் கொடுப்பவனே. **சுகம்** - அந்தமில்லா ஆனந்தம்.

தந்தது உன் தன்னை - தந்தது - அங்காடி சென்று ஒரு பொருளை வாங்கும் பொழுது வாங்கிய பின் அதன் விலையைக் கொடுப்பது ஒருவகை. வேண்டும் பொருள்களுக்கு விலையைக் கொடுத்துவிட்டுப் பிறகு பொருள்களை பெறுதல் மற்றொரு வகை. ஈண்டு இறைவன் ஆன்மாவாகிய என்னைத் தேடி

வந்து விலையாகிய தன்னை முதலில் கொடுத்துவிட்டுப் பண்டமாகிய என்னை அதன்பின் பெற்றுக் கொண்டான் என்றவாறு. பண்டமாற்றுப் போல ஒரு பொருளைக் கொடுத்துவிட்டு அதற்கு மாற்றாக மற்றொன்றைப் பெறுதலின் இது பரிவருத்தனை அணி. **உன் தன்னை - உன்னை**. முற்றுமுணர்தல், இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதல் வரம்பிலின்பமுடைமை முதலியவை கொண்ட விலை மதிக்க வொண்ணாத உன்னையே விலையாக. இதன் முன் “நீ எனக்கு” என்பன வருவித்து, நீ எனக்குத்தந்தது என்றுரைத்துக் கொள்க.

கொண்டது என் தன்னை - கொண்டது - நீ கொடுத்த விலைக்குப் பண்டமாகப் பெற்றுக் கொண்டது. அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டது என்றவாறு. இத்தொடரின் முன் “நீ என்பால்” என்பன வருவித்துக் கொள்க.

தந்தது; கொண்டது இரண்டும் அஃறிணை ஒன்றன்பால் இறந்தகால வினையாலணையும் பெயர்கள். **தன்** இரண்டும் அசைகள் “ஐ” ஈரிடத்தும் இரண்டனுருபுகள்.

அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் பெற்றேன் - இதன் முன் “இப்பண்ட மாற்று வாணிபத்தில் நான் உன்னிடமிருந்து” என்பவை வருவித்துக் கொள்க. சிவானந்தம் நித்தியப் பொருளாதலின் காலஇட எல்லைகளற்றது. தொடக்கமும் முடிவுமில்லா ஆனந்தம் என்று கொள்க. **ஆனந்தம்** - இன்ப நுகர்ச்சியால் பெறும் களிப்பு பெற்றேன் - **பேறு** - செல்வம். செல்வத்தை எய்தினேன் என்றவாறு.

நீ என்பால் பெற்றது ஒன்று யாது - நெல்லைக் கொடுத்து உமியை வாங்கிவிட்டோரும் கூட உமியை எரி பொருளாகவேனும் பயன்படுத்துவர். அவ்வாறு பயன்படுத்தவும் நான் தகுதியற்றவன். ஆதலின் நீ இப்பண்டமாற்றில் பெற்றது ஒன்றுமில்லை என்றவாறு.

ஈண்டு;

“கிடைக்கத் தகுமேநற் கேண்மையார்க் கெல்லா

மெடுத்துச் சும்ப்பாணை யின்று”

(திருவருட்பயன் 65)

என்பது நினைக.

சதுரர் ஆர்கொலோ - சதுரர் - வித்தகர். கொல் - ஓ - இரண்டும் அசைகள்.

என் உடலில் இடங்கொண்டாய் - என் ஆன்மாவை உன் அட்ட மூர்த்தங்களுள் ஒன்றாகக் கொண்டதன்றி, என் காரண உடல், கஞ்சக உடல், குண உடல், புரியட்டக உடல்களிலும் அவ்வதுவாய் நின்று இயக்குகின்றாய். அம்மட்டோ. இப்பிறவியுடன் அழியக்கூடிய என் பருவுடலிலும் கலந்து நின்று அதனை இயக்குபவனே என்றவாறு. முன்னம் 392-ம் திருப்பாடலில் “நீ என் உடலிடங்கொண்டாய்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

இதற்கு யான் ஓர் கைம்மாறு இலன் - இந்த தொடரின் முன் “ஆதலின்” என்ற ஒரு சொல் வருவித்துக் கொள்க. அந்தம் ஒன்று இல்லா ஆனந்தம் நல்கிய உனக்கு நான் கைம்மாறுகச் ஒன்றும் செய்ய இயலாது. அவ்வுதவிக்குச் சமமான கைம்மாறுக இல்லாவிடினும் என்னால் இயன்ற கைம்மாறு செய்ய விரும்பினும்; என்னை நீ ஆட்கொண்ட போதே என் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும் உன்னுடையனவாக நீ ஏற்றுக்கொண்டுவிட்டாய், இப்பொழுது நான் உனக்கு எதனை எவற்றைக் கொண்டு கைம்மாறுகக் கொடுப்பேன். அவ்வாறு கொடுக்க எண்ணினும் கொடுப்பினும் அவை உன் எண்ணமும் செயலுமேயாம் என்றவாறு.

ஓர் - ஓர் என்பதன் குறுகலாயிற்று. ஒரு கைம்மாறு கூட இல்லேன் என்றும், ஒப்பற்ற கைம்மாறு இல்லேன் என்றும், கைம்மாறு இல்லேன் என்பதை நீ திருவுள்ளம் பற்றுவாயாக என்றும் உரைக்க நின்றது.

ஈண்டு முன்னம் 30-ம் திருப்பாடலில் “உன்னைத் தந்தனை” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க. **கைம்மாறே** - ஏகாரம் ஈற்றசை.

இத்திருப்பாடல் நிந்தாஸ் துதியாக அமைந்துள்ளது.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் நல்கிய எல்லையில்லாத பேரின்பத்தை ஆன்மா நுகர்வதன் அடையாளமாகப் பெற்ற அந்தமில்லா ஆனந்தம் பேசப்படுகின்றது. இதனால் பதிகக் கருத்தான “**அநுபோக இலக்கணம்**” புலனாதல் பெற்றும்.

தொகுப்புரை :

திருப்பெருந்துறையில் கோயில் கொண்டுள்ள சிவபெருமானே; ஐம்புலன்களின் வழியை அடைத்து என்னுள் அமுதம் ஊற்றெடுக்கும் வண்ணம் எழுகின்ற மேலான ஒளியே; தெளிதேனே; முடிவில்லாப் பதங்கள் யாவற்றையும் கடந்த இன்பமே; என் அன்பே; முத்திச் சிறப்புள்ள சிவபுரத்தின் மன்னவனே; எல்லாவற்றுக்கும் முன்பும் பின்பும் முழுவதுமாய் வியாபித்துள்ளாய்; அன்பின் மிகுதியால் எழும் பெருமகிழ்ச்சியில் என் உயிரும் உடம்பும் கசிந்துருகும் வண்ணம் என் தகுதிக்கு மேற்பட்ட இனிய அருளை அளித்தவனே; அன்பர்களின் அரசனே; அடியவர்களின் தந்தையே; என் உயிருடன் கூடிய உடம்பினுட் புகுந்து நிலைபெற்று, ஆணவமலத்தின் ஆற்றலை மடங்கச் செய்த மெய்யொளியே; அலையற்று நிலைபெற்றுள்ள தெளிந்த அமுதக்கடலே; வாக்கும் மனமும் கடந்து நின்று பதிஞானம் உணரவுள்ள பொருளே; **நான்மறைகளின் உண்மைப் பொருளே;** நான்மறைகளின் உண்மைப் பொருளைக் கண்டுணர்ந்த பெருமை மிக்க முனிவர்களுடன் விண்ணுலக வாசிகளும் ஏனைய பெரியோர்களும் உணர்வதற்கும் அரிய பொருளே; ஒப்பில்லாய், உயிர்கட்கெல்லாம் உயிரே; என்னையும் பிறப்பறுக்கும் மருந்தே; நிறைந்த ஆணவ இருளிலும் தெளிவாகத் தோன்றும் தூய ஒளியே; முக்குணங்களில் ஒன்றுங்கூட இல்லாத இன்பப் பொருளே; அணையற்ற ஆற்றில் பாயும் புனற்பெருக்குப் போல என் மனத்திற் பாயும் பூரணப் பொருளே; குற்றமற்ற அமுதமே; வேதங்களாகவும் அவற்றின் பொருளாகவும் வந்து என் நெஞ்சில் நிலை பெற்ற மன்னவனே; நின் திருவருளை இடையறாது வேண்டி உருகும் பொழுது என் நெஞ்சில் ஒங்கும் ஒளியே; தேவர்களின் சிரங்களில் விளங்கும் தாமரை மலர் போன்ற சிவந்த திருவடியினாய்; பஞ்ச பூதங்களுமாய் அவை அல்லையுமாய் மறைந்து நிற்கும் ஒப்பற்ற பொருளே; பௌதிக இருளை மடக்கி மண்ணுலகில் எழும் செங்கதிரவனைப் போன்று என் ஆணவமலத்தின் வலியை மடக்கி என் உள்ளத்தில் நின்ற நின் இயல்பு, உன் முழுவியாபக இயல்பாகும். அஃது, ஆன்மாக்களுடன் ஒருங்கிணைந்து உன்னையன்றிச் சீவான்மா என்ற ஒன்றை உணராத நிலையினதாகும்; அப்பொழுது மும்மலங்களும் தேய்ந்து, தேய்ந்து முடிவில் பரம பதியாகிய உன்னையே எய்த நிற்கும் நிலைகூடும். அந்த

நிலையில் நின்றே உன்னைத் தியானம் செய்கின்றேன். சத்து அசத்துப் பிரபஞ்சங்களின் எப்பொருளும் நீ அல்லே; உன்னை நீங்கித் தனியாக நிற்கும் இயல்பும் அவற்றில் எதற்கும் இல்லை. உன்னை உள்ள வண்ணம் அறிவார் ஒருவருமில்லர். உலகங்கள், அவற்றிலுள்ள பதவிகள், அவற்றைக் கொண்டுள்ள அண்டங்கள் ஆகிய எல்லாமாய் அவற்றில் படர்ந்துள்ள ஒளிப்பிழம்பே; நீரில் கலந்துள்ள நெருப்பை ஒத்தவனே; நினைப்பதற்கும் அரியவனே; மாசற்றவனே; நின் திருவருள் வெள்ளம் பாயும் சிறப்புள்ள அடியவர்கள் உள்ளத்தில் தோன்றும் தேன் போன்றவனே; எனக்குப் பெருமகிழ்ச்சி தரும் ஒளியே; ஒளி மயமாகக் காட்சி தரும் வடிவமே; ஒருவனே; சொற்பதம் கடந்த முதற் பொருளாயும் நடுவாயும் முடிவாயும் உள்ளவனே; மலபரிபாகம் அருளும் களிப்புக் கடலே; தீமையை இல்லையாகச் செய்யும் நன்மையாகிய திருவருள் மலையே; எங்கள் தந்தையே; ஈசனே; என் நெஞ்சத்தை உன் திருக்கோயிலாகக் கொண்ட பெருமானே; சுகம் தருவோனே; உன்னை எனக்குக் கொடுத்துவிட்டு, என்னை நீ பெற்றுக் கொண்டாய்; அதனால் நான் முடிவற்ற ஆனந்தம் பெற்றேன்; நீ என்பால் பெற்றது ஒன்றுமில்லை; எனவே நம் இருவரில் திறமையுள்ளோர் எவர்? நான் அல்லனே?

நான் உன்னைக் கண்டு மகிழ்ச்சியடைகின்றேன். உன்னைப்புகழும் வழியை உணர்த்துவாயாக; உன்னை எய்திய பின் எனக்கு என்ன குறையுள்ளது? இவ்வுலகில் எனக்கு உறவினரோ, அயலவரோ இலர், நீயாகத் தேடிவந்து எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கினாய்; இவற்றுக் கெல்லாம் நான் உனக்கு எந்தக் கைம்மாறும் செய்ய இயலாதவன்.

தலவீசேடம்:—

1. தில்லை, 2. திருப்பெருந்துறை — முறையே கீர்த்தித்திருவகவல் உரையின் ஈற்றிலும்; சிவபுராண உரையின் ஈற்றிலும் உரைத்தவை காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

23. செத்திலாப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை)

சாதல் என்பது “சீவபோதம் கெடல்” என்ற பொருளில் நின்றது. முன்பதிகத்தில் “அநுபோக இலக்கணம்” கூறினார். அந்த அநுபவத்துக்குத் தற்போதம் கெடல் மிக இன்றியமையாததாகும். அதனை இந்தப்பதிகத்தில் “செத்திலாப்பத்து” என்ற தலைப்பில் அருளிச் செய்கின்றார். சீவபோதம் கெடாமையால் அதனை நீக்கி சிவானந்தத்தை முழுமையாக நுகர்ந்து இன்புறும் வண்ணம் அருள்புரிதல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்யும் பத்துப் பாடல்களைக் கொண்ட பகுதி இங்குச் “செத்திலாப்பத்து” என்றயிற்று.

இந்தப்பகுதியின் கருத்து “சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை” என்று கொண்டனர் நம் முன்னோர். சிவானந்தம் நித்தியப் பொருள்; எனவே, அது கால எல்லையோ, இடஎல்லையோ இல்லாதது. ஆதலின் அதனை அளவிட்டுக் கூற இயலாது என்றவாரும்.

“பளகரு செத்திலாப் பத்து சிவானந்த
மளவறுக்க வொண்ணு மையதாகும்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

பளகு அரு - குற்றம் இல்லாமை. அறு - என்னின் குற்றம் இருந்து நீங்கியது என்றருமாதலின் அரு - என்றார். அருமை, அஃதினமை குறித்து நின்றது.

“ஆயபசு போதமுற்றுங் கெடவேண்ட
லேசெத்தி லாப்பத் தாகும்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

இந்தப் பகுதி திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது. பதிகம் முழுவதும் சிலசீர்கள் இடையிடையே வேறுபட வந்து எண்சீர்க்கழி நெடி லாசிரிய விருத்தங்களால் அமைந்துள்ளது.

398. பொய்யனே னகநெகப் புகுந்தமு தூறும்
 புதும லர்க்கழ லிணையடி பிரிந்தும்
 கையனே னின்னுஞ் செத்திலே னந்தோ
 விழித்திருந் துள்ளக் கருத்தினை யிழந்தேன்
 ஐயனே அரசே அருட்பெருங் கடலே
 யத்த னேயயன் மாற்கறி யொண்ணுச்
 செய்யமே னியனே செய்வகை யறியேன்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

க

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே; தலைவனே, மன்னவனே, திருவருட்பேராழியே, தந்தையே நான்முகனாலும் திருமாலாலும் அறிய இயலாத செந்நிறமான உடம்பினனே, ஆணவமலத்துடன் அத்துவிதமாகக் கலந்து கிடக்கும் அடியவனின் நெஞ்சம் நெக்குவிட்டு உருகும் வண்ணம் என் உயிரினுள்ளே புகுந்து அமுதம் ஊற்றெடுக்கச் செய்யும் புதிய தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகள் பிரித்த பின்பும் கீழ்மகனாகிய நான் இன்னும் சீவ போதம் நீங்காதுள்ளேன். ஐயோ, விழிப்புடன் இருந்தும் என் உள்ளத்தின் கருத்தாக நின்ற உன்னைப் பிரிந்துவிட்டேன். இனிச் செய்வது என்ன என்று அறியேன்”

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே” என்பதன் பின் முன்றாமடி தொடங்கிச் செய்ய மேனியனே” - என்பது வரையுள்ள பகுதியை அமைக்க. அதன்பின் முதலிரண்டு அடிகளைப் புணர்க்க. பின்னர்த் “செய்வகை அறியேன்” என்பதைப் புணர்க்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஐயனே அரசே அருட்பெருங்கடலே :-

ஐயன் - தலைவன், நுண்ணியன், அழகன், வியக்கத் தக்கவன்.

அரசன் - விதித்தவற்றைக் கைக்கொண்டு, விலக்கியவற்றை நீக்கி ஒழுகும் படித் தன்குடிகளை நெறியில் ஒழுகச் செய்பவன். இறைவன்

உயிர்களை அவ்வாறு இயக்குதலின் அவன் உயிர்களுக்கு அரசனாவன். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

வேந்தாகி விண்ணவர்க்கு மண்ணவர்க்கு

நெறிகாட்டும் விகிர்தனாகிப்

பூந்தாம நறுங்கொன்றை சடைக்கணிந்த

புண்ணியனார் நண்ணுங்கோயில்

காந்தார மிசையமைத்துக் காரிகையார்

பண்பாடக் கவினார்வீதித்

தேந்தாமென் றறங்கேறிச் சேயிழையார்

நடமாடுந் திருவையாறே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-130-6)

என்றதிற் காண்க.

அருட்பெருங்கடலே - மண்ணுலகாளும் மன்னவர் தம் குடிகளிடம் ஆறில் ஒரு பங்கு வரியாகப் பெற்றுக் கொண்டே அவர்களுக்கு வழிகாட்டுகின்றனர். ஆனால் உயிர்களுக்கு அரசனாகிய இறைவன் கைம்மாறு கருதாமல் உயிர்களை நெறிப்படுத்துதலின் அவனை **அருட்பெருங்கடல்** என்றார்.

அத்தனே - அத்தன் - தந்தை, உபகாரி, தலைவனுமாம்.

அயன் மாற்கு - அயனுக்கும் திருமாலுக்கும் - என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க.

அறிய ஒண்ணச் செய்ய மேனியன் - ஒண்ண - ஒண்ணத - இயலாத. ஈறு கெட்ட எதிர்மறைப் பெயரெச்சம்.

செய்ய மேனியன் - செய்ய - இயல்பாகத் திருத்தம் வேண்டாது செம்மையாக அமைந்துள்ள எனலுமாம். **மேனியன்** - மானிடச்சட்டை தாங்கி ஞானசிரியனாக வந்த குறிப்பு எனலுமாம்.

பொய்யனேன் அகம் நெகப்புகுந்து - பொய்யன் - ஆணவமலம் நித்தியப் பொருள். அதன் ஆற்றல் குணியாகிய ஆணவமலத்தின் குணமாக அத்துடன் நித்தியமாக உள்ளது. வீடுபேறெய்திய பின்பும் ஆணவமலமோ அதன் ஆற்றலோ அழிவதில்லை. ஆனால் இறைவன் திருமுன்னர் ஆணவ மலமும் அதன் ஆற்றலும் புலப்படாமல் செயலற்று நிற்பன. அதனைச் “சத்தி மடங்கி நின்றல்” என்று கூறுவர். அவ்வாறு இருக்கும் ஒரு பொருளை இல்லை என்று கூறுவது பொய். ஈண்டுப் பொய் என்றது அவ்வாறு கூறப்பட்ட ஆணவமலம் குறித்து நின்றது. ஈண்டு ஆணவ மலத்துடன் பிரிப்பின்றிக் கிடக்கும் தம்மைப் பொய்யன் என்றார். “பொய்” என்றது ஈண்டு வாய்மைக்கு எதிரிடையான பொய்யைக் குறிப்பதன்று - என்பது கவியரசு அவர்களின் விளக்கம்.

அகம் நெகப்புகுந்து - செருக்கு ஆணவ மலத்தின் குணங்களில் ஒன்று. அந்த மலத்தின் பிணிப்பினால் உள்ளம் கல்லைப் போன்று திண்மையுடையதாயிற்று. இறைவன் உயிரின் நெஞ்சிற் புகுந்தவுடனே ஆணவமலம் அங்கு நிலைத்து நிற்க இயலாமல் தன் ஆற்றல் மடங்கியதாயிற்று. அதன் காரணமாக உள்ளம் நெக்குவிட்டு உருகுவதாயிற்று என்க. **புகுந்து** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலுரையில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அமுது ஊறும் புதுமலர்க் கழல் இணைஅடி:- அமுது - ஈண்டுச் சிவானந்தமாகிய பேரின்ப நுகர்ச்சி குறித்து நின்றது. **ஊறும்** - ஆன்மாவின் நெஞ்சம் புகுந்த திருவடிகள் அங்கு நிலை கொண்டு சிவானந்தத்தை ஊறச் செய்தது. அச்சிவானந்தம் இணையடிகளிலின்றும் பெருகலாயிற்று என்றும் இணையடிகளால் ஆன்மாவின் உள்ளத்தில் பெருகலாயிற்று என்றும் உரைக்க நின்றது. அவ்வாறு ஊறும் சிவானந்தம் அளக்க இயலாத கடல்போலாயிற்று என்பர். **அருட்பெருங்கடலே** என்று மேலே கூறினார். பௌதிகக்கடல் அளக்கலாகா மாண்பினதாயினும் மழைவளம் குன்றில் தன்னீர்மையும் குன்றும். ஈண்டு ஊறும் கடலோ அவ்வாறு குன்றலின்றி மேலும், மேலும் ஊறி ஊறிப் பெருகுவதாயிற்று.

புது மலர்க் கழல் இணை அடி :- மலர் - ஈண்டுத் தாமரை மலரைக் குறித்து நின்றது. **புதுமலர்** - தாமரை மலர் காலையில் விரிவதும் இரவில் குவிவதும் மீண்டும் காலையில் மலர்வதுமான இயல்பிற்று. அவ்வாறு ஒருமுறை பிரிந்து குவிந்த மலர் மீண்டும் காலையில் விரியுழி அன்று காலையில் புதிதாக மலர்ந்த மலரை விடச் செழிப்பில் குறைந்திருக்கும். அதனைப் பிரித்துக் காட்டப் “**புதுமலர்**” என்றார். **கழல்** - ஈண்டுத் தானியாகு பெயராக வலது திருவடியைக் குறித்துப் பின்னர் இருவடிகளையும் குறித்து நின்றது.

இணையடி - ஒன்றுக்கு மற்றொன்றே இணையான இறைவனின் வலது பாதமும் இறைவியின் இடது பாதமும். இவை காரண பஞ்சாட்சரமான “சிவ” என்ற ஈரெழுத்தைக் குறிக்கும். அதி சூக்கும் பஞ்சாட்சரமாகிய “சிவய” என்பதிலுள்ள “ய” கரமாக ஆன்மா இதனிலின்மையால் தன்முனைப்பற்ற தியானத்தினால் சிவானந்தமாகிய அமுத ஊற்றில் ஆன்மா இடையருத பேரின்பம் நுகர்தலை நினைக.

மீர்ந்தும் - பிரித்தும் என்றும் பிறவினை பொருளில் வந்த இச்சொல் மெலிதல் விகாரம் பெற்று பிரிந்தும் என நின்றது. இறைவன் தன் இணையார் திருவடிகளை நம் அடிகள் சென்னிமிசைச் சூட்டினான். உடனே துணையான சுற்றங்களான புறப்பற்றுக்கள் அத்தனையும் துறக்கப்பட்டு ஒழிந்தன. அவ்வாறு இறைவன் அவற்றை ஆன்மாவின்னும் பிரித்தும் கூட அகப்பற்றான சீவபோதம் நீங்கவில்லை. அதனால் சிவானந்தத்தை முழுமையாக நுகர இயலவில்லை. இந்த நிலைக்குக் காரணம் இன்னும் மலபரிபாகம் முழுமையாக எய்தவில்லை என்றவாறு.

கையனேன் இன்னும் செத்திலேன் - கையன் - கீழான இயல்புள்ள இழிந்தவன். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை

திருச்சிற்றம்பலம்

பொய்தவ மாகக் கொண்ட

புன்றலைச் சமணர் கூறச்

செய்தவப் பயன்வந் தெய்துஞ்

செவ்விழுந் னுறுத லாலே

“யெய்திய தெய்வச் சார்பா

லிருதிறத் தீருந் தீரும்

கைதவம் பேச மாட்டே”

னென்றுகை தவனுஞ் சொன்னான்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம் 749)

என்றதிற் காண்க.

இன்னும் - அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு திருவடி தீக்கை நல்கித் துணையான சுற்றங்கள் அனைத்தும் ஒழிந்த பின்பும்.

செத்திலேன் - சீவபோதம் நீங்ககில்லேன். **அந்தோ** - இரக்கக் குறிப்பு இடைச்சொல்.

வீழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன் - **வீழித்து இருந்து** - விழிப்புணர்வுடன் இருந்தும் என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **உள்ளக் கருத்து** - நெஞ்சினுள் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் உள்ளத்தின் தொழிற்பாடாகிய எண்ணத்தில் கலந்து நின்றலின் **கருத்து** என்பது இறைவனையே குறிப்பதாயிற்று. முன்னம் 45-ம் திருப்பாடலுரையில் “உள்ளக்கரு” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

செய்வகை அறியேன் - இதனை இறைவன் மேலேற்றி நீ இனி என்ன செய்யப் போகின்றாய் என்பதை அறியேன் - என்ற பொருள்பட உரைப்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

இத்திருப்பாடலில் சிவானந்தம் அருட்பெருங் கடல் என்றும் அஃது உள்ளத்தில் இடைவிடாது ஊற்றெடுக்கும் அமுது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெருங்கடல் ஊறிக்கொண்டே இருத்தலின் அதனை எத்தனை கோடி ஆன்மாக்கள் எத்தனை கோடி ஊழிகள் எத்துணை அளவு நுகரினும் குறைவுபடாது என்றவாறாயிற்று. இதனால் பதிகக் கருத்தான **சிவானந்தம் அவவறுக்கொணுமை** பெற்றும்.

399. புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
 உண்டியா யண்ட வாணரும் பிறரும்
 வற்றி யாருநின் மலரடி காணு
 மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
 பற்றினாய் பதையேன் மனமிக வருகேன்
 பரிகி லேன்பரி யாவுடல் தன்னைச்
 செற்றி லேனின்னுந் திரிதரு கின்றேன்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

2

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அண்டங்களிலுள்ள வேறுலக வாசிகளும்; மண்ணுலக வாசிகளும், நீரும் காற்றுமே உணவாகக் கொண்டு தவம் புரிந்து உடல் வற்றிப் போனவர்களும் அவ்வுடல்களை மண்முட அவற்றின் மீது புற்றுக்களும் அவற்றின்மேல் முளைத்த மரங்களும் நிலவத் தவம் புரிந்தவர்களும்; உன் தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைக் காணாதவராயினர் அரசனே; அத்துணை அரிய நீ என்னையும் ஒப்பற்ற மகாவாக்கியத்தால் வசப்படுத்தி ஆட்கொண்டாய்; அப்பெரும்பேறு பெற்றதால் நான் மனம் பதைத்துச் சிறிதும் உருகவில்லை; உன்னைப் பற்றாமையை நினைந்து பரிவுறேன்; பரியாத உடலைச் சிதைத்திலேன்; மனத்தைப் புலன்வழிச் செலுத்தி இன்னும் திரிகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; அண்டவாணரும் பிறரும்; புனல்காலே உண்டியாய் வற்றியாரும்; புற்றுமாய் மரமாய் நின் மலரடி காணுமன்ன; என்னை ஓர் வார்த்தையுட்படுத்துப் பற்றினாய்; பதையேன் மனமிக வருகேன்; பரிகிலேன்; பரியா உடல் தன்னைச் செற்றிலேன்; இன்னும் திரிதருகின்றேன்; - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அண்ட வாணரும் பிறரும் - அண்டவாணர் - அண்டங்களில் வசிப்பவர்கள். ஒவ்வொரு புவனத்திலும் எண்ணற்ற அண்டங்களும் அவ்வண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எண்ணற்ற உலகங்களும் உள்ளன. பூவுலகம் தவிரவுள்ள அவ்வுலகங்களில் வசிப்பவர்களைக் குறித்தவாறு. **பிறரும்** - முனிவர்கள் மண்ணுலகவாசிகள் முதலிய ஏனையோர்.

“யெய்திய தெய்வச் சார்பா
 விருதிறத் தீருந் தீரும்
 கைதவம் பேச மாட்டே”

னென்றுகை தவனுஞ் சொன்னான்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம் 749)

என்றதிற் காண்க.

இன்னும் - அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு திருவடி தீக்கை நல்கித் துணையான சுற்றங்கள் அனைத்தும் ஒழிந்த பின்பும்.

செத்திலேன் - சீவபோதம் நீங்ககில்லேன். **அந்தோ** - இரக்கக் குறிப்பு இடைச்சொல்.

விழித்திருந்து உள்ளக் கருத்தினை இழந்தேன் - விழித்து இருந்து - விழிப்புணர்வுடன் இருந்தும் என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **உள்ளக் கருத்து** - நெஞ்சினுள் எழுந்தருளியுள்ள இறைவன் உள்ளத்தின் தொழிற்பாடாகிய எண்ணத்தில் கலந்து நின்றலின் **கருத்து** என்பது இறைவனையே குறிப்பதாயிற்று. முன்னம் 45-ம் திருப்பாடலுரையில் “உள்ளக்கரு” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

செய்வகை அறியேன் - இதனை இறைவன் மேலேற்றி நீ இனி என்ன செய்யப் போகின்றாய் என்பதை அறியேன் - என்ற பொருள்பட உரைப்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

இத்திருப்பாடலில் சிவானந்தம் அருட்பெருங் கடல் என்றும் அஃது உள்ளத்தில் இடைவிடாது ஊற்றெடுக்கும் அமுது என்றும் கூறப்பட்டுள்ளது. பெருங்கடல் ஊறிக்கொண்டே இருத்தலின் அதனை எத்தனை கோடி ஆன்மாக்கள் எத்தனை கோடி ஊழிகள் எத்துணை அளவு நுகரினும் குறைவுபடாது என்றவாறாயிற்று. இதனால் பதிகக் கருத்தான **சிவானந்தம் அளவறுக்கொணமை** பெற்றும்.

399. புற்று மாய்மர மாய்ப்புனல் காலே
 உண்டியா யண்ட வாணரும் பிறரும்
 வற்றி யாருநின் மலரடி காணு
 மன்ன என்னையோர் வார்த்தையுட் படுத்துப்
 பற்றினாய் பதையேன் மனமிக வருகேன்
 பரிகி லேன்பரி யாவுடல் தன்னைச்
 செற்றி லேனின்னுந் திரிதரு கின்றேன்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

2

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அண்டங்களிலுள்ள வேறுலக வாசிகளும்; மண்ணுலக வாசிகளும், நீரும் காற்றுமே உணவாகக் கொண்டு தவம் புரிந்து உடல் வற்றிப் போனவர்களும் அவ்வுடல்களை மண்முட அவற்றின் மீது புற்றுக்களும் அவற்றின்மேல் முளைத்த மரங்களும் நிலவத் தவம் புரிந்தவர்களும்; உன் தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளைக் காணாதவராயினர் அரசனே; அத்துனை அரிய நீ என்னையும் ஒப்பற்ற மகாவாக்கியத்தால் வசப்படுத்தி ஆட்கொண்டாய்; அப்பெரும்பேறு பெற்றதால் நான் மனம் பதைத்துச் சிறிதும் உருகவில்லை; உன்னைப் பற்றாமையை நினைந்து பரிவுறேன்; பரியாத உடலைச் சிதைத்திலேன்; மனத்தைப் புலன்வழிச் செலுத்தி இன்னும் திரிகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; அண்டவாணரும் பிறரும்; புனல்காலே உண்டியாய் வற்றியாரும்; புற்றுமாய் மரமாய் நின் மலரடி காணாமன்ன; என்னை ஓர் வார்த்தையுட்படுத்துப் பற்றினாய்; பதையேன் மனமிக உருகேன்; பரிகிலேன்; பரியாத உடல் தன்னைச் செற்றிலேன்; இன்னும் திரிதருகின்றேன்; - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அண்ட வாணரும் பிறரும் - அண்டவாணர் - அண்டங்களில் வசிப்பவர்கள். ஒவ்வொரு புவனத்திலும் எண்ணற்ற அண்டங்களும் அவ்வண்டங்கள் ஒவ்வொன்றிலும் எண்ணற்ற உலகங்களும் உள்ளன. பூவுலகம் தவிரவுள்ள அவ்வுலகங்களில் வசிப்பவர்களைக் குறித்தவாறு. **பிறரும்** - முனிவர்கள் மண்ணுலகவாசிகள் முதலிய ஏனையோர்.

புனல்காலே உண்டியாய் - நீரும் காற்றுமே தங்கள் உயிர் வாழ்வதற்குரிய உணவாக. திட உணவு இல்லாத பொழுது உயிரின் ஆற்றலுக்கு அவ்வுணவைச் செறிக்கச் செய்யும் வேலை மீதமாகின்றது. அப்பொழுது அவ்வாற்றல் உடம்பின் உட்பகுதியில் உள்ள மாசுகளைத் திரட்டி அழித்து தூய்மை செய்கின்றது. தண்ணீர் குருதியில் கலந்து அம்மாசுகளை வெளியேற்ற உதவுகின்றது. அவ்வாறே காற்றும் குருதி ஓட்டத்துக்கு துணைபுரிந்து உடலைத் தூய்மைப்படுத்துகின்றது. எனவே, புனலும் காற்றும் ஈண்டு உணவாகக் கொள்ளினும் உடலைத் தூய்மை செய்யவே பயன்படுகின்றன.

வற்றியாரும் - திடஉணவின்மையால் உடம்பிலுள்ள தசை கொழுப்பு முதலியன வற்றிப் போகின்றன. அவ்வாறு உடல்வற்றிப் போனோர். இதற்கு இவ்வாறன்றி. **வற்றி** - வற்றியிருப்போர்; **யாரும்** - எவரும் என்றுரைக்கவும் நின்றன.

புற்றுமாய் மரமாய் - இவர்கள் புனல்காலே உண்டியாய்க் கொண்டு தவம்புரிவோரின் வேறானவர்கள். புனல் பருக இடையிடையே தவம் கலைய வேண்டியிருத்தலின் இவர்கள் புனலும் காற்று மின்றியே தவம்புரிவர். இக்கடுந்தவத்தில் உயிர் வளி உடம்பில் உள்ளே அடங்கி நின்று இவர்களுக்கு உணவு கிட்ட வழி செய்கின்றது. இவர் தம்மையும் மறந்து தவத்தில் ஆழ்ந்து விட்டதால் வெளியில் வீசும் காற்று இவர்களை மண்ணால் மூடிவிடுகின்றது. அந்த மண்மேட்டில் கரையான் புற்று வைக்கின்றது. இவர்கள் புற்றுகவே மாறி விடுதலின் **புற்றும் ஆய்** என்றார். மேலுள்ள மரத்தின் விதைகளும் காற்றால் அடித்துக் கொண்டு வரப்பட்ட விதைகளும் இப்புற்றுக்களின் மீது தங்குகின்றன. அவை மழையால் நீனெந்து புற்று மண்ணை ஆதாரமாகக் கொண்டு முளைத்தெழுந்து மரங்களாகின்றன. உள்ளே இருக்கும் முனிவர் இப்பொழுது மரமாகவே மாறிவிடுதலின் **மரமாய்** என்றார். **மரமுமாய்** என உம்மை விரித்துக்கொள்க. **புற்றுமாய்** - மனிதராயிருந்தவர்கள் புற்றுமாயினதால் உம்மை இறந்தது தழுவிய எச்சம். புற்றின்மேல் பிறகு மரமும் ஆனதால் உம்மை எதிரது தழுவிய எச்சம்.

நின் மலரடி காணாமன்ன - அத்துணைக் கடுந்தவம் புரிந்த முனிவர்களும் ஏனைய விண்ணுலக வாசிகள் முதலியோரும் காண இயலாத அருமைப் பாடுள்ள தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகள் என்றவாறு. **மன்னன்** -

எப்பொழுதும் நிலைபெற்றிருக்கும் நித்தியமானவன் எனலுமாம்.

என்னை ஓர் வார்த்தையுள் படுத்துப்பற்றினாய் - என்னையும் என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. கடுந்தவம் புரியும் முனிவர்கள் போன்றல்லேன் என்பதனுடன் புலன்வழி அலைப்புண்டு திரிகின்ற என்னையும் என்றவாறு.

ஓர் வார்த்தை “தத்வமஸி” எனும் ஒப்பற்ற மகா வாக்கியம். **படுத்து** - அண்டவாணரும் கடுந்தவம் புரியும் முனிவர் முதலியோரும் போன்று நான் உன் மலரடிகள் காணவிரும்பித் தவம் செய்யாததுடன் நீயே வலியவந்து ஆட்கொள்ளும் நிலையிலும் நான் உன்பிடியில் சிக்காமல் மீன் போன்று நழுவி ஓடிவிடும் இயல்பினன். அவ்வாறிருந்தும் வலைவீசிப் பிடிப்பதை யொத்துத் “தத்துவமஸி” என்னும் மகா வாக்கியமாகிய வலையை வீசி, என்னைப் பிடித்தாய் என்றவாறு. **படுத்தல்** - வலையில் பிடித்தல்; பற்றுதல் - பிடித்த மீன் நழுவி ஓடிவிடாமல் கையில் இறுகப் பிடித்துக் கொள்ளுதல்.

ஓர் வார்த்தை - தத்துவமஸி என்னும் மகா வாக்கியம். இது பற்றி முன்னம் 386-ம் திருப்பாடலில் “உன் திருவார்த்தை” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. ஈண்டு;

அறியாமை யறிவகற்றி யறிவி னுள்ளே
யறிவுதனை யருளிஞ னறியாதே யறிந்து
குறியாதே குறித்தந்தக் கரணங்க ணோடுங்
கூடாதே வாடாதே குழைந்திருப்பை யாயிற்
பிறியாத சிவன்றானே பிறிந்து தோன்றிப்
பிரபஞ்ச பேதமெல்லா தானாய்த் தோன்றி
நெறியாலே யிவையெல்லா மல்ல வாகி
நின்றென்றுந் தோன்றிடுவ னிராதார னாயே

(சிவஞான சித்தியார்

சுபக்கம் சூத்.8, அதி.1, செய்.30)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வது நினைக.

பதையேன் மன மிக உருகேன் - இவை தன் தகுதியின்மையையும், அண்டவாணர், கடுந்தவமுயல்வோர் முதலிய மேலோர்கள் நிற்க இறைவன்

தன்னைத் தேடிவந்து ஆட்கொண்ட எளிமையையும் நினைந்ததனால் எய்தும் மெய்ப்பாடுகள்.

பரிகிலேன் - அத்துணை எளிமையுடன் எய்திய இறைவனைப் பற்றிக் கொள்ளாமை நினைந்து மனம் நைகிலேன்.

செற்றிலேன் - உடல் எய்தியதன் பயனை அடையாமையால் அவ்வுடல் வீணாயிற்று. ஆதலின் அது வீணை இருக்காமல் அழித்து விட வேண்டும். அவ்வாறு அழிக்காமைக்குக் காரணம் “சீவபோதம்” என்றவாறு.

இன்னும் திரிதருகின்றேன் - **இன்னும்** - இவ்வுடல் வீண் என்று அறிந்த பின்பும். **திரிதருதல்** - மேலும் பிறப்பிறப்புக்களில் உழல்வதற்குக் காரணமான வழிகளில் ஈடுபடுதல்.

இத்திருப்பாடலில், சிவானந்தம் நல்கும் திருவடிகளை **மலரடி** என்றார். அது முக்காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை. தவம் செய்வோர் கண்டபின்பும் அத்திருவடிகள் மலர்ந்து கொண்டே செல்லும். இதனால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய **சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை** புலனாதல் பெற்றோம்.

400. புலைய னேனையும் பொருளென நினைந்துன்

அருள்பு ரிந்தனை புரிதலுங் களித்துத்

தலையி னுனடந் தேன்விடைப் பாகா

சங்க ராவெண்ணில் வானவர்க் கெல்லாம்

நிலைய னேயலை நீர்விட முண்ட

நித்த னேயடை யார்புர மெரித்த

சிலைய னேயெனைச் செத்திடப் பணியாய்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

ந.

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே, அறத்தைச் செலுத்துவோனே; சுகந்தருவோனே; எண்ணிறந்த விண்ணுலக வாசிகள்

அனைவருக்கும் ஆதாரமானவனே; அலைகடல் நஞ்சை அருந்திய அழிவற்றேனே; பகைவரின் முப்புரங்களை எரியூட்டிய வில்லினனே; புலால் உடம்பை ஒம்பும் என்னையும் பொருட்படுத்து உன் திருவருளை நல்கினே; அவ்விதம் அருள் பாலித்ததும் பெருமகிழ்ச்சி கொண்டேன்; என் சீவபோதம் அழியத் திருவுள்ளம் பற்றுவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; விடைப்பாகா; சங்கரா; எண்ணில் வானவர்க்கு எல்லாம் நிலையனே; அலைநீர் விட முண்ட நித்தனே; அடையார் புரம் எரித்த சிலையனே; புலையனேனையும் பொருள் என நினைந்து; உன் அருள் புரிந்தனே; புரிதலும் களித்துத் தலையினால் நடந்தேன்; எனச் செத்திடப் பணியாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

விடைப்பாகா; சங்கரா - விடை - அறத்தின் உருவகம். **விடைப்பாகன்** - அறத்தின் தலைவனாக இருந்து அதனைச் செலுத்துபவன். **சங்கரன்** ஆன்மாக்களுக்குச் சுகத்தைத் தருபவன். அறம் செலுத்தப்படுவதால் ஆன்மாக்கள் சுகத்தை நுகர்கின்றன.

எண்ணில் வானவர்க்கு எல்லாம் நிலையன் - பூவுலக்கு மேலுள்ள புவனங்களில் நிறைந்துள்ள எண்ணற்ற அண்டங்களில் உள்ள எண்ணற்ற உலகங்களில் வசிப்பவர் அனைவருக்கும் பற்றுக்கோடாக உள்ளவன். இந்திரன் நான்முகன் திருமால் முதலியோர் தம்மை வழிபடும் ஆன்மாக்களுக்கு அருள்புரிவர். அவர்களுக்குத் துன்பம் நேரின் அவர்கள் சங்கரனைச் சரணடைவர். ஆதலின் அவன் அனைவருக்கும் பற்றுக்கோடானவன். **எண்ணில்** - தங்களை வணங்கும் ஆன்மாக்களின் எண்ணத்தில் நிற்கும் வானவர்கள் எனலுமாம். **நிலையன்** - இவ்வானவரைத் தொழுவோரும் இவ்வானவரும், இவர்கள் தொழும் மும்மூர்த்திகளும் பேரூழிக் காலத்தில் அழிந்தொழியச் சங்கரன் ஒருவனே நிலையாக உள்ளவன் எனலுமாம்.

அலை நீர் வீடம் உண்ட நித்தன் - அலை நீர் வீடம் - அலைகள் பொருந்திய நீர்க்கடலில் தோன்றிய நஞ்சு. **அலை** - தன்னுள் வீழ்ந்த பொருள்களையும் உயிர்களையும் அலைக்கின்ற எனலுமாம். **வீடம்** - ஆலகால நஞ்சு. திருப்பாற்கடலில் தோன்றிய இதனை அலை நீர்க்கடலில் தோன்றியதாகக்

சுறியது கடல் என்ற இனம்பற்றி என்க. இனி, நீர் என்பது முதனிலைப் பண்புப் பெயராகக் கொண்டு அலைக்கின்ற நீர்மையுள்ள திருப்பாற்கடலின் நஞ்சு எனவே கொள்ளலாம். நீர்மை - இயல்பு. திருப்பாற் கடலும் தேவர்களையும் அசுரர்களை ஆலகால நஞ்சினால் அலைத்தது நினைக.

தித்தன் - மரணத்தை நீக்கும் அமுதுண்ட தேவர்கள் இறந்தனர்; உண்டவுடனே கொல்லும் நஞ்சையுண்டும் இறைவன் எப்பொழுதும் மரணமற்றவனாக இருக்கின்றான் என்றவாறு. ஈண்டு;

துண்ணென் றுடியொடு துஞ்சு ரெறிதரு
கண்ணி லெயின ரிடுகட னுண்குவாய்
விண்ணோ ரமுதுண்டுஞ் சாவ வொருவரு
முண்ணுத நஞ்சுண் டிருந்தருள் செய்குவாய்

(சிலப்பதிகாரம் - வேட்டுவவரி)

என்றது காண்க. பதி, நித்தியப் பொருள் என்பதும் நினைக.

அடையார்புரம் எரித்த சிலையன் - நஞ்சுண்டதும் திரிபுரம் எரித்ததும் முறையே அநுக்கிரகமும் நிக்கிரகமுமாம். காக்கவும் அழிக்கவும் வல்ல இறைவன்; ஒன்றைப் பிறிதொன்றாக மாற்றவும் வல்லவன். ஆதலின் நஞ்சை அமுதாக மாற்றினான் என்க. இது திரோதான சக்தியை அருட்சத்தியாக மாற்றும் குறிப்பு.

புலையனேனையும் பொருள் என நினைந்து - புலையன் - ஈண்டு இழிந்தவன் என்ற பொருளில் நின்றது. புலால் - இறைச்சி. அதில் தொழில் செய்பவன் புலையன். புலால் தின்போரும் சில நெறிகளைக் கைக்கொள்வர். பொதுவாக ஆடு, கோழி, முயல், மான், மீன் முதலியவற்றைத் தின்போர் எருமை, மாடு முதலியவற்றைத் தின்பதில்லை; கொல்லப்பட்ட விலங்குகள் பறவைகளை மட்டும் தின்பர், தாமாக இறந்தவற்றைத் தின்பதில்லை. நோயினால் இறக்கும் நிலையில் உள்ளவற்றை அவை இறக்குமுன் கொன்று தின்பர். இந்நெறிகளுக்கு மாறானவர்களை இழிந்தவர் என்று கொள்வர். ஹரிஜனங்களில் மிகவும் தாழ்த்தப்பட்டவர்களாகக் கருதப்படுவோர் அருந்ததியர் என வழங்கும் சக்கிலியர். இவர்கள் கோமாதாவை அரிந்து தின்பதால் மாதாரி என்று வழங்கப்பெறுவர். கொங்கு நாட்டில் இவர்களும்

சில நெறிகளைக் கொண்டுள்ளனர். பசுவை அறுத்துத் தின்பதால் அவைதரும் பாலையும், பால் பண்டங்களாகிய தயிர், மோர், வெண்ணெய், நெய் முதலியவற்றையும் அவற்றைக் கொண்டு செய்த பண்டங்களையும் உட்கொள்வதில்லை என்பது இவர்கள் கொள்கைகளில் ஒன்று.

புலையன் - புலாலாகிய உடலில் பற்றுவைத்தவன் என்றவாறு.
புலையனேனையும் - உம்மை இழிவுசிறப்பு.

உன் அருள் புரிந்தனை - **உன்** - அருளின் உயர்வை உணர்த்திற்று என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. **புரிந்தனை** இடைவிடாது அருள்பாலித்துக் கொண்டுவருகின்றான். **புரிதல்** - இடைவிடாது செய்தல்.

புரிதலும் களித்துத் தலையினால் நடந்தேன் - **புரிதலும்** - புரியும் காரணத்தினால். **தலையினால் நடத்தல்** - பெருமகிழ்ச்சி கொள்ளுதல். இதனை;

அன்பிலம் முனிக ளெல்லாம்
 அதிசய மாகி நின்றார்
 பின்புளோர் தலையா லாடும்
 பெருமையை யுடைய ரானார்
 என்புனைந் துருகி நெக்கங்
 கியாவருந் தாமே தம்மில்
 வன்பெருங் கைக ளாலுங்
 குத்தினார் வானோ ரெல்லாம்.

(பிரமகீதை 5-ம் அத்தியாயம் 106)

என்பதிற் காண்க.

இத்தொடருக்கு இவ்வாறன்றிச் செருக்கினால் முறைதவறி நடந்தேன் என்றுரைத்தனர் முன்னுரையாளர்.

எனைச் செத்திடப் பணியாய் - நீ எனக்கு நல்கும் திருவருள் இடையறாது கிடைப்பதாயிற்று. அதனால் நான் பெருங்களிப்புற்றேன். நீ அருள் புரிவதை உணர்வதும் அதனால் எய்தும் களிப்பை உணர்தலும் ஆன்மாவாகிய நான் இருக்கின்றேன் என்ற முனைப்பாலாவன. எனவே இந்நுகர்ச்சி ஓர் எல்லைக்குப்பட்டதாகும். இது சிவானந்தத்தை முழுமையாக நுகரத்

தடையாகும். இத்தடை நீங்க என் சீவ போதத்தை ஒழித்தருள்வாயாக என்றவாறு. இதனால் இந்தப் பதிகக் கருத்தான “சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை” புலனாதல் காண்க.

401. அன்ப ராகிமற் றருந்தவ முயல்வார்
 அயனு மாலுமற் றழலுறு மெழுகாம்
 என்ப ராய்நினை வாரெ னைப்பலர்
 நிற்க இங்கெனை யெற்றினுக் காண்டாய்
 வன்ப ராய்முரு டொக்குமென் சிந்தை
 மரக்கண் என்செவி யிரும்பினும் வலிது
 தென்ப ராய்த்துறை யாய்சிவ லோகா
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

சு

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே; அழகிய திருப்பராய்த்துறையினனே; சிவலோகனே; உன்னிடம் அன்புள்ளவரும்; நின்னை நோக்கி அரிய தவத்தைச் செய்யும் இயல்பினரும்; நெருப்பில் வீழ்ந்த மெழுகுபோன்று உருகும் எலும்பினரும்; நின்மல துரியாதீதத்தில் நின்று உன்னையே தியானம் செய்வோரும் மற்றும் நான்முகனும் திருமாலும் போன்றோர் எத்தனையோ பலர் நின்னால் ஆட்கொள்ளப் பெறுவதற்குக் காத்திருக்க; வலிய பராய் மரத்தின் கணுவைப் போன்ற நெஞ்சினனும், மரம் போன்ற கண்ணினனும் இரும்பினும் வலிய நெஞ்சினனுமாகிய என்னை இவ்வுலகில் நேரில் வந்து எதன்பொருட்டு அடிமை கொண்டனே?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; தென்பராய்த் துறையாய்; சிவலோகா; அன்பராகி; அருந்தவம் முயல்வார்; அழலுறு மெழுகாம் என்பராய்; நினைவார்; மற்று அயனும் மாலும் எனைப்பலர் நிற்க; வன்பராய் முருடொக்கும் என் சிந்தை; கண்மரம்; என் செவி இரும்பினும் வலிது, என இங்கு எற்றினுக்கு ஆண்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு; பொருள் காண்க.

தென்பராய்த்துறையாய் - இந்திய நாட்டின் தென்பகுதியிலுள்ள திருப்பெருந்துறையினனே எனலுமாம். **பராய்த்துறை** - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 153-ல் “பராய்த்துறை” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

சிவலோகா - இறைவனின் நிலையான இருப்பிடம் சிவலோகம். இது கயிலை. நம்பியாரூரரையும் கழறிற்றறிவார் நாயனாரையும் தவிர ஊனுடல் தாங்கிய ஏனைய மனிதர்களால் எய்த வொண்ணாதது. எனவே ஏனையோரும் தன்னை எளிதில் எய்தும் வண்ணம் இறைவன் திருப்பெருந்துறையிலும் திருப்பராய்த்துறையிலும் எழுந்தருளியுள்ளான் என்றவாறு. இவற்றுள் திருப்பெருந்துறை ஏனைய மாந்தருக்குப் பொதுவாகவும் நம் அடிகளாருக்குச் சிறப்பாகவும் அருள்பெற அமைந்த இடமாகும். மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ வேண்டும் என்பது வனிதைபாகனின் திருவுள்ளம். அதற்கிசைய இவ்விரு தலங்களும் தென்னகத்தில் அமைந்துள்ளமை நீனேக. எனவே, “தென்” என்னும் அடைமொழியைத் திருப்பெருந்துறைக்கும் புணர்த்துக.

இனித் திருக்கயிலை, மனிதரால் எய்தவொண்ணா அருமைப் பான்மைத்து என்பதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

கயிலை மால்வரை யாவது காசினி மருங்கு

பயிலு மானுடப் பான்மையோ ரடைவதற் கெளிதோ?

வயில்கொள் வேற்படை யமரரு மணுகுதற் கரிதால்

வெயில்கொள் வெஞ்சுரத் தென்செய்தீர் வந்தென விளம்பி

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம்-365)

என்பதிற் காண்க.

அன்பராகி - இத்துடனும் இனிவரும் அருந் “தவம் முயல்வார்;” “என்பராய்;” “நினைவார்;” “மற்று” என்பவற்றுக்கும் எண்ணும்மைகள் விசித்துக்கொள்க. **அன்பராகியும்** - இவர்கள் முற்பிறவிகளிற் செய்த சிவபுண்ணியமாகிய சிவன்பாலன்பு இப்பிறவியில் அவர்களுக்கு முன்

பிறவிகளில் இருந்ததை விட பன்மடங்கு மிகுதியான சிவன்பா லன்பான சிவபுண்ணியமாகவே நுகர எய்திற்று. அதனை நுகருழி அவர்கள் சிவன்பா லன்பினராயினரே யன்றி வீட்டுலகம் எய்த விரும்பி அன்பு செய்திலர் என நி்ட்காமிய தவத்தின் மிக உயரிய நிலையைக் காட்டியவாறு. இதுபற்றி முன்னம் திருவண்டப்பகுதியில் 92-ல் “மேன் மேல் மீக்கொள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அரும் தவம் முயல் வாராயும் - அரும் தவம் - செய்தற்கு அரிய கடும்தவம். அது மாரிக்காலத்தில் கழுத்தளவு புனல் நடுவில் நின்றும்; வேணிற் காலத்தில் சுற்றிலும் வளர்க்கப்பட்ட நெருப்பின் நடுவில் நின்றும்; ஒருகாலில் நின்றும்; உணவின்றியும்; காற்றையே உணவாகக் கொண்டும் காய்கனி கிழங்குகள் மட்டும் புசித்தும்; தளிர்களை மட்டும் உண்டும், புனலை மட்டும் பருகியும் பல்லாண்டு தொடர்ந்து புரியும் தவம். **முயல்வார்** - இத்தவத்தில் சிலமுறை வழுவினும் மனம் சோர்ந்து விடாது மீண்டும் தொடர்ந்து தவம்புரிவார்கள். இதற்கு விசுவாமித்திரமுனிவன் புரிந்ததவம் சிறந்த எடுத்துக் காட்டாகும். இந்தத் தவத்தின் நோக்கம் வீடு பேறெய்துதல். ஆதலின் இதனை **அன்பரானார்** புரியும் தவத்தை அடுத்து வைக்க. இஃதும் நி்ட்காமிய தவமாகும். இதனைப் பக்தியோகம் என்பர்.

அழல் உறு மெழுகு ஆம் என்பர் ஆயும் - உடம்பின் மிகத்திண்மையான பகுதி எலும்பாகும். இறைவனின் பேரருட்டிறத்தினையும் எளிவந்த தன்மையையும் நினைந்து நினைந்து தொடர்ந்து தியானம் செய்வதால் தியானம் செய்யும் உள்ளம் மட்டுமன்றித் திண்ணிய எலும்பும் உருகும் நிலையினராய் - என்றவாறு. இதனைத் தியானயோகம் என்பர். உருகுதலை மனத்தின் செயலாக்கி **என்பராய்** - என்று சொல்லக் கூடிய இயல்பினராய் என்றாரைத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். இது நின்மலதுரிய நிலையில் ஆன்மா நுகரும் இன்பானுபவம். இஃதும் நி்ட்காமிய தவமாகும்.

நிலைவாராயும் - தியானம் செய்வாராயும். இது திரிபுடியற்ற தியான நிலையில் தன்முனைப் பின்றிச் சிவானந்தம் நுகரும் நிலை. வீடுபேறு மட்டுமே இத்தவத்தின் நோக்க மாதலின் இஃதும் நி்ட்காமிய தவமாகும். இது நின்மல துரியாத்நிலை.

மற்றும் அயனும் மாலுமாய் - மற்றும் - மேற்குறித்த நி்ட்காமியதவம் புரிவோரன்றி அவர்களல்லா மற்றையோராகிய நான்முகனும் திருமாலும் இவர்கள் புரியும் தவம் தங்கள் பதங்களைக் காத்துக் கொள்ளவும் அவற்றினும் மேலான உயர் பதங்களையும் ஆங்கு நுகரும் மேலான போகங்களையும் விரும்பிச் செய்யும் காமியதவங்களாம். அதலின் இவர்களை மேற் குறித்த நி்ட்காமிய தவம்புரிவோரின் பின்பு வைக்க. “ஆய்” என்பதனை இவர்களுக்கும் புணர்த்து **அயனாயும் மாலாயும்** என்றிரைத்துக் கொள்க. **அயன்** - நான்முகன். அஐன் என்ற வட சொல்லின் தமிழ்வடிவம். “பிறவாதவன்” என்பது பொருள். சுயம்பு; பிதாமகன் (பாட்டன்) விதாதா (எல்லாவற்றையும் உண்டாக்கியவன்) என்றும் வழங்குவர். **மால்** - பெருமையுடையவன்; எங்கும் வியாபித்திருப்பவன் என்றவாறு.

எனைப்பலர் நிற்க - எனைப்பலர் - எத்தனையோ பலர். **நிற்க** - காத்திருக்க. இன்னும் உன்னால் ஆட் கொள்ளப்படாதிருக்க.

வன்பராய் முருடு ஒக்கும் என்சீந்தை - நான் அவர்களைப் போன்று வீடும் வேண்டா விறலின் நோற்பவனல்லன்; வீடுமட்டும் வேண்டிப்புரியும் ஏனைய நி்ட்காமிய தவங்களைப் புரிபவனும் அல்லன். பதங்களை வேண்டிப் புரியும் காமியதவம் புரிபவனும் அல்லன். தவத்திற்குச் சிறிதும் ஒவ்வாத வன்நெஞ்சினன் என்றவாறு.

பராய் - பராய்மரம். இது மிகவும் திண்மையானது. **வன்பராய்** - ஈரப்பசை சிறிதும் இல்லாது வற்றிப் போன பராய்மரத்தின் **முருடு** - அவ்வாறு வற்றிப் போன பராய்மரத்தின் கணு. அது மேலும் திண்மையுடையது. **என்சீந்தை** - மென்மையானதும் உருகும் இயல்பினதாகவும் உள்ள மனம் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெறும் தகுதியை நல்கும். ஆனால் என் மனமோ அதற்கு மாறாக இயல்பாகவே திண்மையுள்ள பராய் மரம் வற்றிப்போய் நிற்க அதில் மேலும் திண்மையுள்ள கணுவைப் போன்றுள்ளது என்றவாறு.

மரக்கண் - மரக்கிளையின் கணு. விழி, பார்க்கும் இயல்பினதும், கண்ணோட்டமுடையதும்; உள்ளத்தின் உருக்கத்தைக் கண்ணீர் விட்டுப் புலப்படுத்தும் தன்மையதுமாம். ஆனால் என் விழிகள் மரக்கிளையின்

கணுவைப் போல இவ்வியல்புகள் ஒன்றுமில்லாதவை. என்கண் மரக்கண் ஒக்கும் என்றவாறு. என் கண் என்பது வருவித்துரைக்க.

என் செவி இரும்பினினும் வலிது - செவியுறுப்பின் உட்பகுதியில் மெல்லிய திரை போன்ற ஒருறுப்புள்ளது. வெளியில் எழும் ஓசை ஒலிகள் காற்றலைகளாகச் செவியினுட்புக்கு இத்திரையைத் தாக்கும் பொழுது திரையில் அதிர்வுண்டாகி அடுத்துள்ள திரவமாக உள்ள பகுதியில் அலைகளேத் தோற்றுவிக்கும். அவை நரம்புகள் வழியே மூளையில் சென்று பதிந்து கேட்கச் செய்யும். திரையும் திரவப்பகுதியுமன்றிச் செவியுறுப்பு முழுவதுமே இரும்பினால் படைக்கப்பட்டுவிட்டால் கேட்கும் ஆற்றலே இல்லாதொழியும். ஈண்டு இரும்பினும் திண்மையுள்ள பொருளால் படைக்கப்பட்ட செவி என்றார்.

முன்னம் 25-ம் திருப்பாடலில் “நெஞ்சம் கல்லாம் கண்ணினையும் மரமாம்” என்றருளியதனையும் ஆண்டுரைத்தவற்றையும் நினைக. மேலும்;

திருச்சிற்றம்பலம்

“சொல்லா தனகொழு நாவல்ல
சோதியுட் சோதிதன்போர்
செல்லாச் செவிமரம் தேறித்
தொழாதகை மண்டிணிந்த
கல்லாம் நினையா மனம்வணங்
காத்தலை யும்பொறையாம்
அல்லா அவயவந் தானு
மனிதர்க் கசேதனமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பொன் வண்ணத்தந்தாதி 42)

என்றதும் காண்க.

எனை இங்கு எற்றினுக்கு ஆண்டாய் - எனை - வீடும் வேண்டா விறலுடை அன்போ, வீடு ஒன்றினையே விரும்பி புரியும் அருந்தவ முயற்சியோ என்பையும் உருக்கும் இயல்புள்ள கொண்ட நிட்காமிய தவமோ அல்லது பதங்களை வேட்டுப்புரியும் காமிய தவங்களோ இல்லாதது மட்டுமன்றித்

தவமுயற்சிக்கே சிறிதும் இடந்தராத வன்நெஞ்சும், மரத்தின் கணுக்கள் போன்ற விழிகளும் இரும்பினும் வலிய செவியும் கொண்ட என்னை.

இங்கு - இப்புலகில் திருப்பெருந்துறைக்கண். **ஆண்டாய்** - நீயே என்னைத் தேடி வந்து வலிய ஆட்கொண்டனை, இஃது எதன்பொருட்டு என்பது நம் அடிகள் வினா? இதற்கான விடை யாதாக இருக்கும்?

அன்பரானார் தங்கள் சிவபுண்ணியத்தால் மேலும் மேலும் கூடிவரும் அன்பை இறைவன் மீது பொழிகின்றனர். இன்னும் சிறிது காலம் அவ்வன்பை நுகர்ந்தின்புறும் பொருட்டு இறைவன் அவர்களுக்கு வீடு தருவதைத் தவக்கப்படுத்தினான். நிட்காமிய தவத்தில் ஈடுபட்ட அருந்தவர்களும், என்பும் உருகும் உருக்க முள்ளவர்களும், துரியாதீத நிலையில் தியானம் செய்வோரும் அவ்வத்தவங்களைத் தங்கள் பொருட்டே நோற்றனர். அவர்கள் இன்னும் படிமுறையில் மேலேறி வீடும் வேண்டா விறலுடைய அன்பராக வேண்டி இறைவன் அவர்களுக்கு அருள் பாலிக்கக் காலங்கடத்தினான். நான்முகனும் திருமாலும் புரிவது காமியதவங்கள். ஆதலின் அவர்கள் கேளாத வீடு பேறு கிட்டவில்லை. மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ வேண்டும்; அதற்குப் பரசமயமாகிய பௌத்தம் நிராகரிக்கப்பட வேண்டும்; திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் வெளிவர வேண்டும்; இவை நிகழ நம் அடிகள் ஆட்கொள்ளப்பெறல் வேண்டும்; என்று இறைவன் திருவுள்ளம் பற்றினான் அதனால் நம் அடிகளை ஆண்டான் - என்று இதற்கு விடையை உய்த்துணர்ந்து கொள்க.

இத்திருப்பாடலில் '**அன்பராகி**' என்றதனால் வீடும் வேண்டா விறலினரின் அன்பு முடிவில்லாமல் மேலும் மேலும் கூடிச்செல்லும் நிலை குறிப்பிடப்பட்டுள்ளது. அவ்வன்பின் காரணமாக அவர்கள் மேலும் மேலும் வளர்ந்த அன்புடன் இறைவனை வழிபடலும் அவ்வழிபாட்டின் தொடர்ச்சியால் அவர்கள் மேலும் மேலும் நுகரும் எல்லையற்ற சிவானந்த நுகர்ச்சி புலனாகின்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான "**சிவானந்தம் அளவறுக் கெரணமை**" பெறப்படல் காண்க.

402. ஆட்டுத் தேவர்தம் விதியொழித் தன்பால்
 ஐய னேயென்றுன் னருள்வழி யிருப்பேன்
 நாட்டுத் தேவரு நாடரும் பொருளே
 நாத னேயுனைப் பிரிவுறு அருளைக்
 காட்டித் தேவநின் கழலினை காட்டிக்
 காய மாயத்தைக் கழித்தருள் செய்யாய்
 சேட்டைத் தேவர்தந் தேவர்பி ரானே
 திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே.

ரு

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே; பெருமை மிக்க பெருந்தேவர்களின் தலைவருக்கும் தலைவனே; சிறுதெய்வங்களும் தேடுவதற்கு அரிய பொருளே; தலைவனே; நின் திருவடியில் செலுத்தும் அன்பின் வலிமையால், வினைப்பயன்களை நுகர்விக்கும் தெய்வங்களைச் செயலற்றன வாக்கித் “தந்தையே” என்று உன் திருவருள் செலுத்தும் வழியிற் செல்வேன்; இறைவனே; உன் திருவடி இரண்டையும் காட்டி, உன்னைப் பிரியாத அருளை நல்கி; மாயையின் காரியமாகிய உடம்பை போக்கித் திருவருள் பாலிப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; சேட்டைத் தேவர்தம் தேவர் பிரானே; நாட்டுத் தேவரும் நாட அரும் பொருளே; நாதனே; அன்பால் ஆட்டுத் தேவர்தம் விதி ஒழித்து, “ஐயனே” என்று உன் அருள் வழி இருப்பேன் தேவ; நின் கழல் இணை காட்டி உனைப்பிரிவுறு அருளைக் காட்டி; மாயக்காயத்தைக் கழித்து அருள் செய்வாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சேட்டைத் தேவர்தம் தேவர் பிரானே - சேட்டைத் தேவர் - சேடு - பெருமை; உயர்வு. **ஐ** - சாரியை. பெருமை மிக்க தேவர்களாகிய நான்முகனும் திருமாலுமாகிய மிக உயர்ந்த தேவர்கள், தமையன், உயர்ந்தவன் என்ற பொருளில் மலையாள மொழியில் இன்றும் “சேட்டன்” என வழங்குதல் காண்க. இது “சிரேஷ்டன்” என்ற வடசொல்லின் திரிபு.

தேவர் - பெருந்தேவர்களாகிய நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் தலைவராகிய சீகண்டருத்திரர். **பிரான்** - கடவுள், தலைவன், பெருமையுள்ளவன். சீகண்டருத்திரருக்கும் தலைவன் என்ற பெருமையுள்ள சிவபெருமான் முழுமுதற்கடவுள் என்றவாறு.

நாட்டுத் தேவரும் நாட அரும் பொருளே - நாட்டுத் தேவர் - நாட்டிலுள்ள பாமரமக்கள் வழிபடும் சிறுதெய்வங்கள். **நாட்டார்** என்பதைக் கீழ்மக்கள் என்ற பொருளில் வழங்குவர் வைணவர் தங்கள் வியாக்கியானங்களில். **தேவரும்** - காமியங் கருதிச் சிறுதெய்வங்களையே மதிக்கும் பாமரமக்கள் கருத்துப் பற்றித் **தேவரும்** என்று உயர்வு சிறப்பும்மை புணர்த்துக் கூறினார். **நாட** - தேட. தேடுவதற்கும் அரிய பொருள் என்றமையால் எய்துதற்கு இயலாத பொருள் என்பது பெற்றும். **அரும் பொருள்** - அவ்வாறு நாடவும் இயலாதது எனின்; அஃது இல்பொருளா? எனின், அற்றன்று பலர் முன்னர் எய்தி வீடு பெற்றுள்ளமையின் அஃது உள் பொருளே! ஆயினும் அதனை அடைவது அரியது என்றவாறு.

சிவபெருமானே நாட்டுத்தேவர்கள் வழிபடுவதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

பாட்ட கத்திசை யாகிநின் றுனைப்

பத்தர் சித்தம் பரிவினி யானே

நாட்டகத் தேவர் செய்கையு ளானே

நட்ட மாடியை நம்பெரு மானைக்

காட்ட கத்துறு புலியுரி யானைக்

கண்ணோர் மூன்றுடை யண்ணலை யடிபேன்

கோட்ட கப்புன லார்செழுங் கழனிக்கு

கோலக் காவினிற் கண்டுகொண் டேனே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-62-3)

என்பதிற் காண்க.

நாதனே - நாததத்துவத்தைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்குபவனே எனலுமாம்.

ஆட்டுத் தேவர்தம் வீதி ஒழித்து - ஆட்டுத் தேவர் - ஆட்டுந்தேவர் என்பது வலித்தல் விகாரமாகி நின்றது. இறைவன் ஆணை வழி நின்று உயிர்களுக்கு அவ்வவற்றின் வினைப்பயன்களை நுகர்வித்து அவற்றை அவ்வவற்றின் வினைவழி இயக்கும் தெய்வங்கள். இவற்றை நவக்கோள்கள் முதல் மும்மூர்த்திகள் வரையுள்ள சகலர்களாகக் கொள்க.

வீதி ஒழித்து - சிவ வழிபாட்டால் ஆட்டுத் தேவர்களின் ஆணை நம் மேற் செல்லாதன வாக்கி. இதனை முன்னர்ச் சிவபுராணம் 10-ல் “ஓங்குவிக்கும்” என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4 1054 - ம் பாடலில் காண்க.

அன்பால் - அன்பாய் என்பதும் பாடம்.

“ஐயனே” என்று உன் அருள் வழி இருப்பேன் - ஐயனே - தலைவனே; முற்கூறிய சேட்டைத் தேவர், நாட்டுத் தேவர், ஆட்டுத் தேவர் முதலியோரை விலக்கி நீயே என் வழிபடுகடவுள் என்றவாறு. அவர்களினின்றும் பிரித்தலின் ஏகாரம் பிரிநிலை. உன்னுடன் அவர்களும் ஒருங்கிருக்க நீயே முழுதற் கடவுள் என்று இனங்காட்டலின் தேற்றே காரணம்.

அருள் வழி இருப்பேன் - என் முயற்சிகள் ஒன்றுமின்றி உன் திருவருள் வயத்தனாய் அது செலுத்தும் வழியில் செல்வேன் என்றவாறு.

தேவ! - மகாதேவனாகிய முழுமுதற்கடவுளே! அண்மைவிளி.

நின் கழல் இணை காட்டி - திருப்பெருந்துறையில் பிரிந்த இறைவனை மீண்டும் காட்சிதர வேண்டிய குறிப்புமாம்.

நான் உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை, உண்மை யோகம் என்ற நிலைகளில் நின்று தவம் முயன்றேன். அவற்றின் பயனாக நீ குருவாக வந்து உண்மை ஞானம் நல்கினாய். அந்த ஞானம் என்னை வீட்டுலகில் செலுத்தும் வண்ணம் உன் திருவடிகளைக் காட்டுவாயாக என்றவாறு.

உணைப்பிரிவிலா அருளைக் காட்டி - முன்னம் திருப்பெருந்துறையில் நீ எனக்கு பேரருளே வடிவமான ஞானசிரியக் கோலம் காட்டினாய். ஆனால்

அந்த அருட்கோல வடிவம் என்னைப் பிரிந்து சென்றது; இப்பொழுது நீ என்னை உய்க்கும் வீட்டுலகினின்று நான் என்றும் பிரியேன். அத்தகை அருளை இப்பொழுது காட்டுவாயாக என்றவாறு. **மீரவீலாத** - என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்டபாடம்.

மாயக்காயத்தைக் கழித்து அருள் செய்வாய் - என்று மாற்றிக் கொள்க. **மாயம்** - வஞ்சனை எனலுமாம். வீடுபேறெய்தக் கிடைத்த கருவி போலத் தன்னைக் காட்டி நின்று, உலகியலில் உழல வைத்து உயிரைப் பிறவியில் செலுத்துதலின் உடலை மாயக்காயம் என்றார்.

கழித்து - பிறப்பிறப்புக்களை நீக்கி.

இத்திருப்பாடலில், “கழலினை காட்டி” என்றதால் சிவானந்தப்பேறும்; “நாடரும் பொருளே” என்றதால் குணமாகிய சிவானந்தமும் குணியாகிய சிவமும் அளந்தறிய ஒண்ணுத் தன்மையன என்பன உரைக்கப்படுகின்றன. இதனால் பதிகக் கருத்தாகிய “**சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை**” பெற்றும்.

403. அறுக்கி லேனுடல் துணிபடத் தீப்புக்

கார்கி லேன்றிரு வருள்வகை யறியேன்

பொறுக்கி லேனுடற் போக்கிடங் காணேன்

போற்றி போற்றியென் போர்விடைப் பாகா

இறக்கி லேனுனைப் பிரிந்தினி திருக்க

வென்செய் கேனிது செய்கவென் றருளாய்

சிறைக்க ணேபுனல் நிலவிய வயல்கூழ்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

கா

(இ-ள்)

வரப்புக்களிடையே நீர் தேங்கி நிற்கும் வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள என் சிவபெருமானே; போர் செய்கின்ற ஆனேற்று ஊர்தியனே; வணக்கம்; வணக்கம்; உன்னைப் பிரிந்த

துன்பத்தால் என் உடம்பு துண்டாகும் வண்ணம் அதனை அறுக்கமாட்டேன்; நெருப்பில் புகுந்து அமைதி பெறமாட்டேன்; பொறுக்க மாட்டேன்; துன்பத்தைக் கடந்து செல்ல மாட்டேன்; உடம்பை ஒழிக்கும் வழியறியேன்; திருவருளுக்கு வகையறியேன்; இத்துன்பங்களின்றி இன்பமாயிருக்க யாது செய்வேன்; “இதனைச் செய்க” என்று அருள் பாலிப்பாயாக!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலைச் “சிறைக்கணை புனல் நிலவிய வயல்குழ் திருப்பெருந்துறை மேவிய என் சிவனே; போர் விடைப்பாகா; போற்றி; போற்றி; உனைப் பிரிந்து; உடல் துணிபட அறுக்கிலேன்; தீப்புக்கு ஆர்கிலேன் பொறுக்கிலேன்; இறக்கிலேன்; உடல் போக்கிடம் காணேன்; திருவருள் வகையறியேன்; இனிது இருக்க என் செய்கேன்; இது செய்க என்று அருளாய்;” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சிறைக்கணை புனல் நிலவிய வயல் குழ்திருப்பெருந்துறை - சிறை
- அணை எனலுமாம். சிறையை நீர்நிலையாகக் கொண்டு, நீர் நிலையும் வயல்களும் குழந்துள்ள திருப்பெருந்துறை எனலுமொக்கும். நீர்நிலையில் திருவருளாகிய நீர் நிரம்பியுள்ளது; எனினும் அந்தோ வயல்களிலுள்ள நெற்பயிற் காய்ந்து வாடுகின்றது என்றவாறு. நீர்நிலையிலுள்ள நீர் நெற் பயிர்களுக்குப் பாய ஓர் கால்வாய்தான் தேவை, அவ்வாறே திருவருள் எனக்குக் கிட்ட உன் கடைக்கண் நோக்கமே தேவை என்றவாறு.

போர்விடைப்பாகா - நீ மறத்தை எப்பொழுதும் எதிர்த்துப் போரிடும் அறத்தை இயக்குபவன். நான் இவ்வாறு துன்புறுதல் பார்த்து வாளாயிருப்பது அறமன்று என்றவாறு. **போற்றி; போற்றி** - துன்புறும் என்னைக் காக்க, காக்க எனலுமாம்.

உனைப்பிரிந்து - திருப்பெருந்துறையில் நீ என்னை விட்டுப் பிரிந்து சென்றபின் எய்திய பிரிவுத் துன்பத்தினால்; அத்துன்பத்தினின்றும் விடுபடும் பொருட்டு;

உடல் துணிபட அறுக்கிலேன் - துணிபட - பல துண்டுகளாகும் வண்ணம். கழுத்தை அறுப்பின் உடனே உயிர் போய்விடும்; பிறகு துன்பம்

நுகர வேண்டுவதின்று. ஆனால் உயிர் நிற்கும் வகையில் கை, கால், விரல்கள் முதலிய உறுப்புக்களை ஒவ்வொன்றாகத் துண்டாக்கின் அது சித்திரவதையாகித் துன்பம் தரும். பிரிவுத்துன்பத்திலும் அத்துன்பமே மேல் என்று கொண்டவாறு. **அறுத்தல்** - உயிர் தங்கியிருக்கும் உடம்பைத் துண்டித்தல். இஃது உயிரற்ற பொருளைத் துண்டித்தலாகிய அரிதலினும் வேறானது.

தீப்புக்கு ஆர்கிலேன் - தீக்குளிப்பின் சிலமணித்துளிகளே துன்பம். பின் உயிர் போய்விடும் அந்த எளிய வழியினையும் கைக்கொள்ள துணிந்தேனல்லன் என்றவாறு. **ஆர்தல்** - அமைதியுறுதல். பிரிவுத் துன்பத்தினின்று விடுபட்டு அமைதியுறேன் என்றவாறு.

பொறுக்கிலேன் - உன்னைப் பிரிந்தமையின் இவ்வுடல் எனக்குச் சுமையாயிற்று. அதனைத் தாங்கலாற்றேன் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. பொறை - பொறு + ஐ; சுமை.

இறக்கிலேன் - இறத்தல் - தாண்டிக் கடந்து செல்லுதல். பிரிவுத் துன்பத்தைக் கடந்து செல்லமாட்டேன் என்றவாறு.

போக்கு இடம் காணேன் - இப்பிரிவுத் துன்பதைப் போக்கிக் கொள்ள வேறு புகலிடமும் அறியேன் எனலுமாம்.

திருவருள் வகையறியேன் - திருவருளுக்கு என நான்கனுருபு விரித்துக் கொள்க. பிணிக்கு மருந்து என்பது போலப் பிரிவுத் துன்பதை நீக்கும் திருவருளுக்கு எனப் பகைப் பொருளில் வந்தது.

என் செய்கேன் - செய்யவேண்டியது என்ன என்று அறியேன்.

ஈண்டு;

வஞ்சவினைக் கொள்கலனா முடலைத் தீவாய்

மடுக்கிலேன் வரையுருண்டு மாப்ப்பே னல்லேன்

நஞ்சொழுகு வாளாலுங் குறைப்பே னல்லே

னாதனே யதுவுநினை துடைமை யென்றே

அஞ்சினேன் ருனேயு மழியா தாவி
 யையனே நினைப்பிரிந்து மாற்ற கில்லேன்
 என்செய்கோ வெந்தாயோ வெந்தா யோவென்
 ரிரங்கினார் புரண்டமுதா ரினைய சொல்வார்

(திருவினையாடற் புராணம் -

வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம் -55)

என்பது காண்க.

இதனைக் கையறு நிலை என்பர். இறைவனுடன் ஆன்மா கூடியிருப்பது பேரானந்தம் பயப்பது. அந்த இன்பத்துக்கு எல்லை இல்லை. இத்திருப்பாடலில் இறைவனை ஆன்மா பிரிந்திருப்பதால் எய்தும் எல்லையில்லாத் துன்பம் பயப்பது கூறப்பட்டது. எனவே இதற்கு மறுதலையாக இப்பதிகக் கருத்தான “சிவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை” பெற்றும்.

404. மாய னேமறி கடல்விட முண்ட

வான வாமணி கண்டத்தெம் அமுதே

நாயி னேனுனை நினையவு மாட்டேன்

நமச்சி வாயவென் றுன்னடி பணியாப்

பேய னாகிலும் பெருநெறி காட்டாய்

பிறைகு லாஞ்சடைப் பிஞ்சுக னேயோ

சேய னாகிநின் றலறுவ தழகோ

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

எ

(இ-ள்)

மாயையை இயக்கும் மகாதேவனே; தாங்கிப் பின்வாங்கும் அலைகளுள்ள கடலின் நஞ்சடையுண்ட தேவனே; நீலமணி போன்ற கண்டத்தையுடைய என் அமுதம் போன்றவனே; பிறைமதி குலாவுகின்ற சடையுடன் கூடிய தலைக்கோல முடையவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; நான் தொலைவில் உள்ளவனாகி நின்று கதறுவது முறையாகுமா; நாய் போன்ற யான் உன்னை மனத்தால் நினைக்கவும் மாட்டேன்;

திருவைந்தெழுத்தை வாயினால் கூறி; உன் திருவடிகளை மெய்யினால் வணங்காத மனத் தெளிவில் லாதவனாயினும் வீடு பேற்றுக்கான வழியைக் காட்டியருள் வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - மாயனே; மறிகடல் விடம் உண்ட வானவா; மணிகண்டத்து எம் அமுதே; பிறைகுலாம் சடைப் பிஞ்சுகளே; திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; சேயனாகி நின்று அலறுவது அழகோ; ஓ; நாயினேன்; உனை நினைவும மாட்டேன்; நமச்சிவாய என்று; உன் அடிபணியாப்; பேயன் ஆகிலும் பெருவழி காட்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மாயனே - ஈண்டு; மாயை என்றது, சுத்தமாயை, அசுத்த மாயை, பிரகிருதி மாயை என்ற மூன்றையும் குறித்து நின்றது. சங்கற்பரூப சந்நிதியில் இருந்து சிவசக்தி சுத்த மாயையினின்று நால்வகை வாக்குக்களையும்; அசுத்தமாயையின்றும் அராகம், வித்தை, கலை, நியதி, காலம் என்ற ஐந்து தத்துவங்களையும், பிரகிருதி மாயையில் குணம் முதலாக நிலம் ஈராக வைத்தெண்ணப்படும் இருபத்து நான்கு தத்துவங்களையும் தோற்றுவித்து இயக்குதல் குறித்து நின்றது. இதனை சிவஞானசித்தியார் சுபக்கம் “விந்துவின் மாயையாகி” என்று தொடங்கும் பாடலுக்கு நம் மாதவச்சிவஞான முனிவர் உரையிற் காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் திருப்பெருந்துறையில் என் கண்முன் தோன்றி ஆட்கொண்டருளியபின் மறைந்து மீண்டும் தோன்றாமல் மாயம் செய்பவன் எனலுமாம்.

மாயன் - அற்புதமான செயலுடையவன் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

மறிகடல்விடம் உண்ட வானவா - விடம் உண்ட வானவன் - தேவர்கள் இயல்பாக அமுதம் உண்பவர்கள். மகாதேவனாகிய இறைவன் அவர்கள் அமுதம் உண்ணும் பொருட்டு நஞ்சையுண்டான். அவ்வாறு உண்ணானேல் அந்நஞ்சினால் தேவர்கள் இறந்தொழிந்தோராய் அமுதம் உண்ணாதோரா யிருப்பர் என்றவாறு.

மணிகண்டத்து எம் அமுதே - மணிகண்டம் அழகிய கழுத்து எனலுமாம். அதில் நின்றமையால் நஞ்சும் அழகுடையதாயிற்று என்றவாறு. இதனை, ஸ்ரீ கண்டம் என்பர் வடமொழியாளர். ஸ்ரீ - அழகு; நஞ்சுமாம்.

எம் அமுது - எம் - உரிமை பற்றிய குறிப்பு. **அமுது** - தேவர்களின் அமுது. அதனை உண்டவர்களின் மரணத்தை நெடுங்காலம் தள்ளிப்போடுவதன்றித் தடுக்காதது. இந்த அமுதமோ என்றும் மரணம் வராமல் தடுப்பதும் பிறப்பிறப்புக்களுக்குக் காரணமான மறுபிறவியை தவிர்ப்பதுமாகும். திருநீல கண்ட நாயனார் புராணம் பார்க்க.

“கறைமிடறணியலு மணிந்தன் றக்கறை, மறைநவி லந்தணர் நுவலவும்படுமே” (புறநானூறு 1) என்று போற்றப் படுதலும் காண்க.

இறைவனை அமுதம் என்று நம் அடிகளே பின்னர் உரைப்பதை.

திருச்சிற்றம்பலம்

அணியு மமிழ்துமென் னாவியு மாயவன் தில்லைச்சிந்தா
மணியும்ப ராரறி யாமறை யோனாடி வாழ்த்தலரிற்
பிணியு மதற்கு மருந்தும் பிறழப் பிறழமின்னும்
பணியும் புரைமருங் குற்பெருந்தோளி படைக்கண்களே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 5)

என்றதிற் காண்க.

மீறைகுலாம் சடைப்பிஞ்சுகளே - மீறை - சிறு நெறிசென்று சாபம் பெற்று உடல் தேய்ந்து ஒரு கலை மட்டும் கொண்டு நின்ற திங்கட் புத்தேள். குலாம் - மகிழ்கின்ற எனலுமாம்.*

* கலைக்குறை பசுக்குணம் விளங்குறு களங்கம்
அலைச்சலுறு கோணைநடை யாதியுள னேலுன்
மலைச்சொளி முடிப்பணிதி யாகயிளி ரேனோ
மலைக்கொடி விருப்புறு வளர்ப்பவள வெற்பே”

(சீவானந்தல ஹரி - 69)

ஸ்ரீமத் சங்கராசாரியார்

தமிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்)

சேயன் ஆகி நின்று - சேயன் - மகன் என்று கொண்டு உன் மைந்தனாக இருந்தும் - எனலுமாம். **ஆகி** - ஆகியும் என உயர்வு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க. **நின்று** - தந்தையாகிய உன்னைப் பிரிந்து தனித்து நின்று.

அலறுவது அழகோ - **அலறுவது** - பெருங்குரலெடுத்து அழுதல். **ஓ** - எதிர்மறை குறித்த வினாப்பொருளில் வந்தது. முறையன்று என்றவாறு.

உனை நினையவும் மாட்டேன் - இது மனத்தின் செயல். இதற்கு உன் அடியவர் திருவேடம் கண்டு உன்னை நினைத்தல் என அடியார் கூட்டம் குறித்தவாறு என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

நமச்சீவாய என்று - இது வாக்கின் செயல். திருவைந்தெழுத்தை ஒதுவது குறித்தவாறு.

உன் அடிபணியா - இது உடம்பின் செயல். இவ்வாறு முக்கரணங்களாலும் வழிபடாமை குறித்தவாறு. இதனை ஆலய தரிசனம் செய்யாத என்றுரைப்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

பேயன் ஆகிலும் - பிறவி எடுத்ததன் பயன் இறைவனை முக்கரணங்களாலும் வழிபடுவதாகும். அம்முன்றின் ஒன்றலுங்கூட வழிபடாதவன். மனத்தெளிவின்றி உணவும் நீரும் பெருமல் எங்கும் நிலையின்றி அலைவன் என்பது குறிப்பு.

பெருநெறி காட்டாய் - சிறு நெறியே செல்லும் பேய்களின் இயல்பினனாகிலும் நீ பிறைகுலாம் சடைப்பிஞ்சுகளுகவுள்ள பேரருளாளன்; அதனால் உன் இயல்பு தகுதியற்ற எனக்கும் அருள்பாலித்தல்; அவ்வியல்புக் கிணங்க எனக்கு வீட்டுநெறி காட்டுவாயாக என்றவாறு.

வீட்டின்பம் என்பது ஆன்மாக்கள் முத்தியில் நுகரும் சிவானந்தம். அஃது எல்லையற்றது. அதனையே ஈண்டுப் “பெருநெறி” என்றார். இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “சீவானந்தம் அளவறுக் கொணுமை” புலனாதல் காண்க.

405. போது சேரயன் பொருகடற் கிடந்தோன்
 புரந்த ராதிகள் நிற்கமற் றென்னைக்
 கோது மாட்டிநின் குரைகழல் காட்டிக்
 குறிக்கொள் கென்றுநின் தொண்டரிற் கூட்டாய்
 யாது செய்வதென் றிருந்தனன் மருந்தே
 அடிய னேனிடர்ப் படுவதும் இனிதோ
 சீதவார்புனல் நிலவிய வயல்கூழ்
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

அ

(இ-ள்)

குளிர்ந்த நீர் நிலை பெற்றுள்ள நீண்ட வயல்கள் சூழ்ந்துள்ள திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; என் பிறவிப் பிணிக்கு மருந்தே; தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் நான்முகனும் அலைகள் மோதுகின்ற திருப்பாற்கடலில் பள்ளி கொண்ட திருமாலும்; இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் காத்து நிற்க; (என்னை ஆட்கொண்ட நினைப் பிரிந்த யான்) என் செய்து மீண்டும் உன்னைக் கூடலாமென்று துன்புற்றிருந்தேன்; அடியவன் துன்புறுதல் உனக்கு இன்பம் தருவதாகுமோ; என்னைக் குற்றங்கள் நீக்கி; ஒலிக்கின்ற கழலணிந்த உன் திருவடிகளைக் காட்டி; “இவனைப் பாதுகாத்துக் கொள்ளுங்கள்” என்று உன் தொண்டர்களுக்கு ஆணையிட்டு, அவர்கள் திருக்கூட்டத்தில் என்னைச் சேர்ப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “சீதவார் புனல் நிலவிய திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; மருந்தே போது சேர் அயன் பொருகடல் கிடந்தோன்; புரந்தராதிகள் நிற்க; யாது செய்வது என்று இருந்தனன்; அடியனேன் இடர்ப்படுவதும் இனிதோ; என்னைக் கோது மாட்டிக் குரைகழல் காட்டிக்குறிக் கொள்கென்று நின் தொண்டரில் கூட்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சீதவார் புனல் - “சீதப்புனல்” என்பது திருப்பெருந்துறையில் உள்ள பொய்கையின் பெயர் என்பர்.

அதன் புனலைத் திருவருள் என்றும் அத்திருவருள் நிலை பெற்றுள்ள வயல்களைப் புனனங்கள் என்றும் வயல்களில் நிற்கும் நெற்பயிர்களை உயிர்கள் என்றும் உரைக்க நின்றது. **நிலவுதல்** - திருவருள் என்றும் உயிர்கள் மாட்டு நிலை பெற்றிருத்தல்.

மருந்தே - மரணமாகிய பிணியை நீக்கும் மருந்தாகிய அமுதம். பிறப்பிறப்பை நீக்கம் இறைவனே! என்றவாறு.

போதுசேர் அயன் - ஒவ்வொரு பூவிலும் ஒவ்வொரு தேவர் இருப்பர். பூக்களின் சிறந்த தாமரை மலரில் நான்முகன் இருப்பன். ஆதலின் அவன் ஏனைய தேவரிலும் சிறந்தவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

நிற்க - அருள் வேண்டி அவர்கள் அனைவரும் காத்துக்கிடக்க அவர்களைப் புறக்கணித்து.

யாது செய்வது என்ற இருந்தனன் - உயர்ந்த தேவர்கள் பலரும் நின் அருள் வேண்டிக் காத்துக்கிடக்க நீ அவர்களைப் புறக்கணித்து என்னை ஆட் கொண்டாய். அத்துனை சிறந்த பேறு பெற்ற யான் உன்னைப் பிரிந்தேன். அதனால் துன்புற்றேன். மீண்டும் நின்னைக்கூட என் செய்வது என்ற எண்ணி இருந்தனன் என்றவாறு.

அடியேன் இடர்ப்படுவதும் இனிதோ - நீ, அருட்கடல்; நான் உன் அடியவன். உன் பிரிவினால் நான் இவ்வாறு துன்புறுதல் உன் திருவருளின் இயல்புக்கு அழகன்று என்றவாறு.

என்னைக்கோது மாட்டி - கோது - குற்றங்கள். **மாட்டி** - மாள்வித்து. என் குற்றங்களை நீக்கி என்றவாறு. சீராட்டி எனலுமாம்.

இதற்கு இவ்வாறன்றி **கோது மாட்டி** என்பதைப் “பொடி பூசி”; “விடையேறி” என்பனபோலப் பெயர்ச் சொல்லாகக் கொண்டு அண்மை விளியாக உரைவகுத்தனர் முன்னுரையாளரில் சிலர். அவ்வாறாயின் “என்னைக்” என்பதை என்+ஐ என் தலைவனே; “கோதுமாட்டி” என்று கொள்ளுதல் வேண்டும் “என்னைக் கோதுமாட்டி என வருதல் காண்க. என்+ஐ எனப்பிரித்த பின் ‘ஐ’ என்பது விளியாக நிற்கும்; அதன்பின் வல்லொற்று மிகுதலின் அது விளியன்று.

குரைகழல்காட்டி - நீ ஞானசிரியனாக வந்து எனக்கு ஞானம் நல்கினாய் அந்த ஞானம் எனக்கு வீடுபேறு தரும்முறையின் உன் திருவடிகளைக் காட்டியது என்றவாறு. **குரைகழல்** - ஒலிக்கின்ற கழல். அந்த ஒலிவழியே ஆன்மா சென்று இறைவன் திருவடிகளை எய்திற்று என்றவாறு. முன்னம் 292-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருவுந்தியார் 17- பார்க்க.

குறிக்கொள்க என்று - இஃது இறைவன் தன் தொண்டர்களுக்கு ஆணையிட்டு நம் அடிகளை அவர்கள் மாட்டு ஒப்புவித்தது. இவன் உங்கள் பாதுகாவலில் இருக்க வேண்டியவன்; அல்லாக்கால் மீண்டும் ஆணவமலத்தாற் பற்றுண்டு பிறப்பிற் செல்வன் என்றவாறு. சிவஞான போதம் 12-ம் சூத்திரத்தில் உரைத்தவை காண்க.

குறிக்கொளென்று - என்பது சீகாழித் தாண்டவாராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

நின் தொண்டரில் கூட்டாய் - சிவஞான போதம் 12-ம் சூத்திரத்தில் “அன்பொரு மரீஇ” என்றதும் அதற்குச் சிவஞான மாபாடியமும் காண்க. ஈண்டு;

அரும்பொனே மணியேயென் னன்பேயென் அன்பான
அறிவேயென் அறிவிலாறும்
ஆனந்த வெள்ளமே என்றென்று பாடினேன்
ஆடினேன் நாடிநாடி

விரும்பியே கூவினேன் உலறினேன் அலறினேன்
மெய்சிலிர்த் திருகைகூப்பி
விண்மாரி எனவெனிரு கண்மாரி பெய்யவே
வேசற் றயர்ந்தேனியான்

இரும்புநேர் நெஞ்சகக் கள்வனா னாலுமுனை
இடைவிட்டு நின்றதுண்டோ
என்றுநீ யன்றுநான் உன்னடிமை யல்லவோ
யாதேனும் அறியாவெறுந்

துரும்பனேன் என்னினுங் கைவிடுதல் நீதியோ

தொண்டரொடு கூட்டுகண்டாய்

சுத்தநிர் குணமான பரதெய்வ மேபரஞ்

சோதியே சுகவாரியே.

(தூயுமான சுவாமிகள் பாடல் 9. சுகவாரி 7)

என்பது காண்க.

இத்திருப்பாடலில் இத்திருவாசகப் பாடலின் கருத்தும் இதற்கு முந்திய 405-ம் பாடலின் கருத்தும் காண்க.

இத்திருப்பாடலில் ஆன்மா சீவன்முத்தர் நிலையில் தொண்டர்களாகிய ஏனைய சீவன் முத்தர்களின் திருக்கூட்டத்தின் நடுவில் இருந்து சிவானந்தம் நுகர்வது கூறப்பட்டது. அந்த ஆனந்தம் எல்லையற்றது. இதனால் இப்பதிகக் கருத்தான “சீவானந்தம் அளவறுக் கொணமை” பெறுதல் காண்க.

406. ஞால மிந்திரன் நான்முகன் வானவர்

நிற்க மற்றெனை நயந்தினி தாண்டாய்

கால னுருயிர் கொண்டபூங் கழலாய்

கங்கை யாயங்கி தங்கிய கையாய்

மாலு மோலமிட் டலறுமம் மலர்க்கே

மரக்க ணேனையும் வந்திடப் பணியாய்

சேலு நீலமும் நிலவிய வயல்கூழ்

திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே.

க

(இ-ள்)

கெண்டை மீன்களும் கருங்குவளை மலர்களும் நிலை பெற்றுள்ள; வயல்கள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே; கூற்றுவனின் அரிய உயிரைக் கவர்ந்த தாமரைமலர் போன்ற திருவடிகளுடையவனே; கங்காதரனே; நெருப்பு நிலைபெற்றுள்ள கையினனே; மண்ணுலகினரும் தேவேந்திரனும் அயனும் தேவர்களும் நின் அருளைப்

பெறக் காத்திருக்க; என்னை விரும்பி இனிமையாக ஆட்கொண்டருளினை; திருமாலும் உன்னைக் காண இயலாமல் பெருங்குரலெடுத்துக் கதறுவதற்குரிய; அழகிய தாமரை மலர் போன்ற நின் திருவடிகளுக்கே; மரத்தின் கணுக்கள் போன்ற கண்களுடைய என்னையும் வந்து சேரும் வண்ணம் அருள் பாலிப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - சேலும் நீலமும் நிலவிய வயல்கூழ் திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; காலன் ஆருயிர் கொண்ட பூங்கழலாய்; கங்கையாய் அங்கி தங்கிய கையாய்; ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர் நிற்க; மற்று எனை நயந்து இனிது ஆண்டாய்; மாலும் ஓலமிட்டு அலறும் அம்மலர்க்கே; மரக்கணையையும் வந்திடப் பணியாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சேலும் நீலமும் நிலவிய வயல் சூழ் திருப்பெருந்துறை :- இறைவன், அருவம், அருவுருவம், உருவம் என்ற மூன்று நிலைகளிலும் நிற்பான். அவை அனைத்தும் திருவருளின் வடிவங்களே. திருவருளை அம்பிகையாக உருவகம் செய்வது மரபு. திருவருளின் நோக்கம் ஆன்மாக்களை மலத்தினின்றும் விடுவித்து வீடுபேறு தருவதாகும். **சேல் -** கெண்டை மீன். இது மகளிர் கண்களுக்கு உவமையாதலை.

“காமர் கயல்புரளக் காவி முகைநெகிழ்த்
தாமரையின் செந்தேன் றஜையிழிப் - பூமடந்தை
தன்னாட்டம் போலும் தகைமைத்தே சாகரஞ்சூழ்
நன்னாட்டின் முன்னாட்டு நாடு”

- (நளவெண்பா - சுயம்பரகாண்டம் 12)

என்பதிற் காண்க.

இஃது அம்பிகையாகிய திருவருளைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் ஞானசிரியனாக வந்து நம் அடிகளுக்குச் சட்ச தீட்சை நல்கியதைக் குறிப்பாற் பெற்றும்.

நீலம் - கருங்குவளை மலர். குவளை மலர் ஞானசிரியனுக்குரிய அடையாளமலை என்பது மனங்கொள்க. **வயல்கூழ்** என்பது பற்றி முன்னம் 406-ம் திருப்பாடலில் “சீதவார்புனல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

காலன் ஆருயிர் கொண்ட பூங்கழல் - **காலன் ஆர் உயிர்** - ஒவ்வொருவருக்கும் அவ்வவர் உயிர் வேறு எப்பொருள்களையும் விடச் சிறந்தது. அவ்வவர்களுக்கு அவ்வவர் உயிர் அரிய உயிராகும். உயிர்களை எல்லாம் கவரும் கூற்றுவனுக்கு அவ்வுயிர்களை விடத் தன்னுயிர் ஆர் உயிராகும். அவன் இறைவன் முன்பு துணிந்து வந்தபோது அவ்வுயிரையும் இழந்தான் என்றவாறு. சிவனடியார்களின் உயிர்களைக் கவர்தல் சிவகணங்களின் தொழில். அதனை மறந்து இறைவன் திருமுன்வந்து வழிபாட்டு நேரத்தில் அடியவரின் உயிரைக் கவர முயன்றதும் சிவலிங்கத் திருமேனியிலும் படரும்படி பாசம் வீசியதும் கூற்றுவனின் அறிவினமை. அதைச் சுட்டிக்காட்டக் **காலனார் உயிர்** என்று இழிவு தோன்ற “ஆர்” விகுதி புணர்த்தது காண்க.

பூங்கழல் - வடிவால் மட்டும் தாமரை மலருக்கு உவமையாக நின்றது. காலனின் வலிய நெஞ்சில் உதைத்து உயிர் கொண்ட தாள் தாமரை மலர் போன்று மென்மையாக வன்றி “மதனுடை நோன்று” ளாயிற்று.

கங்கையாய் - கலக்கமும் வேகமும் கொண்டு இழிந்த கங்கை ஞானமாகிய சடையில் தங்கி அமைதியும் தெளிவும் பெறச்செய்தவன். இஃது ஆன்மாவுக்கு ஆணவமலச் சேர்க்கையால் உற்ற மூர்க்கத்தையும் அறிவுக்கலக்கத்தையும் ஞானத்தால் நீக்கி அமைதியும் அறிவுத் தெளிவும் தரும் குறிப்பு.

அங்கி தங்கிய கையாய் - இஃது இறைவன் திருக்கரத்தில் நெருப்பேந்தியுள்ள கோலம் குறித்தது. இதனை;

“தோற்றந் துடியதனிற் றேயுந் திதியமைப்பிற்

சாற்றியிடு மங்கியிலே சங்கார - மூற்றமா

வூன்று மலர்ப்பதத்தி லுற்றதிரோ தம்முத்தி

நான்ற மலர்ப்பதத்தே நாடு”

(உண்மை விளக்கம் 36)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவிலவது காண்க.

இறைவனின் நெருப்பேந்திய கோலம் அவனே சங்காரம் செய்யும் முதல்வன் என்றவாறு. பேருழியில் அனைத்தையும் ஒடுக்கும் அவனே புனருற்பவம் செய்பவனுமாவன். ஆதலின் அவனே முழுமுதற் கடவுள் என்பதை நிறுவியவாரும். சிவஞானபோதம் முதற்குத்திரத்தின் கருத்தாகச் “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம்” - என்று கூறப்பட்டுள்ளது நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அங்கையி லங்கழ லேந்தினுனு மழகாகவே
கங்கையைச் செஞ்சடை சூடினாங் கடலின்னிடைப்
பொங்கிய நஞ்சமு துண்டவ னும்புக லிந்நகர்
மங்கைநல் லாளொடும் வீற்றிருந்த மணவாளனே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-7-4)

என்பது நினைக.

ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர் நிற்க :- ஞாலம் - ஈண்டு இயற்பெயராக மண்ணுலக வாசிகளில் தீவிரதர பக்குவமுள்ளவர்களைக் குறித்து நின்றது. ஞாலம் இயற்பெயராதலை முன்னம் 349-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட “காலமுயிரே” எனத் தொடங்கும் தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் கிளவியாக்கம் 57-ம் சூத்திரத்திற்குச் சேனாவரையர் உரையில் காண்க.

இந்திரன் - விண்ணுலக வாசிகளில் தேவர்களுக்கு அரசன். நான்முகன் - இந்திரனை விட மேற்பதத்தில் உள்ள படைப்புக்கடவுள். வானவர் - விண்ணுலகவாசிகளாகிய இவர்களில் தேவர்களும் அடங்குவர்.

நிற்க - முன்னம் 406-ம் திருப்பாடலில் “நிற்க” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

மற்று எனை நயந்து இனிது ஆண்டாய் - மற்று - வினை மாற்றுப் பொருளில் வந்தது. நயந்து - விரும்பி. என் தகுதி கண்டன்றி நீ என்னை விரும்பியதால் ஆட்கொண்டாய்.

இனிது ஆண்டாய் - சான்றோர் பலருக்குப் பல சோதனைகள் கொடுத்து அவற்றால் அவர்கள் துன்புற்ற பின் அவர்களை ஆட்கொண்டாய். என்னை அவ்வாறன்றி இனிமையே தந்து ஆட்கொண்டாய் என்றவாறு.

மாலும் ஓலமிட்டு அலறும் அம்மலர்க்கே :- மாலும் - நிந்திருமேனியிற் பாதியாக நின்ற புண்ணியம் செய்தவனும், உன் வழிபாட்டில் தன் கண்ணையே பெயர்த்து உன் திருவடிகளில் சாத்திய பேரடியவனுமாகிய திருமாலும். உம்மை - உயர்வு சிறப்பு. இச்சிறப்பு நோக்கியே அவனை, ஞாலம் இந்திரன் நான்முகன் வானவர்களின்றும் பிரித்துத் தனியே ஒதினார்.

ஓலமிட்டு அலறுதல் - தன் முயற்சிகளெல்லாம் தோற்றதற்பின் வேறு வழியின்றிப் புகலடைந்த குறிப்பு.

அம்மலர் - திருமாலும் அடைய முடியாத அந்த மலர் என்று சுட்டியவாறுமாம்.

மரக்கணையையும் வந்திடப் பணியாய் - மரக்கண் - 25-ம் திருப்பாடலுரையில் 'மரம்' என்றதன் கீழும் பாடல் 402-ல் "மரக்கண்" என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

வந்திடப் பணியாய் - வருமாறு பணித்தருள்; கைவிட்டுவிடாதே என்று முடித்துக் கொள்க.

இப்பதிகத்தின் பாடல்களில் அடிகள் தாம் நுகர்ந்த சிவானுபவத்தால் நெஞ்சம் உருகியது கண்டாம். எனினும்; தாம் அவ்வாறு உருகியது மிகவும் அற்பம் என்பது குறிக்கத்தாம் உருகிக் கண்ணீர் விட வில்லை; ஆதலின் தம் கண்கள் மரக்கண்கள் என்றார். அஃதாவது தாம் சிவானந்தத்தை முழுமையாக நுகரவில்லை என்பது பொருள். அஃது அச்சிவானந்தம் எல்லையற்றது என்பதாகும். இதனால் இப்பதிகம் நுதலிய கருத்தான "சிவானந்தம் அளவறுக் கொணமை" பெற்றும்.

407. அளித்து வந்தெனக் காவவென் றருளி
 யச்சந் தீர்த்தநின் அருட்பெருங் கடலில்
 திளைத்துந் தேக்கியும் பருகியும் முருகேன்;
 திருப்பெ ருந்துறை மேவிய சிவனே;
 வளைக்கை யானொடு மலரவ னறியா
 வான வாமலை மாதொரு பாகா
 களிப்பெ லாமிசக் கலங்கிடு கின்றேன்
 கயிலை மாமலை மேவிய கடலே.

க0

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே; சங்கேந்திய கரமுள்ள திருமாலுடன் தாமரை மலரில் அமர்ந்துள்ள நான்முகனும் அறிய இயலாத பெருந்தேவனே; மலைமகளை இருத்திய ஒப்பற்ற இடப்பாகங் கொண்டவனே; மாண்புள்ள திருக்கயிலை மலையில் எழுந்தருளியுள்ள அருட்கடலே; அடியவனுக்கு அருள் செய்து எழுந்தருளி, “ஐயோ” என இரக்கங்கொண்டு அருள் பாலித்து, அச்சம் நீக்கிய உன் அருட்பேராழியில் மூழ்கி விளையாடியும் நுகர்ந்தும் எதிர்க்கழிக்க உண்டும், மனம் உருக மாட்டேன்; அன்று நீ ஆட்கொண்டதனால் வந்த களிப்பு முற்றும் ஒழிந்து போக, நீ பிரிந்ததால் எய்தியுள்ள துன்பத்திற் பெரிதும் கவலையுறுகின்றேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை “திருப்பெருந்துறை மேவிய சிவனே; வளைக் கையானொடு மலரவன் அறியா வானவா; மலைமாது ஒரு பாகா; கயிலை மாமலை மேவிய கடலே; அளித்துவந்து எனக்கு “ஆவ” என்று அருளி; அச்சம் தீர்த்த நின் அருட்பெருங்கடலில்; திளைத்தும் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன்; களிப்பு எல்லாம் இகக் கலங்கிடுகின்றேன்; - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

வளைக் கையானொடு மலரவன் அறியா வானவா - வளை - திருமாலின் ஐந்துபடைகளில் ஒன்றாகிய சங்கு இதனைப் பாஞ்சசன்யம் என்பர். சுதரீசனம் என்ற பெயருள்ள சக்கரப்படை எனலுமொக்கும். ஒடு - நான்முகனினும் மேலானவன் திருமால். ஆதலின் ஒடு உருபை அவனுக்கும் புணர்த்தார்.

மலரவன் - திருமாலின் உந்தியினின்றும் எழுந்தகொடியின் உச்சியிலுள்ள தாமரை மலரின் அமர்ந்திருக்கும் நான்முகன்.

அறியா - திருமாலும் நான்முகனும் சிவபெருமானின் இயல்பைத் தங்கள் மனத்தினாலும் அறியார்கள் என்றால் காணவும் எய்தவும் இயலாதவர்கள் என்பன தாமே போதரும். திருமால், இறைவனின் தேவியாதலின் **வளைக்கையான்** என்பதற்கு வளையலையணிந்த கைகளுள்ள திருமால் கேசவார்த்த மூர்த்தத்தில் இறைவன் திருமேனியில் பாதியாக நின்று அவனை **அறியாதவன்** என உரைக்கவும் நின்றது. முன்னம் 159-ம் திருப்பாட்டில் **மால்** - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வானவன் - நில உலகத்துக்கு மேலுள்ள உலகில் இருப்பவன். ஈண்டு எல்லா உலகங்களுக்கும் மேலுள்ள கயிலைமலையில் இருக்கும் மகாதேவனைக் குறித்து நின்றது.

மலைமாதா ஒருபாகன் - இமயமலையின் மகளாகிய உமையம்மையைத் தன் உடம்பின் ஒருபாகமாகிய இடப்புறத்தில் கொண்டவன். தடத்த மூர்த்தம் தாங்கும் இறைவனின் வடிவங்கள் அனைத்தும் அவனுடைய எண்குணங்களில் ஒன்றான பேரருளேயாம். அவ்வுருள் அம்பிகையாக உருவகம் செய்யப் பெறுகின்றது. அஃது அனைவரும் தன்னைக் கண்டு வழிபட்டுய்யும் வண்ணம் அரன் வடிவத்தில் இடதுபாகமாக விளங்குகின்றது. அச்சிறப்பினால் இறைவனின் இடது பாகம் ஒப்பற்றதாயிற்று. ஆதலின் **ஓர் பாகா** என்றார். **ஓர்** - ஒப்பற்ற.

கயிலை மாமலை மேவிய கடலே - கயிலை மாமலை - திருக்கயிலாய மலை இறைவனின் இருப்பிடமாதலின் மாண்புள்ள மலையாயிற்று. ஆதலின் அதனை **மாமலை** என்றார். உலகிலுள்ள கடல்களுள் ஆங்காங்கே மலைகள் மறைந்திருக்கும் செய்திகளை நூல்கள் வாயிலாக அறிகின்றோம். இக்கடல் மலையில் மேல் உள்ளது என்றார். இது திருவருளாகிய சிவானந்தப் பெருங்கடல். இதனை முன்னரும் “பரமானந்தப் பழங்கடலதுவே கருமா முகிலிற் றேன்றித் திருவார் பெருந்துறை வரையிலேறி” (திருவண்டப் பகுதி 66-68) என்றருளியது காண்க.

அளித்த வந்து எனக்கு “ஆவ” என்றது அருளி :-

அளித்த வந்து எனக்கு - இரங்கத் தக்கவனாகிய எனக்கு எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அளித்துவந்தடி கைதொழுமவர் மேல்வினைகெடு மென்றி வையகம்
களித்துவந் துடனே கலந்தாடக் காதலராய்க்
குளித்துமூழ்கியுந் தூவியுங்குடைந் தாடுகோதையர் குஞ்சி யுட்புகத்
தெளிக்குந் தீர்த்தமருத் திருவாரூ ரம்மானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-20-6)

என்றது நினைக.

அளித்த - மேன் மேலும் விருப்ப முண்டாக்கி எனலுமொக்கும்.*

ஆவ - இரக்கக் குறிப்பு இடைச்சொல்.

அச்சம் தீர்த்து நின் அருட்பெரும் கடலில் : அச்சம் - பிறப்பிறப்பாகிய
கடலில் செலுத்தும் உலகவாழ்க்கையை நோக்கி எய்தும் அச்சம்.

* பளிக்கறைப் பலளப் பாவை

பரிசெனத் திகழுஞ் சாயற்

களிக்கயல் பொருவ போன்று

கடைசிவந் தகன்ற கண்ணு

௭ளாளிக்கலின் கொண்ட காமத்

தூமுறு கனியை யொத்தா

ளளித்தயில் கின்ற வேந்த

னஞ்சிறைப் பறவை யெத்தான்

(சீவகசிந்தாமணி - நாமகளியம்பகம் 163)

(இ-ள் :- கண்ணுள் கனியை யொத்தாள் : அவளுக்கு மேன்மேலும்
விருப்பமுண்டாக்கி அயில்கின்ற வேந்தன் வாவலை யொத்தானென்க)

(நச்சினர்க்கினியர் உரை)

அருள் பெருங்கடல் - திருவருள் நித்தியப்பொருள். அது கால இட எல்லைகளற்றது ஆதலின் அதனைப் பெருங்கடல் என்றார்.

தினேத்தும் தேக்கியும் பருகியும் உருகேன் - தினேத்தல் - இது களிப்பினால் புரியும் செயற்பாடு.

தேக்கியும் - தேக்கெறிதல். மிக அதிகமாக உண்பதால் உண்ட பொருள் எதிர்க்கழித்தல்.

பருகியும் - ஈண்டு அனுபவித்தும் என்ற பொருளில் வந்தது. பருகுதல் - அருந்துதல் எனலுமொக்கும்.

உருகுதல் - அனுபவித்தல் எனலுமாம்.

களிப்பு எலாம் இகக் கலங்குகின்றேன் :- களிப்பு - இது தகுதியில்லாத என்னை நீ திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்டதால் எய்தியது. **எலாம்** - அந்தக் களிப்பில் இன்று சிறிதளவுகூட மீதமில்லாமல்.

இக - ஒழிந்து போக.

கலங்குகின்றேன் - களிப்பு முற்றிலும் நீங்கியதுடன் நில்லாமல் உன் பிரிவினால் எய்திய துன்பம் அளவின்றிப் பெருகி வருத்துகின்றது. இத்துன்பத்தினின்றும் விடுபடவும் மீண்டும் முன்பு எய்திய களிப்பில் திளைக்கவும் வழியறியாமல் கவலையுறுகின்றேன் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் ஆட்கொண்டு நல்கிய சிவானந்தம் அருட்பெருங்கடலாகக் கூறப்பட்டுள்ளது. கடலின் முன் நின்று பார்க்கில் அதன் எல்லை கட்புலனாகாது விரிந்து கிடக்கும். அக்கடல் நீர் முழுவதையும் பருகுவது இயலாத செயல் இதனால் இப்பகுதிக் கருத்தான “**சிவானந்தம் அளவறுக்கொணுமை**” புலனாதல் காண்க.

தொகுப்புரை :-

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளிய சிவபெருமானே! தலைவனே; மன்னவா; அருட்பேராழியே; தந்தையே; திருமாலும் நான்முகனும் அறியா இயல்பினனே; செம்மேனியனே; சுகத்தைத் தருபவனே; எண்ணற்ற மேலுலக வாசிகளுக்கெல்லாம் நிலைபேறாக உள்ளவனே; நஞ்சுண்ட நித்தியனே; திரிபுர

மெரித்தவனே; பெருந்தேவர்களுக்கும் தலைவனே; சிறு தெய்வங்கள் தேடுவதற்கும் அரியவனே; மாயையை இயக்குவோனே; நீலகண்ட அமுதே; பிறையணிந்த தலைக்கோல முள்ளவனே; கூற்றுவனுக்கும் கூற்றுவனே; கங்காதரா; தீயேந்திய கையினனே; உமையொருபாகனே; கயிலை மலை மேல் எழுந்தருளியுள்ள அருட்கடலே!

கடுந்தவம் புரிவோர் நிற்க; என் நெஞ்சம் புகுந்து தகுதியற்ற என்னையும் ஆட்கொண்டாய்; அதனால் நான் மிகவும் செருக்குற்றேன்; அத்துணைச் சிறந்த உன்னை இன்று பிரிந்தேன்; பிரிவுத்துன்பம் ஆற்ற இயலேன்; ஆயினும் உடலை அறுத்தோ தீக்குளித்தோ மாண்டொழியேன்; திருவைந்தெழுத்தோதி உன்னைப் பணியேன்; உன் அருட்பெருங்கடலில் திளைத்துச் சிவானந்தம் நுகரேன்; நீ ஆட்கொண்டதால் கிட்டிய களிப்பு முற்றிலும் ஒழிய உன் பிரிவால் துன்புற்றுக் கவலையுறுகின்றேன்; என் குற்றங்களை நீக்கி என்னைச் சீராட்டி; உன் அடியவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்து உன் திருவடிக்கே வரும் வண்ணம் அருள்வாயாக.

தலவிசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை - முன்னம் சிவபுராண உரையின் முடிவில் உரைத்தாம் ஆண்டுக் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

24. அடைக்கலப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(பக்குவ நிண்ணயம்)

அடைக்கலப்பத்து என்பது இறைவனுக்குத்தாம் அடைக்கலம் என்பதைக் கூறும் பத்துப்பாடல்களாலான பகுதி. கலம் - பாத்திரம். ஈண்டுப் பன்மை வழக்காக அடைக்கலமாக வைக்கப்பட்டாரைக் குறித்து நின்றது. அடைக்கலம் - தம்மை அடைதலை உடைத்தாகக் கிடக்கும் பாத்திரம். ஒரு பொருளை ஒருவரிடம் ஈடாக வைத்து அதற்கு மாற்றாகக் கடன் பெற்றுக் கொள்ளின் அப்பொருள் ஒற்றிக்கலம். அதனைப் பின்னர்க் கடனை அடைத்து மீட்டுக் கொள்ளலாம். இதனை இடைக்கலம் என்பர் நம் அரசுகள் (திருமுறை 4 - 81 - 8). ஒரு பொருளுக்கு உரிய விலையைப் பெற்றுக் கொண்டு அதனை விற்று விடுவதாயின் அப்பொருள் விலைக்கலம். தம்மைத்தாமே பொருள் ஏதும் பெறாமல் அடைக்கலமாக வைப்பது ஈண்டு பேசப்படுகின்றது. இதனைப் புகலடைதல் என்பர். ஒருவர் புகலடைந்தபின் புகலாக ஏற்றுக்கொண்டவர் நன்மை செய்யினும் அது செய்யாது ஒழியினும் அவற்றால் விளையும் பின்விளைவுகள் பற்றியும் சிந்தனையின்றிப் புகலேற்றேரையே பற்றிக்கிடத்தல் இன்றியமையாததாகும். அது புகலடைந்தோரின் பரிபக்குவ நிலையைக் காட்டுவதாகும். இதனையே “பக்குவ நிண்ணயம்” என்று இப்பகுதியின் கருத்தாக அமைத்தனர் நம்முன்னோர். நிண்ணயம் - நிர்ணயம் உறுதி செய்தல்.

“அத்து விதந்திக முடைக்கலப் பத்து
வத்து நிர்ணயம் வகுத்துரைத் ததுவே”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

வத்து - வஸ்து; மெய்ப் பொருள்.

“ஓதுவல் வாதனைகள் வந்தனுகாம
லடைக் கலப்பத்துரைத்தாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

நம் அடிகள் இப்பகுதியைத் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்தார்கள். பாடல்கள் **கலவைப்பாட்டு** என்ற தலைப்பில் தொகுக்கப்பட்டுள்ளன. பெரும்பாலான பாடல்கள் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பில் அமைந்துள்ளன.

408. செழுக்க மலத்திர ளனநின்

சேவடி சேர்ந்த மைந்த

பழுத்த மனத்தடி யருடன்

போயினர்யான் பாவியேன்

புழுக்க னுடைப்புன் குரம்பைப்பொல்

லாக்கல்வி ஞானமிலா

அழுக்கு மனத்தடி யேனுடை

யாயுன் னடைக்கலமே.

க

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; வளமையான தாமரை மலர்த் தொகுதி போன்ற உன் செம்மையான திருவடியை எய்தி அமைதியுற்ற கனிந்த மனமுள்ள அடியவர்கள் உன்னுடன் சென்று விட்டனர்; தீவினையாளனும், புழுக்களைத் தன்னிடம் கொண்டுள்ள இழிந்த உடம்பினனும்; ஞானம் தரும் கல்வியில்லாதவனும்; தீயவனும்; மாசுள்ள மனத்தினனும் உன் தொண்டனுமாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றிலுள்ள “உடையாய்” என்பதனைப் பாட்டின் தொடக்கத்தில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க. இத்திருப்பாடல் நாலடித் தரவு கொச்சகக் கலிப்பா.

உடையாய் - உடையான் - எல்லா உயிர்களையும் தன் அடிமையாகவுடையவன்; எல்லா உலகங்களையும் தன் உடைமையாக உடையவன் செல்வமுடையவன்.

இதனை;

அடையாளம் படவொருவ னடித்தகொடுஞ் சிலைத்தழும்புந்
தொடையாக வொருதொண்டன் றொடுத்தெறிந்த கல்லும்போற்
கடையானேன் வெகுண்டடித்த கைப்பிரம்பு முலகமெலாம்
முடையானே பொறுத்ததோ வுன்னருமைத் திருமேனி.

(திருவிளையாடற் புராணம் - மண்கமந்த படலம் 79)

என்றதிற் காண்க.

செழுக் கமலத்திரளன நின் சேவடி; செழுக்கமலம் - செழுங்கமலம் என்பது எதுகை நோக்கி வலித்தலாயிற்று. அன்று அதிகாலையில் முதன் முதலாக மலர்ந்ததாமரை. 399-ம் திருப்பாடலில் “புதுமலர்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **சேவடி** - இனிச்செம்மை செய்ய வேண்டாது. இயல்பாகவே செம்மையாக உள்ள திருவடிகள். சென்றடைந்த ஆன்மாக்களை மலக் கோணலிலிருந்து திருத்திச் செம்மை செய்யும் திருவடிகள் எனலுமாம். சென்றிறமான திருவடிகள் எனலுமொக்கும்.

சேர்ந்து அமைந்த - **சேர்ந்து** - மலபரிபாகம் எய்தியதனால் உன் திருவடிகளை அடைந்து. **அமைந்த** பறந்து திரியாமல் அடங்கியுள்ள. இந்நிலை ஐம்புலன்களையும் வெல்வதால், அவாவறுத்தலால் எய்துவதாகும். **சேர்ந்து** - காரணப்பொருளில் வந்த வினையெச்சம்.

பழுத்த மனத்து அடியார் - **பழுத்த** - மலபரிபாகமாகிய பக்குவமற்ற. சேர்ந்தமைந்த அடியார்கள்; பழுத்தமனத்து அடியார்கள் எனத் தனித்தனியே கூட்டிக் கொள்க.

உடன் போயினர் - **உடன்** - விரைவாக எனலுமாம். திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனுடன் இருந்த அடியவர்கள் விரைவாக அவனுடனே சென்றுவிட்டனர். அவர்கள் அனைவரும் சிவகணங்கள், முன்பே மலபரிபாகம் எய்தியவர்கள். நான் அப்பக்குவம் எய்தாதவன். ஆதலின் இன்னும் உன்னுடன் கூடாமல் உள்ளேன் என்றவாறு.

யான் பாவியேன் - அவ்வாறு நான் மலபரிபாகம் எய்தாமைக்குக் காரணம் நான் இன்னும் தீவினைகள் செய்து கொண்டுள்ளேன்; அவற்றின்

பயனை நுகர்ந்து கழிக்கும் வரையும் பக்குவம் எய்தேன் என்றவாறு.

புழுக்கண் உடைப் புன்குரம்பை - புழுக்களே தன்னிடமுள்ள இழிந்த சிறு குடிசை. **கண்** - ஏழனுருபு. **புல்** - புல்லிய; அற்பமான சிறிய **குரம்பை** - ஈண்டு உடலைக் குறித்து நின்றது.

பொல்லா - பொல்லாத என்பதன் ஈறுகெட்டது. பொல்லாத - தீங்குள்ள இதனை; “புழு” “குரம்பை” “அழுக்கு” “மனம்” “அடியேன்” என்பனவற்றோடு தனித்தனிக் கூட்டிப் பொருள் கொள்க. **பொல்லா அடியேன்** - இயல்பிலேயே அறிவற்றவன் என்றவாறு.

கல்வி ஞானம் இல்லா - பதிஞானத்துக்கு வாயிலாக அமைந்துள்ள உண்மை ஞானம் தரும் நூல்களின் பயிற்சி இல்லாத. அந்நூல்கள் நான் மறைகள், சிவாகமங்கள், மெய்கண்ட சாத்திர நூல்கள், திருமுறைகள், பதினெண்புராணங்கள் முதலியனவும் அவற்றை விளக்கும் நூல்களுமாம். எனவே பாச ஞானம் மட்டும் தரும் உலகியல் நூல்களின் பயிற்சியும் புலமையும் மட்டும் உள்ளவன் என்பது போதரும். பாண்டியப் பேரரசின் முதலமைச்சராகப் புகழுடன் விளங்கிய நம் அடிகள் அந்நூல்களில் பயிற்சியும் புலமையும் நிரம்பி இருந்தார்கள் என்பது தேற்றம்.

அழுக்கு மனத்து அடியேன் - **அழுக்கு** - காமம் குரோதம் முதலிய மாசுகள்.

உன் அடைக்கலமே - ஈற்றிலுள்ள ஏகாரத்தை “உன்” என்பதுடன் கூட்டி **உனக்கே** என்று கொள்க. ஏனைய தெய்வங்களை எல்லாம் விலக்கிச் சிவபெருமான் ஒருவனையே புகலாக அடையும் ஏக நாயக வழிபாடு. அடைக்கல இலக்கணத்தில் சிறப்பான உறுப்பு. **அடைக்கலம்** - புகலடைகின்றேன்.

இவ்விதம் நான் உன்திருவடிகளில் புகலடைவதால் அத்திருவடிகளின் முன்னர் என் புல்லிய உடம்பின் பற்று, உண்மைக்கல்வி மெய்ஞ் ஞானமின்மை, மன அழுக்கு முதலிய குறைபாடுகள் எரி முன்னர் வைத்தாறு போலக்கெட்டு நான் மலபரிபாகம் எய்துவேன். அதனால் வீடு பெறுவேன் என்பது பொருள். இது பதிகக் கருத்தான **பக்குவ நிண்ணயம்** ஆதல்

காண்க. இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய 9 திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே பதிகக் கருத்து உரைத்துக் கொள்க.

409. வெறுப்பன வேசெய்யு மென்சிறு
மையைநின் பெருமையினால்
பொறுப்பவ னேயராப் பூண்பவ
னேபொங்கு கங்கைசடைச்
செறுப்பவ னேநின் திருவரு
ளாலென் பிறவியைவே
ரறுப்பவ னேயுடை யாயடி
யேனுன் அடைக்கலமே.

2

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; வெறுக்கத் தக்க தீமைகளையே செய்கின்ற என் இழிவியல்பை நின் பெருந்தன்மையால் பொறுத்துக் கொள்பவனே; பாம்பணியினனே; மிகுந்து வந்த கங்கையாற்றை நின் சடைமுடியில் அடக்குவோனே; உன் திருவருளினால் என் பிறப்பிறப்பை மூலத்துடன் நீக்குவோனே; உன் தொண்டனான நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் முதலடி மட்டும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பினின்றும் சிறிது வேறுபட வந்துள்ளது. இங்ஙனம் சிறுபான்மை வேறுபட அமையும் பாடல்களை “ஒப்பியல்” என்பர். அவ்வாறு வந்த இப்பாடல் ஒப்பியல் கட்டளைக் கலித்துறையாம்.

இதன் ஈற்றடியிலுள்ள “உடையாய்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துப் பின் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

வெறுப்பனவே செய்யும் என்சிறுமையை:— வெறுப்பனவே உயர்ந்தோராலும் நூல்களாலும் ஒதுக்கப்பட்ட செயல்களை. விதித்தவற்றைச் செய்யாமல் விலக்கியவற்றையே செய்பவன் என்பது குறிக்கப் பிரிநிலை

ஏகாரம் கொடுத்தார். நான் செய்வன விதிக்கப்பட்டனவா அல்லது விலக்கப்பட்டனவா என்ற ஐயமே தேவையின்றி; வெறுப்பனவேதாம் என்னும் பொருளில் ஏகாரம் தேற்றமுமாம்.

என் செயல்களை கருணைக்கடலாகிய உன்னாலேயே வெறுக்கப்படுவன எனின், உலகர் அவற்றை வெறுத்தல் கூற வேண்டாத தாயிற்று.

சிறுமை - குற்றம் எனலுமாம்.

நின் பெருமையினால் பொறுப்பவனே - பெருமை - பிறர் குற்றங்களை உளங்கொளாமை.

அராப்பூண்பவனே - அரா - அரவம்; பாம்பு; அது கோணல் நடையினதும், நஞ்சு உமிழ்வதும், கண்டாரஞ்சத் தீமை புரிவதும், உன்னையே கொல்ல வந்ததுமான வெறுக்கத்தக்க குணங்களுள்ளது. எனினும் நீ அதனையும் அணியாகப் பூண்டு கொண்டாய்; அதனால் அஃதுன் திருமேனியுடன் கூடிய சாங்கமாயிற்று. சாங்கமும் திருவருளே என்பதை முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் (1-ல்) “திருவடி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம். குத்.1 செய்யுள் 47-க்குச் சிவாக்கிரயோகிகள் உரையிற் காண்க. அவ்வாறே வெறுப்பனவே செய்யும் என்னையும் ஏற்றுக்கொள்ளும் பெருமையன். அதனால் என் தீய இயல்புகள் நீங்கி மலபரிபாகம் எய்துவன் என்றுவாறு.

பொங்கு கங்கை சடைச் செறுப்பவனே :- பொங்குதல் - சினங்கொள்ளல் எனலுமாம். கங்கை தன் ஆற்றல் கருதி மிகவும் செருக்குற்று. பூவுலகை அழித்து விடும் நோக்கில் விண்ணினின்று இறங்கிவர இறைவன் அதனைத் தன் சடைமுடியின் ஒரு பகுதியில் தாங்கி அங்கேயே சிறைப்படுத்துவிட்டான் என்பது புராணவரலாறு. செருக்கினால் வந்த வேகமும் கலக்கமும் இறைவனால் அடக்கித் தெளிவிக்கப்பட்டது. செறிப்பவன் - அடக்கி நிறுத்துபவன். அச்சொல் ஈண்டுச் **செறுப்பவன்** என வந்தது.

நின் திருவருளால் என் பிறவியைவோர் அறுப்பவனே - திருவருளால் - என் பிறவியை நீ நீக்கப் போகின்றாய். அஃது என் தகுதி நோக்கியன்று; உன் இயல்பாகிய பேரருளால் என்றவாறு. உயிர்களைப் பிறவி நீக்கி வீடு

தருபவன் சிவபெருமான் ஒருவனையாவன். அவன் ஏனையோரை அதிட்டித்து நின்று நல்குவன பதமுத்திகளே. அவ்வேனையோரும் இறைவன் அதிட்டித்து நில்லாவிடில் பதமுத்திகளும் தர இயலாதோர் என்க.

வேர் அறுப்பவன் — **வேர்** - பிறவிக்கு மூல காரணமாகிய ஆணவமலம். அம்மலத்தை நீக்குவதற்காக பின்னர் வந்தவை கன்மமலமும் மாயா மலமும். மாயாமலத்தால் கிட்டிய உடலைக் கொண்டுக் கன்மங்கள் புரிகின்றோம். அவை வினைகளாகிக் குவிகின்றன. அவற்றின் பயன்களை நுகர்வதற்காக மீண்டும் பிறந்துழல்கின்றோம். ஆணவமலமின்றேல் மற்ற இரு மலங்களுக்கும் வேலை இல்லை. ஆதலின் பிறவிகளும் இல்லை. ஆதலின் ஆணவமலம் பிறவிகளுக்கு வேராயிற்று. வேர் மூலம் என்றும் வழங்கப்படுவது. மூலமலம் என்பதும் ஆணவமலத்தின் பெயர். அதன் ஆற்றல் உயிரிடம் மடங்கி இருக்கச் செய்வது ஈண்டுப் பிறவியை வேறுப்பதாகக் கூறப்பட்டது. அந்நிலை உயிரை வீட்டுலகில் உய்ப்பதாகும்.

410. பெரும்பெரு மானென் பிறவியை

வேரறுத்துப் பெரும்பிச்சுத்

தரும்பெரு மான்சது ரப்பெரு

மானென் மனத்தினுள்ளே

வரும்பெரு மான்மல ரோன்றெடு

மாலறி யாமனின்ற

அரும்பெரு மானுடை யாயடி

யேனுன் அடைக்கலமே.

ந

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; மகாதேவனே; என் ஆணவமலத்தின் ஆற்றலை மடங்கச் செய்து உன்பால் பேரன்பினத்தரும் தலைவனே; திறமைமிக்க தலைவனே; என் உள்ளத்தின்கண் எழுந்தருளும் தலைவனே; நான்முகனும் திருமாலும் காண வண்ணம் அவர்கள் முன் உயர்ந்தும் ஆழ்ந்தும் நின்ற அரிய தலைவனே; தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலும் ஒப்பியல் கட்டளைக் கலித்துறை.

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “உடையாய்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பெரும் பெருமான் - பெருமான் - பெருமையை ஆள்பவன். ஈண்டுக் கடவுள் என்ற பொருளில் வந்தது. பெரும் என்னும் அடைபெற்று முழுமுதற் கடவுள் என்பதுணர்த்திற்று. **பெரும்பெருமான்** - வள்ளல்களில் முதல்வன் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

பெருமான் என வந்தன அனைத்தும் அண்மைவிளிகள்.

பெரும் பீச்சத்தரும் பெருமான் - பீச்ச - பித்து - **பெரும்பீச்ச** - எல்லையில்லாத சிவபக்தி. **தரும் பெருமான்** - அந்தச் சிவபத்தியும் அவன் அருளியதாலே ஏற்பட்டது என்றவாறு. முன்னம் சிவபுராணம் 18-ல் “அவனருளாலே அவன் தாள் வணங்கி” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் போற்றித் திருவகவல் 8- “கைதர வல்ல கடவுள்” என்றதும் ஆண்டுக் “கடவுள்” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

சதுரப் பெருமான் - சதுரம் - என்பதற்கு நான்கு என்று கொண்டு தன்னை அடைவதற்குச் சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்ற நான்கு வழிகளை நல்கியவன் என்றும்; நான்கு மறைகளேத் தந்தவன் என்றும்; அம்மறைகளாகவே இருப்பவன் என்றும் உரைக்கவும் நின்றது.

என் மனத்தின் உள்ளே வரும் பெருமான் - என் மனத்தினுள்ளே உலகப்பொருள்களின் நினைவுகளையே நிரப்பி வைத்து உனக்கு இடமில்லாதவாறு செய்து. நீ அதனுள் நுழைந்து விடாமல் பாசப் பொருள்களையே சிந்தித்து வருகின்றேன். நீ மிகவும் சதுரப் பாடுடையவனாதலின் என் மனத்தினுள் வந்துவிட்டாய் என்றவாறு. முன்னரும் திருத்தோனோக்கம் 4-ல் “நிற்பாணைப் போல என்னெஞ்சினுள்ளே புகுந்தருளி” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

மலரோன் நெடுமால் அறியாமல் நின்ற பெரும் பெருமான் - முன்னம் 407-ம் திருப்பாடலில் “வளைக்கையானோடு மலரவன் அறியா வானவா”

என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

மாலறியாமை நின்ற என்பது சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

411. பொழிகின்ற துன்பப் புயல்வெள்
 ளத்தினின் கழற்புணைகொண்
 டிழிகின்ற அன்பர்க ளேறினர்
 வான்யா னிடர்க் கடல்வாய்ச்
 சுழிசென்று மாதர்த் திரைபொரச்
 காமச் சுறவெறிய
 அழிகின்ற னன்உடை யாயடி
 யேனுன் அடைக்கலமே.

சு

(இ-ள்)

என்னை அடியமையாக உடையவனே; வினையாகிய மேகம் சொரிகின்ற துன்ப வெள்ளத்தில் இறங்குகின்ற அடியவர்கள், உன் திருவடியாகிய தெப்பத்தைப் பற்றிக் கொண்டு, சிவபோகமாகிய கரையில் ஏறினார்கள்; அடியவன் துன்பமாகிய கடலின் குழலிற் சிக்கி, மகளிராகிய அலைகள் மோத, ஆசையாகிய சுரு மீன் தாக்கக் கெடுகின்றேன்; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைந்தேன்.

(வி-ரை)

இஃதும் இனிவரும் இரு பாடல்களும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பின.

இத்திருப்பாடலில் “உடையாய்” என்பதனைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க. “வான்” என்பதனை “ஏறினர்” என்பதன் முன் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

புயல் - மேகம். சொரிகின்றது. துன்பமாகிய கண்ணீர் வெள்ளம் என்றதனால் புயல் ஈண்டு வினையாகிய மேகம் என்று கொள்க.

இழிகின்ற அன்பர்கள் ஏறினர் - வெள்ளத்தில் இறங்கிய தொண்டர்கள் கரை ஏறினர். அவர்கள் இறங்கியது **வெள்ளம்** என்றபின் ஏறியது **வான்** கரையாக உருவகம் செய்யப்படாமையின் இது வியநிலை உருவகம். “இழிந்தனர்” “ஏறினர்” என்பது நயம்.

யான் இடர்க் கடல் சுழி சென்று - **யான்** - ஏறினோர், அன்பர்கள் என்றமையால் ஏறாத யான் அன்பன் அல்லன் என்பது பெற்றும்.

இடர்க்கடல் - அன்பர்கள் இழிந்த அந்தத் துன்ப வெள்ளம். அவர்கள் அந்தக் கடலில் இறங்கினார்கள். நானும் இறங்கினேன்; அவர்கள் கரையேறி விட்டார்கள். ஆனால் நான் கரையேறவில்லை. சுழலிற்சிக்கி அலைகள் ஏற்ற ஆசைகள் மோத அழிந்து கொண்டுள்ளேன் என்றவாறு.

சுழி - தன்னுட்பட்டாரைப் புறத்தே தப்பவிடாது சுழற்றியும், ஆழ்த்தியும் தூக்கியும் அலைத்து இறுதியில் அழித்து விடுகின்ற நீர்ச் சுழல். ஈண்டு உலகவாழ்வில் இயல்பான வாழ்க்கை நடத்தாமல் தீவினை புரிதலாகிய வழியில் செல்வதைக் குறித்தது.

மாதர்த் திரைபொர - **மாதர்** - அழகு ஈண்டுப் பண்பாகு பெயராக அழகுள்ள பெண்களைக் குறித்தது. அவர்கள் வரைவின் மகளிராவர்.

திரை - **அலைகள்** - வரைவின் மகளிர் ஒரு முறை தாக்கிய பின் நின்று விடாமல் உயிருள்ளவரை ஓயாமல் அலைத்து முடிவில் அழித்து விடுதலின் அவர்களை அவ்வியல்பிற்குரிய அலைகளாகக் கூறினார். **பொருதல்** - போர் செய்து அழித்தல்.

காமச்சுறவு ஏறிய - **காமம்** - பெண்ணரசையை மேலே கூறிவிட்டதால் ஈண்டு, ஏனைய உலகப் பொருள்கள் மேற்கொண்ட ஆசை என்க. **சுறவு** - சுருமீன்.

அழிகின்றனன் - அழிந்து கொண்டுள்ளேன்; இன்னும் அழிந்து விடவில்லை. இப்பொழுதும் கூட நீ என்னைக் காப்பாற்றலாம் என்றவாறு.

ஈண்டு 31-ம் திருப்பாடலும் ஆண்டுரைத்தவையும் நினைக.

412. சுருள்புரி கூழையர் சூழலிற்
 பட்டுன் திறமறந்திங்
 கிருள்புரி யாக்கையி லேகிடந்
 தெய்த்தனன் மைத்தடங்கண்
 வெருள்புரி மானன்ன நோக்கிதன்
 பங்கவிண் ணோர்பெருமான்
 அருள்புரி யாயுடை யாயடி
 யேனுன் அடைக்கலமே.

௫

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே கரியனவும் விசாலமுள்ளனவும் மருண்ட பார்வையும் மானின் கண்கள் போன்றவையுமான விழிகளையுடைய உமையம்மையை இடது பக்கத்தில் கொண்டுள்ளவனே; மேலுலகவாசிகளும் தியானம் செய்கின்ற பெருமானே; சுருளாகப் புனையப்பட்ட கூந்தலுள்ள மகளிர் சூழ்ச்சியில் அகப்பட்டு உன் பேரருள் இயல்பை மறந்து; இவ்வுலகில் ஆணவமலம் தொடர்ந்து ஆட்சிபுரிகின்ற ஊனுடம்பில் செயலற்றுக் கிடந்து களைத்துவிட்டேன்; அருள் புரிவாயாக; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - உடையானே; மைத்தடம் கண் வெருள்புரி மானன்ன நோக்கிதன் பங்க; விண் ஓர் பெருமான்; சுருள்புரி கூழையர் சூழலில்பட்டு; உன் திறம் மறந்து; இங்கு; இருள்புரி யாக்கையில் கிடந்து, எய்த்தனன் அருள்புரியாய்; அடியேன் உன் அடைக்கலமே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மைத்தடங்கண் வெருள்புரி மான் அன்ன நோக்கிதன் பங்க :-

மைக்கண்; தடங்கண் என்று பிரித்துக் கூட்டுக. மை - மைபோன்று கருநிறம் இயல்பாகவே உள்ள கண்கள். இஃது உத்தமசாதி மகளிருக்கு இயல்பாகவே அமையும் அழகு. பாவத்தின் நிறம் கறுப்பு. பாவியாகிய என்னைக் கருநிறம் முழுமையாகப் போர்த்துள்ளது. அதனை நீக்கப் பல்லாழி காலமாக என் எண்ணற்ற பிறவிகளில் என்மீது அம்பிகை அருட்பார்வை

செலுத்தி வருகின்றாள். அதனால் என் கருநிறம் அவள் விழிகளில் படிந்து விட்டது என்பது கவியின் கற்பனை. இதனை வட மொழி நூல்கள் ஒன்றிலிருந்து எடுத்து நயம்பட விளக்குவர் கவியரசு அவர்கள்.

தடங்கண் - கண்கள் விசாலமாக இருத்தல் மகளிருக்கு இயற்கை அழகு சேர்ப்பதாகும். அம்பிகைக்கு விசாலாட்சி; தடங்கண்நாயகி என்பன பெயர்கள்.

வெருள்புரி - மருண்ட நிலையைத் தொடர்ந்து காட்டுகின்ற.

மான் அன்ன - மான் போலும். அன்ன - உவம உருபு.

நோக்கி - பார்வையை உடையவன். பெயர்ச்சொல்.

பங்க - உன் வடிவமே உன் குணமாகிய பேரருள். அதனைக் கண்கூடாகக் காட்ட அவ்வுருளின் உருவகமான அம்பிகையை உன் இடப்பாகத்தில் அனைவரும் காண வைத்துள்ளாய். ஆதலின் எனக்கு நீ அருள் பாலிப்பது தவிர்க்க இயலாத ஒன்று என்றவாறு. **பங்க** - அண்மைவிளி.

விண் ஓர் பெருமான் - **விண்** - பூவுலகுக்கு மேலிருப்பது. இங்கு எல்லாவற்றுக்கும் மேலாயுள்ள நாததத்துவம் குறித்தது. அந்தத் தத்துவத்தில் உள்ள உலகங்களில் வாழ்வோர் என்றவாறு. **ஓர்** - அவர்களால் உணரப்படுகின்ற. அஃதாவது தியானம் செய்யப்படுகின்ற. இந்தத் தியானமே அவர்கள் வழிபாடாகும். இதனை சிவஞான மாபாடியும் இரண்டாம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரணம் சிவதத்துவம் என்ற தலைப்பின் கீழ் “சிவதத்துவ புவனத்தை விரும்பிச் சிவதீக்கை பெற்று நாத மூர்த்தியை வழிபட்டு அதிகாரமல வாசனையும் நீங்கி முத்தராய்ச் சூக்கும லயவாசனை மாத்திரமுடைய ஆன்மாக்கள்.” என்று விளக்குவது காண்க.

பெருமான் - பெருமைக்குரியவன். பெருமைக்குரியவனே! என்பதன் அண்மை விளியாகக் கொள்க.

கருள் புரி கூழையர் சூழலில்பட்டு :- **கருள்** - முன் நாளில் மகளிர் கூந்தல் ஒப்பனை ஐந்து வகைகளாக வழங்கின. அவை முடி, கொண்டை, பனிச்சை, சொருக்கு, கருள் என்பன. அவர்கள் கூந்தல் “ஐம்பால்” என்று

பெயர் பெற்றது. கூந்தலை உச்சியில் முடித்தல் முடி; உருட்டி முடித்தல் கொண்டை; பின்னி விடுதல் பனிச்சை; பின்புறம் அள்ளிச்சொருகுதல் சொருக்கு; சுருட்டி முடிதல் சுருள்.

கருள் புரி - சுருளாகச் செய்து கொள்ளும். **கூழையர்** - கூந்தலையுடைய மகளிர். **கூழை** - கூந்தல் **கூழல்** - சூழ்ச்சி வஞ்சனை; கூட்டம் எனலுமாம் **பட்டு** - அகப்பட்டு.

கருள் கூழையர் புரி சூழல் - எனக்கூட்டி சுருளாக ஒப்பனை செய்யப்பட்ட கூந்தலையுடைய மகளிர் புரிகின்ற வஞ்சனை - எனலுமாம்.

இந்நிலையினை;

“முருகிற் சிவந்த கழுநீரும் முதிராஇகோரூர் ஆருயிரும்
திருகிச் சொருகும் குழன்மடவீர்
செம்பொற் கபாடம் திறமினோ”

எனக் கலிங்கத்துப்பரணி காட்டுதல் நினைக.

உன் திறம் மறந்து - திறம் - ஆன்மா எவ்வளவு பிழை செய்யினும் அவற்றைப் பொறுத்து உய்விக்கும். பேரருளின் இயல்பு. உன்திறம் மறக்கக் காரணம் கூழையர் குழலிற்பட்ட தென்க.

இங்கு - இப்பூலகில். அநாதி கேவலத்துட் கிடந்த எனக்கு நீ தனுகரணங்களைக் கொடுத்து இம்மண்ணுலகுக்கு அனுப்பினாய்; அக்கருவிகளால் நான் இங்குப் பதிபுண்ணியங்களைச் செய்து வீடு பெற்றிருக்க வேண்டும். அவ்வாறின்றி இப்பூலகிலேயே உழல்கின்றேன் என்றவாறு.

இருள் புரியாக்கையில் கிடந்து :

இருள் - இருள் மயமான ஆணவமலம். அதனை நீக்கிக் கொள்ள மாயாமலகாரியமாக இவ்வுடலைக் கொடுத்தாய்; ஆணவ மலம் மாயாமலத்துள்ளும் வியாபித்து மயக்க உணர்வை நல்குகின்றது. அதனால் உதவ வந்த இந்த உடலும் எனக்கொரு பந்தமாயிற்று என்றவாறு. **யாக்கை** - உடம்பு. பந்தம் எனலுமாம். **கிடந்து** - ஒரு முயற்சியும் இன்றி இருந்து. ஆணவமலம், உடம்பு ஆகிய இரண்டும் என்னைப் பந்தப்படுத்தலிற்

செயலற்றேன் என்றவாறு. முன்னம் 155-ம் திருப்பாட்டில் இங்ஙன் கிடந்தான் என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எய்த்தனன் - முக்கரணங்களும் கடும் உழைப்பில் ஈடுபடும் பொழுது களைப்பு ஏற்படும். ஈண்டுக் கிடந்தே இளைத்துவிட்டேன் என்றது நயம்.

413. மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர்

வன்மத் திடவுடைந்து

தாழியைப் பாவு தயிர்போல்

தளர்ந்தேன் தடமலர்த்தாள்

வாழியெப் போதுவந் தெந்நாள்

வணங்குவன் வல்வினையேன்

ஆழியப் பாவுடையா யாயடி

யேனுன் அடைக்கலமே.

௬

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே, ஆணையாகிய சக்கரத்தை உடையவனே; வலிய தீவினையாளனாகிய நான், பிளந்த மாவடுக்கள் போன்றவையும் மை தீட்டப்பட்டவையுமான கண்களுள்ள மகளிர் என்னும் வலிய மத்து இட்டுக் கடையப்படுவதால் சிதைந்து பானையுள் உழலும் தயிரையொத்து மனம் உடைந்து தளர்ச்சியடைந்து விட்டேன்; பெரிய தாமரை மலர்கள் போன்ற உன் திருவடிகளை எந்தக் காலத்தில் எந்தநாளில் அணைந்து வழிபடுவேன்; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - உடையாய்; ஆழியப்பா; வல்வினையேன்; மாழைமைப் பாவிய கண்ணியர்; வன்மத்து இட; உடைந்து; தாழியைப் பாவு தயிர் போல் தளர்ந்தேன்; தடமலர்த்தாள்; வாழி எப்போது எந்நாள் வந்து வணங்குவன்; அடியேன் உன் அடைக்கலமே.

ஆழி அப்பா - ஆழி - ஆஞ்ஞா சக்கரம். இஃது இறைவனின் ஆணை. இதன் வழியே ஆன்மாக்களுக்கு இருவினைப்பயன்கள் எய்தும்.

இதனைச் சிவஞான போதம் இரண்டாம் சூத்திரம் இரண்டாம் அதிகரண மேற்கோள் - “இனி, இவ்வான்மாக்களுக்கு இருவினை முதல்வனுணையின் வருமென்றது” - என்று கூறுவது காண்க.

இதற்கு இவ்வாறன்றி ஆழியப்பா - சக்கர பாணி! என்றுரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். சுத்தமாயையில் இறைவன் திருமால் வடிவில் காத்தல் தொழில் செய்வதை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“மலைபல வளர்தரு புலியிடை மறைதரு
வலிமலி மனிதர்கள்
நிலைமலி சுரர்முத லுலகுக ணிலைபெறு
வகைநினை வொடுமிடும்
அலைகட னடுவரி துயிலம ரரியுரு
வியல்பர னுறைபதி
சிலைமலி மதிற்சிவ புரநினை பவர்திரு
மகளொடு திகழ்வரே”.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-21-2)

என்றதிற் காண்க. இதில் “அரீஉரு” என்றது திருமாலின் வடிவம். அது சக்கரப்படை தாங்கியது என்பது தேற்றம்.

ஆழியப்பா - கடல்போன்ற அருளுடையவனே! கடல், முத்து, பவளம், மணி முதலியவற்றை அளிப்பதும் சுரு, முதலை, திமிங்கிலம் முதலியவற்றைக் கொண்டிருப்பதுமாம். இதனால் நல்லவர்களுக்கு அருட்கருணையும் தீயவர்களுக்கு மறக்கருணையும் நல்கும் இயல்பினன் இறைவன்; என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

மாறழைமைப் பாவிய கண்ணியர் :- மாறழை - மாவடு. மாம்பிஞ்சை நீளவசத்தில் சமமாகப் பிளந்தால் பிளந்த பக்கத்தில் பருப்பும் பிளவுபட்டிருக்கும். அது கண்ணின் விழிக்கு உவமை; பருப்புக்கு வெளியில் உள்ள பகுதி திறந்த கண்ணின் இமைகள் முதலியவற்றுக்கு உவமை.
மாறழை - அழகு எனலுமாம்.

மைப்பாவியகண் - மை தீட்டப்பட்டகண். மகளிர், கண்களுக்கு மை தீட்டி ஒப்பனை செய்து கொள்வர். **மைப்பாவிய** - பகர மெய் விரித்தலாயிற்று மாழைக்கண்ணியர்; மைப்பாவிய கண்ணியர் எனக்கூட்டியுரைக்க.

மைப்பாவிய - நஞ்சு பூசப்பட்ட எனலுமாம்.

வன்மத்து இட உடைந்து - இளம் மகளிர் காமனின் சேனையாவர். ஆதலின் அவர்களை **வன்மத்து** என்றார். **இடஉடைந்து** - தயிர் தோற்றத்தில் திடப்பொருளாயிருக்கும்; ஆனால் கடைவதற்காக மத்தினை அதனுள் இட்ட உடனே உடைந்து திண்மை மாறிவிடும். அவ்வாறே கண்ணியர் மீது கொண்ட ஆசையான மத்து காமுகராகிய இளைஞரை நிலைகுலையச் செய்து விடும் என்றவாறு.

வன்மம் என்பதை மார்பு என்றதன் போலியாகக் கொண்டு மகளிர் மார்பால் உழக்க உடையும் என்றார் தேசிகர் அவர்கள்.

தாழியைப் பாவிய தயிர் போல் தளர்ந்தேன் - தாழியை - இரண்டனுருபு ஏழன் உருபுப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம். “தாழிக்கண்” என்றவாறு. **தாழி** - மிடா. **பாவுதல்** - தயிர் வைக்கப்பட்டுள்ள பாணியின் எல்லாப்பக்கமும் மோதி உழலுதல்.

தடமலர்த்தாள் - தடாக நீரில் நிற்கும் கொய்யப்படாத; அப்பொழுது அலர்ந்த, தாமரை மலர் போன்ற திருவடிகள் எனலுமாம்.

வாழி - இதனைத் தடமலர்த் தாளுடன் கூட்டித் “தடமலர்த்தாள் வாழி” என்று வணங்கினார் என்க. அத்திருவடிகளைச் சரணடைகின்றாராதலின் அவற்றை வாழ்த்தியவாறாகும். **வாழி** - அசை என்ற ஒதுக்கினர் முன்னுரையாளரில் பலர்.

வல்வினையேன் எப்போது எந்நாள் வணங்குவன் - என்று கூட்டியுரைப்பர் கவியரசு அவர்கள். வலிய வினைகளை வுடையவனாகினும் உன்திருவடிகளைச் சரணடைந்து விட்டதால் அவ்வினைகள் ஒழிந்து உய்வேன் என்றவாறு.

ஈண்டு; முன்னம் 110-ல் திருப்பாடலுரையில் “வினையின் தொகுதி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. மேலும்;

“ சிவேதி நாம தாவாக்நேர் மஹாபாதக
பர்வதா; பஸ்மீப வத் யனாச யாத்
சத்யம்; சத்யம்;”

இதன் பொருள்:- சிவம் என்னும் நாமமாகிய காட்டு தீயினாலே
மகாபாதகங்களாகிய மலைகள் எல்லாம் சாம்பலாகின்றன; இது சத்தியம்;
சத்தியம்; ஐயமே இல்லை” - என்ற சிவமகாபுராண வாக்கியமும் நினைக.

414. மின்கணி னூந்நுடங்கு மிடையார்
வெகுளிவலையி லகப்பட்டுப்
புன்கண னூய்ப்புரள் வேளைப்
புரளாமற் புகுந்தருளி
என்கணி லேயமு தூறித்தித்
தித்தென் பிழைக்கிரங்கும்
அங்கண னேயுடை யாயடி
யேனுன் அடைக்கலமே.

எ

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; கண்ணுக்கு மின்னலைப்
போன்றவரும் துவளும் இடையினருமாகிய மகளிரின் ஊடலாகிய வலையில்
சிக்கித் துன்புற்றவனாகி அதில் புரளும் என்னை; அவ்வாறு புரளாமல் வலிய
வந்து எடுத்தருளி; என் விழிக்கு முன்பாகக் காட்சித்து அமுதம் சுரந்து,
மதுரச்சுவை நல்கி என்பிழைகளுக்காக இரக்கம் கொள்ளும் அருள்
பொழியும் கண்களுள்ளவனே; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப்
புகலடைகின்றேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “உடையாய்” என்பதனைப் பாடலின் தொடக்கத்தில்
வைத்துக் கொள்க. “மின்கணிநூ” என்பதை “கண் மின்னூ” என்று மாற்றிக்
கொள்க. பின்னர் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

இத்திருப்பாடல் ஒருவாற்றான் அமைந்த கொச்சகக் கலிப்பா.

கண் மின்னார் - என்று விசுவநாதர் பிரித்துக்கூட்டி “இன்” சாரியை நீக்கிப் பொருள் கொள்க. மின்னலின் ஒளியும் பரத்தையர் அழகும் முறையே பார்ப்பவர் கண்ணொளியையும் உள்ளொளியையும் கெடுக்கு மாதலின் அவற்றைப் பார்க்கலாகா தென்பது ஆன்றோர் அறிவுரை. ஆதலின் அம்மகனிரைக் கண்ணுக்கு மின்னலைப் போன்றவர் என்றார்.

நடங்கும் இடையார் - பரத்தையருள் இளமைப் பருவத்தினரைக் குறித்தவாறு.

மின்கண்ணார் என்றே கொண்டு ஒளிவீசும் கண்களையுடையவர் எனலுமாம். கண்ணொளி ஈண்டு இளமைப்பருவம் குறித்து நின்றது.

வெகுளிவலையில் அகப்பட்டு வெகுளி - ஈண்டு ஊடல் குறித்து நின்றது. இவ்வுடல் காமுகராகிய இளைஞரின் இச்சையைத்தூண்டி ஈர்த்து வசப்படுத்தலின் இதனை வலை என்றார். **அகப்பட்டு** வலையின் நடுவில் சிக்கி.

புண்கண்ணாய்ப் புரள்வேலை:- **புண்கண்** - துன்பம். **புரள்வேலை** - தீயில் வீழ்ந்தவன் குடுண்டதும் உடனே எழுந்து ஓடுவான். அவ்வாறு ஓடாமல் அத்தீயிலேயே புரள்வதைப் போலப் பரத்தையரின் தொடர்பால் எய்தும் துன்பத்தை நுகர்ந்தும் அவர்களை விட்டு விலகாமல் அவர்கள் தொடக்கிலேயே புரள்கின்ற என்னை - என்றவாறு.*

புண்கண் - என்று பாடம் கொண்டு; புண்கண்ணாய்ப் புரள்வேலை - புண்ணையுடைய கண்ணைக் கொண்டு வருத்தமுற்றவனைப் போல வாடிய என்னை - என்றாரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

* **என்பிலாப் புழுப்பாம் புயர்மர முதல**

இல்லையோ இறைவரின் பாதத்

தீன்பவா சனைசேர் தென்றல்சென் றுலவும்

இடங்களில், எளியர்துன் பொழிப்போய்

வன்பவ நெருப்பு மாநதிப் புரளும்

வல்லினை யேனையும் படைத்தி

இன்புறுந் தனைநீ அவற்றாள் ஒன்றாக

எத்தனை தரமும்வேண் டிடனே

(ஸ்ரீ அப்பைய தீட்சிதர் - ஆன்மார்ப்பணத்துதி -37 -

கவியரசு அவர்களின் மொழி பெயர்ப்பு)

புகுந்த அருளி - நீயே வலிய வந்து எடுத்து அருளி. **புகுந்த** - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

“**புகுந்த அருளி**” என்றதன் பின் **எடுத்த** என்னும் சொல்லெச்சம் வருவித்துக் கொள்க.

என் கணிலே அமுது ஊறித் தீத்தித்து - என்கண்கள் முன்பாக ஞானசிரிய வடிவில் காட்சிதந்து அமுதம் போன்று இனிமைதந்து.

ஊறி - இடையருது நின்று. திருப்பெருந்துறையை விட்டு நீங்கிய பின்பும் மனக்கண் முன் நின்றது மட்டுமன்றி ஒவ்வொரு தலத்திலும் குருவடிவில் காட்சி நல்கிய வரலாறு.

தீத்தித்து - கண்ணூர் அமுதமாய்க் காட்சி தந்து விழிகளிலும்; உள்ளத்தில் தேனூறி நின்று நெஞ்சிலும் இன்சுவை நல்கியவாறு.

என் மீழைக்கே - இரங்கும் என் மீழை - மின்கணிநூர் நுடங்கும் இடையார் வெகுளி வலையில் அகப்பட்டது.

இரங்கும் - தெளிவின்சண் வந்த எதிர்கால வினை

415. மாவடு வகிரன்ன கண்ணிபங்

காநின் மலரடிக்கே

கூவிடு வாய்கும்பிக் கேயிடு

வாய்நின் குறிப்பறியேன்

பாவிடை யாடு குழல்போற்

கரந்து பரந்ததுள்ளம்

ஆகெடு வேனுடை யாயடி

யேனுன் அடைக்கலமே.

அ

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; மாவடுவின் பிளவு போன்ற கண்களையுடைய உமையம்மையை உன் உடம்பின் ஒரு பாகத்துக்

கொண்டவனே; உன் தாமரை மலர் போன்ற திருவடிக் கே என்னை அழைத்துக் கொள்வாயோ; அல்லது நரகத்திற் செலுத்துவாயோ; உன் திருக்குறிப்பு இன்னது என்று நான் அறிந்திலன்; அதனால் என் மனம் தறியிலுள்ள பாவின் இடையே ஓடுகின்ற குழலைப் போலத் துன்பத்தில் மூழ்கி உழல்கின்றது; ஐயோ! நான் அழிவன்; உன் தொண்டனாகிய நான், உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “உடையாய்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துக் கொள்க. “உள்ளம்” என்பதனைப் “பாவிடை” என்பதன் முன் வைக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இத்திருப்பாடலும் முதலடி சிறிது சிதைந்துள்ள கட்டளைக்கலித்துறை.

மாவடுவகிர் அன்ன கண்ணிபங்கர : மாவடுவகிர் - 414-ம் திருப்பாடலில் “மாழை” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கண்ணி பங்கர் - அம்பிகை அருளின் உருவகம்; நீ பேரருளினை அனைவரும் காண வெளிப்படையாக உன் திருமேனியிற் பாதியாகக் கொண்டிருத்தலின் என்னை உன் மலரடிக் கே கூவிடுவாய் என்பது திண்ணம். ஆயினும் அவ்வாறு செய்க என்று உனக்கு ஆணையிட நான் வல்லன் அல்லேன்.

கும்பிக்கே இடுவாய் - **கும்பீ** - கும்பிபாகம் என்னும் கொடிய நரகம். **கும்பீ** என்பதை வயிருகக் கொண்டு அன்னையின் கருவில் தங்கி மீண்டும் பிறந்திறந்து உழலும்படி செய்வாய்; எனலுமாம்.

நின் குறிப்பு அறியேன் - நான் விரும்பிக் கேட்கின் அஃது என் அடிமைப்பண்புக்கு மாறாகும். நீ பேரருளையே அம்பிகை என்ற பெயரில் உன் உடலின் ஒரு பாகமாகக் கொண்டுள்ளாய்; ஆதலின் நீ செய்வன அனைத்தும் என்மாட்டு நீ கொண்டுள்ள அருள் காரணமாகவே அமையும். உன் மலரடிக் கே கூவிடுவையாயின் அஃது உனக்கு என்பாலுள்ள அருளாலாம்; கும்பிக்கே இடுவையாயின், நான் இன்னும் உன் மலரடிக் கே

வரும் பக்குவமுற்றேனல்லன்; எஞ்சியுள்ள வினைப் பயன்களையும் நுகர்ந்து கழித்து அப்பக்குவம் பெற்றுப் பின்னர் உன் மலரடிக்கே வரும் தகுதி பெறல் வேண்டும் என்ற உன் அருளாலாம்; ஆதலின் உன் திருவுள்ளக் கருத்தின்படியே நிகழட்டும் - என்றவாறு. பின்னரும் 503-ம் திருப்பாடலில் “நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய் நானோ இதற்கு நாயகமே” என்றருளுவது காண்க.

பாவு இடை ஆடும் குழல் போல் - பாவு - கைத்தறியில் துணி நெய்வதற்காக நேரே நீட்டி வரிசையாக அமைக்கப்படும் நூல் இழைகளின் தொகுதி. ஆடையின் குறுக்கிழையாக அமையும் நூலிழையை **ஊடை** என்பர். **குழல்** - ஊடை இணைக்கப்பட்டுள்ள நெசவுக்கருவி. நெசவு செய்பவன் தறியின் கீழுள்ள கட்டையைத் தன் காலால் அழுத்தியவுடன் பாவின் நூலிழைத் தொகுதியில் ஒன்றுவிட்டு ஒன்றாக அமைந்துள்ள நூலிழைகளின் வரிசை மேலெழும்; அடுத்துள்ள நூலிழை வரிசை கீழேயே நிற்கும்; நெசவாளன் தறியின் மேற்பகுதியிலுள்ள கைப்பிடியை இயக்குவன்; குழல் பாவின் இடை வெளியில் ஓடும்; அடுத்த கட்டையைக் காலில் மிதித்ததும் பாவின் இரண்டாம் வரிசை மேலெழும் முதல் வரிசை கீழே செல்லும்; மீண்டும் கைப்பிடியை இயக்கியதும் குழல் இந்த இடை வெளியில் திரும்பித் தன்னுடன் இணைந்துள்ள ஊடையை அமைக்கும். ஆடையை விரைந்து நெய்து முடிக்க, நெசவாளர் மிதிகட்டைகளையும் குழலையும் வேகமாக இயக்குவன். அப்பொழுது இயங்கும் குழலைப்போல என் மனமும் ஓரிடத்தில் நில்லாது விரைந்து அலைகின்றது என்றவாறு.

உள்ளம் கரந்து பரந்தது - என் மனம் ஓரிடத்து நில்லாது ஐம்புலன்களின் வழி ஒளிந்தும் ஓடியும் அலைகின்றது.*

ஆடுகடுவேன் - 'ஆ' இரக்கம் குறிக்கும் ஓர் இடைச்சொல்.

* Man is Such a Shuttle to whose winding quest

And passage through these looms

God ordered motion but ordained no rest.

Henry Vaughan

416. பிறிவறி யாவன்பர் நின்னருட்

பெய்கழற் றுளிணைக்கீழ்

மறிவறி யாச்செல்வம் வந்துபெற்

ருருன்னை வந்திப்பதோர்

நெறியறி யேனின்னை யேயறி

யேனின்னை யேயறியும்

அறிவறி யேனுடை யாயடி

யேனுன் அடைக்கலமே.

க

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; உன்னைவிட்டு நீங்குதலை அறியா அடியவர்கள்; அருளையுடையனவும் உயிர்களுக்கு அருளைப் பெய்வனவுமான உன் இரு திருவடிகளின் கீழ் எய்தி; மீண்டும் பிறவிக்குவராது முத்தித்திருவைப் பெற்றனர்; (உன் தொண்டனாகிய யான்); உன்னை வழிபடுதலாகிய ஒப்பற்ற வழியை அறியமாட்டேன்; உன்னையும் அறியமாட்டேன்; உன்னையே அறிகின்ற ஞானத்தை அறியமாட்டேன்; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “உடையாய்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க. “நின்” என்பதைத் “தாளிணைக்கீழ்” என்பதன் முன் வைக்க; “வந்து” என்பதைக் “தாளிணைக் கீழ்” என்றதன் பின் வைக்க; “உன்னை” என்பதன் முன் “உன் தொண்டனாகிய நான்” என்ற இசையெச்சம் வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இஃதும் அடுத்த பாடலும் கட்டளைக் கலித்துறை யாப்பின.

மீறிவறியா அன்பர் - மீறிவு - பிரிவு என்பதில் உள்ள “ர”க்ரம் சிறுபான்மை வல்லினமாக வரும். முன்னம் போற்றித்திருவகவல் (78)-ல் “பிறிவினையறியா நிழலது போல” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும்

அடிக்குறிப்பும் காண்க. சிவப்பிரகாசம் 74-ம் பாடலுக்கு மதுரைச் சிவப்பிரகாசர் உரையில் “பிறிவற்று” என இருமுறை வந்துள்ளதும் காண்க. **மீறிவு அறியா** - பிரிந்திருக்கமாட்டாத அன்பர் என்றவாறு.

நின் அருள் பெய்கழல் - உயிர்களுக்கு அருளைப் பெய்யும் கழல். **கழல்** - முன்னம் சிவபுராணம் 7-ல் ‘கழல்’ என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தாளிணைக்கீழ் வந்து - வந்து - ஆன்மா, இறைவன் திருவடித்துணையின் கீழ் அணைந்து என்றுரைப்பின் சிலதடைகள் எழும். அவை.

1. ஆன்மா, ஆணவமலப் பிணிப்புள்ளது. அஃது இறைவன் திருவடிகளை அறிவது எவ்வாறு?
2. அறிந்த பின் மும்மலங்களால் கட்டுண்ட நிலையில் எவ்வாறு திருவடியிணைக்கீழ் வர இயலும்?
3. மலத்தின் பிணிப்பு நீங்கிய பின் வரும் எனின் வருவதற் குதவும் கன்மேந்திரியமாகிய கால்கள். மாயேயமாகிய மலம். மாயாமலம் நீங்கிய பின் மாயேயமாகிய கால்களும் நீங்கிவிடுமே. பிறகு எப்படி வரும்?
4. இறைவன் அநாதியே உயிருடன் பிரிப்பின்றி நின்றலின் பிரிவதும் வருவதும் எப்படி நிகழ்வனவாகும்?

இவற்றை இனி ஆய்வு செய்வோம்.

இறைவன், அநாதியே ஆன்மாவுடன் பிரிப்பின்றி நிற்கின்றான். இந்நிலை, கேவலம் சகலம் சுத்தம் வீடு பேறு அனைத்திலும் தொடர்கின்றது. ஆன்மா இறைவனைத் தியானம் செய்து வீடுபேறடையும் தவத்தில் நிற்கும் பொழுது நின்மல சாக்கிரம் முதலிய ஐந்தவத்தைகளில் படிப்படியாக உயர்ந்து செல்கின்றது. நின்மலதுரியாதீத அவத்தையை எய்துழி பிராணவாயு உட்பட

இருபத்தைந்து கருவிகளும் ஆன்மாவை விட்டுநீங்க ஆன்மா இறைவனைக்கண்டு இன்பம் நுகர்கின்றது. அந்த இன்ப நுகர்ச்சியை உணர்த்தும் அந்தக் கரணங்களும் கூட இப்பொழுது இல்லை. இது திரிபுடியற்ற தியானம். கால்கள் முதலிய கண்மேந்திரியங்கள் தாமாகவே ஆன்மாவைவிட்டு நீங்கிவிடுகின்றன. இறைவன் ஆன்மாவுடன் அநாதியே பிரிவின்றி நிறறலின் ஆன்மாவுக்கு இறைவனிடம் செல்லுதலும் சேர்தலும் இல்லை. எனவே ஈண்டு வந்து என்பது ஆன்மா நின்மல துரியாதீத நிலையை எய்தியது குறிக்கும். இது சீவன் முத்தநிலை. இந்நிலையினின்றும் ஆன்மா உடலை நீத்து வீடுபேறெய்துதலையே “தாளிணைக்கீழ் வந்து” என்றருளினார்.

மறிவு அறியாச் செல்வம் பெற்றார் - வீடு பேறுள்ள உயிர் மீண்டும் பிறவிக்கு வருவதில்லை. **மறிவு** - சென்று திரும்பிவருதல். **செல்வம்** - சென்றடையாது இறைவனிடம் என்றும் உள்ள திரு; வீடுபேறு. **பெற்றார்** - பாக்கியமாக எய்தினார். முன்னம் 40-ம் திருப்பாடலில் “போதரவு இல்லதும்” என்றதன் கீழும் 91-ம் திருப்பாடலில் “பேரா உலகம்” என்றதன் கீழும் உரைத்தவை காண்க.

உன்னை வந்திப்பது ஓர் நெறி - நின்மலதுரியாதீத அவத்தையில் நின்று உன்னை வழிபடுவதாகிய நெறி.

ஓர் நெறி - உடம்புடன் கூடியுள்ள உலக வாழ்வில் நின்மலதுரியாதீத அவத்தையில் பெறும் இன்பத்துக்கு ஒப்பும் உயர்வும் இன்மையில் இதனை **ஓர் நெறி** என்றார். இதனையே “வேதாகம ஞான அநுபூதி” என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

நின்னையே அறியேன் - நின்மலதுரியாதீத அவத்தையில் ஞாதுரு ஞானம் ஞெயம் என்ற முன்றையும் அறியாதுள்ள நிலையில் ஞாதுருவாகிய இறைவனையும் அறியாத திரிபுடியற்ற தியானம்.

நின்னையே அறியும் அறிவு - மேற்கூறிய அவத்தையில் திரிபுடியின்றி ஆன்மா சிவானந்தம் நுகரும் நிலை. ஏகாரம் - பிரிநிலை.

கேட்டல் சிந்தித்தல் தெளிதல் நிட்டை கூடல் என்னும் நான்கு நிலைகளில்
ஈண்டு பேசப்பட்டது நிட்டை கூடலாகும்.

417. வழங்குகின் றுய்க்குன் னருளா
ரமுதத்தை வாரிக்கொண்டு
விழுங்குகின் றேன்விக்கி னேன்வினை
யேனென் விதியின்மையால்
தழங்கருந் தேனன்ன தண்ணீர்
பருகத்தந் துய்யக் கொள்ளாய்
அழுங்குகின் றேனுடை யாயடி
யேனுன் அடைக்கலமே.

கௌ

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; நீ, உன் திருவருளாகிய அமுதத்தை
நிறைய அளிக்கின்றதால், அதனைப் பேரளவில் எடுத்து விழுங்குகின்றேன்;
தீவினப்பயனாக அதனை முழுதும் விழுங்க இயலாமல் விக்கிக் கொண்டு
வருந்துகின்றேன்; ஒலிக்கின்றதும்; தேன் போன்றதுமான குளிர்ந்த நீரைப்
பருக அளித்துக் காத்தருள்வாயாக; உன் தொண்டனாகிய நான் உன்னைப்
புகலடைகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “உடையாய்” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில்
வைக்க. அதன்பின் “நீ” என்ற ஒரு சொல்லெச்சம் வருவிக்க. பின்பு உன்
அருளார் அமுதத்தை; வழங்குகின்றுய்க்கு வாரிக்கொண்டு விழுங்குகின்றேன்;
வினையேன்; விதியின்மையால் விக்கினேன்; அழுங்குகின்றேன்; தழங்கரும்
தேனன்ன தண்ணீர் பருகத் தந்து, உய்யக்கொள்ளாய் அடியேன் உன்
அடைக்கலமே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அருள் ஆர் அமுதம் - நிறைந்த திருவருளாகிய அமுதம் எனலுமாம்.

வழங்குகின்றய்க்கு - நான்காம் வேற்றுமை ஏதுப் பொருளில் வந்தது. நான்காம் வேற்றுமை உருபு முதல் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்தது என்று கொண்டு வழங்குகின்றனை எனலுமாம். ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம் என்று கொண்டு வழங்குகின்ற உன்னிடத்தில் வாரிக் கொண்டு எனினு மமையும். **வழங்குதல்** - இன்னொருக்கு என்று வரையரை இன்றியும் கைம்மாறு கருதாமலும் நிறையக் கொடுத்தல்.

வாரிக் கொண்டு - நிறையக் கொடுத்தலின் கைகளால் எடுக்காமல், கூடை முதலியவற்றில் பெரிய அளவில் திரட்டிக் கொண்டு.

விழுங்குகின்றேன் - சிறிய அளவில் எடுத்துண்ணின் மென்று சிறிது சிறிதாகச் சுவைத்து உட்செழுத்த இயலும்; பேரளவில் வாரிக்கொண்டு விழுங்குவதால் மெல்லாமலும் சுவைக்காமலும் விரைவாக விழுங்க நேர்கின்றது. இது பேராசை குறித்து நின்றது.

வீதி - சுவைத்து உண்ணும் நெறி என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

அழுங்குதல் - வருந்துதல். இது திருவருளை அடையத் தாமதிப்பதால் வரும் வருத்தம்.

தழங்கு அரும் தேன் அன்னதண்ணீர் தழங்குதல் - ஒலித்தல். இது நீர் ஓடும்பொழுது எழும் “சலசல” என்ற ஓசை. **அரும் தேன்** - கிடைத்தற்கரிய மலைத்தேன். **தண்ணீர்** - திருப்பெருந்துறையில் மறைந்த இறைவன் மீளவும் காட்சிதர வேண்டும் என்ற குறிப்பு.

அரும் தேன் - இனிமை தரக் கூடியதும் சிறந்ததுமாகிய சிவனடியார் கூட்டம் என்ற குறிப்பு என்பர் கவியரசு அவர்கள். “அன்பரொடு மரீஇ” என்ற சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

திருப்பதிகச் செழுந்தமிழின் றிறம்போற்றி மகிழ்வுற்றுப்
பொருப்பரையன் மடப்பாவை யிடப்பாகர் பொற்றாளில்
விருப்புடைய திருத்தொண்டர் பெருமையினை விரித்துரைத்தங்
கொருப்படுசிந் தையினூர்க ளுடனுறைவின் பயன்பெற்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்;

திருநாவுக்கரசு நாயனார்புராணம் 244)

என்றது காண்க.*

தொகுப்புரை:—

என்னை அடிமையாகவுடைய சிவபெருமானே; பாம்பை அணிகலனாகக்
கொண்டு கங்கையின் செருக்கை அடக்கிய பெருமையனே, நான்முகனும்
திருமாலும் அறியாமல் நின்றும் என்மனத்தினுள்ளே வலிய எழுந்தருளிய
எளிமைப்பாட்டினனே; என் பிறவியை வேறுத்து என்னைப் பித்தனாக்கியவனே,
ஆஞ்ஞாச்சக்கரமுடையவனே; என் பிழைகளுக்கு இரங்கி என்னுள் அமுதூறி
இனிமை பயக்கும் அருட் கண்ணோக்க முடையவனே; பிளந்த மாவடுப்
போன்ற வடிவமும் மானின் கண்கள் போன்ற சாயலும் கொண்ட
உமையம்மை உன் இடது பாகத்தில் கொண்டவனே.

* வாரிக் கொண்டுனனை விழுங்குவன் காணிவென்று

ஆர்வுற்ற வென்னை யொழிய வென்னில்முன்னம்

பாரித்து தானென்னை முற்றப் பருகினுன்

காரெரக்கும் காட்கரை யப்பன் கடியனே (திருவாய்மொழி 9-6-10)

உன் அடியவர்கள் உன்னுடன் சென்று வீடு பெற்றனர்; பாவியாகிய நான் வெறுப்பனவே செய்யும் சிறுமையுள்ள அழுக்கு மனத்தினன். துன்பக்கடலில் சென்று சுழியில் அகப்பட்டு மகளிர் வஞ்சகமாகிய அலையில் அலைப்புண்டு காமமாகிய சுறா மீனால் தாக்கப்பட்டு, அவர்கள் மயக்கத்தில் ஆழ்ந்து, ஊடலில் மயங்கி உன் அருளியல்பை மறந்து, மத்தில் உடைபட்டுத் திரியும் தயிர் போலாகித் துன்பத்தில் புரள்கின்றேன். நீ பேரளவில் நல்கும் அருளமுதை வாரி விழுங்கும் பொழுது விக்கிக் கொண்டு துன்புறுகின்றேன். உன் அருளாகிய தண்ணீரைப் பருகத் தந்து என்னைக் காப்பாற்றுவாயாக; நீ என்னை உன் வீட்டுலகுக்கு அழைத்துக் கொள்வாயோ; அல்லது பிறவியிலோ, நரகிலோ தள்ளுவாயோ என்று உன் திருவுள்ளம் அறியாது, தறியின் ஊடே அலையும் குழல்போல் அலேகின்றேன். நான் உன்னையோ, உன்னை வழிபடுதலையோ அல்லது உன்னை அறியும் பதிஞானத்தையோ அறியாது வருந்துகின்றவன். உன்தொண்டனாகிய நான் உன்னைப் புகலடைகின்றேன்.

தலவீசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை :- சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

25. ஆசைப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (ஆத்தும இலக்கணம்)

முன் பதிகத்தில் இறைவன் திருவடிகளைப் புகலடைந்த நம் அடிகள் தமக்குத் திருவடிப் பேரெய்துதற்குத் தகுதியில்லை என்பதையும்; அத்தகுதியின்மை உலகப்பற்றினால் நேர்ந்ததென்றும், மலபரிபாகம் எய்தினால் மட்டுமே அத்தகுதி கிட்டும் என்றும் மனங்கொண்டது கண்டாம். எனினும் இறைவன் திருவடிகளைப் புகலடையின் அத்திருவடிகளின் முன் மலபந்தம் செங்கதிரோன் முன் இருள் போன்று செயலற்றுவிடும் என்ற தெளிந்து புகலடைந்தமையும் கண்டாம்.

ஒருவரிடம் புகலடையின் அதனை ஏற்குமவர் புகலடைந்தாரை நோக்கி “நம்பால் வேண்டுவது யாது” என்ற உசாவி அவர் இடுக்கண் களைவது இயல்பு. ஈண்டு நம் அடிகள், “அவ்விடுக்கண் என் மலபந்தமே; அதனை நீக்குதற்கு நின் திருவருள் வேண்டும்; அதனை எய்த ஆசைப்பட்டேன்” என்று விண்ணப்பம் செய்வதாக இப்பகுதி அமைந்துள்ளது. அத்தொடர்பு நோக்கி நம்முன்னோர் இப்பகுதியை “அடைக்கலப் பத்தினை” அடுத்து அமைத்தனர்.

ஆசை என்பது ஒரு பொருளை அடைய விரும்பி அதற்கான தகுதி தம்மிடம் உள்ளதா; இல்லையா; என்பதைக் கருதாமல் விரும்பிய பொருளை எய்த முயலுதல்.

உயிர்கள், உணர்த்த உணரும் இயல்பின. திருவருளுடன் உயிர் கலந்து அத்திருவருளுடன் சிவத்தைப் பொருந்தினால் மட்டுமே சிவானந்தம் நுகர இயலும். இஃது ஆன்மாவின் இலக்கணம். ஆதலின் இப்பகுதியின் கருத்துறை “ஆத்தும இலக்கணம்” என்று கொண்டனர் நம் முன்னோர்.

“தீர்க்கருமாசைப் பத்தான்ம விலக்கணம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“ கருவியுறும் ஊனுடற்கண் வாராமற் திருவருளிற் கலப்பதற்கே
அரண்டையப் புகழ்ந்துபெரு கார்வமொடு பாடுதலே ஆசைப்பத்தாம்”
என்பது பழைய திருப்பெருந்துறை புராணம்.

நம் அடிகள் இதனைத் திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்தார்கள்.
இப்பத்து முழுவதும் அறுசீர்க்கழிநெடிலாசிய விருத்தப் பாக்களாலானது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

418. கருடக் கொடியோன் காண மாட்டாக்

கழற்சே வடியென்னும்

பொருளைத் தந்திங் கென்னை யாண்ட

பொல்லா மணியேயோ

இருளைத் துரந்திட் டிங்கே வாவென்

றங்கே கூவும்

அருளைப் பெறுவா னாசைப் பட்டேன்

கண்டா யம்மானே.

க

(இ-ள்)

ஓ! தலைவனே! கருடக் கொடியினையுடைய திருமாலும் காண இயலாததும்
வீரக்கழலை அணிந்துள்ளதுமான, செம்மையான உன் திருவடி என்னும்
செல்வத்தைக் கொடுத்து இப்பூலகில் என்னை அடிமையாகக் கொண்ட,
துளைக்கப்படாத மாணிக்க மணியே; என் மல இருளிள் ஆற்றலை மடங்கச்
செய்து, “என்னிடம் வருக” என்று, உன்னிடத்துக்கு என்னை அழைக்கின்ற
உன் திருவருளைப் பெற நான் ஆசைப்பட்டேன்; அவ்வாசையை
நிறைவேற்றுவாயாக.

(வி-ரை)

இரண்டாமடி ஈற்றிலுள்ள “ஓ” என்ற விளியையும்; அதன் பின் பாடலின்
ஈற்றிலுள்ள “அம்மானே” என்பதனையும் பாடலின் தொடக்கத்தில் அமைத்துப்
பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

ஓ! அம்மானே - அன்பான தலைவன். அன்பையும் உறவையும் காட்டி
அழைக்கும் முறை. “ஓ” “ஏ” இரண்டும் விளியுருபுகள்.

கருடக் கொடியோன் காணமாட்டா - கருடக் கொடியோன் - திருமால். கருடன் அமுதம் எடுத்து வரும் பொழுது முப்பத்து மூன்று கோடி தேவர்களும் அவனைத் தடுத்து எதிர் நின்று போரிட்டனர். கருடன் அவர்கள் அனைவரையும் தான் ஒருவனாகவே நின்று போரிட்டு வென்று அமுதத்தொடு வந்தவன். அத்துணைப் பேராற்றல் மிக்க கருடனைத் திருமால் தன் கொடியில் கொண்டான். இது திருமாலின் பேராற்றலைக் குறிக்கும். **கருளக் கொடியேன் -** என்பதும் பாடம். **காணமாட்டா -** அத்துணைப் பேராற்றல் வாய்ந்த திருமால் மிகப்பலகாலம் முயன்று பூமியை அகழ்ந்து தேடியும் காண இயலாத என்றவாறு.

கழற்சேவடி என்றும் பொருளைத் தந்து -

கழல் - ஆணவ மலத்தின் வலியை மடக்கி எண்ணற்ற உயிர்களுக்குத் தொடர்ந்து வீட்டின்பம் நல்கிக் காத்துவரும் வீரம் குறித்தவாறு.

சேவடி - இனித் திருத்த வேண்டாது செம்மையாக அமைந்துள்ள சேவடி என்றும், ஆன்மாக்களின் ஆணவ மலப்பிணிப்பை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் அடி என்றும், செந்நிறமான அடி என்றும் உரைப்பினுமாம்.

பொருள் - எத்தனைக் காலம் எத்தனை ஆன்மாக்கள் எத்துணை அளவு தொடர்ந்து நுகரினும் குறையாமல் நிலவும் சிவானந்தமாகிய செல்வம்.

இங்கு என்னை ஆண்ட பொல்லாமணியே -

இங்கு - இம்மண்ணிலகில் திருப்பெருந்துறையில்.

என்னை - ஒன்றுக்கும் பற்றாத என்னை என இசையெச்சம் வருவித்துரைக்க. மலபந்தமாகிய தகுதியின்மை குறித்தவாறு.

ஆண்ட - திருவடி தீக்கை நல்கி அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட வரலாறு. முன்னம் 275-ம் பாடலில் விளக்கியவை காண்க.

பொல்லாமணி - பொல்லா - மாலை முதலிய அணிகளில் கோப்பதற்காக மணிகளில் துளையிடுவர். அதனால் மணியின் மதிப்பு ஓரளவு குறையும். அவ்விதம் துளையிடப்படாத மணி என்றவாறு. பொள்ளுதல் - துளையிடுதல். அது **பொல்லா** என ஆயிற்று. **பொல்லாமணி -** திருவடியாகிய பெரும் புதையலை நாம் முயன்று தேடாமல்; தியானம் செய்யும் அளவிலே கொடுக்கும் சிந்தாமணி இறைவன்; என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

இருளைத்தரந்திட்டு - இருள் - ஆணவமலம் விளைவிக்கும் அறியாமையால் செயலின்றிக் கிடக்கும் கேவலாவத்தை. **தரந்திட்டு** - விரட்டி நீக்கிவிட்டு.

“இங்கே வா” என்று அங்கே கூவும்

இங்கு, அங்கு என்பன இரண்டும் இறைவன் தான் தங்கி இருக்கும் வீட்டுலகம் குறிப்பன. இஃது அன்பைக் குறிக்கும் சொற்றொடர். **“அங்கே”** என்பதன் பின் **“வா”** என்பது வருவித்துக் கொள்க.

கூவிக் கொள்ளும் என்பது திரு.மு.அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம்.

கண்டாய் - முன்னிலை அசை.

இத்திருப்பாடலில், ஆன்மா, தான் மலபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டுத் திருவருளுடன் கலந்து அத்திருவருள் சிவத்துடன் சேர்த்துச் சிவானந்தம் நுகரத் தன்னைத் தகுதியுடையதாகச் செய்தல் வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளுதல் கூறப்பட்டுள்ளது. இதனால் இந்தப் பத்தின் கருத்தான **ஆன்ம இலக்கணம்** பெற்றும்.

இனி இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கருத்துரைத்துக் கொள்க.

419. மொய்ப்பா னரம்பு கயிருக மூளை
 யென்பு தோல்போர்த்த
 குப்பா யம்புக் கிருக்க கில்லேன்
 கூவிக் கொள்ளாய் கோவேயோ
 எப்பா லவர்க்கு மப்பா லாமென்
 னரமு தேயோ
 அப்பா காண வாசைப் பட்டேன்
 கண்டாய் அம்மானே.

2

(இ-ள்)

ஓ தலைவனே; அரசே, எவ்வகைப் பிறவி உயிர்களும் வாழும் உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனே; எனக்கு நிறைந்த அமுதம்

போன்றவனே; வலிமை தருகின்ற குருதியில் தோய்ந்த நரம்பு கயிருகவும்; மச்சையுள்ள எலும்புகள் கழிகளாகவும் கொண்டு முடைந்து, தோலை மேற்கூரையாக வேய்ந்த உடலாகிய சட்டையில் புகுந்து குடியிருத்தலைப் பொறுக்கும் ஆற்றலில்லேன்; ஒ தந்தையே; உன்னைக் காண விரும்பினேன் என்னை உன்னிடத்துக்கு அழைத்துக் கொள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - ஓ அம்மானே; கோவே; எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் என் ஆர் அமுதே; மொய்ப்பால் நரம்பு கயிருக; மூளை என்பு தோல் போர்த்த குப்பாயம் புக்கு இருக்கக்கில்லேன்; ஓ அப்பா காண ஆசைப்பட்டேன். கண்டாய்; கூலிக் கொள்ளாய் என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கோவே - கோ - அரசன். அளியாலும் கொடையாலும் குடிகள் அனைவரையும் இன்புறச் செய்பவன். **கோ** - கண். குடிகளுக்குக் கண் போன்று அருமையானவன். ஞானேந்திரியங்களில் கண் ஒன்று மட்டுமே சென்று பற்றும் இந்திரியம்; ஏனைய நான்கும் நின்று பற்றும் இந்திரியங்கள். அரசன் நகர் சோதனை, ஒற்றூடல் முதலியவற்றால் குடிகள் மாட்டுச் சென்று அவர்கள் குறைகளைந்தும், இடுக்கண்களை அகற்றியும் ஓம்புதலின் கண்போன்றவன். இறைவன் முற்றறிவும் முடிவிலாற்றலும் உடையவனாதலின், நகர்சோதனை; ஒற்றூடல் முதலியன இன்றியே உயிர்களின் குறை களைந்து இடுக்கண் நீக்கும் ஆற்றலினன் என்பது மனங்கொள்க.

எப்பாலவர்க்கும் அப்பாலாம் - சகலருள் நுண் கிருமிகள் வாழும் நிலவுலகம் தொடங்கிச் சிவதத்துவ புவனத்தை விரும்பிச் சிவதீக்கை பெற்று நாத மூர்த்தியை வழிபட்டு அதிகார மல வாசனையும் நீங்கி முத்தராய்ச் சூக்கும லய வாசனை மாத்திரமுடைய ஆன்மாக்கள் வாழும் நாதத்தத்துவம் முடிய உள்ள உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவன் என்றவாறு.

என் ஆர் அமுத - அத்துனை அரியவனாயினும் எனக்கு எளிதிற கிட்டிய நிறைந்த அமுதம் போன்றவன். தேவாமுதம் மரணத்தை வெல்லும் என்பது உபசாரம். எனக்குக் கிட்டிய இந்த அமுதம் பிறப்பு இறப்பு என்ற இரண்டையும் நீக்குவது.

மொய்ப்பால் நரம்பு கயிறு - **மொய்ப்பால் - குருதி** மொய் - வலிமை. உடல் வலிமைக்குக் காரணமாகிய பால்; அது குருதி.

நரம்பு கயிறு ஆக - பந்தல் அமைப்போர் கயிறு வலிமை பெறும் பொருட்டு அதனை நீரில் நனைத்து முடைவர். அது போல் நரம்பு வலிமை பெறும் பொருட்டு அதனை நனைத்துக் கொண்டிருக்கும் குருதி என்றவாறு.

மூளை என்பு தோல் போர்த்த - **மூளை** எலும்பின் உட்பகுதியாக அமைத்து அதற்கு வலிமையும் வளர்ச்சியும் தரும் மச்சை. இஃது எழுவகைத் தாதுக்களில் ஒன்று. இதனை Marrow of Bones என்பர் ஆங்கிலத்தில்.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கல்லின்புறந் தேய்த்த முழங்கை கலுழ்ந்து சோரி
செல்லும்பரப் பெங்கணு மென்பு திறந்து மூளை
புல்லும்படி கண்டுபொ றுத்திலர் தம்பி ராணர்;
அல்லின்கணை முந்தது வந்தருள் செய்த வாக்கு”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

மூர்த்தி நாயனார் புராணம் 21)

என்றதிலும் அதற்குச் சிவக்கவிமணி C.K.சுப்பிரமணிய முதலியார் அவர்கள் உரையிலும் காண்க.

போர்த்த - உள்ளிருக்கும் மாசுகளும் அழகின்மையும் வெளிக்குத் தெரியாமல் மூடி மறைத்த எனலுமாம்.

குப்பாயம் - சட்டை ஒரு பிறவில் ஒருவர் அணிந்து கிழிந்தபின் மாற்றும் எண்ணற்ற சட்டைகளைப் போல ஆன்மாவின் எண்ணற்ற பிறவிகளில் வந்து நீங்கும் உடம்புகளில் இஃதும் ஒன்று என்றவாறு.

கில் - ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச்சொல் **காண** - உன்னைக் காண என்றவாறு. காண்பதற்குத் தடையாக உள்ளவை மலபந்தங்கள். அவற்றை நீக்கத் திருவருள் பாலிப்பாயாக என்பது கருத்து.

420. சீவார்த் தீமொய்த் தழுக்கொடு திரியுஞ்
 சிறுகுடி லிதுசிதையக்
 கூவாய் கோவே கூத்தா காத்தாட்
 கொள்ளுங் குருமணியே
 தேவா தேவர்க் கரியானே சிவனே
 சிறிதென் முகநோக்கி
 ஆவா வென்ன ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டா யம்மானே.

ந

(இ-ள்)

தலைவனே; அரசனே, திருவைந்தொழிற் கூத்தியற்றுபவனே; என்னைக்காத்து உன் அடிமையாகக் கொள்ளும் குருவாகிய சிந்தாமணியே; அமரனே; தேவர்களுக்குச் சிங்கம் போன்றவனே; மங்களமானவனே; சீ ஓமுக, ஈக்கள் மொய்க்கக் கழிவுப் பொருள்களுடன் அலைந்து கொண்டிருக்கும் சிறு குடிசை போன்ற இந்த உடம்பு அழியும் வண்ணம் என்னை அழைத்துக் கொள்வாயாக; சற்றே என் முகத்தைப் பார்த்து, இரங்கத் தக்கவனாகக் கொண்டு; உன்னிடம் வரும் வண்ணம் நீ, என்னை அழைக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - அம்மானே; கோவே; கூத்தா; காத்தாட் கொள்ளும் குருமணியே; தேவா; தேவர்க்கு அரியானே; சிவனே; சீவார்ந்து; ஈமொய்த்து; அழுக்கொடு திரியும் சிறு குடில் இது சிதையக் கூவாய்; சிறிது என் முகம் நோக்கி; ஆவா என்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்; என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கூத்தா - இடையறாது திருவைந்தொழில் புரிபவன். அத் தொழிலே அநாதி கேவலத்தில் கிடந்த எனக்குத் தனுகரணபுவன போகங்களைப் படைத்துத் தந்தது; நான் சிவநெறிக்குப் புறம்பே சென்றுவிடாது காத்து ஆட்கொண்டது; திருப்பெருந்துறையில் எனக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கியதால் என் சஞ்சித வினைகளை அழித்தது; பின்னர் எனக்கு மலபரிபாகம் எய்தும் பொருட்டுத் தன் ஞானாசிரிய வடிவை மறைத்தது; இனி எனக்கு வீடுபேறு நல்கும் அருளைச் செய்யவுள்ளது என்றவாறு.

காத்து ஆட்கொள்ளும் குருமணி - காத்து ஆட்கொள்ளும் - நான் உலகியலில் சிக்கி உழலாமல் என்னைப் பாதுகாத்துத் தன் அடிமையாகக் கொண்டுள்ள.

குருமணி - இந்திரனிடமுள்ள சிந்தாமணி நாம் நினைப்பதை மட்டும் நல்குவது. இக்குருவாகிய சிந்தாமணியோ நான் நினைவாத போதும் என்னைத் தேடி இம்மண்ணுலகு நண்ணி எனக்கு எது தேவை என்று திருவுள்ளம் பற்றி அதனை எனக்குத் திருப்பெருந்துறையில் நல்கியது.

தேவா தேவர்க்கு அரியானே - தேவன் - ஒளி மயமானவன்; ஒளிகளுக்கெல்லாம் பேரொளியாகி ஞானம் நல்குபவன். முன்னம் 88-ம் திருப்பாடலுரையில் “பரஞ்சோதி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. **தேவன்** விளையாடுபவன் எனலுமாம். முன்னம் 166-ம் பாடலில் “படைத்தும் காத்தும் கரந்தும் விளையாடி” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாகத் தோன்றி ஆட்கொண்டது முதல், பின்னர்ப் பாண்டியன் அவையிலும் மதுரை நகரிலும் புரிந்த திருவிளையாடல்களையும் நினைக. பின்னர்த் திருப்பெருந்துறையில் மீண்டும் மறைந்ததும்; தலயாத்திரைகளில் குருவடிவில் காட்சி தந்ததும்; தில்லையில் பௌத்தவாத நிகழ்ச்சிகளும் நினைக.

தேவர்க்கு அரியானே - விலங்கினங்களுக்கு அரசன் அரிமா. தேவர்களுக்கு அரிமாப் போன்றவன் சிவபெருமான் என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

முத்தா முத்தி தரவல்ல

முகிழ்மென் முலையா ஞமைபங்கா

சித்தா சித்தித் திறங்காட்டுஞ்

சிவனே தேவர் சிங்கமே

பத்தா பத்தர் பலர்போற்றும்

பரமா பழைய னூர்மேய

அத்தா வாலங் காடாவுன்

னடியார்க் கடியே னாவேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-52-1)

என்றது காண்க.

தேவர்க்கு அரியான் - தேவர்கள் எய்துதற்கு அரியவன் எனலுமாம்.

சீவார்ந்து ஈமொய்த்து அழுக்கொடு திரியும் -

சீவார்ந்து - இறைவனால் கொடுக்கப்பட்ட இவ்வுடல் அவனை வழிபட்டு வீடு பேறெய்தக் கருவியாகப் பயன்படுத்த வேண்டியது. மாறாகத் தீய ஒழுக்கங்களில் ஈடுபட்டால் நோயுற்றுப் புண்கள் தோன்றி அவற்றில் சீ ஊறி நிறைந்து மேலும் ஊறுதலின் நிற்க இடமின்றி கீழே ஒழுகுவதாகும்.

ஈமொய்த்து - வேறு நோயாளிகளின் புண்களிலும் பிற மாசுகளிலும் மொய்த்த ஈக்கள் அவற்றில் உள்ள நோய்க்கிருமிகளையும் மாசுகளையும் திரட்டிவந்து தாம் மொய்க்கும் புண்களின் சீயிலும் சேர்த்து நோயை மிகுவிக்கும்; வேறு நோய்களையும் உண்டாக்கும். இதனைச் “சீ ஆர்த்து” என்று பிரித்தார் Dr. G.U.போப். அதனை ஏற்றுத் திருவாசகமணி திரு K.M.பாலசுப்பிரமணியம் B.A.,BL., அவர்களும் Full of Pus என்று மொழி பெயர்த்தார். மேற்குறித்த விளக்கத்துடன் இவற்றை ஒப்பிட்டு இதன் சிறப்பின்மை காண்க.

அழுக்கொடு - அழுக்கு - மாமிசம் எனலுமாம். மும்மலங்களாகிய மாசுகள் எனலுமொக்கும். **திரியும்** - எங்குச் செல்வது, எதற்குச் செல்வது எப்படிச் செல்வது என்று நோக்கம் ஒன்றுமின்றி வீணில் அலைவது.

சிறுகுடில் இது சிதையக் கூவாய் - **சிறுகுடில்** - உடலுக்கு உருவகம். **சிதைய** - உடம்பாகிய மாயேயம் நீங்கும்படி, அது நீங்கின் அதனால் விளையும் கன்மங்களின் காரணமாகிய கன்மமும் நீங்கும். நீ என்னை கூவி உன் அண்மையில் இருந்துவதால் ஆணவமலமும் வலி மடங்கும் நான் மலபரி பாகம் எய்துவன் என்றவாறு.

சிறிது என்முகம் நோக்கி - என்னைக் கடைக்கணித்து உன்பேரருள் பெருவெள்ளத்தில் சில துளிகள் என் மீது பொழியச் செய்து.

ஆ வா என்ன - ‘ஆ’ - இரக்கக் குறிப்புக்காட்டி. ‘வா’ - என்பால் வருக என்று அருள வேண்டும் என்றவாறு.

ஆ! ஆ! என்று இரண்டும் இரக்கக் குறிப்பாக உரைக்கவும் நின்றது.

421. மிடைந்தெலும் பூத்தை மிக்கழகக் கூறல்
 வீறிலி நடைக்கூடம்
 தொடர்ந்தெனை நலியத் துயருறு கின்றேன்
 சோத்தமெம் பெருமானே
 உடைந்துறைந் துருகி யுள்ளொளி நோக்கி
 உன்றிரு மலர்ப்பாதம்
 அடைந்துநின் றிடுவா னுசைப்பட்டேன்
 கண்டா யம்மானே.

சு

(இ-ள்)

எங்கள் தலைவனே; பெருமைக்குரியவனே; வணக்கம்; எலும்புகள் நெருங்கி; புலால் மிகுந்து; மாசுகள் ஊறி; நிற்பதாகிச் சிறப்பற்று; இயங்கும் இல்லமாகிய இவ்வுடல் என்னை விடாது பற்றி வருத்தத் துன்பறுகின்றேன்; மனம் விண்டு நெகிழ்ந்து உருகி; என் உள்ளத்துள் ஒளிரும் ஒளியாகிய உன்னைத் தியானம் செய்து; முத்திச் செல்வம் தருவதாகிய உன் திருவடிகளை எய்தி; அங்குத் தங்குதற்கு ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; எம் அம்மானே; பெருமானே; சோத்தம்; எலும்புமிடைந்து; ஊத்தைமிக்கு; அழுக்கு ஊறல் வீறிலி நடைக்கூடம். எனத் தொடர்ந்து நலியத் துயருறுகின்றேன்; உடைந்து னைந்து உருகி உள்ளொளி நோக்கி; உன் திருமலர்ப்பாதம் அடைந்து நின்றிடுவான் ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சோத்தம் - தாழ்ந்தவன் உயர்ந்தவனுக்குச் செய்யும் வணக்கம்.

எலும்பு மிடைந்து ஊத்தை - மிடைந்த எலும்பு என்ற மாற்றிக் கொள்க. மிடைந்த எலும்பு என்பதில் அகரம் தொகுத்தலாயிற்று.

ஊத்தை - அழுக்கு.

அழுக்கு மிக்கு - மிக்க அழுக்கு - மாமிசம். ஊனுடம்பு குறித்தவாறு.

அழுக்கு ஊறல் - அழுக்கு என்பதனை ஈண்டும் கூட்டுக. அழுக்காகிய ஊறல் அழுக்கு, ஈண்டுக் கழிவுப் பொருள் குறித்து. **ஊறல்** - ஊறல் என்றமையில் வியர்வை; சளி, எச்சில், சிறுநீர் முதலிய திரவ வடிவில் உள்ள கழிவுப் பொருள்கள் என்று கொள்க.

வீறிலி நடைக்கூடம் - ஊறல் உள்ளதாகிய வீறிலி நடைக்கூடம் என்றவாறு. **வீறுஇலி** - சிறப்பற்ற. **நடைக்கூடம்** - நடமாடும் கட்டடம் உடம்புக்கு உருவகம். **கூடம்** - மேற்கூரையுள்ள கட்டடம்.

எனைத் தொடர்ந்து நலியத் துயருறுகின்றேன் - தொடர்ந்து இடையறாது பல பிறப்புகளிலும் விடாது தொடர்ந்து எனலுமாம்.

நலிய - துன்புறுத்த

துயர் - முன்பிறவிகளில் எடுத்த உடம்புகளாற் செய்த தீவினைப் பயன்கள்.

உடைந்து நைந்து உருகி - உடைந்து - மனம் உடைந்து. தீவினைப் பயனால் உடம்பு கட்டு விட்டு நோயினால் சிதைந்து எனலுமாம். உடம்பின் இழிவைப் புறப்புறச் சமயத்தினரும் உணர்ந்து உலகுக்குரைத்தனர்.*

*

.....
வினையின் வந்தது; வினைக்கு விளைவாயது;

புனைவன நீங்கிற் புலால்புறத் திடுவது;

முத்துவிளி வுடையது; தீப்பிணி யிருக்கை;

பற்றின் பற்றிடம்; குற்றக் கொள்கலம்;

புற்றடங் கரவிற் செற்றச் சேக்கை

யவலக் கவலை கையா றழுங்க

றவலா வுள்ளந் தன்பா லுடையது

மக்கள் யாக்கை யிதுவென வுணர்ந்து

மிக்கோ யிதனைப் புறமறிப் பாராய் ...

.....

நைந்த - கல்மனம் நெக்குவிட்டு. நோயினால் உடம்பு மலினமடைந்து எனலுமாம்.

உருகி - மனம் உருகி. இஃது இறைவனைத் தியானம் செய்வதற்கான மனப்பக்குவம் எய்துவதற்கு முதல் வழி. அன்பின் வளர்ச்சிக்கு ஏற்பப் படிப்படியாக மனம் அடையும் நிலை குறித்தவாறு.

உள் ஒளி நோக்கி - **உள் ஒளி** - என் ஆன்மாவின் உள்ளே அனாதிகாலமாக உள்ள ஒளிமயமான உன்னை. **நோக்கி** - கருதி; தியானம் செய்து. நீ அனாதி காலமாக என் உள்ளத்தில் ஒளி வடிவாக இருந்தும். நான் இதுவரை உன்னைக் கண்டிலேன். இன்று உன்னைக் கருதித் தியானம் செய்கின்றேன் என்றவாறு. **நோக்கி** - கண்ணால் காணுது உள்ளத்தால் பார்த்து. இதனை “நோக்கல் நோக்கம்” என்பர். நோக்கு அல்லாத நோக்கம் என்பது பொருள்.

ஈண்டு; “இந்த ஆத்மாவானது சத்தியத்தாலும், தவத்தாலும் நிறை ஞானத்தாலும் நைஷ்டிக பிரமசாரியத்தாலும் நிச்சயமாக அடையப்படுகின்றது. பரிபக்குவமடைந்த துறவிகள் இந்த ஆத்மனைத் தங்கள் உள்ளத்தின் உள்ளேயே சோதிமயமாகவும் தூயதாகவும் காண்கின்றனர்.

(முண்டகோபநிடதம் 3-5)

(குறிப்பு:- இங்கு ஆத்மா என்பது இறைவனைக்குறித்து நின்றது.

உன்வினா - என்பதும் பாடம்.

உன் திருமலர்ப்பாதம் - **உன்** - உனக்கே உரியதாகிய திரு - முத்தியாகிய செல்வம். “சென்றடையாத திரு”. இயல்பாகவே உன் திருவாக உள்ள வீட்டின்பத்தைக் ஆன்மாக்களுக்குக் கூட்டுவிக்கும் திருவடிகள். **மலர்ப்பாதம்** - வண்ணத்தாலும் வடிவாலும் தாமரை மலர்களை ஒத்துள்ள இரு திருவடிகள்.

நீ ஞானாசிரியன் வடிவில் வந்து எனக்கு ஞானம் நல்கினை; அந்த ஞானம் எனக்கு உன் திருவடிகளைக் காட்டுவது. அத்திருவடிகளின் வழி வீடு பேற்றை எய்தி நிலையான இன்பம் நுகர விரும்புகின்றேன் என்றவாறு.

422. அளிபுண் ணாகத்துப் புறந்தோல் முடி
 யடியே னுடையாக்கை
 புளியம் பழமொத் திருந்தே னிருந்தும்
 விடையாய் பொடியாட
 எளிவந் தென்னை யாண்டு கொண்ட
 என்னு ரமுதேயோ
 அளிய னென்ன ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டா யம்மானே.

௫

(இ-ள்)

ஓ! தலைவனே; அறவிடையினனே; திருவெண்ணீற்றில் திளைப்பவனே; எளிமையாக வந்து என்னை அடிமை கொண்டருளிய அருமையான அமுதம் போன்றவனே; அடியவனுடைய உடல், உள்ளே பழுத்த புண்ணுடையதாய் வெளியே தோலால் மூடப்பட்டுப் புளியம் பழம் போன்று உள்ளேன்; இருந்தும் வாழ்ந்து வருகின்றேன்; நீ, இவன் இரக்கத்துக் குரியவன் என்று அருள் பாலிக்க வேண்டும் என்று ஆசைப்பட்டேன்.

(வி-ரை)

“ஓ அம்மானே; விடையாய்; பொடியாடி; எளிவந்து என்னை ஆட்கொண்டான் ஆரமுதே; அடியேனுடை யாக்கை; அகத்து அளிபுண்; புறந்தோல் முடிப் புளியம்பழம் ஒத்து இருந்தும்; இருந்தேன்; அளியன் என்ன ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

விடையாய்; பொடியாட - விடையாய் - பேருழிக் காலத்தில் உலகங்கள் அனைத்தும் ஊழி வெள்ளத்தில் ஆழ்ந்து அழியத் தரும தேவதையாகிய விடை, அச்சத்துடன் சிவபெருமானைப் புகலடைந்தது. இறைவன் அதன் அச்சம் நீக்கித் தாடையில் அன்புடன் தடவிக் கொடுத்தான் அது “விடை தேற்றும் பெருமான்” என்று சிவமூர்த்தங்களுள் ஒன்றாக வழிபடப்படுகின்றது. பின்னர் விடையில் அமர்ந்து அதனைச் செலுத்தினான்.

எனவே அறம் அவனுக்கு ஆதாரமாயும் அவனால் வழி நடத்தப்படுவதாயுமாயிற்று. அத்துணைப் பெருமையுள்ள நீ இப்பொழுது நான் என் யாக்கை அகத்தே அளி புண்ணுடையதாக புறத்தே தோல் மூடிய நிலையில் துன்புற்று வாழ்வதைக் கண்டும் இவ்வுடலை நீக்காமை தருமமா? என்றவாறு.

பொடியாட - உயிர்கள் எண்ணற்ற முறை பிறந்து இறந்து களைப்படையும் பொழுது அவற்றின் களைப்பை நீக்கி ஓய்வு தருவதற்காக இறைவன் பேருழியை நிகழ்த்துகின்றார். அனைத்தும் எரிந்து சாம்பலாகின்றன. அந்தச் சாம்பல் தங்க வேறிடமின்றி இறைவன் திருமேனியில் படிகின்றது. அந்நிலையில் அவன் ஊழிக் கூத்தாடுகின்றான். அதனையே ஈண்டுப் “பொடியாட” என்கின்றார். என் உடல் உள்ளே பழுத்த புண்ணாகி வெளியில் தோல் போர்த்துள்ள இழிந்த நிலையில் நான் வருந்துவது கண்டும் இவ்வுடலை அழித்து என் களைப்பை ஆற்றுகின்றாய் என்ற குறிப்பு.

எளிவந்து என்னை ஆட் கொண்ட என் ஆரமுதே - எளிவந்து - விண்ணுலக வாசிகளுக்கும் அரிய நீ ஒன்றுக்கும் பற்றுத என்னைப் பொருட்படுத்தி என் உடலை நீக்காமை இயல்புதானோ எனில்; அற்றன்று; என் பொருட்டு நீ இம்மண்ணுலகு வலிய வந்து திருப்பெருந்துறையில் என்னை ஆட்கொண்ட எளிமைப்பாட்டினன் என்றவாறு.

ஆர் அமுது - பண்புத் தொகையாக, அரிய அமுது என்றும்; வினைத் தொகையாக, நுகரப்படும் அமுது என்றும் உரைக்க நின்றது. தேவாமுதம், மூப்பு மரணங்களை நீக்கும் என்பது உபசாரம். ஆனால் நீ பிறப்பிறப்புக்களை நீக்குவது உண்மை. ஆதலின், அரிய அமுதாயினை. முத்தான்மாக்கள் முடிவில்லாமல் உன்னைச் சிவானந்தமாக நுகர்தலின் நீ நுகரப்படும் அமுதமுமாயினை என்றவாறு.

என் - அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட உரிமை பற்றிய குறிப்பு.

அடியேனுடைய யாக்கை - உடை - உடைய என்றதன் ஈறுகெட்டு நின்றது. **யாக்கை -** ஏழு தாதுக்களாலும் கட்டப்பட்டுள்ள உடம்பு.

அகத்து அளிபுண் - அகத்து - உடம்பின் உட்புறத்தில் **அளிபுண்**

- மிகவும் பழுத்த புண். இதன்பின் “உடையதாய்” என்ற ஒரு சொல்வருவித்துக் கொள்க.

புறம் தோல் மூடி - அந்தப் புண் வெளியே தெரியாமல் தோலால் மூடப்பட்டு. **மூடிய** - என்றதன் ஈறுகெட்டு நின்றது.

புளியம் பழம் ஒத்து இருந்தும் இருந்தேன் - புளியம் பழத்தின் உட்பகுதியில் உள்ள புளி மிகவும் பழுத்திருக்க அதன் பழுத்தநிலை வெளியில் புலப்படாமல் பழத்தின் கடினமான ஓடு மூடியிருப்பது போல. என் உடல் உள்ளே மிகவும் பழுத்த புண்ணாகியுள்ள நிலை வெளியில் புலப்படாமல் மேலே தோல் மூடியுள்ள இழிந்த நிலையிலும் நான் இவ்வுடலைத் தாங்கிக் கொண்டு உயிருடன் இருக்கின்றேன் என்றவாறு.

இதற்கு இவ்வாறன்றிப் புளியம் பழத்தின் உள்ளே இருக்கும் புளியின் தசை, நார்கள், கெட்டை முதலியவற்றுடன் பழத்தின் மேல் ஓடு தொடர்பற்று இருப்பது போல் நான் இவ்வுடம்பின் பற்றற்று உள்ளேன் என்றுரைத்தனர் முன் உயைாசிரியரில் சிலர். அவ்வுரை ஈண்டுப் பொருந்தாமை அறிந்து ஒதுக்குக.

விளாம் பழமும் மிகவும் கனிந்த நிலையில் அதன் உட்பகுதியின் கனிந்த நிலை புறத்தே புலனாகாமல் கெட்டியான ஓடு மூடப்பட்டிருக்கும் ஆயினும் உள்ளே அமைந்துள்ள மிகவும் பழுத்த கனி உண்பதற்கு மதுரமாயிருக்கும். ஆனால் புளியம்பழத்தின் சுவை உண்பதற்கு ஒவ்வாதது. ஆதலின் ஈண்டுப் புளியம்பழத்தையே உவமையாகக் கூறினார்.

இருந்தும் இருந்தேன் - இருந்த இழி நிலையை நானே அறிந்திருந்தும் இன்னும் உயிர் வாழ்ந்து வருகிறேன் என்றவாறு.

அளியன் - பிறர்கண்டு இரங்கத்தக்கவன் என்றும்; உன்னால் அளியன் என்று திருவுள்ளம் பற்றி அருள் பாலிக்கத் தகுதியானவன் என்றும் உரைக்க நின்றது.

அளியேன் - என்பது பிழையான பாடம்.

423. எய்த்தேன் நாயேன் இனியிங் கிருக்க
 கில்லேன் இவ்வாழ்க்கை
 வைத்தாய்; வாங்காய்; வாணோ ரறியா
 மலர்ச்சே வடியானே
 முத்தா வுன்றன் முகவொளி நோக்கி
 முறுவல் நகைகாண
 அத்தா சால ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டா யம்மானே.

கா

(இ-ள்)

தலைவனே; விண்ணுலக வாசிகளும் அறியாத தாமரை மலர்கள் போன்ற செம்மையான திருவடிகளையுடையவனே; இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவனே; தந்தையே; இவ்வுலக வாழ்க்கையை அடியவனுக்கு அமைத்தாய்; நாயினை ஒத்து இழிந்துள்ள நான் களைப்படைந்தேன்; இவ்வுலகில் இனி வாழ இயலேன்; இவ்வாழ்க்கையை நீக்குவாயல்லே; உன் திருமுகத்தின் அருளொளியைக் கண்டு புன்முறுவல் பார்ப்பதற்கு மிகவும் ஆசைப்பட்டேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “அம்மானே; வாணோர் அறியா மலர்ச் சேவடியானே; முத்தா; அத்தா; இவ்வாழ்க்கை வைத்தாய்; நாயேன் எய்த்தேன்; இங்கு இனி இருக்ககில்லேன்; வாங்காய்; உன்றன் முக ஒளி நோக்கி; முறுவல் நகை காணச் சால ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

வாணோர் அறியா மலர்ச் சேவடி - வாணோர் - மண்ணுலகத்துக்கு மேல் திருக்கயிலை வரையும் உள்ள எல்லா உலகங்களிலும் வாழ்பவர்கள். இந்திரன் ஆளும் அமரருலகமும் இவற்றுள் அடங்கும்.

அறியா மலர்ச் சேவடி - அறியா - கண்ணால் பார்ப்பதற்கு மட்டுமன்றி சிந்தையும் சென்றறியாத என்றவாறு. சகலர்களாகிய விண்ணுலகவாசிகளில்

மிக உயர்ந்த திருமாலே அறியாத சேவடி என்னில் பிற விண்ணுலக வாசிகள் அறியாமை கூறாமலே அமையும்.

மலர் - ஈண்டு, மலர்களில் மிகச்சிறந்த தாமரை மலர் குறித்து நின்றது. அது வண்ணத்தாலும் வடிவத்தாலும் இறைவன் திருவடிகளுக்கு உவமை.

சேவடி - செந்நிறமான திருவடிகள் இனிச்செம்மை செய்ய வேண்டாது இயல்பாகவே திருத்தமாக உள்ள திருவடிகள். ஆன்மாக்களின் மலமாசுகளை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் திருவடிகள் எனலுமாம். **செம்மை** முத்தி எனக்கொண்டு வீடு பேறுதரும் திருவடிகள் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

முத்தா - போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முத்தன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அத்தா - தந்தையே. தந்தையின் செல்வமெல்லாம் மைந்தனுக் குரியன. ஈண்டு அச்செல்வம் “வானோர் அறியா உன் மலர்ச்சேவடிகள்” அவற்றை நிற்பால் பெறுதற்கு நான் உரியவன் என்றவாறு.

“அம்மான்” என்றமையால் பிழை பொறுப்பவன் என்பதும்; “முத்தா” என்றமையால் பேறளிப்பவன் என்பதும் “அத்தா” என்றமையால் அப்பேற்றுக்கு யான் உரியவன் என்பதும் பெற்றும்.

இவ்வாழ்க்கை வைத்தாய் - இவ்வாழ்க்கையில் என்னை வைத்தவனே என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

வைத்தல் - படைத்தல் எனக்கொண்டு வைத்தவனே வாங்க வேண்டுமன்றி பிறர் யார் அது செய்வார் என்றவாறு.

நாயேன் எய்த்தேன் - நாய், எந்த நோக்கமுமின்றி ஓடி ஓடிக் களைப்படைவது போல. நானும் குறிக்கோளில்லாது பல பிறவிகளில் எண்ணற்ற உடல்களைச் சுமந்து உலகியலில் திரிந்து களைப்படைந்து விட்டேன் என்றவாறு. **எய்த்தல்** - சலித்துப்போய்க் களைப்படைதல் முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் “நாய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

இங்கு இனி இருக்ககில்லேன் - இங்கு - வினைப் பயன்களை நுகர்வதற்காகப் பிறந்தும் இறந்தும் உழலும் இடமாகிய இந்நிலவுலகில்.

இனி - வினைப்பயன் நுகர்ச்சியால் எய்தத் தபின்னரும்.

கில் - ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைச் சொல். இனி இவ்வுடலின் துன்பச் சுமையைப் பொறுத்துக் கொண்டு இவ்வுலகில் வாழும் ஆற்றல் எனக்கு இல்லை என்றவாறு.

வாங்காய் - நீ கொடுத்த இந்த உடலை நீயே திருப்பி எடுத்துக் கொள்வாயல்லே. அஃதாவது எனக்கு மலபரிபாகம் அருளிச் செய்து மாயாமல காரியமாகிய இவ்வுடலை நீக்குவதன் மூலம் மலபந்தம் நீக்கியருள இன்னும் நீ திருவுள்ளம் பற்றவில்லை என்றவாறு.

உன்தன் முக ஒளி நோக்கி - உன் திருவுருவம் அருள். அவ்வுருவின் ஒரு பகுதியாகிய முகமும் அருள். அந்த அருளில் மலரும் ஒளியும் அருள். அந்த ஒளியை நான் காணில் கதிரவன் முன் இருள்போல என் மல ஆற்றல் மடங்கிவிடும். அந்த நிலையை நான் எய்துவதற்காக என்றவாறு.

முறுவல் நகை காண - நான் உன் மைந்தன் உன் திருமுன்னர் என் மலஆற்றல் மடங்கி விட்டதால் நான் மலபரிபாகம் எய்தி வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறுவது உறுதி. அது தந்தையாகிய உனக்கு மகிழ்ச்சியளிக்கும் செயல். அந்த மகிழ்ச்சி உன் திருவுள்ளத்தில் முகிழ்த்த உடனே உன் திருமுகம் ஒளி வீசுகின்றது. அந்த ஒளி உன் புன்னகையாக மலர்கின்றது. அந்தப் புன்னகையைக் காண ஆசைப்பட்டேன் என்றவாறு.

உள்ளத்தில் முகிழ்க்கும் மகிழ்ச்சி முகத்தில் ஒளியையும் புன்முறுவலையும் தோற்றுவிக்கும் என்பதை;

“முளிதயிர் பிசைந்த காந்தண் மெல்விரல்
கழுவுறு கலிங்கங் கழாஅ துடிஇக்
குவளை யுண்கண் குய்ப்புகை கமழ்த்
தான்றுழந் தட்ட தீம்புளிப் பாகர்
இனிதெனக் கணவ னுண்டலின்
நுண்ணிதின் மகிழ்ந்தன் ரெண்ணுதன் முகனே”

(குறுந்தொகை 167)

என்றதிற் காண்க.

424. பாரோர் விண்ணோர் பரவி யேத்தும்

பரனே பரஞ்சோதி

வாராய் வாரா வுலகந் தந்து

வந்தாட் கொள்வானே

பேரா யிரமும் பரவித் திரிந்தெம்

பெருமா னெனவேத்த

ஆரா வமுதே ஆசைப் பட்டேன்

கண்டா யம்மானே.

௭

(இ-ள்)

தலைவனே; மண்ணுலக வாசிகளும் விண்ணுலக வாசிகளும் வணங்கித் துதிக்கின்ற பரம்பொருளே; மேலான ஒளியே; தெவிட்டாத அமுதம் போன்றவனே; மீண்டும் பிறவாத நிலையுள்ள வீடு பேற்றைக் கொடுக்க மண்ணுலகுக்கு வந்து அடிமை கொள்கின்றவனே; உன் எண்ணற்ற திருப்பெயர்களைக் கூறிப் பல தலங்களிலும் சென்று; “எங்கள் பெருமைக்குரியவனே; வருவாயாக” என்று துதிக்க ஆசைப்பட்டேன் என்பதைக் காண்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “அம்மானே; பாரோர் விண்ணோர் பரவி ஏத்தும் பரனே; பரஞ்சோதி; ஆரா அமுதே; வாரா உலகம் தந்து வந்து ஆட் கொள்வானே; பேராயிரமும் பரவித் திரிந்து; “எம்பெருமான் வாராய்” என்று ஏத்த ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பாரோர் விண்ணோர் பரவி ஏத்தும் பரனே - பாரோர் - நில உலகில் வாழும் சிவநெறியாளர். விண்ணோர் - இந்நிலவுலகுக்கு மேல் நாதத்துவம் முடிய உள்ள எல்லா உலகங்களிலும் வசிப்பவர்கள். பரவி - வாயினால் துதித்து. ஏத்தும் - உடம்பால் வழிபடும். உபலக்கணத்தால் மனத்தினால் தியானம் செய்யும் என்று கூட்டி முக்கரணங்களாலும் வழிபட என்று முடித்துக்

கொள்க.

பாரோர் விண்ணோர் - இவ்விரு உலகவாசிகளையும் கூறியதால் நிலவுலகுக்குச் கீழ்க்காலாக்கினியுருத்திரர் புவனம் வரையுள்ள அண்டங்களிலுள்ள உலக வாசிகளையும் கொள்க.

பரவீ ஏத்தம் - எல்லா உலகங்களிலும் உள்ளவர்கள் சிவபெருமானைப் பரவீ ஏத்துதலை முன்னம் 266-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 1-54-1ல் காண்க.

பரவுதல் - புகழ்களைச் சொல்லித் தோத்திரித்தல். **பரன்** - எல்லாருக்கும் மேலாயிருப்பவன். அவனை “அதுலன்” இணையில்லாதவன்; **அத்வீதீயன்** - தன்னை ஒத்துச் சொல்லக்கூடிய இரண்டாவதாக உள்ள ஒருவனை இல்லாதவன். இச்சொல் பிரம்மத்தைத் தவிர வேறு இரண்டாவது பொருள் இல்லை என்று ஏகான்ம வாதப் பொருள் கொண்டு மயங்கற்பாற்றன்று.

பரஞ்சோதி - முன்னம் 88-ம் திருப்பாடலுரையில் “பரஞ்சோதி” என்ற தன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஆரா அமுது - எத்தனை ஊழி எத்துணை அளவு இடையருது நுகர்ந்தாலும் போதும் என்ற மனநிறைவு தோற்றுவிக்காத அமுது.

வாரா உலகம் தந்து வந்து ஆட் கொள்வானே -

வாரா உலகம் - உயிர்கள் மீண்டும் பிறவிக்கு வராமல் பேரின்பம் துயக்கின்ற வீட்டுலகம்.

தந்து - என்பதனை “தர” என்று திரிக்க. வாரா உலகம் தருவதற்காக இந்நிலவுலகுக்கு திருப்பெருந்துறையில் என்பால் நீயாகவே வலியவந்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டவனே என்றவாறு.

பேர் ஆயிரமும் பரவீத்திரிந்த - **பேர் ஆயிரம்** - இறைவனின் எண்ணற்ற நாமங்கள். ஈண்டு, ஆயிரம் என்றது எண்ணற்ற என்ற பொருளில் வந்தது. முன்னம் 235-ம் திருப்பாடலில் “ஆயிரம் திருநாமம்பாடி” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **ஆயிரமும்** - திருப்பெயர்கள் எண்ணற்றவை; எனவே

அவை அனைத்தையும் பரவுதல் ஆன்மாக்களின் ஆற்றலுக்கு அப்பாற்பட்டது. அதனைச் செயற்படுத்த இயலாதாயினும் செயற்படுத்த ஆசைப்பட்டேன் என்பார், சிறப்பும்மை புணர்த்தருளினார்; முன்னுரையாளரிற் சிலர் இதனைச் “சகஸ்திர நாமார்ச்சனை” என்றனர். அஃது எண்ணிக்கைக்குட்பட்டதாகலின் ஈண்டுப் பொருந்தாமை கண்டு ஒதுக்குக.

திரிந்து - மிகப்பல தளிகளிலும் சென்று வழிபட்டு. மூவர் பெருமக்கள் தலங்கள் தோறும் சென்று வழிபட்டு நம்மை ஆற்றுப்படுத்தியது நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தேடிச் சென்று திருந்தடி யேத்துமின்
நாடி வந்தவர் நம்மையு மாட்கொள்வர்
ஆடிப் பாடியண் ணாமலை கைதொழ
ஓடிப் போநம துள்ள வினைகளே” (திருமுறை 5-5-3)

“நாடும் நகரமும் நற்றிருக் கோயிலும்
தேடித் திரிந்து சிவபெரு மானென்று
பாடுமின்; பாடிப் பணிமின்; பணிந்தபின்
கூடிய நெஞ்சத்தைக் கோயிலாக் கொள்வனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 1427)

என்பன காண்க.

எம் பெருமான் வாராய் என்று ஏத்த - எம்பெருமான் - இறைவன் என்று சொல்லும் பொழுது அவன் எம் தலைவன் என்று தம் முன்னோர்களையும் உளப்படுத்தும் உரிமையைப் பன்மையிற் கூறி நினைந்து உருகுதல் காண்க. **பெருமான்** - பெருமைக்குரியவன்.

திரிந்தெம் பெருமான் - திருந்தெம் பெருமான் என்பது திரு. காழித்தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

வாராய் வாராய் - என்பதும் பாடம்.

425. கையாற் றெழுதுன் கழற்சே வடிகள்
 கழுமத் தழுவிக்கொண்
 டெய்யா தென்றன் தலைமேல் வைத்தெம்
 பெருமான் பெருமானென்
 றையா யென்றன் வாயா லரற்றி
 அழல்சேர் மெழுகொப்ப
 ஐயாற் றரசே ஆசைப் பட்டேன்
 கண்டா யம்மானே.

அ

(இ-ள்)

தலைவனே; திருவையாற்று மன்னவனே; கழலணிந்த உன் திருவடிகளைக் கைகளால் வணங்கி; என் உடம்புடன் பொருந்தும் வண்ணம் இறுக அணைத்துக் கொண்டு; சலிப்பின்றி என் தலைமீது வைத்துக் கொண்டு; தந்தையே; எங்கள் பெருமைக்குரியவனே; பெருமைக்குரியவனே; என்று என் வாயினால் கூவி; நெருப்பிடை வீழ்ந்த மெழுகு போல உருக ஆசையுற்றேன் கண்டாய்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலினை; - “அம்மானே; ஐயாற்று அரசே; உன் கழற் சேவடிகள்; கையால் தொழுது; கழுமத் தழுவிக்கொண்டு; எய்யாது என் தலைமேல் வைத்து; ஐயா; எம்பெருமான் பெருமான் என்று என் தன் வாயால் அரற்றி; அழல்சேர் மெழுகு ஒப்ப; ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஐ ஆற்று அரசே - அழகிய வழியில் ஆன்மா, சென்றடையும் சித்தாந்த சைவ நெறியின் அரசனே எனலுமாம். ஐ - அழகிய; ஆறு - வழிகள் அவை உண்மைச் சரியை, உண்மைக் கிரியை; உண்மை யோகம் உண்மை ஞானம் என்பன. இவ்வழிகளை எய்து முன் ஆன்மா வேறு அழகற்ற நெறிகளில் புக்குமலும் என்பதனை முன்னர்ப் போற்றித் திருவகல்

62-ல் “தெய்வம் என்பதோர் சித்தமுண்டாகி” என்பதன் கீழ் விளக்கியதிற் காண்க.

ஐ - தலைமை; ஆற்று - ஆற்றுகின்ற எனக் கொண்டு செங்கோலோச்சுகின்ற பேரரசனே எனலுமொக்கும் இதனை;

இயல்பென்றுந் திரியாமல் இயம மாதி
எண்குணமுங் காட்டியன்பா லின்பமாகிப்
பயனருளப் பொருள்கள்பரி வார மாகிப்
பண்புறுவுஞ் செளபான பட்சங் காட்டி
மயலறுமந் திரஞ்சிட்சை சோதி டாதி
மற்றங்க நூல்வணங்க மௌன மோலி
அயர்வறுச்சென் னியில்வைத்து ராசாங் கத்தில்
அமர்ந்ததுவை திகைசைவ மழகி தந்தோ.

(ஆதாரபுவனம் - சிதம்பர ரகசியம் 10)

என்று நம் தாயுமான சுவாமிகள் மகிழ்ந்துரைத்து நம்மையும் மகிழ்ந்துணர்ச் செய்வதிற் காண்க.

உன் கழல் சேவடிகள் - கழல் - தானியாகு பெயராகக் கழலை அணிந்த வலது திருவடியை உணர்த்திப்பின் இருதிருவடிகளையும் உணர்த்திற்று. முன்னம் 424-ம் திருப்பாடலில் “சேவடி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

425-ம் திருப்பாடலில் “வாராய்” என்று அழைத்த நம் அடிகள், அவ்வாறு இறைவன் வந்தால் தாம் செய்ய ஆசைப்படும் செயல்களை இனிக் கூறுகின்றார்.

கையால் தொழுது - கையால் - என்பதைத் “தொழுது” - “தழுவிக்கொண்டு”; “தலைமேல் வைத்து” என்ற ஒவ்வொன்றன் முன்பும் புணர்த்துரைக்க. இச்செயல்களைச் செய்வன கைகளே யாதலின் “கையால்” என்பது கூறவேண்டாமெனில் கைகள் பெற்ற பயன் இச்செயல்களை செய்ததனால் எய்துதல் உணர்த்த இவ்வாறு கூறினார் என்க. இதனை “வேண்டா கூறி வேண்டிய விளைத்தல்” என்ற இலக்கண நூலார் கூற்றின்படி அமைதிப்படுத்திக் கொள்க - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

கழுமத்தழுவிக் கொண்டு - கழும - திரளும்படி; நன்றாக; முழுமையாக என்றவாறு.

என் தலை மேல் வைத்து - சேவடியைத் தலை மேல் வைத்தல் - முத்தியின்பம் வேட்டலைக் குறிப்பாலுணர்த்திற்று. முன்னம் சிவபுராணம் 94-ல் “சிவனடிக்கீழ் உள்ளார்”; “தாள்” என்பவற்றின் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

ஐயா எம் பெருமான் எம்பெருமான் என்று - ஐயா - தந்தையே. என்று - என்று கூறி முறையிட்டு. அரற்றி - அரற்றுதல் - கத்துதல்.

அழல் சேர் மெழுகு ஒப்ப - ஒப்ப - மனம் ஒத்து நிற்க.

இத்திருப்பாடலில் “தொழுது”; “தழுவிக் கொண்டு” “தலைமேல் வைத்து” என்றவற்றால் உடம்பின் செயலும் “அரற்றி” என்றதால் வாயின் செயலும், “அழல் சேர் மெழுகு ஒப்ப” என்றதால் மனத்தின் செயலும் கூறினார். இவற்றால் முக்கரணங்களும் இறைபணியில் ஈடுபடல் காண்க.

426. செடியா ராக்கைத் திறமற வீசிச்
சிவபுர நகர்புக்குச்
கடியார் சோதி கண்டு கொண்டென்
கண்ணினை களிகூரப்
படிதா னில்லாப் பரம்பர னேயுன்
பழவடியார் கூட்டம்
அடியேன் காண ஆசைப் பட்டேன்
கண்டா யம்மானே.

கூ

(இ-ள்)

தலைவனே; ஒப்பற்ற மேலான கடவுளே; உன் அடியவனாகிய நான்; அழுக்கு நிறைந்த உடலின் வலிமை முற்றிலும் நீங்க; இதனைத் துறந்து; சிவ உலகம் புகுந்து; அங்கு ஒளிர்கின்ற காவல் பொருந்திய ஒளியைப் பார்த்து என் இரு விழிகளும் மகிழ்ச்சியுறும் வண்ணம்; உன் தொன்மையான

தொண்டர்கள் கூட்டத்தைக் கண்டு வணங்குவதற்குப் பெருவிருப்பம் கொண்டுள்ளேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “அம்மானே; படிதான் இல்லாப் பரம்பரனே; அடியேன்; செடியார் ஆக்கைத் திறம் அற வீசிச்; சிவநகர்புக்குக் கடியார் சோதி கண்டு கொண்டு; என் கண் இணை களி கூர உன் பழ அடியார் கூட்டம் காண ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

படி தான் இல்லாப் பரம்பரனே - படி - நகல்; ஒப்புள்ளது **தான்** - அசை. **பரம்பரன்** - மேலானவர்களுக்கு எல்லாம் மேலானவன் முழுமுதற் கடவுள். **அடியேன்**. கீழானவன். தொண்டன். பரன் அடியேன் என்ற முரண் சுவை காண்க.

செடி ஆர் ஆக்கைத் திறம் அற வீசி - செடி - அழுக்கு; மலம். ஆணவம் மாயை கன்மம் மூன்றும் மலங்களேயாம். அவற்றுள் ஆணவமலம் மற்ற இருமலங்களிலும் வியாபித்துள்ளது. இவ்விருமலங்களும் ஏற்கனவேயுள்ள அழுக்குக்களுடன் ஆணவமலமாகிய அழுக்கும் தம்முள் விரவலால் மிகுந்த அழுக்குள்ளன. மாயையின் காரியமாகிய மாயேயத்தாலானது உடம்பு. ஆதலின் உடம்பைச் செடியார் யாக்கை என்றார்.

செடி - பாவம்; தாவர இனத்தைச் சேர்த்த புதர் எனக்கொண்டு செடிபோலும் உடம்பு எனலுமாம். ஒரு நச்சு விதையினின்றும் தோன்றிய ஒரு செடி பல நச்சுச் செடிகளைத் தோற்றுவித்தல் போன்று ஒரு வினையின் பயனை நுகரவந்த ஒருடல் அவ்வினைப்பயனை நுகரும் செயலில் பல புதிய வினைகளைச் செய்து ஆகாமிய வினைகளை ஏற்றிக் கொள்கின்றது. அவற்றை நுகர மேலும் பல் பிறவிகளில் பல உடம்புகளை அடைகின்றது என்றவாறு. முன்னம் 422-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட மணிமேகலையில் “வினையின் வந்தது வினைக்கு விளைவாயது” என்றது நினைக.

செடி - தீமை, துன்பம்; துர்நாற்றம், இழிவு, அழுகல் என்னும் பொருள்களிலும் ஈண்டு உரைக்க நின்றது.

திறம் அற வீசி - வேருடன் களைந்து அகற்றி. இவ்வுடம்பு வரக் காரணமாய் ஆணவம் கன்மம் மாயை என்ற மும்மலங்களும் நீங்க; அவற்றின் இயல்பு கெட. அஃதாவது; மாயா மலமும் கன்மமலமும் ஆன்மாவுடன் கொண்டுள்ள தொடர்பு முற்றிலும் நீங்க, ஆணவமலம் வலி மடங்கி நிற்க. இந்நிலையை **மலபரி பாகம்** என்பர். இப்பக்குவம் எய்தியதும் “**சக்திநிபாதம்**” நிகழும்; அது வீடு பேற்றில் உய்க்கும்.

சிவ நகர்புக்கு - சிவநகர் - வீடு பேறு. சக்திநிபாதம் ஆன்மாவை அந்நிலைக்கு தகுதியாக்குகின்றது.

கடி ஆர் சோதி கண்டு கொண்டு - கடி - காவல். **ஆர்தல்** - நிறைதல். - **சோதி** - அருளாகிய ஒளி. சக்திநிபாதம் நிகழ்ந்தபின் ஆன்மா, திருவருள் வியாபகத்துள் வந்து விடுகின்றது. அப்பொழுது ஆன்மாவைத் திருவருளே காக்கின்றது. ஆதலின் அதனைக் கடியார் சோதி என்றார்.

என் கண் இணை களி கூர - இருகண்களும் மகிழ்ச்சி எய்தும் வண்ணம் - என்றவாறு. கண்களிகூர; **கண் இணை களிகூர** - மற்றொரு கண்ணும் முதற்கண் பெற்ற களிக்கும் இணையான களிகூர என்றிரைக்கவும் நின்றது. **கூர்தல்** - உள்ளது சிறத்தல்.

கண் இணை களி கூறக் கண்டு கொண்டு - என்று கூட்டியுரைப்பர் கவியரசு அவர்கள். **களிகூரல்** - கண்கள் கண்ட பயனால் உள்ளத்தில் களிப்பு மிக.

உன் பழ அடியார் கூட்டம் - பழ அடியார் - திருவைந்தொழில்கள் அநாதி காலமாகத் தொடர்ந்து நிகழ்வன. இவற்றுள் அருளாகிய தொழில் ஆன்மாக்களுக்கு வீடு பேறு நல்குவது. அதனால் வீடுபேறெய்தி நம் அடிகள் காலத்தில் சிவபெருமானின் அடிமைகளாக வீட்டின்பம் நுகர்ந்து கொண்டிருந்தவர் யாவர்? எத்தனை பேர்? என்று கூற இயலாது. அவர்கள் பல ஊழிகளில் தொடர்ந்து வீடுற்ற குழுவினர். வீடெய்து முன்பும் அவர்கள் எண்ணற்ற பிறவிகளில் பல்லாழிக்காலம் தொடர்ந்து இறைவன் அடிமைகளாகத் தவம் முயன்றவர்கள். ஆதலின் வீட்டுலகில் தொடர்ந்து முத்தியின்பம் நுகர்வோர் அனைவரும் பழ அடியாராவர். **கூட்டம்** - எண்ணற்ற

முத்தான்மாக்களின் குழு. காண - காண்பது ஞானேந்திரியங்களில் ஒன்றான கண்ணின் செயல்; அவ்வாறு கண்டதன் பயனாகக் களி கூர்வது உள்ளத்தின் செயல்; சிவநகர் புகுமுன் புரியட்டக உடல் முதல் காரண உடல் முடிய உள்ள பஞ்சகோசங்களையும் “செடியாராக்கைத் திறமற வீசி” விட்டபின் யாக்கையின் பகுதிகளாகிய கண்களும் மனமுமின்றிப் பழ அடியார் கூட்டத்தை எவ்வாறு காண்பதும் களிகூர்வதும் இயலும் எனின்; அந்நிலையில் ஆன்மா, திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கி நிற்கும்; திருவருளே கண்ணாக நின்று ஆன்மாவைச் காணச் செய்யும்; அவ்வாறு கண்டதன் பயனான களிகூர்தலையும் திருவருளே உள்ளமாக நின்று உணர்விக்கும் என்க.

ஈண்டு; முன்னம் சிவபுராணம் 18-ல் “நின்ற அதனால் அவனருளாளே அவன் தாள் வணங்கி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இத்திருப்பாடலின் கருத்தைப் புறச்சமயத்தினர் நூல்களிலும் காணலாம். அதனை முன்னம் 383-ம் பாடலுரையில் எடுத்துக் காட்டிய சிவானந்தலகரி 24-ம் செய்யுளிற் காண்க.

427. வெஞ்சே லணைய கண்ணார்தம் வெகுளி

வலையி லகப்பட்டு

நைஞ்சே நாயேன் ஞானச் சுடரே

நானோர் துணைகாணேன்

பஞ்சே ரடியாள் பாகத் தொருவா

பவளத் திருவாயால்

அஞ்சே லென்ன ஆசைப் பட்டேன்

கண்டா யம்மானே.

கௌ

(இ-ள்)

தலைவனே; ஞான ஒளியே; செம்பஞ்சக் குழம்பு ஊட்டப்பட்ட; அழகிய திருவடிகளையுடைய உமையம்மையை உன் இடப்பாகத்திற் கொண்டுள்ள ஒப்பற்றவனே; நாய் போன்று இழிந்துள்ள நான் விருப்பத்தைத் தோற்று விப்பனவும்; சேல் மீன்கள் போன்றவையுமான விழிகளுள்ள

இளம்பெண்களின் ஊடல் வலையில் சிக்கி நைந்து போனேன்; (அதனினின்றும் மீள்) துணை ஒருவரையும் இல்லேன்; பவளம் போன்றதும்; உபதேசமாகிய செல்வத்தைத் தந்ததுமான உன் வாயினால் “அஞ்சற்க” என்று எனக்குக் கூற வேண்டும் என்று விரும்பினேன் கண்டாய்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “அம்மானே; ஞானச்சுடரே; பஞ்ச ஏர் அடியாள் பாகத்து ஒருவா; நாயேன் நான், வெம் சேல் அனைய கண்ணார் தம்; வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு; நைஞ்சேன்; ஓர் துணை காணேன்; பவளத் திருவாயால் “அஞ்சேல்” என்ன; ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஞானச் சுடரே - காம இருளினின்றும் விடுபடுவதற்கு ஏற்றவாறு இவ்வாறு கூறினார்.

பஞ்ச ஏர் அடியாள் பாகத்து ஒருவா - பஞ்ச - ஈண்டுச் செம்பஞ்சக் குழம்பு குறித்து நின்றது. இயல்பாகவே அழகிய பாதங்களுடைய இளம்பெண்கள், செம்பஞ்சக் குழம்பைப் பாதத்தில் தீட்டி ஒப்பனை செய்து கொண்டு மேலும் வனப்புடன் காணப்படும் வழக்கம் குறித்தது. ஏர் - அழகு அத்திருவடிகள் செம்பஞ்சக்குழம்பு தீட்டப்பட்டாமல் இயல்பாக அழகாக உள்ளன என்றவாறு. அடியாள் திருவடிகளையுடைய உமையம்மை. அவள் இயல்பாகவே பேரழகுள்ளவள். அழகுகள் அனைத்துக்கும் அவள் இருப்பிடமாவள். அவள் திருவடிகளில் செம்பஞ்சக்குழம்பு தோய்வது தான் மேலும் செந்நிறமும் அழகும் பெறுதற் பொருட்டென்க. பஞ் ஏர் பெறும் அடியாள் - என்று விரித்துக் கொள்க.

பாகத்து - அம்பிகையே பேரருளின் உருவகம். அவளது வலப்பாகத்தில் இறைவன் இடம் பெற்றுள்ளான். அஃதாவது பேரருளின் ஒரு பகுதியாக உள்ளவன் என்றவாறு. அதனால் துணையற்ற தன்னை “அஞ்சேல்” என்று கூறிக் காப்பது அவன் இயல்பு என்றவாறு.

ஒருவன் - முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 43-ல் “ஒருவன் என்னும் ஒருவன்”

என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

நாயேன் - முன்னம் “சிவபுராணம் 60-ல் “நாய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வெம்சேல் அணைய கண்ணார் - வெம் - கொடிய எனலுமாம். இதனை சேல்; கண்; கண்ணார் என்று மூன்றன் முன்பும் கூட்டுக. **வெம்சேல்** - கயல் மீன்கள் ஒன்றுடன் ஒன்று மோதிப் போரிடும் இயல்பின; **வெம்கண்** இளமகளிர் கண்கள் சலனத்தால் ஒன்றுடன் மற்றொன்று மோதுவது போலுள்ள காட்சி. **வெம்கண்ணார்** - காமுகராகிய இளைஞர் கண்களைச் சந்தித்து அவர்கள் உள்ளத்திற் புகுந்து தாக்கி வசப்படுத்துதல் குறித்தவாறு. **வெம்மை** - விருப்பம் என்பதற்கும் இவ்வாறே பொருள் காண்க.

வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு - வெகுளி - சினம். ஈண்டு விலைமகளிர் ஊடலைக் குறித்து நின்றது. இந்த ஊடல் காமுகராகிய இளைஞரை அணுகவிடாமலும் புறம் போய் விடாமலும், வேட்கையை மிகுவிப்பதாயும் தொழிற்பட்டு அவர்களை உருக்குலைத்து அழிப்பதாகும்.

அகப்பட்டு - வலையின் மையப்பகுதியில் சிக்கி; வலையின் ஓர் ஓரத்தில் பிணிப்புண்டால் பெரிதும் முயன்று வலையின் அப்பகுதியைச் சிதைந்து வெளியேறலாம். ஆனால் வலையில் மையப் பகுதியில் பிணிப்புண்டால் விடுபட முயலுந்தோறும் மேலும் பல கண்ணிகளிலும் பிணிப்புண்டு அழிவது தவிர வேறு வழியின்று என்பதாம். **அகம்** - நடுப்பகுதி. **பட்டு** - பிணிப்புண்டு. 415-ம் திருப்பாடலிலும் இவ்வுவமை கூறப்பட்டுள்ளது காண்க.

தைஞ்சேன் - தைந்து போனேன். எதுகை நோக்கி வந்த இடைப் போலி. **தைதல்** - நசுங்கி நிலை கெடுதல். அது வெகுளி வலையில் அகப்பட்டு மீளாமையால் நேர்ந்தது.

ஓர் துணை காணேன் - இதன் முன்பு “அவ்வெகுளி வலையினின்றும் விடுபடுவதற்கு” என்பது வருவித்துப் புணர்த்துக் கொள்க. **ஓர் துணை** - ஒப்பற்ற துணை. துணையும் - என உம்மை வருவித்து பல **துணைகள்** தேவைப்படினும் ஒரு துணை கூட எய்திலன் என்க.

பவளத் திருவாயால் 'அஞ்சேல்' என்ன - பவளம் - நவமணிகளில் ஒன்றாய் ஈண்டு செம்மைப் பண்பு குறித்து நின்றது. இயல்பாகவே செந்நிறமுள்ள வாயினுக்கு உவமை. திரு - செல்வம். உபதேசமாகிய செல்வத்தை எனக்கு நல்கியதும் சைவ ஆகமங்களாகிய செல்வத்தை உலகுக்கு நல்கியதுமான வாய். உபதேசமாகிய செல்வத்தை இறைவன் அளிப்பதை "வாசகதீக்கை" என்பர். முன்னம் 167-ம் திருப்பாடலில் "எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இணைந்த மடு" என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இறைவன், ஞானாசிரியனாக வந்து திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளுக்குத் திருவைந்தெழுத்தை உபதேசம் செய்ததான வாசக தீக்கை நல்கிய வரலாற்றை.

“சூக்க மாகுமைந் தெழுத்தினிற் சுற்றிய பாச
வீக்க நீக்கிமெய் யானந்தம் விளைநிலத் துய்த்துப்
போக்கு மீட்சியுட் புறம்பிலாப் பூரண வடிவம்
ஆக்கி னானெரு தீபகம் போல்வரு மண்ணல்”

(திருவிளையாடற் புராணம்,

வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம் 46)

“அன்னவ ரொல்கி மெல்ல வஞ்சியஞ் சலியிற் செல்லப்
பன்முறை முறுவல் கூர்ந்து பாவனை செய்து பண்பிற்
றன்னடி சூட்டி நாமஞ் சாத்தியா சாரம் பூட்டிச்
சின்மய வஞ்செ முத்தைச் செவிப்புலத்துபதே சித்தான்”

(திருவாலவாயுடையார் - திருவிளையாடற்புராணம்,

- ஞானோபதேசம் செய்த திருவிளையாடல் 47)

“கரமலர் சென்னி சூட்டி மாயையுங் கருமந் தானும்
விரவுரு வண்ணம் போக்கி விளங்குபொற் கலையான்முடி
யுரமிகு சூக்க பஞ்சாக் கரவுப தேசஞ் செய்து
வரமிகு முயிர்தா மாகும் வண்ணம்பா வனையியற்றி”

(திருப்பெருந்துறைப் புராணம் உபதேசப்படலம் 44)

என்பவற்றிற் காண்க. நம் அடிகளும் பின்னர்; “நானேயோ தவஞ் செய்தேன் சிவாயநம எனப் பெற்றேன்” (திருவேசறவு 10) என்றருளுவது காண்க.

சிவபரஞ்சுடர் சைவ ஆகமங்களை உலகுக்கு அருளிச் செய்த வரலாற்றை முன்னம் சிவபுராணம் 4-ல் “ஆகமாகி நின்றண்ணிப்பான்” என்றதன் கீழுரைத்தவற்றிற் காண்க.

“அஞ்சேல்” - முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 98-ல் “அச்சம் தவிர்த்த சேவகன் வாழ்க” என்ற அடியில் “அச்சம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தொகுப்புரை:

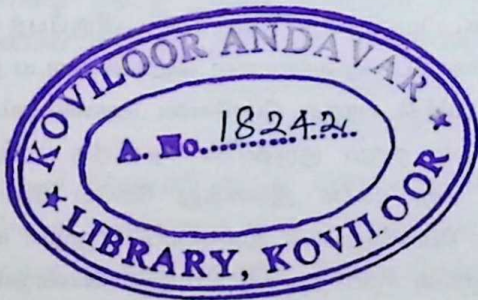
ஓ! தலைவனே; திருமாலும் காண இயலாத திருவடிகளைத் தந்து இவ்வுலகில் என்னை ஆட்கொண்ட பொல்லாமணியே; திருவையாற்று மன்னவனே; எவ்வகை உயிர்களும் வாழும் உலகங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவனே; எனக்கு நிறைந்த அமுதம் போன்றவனே; தந்தையே; திருவைந்தொழிற் சூத்தினனே; என்னேக்காத்து அடிமையாகக் கொள்ளும் குருவாகிய சிந்தாமணியே; அமரனே; தேவர்களுக்கு அரிமாப் போன்றவனே; மங்களமானவனே எம்பெருமைக் குரியவனே; அறவிடையினனே; திருவெண்ணீற்றில் திளைப்பவனே; எளிமையாய் இம்மண்ணுலகுக்கு வந்து; என்னை அடிமை கொண்டு வீடு பேறு தருபவனே; விண்ணுலக வாசிகளும் அறியாத தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகளை யுடையவனே; இயல்பாகவே பாசங்களினின்றும் நீங்கியவனே; மண்ணுலகினரும் விண்ணுலகினரும் வணங்கித் துதிக்கும் முழுமுதற் கடவுளாகிய மேலான ஒளியே; மேலானவர்களுக்கும் மேலாக உள்ள ஒப்பற்ற கடவுளே; மாதொரு பாகனே; விருப்பத்தைத் தோற்றுவிப்பனவும், சேல்மீன்கள் போன்றவையுமான விழிகளையுடைய இளம் பெண்களின் ஊடல் வலையிற் சிக்கி நைந்து போனேன்; அதனின்றும் மீள ஒரு துணையுமில்லேன்; வலிமை தரும் குருதியில் தோய்ந்த கயிருகிய நரம்புகளால், கழிகளாகிய எலும்புகளை இணைத்து மேலே தோலால் போர்க்கப்பட்டுள்ளதும் சட்டை போன்றதுமான இவ்வுடம்பு; சீ ஒழுக்க, ஈக்கள் மொய்க்கக் கழிவுப் பண்டங்களுடன் சிறப்பற்றதாகி அலைந்து கொண்டுள்ளது, இஃது உள்ளே பழுத்த புண்ணுடையதாய் வெளியே தோலால் மூடப்பட்டுள்ள புளியம் பழம் போன்றது. இது தரும் துன்பம் என்னால் பொறுக்க இயலவில்லை;

இருந்தும் இதனுள் வாழ்ந்து வருகின்றேன். இவ்வுலக வாழ்க்கையைத் தந்த நீ இதனைத் திரும்ப எடுத்துக் கொள்வாயல்லே; நான் மிகவும் களைத்துவிட்டேன். நான் மனம் மகிழ்ந்து உன்னைத் தியானம் செய்து, பல தளிகளிலும் சென்று உன் எண்ணற்ற திரு நாமங்களைக் கூறித் துதித்து, உன் திருவடிகளைத் தொழுது, அவற்றைத் தழுவி, என் தலையின் மேல் வைத்துக் கொண்டு, “எங்கள் பெருமைக் குரியவனே” என்று வாயால் அரற்றி, நெருப்பிடைப்பட்ட மெழுகுபோல் மனம் உருகவும்; இவ்வுடலைத் துறந்து முத்திச் செல்வம் தருவதாகிய உன் திருவடிகளை எய்திச் சிவவுலகடைந்து, அங்கு உன் முகம் நோக்கி உன் புன்னகை காணவும், அங்குத் திருவருளின் காவல் பொருந்திய ஒளியைக் கண்டு மகிழ்ச்சி மிகவும், உன் பழ அடியார் கூட்டம் காணவும் விரும்பினேன்; அதன் பொருட்டு நீ, “ஆ! இவன் இரக்கத்துக் குரியவன்” என்று அருள் பாலித்து, இவ்வுடல் அழியும் வண்ணம் இதனைத் திரும்ப எடுத்துக் கொண்டு, என் மல இருளின் ஆற்றலை மடங்கச் செய்து “நீ என்னிடம் வருக” என்று உன் திருவாயால் கூற வேண்டுமென ஆசைப்பட்டேன் கண்டாய்.

தலவீசேடம்:—

திருப்பெருந்துறை:— சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

26. அதிசயப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(முத்தி இலக்கணம்)

அதிசயம் என்பது உள் பொருள் ஒன்று ஓரிடத்து மிகுதியாகக் காணப்படல். இறைவன்பால் இயல்பாகவே அருளுண்டு. அவ்வருள் பக்குவான்மாக்களின் ஆன்ம முன்னேற்றத்துக்காகக் காட்டப்படுவது. ஆனால் அவ்வருள் சிவனடிமைத்திறம்; வீடு பேறு ஒன்றையே விரும்பிப்பிரியும் தவம்; அடியார் கூட்டம் முதலியன ஒன்றுமின்றி, உலகியலில் ஈடுபட்டு, மகளிர் இன்பத்தில் திளைக்கும் என்மாட்டும் காட்டப்பட்டு, என்னை அடிமையாகக் கொண்டு; மீண்டும் யான் மலப்பிணிப்பிற் சேரா வண்ணம் என்னைச் சீவன்முத்தர் கூட்டத்திற் சேர்த்தது. இஃது அவன் பேரருளின் பெருக்கு மிகுதியாக இருந்தலைக் காட்டிற்று. ஆதலின் இஃது அதிசயமாம் என்றவாறு. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“சுலம்பலம் பாவரு குண்டர்முன்
னேநமக் குண்டுகொலோ
அலம்பலம் பாவரு தண்புன
லாரு ரவிர்சடையான்
சிலம்பலம் பாவரு சேவடி
யான்திரு மூலட்டானம்
புலம்பலம் பாவரு தொண்டர்க்குத்
தொண்டராம் புண்ணியமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-101-1)

எனவரும் நம் அரசுகளின் அமுத வாக்கு இந்நிலையை இனிது விளக்குவதாகும்.*

செத்திலாப்பத்து முதலிய மூன்று பத்துக்களும் இவ்வுலக வாழ்வில் உவர்ப்புற்று வீடுபேறெய்த நம் அடிகளுக்கு இருந்த விழைவின் வேகம்

* Wonderful, wonderful and most wonderful
wonderful! and yet again wonderful (Shakespeare
- As you like it, Act 1. Sec. 5 Line 164)

கூறுவன. இனி, அடுத்துவரும் புணர்ச்சிப்பத்து முதலிய மூன்றும் அத்தகையனவே, தொடர்ந்து அவலச் சுவையே ஒருங்கு வாராது, வியப்புச் சுவை நடுவில் வருதல் பயில்வோர் உள்ளத்திற்கு இதமளிக்கும் என்று கருதி, இப்பத்தினை அவற்றின் இடையில் அமைத்தனர் நம்முன்னோர். இப்பத்தின் கருத்தாக அவர்கள் நுதலியது. “முத்தி இலக்கணம்” என்பதாம். இதற்கு “இறைவன் வீடு பேறு நல்கும் முறைமை” என்பது பொருள்.

“அடியாரிற் கூட்டு மதிசயப் பத்து
முடிவிலா முத்தி யிலக்கணம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“வெருவி மலத்தினைச் சீலத்தொன் றுரு
மடியார் குழாத்துடனே கூட்டும்
பரம ருட்பெருமை மிகுதியைப் புகழ்ந்து
பாட லதிசயப்பத் தாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம். சீலம் - இயல்பாகவே உள்ள நற்குணம் என்னும் பொருளுள்ள வட சொல்.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தங்களாலான இப்பகுதி திருப்பெருந்துறையில் அருளிச் செய்யப்பட்டது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தம்

428. வைப்புமா டென்றுமாணிக்கத் தொளியென்று

மனத்திடை யுருகாதே

செப்பு நேர்முலை மடவர வியர்தங்கள்

திறத்திடை நைவேனை

ஒப்பி லாதன வுமனி லிறந்தன

ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்

தப்ப னாண்டுதன் னடியாரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

க

(இ-ள்)

என் தந்தையை, உற்றுழி உதவும் செல்வம் என்றும் செம்மணியின் ஒளி என்றும், என் நெஞ்சில் நினைத்து உருகாமல்; செப்புப் போன்ற

கொங்கைகளுள்ள இளமகளிரின் இயல்பினில் சிக்கி வலி அழியும் என்னை; இறைவன் தன் இணையற்றவும்; உயர்வுற்றவும்; அடியவர் உள்ளத்தில் ஞான ஒளி வீசவனவும்; தாமரை மலர்கள் போன்றனவும்; முத்திச் செல்வம் நல்குவனவுமான தன் பாதங்களுக்கு அடிமையாகக் கொண்டு, தன் அடியவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைக் கண்டாம்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் ஈற்றடியில் உள்ள “அப்பன்” என்பதனுடன் இரண்டனுருபு புணர்த்துப் பாடலின் முதலில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

என் அப்பனை வைப்பு மாடு என்றும் - வைப்பு மாடு - எதிர்பாராத நிலையில் பொருளியலில் சரிவு ஏற்புழி உதவுதற்கு ஒதுக்கி வைக்கப்பட்டுள்ள நிதி. இதனை ஆங்கிலத்தில் Reserve Fund என்பர். **வைப்பு** - வைக்கப்பட்டுள்ள; **மாடு** - செல்வம்.

என்றும் - சந்தியில் மறைந்துள்ள மகரவொற்றும் காண்க.

மாணிக்கத்து ஒளி - இரத்தினமணி காலும் வெளிச்சம். இஃது எண்ணெய், திரி, தீ, ஒன்றுமின்றி எப்பொழுதும் ஒளி காட்டுவதாகும். ஏனைய விளக்குக்கள் போன்று காற்று மழை முதலியவற்றால் அணையாதது. **மாணிக்கத்து** - அத்து சாரியை.

மனத்திடை உருகாதே - நெஞ்சம் உருகுதலால் அந்நெஞ்சம் இறைவன் எழுந்தருளுதற்குத் தகுதியாகின்றது. இது பற்றி முன்னம் 18-ம் திருப்பாடலில் “அகம் குழையேன்; புகழ்ந்துரையேன்” என்பவற்றின் கீழுரைத்தவை காண்க. **உருகாதே** உருகாமல். ஏ - அசை.

செப்பு நேர் முலை மடவரல் தம் திறத்து - செப்பு - செம்பு, கரகம், கலயம். இது திரட்சியாலும் வடிவத்தாலும் இள மகளிர் கொங்கைகளுக்கு உவமை. **நேர்** - போன்ற. **உவம உருபு**. **மடவரல்** - இளம்பெண்கள். ஈண்டுப் பரத்தையரைக் குறித்து நின்றது. **திறம்** - செயல்கள். அவை காமுகரால் கண்டு, கேட்டு, உண்டு, உயிர்த்து, உற்று, நின்று நுகரப்படுவன. **திறம்** - அவர்கள்பால், அவர்களிடத்து என்பது கவியரசு அவர்களின்

உரைக்குறிப்பு. இளம் பருவப் பரத்தையரின் தோற்றப் பொலிவு, ஒப்பனை நடையுடை பாவனைகள் வஞ்சக மொழிகள் முதலியவற்றால் காமுகராகிய இளம் காளையரை மயக்கித் தம்வயப்படுத்துவர். அவர் வலையில் வீழ்ந்த காமுகர் பொருளையும் உடல் நலத்தையும் ஒழுக்கத்தையும் இழந்து தீவினைகளையும் ஈட்டுவர். அவர்கள் ஆன்மவாழ்வும் நாசமுறும். நான் இறைவனை நினைந்து உருகாமை மட்டுமன்றிப் பரத்தையராலும் பாழானேன். எனினும் இறைவன் என்னை ஆட்கொண்டு தன் அடியரில் கூட்டினான். இது என்ன அதிசயம் என்றவாறு. 61-ம் திருப்பாடலும் அதன் உரையும் நினைக.

நைவேனை - வலிந்து அழியும் என்னை.

ஒப்பிலாதன உவமனில் இறந்தன ஒண்மலர்த் திருப்பாதத்து - இறைவன் திருவடிகளுக்கு இணையானவையும், உயர்ந்தவையும் இல்லை என்றவாறு. **ஒப்பு** - இணையாகச் சொல்லக் கூடியது. **உவமன்** - ஒரு பொருளுக்கு உவமை கூறுவதாயின் பொருளை விட உவமை உயர்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். சாத்தன் முருகன் போன்ற அழகன் என்றால் முருகன் சாத்தனுக்குச் சமமான அழகன் அல்லன் என்றும் அவனினும் மிக்க அழகுள்ளவன் என்றும் கொள்ள வேண்டும். ஈண்டு, இறைவன் திருவடிக்கு ஓர் பொருளை உவமை கூற வேண்டுமாயின் அப்பொருள் இறைவன் திருவடியை விடப் பன்மடங்கு உயர்ந்ததாக இருத்தல் வேண்டும். அத்தகைய பொருள் யாண்டும் இல்லை யாதலின் **உவமனில் இறந்தன** என்றார். திருவடிக்கு உவமை கூறத்தக்க பொருள் யாண்டும் இல்லை என்றவாறு. ஈண்டு முன்னம் சிவபுராணம் 18-ல் “நின்ற அதனால் அவனருளாலே அவன்தான் வணங்கி” - என்றதன் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4-97-10 பார்க்க. முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 9-ல் “அடியினை” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஒண் மலர்த்திருப்பாதத்து - ஒண் - ஒளி - இறைவன் திருப்பாதம் பக்குவ ஆன்மாக்களின் இதய கமலத்தில் இருப்பன. ஆண்டு அவை ஞான ஒளியை வீசுவன. அவ்வொளியின் முன் ஆணவமலம் வலிமை மடங்கி நிற்கும் என்றவாறு.

மலர்த் திருப்பாதம் - தாமரை மலர்கள் போன்ற திருவடிகள். தாமரை ஈண்டு வடிவாலும் வண்ணத்தாலும் மட்டுமே இறைவன் தாள்களுக்கு உவமையாக நின்றது.

பாதத்து ஆண்டு - தாள்களின்கண் அடிமையாகக் கொண்டு.

தன் அடியரில் கூட்டிய - ஆட்கொள்ளப்பெற்ற ஆன்மாவின் ஆணவமலம் வலி மடங்கி நிற்கும். ஆதலின், ஆன்மா, திருவருளே கண்ணாகச் சிவானந்தம் நுகர்ந்து கொண்டிருக்கும். எனினும் உடல் உள்ளமட்டும் அதன் செயற்பாடுகளுக்காக ஆன்மா ஒவ்வொரு சமயம் நின்மல துரியாதீத அவத்தையினின்றும் இழிந்து மல அவத்தையில் விழிப்பு நிலையை எய்தும். அந்நிலையில் வலி மடங்கி மல வாசனை மட்டும் கொண்டிருந்த ஆணவ மலம் மீண்டும் முழு வலிமை பெற்று ஆன்மாவை உலகியலில் சிக்கும் வண்ணம் செய்து வினைகளை வளர்த்து பிறப்பிறப்பிற் செலுத்தும். இந்தக் கேட்டினின்றும் தப்புவதற்காக நின்மல சாக்கிர நிலைக்கு வந்த உயிர் சீவன் முத்தர்களின் கூட்டத்தில் கலந்திருத்தல் வேண்டும் என்பது நம் ஞானசாத்திரம் நமக்குக் காட்டும் உபாயங்களுள் ஒன்று. அதனைச் சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் “அன்பரொடு மரீஇ” என்று ஆணையிட்டுக் காட்டுகின்றது. சிவவேடத்தைச் சிவபெருமானாகவே கொண்டு வழிபடுவதும் திருக்கோயிலைச் சிவபெருமானாகவே கொண்டு வழிபடுவதும் ஏனைய இரு உபாயங்கள். இவற்றைச் சிவஞானமாபாடியம் பன்னிரண்டாம் சூத்திர உரையில் கண்டு கொள்க.

அதிசயம் கண்டாமே :-

அவ்வாறு இழிந்த நான் பிறப்பிறப்பில் சிக்கி உழலும் பெற்றியன். எனினும் இறைவன் என்னைக் காத்தற் பொருட்டுத் தன் மெய்யடியார்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் கலந்திருக்கச் செய்தான் இஃது என்ன அதிசயம்! என்றவாறு.

ஏ - ஏகாரம் ஈற்றசை.

இறைவன் திருவடிகளின் பெருமையை எண்ணி நான் மனம் உருகியிருப்பின் அவ்வுருக்கம் என்னை இறைவன் திருவருளுக்குத் தகுதியாக்கியிருக்கும். நான் அவ்வாறு உருகினே னல்லன்; மாறாக மகளிர்

மாயத்தில் சிக்கி மயங்கி என் தகுதியின்மையை மேலும் வளர்த்துக் கொண்டேன். எனினும் இறைவன் என்னைத் தன் திருவடிகளுக்கு. அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு நான் உயர்ந்து உய்யும் வண்ணம் என்னைத் தன் அடியவர் கூட்டமாகிய சீவன் முத்தர் குழுவில் சேர்ந்தான். இஃது என்ன அதியம் என்று கூறும் இத்திருப்பாடலில் பதிகக் கருத்தாகிய “முத்தி இலக்கணம்” கூறப்படுதல் காண்க. இப்பதிகத்தில் இனி வரும் ஏனைய 9 திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே உரைத்துக் கொள்க.

இத்திருப்பாடல் தொடர்பாக ஈண்டு ஒரு பழம் செய்தியை எழுத விரும்புகின்றேன்.

திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது என்பது சைவப் பெருமக்களிடைய நிலவும் ஒரு கருத்து. மகாவித்துவான் திரிசிரபுரம் மீனாட்சி சுந்தரம் பிள்ளை அவர்களின் சிறந்த மாணவர்களில் ஒருவரான வித்துவான் தியாகராச செட்டியார் அவர்களும் இக்கருத்தினரே. அவரிடம் பேரன்பு கொண்டிருந்த செல்வர் ஒருவர் அவரைத் திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதும்படி வேண்டிப் பன்முறை தொடர்ந்து வற்புறுத்திவந்தார். ஒருமுறை திரு. செட்டியாரவர்கள் திருவானைக்காவில் நிகழ்ந்த ஒரு துக்க நிகழ்ச்சிக்கு சென்றபின் காவிரியில் நீராடித் தூய்மை செய்து கொண்டு திருச்சிக்கு கால் நடையாகத் திரும்பி வந்து கொண்டிருந்தார். காவிரிப்பாலத்தின் நடுவில் எதிரே ஒருவண்டி வந்துகொண்டிருந்தது. அதில் அச்செல்வர் அமர்ந்திருந்தார். வண்டியை நிறுத்தித் திரு. செட்டியாரை “எங்கே போய் வருகின்றீர்கள்” என்று உசாவிச் சிறிதுநேரம் உரையாடினார். பிறகு பிரியும் சமயத்தில் வழக்கம் போல் திருவாசக உரை எழுத வேண்டும் என்ற தம் வேண்டு கோளை கூறலானார். துக்க நிகழ்ச்சியில் ஏற்கனவே மனம் துன்புற்றிருந்த திரு. செட்டியாரவர்கள் அவரை நோக்கி “திருவாசக உரை எழுத இயலாமைக்கான காரணத்தை ஏற்கனவே தங்களிடம் விளக்கிவிட்டேன். எனினும் தொடர்ந்து வற்புறுத்தி வருகின்றீர்கள்; நான் உயிருடன் இருப்பதால் தானே இவ்வாறு மனம் ஒவ்வாத செயலைச் செய்ய வற்புறுத்துகின்றீர்கள் இப்பொழுதே உங்கள் கண்முன் தற்கொலை செய்து கொண்டு இவ்விடுக்கண்ணி னின்றும் தப்புகிறேன்” என்று கூறிக் கரைபுரண்டோடும் காவிரியில் குதிப்பதற்குப் பாலத்தின் கைப்பிடிச் சுவற்றில் ஏறத்

தொடங்கிவிட்டார். விலவிலத்துப் போன செல்வர் அவரைத் தடுத்து அமைதிப்படுத்திச் சிறிது நேரம் பேசி, இனி என்றும் திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதும்படிக் கேட்பதில்லை என்ற உறுதி கூறித் தம் வண்டியைத் திருப்பி அதிலேயே திரு. செட்டியார் அவர்களைத் தம்முடனிருத்தித் திருச்சிக்கு மீண்டுவந்து திரு.செட்டியார் அவர்களை அவர் இல்லத்தில் சேர்த்துச் சென்றார்.*

திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது என்ற மரபு இந்நிகழ்ச்சிக்குப் பல நூற்றாண்டுகள் முன்பிருந்தே நம் சைவ உலகில் நிலவி வந்துள்ளது. யானறிந்த அளவில் திருவாசகத்துக்குப் பகுதிபகுதிகளாகவும் முழுமையாகவும் சுமார் 22 உரைகள் உள்ளன. அவற்றுள் சில அச்சேறின. ஏனையவை ஏட்டுச் சுவடிகளாகவே இன்றும் உள்ளன. அவற்றுள் மிகவும் பழையதும் சிறந்ததுமாகக் கருதப்படுவது திரு.சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கண்ட “திருவாசக அநுபூதி உரை” என்னும் “திருவாச வியாக்கியானம்”. இது, தாட்சிணத்திய கலாநிதி மகா மகோபத்தியாய டாக்டர் உ.வே. சாமிநாத அய்யர் அவர்கள் தேடி வைத்திருந்த நூல் நிலையத்தில் இருந்து அந்நூல் நிலைய வெளியீட்டு எண். No.CXIII - ல் 1954-ல் அச்சேற்றி வெளியிடப்பட்டது. நான் பாடம் கேட்ட சமயம் கவியரசு அவர்களால் பலமுறை பாராட்டப்பட்டது. இந்த உரையை எழுத வேண்டி வந்த பொழுது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்களுக்கும் மேற்கூறிய மரபு தயக்கத்தை தந்தது. தில்லையில் பொன்னம்பலவாணன் திருமுன்னர் அடியவர்கள் புடைகுழப் பஞ்சாட்சரப்படியில் திருவுளச் சீட்டு எழுதி வைத்து அம்பலவாணனைத் தியானம் செய்தார். அவர் உள்ளத்தில் “வைப்பு மாடென்றும்” என்ற இத்திருப்பாடல் உதய மாயிற்று. திருவுளச்சீட்டை எடுத்தனர்; உரை எழுதும்படி உத்தரவாயிருந்தது. தமக்குத் தகுதி இல்லாவிடினும் இறைவன் தம்மைத் தன் சீவன் முத்தர்கூட்டத்தில் சேர்த்துத் தகுதியுடையவனாகச் செய்துவிட்டான் என்று கொண்டு இவ்வரிய உரையை எழுதி முடித்தார்கள். சைவ உலகம் விலை மதிக்க இயலாத இப்பெரு நிதியைப் பெற்றது.

* வித்தவான் தியாக செட்டியார் பக்கம் 142-145 (ஆசிரியர் டாக்டர் உ.வே.சா.அவர்கள்)

திருப்பெருந்துறையில் வாழ்ந்திருந்த திரு. இராமசுவாமி பாரதி அவர்கள் இந்நிகழ்ச்சியை,

குறுமுனி யெழுகடலை யும்பருகும்
கொள்கைபோற் றில்லையி னடஞ்செய்
துறுபவன் மகிழ்ந் திருவுளச்
சீட்டங் குதவுமுத் தரவினாற் சிறந்த
மறுவிலா விடையான் றிருவடிப்
பெருமை வாதவூரையன்முன் வகுத்த
சறுவநற் கருத்துந் தாண்டவராயன்
றகுமுறை செய்தனன் றமிழால்.

என்று கூறுகின்றார்.

ஒரு காலத்தில் பெரும்புலவராகத்திகழ்ந்த ஒருவர் ஓர் உரை எழுதிவிட்டால் அஃதே உண்மை என்று மக்கள் மனத்தில் ஓர் உறுதி ஏற்பட்டுவிடும். நம் அடிகள் போன்ற பேரருளாளர்களின் பாடல்களின் கருத்துக்களை அவ்விதம் சிறைப்படுத்துதல் கூடாது. பின்வரும் அருளாளர்களின் விளக்கம் நமக்குக் கிட்டாது போம் என்ற கருத்தில் தான் திருவாசகத்துக்கு உரை எழுதுதல் கூடாது என்ற மரபு தோன்றியது. இக்காரணங் கொண்டே வித்துவான் திரு. தியாகராச செட்டியார் அவர்களும் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்களும் திருவாசகத்துக்கு உரைவகுக்கத் தயங்கினர். இது நம் அடிகளின் திருவுள்ளமன்று என்பதனை “சொல்லிய பார்டின் பொருளுணர்ந்து சொல்லுவார் செல்வர் சிவபுரத்தினுள்ளார்” - (சிவபுராணம் 92-93) என்றருளியதனாலேயே அறியலாம். சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்களின் உள்ளத்தில் “வைப்பு மாடென்றும்” என்னும் திருப்பாடலைத் தோற்றுவித்தும் திருவுளச்சீட்டில் உரைவகுக்க ஆணையிட்டும் அருளியவற்றால் இறைவன் திருவுள்ளமும் திருவாசகத்துக்கு உரைவகுக்கப்படல் வேண்டும் என்பதாம் என்ற உண்மையும் அறிய நிற்கின்றது.

இன்று திருவாசகத்துக்குப் பல உரைகள் அச்சேறி வெளிவந்துவிட்டன. நம் நாட்டிலும் வெளி நாடுகளிலும் அவை பரவலாகப் பயிலப்படுகின்றன.

அவற்றுள் பல இடங்களில் வரும் பல கருத்துக்கள் சித்தாந்த சைவத்தின் உயிர் நாடியையே அலைப்பனவாக உள்ளன. அவற்றை மறுத்து உண்மையை விளக்கும் நோக்குடன் எழுந்துள்ளதே இந்தச் **சிவக்குடில் வீளக்கம்** என்ற உரையின் நோக்கம். எதிர் காலத்தில் இவ்வுரையில் காணும் குறைபாடுகளைச் சுட்டிக்காட்டி மேலும் விளக்கமான உரைகளை பெரும்புலவர்கள் வெளியிடுவதில் தடை ஏதுமில்லை.

இறைவன் நம் அடிகளைச் சீவன் முத்தர் குழுவில் சேர்த்தது, இப்பிறவியிலேயே அவர் வீட்டின்பம் பெறவும் இப்பிறப்பின்பின் பரமுத்தி எய்தவுமாம். இதனால் பதிகக் கருத்தான **முத்திலைக்கணம்** பெற்றும். இவ்வாறே இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய பாடல்களுக்கும் கொள்க.

429. நீதி யாவன யாவையு நினைக்கிலேன்

நினைப்பவ ரொடுங்கூடேன்

ஏத மேபிறந் திறந்துழல் வேன்றனை

யென்னடி யானென்று

பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன்

நிரந்தர மாய்நின்ற

ஆதி யாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

உ

(இ-ள்)

நீதியாக உள்ளவற்றில் எவற்றையும் உள்ளங்கொள்ளேன்; உள்ளங் கொள்பவருடனும் சேரேன்; பிறந்தும் இறந்தும் துன்பமே நுகரும் என்னை; நெஞ்சமே! மாதொரு பாகனாகிய மேலோனும்; நித்தியமாக உள்ள முதல்வனும் ஆகிய இறைவன் ஆட்கொண்டு “இவன் என் அடிமை” என்று கூறித் தன் அடியார்களாகிய சீவன் முத்தர்களுடன் கூட்டுவித்த அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் வரும் “ஏதமே” என்பதனை “இறந்து” என்பதன் பின் வைக்க; “பாதிமாதொடும்” என்பதன் முன் “நெஞ்சமே” என்ற ஒரு சொல்

வருவிக்க. “ஆதி ஆண்டு” என்பதன் பின் “என் அடியான் என்று” என்பதை அமைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் உரை காண்க.

நீதி யாவன யாவையும் நினைக்கிலேன் - நீதி - மறைகளாலும் சிவாகமங்களாலும் விதிக்கப்பட்டுள்ள ஒழுகலாறுகள். அவை அனைத்தும் இறைவனால் வகுக்கப்பட்டவை. சரியை முதலாகிய நாற்பாதங்களும் அவற்றில் அடங்கும். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

**பாதம் விண்ணோர் பலரும் பரவிப் பணிந்தேத்தவே
வேத நான்கும் பதினெட்டொ டாறும் விரித்தார்க்கிடம்
தாது விண்ட மதுவுண்டு மிண்டிவரு வண்டினங்
கீதம் பாட மடமந்தி கேட்டுகளுங் கேதாரமே**

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-114-2)

என்பதிற் காண்க.

யாவையும் - பலவற்றில் ஒன்றைக் கூட.

நினைக்கிலேன் - செயலில் கடைப்பிடிக்காவிட்டாலும் மனத்தில் நினைத்தலைக் கூடச் செய்யேன் என்றவாறு.

நினைப்பவரொடும் கூடேன் - செயலிற் காட்டாவிடினும் சிந்தனையிலேனும் நினைக்கும் அடியவர்கள் உளர். அவர்கள் ஓரோருகால் தாம் நினைத்தவற்றைச் செயலாக்கவில்லையே என்று கூறி இரங்குவர். நான் அவர்களுடன் கூடியிருப்பின் அவர்கள் கூற்றைக் கேட்டு நானும் நினைத்திருப்பேன்; பின்னர் அது காலப் போக்கில் என் செயல்களாக மாறும். அத்தகையோருடன் நான் கூடியவனும் அல்லேன் என்றவாறு.

பிறந்து இறந்து ஏதமே உழல்வேன் தனை - நான் பிறந்ததும் துன்பம் நுகர்வதற்கே. இறப்பும் துன்பம் நுகர்வதற்கே. **ஏதமே** - துன்பம். ஏகாரம் இன்பம் நுகர்தற்கு அன்று என்று இன்பத்தைப் பிரித்தலின் பிரிநிலை ஏகாரம்.

நெஞ்சமே! பாதி மா தொடும் கூடிய பரம்பரன் -

நெஞ்சமே - என்ற சொல் அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது.

பாதி மாதொடுங் கூடிய பரம்பரன் - பாதிமாது - இறைவனின் எண் குணங்களுள் ஒன்றான பேரருளுடைமை. ஈண்டு உமையம்மையாக உருவகம் செய்யப்பட்டு மாதொருபாக மூர்த்தம் வழத்தப்படுகின்றது. இறைவனுக்குத் தனியாக உருவமில்லை. தடத்த மூர்த்தங்களில் நாம் அறியும் வடிவங்களெல்லாம் அவனது பேரருளே. இதனை முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 1-ல் “திருவடி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம் குத்.1 பாடல் 47-ல் காண்க. அவன் தடத்த வடிவம் முழுவதும் பேரருளே யாயினும் ஈண்டு அப்பேரருள் வியக்தமாக உள்ள இறைவனின் இடது பாகம் குறிப்பிடப்பட்டது. அவன் வலப்பாகத்தில் இப்பேரருளும் ஏனைய ஏழு குணங்களும் அவ்வியக்தமாக உள்ளன என்றவாறு. ஈண்டு அப்பேரருளுடைமை வெளிப்படையாக உள்ள மூர்த்தம் குறிப்பது, அவன் விதித்த நீதிகளில் ஒன்றைக்கூட நினைத்தலும் கடைப்பிடித்து ஒழுகலும் இல்லாத இழிந்த என்னையும் அவன் ஆட்கொண்டு ஏனைய மெய்யடியார்களிடம் “இவன் என் அடியான்” என்று அறிமுகப்படுத்தி அவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்ப்பித்த பேரருளின் வெளிப்பாடும் தொழிலும் குறித்தற்கு என்க.

பரம்பரன் - மேலானவற்றுக்கெல்லாம் மேலான நிலையினன். முழுமுதற்கடவுள். தகுதியில்லாத இவனை ஆட்கொண்டு இவன் என் அடியவன் என்று கூறி சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் நீ எவ்வாறு கூட்டினும் என்று இவனுக்கு மேலாக நின்று உசாவுவார் ஒருவருமில்ர் என்றவாறு.

நிரந்தரமாய் நின்ற ஆதி - நிரந்தரம் - அழிவில்லாத பதிப்பொருள் தோற்றக் கேடு இல்லாத நித்தியப் பொருள் என்பது நிலைக. **நின்ற** - அழிவில்லாமல் எப்பொழுதும் உள்ள. **ஆதி** - நான்கு கலைகளிலுமுள்ள புவனங்கள் அவ்வவ்வுழிகளில் ஒடுங்கியபின் சாந்தியுத்த கலையிலுள்ள தத்துவ புவனங்களை இறைவன் பேருழியில் ஒடுக்குவன். அதன் பின் இவன் ஒருவனே நிற்பன். உயிர்கள் போதிய அளவு இளைப்பாறியபின் மீண்டும் புனருற்பவத்தில் ஒடுங்கிய அனைத்தும் தோன்றக் காரணனாயுள்ள முதல்; ஆதலின் இவனை **ஆதி** என்றார். இதனைச் சிவஞானபோத முதற் சூத்திரத்தின் கருத்தாக “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாக உடைத்து இவ்வுலகம்” என்று உரைப்பது காண்க.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முதல்வன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-19-1) காண்க.

ஆண்டு - அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு.

என் அடியவன் என்று - திருப்பெருந்துறையில் இறைவன் நம் அடிகளை ஆட் கொண்ட செயல் இறைவனுக்கும் நம் அடிகளுக்கும் மட்டுமே தெரியும். திரிபுடியின்றிச் சிவத்தியானத்தில் தினைக்கும் சீவன் முத்தர்கள் பதார்த்தங்கள் பாராது பரமே பார்த்திருப்பர். ஆதலின் அவர்கள் அறியார். அவர்கள் மல அவத்தைக்கு இறங்கி வந்தபின்பும் உலகியலில் ஈடுபடாமல் சிவவேடத்தையும், திருக்கோயில்களையும் அரன் எனவே வழிபட்டு ஏனைய சீவன் முத்தர்களுடன் கூடியிருப்பர். அவர்களுக்கு இறைவன் நம் அடிகளை அறிமுகப்படுத்தி அவர்கள் கூட்டத்தில் சேர்வதற்கு நம் அடிகளும் தகுதியானவர் என்று சேர்ப்பித்த அருளிப்பாடு.

430. முன்னை யென்னுடை வல்வினை போயிட
முக்கண துடையெந்தை
தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன்
எளியவன் அடியார்க்குப்
பொன்னை வென்றதோர் புரிசடை முடிதனில்
இளமதி யதுவைத்து
அன்னை யாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே.

ந.

(இ-ள்)

நெஞ்சே! முன்று விழிகளுள்ள என் தந்தையும்; ஒருவரும் தன்னை அறிய அரியவனும்; அடியவர்களுக்கு எளியவனும்; பொன்னின் வண்ணத்திலும் மேம்பட்டதும் புரியாக உள்ளதுமான ஒப்பற்ற சடைமுடியில் பிறை நிலாவை அணிந்தவனுமாகிய இறைவன்; முற்பிறவிகளில் நான் செய்த வலிய வினைகள் அழியும் வண்ணம் என்னை அடிமையாகக் கொண்டு தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் கூட்டிய அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வி-றை)

“நெஞ்சே” என்ற ஒரு சொல் வருவித்து அதனை இப்பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க; “என்னுடை முன்னை வல்வினை போயிட” என மாற்றி அதனை ஈற்றடியிலுள்ள “ஆண்டுதன்” என்பதன் முன் வைக்க. தன்னை என்பதனை “யாவரும்” என்றதன் பின் வைக்க; “எளியவன்” என்பதனை “அடியார்க்கு” என்பதன் பின் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

நெஞ்சே! முக்கணதுடை எந்தை - நெஞ்சே - அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது. **முக்கண்** - இடக்கண் வெண்கதிர்ச் செல்வனுக்கும் வலக்கண் செங்கதிரோனுக்கும் நெற்றிக்கண் அக்கினி தேவனுக்கும் இடமாக நின்று அவர்களுக்கு ஒளி தருவன. ஆதலின் இறைவன் ஒளிகளுக்கெல்லாம் காரணமானவன். ஈண்டு 30-ம் திருப்பாடலுரையில் “தனிச்சுடர்” என்றதன் கீழுரைத்தவை நினைக.

முக்கணது - அது - பகுதிப் பொருள் விகுதி.

இறைவன், இமையா மூன்று கண்களுடையவனாதலாலும் மூன்றாவது கண் ஞானக்கண் ணாதலாலும் இவன் தேவரில் சிறந்தவன் என்றவாறு. ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவரிற் பெற்றநஞ் செல்வக் கடிவடி வார்திருவே
யாவரிற் பெற்றினி யார்சிதைப் பாரிமை யாதமுக்கண்
மூவரிற் பெற்றவர் சிற்றம் பலமணி மொய்வாய்ப்பொழில்
பூவரிற் பெற்ற குழலியென் வாடிப் புலம்புவதே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 14)

என்பது நினைக.

நெற்றிக்கண் இயல்பாகவன்றிச் செங்குத்தாக நின்றவின் இவனை “விருபாக்ஷன்” என்பர் வட மொழியாளர்.

எந்தை - நான் அவனுக்கு மைந்தனாதலின் என் தகுதியின்மையைத் திருவுள்ளங்கொள்ளாது. ஆண்டு தன் அடியரிற் கூட்டினான் என்க. ஈற்றடியில்

“அன்னை” என்றதும் இக்குறிப்பினது. இறைவனே எனக்குத் தந்தையும் அன்னையுமாவன் என்றவாறு.

யாவரும் தன்னை அறிவதற்கு அரியவன்:

யாவரும் - நாததத்துவத்தில் உள்ளோர்களாகிச் சிவதத்துவ புவனத்தை வேட்டுச் சிவ தீக்கைபெற்று நாதமுர்த்தியை வழிபட்டு, அதிகாரமலவாசனையும் நீங்கி முத்தராய் சூக்கும இலயவாசனை மட்டுமுள்ள ஆன்மாக்களிலிருந்து இந்திரன் முதலிய தேவர்களும் மண்ணுலகவாசிகளாகிய ஏனைய சகலரும் ஆகிய இவர்கள் வரை எவரும்.

தன்னை அறிவதற்கு - சிவத்தை முழுமையாக அறிந்து கொள்வதற்கு.

அரியவன் - அவர்கள் ஆற்றலால் அறியார்களாயினும் திருவருளே கண்ணாகக் காட்டினால் அறிவர். ஆதலின் அறிய இயலாதவன் என்னது “அரியன்” என்றார்.

தன்னை - தன் ஐ - என்று பிரித்து தனக்கு மேலே வேறு ஒரு தலைவன் இல்லாமல் தானே தனக்குத் தலைவனாக உள்ளவன் எனலுமாம்.

இறைவனின் பெருமை அளவற்றது. அதனை ஏனையரே அன்றி இறைவனும் அறிய இயலாது. அவன் அறிவானாயின் அஃது ஓரளவுப்படும். ஆதலின் அதனை அவனும் அறியான் என்றவாறு. முன்னம் திருச்சாழல் 19-ல் “தம்பெருமை தானறியாத் தன்மையன் காண் சாழலோ” - என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையுங் காண்க.

அடியார்க்கு எளியவன் - அத்துணை அரியவனாயினும் அடியவர்களுக்கு எளியவன் என்றார். முன்னம் 390-ம் திருப்பாடலில் “யானுன்னையுரைக்கு மாறுணர்த்தே” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவமஹிம்ந தோத்திரம் 1 நினைக.

பொன்னை வென்றதோர் புரி சடை முடிதனில் - **பொன்** - ஈண்டு சடைக்கு உவமை கூறுங்கால் சடை பொன்னை வென்றது என்றார். **சடை** - பொருளும் **பொன்** உவமையுமாயின. உவமை கூறுங்கால் பொருளைவிட உவமை உயர்ந்ததாக இருக்க வேண்டும் என்பது மரபு என்பதை 429-ம்

பாடல் உரையில் பார்த்தோம். ஈண்டு உவமை கூறுதற்குப் பொன்னினும் உயர்ந்தது இன்மையில் பொன்னைக் கூறி அதனை வென்ற சடை என்றார். பொன் மிகவும் விலைமதிப்புள்ளதாயினும் அது சடப்பொருள். ஈண்டுச் சடை ஞானம் குறித்து நின்றது. அஃது இறைவனின் சடையாதலின் பதிஞானமாயிற்று. பாச ஞானத்தாலும் பசு ஞானத்தாலும் பார்க்க இயலாத இறைவனைப் பதி ஞானம் காட்டுதலின் அது பொன்னை வென்றதாயிற்று.

சடை ஞானம் என்பதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

நூலும் சிகையும் உணராந்நின் மூடர்கன்
நூலது வேதாந்தம் நுண்சிகை ஞானமாம்;
பாலொன்றும் அந்தணர் பார்ப்பார் பரம்உயிர்
ஒரொன் றிரண்டெனில் ஒங்காரம் ஒதிலே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 1644)

எனவருதாலறிக.

ஓர் - ஒப்பற்ற பதி ஞானத்துக்கு இணையாகச் சொல்லும் பொருள் வேறின்மை குறித்தவாறு.

பரிசடைமுடி - மயிரிழைகளை ஒன்றாக சேர்த்து முறுக்கிக் கட்டப்பட்ட சடா மகுடம்.

இளமதி அதுவைத்த அன்னை - இளமதி. பிறை நிலா. தக்கன் சாபத்தால் தேய்ந்து ஒரு கலையுடன் கூடிய பிறைமதி. பிழை பொறுத்துக் காக்கும் இறைவனின் அருளியல்பு குறித்தவாறு.

அது - பகுதிப் பொருள் விசுதி.

வைத்த - அழிந்தொழியாமல் பாதுகாப்பாக இருத்தி மீண்டும் வளரும் அருள் வைத்த.

அன்னை - உவமைக்கண் வந்த பால் வழுவமைதி. அன்னை போன்று அன்பு செலுத்துபவன் என்றவாறு. மேலே ஏந்தை - என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

என்னுடை முன்னை வல்வினை போயிட ஆண்டு - என்னுடை - என்னுடைய என்பதன் ஈறு கெட்டு நின்றது. **முன்னைவல்வினை -** முற்பிறவிகளில் செய்த இருவினைகளின் தொகுப்பு. அது சஞ்சித வினையும் இப்பிறப்பின் இன்னும் நுகர்ந்து கழிக்க வேண்டிய பிரார்த்த வினையுமாம். அவை பசு நல்வினைகளும் பசுத் தீவினைகளும் என்க. பசு நல்வினைகளும் நுகர வேண்டி நின்றவின் அவையும் பொன் விலங்கு போன்று ஆன்மாவுக்குப் பந்தமாம். இவ்விரு வினைகளும் நுகர்ந்து கழித்தாலன்றி ஆன்மா தன் முயற்சியால் நீக்கிக் கொள்ள இயலாதாகலின் **வல்வினை** என்றார்.

போயிட ஆண்டு - இறைவன், திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளை ஆட்கொள்ளும் பொருட்டு எழுந்தருளி இருந்தான். அடிகள் அவன் திருமுன்பு சென்றதும் அவன் அருட்பார்வை நம் அடிகளின் மேலாயிற்று. அது சட்சுதீக்கையாக நம் அடிகளின் சஞ்சித கன்மங்களையும் மீதமிருந்த பிரார்த்த கன்மங்களையும் எரித்து அழித்தது. நம் அடிகள் அவனால் ஆட்கொள்ளத் தகுதியுள்ளவரானார் என்க. பிரார்த்த கன்மங்களும் நுகர்ச்சிக்கு வராமல் இப்பிறவியிலேயே இறைவனால் அழிக்கப்படும் என்பதை 123-ம் திருப்பாடலில் என் வல்வினைக்காட்டை” - என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக் காட்டிய அஷ்டப்பிரகரண சுலோக உரையாலும் திருமுறை (2-106-11) வசனத்தாலுமறிக.

முன்னம் 386-ம் பாடலில் “நரிப்பு” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (5-85-3) வசனமும் நினைக.

இனி, இத்திருவாசகத்திலுள்ள - “தன்னை யாவரும் அறிவதற் கரியவன்” - என்பது “உலகெலாம் உணர்ந்தோதற் கரியவன்” - என்றும்;

“பொன்னை வென்ற தோர் புரிசடை” - என்பது

“அலகிற் சோதியன்” - என்றும்;

“முடிதனில் இளமதி வைத்த” - என்பது

“நிலவுலாவிய நீர் மலி வேணியன்” - என்றும்;

“எளியவன் அடியவர்க்கு” - என்பது

“அம்பலத் தாடுவான்” - என்றும்; அமைந்து பெரியபுராணத்தின் முதற்பாடலின் கருத்தைக் கொண்டிருத்தல் கண்டிப்புறுக.

431. பித்த னென்றெனை யுலகவர் பகர்வதோர்
 காரண மிதுகேளீர்
 ஒத்துச் சென்றுதன் திருவருட் கூடிடும்
 உபாயம தறியாமே
 செத்துப் போயரு நரகிடை வீழ்வதற்
 கொருப்படு கின்றேனை
 அத்த னாண்டுதன் னடியாரிற் கூட்டிய
 அதிசயங் கண்டாமே.

ஈ

(இ-ள்)

அடியார்களே! உலகமக்கள் என்னைப் 'பித்தன்' என்று கூறுவதற்கான காரணம் நான் திருவருள் வழியே ஒழுகி; இறைவனின் திருவருளுடனே கலந்து நிற்கும் விரகினை அறியாமல்; வீணில் இறந்து ஒழிந்து தாங்கற்கரிய துன்பந்தரும் நரகத்தில் விழுந்து வருந்துவதற்கு இசைகின்ற இவ்வென் செயல்களாகும்; அவ்வாறு இசையும் என்னை; என் தந்தையாகிய இறைவன்; அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டு; தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் கூட்டிய அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; கேளீர்; உலகர் என்னை பித்தன் என்ற பகர்வதோர் காரணம்; (நான்) ஒத்துச் சென்று; தன் திருவருள் கூடிடும் உபாயம் அது அறியாமே; செத்துப்போய் அருநரகிடை வீழ்வதற்கு; ஒருப்படுகின்ற இது; (அவ்வாறு) ஒருப்படுகின்றேனை. அத்தன், ஆண்டு தன் அடியாரில் கூட்டிய அதிசயம் கண்டாமே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கேளீர் — கேள் - சுற்றம். ஈண்டு “ஒட்டிட்ட பண்பின் உருத்திரப் பல்கணத்” தாராகிய அடியார்களை விளித்தவாறு.

உலகர் எனைப் 'பித்தன்' என்று பகர்வதோர் காரணம் — உலகர் - ஈண்டுச் சிவ நெறிச் செலவில் ஈடுபட்டு ஆன்ம முன்னேற்றம் கண்டுவரும் மேன்மக்களைக் குறித்தது.

மீத்தன் - ஏதம் கொண்டு ஊதியம் கைவிடும் வண்ணம் அறிவு கலங்கியவன். **பகர்வது** - அவர்கள் அவ்வாறு கூறுவதற்கு ஓர் காரணமும் உள்ளது. அஃது என் செயலாகும். அச்செயலுக்கு இணையாக வேறு பித்துச் செயல்கள் யாண்டும் இல். ஆதலின் அஃது ஓர் செயலாயிற்று. **ஓர்** - ஒப்பற்ற.

நான் ஒத்துச் சென்று - நான் அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது. **ஒத்து** - திருவருள் வழியே ஒழுகியதால் வினைப்பயன்களை நுகர்ந்து கழித்து. அதனால் ஞானம் வளர ஆணவமலப் பிணிப்பின் வலிமை தளர்ந்து இரு வினை ஒப்பு வந்து. **ஒப்பு** - இருவினை ஒப்பு. **சென்று** - சிவயோக சிவ ஞானங்களால் பரமபதியாகிய இறைவனை அணுகி.

தன் திருவருள் கூடிடும் உபாயம் அது அறியாமே - தன் - ஈண்டு அத்தனைக் குறித்து நின்றது. அத்தன் திருவருள் கூடிடும் - என்க. **திருவருள் கூடிடும்** - தன் முயற்சி ஒன்றுமின்றித் திருவருளுடன் கலந்து நின்று திருவருளாலே இயக்கப்படும் நிலை. **உபாயம்** - தந்திரம். அஃது உண்மைச் சரியை, உண்மைக்கிரியை, உண்மை யோகம், உண்மை ஞானம் என்ற நான்கு நெறிகள். **அது அறியாமே** - அந்நான்கு நெறிகளைக் கடைப்பிடித்து வீடுபேறு எய்தாமல்

செத்துப் போய் அருநரகிடை வீழ்வதற்கு ஒருப்படுகின்ற இது - **செத்துப் போய்** - தவமுயன்று வீடுபேறு எய்தாமல் உலகியலில் உழன்று இம்மானிடப் பிறப்பை வீணாக்கி இறந்தொழிந்து.

அருநரக இடை வீழ்வதற்கு - **அருநரக** - பொறுத்தற்கரிய துன்பம்தரும் நரகம். **இடை வீழ்வதற்கு** - அந்நரகங்கள் மிகப்பல. அவற்றின் மையப்பகுதியில் விழுவதற்கு. நரகங்கள் பற்றிய விளக்கம் முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-ல் “நரகங்கள்” என்றதன் கீழ் விரித்தவற்றிற் காண்க. **வீழ்வதற்கு** - தான் செய்த தீவினைகளால் நரகத்தில் வீழ்வதால் வினைகள் இவனை வீழ்த்தும் செயலை **வீழ்வதற்கு** எனத் தன்வினையாற் கூறினார்.

ஒருப்படுகின்ற இது - இசைகின்ற இச்செயலே மேன்மக்கள் தன்னைப் ‘மீத்தன்’ என்று கூறுவதற்கான காரணம் என்ற முடித்துக் கொள்க.

நரகு - இதற்கு இவ்வாறன்றிப் பிறப்பைக் குறித்தது என்பர் கவியரசு அவர்கள். அதற்கு ஆதாரமாக திருக்கோவையார் 166-ம் பாடல் உரையில் பேராசிரியர் “நரகம் என்றது ஈண்டுப் பிறவியை; வீடுபேற்றின்பத்தோடு நரகமும் சுவர்க்கமுமொரு நிகராகலின் நரகமென்றார்” - என்றுரைப்பதைக் காட்டுவார்.

ஒருப்படுகின்றேனை - அவ்வாறு வீடு பேறு எய்தாமல் நரகில் விழுவதற்கு இசைகின்ற என்னை. இறைவன் தடுத்துத் தன் அடிமையாகக் கொண்டு சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைக் கண்டோம் - என்று முடித்துக் கொள்க.

அத்தன் - ஞானத்தை நல்குவோனும், உதவி செய்பவனும் தலைமையுடையவனும் ஆவன். இதனை “ஞானப்பிரதத்துவமும்; உபகாரத்துவமும், சுவாமித்துவமும் கொண்டவன்” என்பர் வைணவர்.

432. பரவு வாரவர் பாடுசென் றணைகிலேன்

பன்மலர் பறித்தேத்தேன்

குரவு வார்குழ லார்திறத் தேநின்று

குடிகெடு கின்றேனை

இரவு நின்றெரி யாடிய எம்மிறை

யெரிசடை மிளர்கின்ற

அரவ னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

௫

(இ-ள்)

நெஞ்சமே! இறைவனைத் துதிப்பவர்களை நோக்கிச் சென்று கூடமாட்டேன்; பலவகைப் பூக்களைக் கொய்து இறைவனுக்குச் சாத்தி வழிபடமாட்டேன்; குராமலர்களை அணிந்த மகளிர்வசம் நிலைபெற்றுக் குலத்துடன் அழிகின்ற என்னைப் பேருழி இருளில் ஊழித்தீயினிடை நிலைபெற்றுத் தீயாடிய எம் இறைவனும் நெருப்பை ஒத்து விளங்குகின்ற சடையில் பாம்பையுடையவனுமாகிய சிவபெருமான் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டு தன் அடியவர்களாகிய சீவன்முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வீ-ரை)

“நெஞ்சமே” என்ற ஒரு சொல் வருவித்து அதனை இத்திருப்பாட்டின் தொடக்கத்தில் வைக்க. “நின்று எரியாடிய” என்பதனை “எரிநின்று ஆடிய” என்று மாற்றிக் கொள்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

நெஞ்சமே! பரவுவார் பாடு சென்று அணைகிலேன் - நெஞ்சமே! என்பது அவாய் நிலையால் வருவிக்கப்பட்டது. **பரவுதல்** - புகழ்ந்து ஏத்துதல். இஃது உண்மைச் சரியை. **பாடு சென்று அணைதல்** - உரிய நேரத்தில் அவர்கள் பரவும் ஒலியைக் கேட்டு அவ்வொலி வழியே சென்று அவர்கள் ஒருங்கிருந்து பரவும் திருக்கோயிலை அவர்கள் கூட்டத்துடன் மனமொத்து இயைந்து தானும் பரவுதல். இல்லங்களில் நாடோறும் இறைவனைப் பூசித்தல் ஆன்மார்த்த வழிபாடு. திருக்கோயில் வழிபாடு இருதிறத்தின. ஒன்று, தனக்கு வசதிப்பட்ட நேரத்தில் திருக்கோயிலுக்குச் சென்று இறைவனை மனமுருகி வழிபடுதல். இஃதும் ஆன்மார்த்த வழிபாடாம். சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரத்தில் “ஆலயம் தானும் அரணெனத் தொழுமே” என்று ஆணையிட்ட வண்ணம் நிகழ்த்துவது. இஃது ஆணவமலவாசனை மீண்டும் முழுவலிவுடைய ஆணவமலமாக வளர்ந்து ஆன்மாவைப்பற்றி மீண்டும் பிறவியில் செலுத்தாமல் காக்கும் உபாயங்களுள் ஒன்று. ஈண்டுக் குறிக்கும் பரவுவார் பாடுசென்று அணைந்து பரவுதல் திருக்கோயில் வழிபாட்டில் ஏனைய அடியார்களுடன் கலந்து வழிபடுதல். இது பரார்த்த வழிபாடு. முன்னம் திருப்பள்ளி எழுச்சியில் கூறப்பட்டதும். இஃதே, திருக்கோயில்களில் உரியகாலங்களில் நிகழும் காலபூசைகள்.

பாடு சென்று - பக்கத்திற் சென்று. **அணைதல்** - தழுவி ஒத்துப் போதல். அவ்வாறு வழிபடும் கூட்டம் பல திறத்தன. அக்கூட்டங்களை “இன்னிசை வீணையர் ஒருபால்; இன்னிசையாழினர் ஒருபால்; இருக்கு இயம்பினர் ஒரு பால்; தோத்திரம் இயம்பினர் ஒரு பால்; துன்னிய பிணை மலர்க்கையினர் ஒரு பால்; தொழுகையர் ஒரு பால்; அழுகையர் ஒரு பால்; துவள்கையர் ஒரு பால்; சென்னியில் அஞ்சலி கூப்பினர் ஒரு பால் என்று 371-ம் திருப்பாடல் பிரித்தல் காண்க. அவற்றுள் தனக்கு இயைந்த ஒரு கூட்டத்தை அணைந்து வழிபட வேண்டும். நான் அவ்வாறு செய்திலேன் என்றவாறு.

பன்மலர் பறித்து ஏத்தேன் - இஃது உண்மைக்கிரியையில் ஆன்மார்த்த பூசை. அஃது இறைவனுக்கு உரிய பல்வகை மலர்களைப் பல இடங்களில் தேடிச் சென்று மிகுதியாகச் கொய்து வந்து சிவபரம் பொருளுக்குச் சாத்தி வழிபடுதல். முன்னம் 95-ம் திருப்பாடலில் “மலர்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 4-90-9-ல் “நகமெலாந் தேயக் கையால் நாண்மலர் தொழுது தூவி” என்றதில் “பன் மலர் கொய்தலில் கைந்நகங்கள் தேயும்” படி மிகுதியாக மலர்கள் கொய்தல் குறிப்பிடல் காண்க. இம்மலர்கள் கோட்டுப்பு; கொடிப்பு; நீர்ப்பு; நிலப்பு என நான்கு வகையின. இவைகளுள் சிவபெருமானுக்கு விதிக்கப்பட்ட மலர்கள்; விலக்கப்பட்ட மலர்கள் அவற்றை எடுக்க வேண்டிய மாதங்கள், திதிகள், வாரநாட்கள், நேரம், மலர்களின் வண்ணங்கள் முதலிய விரிவான விவரங்களை “**புட்பவீதி**” என்ற நூலில் காண்க. **அணைதல், ஏத்தல்** - அணைதலும் ஏத்தலும் என உம்மை விரித்துக் கொள்க.

இவை நூல்களாலும் ஆன்றோர்களாலும் நாம் செய்ய வேண்டிய கடமைகளாக விதிக்கப்பட்டவை. அத்துடன் அமையாமல் விலக்கப்பட்ட சில செயல்களைச் செய்தேன் என இனிக் கூறுகின்றார்.

குரவுவார் குழலார் திறத்தே நின்று குடி கெடுவேனை - குரவு - குராமலர். செய்யுளாதலின் குரவு என நின்றது. இது, பாலை நிலத்துக்குரிய குராமரத்தின் மலர். **வார் குழலார்** - குரா மலரணிந்து ஒப்பனை செய்து கொண்டுள்ள நீண்ட கூந்தலுள்ள இளமகளிர். ஈண்டுப் பரத்தையரைக் குறித்து நின்றது. **திறம்** - மயக்கும் ஆற்றலின் வசப்பட்டு எனலுமாம்.

நின்று - தவறாது ஒழுகி. அவர்களுக்குப் பன்மலர் பரித்துச் சூட்டி ஏத்தினேன் என்க.

குடி கெடுகின்றேன் - விதித்தவற்றைச் செய்யாமலும் விலக்கியவற்றைச் செய்தும் குடும்பத்தலைவனாகிய நான் அழியும் பொழுது என்னைப் பார்த்து என் குடும்பத்தினரும் அவ்வாறு ஒழுங்கு அழிகின்றனர் என்றவாறு.

இரவு எரிநின்று ஆடு எம்இறை - இரவு - பேருழிக் காலம். **எரிநின்று ஆடும்** - தீ ஊழியில் யாவும் மாயையுள் ஒடுங்கும் வண்ணம் அந்நெருப்பில் நடுவில் நின்று ஊழிக்கூத்து இயற்றும், ஈண்டு இரவு என்பது

பௌதிக இருளேக் குறித்து நின்றது. அது மாயேயங்களுள் ஒன்று. இரு சுடர்கள் ஒடுங்கிய பின் நிற்கும் இந்த இருளும் மாயையுள் ஒடுங்கும்படி ஊழிக் கூத்தைத் தொடர்கின்ற இறைவன் என்றவாறு.

இனி இருள் என்பதை ஆணவமலமாகக் கொண்டு, பேருழியின் பின் தனுகரண, புவனபோகங்கள் எல்லாம் மாயையில் ஒடுங்கும். ஆன்மா கேவல நிலையில் ஆணவமலத்துள் தன்னையும் அறியாமல் தன்னை மறைக்கும் ஆணவமலத்தையும் அறியாமல் தன்னுள் இருக்கும் தலைவனையும் அறியாமல் செயலற்றுக் கிடக்கும் நிலையில், அது போதிய ஓய்வெடுத்துக் கொண்ட பின் புனருற்பவத்துக்காக இறைவன் அவ்வாணவ மல இருளில் நின்று இயற்றும் புனருற்பவத்துக் கூத்துக் குறித்தது என்று கொள்ளலுமாம். இப்பொருளில் இரவு எரிநின்று ஆடும் எம் இறை - என்பதற்கு ஆணவ இருளில் அனைத்தையும் விளக்கும் ஞானஒளி வடிவில் நிலை பெற்றுப் புனருற்பவக் கூத்தியற்றும் எங்கள் இறைவன் என்றரைத்துக் கொள்க.

எம் இறை - “சர்வஞ்ஞன்” என்பது நச்சினூர்க்கினியர் சீவக சிந்தாமணியில் கொண்ட உரை.

மீளர்கின்ற - புரள்கின்ற, ஊர்கின்ற இஃது அரவுக்கு அடை.

433. எண்ணி லேன்திரு நாமவஞ் செழுத்துமென்

ஏழைமை யதனாலே

நண்ணி லேன்கலை ஞானிக டம்மொடு

நல்வினை நயவாதே

மண்ணி லேபிறந் திறந்துமண் ணாவதற்

கொருப்படு கின்றேனை

அண்ண லாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

சு

(இ-ள்)

நெஞ்சமே; என் அறியாமையால் இறைவன் திருப்பெயராகிய திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்தேனுமல்லன்; அருள் நூல்களில் வல்ல

ஞானிகளுடன் சேர்ந்தேனு மல்லன்; நற்செயல்களை விரும்பாமல்; இம்மண்ணுலகில் தோன்றி இறந்து வீணாவதற்கு இசைகின்ற என்னைப் பெரியோனாகிய சிவபெருமான் அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் முதலடியில் வரும் “ஏழைமை அதனாலே” - என்பதனைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க; “நண்ணிலேன்” என்பதனை, “ஞானியர் தம்மொடு” என்பதன் பின் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதற்கும் உரை காண்க.

என் ஏழைமை அதனாலே - இதனை “என் ஏழைமை அதனாலே திருநாம அஞ்செழுத்தும் எண்ணிலேன்; என் ஏழைமை அதனாலே கலை ஞானிகள் தம்மொடும் நண்ணிலேன்” - என இருபாலும் கூட்டுக.

எண்ணிலேன் - கணித்திலேன். தியானம் செய்திலேன் எனலுமாம்.

ஏழைமை - அறியாமை.

திருநாம அஞ்செழுத்தும் எண்ணிலேன் கலை ஞானிகள் தம்மொடும் நண்ணிலேன் - அறிவுடையவனாக இருந்திருப்பின் நானே திருவைந் தெழுத்தைக் கணித்திருப்பேன். அவ்வாறு கணிக்காமல் இருந்திருப்பினும் கலை ஞானிகள் தம்மொடும் நண்ணியிருப்பின் அவர்கள் என்னைத் திருவைந் தெழுத்தைக் கணிக்கும்படி ஆற்றுப்படுத்தி இருப்பர். அறிவின்மையால் அவை இரண்டும் செய்யா தொழிந்தேன் என்றவாறு.

அஞ்செழுத்தும் எண்ணிலேன் - திருவைந் தெழுத்தைக் கணித்தல் மூன்று வகைப்படும். அவை வாய்விட்டு உரக்கக் கணித்தல்; தன் செவிக்கு மட்டும் கேட்டும் வண்ணம் கணித்தல்; மனத்தினுள்ளேயே கணித்தல் என்பனவாம். இவை முறையே ஒன்றற்கொன்று மிக அதிகமாகப் பயன் தருவன. இவற்றுள் வாய்விட்டு உரக்கக் கணிக்கும் முறை குறைந்த பயனைத் தருவதாயினும் அக்குறைந்த பயனும்சூடப் பிறவிப்பிணிக்கு மருந்தாகும். உடலைப் பற்றிய பிணிக்கு மருந்தை வாயின் வழி உட்கொண்டால் அது வயிற்றினுள் சென்று செறித்துக் குருதியுடன் கலந்து நோயைக் களையும்.

இன்னும் விரைவில் நோயைக் களைய வேண்டில் மருத்துவர் மருந்தை நேரே குருதியில் கலக்கும்படி ஊசி வழியே செலுத்துவர். ஆனால் திருவைந்தெழுத்தாகிய மருந்தை வாயில் பெய்த உடனேயே உயிரைப் பற்றிய நோயைக் களையும்; நோய் வருவதற்கான உடலே இனி வாராமல் காக்கும் இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வாயிலே வைக்கும் அளவில் மருந்தாகித்
தீய பிறவிநோய் தீர்க்குமே - தூயவே
கம்பெருமா தேவியொடு மன்னு கயிலாயத்
தெம்பெருமான் ஓரஞ் செழுத்து”

திருச்சிற்றம்பலம்

(கயிலைபாதி காளத்திபாதி அந்தாதி-39)

என்பதிற் காண்க.

இது வைகரி வாக்கில் கணிக்கும் திருவைந்தெழுத்தின் பலன். தன் செவிக்கு மட்டும் கேட்கும் வண்ணம் கணிப்பதன் பலன் இதனினும் பன் மடங்கு மிகுதியாம். அதனினும் பன்மடங்கு மிகுபலன் நல்குவது மனத்தினுட் கணித்தல். ஈண்டு ‘எண்ணிலேன்’ என்றது அந்த முறையினையே.

திருநாமம் அஞ்செழுத்தும் என்பது திரு. மு.அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம். இறைவன் திரு நாமங்கள் எண்ணற்றவை. என் அறியாமையால் அவற்றுள் ஒன்றைக்கூட கணித்திலேன் என் அறியாமையினால் திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்திலேன்; என் அறியாமையினால் கலை ஞானியர் தம்மொடும் நண்ணிலேன் என்ற இப்பாட பேதத்துக்குப் பொருள் உரைத்துக் கொள்க.

ஈண்டுச் சிவஞான போதம் 9-ம் சூத்திரம் நினைக.

நல்வினை நயவாதே - முன்பு நல்வினை செய்யாமையால் அந்நல்வினையினால் விரும்பப்படாதவனாய் எனலுமாம்.

இனி; இப்பகுதிக்கு; திருநாம அஞ்செழுத்தும் எண்ணாமையுடன் அதற்கு உலகியற் பொருள்களையே எண்ணினேன் என்றும்; கலை ஞானிகள் தம்மொடும் நண்ணாமையுடன் அதற்கு மாறாகக் கல்வியற்ற அறிவிலிகளையே நண்ணினேன் என்றும்; நல்வினை நயவாமையுடன் அதற்கு மாறாகத்

தீவினைகளையே நயந்தேன் என்றும் கொள்க.

மண்ணிலே பிறந்து இறந்து - விண்ணுலகில் பிறந்தவர்கள் தங்கள் பசுபுண்ணியப் பயன்களை நுகர்ந்து இன்புறுவர்; நரகில் வீழ்தோர் தங்கள் தீவினைப் பயன்களை நுகர்ந்து துன்புறுவர். அவ்விருவகையினரும் மண்ணிற் பிறந்தார்போல் சிவபுண்ணியங்களைச் செய்து உய்யவோ இருவினைகளையும் செய்து புண்ணிய பாவங்களை ஈட்டவோ இயலாதவர்கள். ஆனால் நான் மண்ணுலகில் பிறந்தது சிவபுண்ணியங்களைச் செய்யவோ அல்லது பசுபுண்ணியங்களைச் செய்யவோ அன்று; பிறவியை வீணாக்கி அழிவதற்கேயாம் - என்றவாறு.

மண் ஆவதற்கே - என ஏகாரம் விரித்துக் கொள்க. இது சிவபுண்ணியம் பசுபுண்ணியம் இரண்டனின்றும் பிரிப்பதால் பிரிநிலை ஏகாரமாயிற்று.

ஈண்டு, முன்னம் 22-ம் திருப்பாடலில் “சாவேன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-95-6) நினைக.

அண்ணல் - பெருமையில் சிறந்தவன். சர்வாதிகன் என்பர் கவியரசு அவர்கள். எல்லாருக்கும் மேம்பட்டவனாதலின் இழிந்த என்னையும் சீவன் முத்தர் கூட்டத்திற் சேர்த்து உய்வித்தான் என்றவாறு.

434. பொத்தை யூன்சுவர் புழுப்பொதிந் துளுத்தசம்

பொழுகிய பொய்க்கூரை

இத்தை மெய்யெனக் கருதிநின் றிடர்க்கடற்

சுழித்தலைப் படுவேனை

முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த

பவளத்தின் முழுச்சோதி

அத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய

அதிசயங் கண்டாமே.

எ

(இ-ள்)

நெஞ்சமே! பொள்ளல்க ளுள்ளதும் இறைச்சியாகிய சுவர்களை எழுப்பிப் புழுக்களை நிறைத்து முடியதும், உளுக்களால் அரிக்கப்பட்டதும், இடையறாது நினைநீர் ஊறி ஒழுகுகின்றதும், நிலையற்றதுமான கூரை வீடாகிய இவ்வுடலை,

நிலையானது என்று நினைத்து அக்கருத்திலேயே நிலைத்து துன்பக்கடலின் சுழலில் அலைவுறும் என்னை; முத்தும் நீலமணியும் செம்மணியும் வைரமும் பவளமும் ஆகியவற்றின் முழுமையான ஒளிகள் நிறைந்த எம் தந்தை; அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைக் கண்டோம்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பொத்தை ஊன் சுவர் புழுப்பொதிந்து உளுத்து அகம்பு ஒழுகிய பொய்க்கூரை -

பொத்தை - பொத்து எனும் சொல் ஈற்றில் ஐகாரம் பெற்ற நின்றது. ஓட்டை என்பது பொருள். நவத்துவாரங்களையும் அவற்றுள் தோலிலுள்ள எண்ணற்ற மயிர்க் கால்களையும் குறித்தது.

ஊன் சுவர் - ஓட்டைகள் நிறைந்துள்ளதால் ஊனம் உள்ள சுவர் எனலுமாம்.

புழுப் பொதிந்து - உடலில் இயல்பாக உள்ள நுண் கிருமிகளையும் நோய் முதலியவற்றால் தோன்றும் புழுக்களையும் நிரம்பத் திணித்து மூடப்பட்ட. **பொதிந்து** - திணித்து; மூடப்பட்டு.

உளுத்து - உள் அழிந்து எனலுமாம். இஃது உளு என்னும் பூச்சியால் அழிக்கப்பட்டமை யாலானது.

அகம்பு - மாசுக்களின் கழிவு எனலுமாம்.

பொய் - நித்தியமல்லாதது.

கூரை - கூரைவீடு

இத்தை மெய் எனக்கருதி - இத்தை - “இது” என்பது எதுகை நோக்கி விரித்தல் விகாரம் பெற்றது. இதனை என்பது பொருள். இகழ்ச்சிக் குறிப்பாக நின்றது.

மெய் எனக்கருதி - உடம்பு, மெய்ப்பொருளை அறிவதற்குக் கருவியாக நின்றனின் “மெய்” எனப்பட்டது. என் உடம்பு அவ்வாறு உதவியாக நிற்கும் என்று கருதினேன்; ஆனால் இஃது என்னை இடர்க்கடலின் குழலில் தள்ளி வினகளைப் பெருக்கி மேலும் பிறவிகளுக்கு ஆளாக்கியது.

நின்று - ‘மெய்’ எனக் கருதிய அக்கருத்திலேயே நிலைபெற்று.

இடர்க்கடல் சுழித்தலைப்படுவேனை - இடர்க்கடல் இருவினைப்பயன்களாக நுகர நிற்கும் துன்பத்தின் பெருக்கு.

சுழி - முன்னம் 412-ம் திருப்பாடலில் “சுழி” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

படுவேனை - இயல்பாகவும் எதிர்காலமாகவும் உரைக்க நின்றது. தானே வலியச்சென்று சிக்கிக் கொள்ளும் என்னை - என்றவாறு.

முத்து மாமணி மாணிக்க வயிரத்த பவளத்தின் முழுச்சோதி அத்தன். முத்து - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முத்தா” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. **முத்தின் சோதி** - என்று கூட்டி உரைக்க. ஈண்டுத் திருநீற்றின் தண்ணிய ஒளி குறித்து நின்றது. “அநாதி பரமுத்தனுமான வாலறிவன்” என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மாமணி - மா = கருமை. கருமை நிறமுள்ள மணி. அஃதாவது நீலமணி. இறைவனின் நீலகண்டமும் மாதொரு பாகமூர்த்தத்தில் இடப்பாக வண்ணமும் குறித்து நின்றது. இறைவனின் மறைப்பாற்றலைக் குறிப்பா லுணர்த்தியவாறு. **மாமணியின் சோதி** - என்று கூட்டிக் கொள்க. இதனை இறைவனின் சம்புபட்ச மாமணிச் சோதி என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள். **மாகேசுரமூர்த்தத்தின் வண்ணம்** என்பர் கவியரசு அவர்கள். **மாணிக்கச் சோதி** - அணுபட்ச மாமணிச்சோதி என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

வயிரத்த சோதி - எனக் கூட்டியுரைக்க. வயிரம் ஈண்டுப்பட்டை தீட்டப்பட்டு நீலஒளியும் காலும் புளுஜாகர் வயிரம் குறித்தது. அது பன்முகங்களில் பல கோணங்களில் பன்றி ஒளி வீசுவது. இஃது இறைவனின் சத்திகள் பலவற்றின்

எண்ணற்ற ஆற்றல் குறித்து நின்றது. இதனை “லயபோக அதிகார வயிரச் சோதி” என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். **வயிரத்த** - வயிரங்களினுடைய. **பவளச் சோதி** - சிவபெருமானின் பவள வண்ணத் திருமேனியின் ஒளி.

முழுச்சோதி அத்தன் - மேற்குறித்த முத்து, நீலமணி, வயிரம், செம்மணி, பவளம் என்ற ஐந்து மணிகளின் சோதிகளும் ஒருங்கே திரண்ட முழுமையான ஒளி. அத்தன். அந்நான்கு மணிகளின் சோதிகளுக்கெல்லாம் ஏகப் பரப்பிரம்ம சிவச்சோதி என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர்.

ஈண்டு, முன்னம் சிவபுராணம் 49-ல் “நிறங்கனோர் ஐந்து” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட - திருமுறை (6-75-5); போற்றித்திருவகவல் 141-ல் வெளியிடை ஒன்று” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட (திருமுறை 6-54-5) பாடல்கள் நினைக.

435. நீக்கி முன்னெனைத் தன்னொடு நிலாவகை
குரம்பையிற் புகப்பெய்து
நோக்கி நுண்ணிய நொடியன சொற்செய்து
நுகமின்றி விளாக்கைத்துத்
தூக்கி முன்செய்த பொய்யறத் துகளறுத்
தெழுதரு சுடர்ச்சோதி
ஆக்கி யாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய
அதிசயங் கண்டாமே.

அ

(இ-ள்)

நெஞ்சமே! மனத்திரையில் ஒவியமாக எழுதுவதற்கும் அரிய ஞான ஒளிக்கதிரின் சோதியாகிய இறைவன்; என்னைத் திருக்கயிலையில் சிவகணங்களுடன் ஒருவனாக நில்லாத வகையில் விலக்கி; மண்ணாலகில் பிறப்பதற்குப் பருஉடலில் புகும்படி செய்து; சட்ச தீக்கை அருளி; அதிசுக்கும ஐந்தெழுத்தை உபதேசம் செய்து, அசத்தியோ நிர்வாண தீக்கையில் நுட்பமான கிரியைகளை ஞானவதிதீக்கை வழியாகப் புரிந்து

பருப்பொருள்களாகிய வேள்விக்குண்டம் முதலியன இன்றியே, நிலையற்ற உலக வாழ்வில் நான் முன்செய்த சஞ்சித வினைகளை எரித்தழித்துப் பிறவிக்கடலினின்றும் எடுத்து; மலமாசுகளைக் கழுவித்தன் அடிமையாக ஆட்கொண்டு; தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்த்த அதிசயத்தைக் கண்டோம்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் மூன்றாம் அடியில் உள்ள “எழுதரு சுடர்ச்சோதி” என்பதனைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் அமைக்க. முதலடியிலுள்ள “நீக்கி” என்பதனை, “நிலாவகை” என்றதன் பின் அமைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

எழுத அரிய சுடர்ச்சோதி - நின்மல துரியாதீத நிலையில் தியானத்தில் திரிபுடி இன்றி நிறுத்துவதற்கும் அரிய சோதி என்றவாறு. **சுடர்ச்சோதி** - பல சுடர்க்கற்றைகளும் ஒருங்கே திரண்ட ஒளிவடிவம் **எழுதருசுடர்ச் சோதி** - என்றே கொண்டு காலையில் எழும் செங்கதிரோன் என்றுரைத்தனர் முன்னுரை ஆசிரியர்கள். “ஆணவமல இருளால் மூடப்பட்டிருந்த ஆன்மாவைச் சிவமயமாக்க எழுந்த ஞானத்திரன்” என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

என்னைத் தன்ருடு நிலா வகை நீக்கி - திருவாசகத்தின் இப்பாடலின் இப்பகுதி. நம் அடிகள் இம்மண்ணுலகில் திருவாதவூரராக வருமுன் சாம்பபதம் பெற்றுத் திருக்கயிலையில் இறைவனுக்கு அண்மையில் கணநாதராக நின்று தொண்டு செய்தார் என்ற வரலாற்றுக்கு மிகவலிய அகச்சான்றாகும். அவ்வரலாற்றை.

“மன்னுமிந் நகரிதன்னுண் மானமங் கலத்தா ராகுந்
தொன்னெறி முனிவ ராமா மாத்தியர் தொழுகு லத்து
நன்னெறி விடையிற் போந்தோர் நற்கணத் தலைவர் நாம
மின்னெறி வாத லூர ரென்னவந் துதயம் செய்தார்”

(திருவாலவாயுடையார் - திருவிளையாடற்புராணம்

- ஞானோபதேசம் செய்த திருவிளையாடல் 6)

என்பதிற் காணலாம்.

இத்திருப்பாடலில் விடையிற் போந்த ஓர் நற்கணம் - என்பதற்கு அவ்வாறு வந்தவர் சிவகணங்களுள் “நந்திகணம்” என்ற உட்பிரிவினராகி அதிகாரநந்தியின் தலைமையில் இயங்கிய குழுக்களில் ஒரு குழுவைச் சேர்ந்தவர் என்று பொருள் கொள்க. இந்த நந்தி கணங்களின் பேராற்றலைத் தட்சயாகப் பரணியில் காணலாம்.

சிவபெருமான், ஒருமுறை உத்தர கோசமங்கைக்கு எழுந்தருளி அங்குத் தன்னுடன் வந்திருந்த சிவகணங்களுக்குச் சிவாகமங்களின் உண்மைப் பொருளை **உபதேசம்** செய்தார். அந்தக்குழுவில் அப்பொழுது கணநாதர்களுள் ஒருவராக இருந்த நம் அடிகளும் இருந்தார்கள். அப்பொழுது அங்குத் தேவேந்திரன் மிக ஆடம்பரமான ஒப்பனைகளுடன் வந்தான். நம் அடிகள் அவன் தோற்றத்தில் மயங்கினார். அக்குற்றத்துக்காக இறைவன் நம் அடிகளைத் தன் கணங்களின் குழுவினின்றும் நீக்கி மண்ணுலகில் வாதவூரராகத் தோன்றும்படி ஆணையிட்டான்.

இவ்வரலாறு, திருத்தொண்டர் புராணம் - திருமலைச் சருக்கத்தில் நாம் காணும் ஆலால சுந்தரர் வரலாற்றைப் பெரிதும் ஒத்திருத்தல் காண்க. ஆங்கு அவர் “மாதவம் செய்த தென்திசை வாழ” வந்தார். ஈண்டும் நம் அடிகள் அதற்காகவே வந்தார்.

நம் ஆளுடைய பிள்ளையார் காலத்தில் பௌத்த சமண சமயங்கள் மீதூர்ந்து சிவநெறியை அலைக்கலாயின. அதனால் சிவபாத இருதயர். “பரசமயம் நிராகரித்து நீற்று நெறிக்கு ஆக்கம் தர” இறைவனை நோக்கித்தவம் கிடந்தார். அதனால் பிள்ளையார் திருவவதாரம் நிகழ்ந்து.

நம் அடிகள் காலம் அதற்கு முற்பட்டது. அப்பொழுது சமணசமயம் தன் அளவில் ஒடுங்கி ஒழுகியது. ஆனால் பௌத்தம் தென்னகம் நீங்கப் பாரத நாடு முழுவதும் பரவிற்று. மாமன்னன் அசோகன் தன் மகள் சங்க மித்திரையை இலங்கைக்கு அனுப்பி அந்நாட்டின் பெரும்பகுதியையும் பௌத்த சமயத்துட் கொண்டு வந்தான். பௌத்த பிட்சுக்கள் வரம்பு மீறிச் சிவாலயங்களுள்ளும் புகுந்து தங்கள் நெறியைப் பரப்பச் சிவ நெறியாளர்களையும் வாதுக் கழைத்தனர் என்பதை நாம் நம் அடிகள் வரலாற்றிலும் திருச்சாழல் உரையிலும் கண்டோம். எனவே தென்திசைக்குத்

திருவாசகமும் திருக்கோவையாரும் கிடைத்தல் வேண்டும்; புத்தவாதம் நிகழ்தல் வேண்டும்; வைதிக சைவ நெறி காக்கப்பட வேண்டும். பௌத்தர்களும் உண்மையுணர்ந்து உய்ய வேண்டும் என்று இறைவன் திருவுள்ளம் பற்றினான். அதனால் திருஉத்தரகோசமங்கைச் சம்பவம் நிகழ்ந்தது என்று அமைதிப்படுத்திக் கொள்வோம்.

குரம்பையிற் புகப்பெய்து - உயிர் முதன்முதற் படைப்புக்கு வரும் பொழுது அதற்குக் காரண உடம்பு கொடுக்கப்படுகின்றது. தொடர்ந்து கஞ்சக உடம்பு குண உடம்புகள் கிடைக்கின்றன. அதுவரை உயிருக்கு வினை ஈட்டமோ நுகர்ச்சியோ இல்லை. பின்னர் புரியட்டக உடம்பு கிட்டுகின்றது. இது தன்மாத்திரைகள் ஐந்தும் அந்தக்கரணங்களில் சித்தம் நீங்கலாக ஏனைய மூன்றும் ஆக எட்டும் ஒன்றாகச் சேர்த்துக் கட்டப்பட்டது. ஆதலின் புரியட்டக உடல் என்று பெயர் பெற்றது. இந்த உடம்பு ஆன்மா வீடுபெறெய்தும் வரையிலும் ஒவ்வொரு பிறவியிலும் தொடர்ந்து உயிருக்குச் சட்டை போல இருக்கும். இடையில் பேருழி ஏற்பட்டால் அப்பொழுது இஃது அழியும். மரணத்தின் பின் உயிர் புண்ணியப் பயன்களை நுகர வேண்டுமாயின் இவ்வுடலினின்றும் பூதசார உடல் முதலிய தோன்றி மேல் உலகங்களை எய்தி உயிர் இன்பம் நுகரக் கருவியாகும்; தீவினைப்பயன்களை நுகர வேண்டுமாயின் புரியட்டக உடலினின்றும் யாதனா சரீரங்கள் தோன்றி நரகம் முதலிய கீழ்உலகங்களில் உயிர் துன்பம் நுகரக் கருவியாகும். மண்ணுலகில் இருவினைப் பயன்களை நுகர வேண்டுமாயின் புரியட்டக உடம்பினின்றும் பரு உடல் தோன்றி அன்னையின் கருவில் வளர்ந்து பிறவிக்கு வரும். இவை பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 213-ல் “நரகொடு சுவர்க்கம் நானிலம் புகாமல்” - என்றதன்கீழ் விளக்கியவை காண்க.

இங்கு நம் அடிகள் தம் புரியட்டக உடலினின்றும் பெற்ற சிவசாரூப உடம்புடன் சிவசாம்ப பதத்தில் இன்புற்றிருந்தார் - இறைவன் அவரை மண்ணுலகில் பிறக்கத் திருவுள்ளம் பற்றினான். அதனால் அவர்தம் புரியட்டக உடலினின்றும் தோன்றிய மனித உடம்பில் புகுந்து பிறவிக்கு வந்தார். இதனையே ஈண்டு - “குரம்பையிற் புகப்பெய்து” என்றார். குரம்பை - சிறுகுடில். ஈண்டுப் பரு உடலைக் குறித்து நின்றது. அதன் இயல்பை முன்னம் 435-ம் திருப்பாடலில் பார்த்தோம்.

நோக்கி - நுண்ணிய நொடியன - சொல் செய்து - நோக்கி - திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகள் ஞானசிரியன் திருமுன் நின்றுழி ஆசிரியன் அவர்மீது கண்மலர் சாத்தியருளினான். அஃது அவருக்குக் சட்க தீக்கையாயிற்று.

நுண்ணிய சொல்லி நொடியன செய்து - என்று பிரித்துக் கூட்டிக் கொள்க. **நுண்ணிய சொல்லி** என்பது அதிசூக்கும் ஐந்தெழுத்தை உபதேசம் செய்து என்க. இம்மந்திரத்தை “முத்திபஞ்சாட்சரம்” என்றும் “இருதலைமாணிக்கம்” என்றும் வழங்குவர். முன்னம் சிவபுராணம் தொடக்கத்தில் “நமச்சிவாய” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. இவ்வுபதேசம் நிருவாணதீக்கை பெறத் தகுதியாக்குகின்றது.

நொடியன செய்து - நொடித்தல் - அழித்தல் “நொடித்தான்மலைப்பதிகம்” என நம் நம்பிகளின் இறுதிப்பதிகத் தலைப்பு நோக்குக. ஈண்டு நம் அடிகளுக்கு நிருவாண தீக்கை அளித்ததில் இறைவன் இவர் கன்மங்களை அழித்ததைக் குறித்து நின்றது.

நொடி - பிசி. கவர் மொழி என்பர் கவியரசு அவர்கள். அது பிறறறியாது நுட்பமாகச் செய்தல்.

நிருவாண தீக்கை சத்தியோ நிருவாணம் அசத்தியோ நிருவாணம் என இருவகைத்தாம். அசத்தியோ நிருவாண தீக்கை பெற்றோர் அந்தப் பிறவியின் முடிவில் வீடுபேறெய்துவர். சத்தியோ நிருவாண தீக்கை பெற்றோர் தீக்கை பெற்ற உடனே வீடுபேறெய்துவர். நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறை நிகழ்ச்சிகளில் தீக்கை பெற்ற பின்பும் வாழ்ந்திருந்து இறுதியில் தில்லையில் திருவருக்கரந்ததும்; பெத்தான் சாம்பானும் முள்ளிச்செடியும் தீக்கை பெற்ற உடனே வீடுபேறு உற்றதும் இவற்றுக்கு எடுத்துக்காட்டுக்கள். நம் அடிகளுக்கு இறைவன் அசத்தியோ நிருவாண தீக்கை நல்கியது அவர் திருவவதார நோக்கம் நிறைவேற மேலும் இம்மண்ணிலகில் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்றதாலாம்.

இந்த தீட்சையில் ‘கிரியாவதி’ ‘ஞானவதி’ என இரண்டு வகைகளுள் கிரியாவதி முறையில் புறத்தே தீட்சாமண்டபம், ஓம குண்டம் முதலியன

அமைத்து “கலா சோதனை” “கலாபந்தனம்” “அத்துவா சோதனை” “தூல குக்கும் தேகதகனம்” “கலாசுத்தி” முதலிய கிரியைகளால் மும்மலங்களினின்றும் ஆன்மாவை மீட்டுத் தூய்மை செய்வர்.

ஞானவதி முறையில் இவற்றை எல்லாம் ஆசாரியன் தன் மனத்தினுள் அமைத்து மானசீகமாகச் செய்வன். புறத்தே உள்ளவர்கள் அந்நிகழ்ச்சிகளை அறியார். திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியன் நம் அடிகளுக்கு தீக்கை நல்கியது “ஞானவதிமுறை”. அதனால் அக்கிரியைகளை பிறர் அறியாராயினர். அவற்றை ஈண்டு நம் அடிகள் “**நொடியன செய்து**” என்றருளிஞர்.

ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் 8,9 சூத்திரங்களின் கருத்துக்களின் நினைக.

இறைவன் நம் அடிகளுக்குச் சட்சுதீக்கை அருளிய வரலாற்றை;

“**பார்த்த பார்வையா லிரும்புண்ட நீரெனப் பருகுந்
தீர்த்தன் றன்னையுங் குருமொழி செய்ததுந் தம்மைப்
போர்த்த பாசமுந் தம்மையு மறந்துமெய்ப் போத
மூர்த்தி யாயொன்று மறிந்திலர் வாதவூர் முனிவர்**”

(திருவிளையாடற் புராணம்

— வாதவூரடிகளுக்கு உபதேசித்த படலம் 47)

என்றதிற் காண்க.

நுகம் இன்றி வீளாக்கைத்து - உழவர்கள் நிலம் உழுவதற்கான கருவி கலப்பை. இதனில் நுகம் என்ற பகுதி எருமை கடாக்களின் கழுத்தில் வைக்கப்பட்டுக் கலப்பைத் தண்டுடன் பொருத்தப்படும். உழவர் கலப்பையின் மேழி என்ற பகுதியைக் கையால் அழுத்திக் கடாக்களைச் செலுத்துவர். அவ்வாறு தொடங்கும் உழவு வயலின் வரப்போரத்தில் தொடங்கி வயலைச் சுற்றிவட்டமாக உழுதுவரும்; பின்னர் அதனையடுத்து ஒவ்வொன்றாகப் பல சுற்றுக்கள் உழுது வந்து வயலின் மையப்பகுதியில் முடியும் ஒவ்வொரு சுற்றும் ஒரு “**வீணா**” எனப்பெயர் பெறும். இவ்வாறு உழுதலை “**விளவுகை**” என்பர். ஈண்டு **வீளாக்கை** என்றது அதன் மருஉ. பின்னரும் குலாப்பத்து 9-ல் “**பாழ் செய்விளாவி**” என்பது காண்க. “**வீளாக்கைத்து**” என்றது “**விளாக்கை**” என்ற பெயரடியாகப் பிறந்த வினையெச்சம்.

நுகம் இன்றேல் உழவுத் தொழில் நிகழாது. ஈண்டு “நுகமின்றி விளாக்கைத்து” என்றது இறைவன் “தீட்சா மண்டபம் - ஓம குண்டம்” முதலிய புறக்கருவிகள் இன்றியே நம் அடிகளுக்கு ஞானவதி முறையில் தீக்கை நல்கியதற்கு உவமை.

நுகம் - சீனையாகு பெயராகக் கலப்பையை உணர்த்திற்று.

தூக்கி - குரம்பையில் பெய்து பிறவியில் செலுத்தியவனே நான் பிறவிக் கடலில் அழுத்தி விடாமல் மேலே எடுத்து - என்றார்.

முன் செய்த பொய் அறத்துகள் அறுத்து - முற்பிறவிகளில் செய்த இருவினைப் பயன்களை நுகர்தற்குக் கருவியாக வந்த “மெய்” என்ற சொல்லும் நிலையற்றதான இவ்வுடலையும் இனி வரவுள்ள உடல்களையும் நீக்கி. அஃதாவது பிறப்பிறப்புக்களை நீங்கும் வண்ணம் என் வினை மாசுகளை நீக்கி. **ஆக்கி** - அவ்வாறு வினை மாசுகளை நீக்கியதால் மலபரிபாகம் வருவித்து என்னைச் சத்திநிபாதம் எய்தத் தகுதியுடையனாகச் செய்து. ஈண்டுச் சிவஞான போதம் 10-ம் சூத்திரக் கருத்து நினைக.

ஆண்டு - அவ்வாறு தகுதியுடையவனாகச் செய்த பின் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் ஆட்கொள்ளும் அருளிப்பாட்டை;

“தேரா துரைப்பன் றெருமர லுளத்தொடு
 பேரா தருளுதல் பெரியோர் கடனே
 நினைக்கக் கலப்ப தென்னுண் மையெனின்
 நின்னது நோமை சொன்மனத் தின்றே
 யெழுவகைத் தாதுவி னெழுதுளை யிரண்டும்
 பெருமுழைக் குரம்பையிற் பெய்தகத் தடக்கி
 நீக்கி யென்றனைப் போக்கற நிறுத்தி
 யிச்சை முதலிய வெழுப்பி நடத்திடும்
 விச்சை சாலவும் வியப்பது நிற்க
 வாக்கு மனமும் போக்குள தநுவும்
 சொல்லும் நினைவுஞ் செய்யுஞ் செயலு

நல்லவுந் தீயவு மெல்லா மறிந்து
 முறைபிற ழாமற் குறைவுநிறை வின்றாய்க்
 காலமுந் தேசமு மாலற வகுத்து
 நடுவுநின் றருத்தலி னடுவனா குதியே
 சான்றோர் செய்தி மான்றிருப் பின்றே
 சாலார் செயலே மாலா குவதே
 யத்துவா மெத்தி யடங்கா வினைகளு
 சுத்திசெய் தனையே யொத்தகன் மத்திடை
 நீங்கிய வென்னை யூங்கூழ் வினைகளு
 மாங்கவை யருத்துவ தாரைகொ லதனாற்
 கரும மருத்துங் கடனது வின்றாந்
 தருமம் புரத்தல் பெருமைய தன்றே
 கண்ணினுண் மணிய கருத்தினுட் கருத்த
 வெண்ணை வேந்த மெய்கண்ட தேவ
 விடர்ப்படு குரம்பையு ளிருத்தித்
 துடைப்பதில் லாவரு டோன்றிடச் சொல்லே”

(இருபாவிருபஃது 16)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவிலுதல் காண்க.

436. உற்ற வாக்கையி னுறுபொருள் நறுமலர்
 எழுதரு நாற்றம்போல்
 பற்ற லாவதோர் நிலையிலாப் பரம்பொருள்
 அப்பொருள் பாராதே
 பெற்ற வாபெற்ற பயனது நுகர்ந்திடும்
 பித்தர் சொற் றெளியாமே
 அத்த னாண்டுதன் னடியரிற் கூட்டிய
 அதிசயங் கண்டாமே.

க

(இ-ள்)

வினைப் பயனாக எய்திய உடலில் பொருந்திய மெய்ப்பொருளாகிய இறைவன்; நறுமணமுள்ள மலரினின்றும் வெளிவரும் நன் மணம் போன்று,

பிடிப்பதற்கு இயலாத ஒரு நுட்பமுள்ள மேலான பொருளாகும். அந்த மெய்பொருளாகிய இறைவனை நோக்காமல்; எய்திய வினைப்பயனை, எய்தியவாறே நுகர்கின்ற, அறிவு கலங்கியவர்களின் சொற்களை நம்பா வண்ணம், என் தந்தையாகிய சிவபெருமான், என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு தன் தொண்டர்களுடன் சேர்த்த அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

உற்ற ஆக்கையின் உறு பொருள் :

உற்ற ஆக்கை - உற்ற - தவம் செய்து வீடுபேறு எய்தக் கருவியாக நமக்கு அமைந்த எனலுமாம். முன்னம் “போற்றித் திருவகவல் 42-ல் “தெய்வமென்பதோர் சித்த முண்டாகி” என்ற தன் விளக்கத்தின் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஆக்கை - ஏழுதாதுக்களையும் இணைந்து, நரம்பு, தசை, தோல் முதலியவற்றால் வரிந்து கட்டப்பட்டது; பருஉடல்.

உறுபொருள் - அந்தப் பருவுடலின்கண் உள்ள உயிரினிடத்து உள்ள மெய்ப்பொருள். சிவபெருமான் என்றவாறு.

நறுமலர் எழுதரு நாற்றம் போல் - நறுமலர் - நல்ல மணமுள்ளதும் அப்பொழுது மலர்ந்ததுமான மலர். **நாற்றம் போல்** - புதிய மலரின் வெளிவரும் நன்மணத்தை ஈண்டு உயிரினிடமிருந்து வெளியே வருவதாக உணரப்பெறும் இறைவனுக்கு உவமையாகக் காட்டுகின்றார். **போல்** - உவம உருபு.

பற்றல் ஆவது ஓர் நிலையிலாப் பரம்பொருள் - மலரில் எழும் நறுமணத்தைக் கையால் பற்ற இயலாதது போன்று உயிரினிடமிருந்து வெளியே உணரப்பெறும் இறைவனையும் கைகளாலன்றி மனத்தாலும் உணர்வாலும்கூடப் பிடிக்க இயலாதவன்.

ஓர் நிலை இலா - பிடிக்கக் கூடிய நிலையில் இயலாத. அஃதாவது பிடிக்கமுடியாத நிலையில் உள்ள. **பரம்பொருள்** - மேலானவற்றுக் கெல்லாம் மேலாக உள்ள உண்மைப் பொருள். தனக்கு மேல் வேறு எப்பொருளும்

இல்லாதது. இவ்வாறு தனியே இருப்பதனை “நிராலம்பம்” என்பர் வட மொழியாளர்.

மலர் ஒருபருப்பொருளாகிய மாயேயம் அதனின்றும் வெளிவரும் நறுமணம் கையால் பற்ற இயலாத நுண்பொருளாகிய மாயேயம். இரண்டும் சடப் பொருள்கள். மாயையாகிய சடப்பொருளினின்றும் தோன்றுவன. ஆனால் நறுமணத்தை மூக்காகிய புலனால் பற்றலாம். அவ்வாறே கற்கண்டில் உள்ள சுவையை நாவாலும், தென்றலின் இனிமையை தோலாலும் மணியின் ஒளியைக் கண்ணாலும், யாழினின்றும் எழும் ஒலியைச் செவியாலும் பற்றலாம். இவை அனைத்தும் சடப்பொருள்களாகிய மாயேயங்களே.

ஆனால் சித்துப் பொருளாகிய ஆன்மாவினின்றும் வெளியே உணரப்படும் மற்றொரு சித்துப் பொருளாகிய இறைவனை எவற்றாலும் எவராலும் பற்ற இயலாது என்றவாறு.

இந்நிலையினனாகிய இறைவனைக் “கந்தழி” என்று பழம் நூல்கள் பகரும் தம் திருமுறைகாற்றுப்படை உரையில் கந்தழி என்ற இச்சொல்லை விளக்க வந்த நச்சினூர்கினியர் “இத்திருவாசப்பாடலினை எடுத்தாண்டு” அதனை உணர்ந்தோர் கூறியவற்றாலுணர்க” என்று விளக்குகின்றார்.

கந்தழி — **கந்து** - பற்றுக்கோடு - **அழி** - அழிப்பது. தன்னைப் பற்றினார் பற்றுக்களை அழிப்பது. தான் யாதொரு பற்றுக்கோடுமின்றித் தனியே இருப்பது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ பன்னி லூறும் பழத்தினு மின்கவை
என்னிலூறி யெனக்கே களிதரும்
உன்னி னுன்னுமுன் னாவிடில் விட்டிடும்
என்னு ளீச னிருந்த வியற்கையே”

(அரசுகள் தேவாரம் திருக்குறுந்தொகை - பொது)

“ பூவினிற் கந்தம் பொருந்திய வாறுபோல
சீவனுக் குள்ளே சிவமணம் பூத்தது

ஓவியம் போல உணரவல் லார்கட்கு
நாவி யணைந்த நடுதறி யாமே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 1440)

என்பன காண்க.

மேற்குறித்த அரசுகள் தேவாரம் இன்று வெளிவரும் அடங்கன்முறை, தலமுறை, பெரியபுராணமுறை எவற்றிலும் காணப்படாதது. இருபாஇருபஃது உரையில் மேற்கோளாகக் காட்டப்பட்டுள்ளது. 1911-ம் ஆண்டு யாழ்ப்பாணம் வண்ணைநகர்ச் சுவாமிநாத பண்டிதர் வெளியிட்ட தேவாரத்திருமுறை - தலவரிசை நூலில் மட்டும் காணப்படுகின்றது. திருமுறை அன்பர்கள் பயன்படுத்திக்கொள்ள ஈண்டுத் தந்துள்ளேன்.

அப்பொருள் பாராதே - அகரம் பண்டறி சுட்டாய்க் கந்தழியைக் குறித்து நின்றது. அகரப் பொருளாய் உள்ளவனைப் பாராதே எனலுமாம்.

பெற்றவா பெற்ற பயன் நுகர்ந்திடும் -

பெற்றவா - பெற்றவாறு என்பதன் ஈறுகெட்டது. **அவா பெற்று** - எனக்கூட்டி ஆசை காரணமாக வந்த இப்பிறவியில் நுகர முகந்து கொண்டுவந்த பிராத்த கன்மங்களை அவை எய்திய வழியே நுகர்ந்திடும் என உரைத்தலுமொக்கும்.

பிராத்த வினைகளை எய்திய பிறவியில் நுகர்ந்தே கழித்தல் வேண்டும் என்பது பொது விதியாயினும் ஆழ்ந்த இறைவழிபாட்டில் அவற்றை ஒழிக்கலாம் என்பதனை முன்னம் விளக்கினும். 123-ம் திருப்பாட்டில் “வல்வினைக்காட்டை” என்பதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

மீத்தர் சொல் தெனியாமே - **மீத்தர்** - கிடைத்த உடலை தவமுயற்சியினால் பிராரத்த கன்மங்களுடன் சஞ்சிதவினைகளையும் ஒழித்து வீடுபெறு எய்த ஓர்கருவியாகக் கொள்ளாமல் கன்மப்பயன்களை நுகர்ந்து வருந்தவும் மேலும் கன்மங்களைச் செய்யவும் கருவியாகப் பயன்படுத்தி வீணில் அழிபவர்.

அத்தன் ஆண்டு தன் அடியரில் கூட்டிய அதிசயம் - அத்தன் - தந்தை. சான்றோளுக்குத் தந்தையின் கடனாதலின் தம்மை பித்தரின் வழியில் சென்று அழியாமல் தடுத்துத் தன் அடிமையாகக் கொண்ட இறைவனை **அத்தன்** என்றார். ஆண்டு - தகுதியுடையவனாக்கிய பின் மீண்டும் உலகியலில் ஈடுபட்டு ஒழியாமல் தன் அடிமையாக்கித் தன்பாதுகாவலில் வைத்தான் என்றவாறு.

அடியரில் கூட்டிய - ஏனைய சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் சேர்ப்பித்த. சிவஞான போதம் 12-ம் சூத்திரம் பார்க்க.

அதிசயம் - தகுதியற்றவரைத் தள்ளி விடுவதே உலகியல்பு. ஆனால் தகுதியற்ற தம்மை தகுதியுடையவனாக்கி அடியவர் கூட்டத்தில் சேர்த்தது உலகில் மிக அரிதாகக் காணப்படுவது. ஆதலின் அதிசயம் என்றார். உலகில் காணப்படாதது காணில் அஃது **அற்புதம்** எடுத்துக்காட்டாக நள்ளிரவில் செங்கதிரவன் உதித்தல். உலகில் உள்ள பொருள் இயல்பாக உள்ள நிலையைவிட மிக்கிருத்தல் **அதிசயம்**. எடுத்துக்காட்டாகச் சுண்டைக்காய் எலுமிச்சம்பழம் அளவு பருந்துக்காய்த்தல்.

437. இருடி ணிந்தெழுந் திட்டதோர் வல்வினைச்

சிறுகுடி விதுவித்தைப்

பொருளெ னக்களித் தருநர கத்திடை

விழப்புகு கின்றேனைத்

தெருளு மும்மதில் நொடவரை யிடிதரச்

சினப்பதத் தொடுசெந்தீ

அருளு மெய்ந்நெறி பொய்ந்நெறி நீக்கிய

அதிசயங் கண்டாமே.

க௦

(இ-ள்)

அறியாமையாகிய இருள் செறிந்ததும் கொடிய தீவினைகள் காரணமாக வந்ததுமான ஒரு சிறிய குயில் இந்த உடம்பு. இதனை, மதிக்கத் தக்கதாகக் கருதி மகிழ்ந்து, பொறுத்தற்கரிய துன்பம் தரும் நரகத்தில் விழுவதற்குப்

புகுகின்ற என்னைப் பகைவருடைய ஊர்கள் என்று அறியப்பட்ட மூன்று ஊர்களும் ஒரு நொடிப்பொழுதில் சிதையும் வண்ணம் சினக்குறிப்புடன் செந்நிறமான நெருப்பை அருளிய, உண்மை நெறியாகிய இறைவன் என் அழிவு நெறியைப் போக்கிய அதிசயத்தைப் பார்த்தோம்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

இருள் திணிந்து எழுந்திட்டது ஓர் வல்வினைச் சிறுகுடில் இது.

இருள் - இஃது ஆணவமலத்தின் பிணிப்பால் வரும் அறியாமை. இதுபற்றி முன்னம் 391-ம் திருப்பாடலில் “திணிந்தது ஓர் இருள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

வல்வினை - பிராரத்த சஞ்சித கன்மங்கள் நுகர்ந்தாலன்றி நீக்குதற்கு அரியவாகலின் “வல்வினை” என்றார்.

சிறுகுடில் - ஆன்மா, ஆணவமலப் பிணிப்பால் அணுஅளவாகக் குறுகியது. அந்த மலப்பிணிப்பு நீங்கில் இறைவனைப் போலவே யாண்டும். வியாபிக்கும் இயல்புள்ளது. அந்நிலையில் அது தங்க இயலாமல் ஆணவமலப் பிணிப்புள்ள நிலையில் மட்டும் தங்க இடம் தரும் பருவுடலாதலின் இதனைச் சிறுகுடில் என்றார்.

இது - இழிவுக் குறிப்பு.

இத்தைப் பொருள் எனக் களித்து:

இத்தை - இழிந்த இந்த உடம்பை.

பொருள் என - **பொருள்** - “விரும்பத் தக்கது எனக்கருதியும்” எனலுமாம்.

களித்து - மயங்கி எனலுமாம்.

அருநரகத்திடை வீழ்ப்புகுகின்றேனை -

அரு நரகம் - மீள்வதற்கு அரியதாகிய நரகம் எனலுமாம்.

புகுதல் - முன்னம் 14-ம் திருப்பாடலில் “புகுதல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தெருளும் மும்மதில் நொடிவரை இடிதர :

தெருளும் - “விண்வெளியில் தெரியும்” - என்றலுமாம். இதற்கு இவ்வாறன்றி, “உடல் வலியிலும் அறிவிலும் தெளிந்து இருந்தவர்கள்” என்ற உரைத்துத் திரிபுரவாணர்களும் அவர்கள் புரங்களில் வாழ்ந்த ஏனைய அசுரர்களும் முதலில் அவ்வாறே இருந்தனர். பின்னர் திருமால், புத்தராக வந்து அவர்களை நாத்திகப் பிரசாரத்தால் மாற்றிப் பௌத்த சமயத்தில் சேரும் வண்ணம் அறிவை மயக்கினான் என்று விளக்குவர் கவியரசு அவர்கள்.

இம்மும்மதில்களும் மும்மலங்களின் உருவகம். அவை ஆன்ம அறிவை மயக்கி இருவினகளைச் செய்வித்து மேலும் மேலும் பிறக்கச் செய்வன. இறைவன் அவற்றின் பந்தங்களை விலக்கி ஆன்மாவைச் சிவநெறியில் செலுத்துவன் எனலுமொக்கும். இது பற்றி முன்னம் திருத்தோனோக்கம் 9-ம் திருப்பாடலில் உரைத்தவை பார்க்க.

தெருளும் - அழிப்பதற்கும் உட்புகுதற்கும் இயலாத மும்மதில்கள் என்று பிறரால் தெளிவாக அறியப்பட்ட மும்மதில்கள் என உரைத்தலும் ஒன்று.

செந்தீ அருளும் - **செந்தீ** - செம்மை செய்யும் நெருப்பு, திரிபுரங்களின் தலைவர்களையும் அங்குப் பௌத்தர்களாக வாழ்ந்த அசுரர்களையும் மறக்கருணையால் ஒறுத்துச் செம்மைப்படுத்திய நெருப்பு எனலுமாம்.

அருள் - மறக்கருணை

மெய்ந்நெறி - மெய்ப் பொருளாகிய சிவபெருமானை எய்தும் வழி.

பொய்ந் நெறி - நிலையாமையாகிய உலகியலில் சுழன்று பிறவிக் கடலில்

எற்றுண்டு நரகம் செல்லும் வழி.

தொகுப்புரை:-

இறைவன், நமக்கு எய்ப்புண்ட காலத்தில் உதவுவதற்காக ஒதுக்கி வைக்கப்பட்ட நிதியும் செம்மணியின் ஒளியும் போன்றவன். எவராலும் நினைப்பதற்கரியவன்; அடியவர்களுக்கு எளியவன்; தன் பொன் போன்றதும், தீச்சுடர் போன்றதுமான சடைமுடியில் பிறைச் சந்திரனையும் பாம்பையும் அணிந்தவன்; நமக்கு அன்னை போன்றவன்; பேரூழி இரவில் கூத்தியற்றுபவன்; தவம் செய்து வீடு பெருமல் பிறப்பிறப்பில் உழன்று வீணாகிவந்த என்னை அடிமையாகக் கொண்டவன்; முத்து, நீலமணி, செம்மணி, வயிரம் முதலியவற்றின் முழுவதும் திரண்ட ஒளித்திறன் போன்றவன். எனக்கு நயன தீக்கை நல்கி, அதீகுக்கும ஐந்தெழுத்தை உபதேசம் செய்து, அசத்தியோ நிர்வாண தீக்கையின் நுட்பமான கிரியைகளை ஞானவதி தீக்கை வழியே நல்கி என் சஞ்சித கன்மங்களை எரித்தழித்து, மலமாசுகளை நீக்கியவன். நன் மலரினின்று வெளிவருவதும்; நம் கைகளாற் பற்ற முடியாததுமான நறுமணம் போன்று என் உயிரின்றும் வெளி வரும் உணர்வாயுள்ளவன்; திரிபுரவாணர்க்கு மறக்கருணைபுரிந்தவன்.

அவனைப் பணிந்து உய்யாமல் நான் இளம்பெண்களின் மையலிற் சிக்கி, நீதியாவனவற்றுள் ஒன்றைக் கூட நினையாமல் குடி கெடுகின்றேன். இழிந்த இவ்வுடலை மதித்து மீள்வதற்கு அரிய நரகில் விழ விரைகின்றேன்.

எனினும் அவன் என்னைத் தடுத்து, என் மலமாசுகளைக் களைந்து, அவை மீண்டும் பற்றாமல் தன் அடியவர்களாகிய சீவன் முத்தர்கள் கூட்டத்தில் கூட்டி இம்மையிலேயே முத்தி இன்பம் நுகரவும் இப்பிறப்பின் இறுதியில் வீடுபேறு எய்தவும் அருள் புரிந்த அதிசயத்தை பார்த்தோம்.

தலவிசேடம் :-

தில்லை - கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

27. புணர்ச்சிப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(அத்துவித இலக்கணம்)

முன் பதிகத்தில் இறைவன், தம்மைச் சீவன் முத்தர்கள் குழுவிற சேர்த்து இம்மையிலேயே வீட்டின்பம் நுகரச் செய்தான் என்று நம் அடிகள் அருளிச்செய்தார்கள். இப்பகுதியில் அடுத்துள்ள பரமுத்தி நிலையில் ஆன்மா இன்பம் நுகர்தல் கூறப்படுதலின், இதனை அதிசயப்பத்தின் பின் அமைத்தனர். இந்நிலையில் ஆன்மா, இறைவனுடன் கலந்து ஒன்றாகிவிடுவதில்லை. இறைவன் வேறு தான் வேறு என்று தனித்தனியே நிற்பதுமில்லை. ஆன்மா, இறைவனுடன் ஒன்றாகிவிட்டால் வீட்டின்பம் நுகர ஒரு பொருள் இல்லையென்று முடியும். ஆன்மா, நித்தியப் பொருள் என்ற கொள்கைக்கும் முரணாகும். ஆன்மா இறைவன் இருப்பையும் தன் இருப்பையும் தான் இன்பம் நுகர்தலையும் உணரின் தன்முனைப்பாகி ஆணவமலத்தின் செயலாக முடியும். ஆன்மா வீட்டின்பத்தை முழுமையாக நுகர இயலாத நிலை எய்தும். எடுத்துக்காட்டாகச் சுழுத்தி நிலையில், நாம் ஆழ்ந்த உறக்கத்தின் இன்பத்தை நுகர்கின்றோம். ஆனால் அவ்வாறு நுகர்தலை அறிவதில்லை. அறிந்தால் அது முழு இன்ப நுகர்ச்சி ஆகாது.

வீடுபேற்றில் ஆன்மா, தன்னுணர்வுடன் வீட்டின்பம் நுகர்தல் “ஆனந்தத்தழுந்தல்” என்றும், திரிபுடி இன்றி வீட்டின்பம் நுகர்தல் “ஆனந்தா தீதம்” என்றும் கூறுவர். இந்நூலின் திருச்சதகம் என்ற பகுதியில் 8,10 பதிகங்களின் கருத்துரைகளும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

இப்பரமுத்தி நிலையை, நம் ஞான சாத்திரங்கள் விளக்குவதை முன்னம் சிவபுராணம் 94-ல் “சிவனடிக்கீழ்” என்றதன் விளக்கத்தில் விரித்து உரைத்தவற்றால் அறிக.

புணர்ச்சிப் பத்தாகிய இப்பகுதி “ஆனந்தாதீத” நிலையாகும். இப்பகுதியின் கருத்து “அத்துவித இலக்கணம்” எனக்கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“ உணர்ச்சி தருமெய்ப் புணர்ச்சிப் பத்து
முத்தி யருளு மத்துவித இலக்கணம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“ ஆண்டகுரு வைப்பிரியா தனைந்துபணி
பிரிந்துமிகு மன்போ டின்பம்
பூண்டுகிடக் கப்பெறுவ தென்று கொலோ
வெனும்விருப்பம் புணர்ச்சிப் பத்தாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகள் ஞானசிரியனையும் உடனிருந்த அடியவர்களையும் பிரிந்து ஏங்கிய சமயம் இப்பகுதியை அருளிச் செய்தார்கள்.

பத்து ஆசிரிய விருத்தங்கள் கொண்ட இப்பகுதி இடையே சில அடிகள் சீர் குறைந்து வருதலின் இவற்றைப் பொதுவாக ஆசிரியவிருத்தம் என்றனர். இவ்விதம் சீர் குறைந்து வருதல் விருத்தத்தின் இயல்பாகும்.

ஆசிரியவிருத்தம்

திருச்சிற்றம்பலம்

438. சுடர்பொற் குன்றைத் தோளா
முத்தை வாளா தொழும்புகந்து
கடைபட் டேனை யாண்டுகொண்ட
கருண லயனைக் கருமால்பிரமன்
தடைபட் டின்னுஞ் சாரமாட்டாத்
தன்னைத் தந்த வென்றாரமுதைப்
புடைபட் டிருப்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

க

(இ-ள்)

ஓளி வீசுகின்ற பொன்மலையும் துளைக்கப்படாத முத்தும் போன்றவனாகிக் கடை நிலையினனாகிய என் தொண்டினைக் காரணமின்றி விரும்பி; என்னை அடிமையாகக் கொண்ட அருளுக்கு இருப்பிடமானவனும்; பெருமை மிகுந்த

திருமாலும் நான்முகனும் மலத்தடையால் இன்னும் எய்த இயலாதவனும் தன்னை எனக்குக் கொடுத்தவனும் எனக்கு அரிய அமுதம் போன்றவனுமாகிய சிவபெருமானே அணைந்து அவனுடன் பொருந்தி இருப்பது எந்த நாளிலோ.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை :- “சுடர் பொற்குன்றை; தன்னைத்தந்த தோளா முத்தைக் கடைப்பட்டேனைத் தொழும் புகந்து, வாளா ஆட்கொண்ட கருணாலயனை; கருமால் பிரமன், தடைபட்டு இன்னும் சாரமாட்டா என் ஆரமுரைப் புடைபட்டு புணர்ந்தே இருப்பது. என்று கொல்லோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சுடர் பொற்குன்றை - ஒருகாலேக் கொருகால் ஒளியை மிக வெளியாக்கும் தங்கமலை. இப்பொருள் தோன்றுதற் பொருட்டு “சுடர்ப்பொற்குன்று” என்று வேற்றுமைத்தொகைபடக் கூறுது வினைத்தொகைபட அருளிச் செய்தார். அதனானே ஏனைய மூன்று அடிகளிலும் பகர ஒற்றுக்களைத் தொகுத்துக் கூறியருளினார். பொற்குன்று முதலியன பலவும் ஒரு பொருள் மேல் வந்த பெயர்கள்.

பொன் - முன்னம் 303-ம் திருப்பாட்டில் கவியரசு அவர்கள் குறிப்புக்கள் காண்க.

சுரங்கத்தினின்றும் வெட்டி எடுக்கப்பட்ட பொன்னைப் போன்று கலப்புடையதன்று. உருக்கித் தூய்மை செய்ய வேண்டிய தேவையுமற்றது. இயல்பாகவே ஒளிர்வது.

குன்று - பேரளவில் கிடைப்பது. அளக்கலாத அளவும், அசைக்கலாகாத நிலையும் கொண்ட மலை, எவராலும் அளவிட இயலாத பேரருளும், விகார மற்று என்றும் ஒரு தன்மைத்தாய நிலையுமுள்ள சிவபெருமானுக்கு உவமையாயிற்று.

தன்னைத் தந்த தோளா முத்து -

தன்னைத் தந்த - தான் ஆண்டானாக நின்று என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட இறைவன் வீடு பேருகிய தன்னையே எனக்குத் தந்து

விட்டான் என்றவாறு. முன்னரும் 398-ம் பாடலில் “தந்துன்றன்னைக் கொண்டதென்றன்னை” என்றது நினைக.

தோனா முத்தை - கருவிகளால் தொனையிடப்படாத முத்து, அதன்கண் இயற்கை நீரோட்டமும் தண்மையும் நிறைந்திருக்கும். அது போன்று இறைவன் பிறவி வெப்பம் போக்கும் மணியாகத் திகழ்கின்றான் என்றவாறு. **முத்து** - முன்னம் “போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முத்தா” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

கடைபட்டேனைத் தொழும்பு உகந்து

கடைபட்டேனை - ஆன்ம கோடிகளின் வரிசையில் பக்குவம் நோக்கில் கடைசியாக உள்ள என்னை “யாவார்க்கும் கீழாம் அடியேனை” (திருவெண்பா-8) என்பர் பின்னரும். **தொழும்பு** - அடிமைத் தொண்டு.

வானா ஆட் கொண்ட கருணாலயன் - **வானா** - என்னிடமிருந்து எப்பயனும் கருதாமல் - எனலுமாம். **கருணாலயன்** - கருணையில் லயித்து இருப்பவன் பேரருளுடையவன். **கருணை** - பிறர் துன்பங்கண்டு இரங்கி அதனை நீக்க முயற்சி செய்தல். என்னை ஆண்டு கொண்டதே அவன் கருணாலயன் என்பதற்கு அடையாளம் என்றவாறு.

கருமால் பீரமன் தடைபட்டு இன்னும் சாரமாட்டா : **கருமால்** - பெருமை மிக்க திருமால். **கருமை** - பெருமை என்பது தமிழ் லெக்ஸிகன் தரும் விளக்கம். மிகப் பெரியவர்கள் முயன்றும் எய்த இயலாமல் தடைபட்டு நிற்க. மிகச்சிறிய யான் வாளாதிருந்தும் தேடிவந்த எளிமை குறித்தவாறு.

கருமால் - கரு நிறமுள்ள திருமால் என்றுரைக்கின் ஈண்டுப் பொருட் சிறப்பின்றி நின்றல் காண்க.

தடை - மலபந்தம்.

ஆர் அமுது - அருமையான அமுது. நிறைந்த அமுது எனலுமாம்.

புடைபட்டுப் புணர்ந்தே இருப்பது - **புடைபட்டு** அண்மையில் நின்றல். அஃதாவது சீவன்முத்த நிலையில் நிம்மல துரியாதீதத்தில் நின்றல். இதனை “ஆனந்த பரவசம்” என்பர். திருச்சதகம் 9-ம் பதிகத்தின் கருத்துரை

விளக்கம் பார்க்க. இந்நிலையில் நிற்கும் ஆன்மா ஓரொரு கால் கீழிறங்கி நின்மல சாக்கிர நிலை எய்தும். அப்பொழுது வாசனாமலம் பற்றி உலகியலில் தள்ளிவிடும். பின்னர் அம்மல வாசனையே முழுவளர்ச்சி பெற்றுச் சாதகனைப் பிறப்பிறப்பில் தள்ளி விடும். அதனின்றும் உய்யும் பொருட்டே அடியார் வேடமும் திருக்கோயிலும் சிவபெருமானாகவே கருதி வழிபட்டுச் சீவன் முத்தர் கூட்டத்தில் இருக்கும் வண்ணம் சிவஞானபோதம் 12-ம் சூத்திரம் விதிக்கின்றது.

புணர்ந்தே - இது பரமுத்தியில் சுத்தாத்துவித நிலையில் இன்பம் துய்த்தல். இவர்கள் எஞ்ஞான்றும் அந்நிலையினின்றும் கீழ்வருவதில்லை. திருச்சதகம் பத்தாம் பதிகக் கருத்தான **ஆனந்தாதீதம்** விளக்கம் பார்க்க.

இஃதே பதிகக் கருத்தான “**அத்துவித இலக்கணமாகும்**” இப்பகுதியில் வரும் ஏனைய திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே பதிகக் கருத்து உரைத்துக் கொள்க.

439. ஆற்ற கில்லே னடியே னரசே
அவனி தலத்தைம் புலனாய்
சேற்றி லழுந்தாச் சிந்தை செய்து
சிவனெம் பெருமா னென்றேத்தி
ஊற்று மணற்போ னெக்குநெக் குள்ளே
உருகி யோல மிட்டுப்
போற்றி நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

உ

(இ-ள்)

அடியவன் இந்நிலவுலகிலேயே ஐம்புலன்களாகிய சேற்றில் அழுந்திப் பொறுக்க மாட்டாதுள்ளேன். துளைக்கப்படாத செம்மணி போன்ற என் இறைவனைக் கூடி அவனையே தியானம் செய்து, மன்னவனே! சிவபரஞ்சுடரே! எம்பெருமானே! என்று துதித்து; மணற்கேணி போன்று மனத்துள்ளே மிக நெகிழ்ந்து, முறையிட்டு வணங்கி நிற்பது எந்நாளோ?

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; அடியேன் அவனி தலத்து ஐம்புலனாய சேற்றில் அழுத்தி, ஆற்றகில்லேன்; என்பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே; சிந்தை செய்து அரசே! சிவன்! எம்பெருமான்! என்று ஏத்தி ஊற்று மணல்போல், நெக்கு நெக்கு உள்ளே உருகி ஒலமிட்டுப் போற்றி நிற்பது என்று கொல்லோ? - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அவனிதலத்து - அவனி - காக்கப்படுவது. நாமிருக்கும் இவ்வுலகம் காவலில்லா விடில் அழியும், ஆதலின் இஃது **அவனி** எனப்பட்டது. காக்கும் இறைவன் ஒருவன் உளன் என்ற நிச்சயம் குறித்தவாறு.

அவனம் - காக்கப்படுவது (வடசொல்)

சேற்றில் அழுந்தா - சேறு - வீழ்ந்தாரை விழுங்கலன்றி உமிழ்தல் செய்யா இயல்பினது.

அழுந்தா - அழுந்தாமல்

தாமரையானது சேற்றுள் தோன்றினும் அதனுடன் சேராதவாறு என் சிந்தையும் ஐம்புலச் சேற்றில் அழுந்தினும் அதனால் மாசடையாமல் காத்தருள்க என்றவாறு. ஈண்டுச் சிந்தையைத் தாமரையாக உருவகம் செய்தார். அதற்கேற்பச் செங்கதிரோனைக் காணாத பொழுது குவிந்தும் கண்டபொழுது மலர்ந்தும் வரும் தாமரை போல என் சிந்தையும் உன்னைக் கண்டு மகிழ்வது என்றோ என்றார் என்க.

ஈண்டு முன்னம் 383-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட சிவானந்த லகரி 24-ம் பாடல் நினைக.

ஆற்றகில்லேன் - இஃது இறந்த காலமறைவினை. எனவே அடியவன் மண்ணுலகில் உன்னைப் பிரிந்து நின்று ஆற்ற மாட்டாதவன் ஆயினேன் என்பது பொருளாயிற்று. ஆதலின் “என்னை அவ்வண்ணம் நில்லாவாறு நின்கண் வருவித்த நின் அருளுக்கு என்ன கைம்மாறு செய்ய வல்லேன்” என்று உருகி ஒலமிட்டுப் போற்றுதலை விரும்புவன் என்றவாறு.

அரசே! நியதிக்கு மாறுகத் தகுதியற்ற எனக்கு நீ அருளினும் “அவ்வாறு ஏன் முறைதவறி நடந்தாய்?” என்று உசாவ உனக்கு மேல் மற்றொரு

தலைவனிலன்; ஆதலின் நீ எனக்கு எவ்வாறும் அருளலாம் என்றவாறு.

ஊற்று மணல் போல் - மணற்கேணியில் உள்ள மணல் செறிந்து நில்லாமல் நெக்குவிட்டுக் குழைதல் கண்கூடு.

உள்ளே - நெஞ்சின் கண்

440. நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ
நீண்ட நெருப்பை விருப்பிலேனை
ஆண்டு கொண்ட என்ன ரமுதை
அள்ளு றுள்ளத் தடியார்முன்
வேண்டுந் தனையும் வாய்விட் டலறி
விரையார் மலர்தூவிப்
பூண்டு கிடப்ப தென்கொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

ந

(இ-ள்)

திருமாலும் நான்முகனும் திகைக்கும் வண்ணம் ஓங்கி நின்ற அழற்பிழம் பானவனை தன்னை விரும்பாத என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட என் நிறைந்த அமுதினை; மிகவும் கசிகின்ற நெஞ்சினராகிய தொண்டர்கள் முன்னிலையில் என் கருத்து நிறைவேறும் வரையில் வாய்திறந்து அரற்றி மண மலர்களால் அருச்சித்து துளைக்கப்படாத என் செம்மணியை அணைந்து கலந்து கிடப்பது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியை - “என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே பூண்டு கிடப்பது என்று கொல்லோ” - என மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

நீண்ட மாலும் அயனும் வெருவ :

நீண்டமால் - மாவலி மாமன்னர்பால் வாமனனாகச் சென்று பின்னர் மூவுலகும் ஈரடியால் அளந்த திரிவிக்கிரமனாக நீண்டயர்ந்த திருமாலும்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“நீடு வாழ்ப்பதி யுடைய ரோவயன்
நெடிய மாலுக்கும் நெடியரோ
பாடு வாரையு முடையு ரோதமைப்
பற்றி னூர்கட்கு நல்லரோ
காடு தான்அரங் காக வேகைக
ளெட்டி னேடில யம்பட
ஆடு வாரெனப் படுவ ரோநமக்
கடிக ளாகிய வடிகளே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-33-3)

“அறனன்று மாதவ னென்ப துலகெந்தை
தாள்காண னாணுக் கொள.”

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 2)

*என்பன காண்க.

நீண்ட நெருப்பை - நெருப்பின் இயல்பு மேல் நோக்கி நீள்வதே
இந்நெருப்பு அயனுக்கு மேல் நோக்கியும் திருமாலுக்கு கீழ் நோக்கியும்
நீண்டது என்றவாறு.

அயன் - பிறவாதவன்.

வீருப்பிலேனை ஆண்டு கொண்ட - விரும்பித் தேடிய திருமாலும்
அயனும் காணாவண்ணம் ஒளித்து விரும்பாத என்னைத் தானே தேடி வந்து
ஆட்கொண்டான் என்றவாறுமாம்.

அள்ளுறத்தன் அடியார் - இறைவனை நினைந்து நினைந்து தங்கள்
உள்ளம் கசிந்து கொண்டே இருக்கும் அடியவர்கள்.

* கயந்தரு நறும்புனல் கையிற் ரீண்டலும்
பயந்த வர்களுமிகழ் குறளன் பார்த்திததிர்
வியந்தவர் வெருக்கொள விசும்பி னோங்கினான்
உயர்ந்தவர்க் குதவிய வுதவி யொப்பவே

(கம்பராமாயணம் - பாலகாண்டம் வேள்விப்படலம் 34)

வேண்டுந்தனையும் வாய்விட்டு அலறி - போதுமான அளவு வாய்விட்டு அலறி எனலுமாம்.

விரையார் மலர்தரவி - நறுமணமுள்ள மலர்களே சிவவழிபாட்டுக்குச் சிறந்தன என்றவாறு.

என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே - பூண்டுகிடப்பது -*

* விரிஞ்சன் நெடுநாள் வாழ்க வேறுள்ள

தலைநான்கும் விமல நின்னல்

அரிஞ்சுலிழா மற்காக்கப் படுகவவன்

அன்றோலில் வவனி மீதே

தெரிஞ்செளிமை யென்றலைமேற் றிட்டினவ

னெளியர்துயர் தீர்க்குந் தொண்டே

புரிஞ்சுதிரி நின்கடைக்கண் தானேவந்

தெனைநன்கு புரக்கு மாலோ

(சிவானந்தலகரி 15)

கண்குளிர வென்று கொலோ காண்பதயன்

ஆதிதுதி கரைய வெல்க

எண்குணவென் றிருடியர்கள்

வாழ்த்தநந்தி பிருங்கி முதலியவ ராடத்

திண்விடைமேல் மணிமிடறுங் கண்முன்று

முமைவாமச் சேர்வுஞ் செங்கை

யுண்மமுவு மானுமுடை நினதுதிருக்

கோலமன முருகு மாறே.

(ஊ-24)

எந்நாளி் வெய்துவதோ கிரிசநின

தெழில்கண்டுன் னிணையார் பாதப்

பொன்னான மலர்பிடித்தேன் புன்றலைகண்

னெடுமார்பிற் பொருந்த வைத்து

மன்னரு மணமுகர்ந்த மலரவன்மாற்

கரியபெரு மகிழ்ச்சி கூர்ந்து

தன்னேரில் பேரின்ப சாகரத்தில்

முழுகுவதித் தமிய னேற்கே.

(ஊ-26)

கலியரசு அவர்கள் தமிழாக்கம்)

441. அல்லிக் கமலத் தயனு மாலும்
 அல்லா தவரு மமரர்கோனும்
 சொல்லிப் பரவு நாமத் தானைச்
 சொல்லும் பொருளு மிறந்த சுடரை
 நெல்லிக் கனியைத் தேனைப் பாலை
 நிறையின் னமுதை அமுதின் சுவையைப்
 புல்லிப் புணர்வ தென்றுகொல் லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

சு

(இ-ள்)

அகவிதழ்களுள்ள தாமரை மலரில் அமர்ந்திருக்கும் நான்முகனும், திருமாலும் ஏனைய தேவர்களும்; தேவேந்திரனும் சொல்லித் துதிக்கும் திருப் பெயரினனும்; சொல் உலகமும் பொருள் உலகமும் கடந்த ஒளிமயமானவனும்; நெல்லிக்கனியையும் தேனையும் பாலையும் நிறைந்த இனிய அமிழ்தின் சுவையினையும் போன்றவனும்; துளைக்கப்படாத செம்மணியுமான என் இறைவனைத் தழுவிச் சேர்ந்து கலப்பது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; - முதலடியில் உள்ளனவற்றைக் “கமலத்து அல்லி அயனும்; அமரர் கோனும் அல்லாதவரும்” என மாற்றிக் கொள்க. ஈற்றடியில் உள்ளனவற்றை” என்பொல்லா மணியைப் புல்லிப் புணர்ந்தே புணர்வது என்று கொல்லோ - என மாற்றிக் கொள்க. பின்னர்ப் பொருள் காண்க.

கமலத்து அல்லி அயன் - எல்லா மலர்களிலுமுள்ள அகவிதழ் “அல்லி” என்றும், புறவிதழ் “புல்லி” என்றும் வழங்கப்படும்.

கமலத்து அயன் - யு - சுமன : என்பது வடமொழி. ஒவ்வொரு பூவிலும் ஒவ்வொரு வகைத் தேவர் இருப்பார்; ஆதலின் தேவர்கள் “சுமனர்” எனப் பெறுவர் ஏனைய மக்கள் வெறும் இருக்கையில் இருக்கச் செல்வர் மலர்தூவிய அணியில் அமர்வர். இஃது, அவர்கள் உயர்வு காட்டும், நான்முகன் மலரையே இருக்கையாகக் கொள்ளலின், அவனது பெருஞ்சிறப்பு விளங்கும். அதனிலும் தாமரை மலரில் இருப்பவன்; அத்தாமரை மலரிலும் அதன் அகவிதழ்ப் பகுதியில் இருப்பவன் என்னும் பெருஞ்சிறப்புக் குறிக்க “அல்லிக் கமலத்து அயன்” என்றார்.

மாலும் - நான்முகனுக்கு மலரிருக்கை கூறியதால் ஈண்டு, மாலுக்கு அரவணைத் துயிலும் மால் என்று வருவித்துரைக்க. அரவணை மென்மையும் தண்மையும் உள்ள தென்பதும், புலமையிற் சிறந்த ஆதிசேடனாலாயது என்பதும் கருத்திற்கொள்க.

அல்லா தாரும் - அயனும் திருமாலும் அல்லாத ஏனைய தேவர்களாகிய பதினெண் கணத்தவர். இவர்கள் பற்றி முன்னர் சிவபுராணம் 26-ல் “கணங்களாய்” என்ற தன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

சொல்லிப் பரவும் நாமத்தான் - சொல்லிப் பரவுதல் சங்கற்பம் செய்து கொண்டு வழிபடுதல். எனக்கு இன்னதை அருளின் இன்னதைச் செய்வேன் என்று வழிபடுதல். எனக்கு இன்னவற்றை அருளினாய். அவற்றால் யான் இன்ன பயன்களை நுகர்கின்றேன் என்று கூறித் துதித்தலுமாம்.

முன்னம் 20-ம் திருப்பாட்டில் “வானவர்கள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க. மேலும்;

“வண்டுளருந் தண்டுழாய் மாயோ னிறுமாப்பும்
புண்டரிகப் போதுறையும் புத்தே னிறுமாப்பும்
அண்டர்தொழ வாழுன் னிறுமாப்பு மாலாலம்
உண்டவனைப் பூசித்த பேறென் றுணர்ந்திலையால்”

(திருவிளையாடற்புராணம்

வேள்ளையனை சாபந்தீர்த்த படலம் 14)

என்றதும் காண்க.

சொல்லும் பொருளும் இறந்த கடரை :

சொல் - வன்னம், மந்திரம், பதம் என்பவற்றாலான சொற்பிரபஞ்சம்.

பொருள் - தத்துவம், புவனம், கலை என்பவற்றாலான பொருட்பிரபஞ்சம்.

இறந்த - கடந்து நின்ற, பிரகிருதி மாயை, அசுத்தமாயை, சுத்தமாயை, சுத்தமாயையிலுள்ள விந்து, நாதம் முதலிய தத்துவங்களை எல்லாம் கடந்து நிற்கும் தத்துவாதீதனுன சிவபெருமான். ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அல்லி மலர்மே லயனு மரவி னணையானுஞ்
சொல்லிப் பரவித் தொடர வொண்ணாச் சோதியூர்
கொல்லை வேடர் கூடி நின்று கும்பிட
முல்லை யயலே முறுவல் செய்யு முதுகுன்றே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-64-9)

என்றது காண்க

சொல்லும் அதனால் உணர்த்தப்படும் பொருளும் சடமேயாகலின் சித்தாகிய இறைவன் அவற்றுள் அகப்படான். ஆகலின், சொல்லும் பொருளும் இறந்த கடர் என்றார்.

நெல்லிக்கனியைத் தேனைப் பாலை:

நெல்லிக்கனி — இது மலையுச்சியில் விளைந்தும் சமவெளிக்கு வந்து மக்களுக்கு உணவாதல் போன்று இறைவனும் தன் உயர் நிலையினின்றும் இறங்கி அடியவர்பால் தானே வலிய வந்து அவர்களுக்குத் தன்னையே தருவான் என்றவாறு. ஓளவையம்மை உண்ட நெல்லிக்கனி போல அடியவர்களுக்கு மரணத்தை நீக்கி அமுதாவன் என்க. அங்கையில் நெல்லிக்கனியுள் உள்ளவை எல்லாம் புலனாதல் போல இறைவனும் தன்னுள் அடங்கிய எல்லாவற்றையும் தன் அடியவர்களுக்குக் காட்டுவன் என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கங்கை தங்கிய சடையுடைக் கரும்பே
கட்டி யேபலர்க் குங்களை கண்ணே
அங்கை நெல்லியின் பழத்திடை யமுதே
அத்தா! என்னிடர் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
சங்கு மிப்பியுஞ் சலஞ்சல முரல
வயிர முத்தொடு பொன்மணி வரன்றி
ஒங்கு மாகட லோதம்வந் துலவும்
ஒற்றி யூரெனு மூருறை வானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-54-3)

என்பது காண்க.

தேன் - இது வண்டால் பெறப்படுவது; நின்னைப் புல்லிப்புணர்வதும் என் முயற்சியாலன்றி நின் பேரருளால் பெறப்படுவது; தேன்பற்றி முன்னம் நூற் சிறப்பில் “திருவாசகம் என்னும் தேன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

பால் - அப்பொழுது கறந்து உடனே காய்ச்சிய ஆவின் பால்.

புல்லிப்புணர்வது - அப்பணைந்த உப்புப் போல அவனாகியே நிற்கும் சுத்தாத்துவித நிலை பெறுவது.

ஈண்டு;

“இரும்பைக்காந் தம்வலித்தாற் போலியைந்தங் குயிரை
யெரியிரும்பை செய்வதுபோ லிவனைத்தா னாக்கி
யரும்பித்தீ யிந்தனத்தை யழிப்பதுபோன் மலத்தை
யறுத்தமல னைப்பனைந்த வுப்பேபோ லனைந்து
விரும்பிப்பொன் னினைக் குளிகை யொளிப்பதுபோ லடக்கி
மேளித்துத் தானெல்லாம் வேதிப்பா னாகி
கரும்பைத்தே னைப்பாலைக் கனியமுதைக் கண்டைக்
கட்டியையொத் திருப்பனைந்த முத்தியினிற் கலந்தே”
(சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம் சூ.11, அ.2, செ.12)

என்றது காண்க.*

யாழ்ப்பாணம் - நல்லூர் - சிவத்திரு ஆறுமுக நாவலர் அவர்கள் மரணப்படுக்கையில் படுத்திருந்தார்கள். அவர்கள் விருப்பப்படி திருவாசகம் ஓதப்பட்டது. ஓதிய அன்பர் “அல்லிக்கமலத்து” என்று தொடங்கும் இத்திருவாசகப்பாடலை மிக உருக்கமாகப் பாடினார். பாடல் முடிந்தவுடன் நாவலர் பெருமானின் நல்லுயிர் அவர் பருவுடலைப் பிரிந்து அம்பலவாணனின் தூக்கிய திருவடிக் கீழ்மர்ந்தது என்பர்.

* “Most Sweet, most kind . . . most precious, most lovely, most beautiful - Thou art sweeter than honey, whiter than milk or snow more delightful than nectar”

- Anselm

442. திகழத் திகழு மடியு முடியுங்
 காண்பான் கீழ்மேல் அயனுமாலும்
 அகழப் பறந்துங் காண மாட்டா
 அம்மா னிம்மா நிலமுழுவதும்
 நிகழப் பணிகொண் டென்னை யாட்கொண்
 டாவா வென்ற நீர்மையெல்லாம்
 புகழப் பெறுவ தென்றுகொல் லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

௫

(இ-ள்)

பிற பொருள்கள் அனைத்தும் ஒளிமயமாகத் தோன்றுமாறு விளங்குகின்ற திருவடிகளையும் முடியையும் காணும் பொருட்டுக் கீழும் மேலுமாகத் திருமாலும் நான்முகனும் மண்ணை அகழ்ந்தும் விண்ணிற் பறந்தும் காண முடியாத அந்தப் பெரியோன்; இந்தப் பெரிய உலக முழுவதும் “என்னைப் பணி கொண்டான்” என்னும் சொல் விளங்க “அந்தோ” “வருக” என்று இரங்கி என் தொண்டினை ஏற்ற இயல்பை எல்லாம் என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்து புகழப் பெறுவது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - திகழத் திகழும் அடியும் முடியும் காண்பான் மாலும் அயனும் கீழ் மேல் அகழப் பறந்தும் காண மாட்டா அம்மான் இம் மாநிலமுமுதும் என்னைப் பணிகொண்ட (சொல்) திகழ “ஆ!” “வா!” என்று என்னை ஆட்கொண்ட நீர்மையெல்லாம் என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே புகழப் பெறுவது என்று கொல்லோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

திகழத் திகழும் - மிக விளங்குகின்ற அடியார்கள் விளங்கும் வண்ணம் அவர்கள் அகத்தும் புறத்தும் விளங்குகின்ற - எனலுமாம்.

கீழ்மேல் மாலும் அயலும் - அடியும் முடியும் என்று கூறியதால் அயனும் மாலும் என்பதனை மாலும் அயனும் என்று மாற்றிக் கொள்க.

இதற்கு இவ்வாற்றிக் கீழும் மேலுமாக நாடிக் காணமாட்டாத திருமாலும் அயலும் அம்முறைமாறித் திருமால் மேலே விண்பறந்து தேடியும் நான்முகன்

கீழே மண்ணகழ்ந்து தேடியும் காண மாட்டார் என்றுரைத்து. இஃதும் கவியுலகுக்கோர் விருந்தாம் என்றுரைத்தார் முன்னுரையாளர்களில் ஒருவர். பின்னர் உரை எழுதிய மற்றொருவர் “மாறித் தேடியதாக வரலாறின்மையாலும், பன்றி வானத்திலும் அன்னம் கீழும் தேடமாட்டா ஆகலானும், தத்தம் நிலைக்கேற்பத் தேடியே அறியாத அவர்களை நிலை மாறித் தேடினாராக என்பது மயக்க உணர்வே ஆக வானும் மரபு பிறழ்ந்த கவிதை விருந்து கருத்துக் கொவ்வாதது என்றும் மறுத்து ஒதுக்கினார்.

அகழ - இதனை “அகழ்ந்து” என்றுதிரித்து சிறப்பும்மை விரித்து “அகழ்ந்தும்” எனக் கொள்க.

அம்மான் - அம்மகான் என்றவாறு.

இம்மா நிலம் முழுதும் நிகழப்பணி கொண்ட - என்னை என்னும் சொல்லெச்சம் வருவித்து “இம்மாநிலம்முழுதும்” என்னைப் பணி கொண்ட என்க.

இதன் பின் “சொல்” என்னும் சொல்லெச்சம் வருவித்து “என்னைப் பணி கொண்ட சொல்” என்றுரைத்துக் கொள்.

நிகழ - அறியும் படி எனலுமாம்.

ஆவா என்ற நீர்மை -

ஆவா - ஆ - இரக்கம் குறித்து நின்ற சொல்

வா - நீ என்பால் வருவாயாக என்ற அருளிப்பாடு

இவற்றை ஒரே சொல்லாகக் கொண்டு ஆவா - இரக்கம் குறித்த இடைச்சொல் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

என்னை ஆவா என்ற ஆட் கொண்ட நீர்மை - என்பால் இரக்கம் கொண்டு அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட சீலம் என்பது அவர்கள் உரைக்குறிப்பு.

நீர்மை - சீலம், இயல்பான அருட்குணம்

புகழ்ப் பெறுவது - திருமுன்பு புகழ்வதாகிய நற்பேறு பெறுவது.

443. பரிந்து வந்து பரமானந்தம்
 பண்டே அடியேற் கருள்செய்யப்
 பிரிந்து போந்து பெருமா நிலத்தில்
 அருமா லுற்றே னென்றென்று
 சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய வுண்ணீர்
 உரோமஞ் சிலிர்ப்ப வுகந்தன்பாய்ப்
 புரிந்து நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

கா

(இ-ள்)

இரக்கங் கொண்டு என்பால் நீயே வலிய வந்து குதிரை வாங்க வந்த அன்று அடியவனுக்கு மேலான இன்பத்தை அருளிச் செய்யவும், உன்னைப் பிரிந்து விலகிப் பெரிய மண்ணுலகின்கண் அரிய மயக்கத்தை அடைந்தேன் என்று பன்முறையும் கண்ணீர் பொழியும் விழிகள் கண்ணீரைப் பொழிந்து கொண்டே இருக்க உள்ளன்பினால் மயிர் சிலிர்க்க; துளைக்கப்படாத என் செம்மணியைக் கலந்து இடைவிடாது நிற்பது எந்நாளோ.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் - “பரமானந்தம்” - என்பதை “அருள் செய்ய” என்பதன் முன் வைக்க. ‘செய்ய’ என்பதில் சிறப்பும்மை விரிக்க. ‘உண்ணீர்’ என்பதன் உருபு விரித்து உண்ணீரால் என்று அமைத்துக் கொள்க. ‘புரிந்து’ என்பதை “புணர்ந்தே” என்பதன் பின் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பரிந்து வந்து பண்டே அடியேற்குப் பரமானந்தம் அருள் செய்ய—

பரிந்து - மேலேத்தவத்தால் மானிடப் பிறவி எய்தி அதில் ஊனமில் உடலுறுப்புக்களுடன் தவஞ்செய் சாதியில் தோன்றிப் பலகலேகளைக் கற்றிருந்தும் தவம் செய்து வீடு பேறடையாமல் உலகியலில் சிக்கி உழல்கின்றானே என்று என்பால் இரக்கம் கொண்டு.

வந்து - நீயே என்னைத் தேடி என்னிடம் வலிய வந்து. நம் அடிகளின் சரிதம் பற்றிய குறிப்பு.

பண்டே - குதிரை வாங்க வந்த அக்காலத்திலேயே. இதற்கு இவ்வாறன்றி “நான் மகா கேவலநிலையில் அழுந்திக் கிடந்த அக்காலத்திலேயே - என்று

உரை செய்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மகாகேவல நிலை என்பது ஈண்டு அநாதி கேவலநிலை குறித்தது. அது உயிர் படைப்புக்கு வருமுன் இருந்த நிலை. அப்பொழுது இறைவன் உயிருக்குத் தருவது புரியட்டக உடல் மட்டுமே. அந்நிலையில் உயிருக்கு பண்டை வினைகளோ விளைபுரிதலோ வினைப்பயன் நுகர்ச்சியோ இல்லை. புரியட்டக உடல் மட்டும் கொடுப்பது பரமானந்தம் அருளிச் செய்வது ஆகாது. ஆதலின் இவ்வுரையின் பொருத்தம் ஆய்வுக்குரியது.

பரமானந்தம் அருள் செய்ய - செய்யவும் - இறைவன் ஞானசிரியன் வடிவில் வந்து அடிமை கொண்டு உபதேசம் செய்ததனையே “பரமானந்தம் அருள் செய்யவும்” என்கின்றார். இஃதும் நம் அடிகளின் சரிதம் பற்றிய குறிப்பாகும்.

உன்னைப் பிரிந்து போந்து - திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளையும் ஏனைய அடியவர்களையும் ஞானசிரியன் பிரிந்து சென்ற நிலை. இஃதும் நம் அடிகள் சரித நிகழ்ச்சி பற்றிய குறிப்பு.

பெருமா நிலத்தில் அருமால் உற்றேன் - இப்புலகம் ஆறுகோடி மாயா சத்திகள் வேறுவேறு தம் தொழில் தொடங்கும் விரிந்த இடமாதலின் இதற்குப் “பெரு” “மா” என்ற இரண்டு அடை மொழிகள் புணர்த்தார். ஒரு பொருள் பன்மொழி என்றுரைத்தாரும் உளர்.

அருமால் உற்றேன் - நீக்குதற்கரிய மயக்கத்தை எய்தினேன். “திருமலைப் போன்று உன் திருவடியை அறியாது நின்றேன்” - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கண்ட உரை. ஈண்டு, முன்னம் 115-ம் திருப்பாடலில் “அஞ்சு” என்பதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

என்று என்று - அடுக்கு பல முறை என்ற பொருள் குறித்து நின்றது.

சொரிந்த கண்ணீர் சொரிய உண்ணீர் - சொரிந்த கண்ணீரால் உடம்பினுள் இருக்கும் நீரெல்லாம் பொழிந்தவாறே நிற்க. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 81-ல் “கண்களி கூர நுண்துளி அரும்ப” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 71 பார்க்க.

புரிந்து நிற்பது - இடைவிடாது நின்றல். இவ்வித உடல் நிகழ்ச்சிகளாகிய கண்ணீர் சொரிதல் உரோமம் சிவிர்த்தல், புரிந்து நின்றல் என்பன மெய்ப்பாடுகள் எனப்படும்.

இவை உண்மைச் சிவனடியார்களின் அகத்திலக்கணங்களாம். அவை பற்றி முன்னம் போற்றி திருவகவல் 61-ல் “உடல்கம்பித்து” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

புரிந்து - பணி செய்து என்றலுமாம்.

444. நினையப் பிறருக் கரிய நெருப்பை
நீரைக் காலை நிலனைவிசும்பைத்
தனையொப்பாரை யில்லாத் தனியை
நோக்கித் தழைத்துத் தழுத்தகண்டம்
கனையக் கண்ணீ ரருவி பாயக்
கையுங் கூப்பிக் கடிமலராற்
புனையப் பெறுவ தென்றுகொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

எ

(இ-ள்)

தொண்டரல்லாத பிறருக்கு நினைப்பதற்கு அருமையானவனும் பஞ்ச பூதங்களாக உள்ளவனும்; தனக்குச் சமமானவரில்லாத தனிப்பெரும் பொருளுமான என் துளைக்கப்படாத செம்மணியை; எதிர்பார்த்துக் கலந்து உடல் பூரித்துக் குரல் தழுதழுத்துப் பேச்சுக் குழற விழிகளினின்றும் கண்ணீர் அருவியாகப் பாயக் கைகளைக் குவித்து நறுமணமுள்ள பூக்களைச் சாத்தும் பேறு பெறுவது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “பிறருக்கு நினைய அரிய நெருப்பை நீரைக் காலை நிலனை விசும்பைத் தனை ஒப்பாரை இல்லாத் தனியை; என் பொல்லா மணியை நோக்கிப் புணர்ந்து, தழைத்துத் தழுத்த கண்டம் கனையக் கண்ணீர் அருவி பாயக் கையும் கூப்பிக் கடிமலராற் புனையப் பெறுவது என்று கொல்லோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

நினைய அரிய நெருப்பை - நினைவதற்கே அரிய என்றதால் காண்பதற்கும் தீண்டிக் கூடுவதற்கும் இயலாத நிலை கூறாமலே அமையும்.

நினைய அரிய - என்பதனை நீர் கால் நிலன் விசம்பு என்ற நான்கு புதங்களுக்கும் தனித்தனியே புணர்க்க. செய்யுளாதலின் ஐம்புதங்களும் வரிசைமாறி வந்தன. அவற்றைத் “தனி” என்று இறைவனைக் குறிக்கும் சொல்லுக்கு அடைகளாகப் புணர்க்க.

தனி - தனக்குவமை இல்லாதவன் ஆதலின் “தனி” என்றார். “ஏகசிவம்” என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். தனியனாயினும் ஐம்புதங்களிலும் அஃது அஃதாகக் கலந்துள்ளான். அவனுடைய அட்ட மூர்த்தங்களில் பஞ்சபுதங்களும் அடங்கல் நினைக.

நோக்கி - இன்றியமையாதவனாகக் கொண்டு எனலுமாம்.

தழைத்துத் தழுத்த கண்டம் -

தழைத்து - உடல் பூரித்து. இது கிடைத்தற்கரிய பேருதலின் மகிழ்ச்சியால் உடல் பூரித்தவாறு. உடல் புளகித்து எனலுமாம்.

தழுத்த கண்டம் கனைய - குரல் தழுதழுத்தலால் பேச்சுக்குழறிற்று.

தழுத்து - தழுதழுத்து

கண்ணீர் அருவிபாய - உவகையால் ஊற்றெடுத்த ஆனந்தக் கண்ணீர் வெள்ளமிட.

கையம் - உம்மை. இறந்தது தழுவிய எச்சம். குரல் தழுதழுத்தும் கண்ணீர் அருவி பாய்ந்தும் என்பவற்றைத் தொடர்ந்து கைகளும் கும்பிட்டன என்றவாறு.

கிடைத்தற்கரிய பேரின்பம் நல்கும் பதிப் பொருள் கிடைக்கப் பெற்றமையால் உடல் பூரித்து, குரல் தழுதழுத்து, ஆனந்தக் கண்ணீர் வெள்ளமாகப் பாய்ந்தது, கைகள் தாமாகவே குவிந்தன. இம்மெய்ப்பாடுகள் அனைத்தும் முன் பாடலிற் கூறிய உண்மைச் சிவனடியார்களின் அகத்திலக் கணங்களாம்.

445. நெக்கு நெக்குள் ளருகி யருகி
 நின்று மிருந்துங் கிடந்து மெழுந்தும்
 நக்கு மழுதுங் தொழுதும் வாழ்த்தி
 நாளு விதத்தாற் கூத்து நவிற்றிச்
 செக்கர் போலுந் திருமேனி
 திகழ நோக்கிச் சிலிர்சி லிர்த்துப்
 புக்கு நிற்ப தென்றுகொல் லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

அ

(இ-ள்)

மனம் தொடர்ந்து நெகிழ்ந்தும்; இடைவிடாது நெஞ்சம் உருகியும், நின்று, அமர்ந்தும், படுத்தும், எழுந்தும், நகைத்தும், அழுதும், வணங்கியும், துதித்தும் பல்வகைக் கூத்து ஆடியும்; செவ்வானம் போலும் திருமேனியை விளங்கப் பார்த்தும், மெய்சிலிர்த்தும், வியாபகத்துள் அடங்கியும் அடியவர் கூட்டத்துள் புகுந்தும் துளைக்கப்படாத என் செம்மணியைக் கலந்து நிற்பது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; - “உள்” என்பதனைப் பாட்டின் தொடக்கத்தில் வைக்க. “நெக்கு” “உருகி” “நின்று” “கிடந்து” “வாழ்த்தி” “நவிற்றி” “நோக்கி” “சிலிர்த்து” என்பவற்றின் எண்ணும்மைகள் விரித்துக் கொள்க. “புக்கு நிற்பதென்று கொல்லோ” என்பதனைப் பாடலின் ஈற்றில் வைக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

நெக்கு நெக்கும் - உள்ளம் இளகி.

உள்ளம் உருகியும் - அவ்வாறு இளகிய நெஞ்சம் பின்னர் உருக்கம் அடைந்தும். உள்ளம் நெக்கு விடுதலும் பின்னர் உருகுதலும் மனத்தின் செயல்கள்.

நின்று இருந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும் - இவை உடம்பின் செயல்கள்.

கிடத்தல் - முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலில் “இங்ஙன் கிடந்தாள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

நக்கும் அழுதம் தொழுதம் வாழ்த்தியும் இவை வாயின் செயல்கள்.
முக்கரணங்களின் செயல்களும் கூறப்பட்டமை காண்க.

நானு வீதத்தால் கூத்து நவீற்றியும் -

நவீற்றுதல் - கூறுதல் என்று பொதுவாகப் பொருள்படினும் ஈண்டுத் திருநடம் புரிதலைக் குறித்து நின்றது. இச்சொல் அப்பொருளில் வருவதை;

“ ஒருபா லுமைதன துருவின் விரவுற
வொருகைத் துடியொலி யெழுவங்கி
ஒருவா தொருகையி னொளிரக் கவிதர
வொருகை யொருகர மமைவெய்த
ஒருதாண் முயலகன் வெரிநிற் பதிவுற
வொருதாள் குஞ்சித முறவீசி
ஒருகா எரியின்முகம் விழிநோக் குறமணி
யொளிரம் பலநட நவில்கின்றான்”

(பேரூர்ப்புராணம் - நிருத்தப்படலம் 60)

என்பதிலும் அதனைத்தொடர்ந்து வரும் ஒன்பது பாடல்களிலும் இவ்வாறே
“நடநவில்கின்றான்” என வருவது காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ கழுதுதுஞ்சங் கங்குலாடுங் காணூர் மேயாளைப்
பழுதின்றான சம்பந்தன்சொற் பத்தும் பாடியே
தொழுதுபொழுது தோத்திரங்கள் சொல்லித் துதித்துநின்
றழுதுநக்கு மன்புசெய்வா ரல்ல லறுப்பாரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 1-73-11)

“ ஞாலமதின் ஞானநிடை யுடையோ ருக்கு
நன்மையொடு தீமையிலை நாடுவதொன் றில்லை
சீலமிலை தவமில்லை விரதமொடாச் சிரமச்
செயலில்லை தியானமிலை சித்தமல மில்லை

கோலமில்லை புலனில்லை கரண மில்லை
 குணமில்லை குறியில்லை குலமு மில்லை
 பாலருடன் உன்மத்தர் பசாசர்குண மருவிப்
 பாடலினொ டாடலிவை பயின்றிடினும் பயில்வர்”

சிவஞான சித்தியார்

— சுபக்கம் சூத்.8, அதி.2 செய்.283

இத்திருப்பாடலுக்கு உரைவகுத்த நிரம்ப அழகிய தேசிகர் பாடலின் ஈற்றடிக்கு உரை எழுதிய பின் இத்திருவாசகப் பாடலை மேற்கோளாகக் காட்டி “என்னுமதும் கண்டு கொள்க” என்று நிறைவு செய்கின்றார்.*

அங்கைகொடு மலர்தூவி யங்கமது புளகிப்ப
 அன்பின லுருகி விழிநீர்
 ஆரூக வாராத முத்தியின தாவேச
 ஆசைக் கடற்குள் மூழ்கிச்
 சங்கர சுயம்புவே சம்புவே எனவுமொழி
 தழுதழுத் திடவணங்குஞ்
 சன்மார்க்க நெறியிலா துன்மார்க்க னேனையுந்
 தண்ணருள் கொடுத்த தாள்வையோ
 தூங்கமிகு பக்குவச் சனகன்முதல் முனிவோர்கள்
 தொழுதருகில் வீற்றிருப்பச்
 சொல்லரிய நெறியையொரு சொல்லா லுணர்த்தியே
 சொருபானு பூதிகாட்டிச்
 செங்கமல பீடமேற் கல்லா லடிக்குள்வளர்
 சித்தாந்த முத்திமுதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு தகூணு மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்தகுருவே.

(தூயுமான சுவாமிகள் பாடல் சின்மயானந்த குரு-1)

என்றது காண்க.

* சிவஞான சித்தியார் — சுபக்கம் உரை திருவாவதுதுறை ஆதீன வெளியீடு
 எண் 117 பக்கம் 998

வாழ்த்தி - என்பதனை நின்றல் முதலியவற்றுக்குக் தனித்தனியே புணர்க்க.

இத்திருவாசகப்பாடலில் வரும் மெய்ப்பாடுகள் அடியார் அகத்திலக்கணங்களாதல் காண்க. இவற்றை வேதாந்திகள் **மஹாபாவம்** என்பர்.

செக்கர் போலும் திருமேனி திகழ நோக்கி - செக்கர் - அந்திவானம். **திகழநோக்கி** - செக்கர் போலத்திகழும் திருமேனி எனக்கூட்டியுரைப்பினும் அமையும்.*

446. தாதாய் மூவே மூலகுக்குந்
தாயே நாயேன் றனையாண்ட
பேதாய் பிறவிப் பிணிக்கோர் மருந்தே
பெருந்தேன் பில்க எப்போதும்
ஏதா மணியே யென்றென் றேத்தி
இரவும் பகலும் எழிலார் பாதப்
போதாய்ந் தணைவ தென்கொல் லோவென்
பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

க

(இ-ள்)

மூன்று வகையாகவும் ஏழுபிரிவுகளாகவும் நிலவு உலகங்களில் உள்ள உயிர்களுக்குத் தந்தையே; அன்னையுமானவனே! இழிந்த என்னையும் அடிமையாகக் கொண்ட பேதையே! பிறவி நோய்க்கு ஒப்பற்ற மருந்தே; எப்பொழுதும் ஏது ஆம் மணியே; என்று துதித்து எப்பொழுதும் என் துளைக்கப்படாத செம்மணியைக் கலந்து பேரின்பமாகிய தேன் சிந்தும் வண்ணம் இடைவிடாது இரவும் - பகலும் அழகுநிறைந்த திருவடித் தாமரைகளைப் பல்காலும் நினைத்துக் கலப்பது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - மூவேழ் உலகுக்கும் தாதாய்; தாயே; நாயேன்தனை ஆண்ட பேதாய்! பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தே; ஏதாமணியே; என்று

* They gaze so on the beatific sight till they become all intellectual light - Blackmore

என்று ஏத்தி இரவும் பகலும் என் பொல்லா மணியைப் புணர்ந்து, பெருந்தேன் பில்க எப்போதும் எழிலார் பாதப்போது ஆய்ந்து அணைவது என்று கொல்லோ - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

முஏழ் உலகுக்கும் - மூன்று உலகங்களாவன விண்ணுலகம், மண்ணுலகம், பாதள உலகம். அவை ஒவ்வொன்றும் பல உலகங்கள் அடங்கிய தொகுப்பு. **மூப்பு** - உயர்ச்சி என்று கொண்டு உயரிய மூன்று உலகங்கள் எனலுமொக்கும். உயர்வாவது அநாதி கேவலநிலையிலுள்ள உயிர்கள் பரிபக்குவமுற்று வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேறத் தனுகரணபுவபோகங்களை நல்குதல்.

ஏழ் உலகம் - பூலோகம், புவர்லோகம், சுவர்க்க லோகம், தபோலோகம், மகாலோகம், சனலோகம், சத்திய லோகம் என்பன.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி “மூன்று மாயாபுவனத்திலுளவாகிய இருபத்தொரு பாரம் பரியச் சுற்ற கூட்டத்தார்க்கும் அநாதியாயுள்ள அம்மையப்பரே” - என்றார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

தாதாய்! தாயே - **தாதாய்** - தந்தையே! தந்தையின் கடமை தன் மகனை அறிவிற் சிறந்த சான்றோ ளுக்குதலாகும். மேற்குறித்த உலகங்கள் தோன்று முன்பே அநாதி கேவலத்தில் அறியாமை இருளில் முழக்கிக்கிடந்த உயிருக்கு புரியட்டக உடல் கொடுத்துச் சிந்திக்கச் செய்து படிப்படியாக மல பரிபாகம் வருவித்து வீட்டுலகை நோக்கிக் செல்லும் ஞானத்தை அருளியதால், இறைவன் உயிர்களுக்குத் தந்தையாயினான்.

தாயே - மேற்குறித்தாங்கு உயிருக்கு மலபரிபாகம் எய்தும்படி செய்தது இறைவனின் பேரருளுடைமை என்ற குணத்தாலாம். பேரருளை உமையம்மை என்று உருவகம் செய்தல் மரபு. ஆதலின் **தாயே** என்றார். முன்னரும் 168 - ம் திருப்பாடலில் “நம்மை வளர்த்தெடுத்த பெய்வளை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

நாயேன் தனை ஆண்ட பேதாய்! - **நாயேன்** - முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் “நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

பேதாய் - என்னால் உனக்கு எந்தப் பயனும் இல்லை என்பதை நீ அறிந்திருந்தும் வலியவந்து என்னை அடிமை கொண்டனை. ஆதலின் நீ சதுரப்பாடுடையவனல்லன்; **பேதை** என்றவாறு; முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 36-ல் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 831 பார்க்க.

ஞானமே வடிவமான பதிப் பொருளை; ஞானபாதத்தை விளக்க வந்த நம் அடிகள் ஈண்டுப் **பேதாய்** - என்றருளியது நிந்தாஸ்துதியாகும். இத்திருவாசகப் பாடலை நினைந்தே; நம் அடிகளை;

“வேதா கமத்தின் விளைவை என்னையாண்ட

பேதாயென் றுகை நினைப்பேன் . . .”

என்று துதித்தார் கண்கட்டி, ஞானப்பிரகாச சுவாமிகள்.

பிறவிப் பிணிக்கு ஓர் மருந்தே - **பிறவிப்பிணி** - பிறவியாகிய நோய் - ஆன்மாக்கள் சுதந்தரமாக இறைவனை எய்தும் தவத்தில் ஈடுபடாமல் உலகியலில் ஈடுபடச் செய்தலின் பிறவியை நோய் என்றார். நோயுற்றவன் சுதந்தரமாகத் தன் முயற்சிகளில் ஈடுபடாமல் படுக்கையில் வீழ்வது நிலை.

ஓர் மருந்தே - ஒரே மருந்தே எனப்பிரிநிலை ஏகாரம் விரித்துக்கொள்க. பிறவிப் பிணிக்கு இறைவன் ஒருவனைத் தவிர வேறு மருந்தில்லை. அவன் மருந்தாகவும் மருத்துவனாகவும் இருந்து நோய் நீக்குகின்றான் என்றவாறு.

முன்னம் 158-ம் திருப்பாடலில் “விண்ணுக்கு ஒரு மருந்தை” என்றருளியதையும் ஆண்டு “ஒரு மருந்து” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

ஏது ஆம்மணியே - காரணமாகும் மணி.

ஏதும் ஆம்மணி என்று உம்மை விரித்து எப்போதும் ஏதும் ஆம்மணி - இறைவன் வேண்டுவோர் வேண்டும் பொருளாய் நின்று பயன் அருளல் குறித்தவாறு - என்றுரைத்தலுமொக்கும்.

ஏசா மணியே என்பது எதுகை நோக்கி ஏதாமணியே என்று வந்த செய்யுள் விகாரம் எனக் கொண்டு, இகழப்படாத மாணிக்கமே என்றார் திரு தேசிகர்.

தீவிர சத்தியுடைய சீவரத்தினமே! என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

முன்னுரையாளர்களில் ஒருவர் “மேதா மணியே” எனப்பிரித்து “அறிவு மணியே” என்று இறைவனின் கல்லாலின் புடையமர்ந்த கோலமாகக் கொண்டார். அவ்வாறு பிரிப்பின் செய்யுளின் இந்த அடிமோனை இன்றி அழகுக்கெடல் காண்க.

பெரும் தேன் - குறையாது நிற்கும் தேன், வீடு பேருகிய இன்பம் எத்தனை காலம் எத்தனை ஆன்மாக்கள், எத்தனை அளவு நுகரினும் குறைவுறாது என்றவாறு. அது நித்தியப் பொருளாதலின் கால எல்லையும் இடஎல்லையும் இல்லாததாம்.

“பூரணத்தினின்றும் எவ்வளவு எடுப்பினும்

மீதமாக நிற்பது பூரணமேயாம்.”

எனவரும் ஸ்வேதாஸ்வர உபநிடதம் காண்க.

எழில் ஆர் பாதப் போது ஆய்ந்து—

இறைவனின் திருவடிகள் இரண்டும் ஒன்றற்கு மற்றொன்றே ஒப்பாகும் வண்ணம் வடிவாலும் வண்ணத்தாலும் செந்தாமரை மலர்களை ஒத்துத் திகழ்வன. அவற்றின் மீது விண்ணுலகவாசிகள் செந்தாமரை மலர்களைச் சொரிந்து வழிபடுகின்றனர். அவர்கள் வழிபாடு காமிய தவமாகும். தாங்கள் பெற்றுள்ள விண்ணுலகப் பதங்கள் நிலைத்திருக்கவும் மேலும் உயர்ந்த பதங்களை எய்தவும் வேண்டி வழிபடுவதாம். மெய்யடியார்களாகிய மண்ணுலகவாசிகளும் செங்கமல மலர்களை இறைவன் திருவடிகளில் சொரிந்து வழிபடுகின்றனர். இவர்கள் வழிபாட்டின் நோக்கம் வீடுபேறு எய்துதலாம். ஆதலின் இது நித்காமிய வழிபாடாம். இவர்களினும் சிறந்த மண்ணுலகவாசிகளாகிய வேறு சிலரும் இறைவன் திருவடிகளில் செந்தாமரை மலர்களைச் சொரிந்து வழிபடுகின்றனர். இவர்கள் வீடும் வேண்டா விறலினர். மேலேத்தவத்தாலே இவர்கள் ஈட்டிய சிவபுண்ணியப் பயனை இறைவன் இவர்களுக்குச் சிவ புண்ணியமாகவே நுகரத் தருகின்றான். அப்புண்ணியம்

இவர்களை இப்பிறவியில் இறைவன் திருவடிகளில் செந்தாமரை மலர்களைச் சொரிந்து வழிபடச் செய்கின்றது.

இப்பொழுது இறைவன் திருவடிகளில் மேற்கண்ட மூவகையினரும் சொரிந்த செந்தாமரை மலர்கள் குவிந்துள்ளன. இவற்றுள் இறைவன் திருவடிகள் இரண்டும் எவை? உண்மையான செந்தாமரை மலர்கள் எவை? என்று அறிய முடியாதவாறுள்ளன. இம்மலர்க் குவியலில் கலந்துள்ள பரமபதியின் பாதபங்கயங்களைப் பிரித்துக்காணும் முயற்சியினையே ஈண்டு **ஆய்ந்து** என்றார். செந்தாமரை மலர்கள் போன்ற கண்களையுடைய திருமாலே காணமுடியாத சிவபரஞ்சுடரின் திருவடிகளைக் காண முயலும் மேற்குறித்த முத்திறத்தினர் விழிகளும் மாயேயமாகிய ஊனுடம்பின் உறுப்புக்களே. அவை எவ்விதம் வெற்றி பெறும்? அவற்றைக் காண ஈண்டு பதிஞானம் தேவைப்படுகின்றன!

ஆன்மா, மேலேத்தவத்தால் மானிடச்சட்டை தாங்கி வரும் ஞானகுருவைப் பெறுகின்றது; குரு, ஆன்மாவுக்கு உண்மை ஞானத்தை நல்குகின்றார்; அந்த ஞானம் வீடு பேற்றில் உய்க்கும் இறைவன் திருவடிகளைக் காட்டுகின்றது; என்பது நம் சிவஞானபோதம் எட்டாம் சூத்திரம்.

இனி, இத்திருவாசகப்பாடலில் நம் அடிகள் கூறுவதைக் காண்போம்.

நம் அடிகள் தம் மேலேத்தவத்தால் திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனைப் பெற்றார்கள்; அவன், நம் அடிகளுக்குப் பதிஞானத்தை நல்கினான்; அதனால் இவர்கள் நிலையற்ற முதலமைச்சர் பதவி முதலியவற்றைத் துறந்தார்கள்; இனி, அந்த ஞானத்தாலும் இறைவன் திருவடிகளையும் அவற்றின் பயனாக வீடு பேற்றையும் எய்த வேண்டும்; அவ்வித முயற்சியாகிய தவத்தில் ஈடுபட்டுச் சிவபெருமான் திருவடிகள் இரண்டினையும் அவற்றுள் கலந்திருக்கும் மேற்குறித்த செந்தாமரை மலர்களினின்றும் பிரித்தறிதலாகிய ஆய்வை என்று செய்வேன் என்று ஏங்கியவாறு.

ஆய்ந்து - புட்ப விதிகளின்படி சிவவழிபாட்டுக்குரிய நன்மலர்களை ஆராய்ந்து அருச்சிப்பது எக்காலம் என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் உரை.

447. காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் முழுதுங்
 கண்ணார் விசம்பின் விண்ணோர்க் கெல்லாம்
 மூப்பாய் மூவா முதலாய் நின்ற
 முதல்வா முன்னே யெனையாண்ட
 பார்ப்பா னேயெம் பரமா வென்று
 பாடிப் பாடிப் பணிந்து பாதப்
 பூப்போ தனைவ தென்றுகொல் லோவென்
 பொல்லா மணியைப் புணர்ந்தே.

கௌ

(இ-ள்)

இடம் நிறைந்த விண்ணுலகில் வசிப்பவர்கள் எல்லாருக்கும் உயரியவனே! உலகங்கள் முழுவதையும் தோற்றுவிப்பவனே! அவற்றைக் காப்பவனே, ஒடுக்குபவனே என்றும் இளைஞனாக நின்ற முதற்பொருளே! நினைச்சு சூழ்ந்திருந்த சிவகணங்களாகிய அடியவர்கள் முன்னிலையில் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட அந்தணனே! எங்கள் பரம்பொருளே! என்று பலகால் பாடி வழிபட்டு; என் துளைக்கப்படாத செம்மணியின் பொலிவுள்ள திருவடித் தாமரைகளை அணைந்து அவனுடன் கலப்பது எந்நாளோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “கண்ணார் விசம்பின் விண்ணோர்க்கெல்லாம் மூப்பாய்! முழுவதும் படைப்பாய் காப்பாய் கரப்பாய்! மூவா முதலாய் நின்ற முதல்வா! முன்னே எனையாண்ட பார்ப்பானே! எம்பரமா! என்று பாடிப் பாடிப் பணிந்து, என் பொல்லாமணியை பாதப் பூப்போது அணைந்து புணர்வது என்று கொல்லோ” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கண் ஆர் வீசம்பின் விண்ணோர்க்கு எல்லாம் மூப்பாய் :

கண் ஆர் வீசம்பு - நில உலகைவிட விண்ணுலகம் பன்மடங்கு விரிவுடைதாகலின் **கண்ணார்** விசம்பு என்றார்.

கண்ணார் வீசம்பு - பெருமை நிறைந்த விண்ணுலகம் எனலுமாம்.

விண்ணோர் - தேவர்களுள்ளிட்ட இயக்கர் கந்தருவர் முதலிய விண்ணுலக வாசிகள் அனைவரையும் குறித்தவாறு.

எல்லாம் - அவர்கள் எல்லாருக்கும்.

மூப்பாய் - முன்னம் கோயில் மூத்ததிருப்பதிக உரையின் தோற்றுவாயில் உரைத்தவை காண்க. **மூப்பு** வயது முதிர்ச்சி; அதிகாரம், பொறுப்பு எனலுமாம். அவன் மூப்பில் விட்டுவிட்டேன் - என்பது கொங்கு நாட்டுப் பேச்சு வழக்கு.

முழுதம் - இதன் முன் “உலகங்கள்” என்னும் சொல்லெச்சம் வருவித்துக் கொள்க. ஐந்து கலைகளில் உள்ள புனங்களின் உலகங்கள் முழுவதையும் என இரண்டனுருபு விரித்துக் கொள்க.

படைப்பாய் காப்பாய் கரப்பாய் - காப்பாய் படைப்பாய் கரப்பாய் என்று வரிசைமாறி வந்தது செய்யுளாதலின் என்க. **கரத்தல்** - ஈண்டு ஒடுக்கும் தொழில் குறித்து நின்றது. இவைமுன்றும் உலகின் மாட்டு இறைவன் புரியும் தொழில்கள்.

முவா முதலாய் நின்ற முதல்வா! — **முவா** - முதுமையடையாத

முதலாய் நின்ற - உன் வைப்புச் சத்தியாகிய மாயையினின்றும் உலகங்கள் அனைத்தும் தோன்றவும் பின்னர் அவை மாயையுள் ஒடுங்கவும் நீ அவ்வாறு தோற்றமும் ஒடுக்கமும் இன்றி என்றுமுள்ள பதிப்பொருளாக நிலைபெற்ற தலைவனே

மூப்பாய் முவா - முரண் சுவை காண்க.

முவா முதல் - என்றும் முதுமை எய்தாமல் இருக்கும் முதல்வன்.

முவா கெடாத. மூத்து மறையும் இயல்பினரும் தலைவர்களாக இருத்தலின் அவர்களினின்றும் பிரித்தற்கு “முவா முதலாய் நின்ற முதல்வா” என்றருளிஞர்.

முன்னே எனை ஆண்ட பார்ப்பானே— **முன்னே** - திருப்பெருந்துறை அடியவர்கள் வடிவில் வந்திருந்த சிவகணங்களின் சாட்சியாக. அவர்கள் முன்பாக.

இத்தகைய அருளிப்பாடுகளை; அவற்றைக் காணும் பேற்றினை மேலேத் தவத்தால் பெற்றவர்கள் முன்னிலையில் அவர்கள் சான்றாக இறைவன்

நிகழ்த்துவன் என்பதனை முன்னம் 32-ம் திருப்பாடல் உரையில் “ஞாலம்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவற்றிற் காண்க.

பார்ப்பானே!

“பார்ப்பு” என்பது பறவையின் குஞ்சுக்குப் பெயர்.

அவற்றுட் “பார்ப்பும் பிள்ளையும் பறப்பவற் றிளமை”

(தொல்காப்பியம் - பொருளதிகாரம் மரபியல் சூ.559)

என்பது இலக்கணம். அந்தணர்களைப் பார்ப்பனர் என்பர். பறவைக்குஞ்சுக்கு இரண்டுமுறை பிறப்பு உண்டாகும். தாயின் வயிற்றினின்றும் முட்டையாக வெளிவருவது ஒருபிறப்பு; முட்டையினின்றும் குஞ்சாக வெளிவரல் மற்றொரு பிறப்பு. அந்தணர்களுக்கும் இரண்டு பிறவிகள் உள்ளன. ஒன்று அன்னையின் வயிற்றினின்றும் வெளிவரல்; மற்றொன்று உபநயனத்தின் பின் உள்ள வாழ்க்கை. ஆதலின் அவர்களை “இரு பிறப்பாளர்” என்பர். அஃதாவது பறவையின் குஞ்சு போல்பவர் என்ற பொருளில் “பார்ப்பு அன்னவர்” என்பர். ‘பார்ப்பன்னவன்’ என்பதில் உள்ள மெல்லொற்றும் ‘வ’கர உயிர் மெய்யும் கெட்டுப் ‘பார்ப்பனன்’ என நின்றது. இச்சொல் நம் பழைய இலக்கணத்திலும் பயின்றுவருதலை;

“அறுவகைப்பட்ட பார்ப்பனப் பக்கமும்
ஐவகை மரபி னரசர் பக்கமும்
இருமூன்று மரபி னேனோர் பக்கமும்
மருவிற் செய்தி மூவகைக் காலமும்
நெறியி னாற்றிய அறிவன் றேயமும்
நாலிரு வழக்கில் தாபதப் பக்கமும்
பாலறி மரபில் பொருநர் கண்ணும்
அறநிலை வகையோ டாங்கெழு வகையால்
தொகைநிலை பெற்றது என்மனார் புலவர்”

(தொல்காப்பியம்

- பொருளதிகாரம் - புறத்திணையியல் சூத் 74)

என்பதிற் காண்க.

அதனையே ஈண்டுப் **பார்ப்பான்** என்றார். இஃது இறைவன் ஞானாசிரியனாக நண்ணி நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட சரித வரலாறு.

என் பொல்லா மணியை - பொல்லா மணியினுடைய என்றவாறு. இறைவன் ஞானாசிரிய வடிவில் வந்து நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட சரித வரலாறு. இரண்டனுருபு ஆறனுருபுப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம்.

பாதப் பூப்போது அணைந்து - பூம்போது என்று மெல்லொற்று மிக்கு முடிதலையன்றி இவ்வாறு வல்லொற்று மிக்கு முடிதலும் இலக்கணமாம்.

புணர்ந்து - இதன் பின் “நிற்பது” என்ற சொல்லெச்சம் வருவித்துப் “புணர்ந்து நிற்பது என்று கொல்லோ” - என்று முடிக்க.

தொகுப்புரை :-

துளைக்கப்படாத செம்மணி போன்ற என் சிவபெருமான், ஒளி வீசும் தங்கமலையும் துளைக்கப்படாத முத்தும் போன்றவன்; அருளுக்கு இருப்பிடம்; பெருமைமிக்க திருமாலும் நான்முகனும் இன்றும் சென்று அவனை அடைய இயலாமல் தடைப்பட்டு நிற்பார். அத்துணைச் சிறந்த தன்னை எனக்குத் தந்த என் ஆரமுது. நெடியதிருமாலும் நான்முகனும் திகைக்கும்படி நிற்கும் நெருப்பு. என்னை அடிமை கொண்ட நிறைந்த அமுது. திருமாலும் நான்முகனும் தேவேந்திரனும் ஏனைய விண்ணுலக வாசிகளும் உச்சரித்து வழிபடும் திருப்பெயரினன். சொற்பிரபஞ்சமும் பொருட்பிரபஞ்சமும் கடந்து நிற்கும் ஞானஒளி. அவன் நெல்லிக்கனி, தேன், பால், நிறைந்த இனிய அமுதம்; அமுதின் இனிய சுவை போன்றவன். திருமாலும் நான்முகனும் முறையே கீழும் மேலும் அகழ்ந்தும் பறந்தும் தேடிக் காணுதவன்; என்னை உலகம் புகழ் அடிமை கொண்டவன். பிறரால் தியானம் செய்யவும் இயலாது பஞ்ச பூதங்களாக நிற்கும் ஒப்பற்றவன். மூன்று தொகுதிகளாகவும் ஏழுபகுதிகளாகவும் உள்ள உலகங்களுக்குத் தந்தையும் அன்னையுமானவன்; என்னை அடிமை கொண்ட பேதை; பிறவிநோய்க்கு ஒப்பற்ற ஒரே மருந்து. எல்லா உலகங்களையும் தோற்றுவித்துக் காத்து ஒடுக்குபவன்; விண்ணுலக வாசிகள் எல்லாரினும் உயர்ந்தவன்; என்றும் இளைஞன். அடியார்கள் முன்னிலையில் என்னை அடிமை கொண்ட அந்தணன்; எம்பரமன்.

நான், இவ்வுலகில் ஐம்புலன்களாகிய சேற்றில் அழுந்தி வருந்துகின்றேன். சிவபெருமானைத் தியானம் செய்து, துதித்து, உள்ளம் நெக்குவிட்டு உருகி வழிபட்டும்; வாய்விட்டு அலறி நறுமலர்களைச் சொரிந்தும்; என்னை அடிமையாகக் கொண்ட இயல்பையெல்லாம் புகழ்ந்தும்; கண்ணீர் பொழிய மெய்சிலிர்ப்பக் கைகளைக் குவித்தும்; நின்றும் அமர்ந்தும் கிடந்தும் எழுந்தும், பலவகைக் கூத்துக்கள் ஆடியும்; இரவும் பகலும் அழகு நிறைந்த திருவடித் துணையை ஆராய்ந்து கண்டு, என்னை ஆட்கொண்ட அந்தணனே! என்று வணங்கித்; தாமரை மலர்கள் போன்ற அவன் திருவடிகளைச் சேர்ந்து; அவனுடன் கலந்து நிற்பது எந்நாளோ.

தலவீசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை :- சிவபுராணம் உரையின் ஈற்றில் உரைத்தாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

28. வாழாப்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(முத்தியுபாயம்)

திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளையும் உடனிருந்த அடியவர்களையும் இறைவன் பிரிந்து சென்றான். அவன் ஆணையின் வண்ணம் பின்னொரு நாளில் பொய்கை நாப்பண் தோன்றிய ஒளியில் அடியவர் கூட்டமும் புக்கொடுங்கிற்று. நம் அடிகள் மட்டும் தனியே இருந்தார்கள். இறைவன் பிரிவை ஆற்றியிருக்க இயலாத நம் அடிகள் மிக வருந்தி “இறைவனே! உன்னைப் பிரிந்து இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன்! என்னையும் நிற்பால் “வருக” என்று அழைத்துக் கொள்வாயாக;” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்கின்றார்கள்; அவ்வாறு இறைவன் அழைக்க இவ்வுலகை நீத்து அவன் திருவடிகளை எய்துதலே வீடுபேராகும். உலகை நீத்தல் பாச நீக்கமாகிய மலபரிபாகம்; இறைவனின் அருட்சத்தி பாய்தல் சத்திநிபாதம்; இறைவனை எய்துதல் ‘வீடுபேறு’. மலபரிபாகமும் சத்திநிபாதமும் வீடு பேறெய்த உள்ள வழிகள். ஆதலின் இப்பகுதியின் கருத்தாக “முத்தியுபாயம்” என்பதைக் கொண்டனர் நம்முன்னோர். முன் பதிகத்தில் நம் அடிகள் உலக வாழ்வை நீத்து உமையொரு பாகனின் வீட்டுலகை அடைதலே நோக்கமாக அவனைப் புணர்ந்திருப்பது என்று கொலோ என்ற விண்ணப்பம் செய்தார்கள்.*

இப்பதிகம் அவ்விண்ணப்பம் நிறைவேறுவதற்கான சாதனம் ‘ஆதலின், புணர்ச்சிப்பத்தை அடுத்து இப்பகுதியை அமைத்தனர் நம்முன்னோர்.

“வாழா வாழ வருள் வாழாப்பத்து
தத்துவ ஞான முத்தியுபாயம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“முத்தியருளும் அத்துவித விலக்கணம்
வாழா வாழ்வருள் வாழாப்பத்தே”

என்பது திருவாசக உள்ளக்கிடை.

* “Let Grace come and let this world pass away” - Didache.

“ நீண்டவுல கத்தினிற்பற் றென்றிலே
 னிவ்வுடற்கணின்று வாழேன்
 மாண்டகுநின் பதநிழற்கீழ் வருகவருள்
 புரியெனுஞ் சொல் வாழாப் பத்தே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறை புராணம்.

இப்பகுதி முழுவதும் எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தங்களாலானது.

448. பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்தவெம் பரனே
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்!
 சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத் துரைக்கேன்
 ஆண்டநீ யருளிலை யானால்
 வார்கட லுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள்புரி யாயே.

க

(இ-ள்)

நில உலகம் முதல் விண்ணுலகம் முடிய விரவி விளங்கும் எங்கள் மேலோனே; சிறப்பு, தான் பொலிவதற்குப் பற்றுக் கோடாக விளங்குகின்ற இறைவனே! சிவஉலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபரஞ்சடரே! என்னை அடிமையாகக் கொண்ட நீயே எனக்கு அருள் பாலிக்கவில்லையென்றால், நான் எவரிடம் நொந்து கொள்வேன்; எவரிடம் இதனை எடுத்துக் கூறுவேன்? நான், வேறு பற்றுக் கோடு இல்லாதவன், நீண்ட கடல் சூழ்ந்த இம்மண்ணுலகில் வாழும் ஆற்றறலில்லாதவன். என்னை நிற்பால் “வருவாய்” என்று அழைப்பதாகிய அருளைப்புரிவாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “பாரொடு விண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே; சீரொடு பொலிவாய்! சிவபுரத்து அரசே! திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே; ஆண்ட

நீ அருளிலையானால்; யாரொடு நோகேன்; ஆர்க்கு எடுத்துரைப்பேன்; நான் மற்றுப்பற்றிலேன் கண்டாய்; வருக” என்று அருள் புரியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பாரொடு வீண்ணாய்ப் பரந்த எம்பரனே -

பாரொடு வீண்ணாய் - மிக்க பருப்பொருளாகிய நிலத்தையும் மிக்க நுண் பொருளாகிய ஆகாயத்தையும் கூறியதால் இடையில் உள்ள நீர், நெருப்பு, காற்று, என்ற மற்ற மூன்று பூதங்களையும் உடன் கொள்க. இதனைப் **மீரத்தியாகாரப்படுத்துக் கூறுதல்** என்பர் வடநூலார். பஞ்ச பூதங்கள் சடப்பொருள்கள். அவை தாமே இயங்கா. உலகம் இயங்குதற் பொருட்டு இறைவன் அவற்றுள் அவ்வப் பூதங்களாகவே நின்று இயக்குவன்.

பரந்த - பரவியுள்ள. இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களில் பஞ்சபூதங்களும் அடங்குதல் நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ காரிலங்கு திருவுருவத் தவற்கும் மற்றைக்
கமலத்திற் காரணற்குங் காட்சி யொண்ணுச்
சீரிலங்கு தழற்பிழம்பிற் சிவந்தார் போலும்
சிலைவளை வித்தவுணர்புரஞ் சிதைத்தார் போலும்
பாரிலங்கு புனலனல்கால் பரமா காசம்
பரிதிமதி சுருதியுமாய்ப் பரந்தார் போலும்
கூரிலங்கு வேற்குமரன் தாதை போலுங்
குடந்தைக் கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்தனாரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-75-7)

என்றது காண்க.

சீரொடு பொலிவாய் சிவபுரத்து அரகே -

சீரொடு பொலிவாய் - சிறப்பு, தான் பொலிவுறுதற்காக இறைவனை அடைந்தது. இறைவன் அந்தச் சிறப்பினுள் அதன் வடிவமாகவே

எழுந்தருளினான். அது பொலிவுறும் வண்ணம் தான் அதனுள் நின்று பொலிகின்றான் என்றவாறு.

சிவபுரத்த அரகே - சிவபுரம் - இந்திரன் உலகம் சத்தியலோகம், வைகுந்தம் இவற்றுக்கு மேற் கந்த லோகமும் அதற்கு மேல் சத்தியின் உலகமும் அதற்கும் மேல் சிவலோகமும் உள்ளன. சிவலோகத்து உற்ற உயிர் ஆண்டு இன்பம் துய்த்து அதன் பின் பரமுத்தியடையும்.

இதனை;

“ விளங்க வோதுமிவ் வுலகங்கள் மேலு
மூன்றுலகங்கள் விராய் நிற்கும்
வளங்குலாவுநம் முலகொன்று நிலையுமங்
மவ்வைப்பின் மேன்முலைக் கோட்டிற்
றுளங்கு நூலிடை யுமையவளுலகுறுந்
துலங்கு மப்பதி மேலாற்
களங்கு லாவிய கண்டர் வாழுலகுறுந்
காழ்வினைக் குறும்பட்டோய்”

(குணிகைப்புராணம்

- அகத்தியன் அருள் பெறுபடலம் 219)

என்பதாலறிக.

திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே - அத்துனை அரியனாயினும் மலபந்தமுள்ள நான் உன்னைத் தேடிவந்து சிவபுரம் எய்திக்காண முடியாது என்று திருவுள்ளம் பற்றினாய், நான் உய்யும் பொருட்டு இம்மண்ணுலகுக்கு வந்தாய்; திருப்பெருந்துறைக்கு நான் வருமுன்பே அங்கு ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளி இருந்து நான் வந்தவுடன் ஆட்கொண்டாய் - என்று இறைவனின் எளிமையையும் அருளிளையும் குறித்தவாறு. நம் அடிகளின் சரிதவரலாற்றுக் குறிப்புமாம்.

ஆண்ட நீ அருளிலையானால் - திருப்பெருந்துறையில் நீ என்னை ஆட்கொண்டதும் உன் இணையார் திருவடிகளை என் தலை மீது வைத்துத்

தீக்கை நல்கினாய்! உடனே, அது வரை நான் துணையான சுற்றங்கள் என்று கருதியிருந்த அனைவரையும், அனைத்தையும் துறந்தேவிட்டேன். இனி உன்னைத் தவிர வேறுயாரும் எனக்குப் பற்றுக் கோடில்லே; நீயே அருள் பாலிக்கவில்லை என்றால்.

யாரொடு நோகேன் ஆர்க்கெடுத்துரைப்பேன் - வேறு எவரை நொந்து கொள்வேன். ஒடு - மூன்றாம் வேற்றுமை உருபு இரண்டாம் வேற்றுமை பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம். யாரை நோகேன் என்றவாறு. **நோகேன்** - நொந்து கொள்வேன் என்றவாறு.

ஆர்க்கு எடுத்து உரைப்பேன் - எவரிடம் சென்று என் துன்பங்களைக் கூறி ஆறுதல் பெறுவேன்.

நான் மற்றுப் பற்றிலேன் கண்டாய் - பற்று - ஆதரவு. அவாவுமாம். **மற்று** - உன்னை தவிர வேறு. வீடு பெறுவதற்கான தகுதி குறித்தவாறு.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 155-ல் “மற்று” “பற்று” என்பவற்றின் விளக்கத்தின் கீழெடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல்கள் காண்க.

கண்டாய் - இரண்டும் முன்னிலை அசைகள். இவற்றைத் துணிவுப் பொருளில் வந்த குறிப்பு இடைச்சொற்கள் என்பர் கவியரசு அவர்கள். “**மீசித்தி வாசகம்**” என்பர் வட நூலார்.

வார் கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் - இவ்வுலகம் நீண்ட கடலாற் குழப்பட்டு மிகப்பரந்த நிலப்பரப்புள்ளது. இதில் நீயும் கலந்திருக்கின்றாய் எனினும் உன்னையன்றி நான் வாழ்வதற்கு இப்பெரிய உலகில் ஒரு சிறிய இடமுமில்லை என்றவாறு. **கில்** - ஆற்றல் உணர்த்தும் இடைநிலை.

வருக என்று அருள் புரியாயே -

வருக - இதிலுள்ள ‘க’கரம் வேண்டிக்கோடற் பொருளையுணர்த்தும் வியங்கோள் வினைமுற்று விகுதி.

அருள் புரிதல் - இரங்கி அருள் பாலித்தல்

ஏகாரம் - ஈற்றசை.

இத்திருப்பாடலில் வார்கடல் உலகில் வாழ்கிலேன் என்றதால் பாச நீக்கமும் ‘வருக’ என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்வதால் வீட்டின்ப

வேட்கையும் கூறப்படல் பெற்றும். இவை பதிகக் கருத்தான முத்தியுபாயமாதல் காண்க. இப்பகுதியில் வரும். ஏனைய ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கொள்க.

ஈண்டு, இத்திருப்பாடலுடன் 419-ம் திருப்பாடலையும் அடியிற் கண்ட ஆன்றோர் திருவாக்குக்களையும் ஒப்பிட்டு உவகை கூர்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஏவியிடர்க் கடலிடைப்பட் டினாக்கின் றேனை
யிப்பிறவி யறுத்தேற வாங்கி யாங்கே
கூவியம ருலகனைத்து முருவிப் போகக்
குறியிலறு குணத்தாண்டு கொண்டார் போலும்
தாவிமுதற் காவிரிநல் யழுனை கங்கை
சரசுவதிபொற் றுமரைபுட் கரணி தெண்ணீர்க்
கோவியொடு குமரிவரு தீர்த்தம் சூழ்ந்த
குடந்தைக்கீழ்க் கோட்டத்தெங் கூத்தனாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-75-10)

தந்த தானனத் தந்த தானனத்

தந்த தானனத்

— தனதான

அம்பு ராசியிற் கெண்டை சேலொளித்

தஞ்ச வேமணிக்

— குழைவீசும்

அங்க ணரிடத் தின்ப சாகரத்

தங்கி மூழ்குமிச்

— சையினிலே

எம்பி ரானுனைச் சிந்தி யாதொழித்

திந்தீர சாலவிப்

— ப்ரமைதீர

இங்கு வாவெனப் பண்பி னுலழைத்

தெங்கு மானமெய்ப்

— பொருடாராய்

கொம்பு போலிடைத் தொண்டை போலிதழ்க்

கொண்டல் போற்குழற்

— கனமேருக்

குன்று போல்முலைப் பைங்கி ராதியைக்

கொண்ட கோலசற்

— குணவேலா

சம்ப ராரியைக் கொன்ற தீவிழிச்

சம்பு போதகக்

- குருநாதா

சண்ட கோபுரச் செம்பொன் மாளிகைத்

தஞ்சை மாநகர்ப்

- பெருமானே.

(திருப்புகழ் 45)

449. வம்பனேன் றன்னை யாண்ட மாமணியே

மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்

உம்பரு மறியா வொருவனே யிருவர்க்

குணர்விறந் துலகமூ டுருவுஞ்

செம்பெரு மானே சிவபுரத் தரசே

திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே

எம்பெரு மானே யென்னையாள் வானே

யென்னைநீ கூவிக்கொண் டருளே.

2

(இ-ள்)

மேலுக் வாசிகளும் அறிய இயலாத ஒப்பற்றவனே! திருமால் நான்முகன் உணர்ச்சிகளைக் கடந்து எல்லா உலகங்களிலும் ஊடுருவிச் சென்ற மெய்ப் பொருளாகிய பெருமானே; வீணானாகிய என்னை அடிமை கொண்ட பெருமையுள்ள செம்மணியே மங்கல உலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபரஞ்சுடரே; எங்கள் பெருமைக்குரியவனே; என்னை அடிமையாகக் கொள்வோனே; நான் மற்றுப் பற்றிலேன்; என்னை நீ கூவி நின் பால் அழைத்துக் கொள்வதாகிய அருளைப் புரிவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “உம்பரும் அறியா ஒருவனே இருவர்க்கு உணர்வு இறந்து உலகம் ஊடுருவும் செம்பொருளே; வம்பனேன் தன்னை ஆண்ட மாமணியே; சிவபுரத்து அரசே; திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே; எம்

பெருமானே என்னை ஆள்வானே; நான் மற்றுப் பற்றிலேன் கண்டாய் என்னை நீ கூவிக்கொண்டருளே” என்று அன்னுவயம் செய்துகொண்டு பொருள் காண்க.

உம்பரும் அறியா ஒருவனே - உம்பர் - மேலுலகவாசிகள். அவர்கள். தாங்கள் பெற்ற இன்பத்தை இடையீட்டில்லாது துயக்கவும் மேல்பதவிகளை அவாவியும் உன்னை வணங்குகின்றனர். அது காமிய வழிபாடு. அஃதும் தவமாயினும் வீட்டின்பம் வேட்டு நினை நித்காமியமாக வழிபட்டுமயும் வழி அறிகிலர். ஆதலின் **உம்பரும்** என உயர்வு சிறப்பும்மை புணர்த்தார். நில உலக இன்பங்களை விரும்பி வழிபடும் உலகினரைப் போலன்றி விண்ணுலக இன்பம் வேட்டு வழிபடும் விண்ணவர்களும் என்றவாறு.

ஒருவன் - பதிப்பொருள் ஒன்றே என்பது நினைக.

இருவர்க்கு உணர்வு இறந்து - இருவர். திருமால் நான்முகன் என்ற இருவர். தொகைக்குறிப்பு. **உணர்வு இறந்து** - உணர்வைக் கடந்து. கண்ணால் காணமுடியாவிடினும் உணர்வினாலும் கூட எய்த இயலாமை குறித்தவாறு.

உலகம் ஊடு உருவும் செம்பெருமான் - உலகத்துக்கு உள்ளுமாகி அதனைக் கடந்து புறம்புமாகி நிற்கும் நெருப்பு வடிவமாக உள்ளவன். முன்னம் 448-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் (6-75-10) பார்க்க.

உலகங்களிலும் அவற்றிலுள்ள உயிர்களிலும் இறைவன் கலந்து நின்றலை;

தனதான தனதான தனதான தனதான

தனதான தனதானத்

- தனதான

நிராமய புராதன பராபர வராம்ருத

நிராகுல சிராதிகப்

- ப்ரபையாகி

நிராசசி வராஜத வராஜர்கள் பராவிய

நிராயுத புராரியச்

- சுதன்வேதா

சுராலய தராதல சராசர பிராணிகள்

சொருபமி வராதியைக்

- குறியாமே

துரால் புகழ் பராதின் கராவுள பராமுக
 துரோகரை மிகாசையுற் - றடைவேனோ
 இராகவ இராமன்முன் இராவண இராவண
 இராவண இராஜனுட் - குடன்மாய்வென்
 றிராகன்ம லரானிஜ புராணர்கு மராகலை
 இராஜசொ லவாரணர்க் - கிளையோனோ
 விராகவ சுராதிப பொராதுத விராதடு
 விராயண பராயணச் - செருவூரா
 விராவிய குராவகில் பராரைமு திராவளர்
 விராலிம லீராஜதப் - பெருமானே.
 (திருப்புகழ் 888)

என்பதிற் காண்க.

உலக முவுருவும் - என்பதும் பாடம்.

வம்பனென் தன்னை ஆண்ட மாமணியே :

வம்பன் - புதிதாக வந்தவன் எனலுமாம். முன்னம் 157-ம் திருப்பாடலில்
 “புத்தடியேம்” என்றது நினைக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“எம்பிரா னெந்தை தந்தை தந்தையெங் கூட்ட மெல்லாம்
 தம்பிரா னீரே யென்று வழிவழிச் சார்ந்து வாழும்
 இம்பரின் மிக்க வாழ்க்கை யெண்ணினின் றீருஞ் சூலை
 வம்பென வாண்டு கொண்டா னொருவனே தீர்ப்பான் வந்து”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

ஏயர்கோன் கவிக்காம நாயனார் புராணம் 392)

என்பது காண்க.

வம்பன் - நிலையற்றவற்றை நிலையானவையாகக் கொள்ளும் அறிவிலி -
 என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மாமணி - பெருமை பொருந்திய இரத்தின மணி இது செந்நிறத்தாலும் வேறு ஒளிகளின் துணையின்றித் தானே ஒளிர்வதாலும், தண்ணொளி கால்வதாலும் சிவபெருமானுக்கு உவமை.

கூவிக் கொண்டு அருளே - கூவி - நெடுந்தொலைவில் இருப்பவனை உரக்கக் கூவி அழைத்தல் வேண்டும். நான் உன் திருவடிச் சார்பினின்றும் நெடுந்தொலைவில் உள்ளேன். அதனால்தான் நான் ஏனைய அடியார்களுடன் பொய்கையில் தோன்றிய பேரொளியில் புக்கு நின்னை அடைந்திலன். ஆதலின் என்னைக் கூவி அழைத்துக் கொள் என்றவாறு.

கொள் - என் விண்ணப்பத்தை ஏற்று என்னை வீட்டுலகில் சேர்த்துக் கொள் என்றவாறு.

பதிகத் தலைப்புக்கு ஏற்றவாறு “இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய் என்பது வருவித்து - அதனால் என்னை உன் உலகில் ஏற்றுக்கொள்” என்று முடிக்க.

450. பாடிமால் புகழும் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேடிநீ யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
ஊடுவ துன்னோ டுவப்பதுவு முன்னை
உணர்த்துவ துனக்கெனக் குறுதி
வாடினே னிங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

ந

(இ-ள்)

சிவலோகத்தின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; திருமால், இசையினால் புகழும் நின் திருவடிகளையன்றி நான் வேறு ஒரு பற்றுக் கோடும் இல்லாதவன்; என்னை நீயே தேடி வந்து அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டருளினே; நான் பிணங்குவதும் உன்னுடன்; மகிழ்வதும் உன்னால் தான்; உன்னிடத்தில் நான் விண்ணப்பம் செய்து கொள்வது என் உயிருக்கு நன்மையானவற்றையேயாம்; நான் உன்

துணையின்றி வாட்டமுற்றுள்ளேன்; இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன்; “வருக” என்று என்னை உன்பால் அழைத்து அருள் செய்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “சிவபுரத்து அரசே; திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே; மால் பாடிப் புகழும் பாதமே அல்லால்; நான் மற்றுப்பற்று இல்லேன் கண்டாய்; தேடி நீ ஆண்டாய்; ஊடுவது உன்னோடு; உவப்பதும் உன்னை; உனக்கு உணர்த்துவது, எனக்கு உறுதி; வாடினேன்; இங்கு வாழ்கிலேன்; வருக என்று அருள் புரியாயே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மால் பாடிப் புகழும் பாதமே அல்லால் - திருமால் இசையினால் புகழ்ந்து பரவும் பாதம். இறைவன் திருமேனியில் உள்ள நின்மாலியங்களைக் களைதல்; எண்ணெய்க்காப்பு முதல் உருத்திரகலச நீர் முடியவுள்ள திரவியங்களால் திருமுழுக் காட்டி உபசாரம் செய்தல்; ஒற்றாடை சாத்துதல், பரிவட்டம் சாத்துதல்; நவமணி பொன் அணிகலன்களாலும் மலர்களாலும் ஒப்பனை செய்தல்; திருநீறு சந்தனம் முதலியவை சாத்துதல்; திருவமுது படைத்தல்; விளக்குக்களாலும் ஏனைய உபசாரச் சாமான்களாலும் உரிய மந்திரங்களுடன் பூசித்தல்; தோத்திரம், விண்ணப்பம் ஆகியவற்றால் வழிபட்டு, இறை நாமங்களால் மலர்தூவல் என்ற இவ்வுறுப்புக்கள் அனைத்தும் அடங்கியது வழிபாடாகும். இவற்றுள் ஏதேனும் ஒன்றை அல்லது அதற்கு மேற்பட்டதைக் கூறினும் அஃதும் மேற்கண்ட அனைத்தும் அடங்கிய வழிபாடு குறிக்கும். இங்குத் திருமால், இறைவனை இசையினால் பாடிப் புகழ்ந்தான் என்பது மேற்கண்ட எல்லா அங்கங்களும் அடங்கிய சிவபூசை புரிந்தான் என்றவாறு. திருமால் சிவவழிபாடு செய்ததனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

தேவியை வவ்விய தென்னிலங் கைத்தச மாமுகன்
பூவிய லும்முடி பொன்றுவித்த பழி போயற
ஏவிய லுஞ்சிலை யண்ணல் செய்த விராமேச்சுரம்
மேவிய சிந்தையி னூர்கள்தம் மேல்வினை வீடுமே.

(திருமுறை 3-10-2)

கோடிமா தவங்கள் செய்து குன்றினூர்தம்மை யெல்லாம்
வீடவே சக்கரத்தா லெறிந்துபின் னன்பு கொண்டு
தேடி மால் செய்த கோயி றிருவிரா மேச்சுரத்தை
நாடி வாழ் நெஞ்சமேநீ நன்னெறி யாகு மன்றே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-61-9)

என்பவற்றாலறிக.

பாடி மால் - என்பதற்கு “ஆயர்பாடியில்” வளர்ந்த திருமால்
என்றுரைத்தார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

தேடி நீ ஆண்டாய் - ஆன்மாக்கள் மலபந்தம் உள்ளவை. ஆதலின்
அவை தாமாகவே இறைவனை தேடி அடையும் ஆற்றலற்றன. அவற்றின்
மேலைத் தவத்தால் உரிய காலத்தில் இறைவன் அவற்றைத் தேடிவந்து
ஆண்டு கொள்வான் எனலுமாம். நம் அடிகளில் சரிதம் பற்றிய குறிப்புமாம்.

ஊடுவது உன்னோடு; உவப்பதும் உன்னை -

ஊடுவதும் - என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க.

ஊடல் - இஃது, அன்பினால் வரும் பிணக்கு. அன்பிலாரிடத்து இது
நிகழ்வதில்லை. இதனை;

“நன்னலந் தொலைய நலமிகச் சாஅய்
இன்னுயிர் கழியினு முரைய லவர்நமக்
கன்னையு மத்தனு மல்லரோ
புல்லிய தெவனோ வன்பிலங் கடையே” (குறுந்தொகை 93)

என்பதிற் காண்க.

ஈண்டு;

தனதன தானத் தானன தனதன தானத் தானன
தனதன தானத் தானன - தனதான

“முருகம யூரச் சேவக சரவண ஏனற் புதரி
முகுளப டரக் கோமள - முலைமீதே
முமுகிய காதற் காழுக பதிபசு பாசத் தீர்வினை
முதியபு ராரிக் கோதிய - குருவேயென்

றுருகியு மாடிப் பாடியு மிருகழல் நாடிச் சூடியு
 முணர்வினொ டூடிக் கூடியும் - வழிபாடுற்
 றுலகினொ ராசைப் பாடற நிலைபெறு ஞானத் தாலினி
 உனதடி யாரைச் சேர்வதும் - ஒருநாளே
 மருகனெ ஞமற் சூழ்கொலை கருதிய மாமப் பாதகன்
 வரவிடு மாயப் பேய்முலை - பருகாமேல்
 வருமத யானைக் கோடவை திருகிவி ளாவிற் காய்கனி
 மதுகையில் வீழ்ச் சாடிய - சதமாபுட்
 பொருதிரு கோரப் பாரிய மருதிடை போயப் போதொரு
 சகடுதை யாமற் போர்செய்து - வினையாடிப்
 பொதுவியர் சேரிக் கேவளர் புயல்மரு காவஜ் ராயுத
 புரமதில் மாபுத் தேளிர்கள் - பெருமாளே.
 (திருப்புகழ் 1191)

என்பது நினைக.

உவப்பதும் உன்னை - ஊடுதல் உவத்தல் இரண்டிற்கும் உரியவன்
 உன்னையன்றிப் பிறரிலர் என்றவாறு. 191-ம் திருப்பாடலும்
 ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.*

எனக்கு உறுதி - உறுதியே எனப் பிரிநிலை ஏகாரம் விரித்துக் கொள்க.

* “அபூர்ணன் என்று மறக்கவேனா’ அஸந்த்ரஹிதன் என்று மறக்கவேனா’
 லடிவழிகில்லை என்று மறக்கவேனா எனக்கு உபகாரனன்று என்று மறக்கவேனா’
 எதைச் சொல்லி மறப்பன்” (திருவாய்மொழி (1-10-19) வியாக்கியானம்)

* Godly love so occupies the whole of saints’ heart that there is no room in it for
 hatred. The sufi saint Rabia was once asked, “Do you love God?” She unhesitatingly
 said, “Yes”. Again she was asked “Do you hate ‘satan’?” Equally unhesitatingly she
 replied “No, my love for God has so possessed me that no place remains for hating
 any one save God”

(Essentials of Saintliness by Dr. T.M.P.Mahadevan)

(Bhavan’s Journal Vol.III No.8, Page. 2)

451. வல்லைவா ளரக்கர் புரமெரித் தானே
 மற்றுநான் பற்றிலேன் கண்டாய்
 தில்லைவாழ் கூத்தா சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 எல்லைமு வலகும் உருவியன் நிருவர்
 காணுநா ளாதியீ நின்மை
 வல்லையாய் வளர்ந்தாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள்புரி யாயே.

சு

(இ-ள்)

கொடிய அசுரர்களின் மூன்று புரங்களையும் விரைவில் எரித்தவனே; தில்லையில் எழுந்தருளியுள்ள கூத்தப் பெருமானே; சிவலோகத்தின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே அக்காலத்தில் மூன்று உலகங்களின் எல்லைகளையும் கடந்து; திருமாலும், நான்முகனும் உன் அடி முடிகளைக் காண முயன்ற பொழுதில் தொடக்கமும் முடிவும் இன்மையனாய், வளர வல்லவனே; நான்; உன்னையன்றி வேறு பற்றுக் கோடு இல்லாதவன்; இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன்; உன்பால் வருக என்று அருள் புரியாயே.

இத்திருப்பாடலை; - “வாளரக்கர்புரம் வல்லை எரித்தானே; தில்லை வாழ் கூத்தா; சிவபுரத்து அரசே; திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே; அன்று மூவுலம் எல்லை உருவி; இருவர் காணுநாள் ஆதி ஈறு இன்மை; வல்லையாய் வளர்ந்தாய்; நான் பற்று மற்றிலேன் கண்டாய்; வாழ்கிலேன் கண்டாய் வருக என்று அருள் புரியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

வாளரக்கர் புரம் வல்லை எரித்தானே -

வாளரக்கர் - கொடிய அசுரர்கள்.

அரக்கர் - ஈண்டு அசுரரைக் குறித்தது. அரக்கர்கள் மனிதரின் பகைவரும்; அசுரர் தேவரின் பகைவருமாம். அரக்கரினும் அசுரர் கொடுமையும் வலிமையும் மிக்கவர். நூல்களில் இச்சாதியினர் இருவரும் அபேதமாக வழங்கப் பெறுவர்.

வாள் - கொடிய

வல்லே - விரைவினில். இறைவன் திரிபுரங்களை அழித்ததன் விரைவு குறித்தவாறு.

வல் - விரைவு. **ஐ** - சாரியை.

திரிபுரங்களை எரித்த விரைவு பற்றி முன்னம் 295-ம் திருப்பாடல் உரையில் விளக்கியவை காண்க. திரிபுரதகனம் உருவகமாக இறைவன் ஆன்மாக்களுக்கு மலபரிபாகம் அருளியது என்பதை முன்னம் 324-ம் திருப்பாடல் உரையில் விளக்கினும்.

அன்று மூவுலகு எல்லே உருவி - முன்னம் 448-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 6-75-10-ம் திருப்பாடல் காண்க.

ஆதி ஈறு இன்மை வல்லையாய் - மூவுலகுகளின் எல்லைகளையும் உருவி ஆதி ஈறு இரண்டும் இலனாக வல்லையாய். **இன்மை** - தொழிலாகுபெயர். இன்மையாக என ஆக்கம் வருவித்து உரைக்க. **வல்லையாய்** - வல்லமையுடைவனாக.

கூத்தா - என்றமையால் திருவைந்தொழில்களையும் ஒரு சேர ஆற்றும் வன்மையையும்; **அரசே** என்றமையால் நிர்திசயானந்தமே வடிவாய் இருத்தலையும்; **சிவனே** என்றமையால் ஞானாசிரியனாக நண்ணிப் பக்குவத்துக் கேற்ப அருள் வழங்குதலையும்; **வல்லையாய் வளர்ந்தாய்** - என்றமையால் மலவாதனையால் அறிவு திரிந்து. செருக்குற்றோருக்குக் காணலாது கடந்து நின்ற நிலையினையும் அறிவிப்பன வாதலையும் தனித்தனியே இயைத்து விளக்குவர் தேசிகர் அவர்கள்.

452. பண்ணினேர் மொழியாள் பங்கநீ யல்லால்
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 திண்ணமே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 எண்ணமே யுடல்வாய் மூக்கொடு செவிகண்
 என்றிவை நின்கணே வைத்து
 மண்ணின்மே லடியேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள்புரி யாயே.

௫

(இ-ள்)

பண்ணினை ஒத்த சொற்களையுடையவளாகிய உமையம்மையின் பங்கனே; என்னை உண்மையாகவே அடிமை கொண்டவனே, சிவலோகத்து மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே உன்னையன்றி நான் வேறு பற்றுக் கோடற்றவன்; எனது சிந்தனை, விழிகளோடு உடம்பு, வாய், மூக்கு, காது என்று கூறப்படும் இக்கருவிகரணங்களை நின்பால் வைத்தமையால், நிலவுலகின்கண் அடியவன் வாழமாட்டேன்; என்னை, நின்பால் வருக என்று அழைத்தலாகிய அருளைப் புரிவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலின் முதலடியிலுள்ள “பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய்” என்பதனை; “நான் மற்றுப் பற்றிலேன் கண்டாய்” என மாற்றி அதனை “நீயல்லால்” என்பதன் பின் வைக்க. ஒரு உருபை மூக்கினின்றும் பிரித்துக் கண்ணுடன் கூட்டுக. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பண்ணின் நேர் மொழியாள் பங்க -

பண்ணின் - இன் சாரியை இரண்டனுருபுப் பொருளில் வந்தது. “பண்ணை ஒத்த” என்றவாறு.

நேர் - என்பதனை ஏர் என்று பிரித்துக் கொண்டு பண்ணைப் போல் அழகிய எனலுமொன்று. **ஏர்** - அழகு. அம்பிகை ஈண்டுப் பேரருளின் உருவகம். பேரருளுடைமை உன் எண் குணங்களுள் ஒன்று. குணியாகிய நீ குணமாகிய பேரருளினின்றும் பிரிக்கலாகாதவன் ஆதலின் பேரருளால் நீ என்னை அடிமை கொண்டது இயல்பேயாகும் என்றவாறு.

திண்ணமே ஆண்டாய் - திண்ணமே - நிச்சயமே. நீ பண்ணின் நேர் மொழியாள் பங்கன் என்பது நிச்சயமே; ஆதலின் நீ என்னை ஆட்கொண்டதும் நிச்சயமே.

ஆண்டாய் - விளி.

எண்ணம் கண்களோடு உடல் வாய் மூக்கு செவீ என்றிவை -

எண்ணம் - மனம் புத்தி சித்தம் அகங்காரம் என்ற நான்கும் அந்தக்கரணங்கள். மனம் ஒரு பொருளைப் பற்றும். பற்றிய பொருள் கல்நடுதறியா மனிதனு என்ற ஐயம் நிகழ்ந்துழி அதனை இன்னதென்று அறிவேன் என்ற முனைந்து எழுவது அகங்காரம். அதனை அறிய ஆய்வு செய்வது சித்தம். ஆய்வின் முடிவில் அஃது இன்னது என்று முடிவு செய்தல் புத்தி. அம்முடிவை வாங்கித் தன்னுள் வைத்திருந்து தேவைப்படும் பொழுது எடுத்து வெளிக்கொண்டு வருவதும் சித்தம். ஈண்டு **எண்ணம்** என்றது சித்தத்தினை. அஃது இருதொழில்கள் செய்யும் சிறப்புக் கருதி அதனை மட்டும் ஈண்டுக் கூறி இனம்பற்றி ஏனைய என்று கரணங்களையும் கொள்ளவைத்தார்.

இவை பற்றி முன்னம் 30-ம் திருப்பாடலில் 'சிந்தனை' என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

கண்களோடு உடல் வாய் மூக்கு செவீ : இவற்றுள் **வாய்** - என்றது வாயிலுள்ள நாக்கினை. இவை ஐந்தும் அறி கருவிகளாகிய ஞானேந்திரியங்கள். அவற்றையும் அவற்றின் தொழில்களையும்.

“**ஞானேந்திரியங்க ணன்ற லுரைக்கக்கே**
ளுன மிகுபூத முற்றிடமா - வீனமாஞ்
சத்தா தியையறியுந் தானஞ் செவிதோல்கண்
ணத்தாலு மூக்கென் றறி.”

12

“**வானிடமாய் நின்றுசெவி மன்னு மொலியதனை**
யீனமிகுந் தோல்கா லிடமாக - லுனப்
பரிசந் தனையறியும் பாவையிற்கண் ணங்கி
விரவியுரு வங்காணு மே.”

13

“நன்றாக நீரிடமா நாவிரதந் தானறியும்
 பொன்ற மணமூக்குப் பூவிடமா - நின்றறியும்
 என்றோது மன்றே யிறையா கமமிதனை
 வென்றார்சென் றாரின்ப வீடு.”

14

(உண்மை விளக்கம்)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவில்வது காண்க.

உடல் - தோல்;

ஞானேந்திரியங்கள் ஐந்தில் கண் தவிர ஏனைய நான்கும் தத்தம் இந்திரிய உறுப்புகளில் தங்கி அறியப்படும் புலன்களை ஆகாயம் முதலிய புதங்கள் கொண்டுவந்து சேர்க்கும்பொழுதே அறியும். ஆதலின் இவை நான்கும் நின்று பற்றும் இந்திரியங்கள் எனப்படும்.

கண் மட்டும் அறிய வேண்டிய பொருள் மீது தானே சென்று படிந்து அறியும். ஆதலின் அது சென்று பற்றும் இந்திரியம் என்றாயிற்று. இச்சிறப்புக் கருதி ஓடு உருபு இதனுடன் புணர்த்தப்பட்டது.

நின்கணே வைத்து - ஞானேந்திரியங்கள் அனைத்தையும் நின் திருவடிகளில் சமர்ப்பணம் செய்துவிட்டதால் இனி அவை உலகப் பொருள்களை அறிந்து நுகரப் பயன்படா. ஆதலின் நான் இனி இம்மண்ணுலகில் வாழ இயலாது என்றவாறு.*

ஆன்மாவாகிய வண்டுக்கு ஐந்து இந்திரியங்களும் சித்தமாகிய அந்தக் கரணம் ஒன்றும் ஆக ஆறு கால்கள். அக்கால்கள் இன்றி அவ்வண்டு உலகில் வாழ இயலாது என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

* Thou art the All - highest to my eyes; All sweetest to my mouth, the most tender to my touch and the most beloved of my heart.

453. பஞ்சின்மெல் லடியாள் பங்கநீ யல்லால்
 பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
 செஞ்செவே யாண்டாய் சிவபுரத் தரசே
 திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
 அஞ்சினேன் நாயேன் ஆண்டுநீ யளித்த
 அருளினை மருளினை மறந்த
 வஞ்சனே னிங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்
 வருகவென் றருள்புரி யாயே.

கா

(இ-ள்)

பஞ்சினும் மெல்லிய பாதங்களுள்ள உமையம்மையின் பங்கனாகிய உன்னைத் தவிர நான் வேறு பற்று இல்லாதவன்; என்னை மிகவும் செம்மையாகவே அடிமை கொண்டருளினை; சிவலோக மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; நீ என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு வழங்கிய அருளிப்பாட்டை மயக்கத்தினால் மறந்த இழிந்தவனாகிய நான் மிகவும் அச்சமுற்றேன்; என்னைப்பரம் பொருளாகவே எண்ணிய வஞ்சகனாகிய நான் இவ்வுலகில் வாழமாட்டேன்; “என்பால் வருக” என்று நீ என்னை அழைத்து அருள் புரிவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “பஞ்சின் மெல்லடியாள் பங்க நீ அல்லால், நான் மற்றுப் பற்றிலேன் கண்டாய்; செஞ்செவே ஆண்டாய், சிவபுரத்து அரசே, திருப்பெருந்துறையுறை சிவனே; ஆண்டு நீ அளித்த அருளினை மருளினை மறந்த வஞ்சனேன், அஞ்சினேன்; நாயேன்; இங்கு வாழ்கிலேன் கண்டாய்; “வருக” என்று அருள்புரியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

செஞ்செவே ஆண்டாய் - செஞ்செவே - மிகச் செம்மையாக செவ்வே - செவ்விதில் என்பது. “செவ்” - என ஈறு கெட்டுநின்றது. அடுக்கு செஞ்செவே என்றாயிற்று. ஒரு பொருட் பன்மொழி. நான் மிகவும்

செம்மையாக வாழும்படி என்னை ஆண்டாய் எனலுமாம்.

உயிர்கள், கேவலம் சகலம், சுத்தம், வீடுபேறு என்ற அனைத்து நிலைகளிலும் இறைவனுக்கு அடிமைகளே. அநாதி கேவலநிலையிலுள்ள உயிர் தனுக்ரணபுவன போகங்கள் பெற்று வினைகளைச் செய்து அவற்றின் பயன் நுகர்ச்சியால் சிறிது சிறிதாக ஆணவ மலப்பிணிப்பு நீங்கி ஞானம் பெற்றுப் படிப்படியாக ஆன்ம முன்னேற்ற முற்று முடிவில் வீட்டுலகம் அடைந்து இன்புற வேண்டும் என்பது இறைவன் திருவுள்ளம். ஆதலின் முதலில் காரண உடலை அருள்கின்றான். பின்னர் முறையே கஞ்சக உடல், குணஉடல், புரியட்டக உடல் என்பவற்றைத் தருகின்றான். இது வரை அந்த உயிருக்கு வினை ஈட்டமோ, வினைப்பயன் நுகர்ச்சியோ இல்லை. புரியட்டக உடம்பில் மனம் முதலிய அந்தக் கரணங்களை அமைக்கின்றான். அவை எல்லா ஆன்மாக்களும் ஒரே தரத்தில் அமைவதில்லை. அநாதி கேவல நிலையில் ஆணவ மலம் எல்லா உயிர்களையும் பற்றிச் சம அளவில் பிடிப்பின் இறுக்கத்தைக் கொடுக்கின்றது. ஆனால் உயிர்களுக்கு உள்ள பிணிப்பின் இறுக்கத்தை எதிர்க்கும் ஆற்றலின் வன்மை உயிர்கள் தோறும் மாறுபடுகின்றது. எடுத்துக்காட்டாக ஒரு கல், ஈயத்துண்டு, பஞ்ச ஆகிய மூன்றையும் வரிசையாக அமைத்து அவை மூன்றன் மீதும் சம அளவில் படுக்கும் படி 10 கிலோ எடையுள்ள ஓர் இரும்பை வைக்கின், இரும்பின் அழுத்தம் மூன்று பொருள்களின் மீதும் சம அளவில் 10 கிலோ கிராமாக இருக்கும். கல் அவ்வாறே இருக்கும். ஈயத்துண்டு சிறிது நசங்கும் பஞ்ச மிகவும் சுருங்கும். எனவே அவை மூன்றற்கும் எதிர்ப்பாற்றல் வெவ்வேறாக அமைகின்றது. இவ்வாறே ஆணவமலப் பிணிப்பை எதிர்க்கும் ஆற்றலும் உயிர்கள் தோறும் மாறுபடுகின்றது. அவ்வவ் வாற்றலுக்குத் தக்கவாறு இறைவன் உயிர்களின் புரியட்டக உடலில் உள்ள அந்தக்கரணங்களை வெவ்வேறு தரமுள்ளனவாக அமைக்கின்றான். எடுத்துக்காட்டாக முகமழித்துக் கொள்ளவும், காய்கறிகளை துண்டித்துச் சமைக்கவும், கருவேலமரத்தை வெட்டவும் கூரிய கருவிகள் தேவை. அவை பிளேடு, கத்தி, கோடலியாக அமையவேண்டும். மாறியமையின் பயன்படா. இவ்வாறு உயிர்கள் தோறும்

அவ்வவ்வுயிர்களுக்குத் தேவையான தகுதியுள்ள வெவ்வேறு அந்தக்கரணங்களை அருளி அவ்வவ்வுயிர்களை அடிமை கொள்வதனையே ஈண்டுச் **செஞ்செவே ஆண்டாய்** என்கின்றார்.

ஆண்டு நீ அளித்த அருளினே - இவ்வாறு ஆட்கொள்வது இறைவனின் இயல்பு. அது பேரருளுடைமை என்ற அவன் குணத்தினாலாம்.

மருளினால் மறந்து - அந்த அருளிப்பாட்டை உயிர் மயக்கத்தால் மறந்து விடுகின்றது.

ஆன்மா, மெய்ப்பொருளை நோக்கிச் செல்லும் புனிதப் பயணத்தில் பத்துச் செயல்கள் நிகழ்கின்றன. அவற்றைத் **தசகாரியங்கள்** என்று நம் ஞான நூல்கள் நவிலும். அவை தத்துவரூபம், தத்துவதரிசனம், தத்துவசுத்தி, ஆன்மரூபம், ஆன்மதரிசனம், ஆன்ம சுத்தி, சிவரூபம், சிவதரிசனம், சிவயோகம், சிவபோகம் என்பன. மண் முதல் நாதம் முடியவுள்ள முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் ஆன்மாவுடன் கூடிய விடத்து நிகழும் தொழில்களை அவ்வத்தத்துவங்களினிடத்து வேறு வேறாக இஃது இஃது இதனைச் செய்கின்றது எனத் தன்னின் வேறாக வைத்து உயிர், ஆன்ம சிற்சத்தியாலுணர்தல் **தத்துவதரிசனம்**.

அத்தத்துவங்கள் அனைத்தும் இயக்குவானே இன்றி இயங்காமை கண்டு அவற்றைச் சடப் பொருள்கள் என்று உயிர் ஆன்ம சிற்சத்தியால் உணர்தல் **தத்துவதரிசனம்**.

இத்தத்துவங்கள் ஒரு காலத்தில் மாயையினின்றும் தோன்றிச் சில காலம் நிலை பெற்றுப் பின்னர் மாயையுள் ஒடுங்கும் உண்மையை உயிர் ஆன்ம சிற்சத்தியால் உணர்தல் **தத்துவசுத்தி**.

இவ்வாறு தத்துவசுத்தி எய்திய உயிர் தன்னுடன் இருந்து உணர்த்தும் திருவருளாகிய உறவையும் எல்லாக்காலத்தும் தீமையையே செய்யும் ஆணவ மலமாகிய பகையையும் அறியாமல், ஆன்ம தத்துவங்களினின்றும் நீங்கியதும் தன்னையே பரம் பொருள் என நிற்கும் நிலை **ஆன்மரூபமாகும்**.

இதனையே ஈண்டு அருளினை மருளினால் மறந்த வஞ்சனேன் என்றார்.

செஞ்செவே ஆண்ட அருளினை மறத்தற்குக் காரணம் **மருள்**. அஃது ஆணவமலம் மாயாமலத்திற் கலந்துள்ளதால் வருகின்ற மயக்கம்.

தசகாரியங்களின் ஏனைய நிலைகளை அம்பலவாணதேசிகர், தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகர், சுவாமிநாத தேசிகர் ஆகியோர் **தசகாரியங்கள்** என்ற தலைப்பில் அருளிய பண்டாரசாத்திர நூல்களாலும் தணிகைப்புராணம் நந்தி உபதேசப்பகுதியாலும் அறிக.

வஞ்சன் - தன்னைச் செஞ்செவே ஆண்ட பரமபதியை மறந்து தானே அப்பரம்பொருள் எனக் கருதுதல்.

அஞ்சினேன் - ஏகான்மவாதியாக மாறிய பாவம் நினைத்தும் அதற்கான வினைப்பயன்கள் நுகரவுள்ளதை எண்ணியும் அச்ச முற்றேன்.

454. பருதிவா ழொளியாய் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
திருவுயர் கோலச் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
கருணையே நோக்கிக் கசிந்துள முருகிக்
கலந்துநான் வாழுமா றறியா
மருளனே னுலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

எ

(இ-ள்)

செங்கதிரவன் வாழ்வதற்கு ஒளியை அளிப்பவனே; திருமகள் கோலத்தினும் மிகுந்த வனப்புள்ள சிவ உலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; நான் உன் திருவடிகளை யன்றி வேறு பற்றுக் கோடில்லாதவன்; உன் திருவருளையே எதிர்பார்த்து மனம் கசிந்து உருகி உன்னுடன் விரவி வாழும் வகையினை

அறியா மயக்க உணர்வினன்; நான் இவ்வுலகில் வாழ மாட்டேன்; ஆதலின் நீ என்னை உன்பால் வருக என்று அழைத்தலாகிய அருளைப் புரிவாயாக.

(ஸீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “பருதி வாழ் ஒளியாய்; திருஉயர் கோலச்சிவபுரத்து அரசே; திருப்பெருந்துறை உறை சிவனே; நான் நின் பாதமே அல்லால் பற்று மற்றிலேன் கண்டாய்; கருணையே நோக்கி உளம் கசிந்து உருகிக் கலந்து வாழுமாறு அறியா மருளனேன்; நான் உலகில் வாழ்கிலேன் கண்டாய்; வருக என்று அருள் புரியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பருதி வாழ் ஒளியாய் - இறைவனின் மூன்று கண்களில் வலக்கண்ணில் செங்கதிரவனை அமைத்து அவனுக்கு ஒளியும் வாழ்வும் தருகின்றான். இடது கண்ணில் வெண்கதிர்ச் செல்வனு நெற்றிக்கண்ணில் அக்கினிதேவனும் அவ்வாறே இடங்கொண்டு ஒளியும் வெப்பமும் பெற்று வாழ்வடைகின்றனர் என்றவாறு. இதற்கு இவ்வாற்றறிச் செங்கதிர் மண்டலத்தின் நடுவில் இறைவன் சதாசிவ மூர்த்தியாக எழுந்தருளியுள்ளான் என்பது சைவாகமங்களின் துணிவு; சைவர் பகலவன்பால் இம்மூர்த்தியை நோக்கியே வழிபடுவர்; ஆன்மார்த்த சிவ பூசையில் நிகழ்த்தும் சூரிய பூசையும் இம்மூர்த்தியின் வழிபாடேயாம்;

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அருக்கன் பாதம் வணங்குவ ரந்தியில்
அருக்க னாவா னானுரு வல்லனோ
இருக்கு நான்மறை ஈசனை யேதொழும்
கருத்தி னையறி யார்கன் மனவரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-100-8)

என்பது காண்க; என உரைத்தலுமொன்று.

“பருதியின் உதவியைப் பாரறியார் போலத் திருவடியருமை அறியாப்பாவி” - என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

“எவனுடைய ஒளியாய்ச் செங்கதிரவன் ஒளிக்கின்றானே - எனவரும் தைத்திரியோபநிடதப்பருதியின் அடிப்படையில்” பரிதியினிடத்து ஒளிபோலும் உருவினே” என்றாரைத்தார் கவியரசு அவர்கள்.

திரு உயர் கோலச் சிவபுரத்து அரகே - இலட்சுமீகர மிக்க அழகிய சிவபுரம் என்பர் கவியரசு அவர்கள். இதனைச் **சிவபுரம் அரகே** என்ற இரண்டனுக்கும் தனித்தனியே கூட்டுக.

திரு - ஞானம் என்று கொண்டு ஞானமேயாக உயர்ந்த வடிவினையுடைய அரசு எனலுமாம்.

நான் நின் பாதமே அல்லால் மற்றுப் பற்றிலேன் கண்டாய் - உலகியற் பொருள்கள் எவற்றினும் பற்று இல்லாமையுடன் பிற தெய்வ வழிபாடு இன்மையும் கூறியவாறு. நான் பற்றியுள்ள திருவடிகளே எனக்கு அருள வேண்டும் என்பது விண்ணப்பம் இது பதிகக் கருத்தாகிய “முத்தியுபாயமும்” ஆதல் காண்க.

கருணையே நோக்கி - திருவருளையே எனக்கு இன்றியமையாததாக எதிர்பார்த்து.

நோக்கி வாழ்தல் - இன்றியமையாமை என்னும் பொருளில் வருவதை 382-ம் பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 542-க்குப் பரிமேலழகர் உரையாலறிக.

உளம் கசிந்து உருகிக் கலந்து வாழுமாறு அறியா மருளனேன் - உள்ளம் கசிந்து உருகினால் அந்த நிலை சிவபெருமான் நம் உள்ளத்தில் எழுந்தருளத் தகுதியானதாகும். அவன் எழுந்தருளில் அங்கு ஆணவ மலக்கலப்பால் உண்டாகும் மயக்கத்துக்கு இடமிராது. ஆணவமலம் சக்தி மடங்கி நிற்கும். நான் அவ்வாறு உள்ளம் கசிந்து உருகினேனல்லன். ஆதலின் என் உள்ளத்தில் இறைவன் எழுந்தருளவில்லை. அதனால் ஆணவமலம் முழுஆற்றலுடன் மாயாமலத்தில் கலந்து எனக்கு மயக்கத்தை உண்டாக்கிற்று. அம்மயக்கம் நிலையான மெய்பொருளை விட்டு நிலையற்ற

உலகிற் பொருள்களை நிலையானவை என்று கருதி ஓட வைத்தது என்றவாறு.

மருளன் - மயக்க உணர்வினன். பேய்க்கோட்பட்டவன் என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

பிறைக்க ணிச்சடை யெம்பெரு மானென்று
கறைக்க ணித்தவர் கண்ட வணக்கத்தாய்
உறக்க ணித்துரு காமனத் தார்களைப்
புறக்க ணித்திடும் புத்தூர்ப் புனிதரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-61-2)

என்பது காண்க.

வாழ்கிலேன் - நின்பாதமே அல்லால் உலகப்பற்று இல்லாதவன் ஆதலின் இவ்வுலகில் வாழும் ஆற்றலற்றவன் என்றவாறு.

455. பந்தனை விரலாள் பங்கநீ யல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செந்தழல் போல்வாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
அந்தமி லமுதே அரும்பெரும் பொருளே
ஆரமு தேயடி யேனை
வந்துய வாண்டாய் வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

அ

(இ-ள்)

பந்து போன்ற தசைப் பற்றுடன் திரண்டுள்ள நுனியின் உட்பகுதி கொண்ட கை விரல்களுள்ள உமையம்மையின் பங்கனே; சிவந்த நெருப்பின் வண்ணனே; வீட்டுலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; அழிவில்லாத அமுதமே; அரிய பெரிய

பொருளே; நிறைந்த அமுதமே; அடியவன் உய்யும் பொருட்டு என்பால் வலிய வந்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டவனே; நான் உன்னையன்றி வேறு பற்றுக் கோடற்றவன்; இவ்வுலகில் வாழும் ஆற்றலற்றவன்; என்னை நன்பால் வருக என்று அழைக்கும் அருளைப்புரிய வேண்டுகின்றேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள பற்று நான் மற்றிலேன் கண்டாய் - என்ற பகுதியில் “நான்” என்பதை முதலில் வைக்க. இத்தொடரை “வாழ்கிலேன்” என்பதன் முன் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பந்து அணை விரலாள் - கைவிரல்கள் நுனியின் உட்பகுதி பந்து போலும் திரட்சியும் மென்மையும் கொண்டிருத்தல் உத்தமசாதிப் பெண்களின் சாமுத்திரிகா இலட்சணங்களில் ஒன்று. இதற்கு இவ்வாறன்றிப் பந்தாடுதல் மகளிர் விளையாடல்களுள் ஒன்று; அவ்விளையாட்டில் பந்து வந்து சேரும் விரல்களையுடையவன் என்றுரைத்துத் திருப்பந்தனை நல்லூர் அம்பிகையின் திருநாமம் **பந்தனை மெல்விரலி** என்று மேற்கோள் காட்டுவாரும் உளர்.

பந்தனை விரலாள் பங்க என்பதை “Partner of Her whose fingers jewel rare adorn” - என மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.போப் அவர்கள். இது பிழை என்பது வெளிப்படை.

அந்தம் இல் அமுதே ஆர் அமுதே -

அந்தம் இல் அமுது - எண்ணற்ற ஆன்மாக்கள் எண்ணற்ற காலம் எத்தனை அளவு நுகரினும் சிறிதும் குறையாத அமுது. பதிப்பொருள் குறைவு பட்டு முடிவில் தீர்ந்து போகாத நித்தியப் பொருள் என்பது நினைக. **அந்தம்** - முடிவு. “பூரணத்தினின்றும் எவ்வளவு எடுப்பினும் மீதமாக நிற்பது பூரணமே” என்பது ஸ்வேதாஸ்வர உபநிடதவசனம்.

ஆர் அமுது - நிறைந்த அமுது. தெவிட்டாது மேலும், மேலும் உண்ணப் பெறும் அமுது. அருமையான அமுது எனலுமாம். **அருமை** - தேவரும் பெறுவதற்கு அருமை. அஃது இனிது விளங்குதற் பொருட்டு அந்தமில் அமுது; ஆரமுது என இரு தொடராக்கி உரைத்தருளினார். அந்தமில் அமுதும் ஆரமுதும் இறைவனுக்கு உவமைகளாகக் கூறப்பட்டன. இவ்விரு அமுதும் இவ்வுலகில் இல்லை. ஆதலின் இவை இரண்டும் இல்பொருளுவமைகள்.

அரும் பெரும் பொருளே - சுட்டறிவால் காணப்படும் பொருள்கள் யாவும் பெரும் பொருளாயின் அரும் பொருளாகா, அரும் பொருளாயிற் பெரும் பொருளாகா. இறைவன் இவ்விரு தன்மைகளும் கொண்டவனாகலின் அவனுடைய அளவிலாற்றலும் பெருமையும் தோன்ற **அரும் பெரும் பொருளே** என்றார்.

சுதந்திர அறிவுள்ளவர்களால் காணமுடியாத அருமை உரிமைப் பொருளே - என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

அன்பரல்லா ஏனையோர் அடைய அரிய பெரிய பொருளே என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

நான் பற்று மற்றிலேன் கண்டாய் - சூரியன் அன்றியில் இருளுங்கண்ணும் தனித்துக் கண்ட சதசத்தர் உளரோ? நன்றறியுங்கால் பொருள் வேறாயுவது ஒழியச் சிவானுபூதியில் நின்றது திருவடியொன்றுமே - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

அடியேனே - “அடியோமை” என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் கொண்ட பாடம்.

456. பாவநா சாவுன் பாதமே யல்லால்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
தேவர்தந் தேவே சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
மூவுல குருவ இருவர்கீழ் மேலாய்
முழங்கழ லாய்நிமிர்ந் தானே
மாவுரி யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

க

(இ-ள்)

பாவங்களை அழிப்பவனே; தேவர்களுக்குத் தலைவனாகிய மகாதேவனே; மங்கல உலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள

சிவபெருமானே; திருமாலும் நான்முகனும் கீழும் மேலும் தேடும் வண்ணம்; மூன்று உலகங்களையும் ஊடுருவி; ஒலிக்கின்ற தீப்பிழம்பாக வளர்ந்தவனே; களிற்றின் தோலைப் போர்த்தவனே; நான், உன் திருவடிகளையன்றி வேறு பற்றுக் கோடற்றவன் என்பது காண்க; இவ்வுலகில் வாழும் ஆற்றலற்றவன்; என்னை நிற்பால் “வருக” என்று அழைக்கும் அருளைப் புரிய வேண்டுகின்றேன்.

(வீ-ரை)

பாவநாச; நீ, என்னை “வருக” என்று அழைத்து அருள் புரியாமைக்குக் காரணம் நான் முன்பல பிறவிகளில் செய்த பாவங்கள் எனில், உன் திருமுன்னர் மேருமலை அனைய பாவங்களும் தாமாகவே எரிந்து அழியும். திருப்பெருந்துறையில் நீ என்னை ஆட்கொண்ட போதே உன் சட்சு தீக்கையால் என் பாவங்களை மட்டுமின்றி இருவினைகளின் குவியலாகிய சஞ்சிதகன்மங்களையும் எரித்து அழித்துவிட்டாய். அதன் பின் நான் செய்த பாவங்கள் இப்பொழுது நீ அருள் பாலிக்கத் தடையாக உள்ளன என்னில் அவற்றையும் நீ அழித்து என்னை வாவென்று அருள வேண்டும் என்ற குறிப்பும் காண்க.

பாவ நாசன் - ஆன்மாக்களின் பாவங்களை நாசம் செய்பவனும் தான் இயல்பாகவே பாவமற்றவனுமாம். அகம் (Agham) - பாவம் அநகன் (Anagan) இறைவன்.

பாவநாசம் - என்னும் திருப்பதியில் எழுந்தருளியுள்ளவன் எனலுமாம்.

இருவர் கீழ் மேலாய் - **இருவர்** - திருமாலும் நான்முகனும் தொகைக்குறிப்பு.

கீழ்மேலாக என்பது **கீழ் மேலாய்** என நின்றது. **மூஉலகு உருவ** - திருமாலும் நான்முகனும் தேடி, இளைக்கும் வண்ணம் இறைவன் முவுலகையும் ஊடுருவி நின்றான் என்றும், திருமால் நிலஉலகத்தையும் பாதள உலகத்தையும் ஊடுருவித் தேடவும் நான்முகன் விண்ணுலகை ஊடுருவித் தேடவும் ஆக இருவரும் மூன்று உலகங்களையும் ஊடுருவித் தேட நின்றான் எனவும் உரைக்க நிற்கும் நயம் காண்க.

முழங்கு அழலாய் நிமிர்ந்தானே - முழங்குதல் - நெருப்பு எரியுழி உண்டாகும் “சடசட” என்ற ஒலியும் முங்கில் ஓடு முதலிய பொருள்கள் எரியுட்பட்டு வெடிக்கும் ஒலியுமாம்.

மா உரியானே - மா - விலங்கு. ஈண்டுக் களிறு, அரிமா, வேங்கைப்புலி, மான் முதலியவற்றைக் குறித்து நின்றது. **உரி** - தோல். இறைவன் அரிமா, வேங்கைப் புலிகளின் தோல்களை ஆடையாக அரையில் கட்டியும் மான் தோலை மார்பில் தரித்தும் யானையின் தோலைப் போர்வையாக உடலில் போர்த்தும் நிற்கும் நிலை நினைக. இவை இறைவனின் “**முடிவீலாற்றல்**” பற்றிய குறிப்பு.

இதற்கு, இவ்வாறன்றி மா என்பது விலங்குகளில் ஒன்றான ஆனேருகக் கொண்டு. **உரியான்** அதனைத்தன் ஊர்தியாகக் கொள்ளும் உரிமையுடையவன் எனப் பொருள் செய்து Lord of the bull - என்று மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.போப் அவர்கள்.

457. பழுதினெல் புகழாள் பங்கநீ யல்லாற்
பற்றுநான் மற்றிலேன் கண்டாய்
செழுமதி யணிந்தாய் சிவபுரத் தரசே
திருப்பெருந் துறையுறை சிவனே
தொழுவனோ பிறரைத் துதிப்பனோ யெனக்கோர்
துணையென நினைவனோ சொல்லாய்
மழவிடை யானே வாழ்கிலேன் கண்டாய்
வருகவென் றருள்புரி யாயே.

க0

(இ-ள்)

ஆன்மாக்களுக்கு அநாதியாக உள்ள ஆணவமலமாகிய குற்றத்தை இல்லையாகச் செய்யும் புகழுடைய உமையம்மையை உன் திருமேனியின் ஒருபாகமாகக் கொண்டவனே; செழுமையாகிய பிறையைத் தரித்தவனே; மங்கல உலகின் மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; இளமையுடைய ஆனேற்றானே; பிறரை வழிபடுவேனோ;

துதிப்பேனே; எனக்குத் துணையாக நினைவேனே; சொல்வாயாக; உன்னையல்லால் நான் வேறுபற்றுக் கோடற்றவன் என்பது காண்பாயாக; ஆதலின், இவ்வுலகில் வாழும் ஆற்றலற்றவன் என்பது காண்க; என்னை நின்றால் வருக என்று அழைக்கும் அருளைப்புவியாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - பழுதில் தொல்புகழாள் பங்க; செழுமதி அணிந்தாய்; சிவபுரத்து அரசே; திருப்பெருந்துறைஉறை சிவனே; மழ விடையானே; நீ அல்லால் பிறரைத் தொழுவனே; துதிப்பேனே; எனக்குத் துணையென நினைவனே; சொல்லாய்; நான் மற்றுப் பற்றிலேன் வாழ்கிலேன் கண்டாய்; வருக என்று அருள் புரியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

பழுது இல் தொல் புகழாள் பங்க - ஈண்டு, இறைவனின் எண் குணங்களில் ஒன்றான பேரருள் உமையம்மையாக உருவகம் செய்யப்பட்டுள்ளது. அப்பேரருள் ஆன்மாக்களின் மாட்டு அநாதியாக உள்ள ஆணவமலமாகிய குற்றத்தை இல்லையாகச் செய்கின்றது.

இல் - என்ற சொல்லுக்கு இல்லையாகச் செய்கின்ற என்று பொருள் கோடல் பற்றி ஆய்வாம்.

“கல்லா னிழன்மலை

வில்லா ரருளிய

பொல்லா ரிணைமலர்

நல்லார் புனைவரே”

என்பது சிவஞான போதம் மங்கல வாழ்த்துப்பாடல். இப்பாடலில் உள்ள **மலைவில்லார்** என்ற சொல்லுக்கு உரை கூறும் நம் மாதவச்சிவஞான முனிவர்; “சிவாகமப் பொருள்கள் ஒன்றோடென்று முரணுவனவாக மலைந்து வினாவிய நந்தி பெருமானுக்கு, இந்நூலால் மலைவு தீர்த்தருளினார் என்பார் **மலைவில்லார்** என்றார். **இல்லார்** - இல்லாகச் செய்தாரெனப் பண்படியிற் பிறந்த வினைப் பெயர்” - என்றாரைத்தார். அம்முறையில் ஈண்டு நாம் **பழுதுஇல்** - என்பதிலுள்ள “இல்” என்ற சொல் பண்படியாகப் பிறந்த

பெயரெச்சம்; இது **புகழாள்** - என்பதிலுள்ள புகழ் என்ற பண்புப் பெயரைத்தழுவி முடிந்தது என்று கொள்வோம்.

தொல்புகழ் - உமையம்மை, இறைவனின் பேரருட்குணத்துக்கு உருவகம். அக்குணம் ஆன்மாக்களை அநாதியே பிணித்துள்ள ஆணவ மலப்பிணிப்பை நீக்கி ஆன்மாக்கள் தவமுயன்று வீட்டின்பத்தில் திளைப்பதற்குத் தனுகரணபுன போகங்களைக் கைம்மாறு கருதாது அருளிச் செய்கின்றது. அதனால் ஆன்மாக்கள் அப்பேரருளைப் புகழ்ந்து துதித்து உய்கின்றன. அவ்வாறு துதித்தல் அநாதி காலமாக நிகழ்கின்றது. எனவே, அதனைத் **தொல் புகழ்** என்றார். **புகழ்** - பண்பு; அதனையுடைய பண்பி **புகழாள்** - அவள் உமையம்மை என்றவாறு.

பங்கன் - இறைவனுக்கு உருவம் கிடையாது. ஆன்மாக்கள் தன்னை வழிபட்டுமையும் பொருட்டுப் பேரருளையே தன் உருவமாகக் கொண்டுள்ளான். அதனை அறியும் மதுகையற்ற எளிய மக்களும் அறியும் பொருட்டுத்தன் வடிவிற் செம்பாதிபாதி வாமபாகத்தை பேரருளின் உருவமான உமையம்மையின் வடிவிற்பாதிபாகக் கொண்டு மாதொருபாகனாகக் காட்சி தருகின்றான் என்றவாறு.

செழுமதி அணிந்தாய் - **செழுமதி** - வெண்கதிர்ச் செல்வனின் ஒளியால் பயிர்கள் செழித்து வளர்தல் விஞ்ஞான நூல்களும் சாத்திர நூல்களும் ஒருங்கே ஒப்புக் கொண்ட உண்மையாகும். கலைகள் அனைத்தும் இழந்து அழியும் நிலையை நண்ணிய வெண்கதிரோன் மீண்டும் செழுமையுறும் வண்ணம் இறைவன் பிறையைத் தன் தலையில் அணிந்து கொண்டான் எனலுமாம்.

இறைவன் பிறையைத் தலையில் சேர்த்த பின்பே மதிக்குச் செழுமையுண்டாயிற்று. ஆதலின் அணியும் முன்பே அதற்குச் செழுமை இருந்தது என்ற பொருளில் **செழுமதி அணிந்தாய்** என்று இறந்தகாலத்தில் கூறியது ஏன் எனில் உறுதி பற்றிப்பின் நிகழவுள்ளதை **அணிந்தாய்** என்று இறந்த காலத்தில் கூறினார் என்க. முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 130-ல் “வைத்த” என்றதன் கீழரைத்தவை காண்க.

மழவீடையானே - ஆனேருகிய இறைவன் ஊர்தி அறத்தின் தெய்வமாகும். அறம் என்றும் மூப்படைதலில்லை. ஆதலின் **மழவீடை** என்றார். நான் உன்னையன்றி வேறு பற்றுக் கோடற்றவன். திரி கரணங்களாலும் உன்னை வழிபடலன்றிப் பிறரை வழிபடேன். அதலின் என்னை “வருக” என்று அழைத்தருள் புரிதலே அறம் என்ற குறிப்பில் அறத்துக்குத் தெய்வமாகிய விடையைக் கூறினார் என்பர் திரு. கா.சு.பிள்ளை.

புகழானேப் பாகம் பெற்றதும், சிவபுரத்து ஆட்சியும் திருப்பெருந்துறைக்கண் வீற்றிருந்து அன்பரை ஆட் கொண்டதும், மதியணிந்ததும், மழவிடை ஏறியதும் ஆகிய இவற்றாலாகிய அரும்பெரும் புகழெல்லாம் எனக்கு அருளாமையினால் பழியாக மாறும் என இடித்துரைத்தருளியதுமாம் என்பர் பாரதியாரவர்கள்.

நீ அல்லால் பிறரை - இதனை “உன்னையல்லால் பிறரை - என மாற்றித் “தொழுவனே”, “துதிப்பனே” “எனக்கு ஓர் துணையென நினைவனே” - என்பவை ஒவ்வொன்றென் முன்னரும் தனித்தனியே கூட்டியுரைக்க. தொழுவனே, துதிப்பனே, நினைவனே என்பவற்றில் உள்ள ஓகாரங்கள் எதிர்மறை விடை குறித்த வினாப்பொருளில் வந்தன. தொழேன், துதியேன், நினைவேன் என்றவாறு.

ஓர் துணை - ஒப்பற்ற துணை

நான் மற்றுப் பற்றில்லேன் என்று உடன்பாட்டிற் கூறியதனையே ஈண்டு எதிர்மறையிற் கூறியது வலியுறுத்தற் பொருட்டு. தொழுதல், உடலின் செயல், துதித்தல் வாக்கின் செயல் நினைத்தல் மனத்தின் செயல். மூன்று கரணங்களாலும் இறைவழிபாடு கூறிவாறு. பிறரைத் தொழுதல் முதலியன செய்யேன் என்ற குறிப்பால் உன்னையே தொழுதல் முதலியன செய்வேன் என்பது பெற்றும். ஏக நாயக வழிபாட்டை வலியுறுத்தியது காண்க. பின்னரும் “கற்றைவார் சடையெம் அண்ணல் கண்ணுதல் பாதம் நண்ணி மற்றுமோர் தெய்வந் தன்னை உண்டென நினைந்தெம் பெம்மாற் கற்றிலா தவரைக்கண்டால் அம்மநாம் அஞ்சு மாறே” (அச்சப்பத்து 1) என்பது நினைக.

“ தியானிப்பவர்களாகிய திருமாலாதியாகிய
ஏனைத் தேவர்களை எல்லாம் ஒதுக்கி விட்டுத்
தியானிக்கப் படுகின்றவனும், சம்சார மோசகனு
மாகிய சிவன் ஒருவனையே தியானம் செய்தல் வேண்டும்”

(சுரபோப நிததம்)

என்பது காண்க.

சொல்லாய் - இவ்வுறுதிப்பாடு நீ அறிந்ததே யன்றே என்னும் குறிப்பினது.

தொகுப்புரை :-

நிலவுலகும் விண்ணுலகும் வியாபித்துள்ள எம்பரனே; சீரொடு பொலியும் சிவபுரத்து மன்னவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள சிவபெருமானே; என்னை அடிமையாகக் கொண்டவனே; பெருமையுள்ள செம்மணியே; விண்ணுலகவாசிகளும் அறிய இயலாத ஒப்பற்றவனே; உலகை ஊடுருவி நின்ற தழல் வண்ணனே, முப்புரங்களையும் எரிந்தவனே; தில்லையில் நடம் புரியும் அம்பலவாணனே; திருமாலும் நான்முகனும் காண இயலா வண்ணம் வளர வல்லவனே; பண்ணினை ஒத்த சொற்களையுடையவனும், பஞ்சினும் மென்மையான திருவடியினளும், பந்தனை விரலியும் ஆன்மாக்களின் மலமாசுகளை இல்லையாகச் செய்பவளுமாகிய உமையம்மையை வாமபாகத்திற் கொண்டவனே; செங்கதிர்ச் செல்வனுக்கு ஒளியை அருளுபவனே; ஞானமாகிய உயர்ந்த வடிவினனே; செந்நிறமான அனல் வடிவினனும் முடிவில்லாத ஆரமுது போன்றவனும் அரும்பெரும் பொருளும்; என்னிடம் வலிய வந்து என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டவனும், என்பாவங்களை அழிப்பவனும் மகாதேவனும், மாவுரிகளைத் தரித்தவனும்; செழுமதி அணிந்தவனும், இளமையுள்ள ஆனூர்தியினனுமாகிய சிவபெருமானே!

நான் உன்னைத் தவிர வேறு பற்றுக் கோடற்றவன்; நீ என்பால் அருள் பாலியாவிடில் நான் வேறுயாரை நொந்து கொள்வேன்; எவரிடம் முறையிடுவேன்; நான் ஊடல் கொள்வதும் உன்னுடன், விரும்புவதும்

உன்னையே; உனக்கு உணர்த்துவதும் எனக்கு உறுதி; என் விழிகளுடன் நெஞ்சம், உடம்பு, வாய், முக்கு, காது என்னும் கருவிகரணங்களை உன்னிடம் வைத்துவிட்டேன்; நீ என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டு அருள் பாலித்ததை நான் மயக்கத்தால் மறந்துவிட்டேன். உன் திருவருளையே எதிர்பார்த்து நெஞ்சம் கசிந்து உருகி உன்னுடன் கலந்து வாழும் வழியை அறியேன்; அடியவன் உய்தி பெறும் வண்ணம் நீ என்னை அடிமை கொண்டருளினே. மூன்று கரணங்களாலும் உன்னையே வழிபட்டுத் துதித்துத் தியானம் செய்து வாழும் நான்; பிறரை வழிபடல் துதித்தல், தியானம் செய்தல் முதலியன செய்வனே. என் கருவிகரணங்களை இம்மண்ணிலகில் வைக்காத நான் இங்கு வாழும் ஆற்றலற்றவன். என்னை நின்கண் “வருக” என்று அழைக்கும் திருவருளைப் புரிய வேண்டுகின்றேன்.

தலவிசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை :-முன்னம் சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் உரைத்தாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

29. அருட்பத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது
(மகாமாயாசுத்தி)

திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளையும் ஏனைய அடியார்களையும் இறைவன் பிரிந்தான். சின்னாளில் ஏனைய அடியார்கள் இறைவன் ஆணையின் வண்ணம் அங்கிருந்த பொய்கை நடுவில் தோன்றிய ஒளியில் புக்கொடுங்கினர். நம் அடிகள் மட்டும் தனித்திருந்த சமயம் முன்னர் வந்த **வாழாப்பத்தை** அருளிச் செய்தும் இறைவன், தம்மை அழைத்துக் கொள்ளாமையால் மிகவும் வருந்தி, இவ்வுலகத்தினின்றும் விடுபட்டு வீட்டுலகம் எய்தும் வண்ணம் தமக்கு அருள்புரிதல் வேண்டும் என்று இப்பதிகத்தை அருளிச்செய்தார்கள்.

வீட்டுலகம் நண்ணத் தடைகளாக இருப்பவை மாயேயங்களாகிய பொருள்களேயாம். சுத்தமாயை, அசுத்தமாயை, பிரகிருதிமாயை என்ற மூன்று மாயைகளின் காரியங்களாகிய மாயேயங்களே **மகாமாயையாம்**, அவற்றைச் சுத்தி செய்யின் அத்தடை நீங்கி ஆன்மா வீடு பேறடையும். அம்மகாமாயை அருளொளியால் தூய்மை செய்யப்படுதலே சுத்தியாகும். இவ்வுண்மைகளைக் கருதியே இப்பகுதியின் கருத்து **மகாமாயாசுத்தி** எனக் கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“பெருகருட் பத்துப்
பெருமாயா சுத்தி”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“சோதியருட் சுடர்விளக்கே துயர்ப்பிறவிச்
கடல்விடுத் துன்றாள் சேத்தற்
காதரித்திங் குணையழைத்தா லதெந்துவெனக்
கேளெனுஞ் சொல் அருட்பத்தாகும் . . .”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்

“தத்துவ ஞானமுத்தியுபாயம் பெருகருட்பத்து”

என்பது திருவாசகத் திருவுள்ளக்கிடை.

இப்பகுதி முழுவதும் எழுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தப்பாடல் களாலானது. ஒவ்வொரு பாடல் முடிவிலும் **அருளாயே** என்ற விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளப்படலால் இப்பகுதி **அருட்பத்து** எனப்பெயர் பெற்றது.

458. சோதியே சுடரே சூழொளி விளக்கே
சுரிசுழற் பணைமுலை மடந்தை
பாதியே பரனே பால்கொள்வெண் ணீற்றாய்
பங்கயத் தயனுமா லறியா
நீதியே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
நிறைமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
ஆதியே யடியேன் ஆதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

க

(இ-ள்)

ஞான ஒளியே; அவ்வொளியின் கதிர்களாயுள்ளவனே; ஞானம் சூழ்ந்த ஒளியுள்ள விளக்கே; சுருண்ட கூந்தலும் பருத்த கொங்கைகளும் இளமையுமுள்ள உமையம்மையின் திருமேனியின் செம்பாதியாக உள்ளவனே; மேலான கடவுளே; பால் போன்ற வெண்ணிறமுள்ள திருநீற்றினனே; தாமரை மலரினான நான்முகனும் திருமாலும் அறிய இயலாத நீதியானவனே; முத்தித் திருவுள்ள திருப்பெருந்துறையில் நிறைந்த மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் எழுந்தருளியிருந்தவனே; புகழுள்ள முன்னவனே; அடியவன் உன்னைப் பெரிதும் விரும்பி அழைக்கின், அஃது என்ன? என்று அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

சோதியே; சுடரே; சூழ்ஒளி விளக்கே - சோதி - இறைவன் ஞானமே வடிவமாக யாதொரு விகாரமுற்றவனாக ஆன்மாக்கள் தாமாக நண்ண இயலாத நிலையில் உள்ளான் என்றவாறு.

சுடரே - பதிப்பொருளாகிய இறைவன் ஒருவனாகச் செங்கதிரவன் போல நிற்க. அவன் ஆற்றலாகிய சத்திகள் கதிரவனின் ஒளிக்கற்றைகள் போல

எண்ணற்றனவாக அவனிடமிருந்து தோன்றி மண்ணுலகில் ஆன்மாக்களை அணுகி அவற்றை ஒம்புவனவாக உள்ளன. ஆன்மாக்கள் எண்ணற்றவை. அவற்றின் மலபந்தங்களும் வன்மை மென்மைகளில் ஒவ்வொன்றனுக்கும் வெவ்வேறாக எண்ணற்ற நிலைகளிலுள்ளன. அவற்றுக்காக இறைவன் நல்கும் அருளிப்பாடுகளும் வெவ்வேறாக அமைந்து எண்ணற்றவைகளாக உள்ளன. அவையே எண்ணற்ற சத்திகளாவன. அவை ஈண்டு கதிரவனின் எண்ணற்ற ஒளிக்கூறுகளாக உவமிக்கப்படுகின்றன. இவை பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 89-ம் “நட்டம் பயின்றோடும் நாதனே” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஈண்டு;

யாண்டும் சைதன்ய ரூபமாயிருக்கின்ற சொரூபமே சோதியெனவும், சூரியன், சந்திரன், அக்கினி ஆகிய சிவமூர்த்தங்கள் மூன்றும் சுடரெனவும் படுதலின் அவையே சுடரெனவும் சொல்லப்பட்டன.

கலச மத்தியிலுள்ள தீபம் போலத் தேக மத்தியிலுள்ள ஆன்மாவைத் தியானித்தல் வேண்டும். அங்குட்ட மாத்திரனாய், புகையில்லாத ஒளி வடிவினனாய், உட்புறத்திலிருந்து விளக்கம் புரிவோனாய், நாசமில்லியாக இருக்கின்ற ஆன்மாவாகிய கூடத்தனை தியானித்தல் வேண்டும் - என்று பைங்கலோபநிஷத் மூன்றாம் அத்தியாயம் உரைக்கும்.

(ஸ்ரீமத் பாம்பன் சுவாமிகள் - தகராலய ரகசியம் பக்கம் 108 முதல் 110 வரை)

(குறிப்பு - கூடஸ்தன் - மறைந்திருப்பவன். ஆன்மாவுக்குள் மறைந்திருந்து ஆன்மாவுக்கு அறிவைத் தருதலின் இறைவன் கூடஸ்தன் எனப்பெற்றான்)

இதற்கு, இவ்வாறன்றிச் சோதியை இறைவனின் சொரூபநிலை என்றும் சோதியின் சுடர்களை இறைவனின் தடத்த மூர்த்தங்கள் என்றும் கூறுவாரு முண்டு.

சூழ் ஒளி வீளக்கே - ஞானமாகிய ஒளி புறத்தே எங்கும் சூழ்ந்து அஞ்ஞான இருளை ஒட்டும் வண்ணம் ஒளிவீசுகின்ற விளக்கு.

ஞாயிற்றைச் சோதியென்றும், திங்களைச் சுடரென்றும், நெருப்பினை விளக்கென்றும் கூறுவாருமுளர்.

ஈரி குழல் பணை முலை மடந்தை பாதியே -

ஈரி குழல் - சுருண்டசூந்தல். வார்குழல் என்றருளியிருப்பின் நேராக அருளை நல்கும் அருட்சத்தியாகக் கொண்டிருக்கலாம். **ஈரி குழல்** - என்றதால் ஆன்ம அறிவை மறைத்து வினைப்பயனைப் புசிக்கச் செய்து பக்குவம் வரச் செய்யும் மறைப்பாற்றலாகிய திரோதான சத்தியைக் குறிப்பால் உணர்த்தினார் என்க. **சுருளுதல்** - உண்மையை மறைத்துச் சுருட்டி வைத்தல்.

பணை முலை - பருத்த கொங்கைகள். இவை இரண்டு ஒன்று பரஞானமும் மற்றொன்று அபர ஞானமுமாம். இவ்விரு ஞானங்களும் ஆன்மாக்களுக்கு அளிப்பது இறைவன் திருவருளேயாம். அஃது ஈண்டு அம்பிகையாக உருவகம் செய்யப்பட்டது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“அழுகின்ற பிள்ளையார் தமைநோக்கி யருட்கருணை
யெழுகின்ற திருவுள்ளத் திறைவார்தா மெவ்வுலகுந்
தொழுகின்ற மலைக்கொடியைப் பார்த்தருளித் “துணைமுலைகள்
பொழிகின்ற பாலடிசில் பொன்வள்ளத் தூட்” டென்ன

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருஞானசம்பந்த நாயனார்புராணம் 66)

இத்திருப்பாடலுக்கு உரைவகுத்த சிவக்கவிமணி C.K.சுப்பிரமணிய முதலியார் B.A., அவர்கள் :-

“துணைமுலைகள் - துணை - இரண்டு, உயிர்கள் ஞானவளர்ச்சி பெற்றுய்தற்கு இன்றியமையாத துணையாகிய என்றலுமாம். **துணைமுலைகள்** - இரண்டு தனங்களாவன பரஞானம்; அபரஞானம் என்ற இரண்டுமே யாம்” - என்று விளக்குவது காண்க.

மடந்தை - இளம்பெண். **ஈரி குழல், பணை முலை, மடந்தை** என்ற மூன்றும் பெண்ணின் இளம் பருவம் குறித்தன. பதிப்பொருள் காலதத்துவத்தைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்குவது; ஆதலின் என்றும்

முதுமை எய்தாது என்பது நினைக.

கரி குழல் பணை முலை மடந்தை - ஞானமாகிய கோதையையும் பேரின்பமாகிய தனங்களையும் உடைய இறைவி - என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

பாதியே - இறைவனை “அம்பிகை பங்களே” என்றது “மடந்தையின் பாதியே” என்றார். **மடந்தை** ஈண்டு திருவருள். அதில்பாதியே என்றது. நீ முழுமையான அருளை எனக்கு நல்கலை. நல்கியிருந்தால் வாழாப்பத்தை நான் விண்ணப்பம் செய்த பொழுதே என்னை உன்பால் அழைத்துக் கொண்டிருப்பை. இப்பொழுதேனும் உன் முழுஅருளையும் நல்குவாய் என்றவாறு.

பரம் - மேலான கடவுள். அஃதே சோதி, சுடர், குழொளி விளக்கு என மூன்றாக உள்ளது என்றவாறு.

பரல் கொள் வெண்ணீற்றாய் - வெண்ணிறமான திருநீறே அணிதற்குரியது. முன்னம் திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நீற்றேன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

பங்கயத்து அயனும் மால் அறியா நீதியே - மால் - மாலும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க. நான்முகனும் திருமாலும் அடிமுடி தேடிக் காணாது எய்தத் வரலாறு.

நீதி - நீதியையே வடிவமாகக் கொண்டுள்ள இறைவன். தரும் வடிவான இறைவன் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

செல்வத் திருப்பெருந்துறை - ஞானச் செல்வம் நிறைந்துள்ள திருப்பெருந்துறை என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

இதனை Happy Perun - Turai என்று மொழிபெயர்த்தார் Dr. G.U.Pope அவர்கள். இவ்வாறே பாடல் 7, 8-லும் பிழையாக மொழிபெயர்த்துள்ளார்.

சீர் ஆதியே - சீர் - சிறப்பு எனலுமாம்.

ஆதரித்து - பெருவிருப்பம் கொண்டு.

அதித்தவே என்று அருளாயே - அதித்து - அது எந்து என்னும் பொருள் தரும் ஓர் திசைச் சொல் என்பர். இதனை, மலையாளச் சொல் என்றும், கன்னடச் சொல் என்றும் தெலுங்குச் சொல் என்றும் பலவாறு உரைத்தனர் முன்னுரையாளர்கள்.

அஃது என்ன என்பதற்கு மலையாளம் “அது எந்தா? என்பதாகும், கன்னடத்தில் “அது எந்து” என்பர். தெலுங்கில் “அது ஏமி” என்பர். ஆதலின் அவ்விளக்கம் பொருத்தமற்றது. மேலும் மலையாளம் சுமார் 650 ஆண்டுகளின் முன்னரே, தமிழினின்றும் பிரிந்து தனிமொழியாயிற்று. கன்னடமும் தெலுங்கும் காலத்தால் மலையாள மொழிக்கு முற்பட்டவையயிலும் நம் அடிகள் காலத்திற்குப் பின்னரே தமிழினின்றும் பிரிந்து தனிமொழிகளாயின. நம் அடிகள் காலத்தில் தமிழும் சமஸ்கிருதம் என்னும் வடமொழியும் மட்டுமே இவ்விந்திய நாட்டில் செம்மொழிகளாகத் திகழ்ந்தன. அவற்றுள்ளும் தமிழ் மட்டும் பேச்சு வழக்கில் இருந்தது. அது திருவேங்கட மலைக்குத் தெற்கில் கன்னியாகுமரி வரையும் அரபிக்கடலின் கரையிலிருந்து வங்காள குடாக்கடல் வரையும் உள்ள நிலப்பரப்பில் பேச்சு, நூல் என்ற இரு வழக்குக்களிலும் வழங்கியது. வடமொழி பேச்சு வழக்கில் என்றும் இருந்ததில்லை. இந்திய நாடு முழுவதிலும் அது புலவர்களின் மொழியாக இருந்தது. “சமஸ்கிருதம்” என்ற சொல்லே திருத்தமானது என்னும் பொருளினது. திருவேங்கடமலைக்கு வடக்கில் பாலி போன்ற பல்வேறு மொழிகள் மக்களின் தாய் மொழிகளாக நிலவின. அவற்றிலும் தமிழிலும் இருந்த சிறந்த நூல்களை ஆங்காங்கிருந்த புலவர் பெருமக்கள் வட மொழியில் மொழி பெயர்த்தனர். அவ்வடப்பகுதிகளில் வாழ்ந்த புலவர் பெருமக்கள் தங்கள் மொழிகளில் இல்லாத சிறந்த நூல்கள் வடமொழியில் காணப்படின அவற்றைத் தங்கள் மொழிகளில் மொழிப் பெயர்த்துக் கொண்டனர்.

திருவேங்கடமலைக்கு வடக்கில் நம் அடிகள் காலத்தில் வழங்கிய மொழிகளில் இருந்த சில சொற்கள். சிதைந்து உருமாறித் திசைச் சொற்களாகத் தமிழில் வழங்கலாயின. “அதத்து என்” என்ற சொல்லும் அவ்வாறு வந்த ஒன்றாகும் எனக்கொள்வதே அமையும். இறைவன் நம்

அடிகளை நோக்கி வாழாப்பத்தில் பாடல்கள் தோறும் “வாழ்கிலேன் கண்டாய்” என்று அச்சங்கொண்டு முறையிட்டனர். அன்றோ?” “அஃது ஏன்; அவ்வாறு முறையிட்டனை நாமுள்ளோம்; அஞ்சற்க” என்று இறைவன் கூறி அருள வேண்டும்” என்று அடிகள் இப்பகுதியில் வரும் முதல் ஒன்பது பாடல்களிலும் விண்ணப்பம் செய்து கொள்வதாகப் பொருள் கூறல் அமைவுடையத்தாகும்.

அதித்து - அதென்ன பராமுகமோ என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

ஈண்டு;

தானதன தானதன தானதன தானதன

தானதன தானதன

- தந்ததான

“ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்

ஆறுமுகம் ஆறுமுகம்

- என்றுபூதி

ஆகமணி மாதவர்கள் பாதமலர் சூடுமடி

யார்கள்பத மேதுணைய

- தென்றுநாளும்

ஏறுமயில் வாகனகு காசரவ னாவெனது

ஈசவென மானமுன

- தென்றுமோதும்

ஏழைகள்வி யாகுலமி தேதெனவி னாவிலுனை

ஏவர்புகழ் வார்மறையும்

- என்சொலாதோ

நிறுபடு மாழைதிரு மேனிதிரி சூலனுழை

நீலமயில் வாகியுமை

- தந்தவேளே

நீசர்கட மோடெனது தீவினையெ லாமடிய

நீடுதனி வேல்விடும

- டங்கலேறே

சீறிவரு மாறவுண னாவியுணு மானைமுக

தேவர்துனை வாசிகரி

- அண்டகூடம்

சேருமழ கார்பழநி வாழ்குமர னேபிரம

தேவர்வர தாமுருக

- தம்பிரானே”

(திருப்புகழ் 152)

தனதன தனதன தாந்த தானன
தனதன தனதன தாந்த தானன
தனதன தனதன தாந்த தானன

— தனதான

“ பரிமள மிகவுள சாந்து மாமத

முருகவிழ் வகைமலர் சேர்ந்து கூடிய
பலவரி அளிதுயில் கூர்ந்து வாணுறு — முகில்போல
பரவிய இருள்செறி கூந்தல் மாதர்கள்
பரிபுர மலரடி வேண்டி ஏவிய
பணிவிடை களிலிறு மாந்த கூளனை — நெறிபேணு

விரகனை அசுடனை வீம்பு பேசிய

விழலனை உறுகலை யாய்ந்தி டாமுழு
வெகுளியை அறிவது போங்க படானை — மலமாறா
வினையனை உரைமொழி சோர்ந்த பாவியை
விளிவறு நரகிடை வீழ்ந்த மோடனை
வினவிழு னருள்செய்து பாங்கி னுள்வது மொருநாளே

கருதலர் திரிபுர மாண்டு நீறெழு

மலைசிலை ஒருகையில் வாங்கு நாரணி
கழலணி மலைமகள் காஞ்சி மாநகர் — உறைபேதை
களிமயில் சிவனுடன் வாழ்ந்த மோகினி
கடலுடை உலகினை ஈன்ற தாயுமை
கரிவன முறையகி லாண்ட நாயகி — அருள்பாலா

முரணிய சமரினில் மூண்ட ராவண

னிடியென அலறிமு னோங்கி வாய்விட
முடிபல திருகிய நீண்ட மாயவன் — மருகோனே
முதலொரு குறமகள் நேர்ந்த நூலிடை
இருதன கிரிமிசை தோய்ந்த காழக
முதுபழ மறைமொழி ஆய்ந்த தேவர்கள் — பெருமானே”
(திருப்புகழ்-966)

இத்திருப்பாடலின் பொருளும் இதில் வரும் சொற்களும் கீழ்க்காணும் அரசுகள் தேவாரத்தில் வருவன கண்டுவக்க.*

திருச்சிற்றம்பலம்

“நீதியா னினைசெய் நெஞ்சே நிமிலை நித்த மாகப்
பாதியா முமைதன் னோடும் பாகமாய் நின்ற வெந்தை
சோதியாய்ச் சுடர்வி ளக்காய்ச் சுண்ணவெண் ணீற தாடி
ஆதியு மீறு மானா ரதிகைவீ ரட்ட னாரே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-25-7)

பதிப்பொருளாகிய இறைவன் சுத்தமாயையும் கடந்து மாயாதீதனாக நின்று மாயைகளை இயக்குகின்றான். நெருப்பிற்குடு போன்று அவனின் வேராகா அவனுடைய எண்ணற்ற சத்திகள் செங்கதிரவனின் ஒளிக்கதிர்கள் போன்று அவனிடமிருந்து புறப்பட்டு மூன்று மாயைகளையும் அவற்றின் தத்துவங்களான மகாமாயையினையும் ஊடுருவி இம்மண்ணிலகிற் போந்து. ஈண்டுள்ள ஆன்மாக்களை வாழ்விக்கின்றன. அவை அவ்வாறு மகாமாயையின் வழிவரும்பொழுது அருளொளியால் மகாமாயை தூய்மையாக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறு இப்பதிகத்தின் கருத்தான மகாமாயாகத்தி பெறப்படல் காண்க.

* ஆதித் தனிக்கோல மானா னடியவற்காச்

சோதித் திருத்தரணிற் றேன்றினான் - வேதத்தின்

முன்னின்றான் வேழ முதலே வெனவழைப்ப

வென்னென்று எனங்கட் கிறை

(நளவெண்பா - காப்பு 3)

கடுத்தகராம் கதுவநியிற் கையெடுத்து மெய்கலங்கி

உடுத்ததிசை அனைத்தினும் சென்றெனவிகொள்ள உறுதுயரால்

அடுத்தபெருந் தனிமூலத் அரும்பரமே பரமேயென்

றெடுத்ததிதாரு வாரணம் அழைக்க நீயோவன்றேனென்றாய்

(கம்பராமாயணம் - ஆரணியகாண்டம் விராதன் வதைப்படலம் 49)

459. நிருத்தனே நிமலா நீற்றனே நெற்றிக்
 கண்ணனே விண்ணுளோர் பிரானே
 ஒருத்தனே யுன்னை யோலமிட் டலறி
 உலகெலாந் தேடியுங் காணேன்
 திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந் துறையிற்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அருத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

2

(இ-ள்)

ஆனந்தக்கூத்தனே இயல்பாகவே பாசங்களினங்கியவனே; அநாதி வெண்ணீற்றை யணிந்தவனே; நெற்றிக் கண்ணுள்ளவனே, விண்ணுலக வாசிகளின் பெருமையுள்ள தலைவனே; ஒப்பற்றவனே; தீர்த்தமாகிய பொய்கையுள்ள திருப்பெருந்துறையில் வளமைக்க மலர்களுள்ள குருந்தமர நிழலில் எழுந்தருளியிருந்த சிறப்புள்ள செல்வனே; பெருங்குரலில் முறையிட்டு அரற்றி உலக முழுவதுந் தேடியும் உன்னைக் கண்டிலேன். தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் அஃது என்ன என்று அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “திருத்தமாம் பொய்கைத் திருப்பெருந்துறையிற் செழுமலர்க்குருந்த மேவிய சீர் அருத்தனே” - என்ற பகுதியை “ஒருத்தனே” என்றதன் பின்வைக்க. “உன்னை” என்பதை, “காணேன்” என்பதன் முன் வைக்க. பிறகு பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

நிருத்தனே - நடனம்; அங்க அசைவுகளை முதன்மையாகக் கொண்ட பல கரணங்களைக் கொண்டது; நிருத்தம், அந்த நடனத்தில் முகபாவத்தை முதன்மையாகக் கொண்டது. இறைவன் திருவைந்தொழிற் கூத்தியற்றுழி ஒவ்வொரு கூத்திலும் அவன் ஆனந்தத்தை முகபாவத்தால் காட்டுகின்றான். முதல் நான்கு திருக்கூத்துக்களில் தன் நடனத்தால் உயிர்கள் ஆணவமலக்கட்டு நெகிழ்ந்து படிப்படியாக ஆன்ம முன்னேற்றமுறுவது

பற்றிய களிப்பாகும். ஐந்தாவதாகிய அருட்கூத்தில் அவ்வுயிர்கள் முத்தியின்பம் நுகர்தல் பற்றி ஆனந்த முறுவதாகும். எனவே அவன் ஆனந்த நடராசன் என்றும் ஆனந்தக் கூத்தன் என்றும் அழைக்கப்பெருகிறான். கோயம்புத்தூர் மாநகரின் மேற்கு எல்லையை ஒட்டியுள்ள பேரூரில் அம்பலவாணனை **ஆனந்த நடராஜன்** - என்றும் அவன் நடனம் **ஆனந்த நடனம்** என்றும் வழங்குகின்றனர். நம் மாதவ சிவஞான முனிவரின் பூர்வாசிரமத்தந்தை **ஆனந்தக் கூத்தர்** என்ற பெயரினர்.

நிமலன் - மலமில்லாதவன்.

நீற்றன் - திருவண்டப்பகுதி 33-ல் “நீற்றேன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

திருத்தம் - “தீர்த்தம்” என்பதன் சிதைவு. தூய்மை தருவதும், தூய்மையானதும் பாவங்களை நீக்குவதுமாம். தீர்த்தனாகிய இறைவன் அணிந்தமையின் கங்கை, தீர்த்தமாயிற்று.

பொய்கை - இயற்கையாகவே அமைந்துள்ள குளம்.

அருத்தம் - பொருள். எங்கள் மெய்ப்பொருளே என்றவாறு.

ஒலம் - “வந்து காப்பாற்று” என்று முறையிட்டும் பெருங்குரலெடுத்தும் அழைத்தல். காணாது புலம்புதலுமாம்.

உலகெலாம் தேடியும் உன்னைக் காணேன் - உலகம், மாயையின் காரியமாகிய மாயேயம். இறைவன் மாயையைக் கடந்து நின்று அதனை இயக்குபவன். ஆதலின் மாயேயமாகிய உலகில் தேடின அவனைக் காண இயலாது. அவனை அவன் அருளே நம் கண்களாகக் காண வேண்டும். உலகெங்கும் தேடியும் இறைவனைக் காணாமையின் மாயேயமாகிய உலகில் வெறுப்புத் தோன்றலும் திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமர நிழலில் இறைவனைக் கண்டதும் அதனால் இறைவனிடம் பெரும் பற்றுக் கொண்டு விரும்பி அழைத்தலும் இப்பாடலிற் கூறப்பட்டலின் இது **மகாமாயாகுத்தி** யாகிய இப்பகுதியின் கருத்தை உணர்த்துதல் பெற்றோம்.

460. எங்கண யகனே யென்னுயிர்த் தலைவா
 ஏலவார் குழலிமா ரிருவர்
 தங்கண யகனே தக்கநற் காமன்
 தனதுடல் தழலெழ விழித்த
 செங்கண யகனே திருப்பெருந் துறையிற்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அங்கண அடியே னாதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

ந

(இ-ள்)

வழிவழியாக எங்களுக்குத் தலைவனே; என் உயிருக்கு அநாதி கால மாகவே துணையாக உள்ளவனே; இயற்கை மணம் பொருந்திய நீண்ட கூந்தலுள்ள தேவியர் இருவருக்கும் தலைவனே; மயக்கும் தொழில் பொருந்திய மன்மதனின் அழகிய உடம்பு நெருப்பில் வெந்து சாம்பலாகும் வண்ணம் நோக்கிய சிவந்த நெருப்புக் கண்ணுள்ள தலைவனே; திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்தமலர் நிழலில் எழுந்தருளியிருந்த சிறப்புடையவனாகிய அருள் நோக்கினனே; தொண்டனாகிய நான், பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் “அஃது என்ன?” என்று அருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “நற்காமன் தனதுடல்” என்பதைக் “காமன் தனது நல்லுடல்” என்று மாற்றிக் கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

எங்கள் நாயகனே - அடியார்களாகிய எங்களுக்கு வழிவழியாகத் தலைவனே.

முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 118-119-ல் “முவேழ் சுற்ற முரணுறு நரகிடை ஆழாமே யருள் அரசு” - என்றதன் கீழுரைத்தவாறு கொள்ளலுமொக்கும்.

என் உயிர்த்தலைவா - படைப்புக்கு வருமுன் அநாதி கேவலத்தில் கிடந்த நிலையினின்றும் வீடுபேறு அடைந்த பின்பும் உயிருக்கு இறைவன் தலைவனாக உள்ளான். உயிர் அவனுக்கு என்றும் அடிமையே என்றவாறு.

முவகை ஆன்மாக்களுக்கு தலைவனே - என்பர் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

ஏலவார் குழலிமார் இருவர் -

ஏலம் - மயிர்ச்சாந்து எனலுமாம்.

இருவர் - ஆனந்த வடிவமான பராசத்தியும் ஞானசத்தியாகிய கங்கையும் என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

கிரியா சத்தியும் ஞான சத்தியும் என்பாருமுள்ளர்.

தக்க காமன் தனது நல்லுடல் -

தக்க - மயக்கும் தொழிலுள்ள - என்பர் திரு. முதலியாரவர்கள். **தக்கடி** - வஞ்சனை; பொய் (தமிழ்லெக்சிகன்).

தமது என்பதும் பாடம்.

தக்க நல் உடல் - என்று கொண்டு தகுதியான அழகிய நல்ல உடல் எனலுமாம். இதற்கு இவ்வாற்றித் தக்கன் காமன் என இருவராகப் பொருள் கொண்டு "Lord of fiery eye! whose glance caus'd sudden fire from Dakshan's frame to spring, And goodly kaman's too" - என்று பிழையாக மொழிபெயர்த்தார் Dr. G.U.Pope.

செங்கண் - செந்நிற நெருப்பை உமிழும் கண்.

அங்கண் - காமனை எரித்த போது நெருப்பை உமிழ்ந்தும் சினத்தாலும் செங்கண் உள்ளவனுயிருந்த இறைவன். மீண்டும் அவனை அருளினால் உயிர்ப்பித்து எழுப்பியவன் என்பது குறிக்க "அங்கண்" என்றருளினார்.

அங்கண் - அழகிய கண்கள் எனலுமாம். திருப்பெருந்துறையில் இறைவன், ஞானாசிரியனாக நம் அடிகளுக்குச் சட்சதீக்கை அருளிய குறிப்புமாம்.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன்; உயிர்களுக்கு அநாதி கேவலத்திலிருந்தே தலைவனாக இருந்தும், ஆனந்த வடிவமாகிய பராசத்தியும் ஞானசத்தியாகிய கங்கையும் தன்னுடன் கூடி நிற்க உயிர்களுக்கு அருள் பாலித்தும், உலக

இச்சைக்கு இழுக்கும் காமனை எரித்தும் மலபரிபாகம் வருவித்தும் ஞானாசிரியனாக மானிடச் சட்டை தாங்கி வந்து சட்சதீக்கை அளித்தும், மகாமாயையைச் சுத்திசெய்து வீடு பேற்றுக்குத் தகுதியாக்குதல் கூறப்பட்டுள்ளது. இந்தப்பத்தின் கருத்தாகிய **மகாமாயாகுத்தி** இதனால் பெறப்படல் காண்க.

461. கமலநான் முகனுங் கார்முகில் நிறத்துக்
கண்ணனு நண்ணுதற் கரிய
விமலனே யெமக்கு வெளிப்படா யென்ன
வியன்றழல் வெளிப்பட்ட எந்தாய்
திமிலநான் மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அமலனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

சு

(இ-ள்)

தாமரை மலரில் வீற்றிருக்கும் அயனும் கரிய மேகம் போன்ற வண்ணமுள்ள திருமாலும் அனுக அரிதானவனும் இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியவனுமாகிய சிவபெருமான், “எங்களுக்கு வெளிப்பட்டுக் காட்சி நல்க” வேண்டுமென்று அவர்கள் வேண்டிக் கொள்ள பெரிய நெருப்பினின்றும் வெளிப்பட்டுத் தோன்றிய எங்கள் தந்தையே; நான்கு மறைகளின் பேரொலி சேர்கின்ற திருப்பெருந்துறையில் வளமையான மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் எழுந்தருளியவனே, மலத்தை அழிப்பவனே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் “அஃது என்ன” என்று அருள் பாலிப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கண்ணன் - கரியவன். “கார்முகில் நிறத்து” என்பதைக் கண்ணனுக்கு அடையாகக் கொள்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்
 கருங்கண் ணனையறி யாமையின்
 றேன்றில்லைக் கார்ப்பொழில்வாய்
 வருங்கண் ணனையவண் டாடும்
 வளரிள வல்லியன்னீர்
 இருங்கண் ணனைய கணைபொரு
 புண்புண ரிப்புணத்தின்
 மருங்கண் ணனையதுண் டோவந்த
 தீங்கொரு வான்கலையே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 53)

என்பதும். இத்திருப்பாடலுக்கு உரைவகுத்த பேராசிரியர் :-

“கண்ணன் என்பது கரியோனென்னும் பொருளதோர் பாகதச் சிதைவு. அஃது அப்பண்பு குறியாது ஈண்டுப் பெயராய் நின்றமையின் கருங்கண்ணனென்றார். சேற்றிற்பங்கய மென்றாற் போல” என்று மொழிவதும் காண்க.

வீமலன் - மலமில்லாதவன் “இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கி நின்றல்” இறைவனின் எண்குணங்களுள் ஒன்று.

எமக்கு வெளிப்படாயென்ன - நெருப்புருவமாக நின்ற இறைவனின் அடிமுடிகளைத் தேடித் தோற்று இளைத்த திருமாலும் நான்முகனும் “இறைவனே; எங்களுக்கு வெளிப்படக் காட்சி நல்குக” என்று விண்ணப்பம் செய்து கொள்ள.

வீயன் தழல் வெளிப்பட்ட - அந்ந நெருப்புருவினின்றும் வெளிப்பட்டு இலிங்கத் திருமேனி காட்டிய. **வீயன்தழல்** - பெரிய நெருப்பு. பாதாளமுதல் மேலே விசம்பின் முகடும் ஊடுவி நின்றதால் நெருப்பு மலையை **வீயன்தழல்** என்றார்.

இதற்கு இவ்வாறன்றித் திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளுடன் கூடியிருந்த சிவகணங்களாகிய அடியவர்கள்; இறைவன் அவர்களை விட்டு

விலகிய பின், இறைவனை நோக்கி “**வெளிப்படாய்**” என்று வேண்டப் பொய்கையின் நடுவில் ஒளிமயமாய்த் தோன்றிய பெரிய நெருப்பு என்றுரைப்பாழுண்டு. இதற்கு அடியவர்கள் என்ற தோன்றா எழுவாய் வருவித்துக் கொள்க.

வீயன் தழல் - பெருமை மிக்க நெருப்பு எனலுமாம்.

தீமீல நான் மறைசேர் - தீமீலம் - பேரொலி. வேதசாகைகள் உரத்த குரலில் உச்ச ஸ்தாயியில் ஒதப்படுவனவாம்.

நான்மறை - பலவித மந்திரங்கள் என்றும் உண்டு.

அமலன் - மலமில்லாதவன். தன் அடியவர்களுக்கும் அஃதில்லாமற் செய்பவன். “தூய உடம்பினனாதல்” இறைவனின் எண் குணங்களில் ஒன்று என்பது நினைக.

அமலன் - குற்றமற்றவன் எனலுமாம்.

விமலனும் அமலனுமாகிய சிவபெருமானைப் பெரிதும் விரும்பி அழைக்கின் அவன் மாயையினூடே இறங்கி நம்மாட்டு நண்ணி “அஃது என்” என்று கேட்டருளுவன். அங்ஙனம் அவன் இறங்கிவரும் பொழுது அவனது அருளொளிபட்டு மாயாகாரியங்கள் தூய்மையாம். இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய **மகரமாயாகத்தீ** பெறப்படல் காண்க.

462. துடிகொள்ளே ரிடையாள் சரிகுழல் மடந்தை

துணைமுலைக் கண்கடோய் சுவடு

பொடிகொள்வான் றழலிற் புள்ளிபோ விரண்டு

பொங்கொளி தங்குமார் பினனே

செடிகொள்வான் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையிற்

செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்

அடிகளே யடியே னாதரித் தழைத்தால்

அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

௫

(இ-ள்)

உடுக்கையின் நடுவை ஒத்ததும் மென்மையானதுமான இடையினையும் சுருண்ட கூந்தலையுங் கொண்ட இளம்பெண்ணாகிய உமையம்மையின்

இருகொங்கைகளின் கண்கள் அழுந்திய தழும்புகள்; நீறுபூத்த பெரிய நெருப்பின் மேலுள்ள இரு புள்ளிகளைப் போல மிளிரும் மிக்க ஒளி பொருந்திய மார்பினனே; தூறுகள் நிறைந்த பெரிய சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்த மரநிழலில் வீற்றிருந்தவனே; சிறப்புமிக்க கடவுளே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால்; “அஃது என்ன?” என்று அருள்வாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

துடிகொள் இடை; நேர்இடை என்று கூட்டுக. உடுக்கையின் இருபகுதிகளும் விரிந்தும் நடுப்பகுதி ஒடுங்கியும் உள்ளமை உமையம்மையின் இடைக்கு உவமை. நேர் - மென்மை.

சுரிசூழல் - கடை சுழன்றுள்ள கூந்தல்.

மடந்தை - இளம்பருவத்தினள். துடிகொள்நேரிடையும் சுரிசூழலும் பெண்களின் இளமைப் பருவத்துக் குரியன. உமையம்மை என்றும் மாறாத இளமையுள்ளவள்.

மடந்தை - அழகுள்ளவள் எனலுமாம்.

துணைமுலை - ஒன்றற்கு மற்றொன்றே ஒப்பாகும் இரு முலைகள். முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 9-ல் “மலரடியிணைகள்” என்றதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

புள்ளி போல் இரண்டு - இரண்டுபுள்ளி போல் என மாற்றுக.

பொடி - நெருப்பின் மீது படர்ந்துள்ள சாம்பல். ஈண்டுச் செந்தமிழ் போன்ற இறைவன் திருமேனி மீது படிந்துள்ள திருவெண்ணீறு. இஃது அநாதிவிபுதி, ஆதிவிபுதியுமாம்.

உமையம்மை, இறைவனிடம் ஆகமப் பொருள்களைக் கேட்டாள். அவற்றின் சாரம், இறைவன் விருப்பம்; ஆன்மாக்கள்; தன்னைப் பூசனைபுரிந்து வீடு பேறெய்த வேண்டும் என்பதாம். அம்மை, அவ்வாறே தானும் பூசனைபுரிய விரும்பினாள். காஞ்சிபுரத்தில் கம்பையாற்றங்கரையில் ஓர் மாமர நிழலில் இறைவனைப் பூசனை புரிந்தாள். இறைவன் திருவுள்ளப்படி ஆற்றில்

பெருவெள்ளம் வந்தது அம்பிகை, தன் இருகைகளாலும் தடுத்தும் வெள்ளம் நிற்காது மீதார்ந்தது; அஃது இறைவன் திருமேனியையும் அடித்துச் சென்று விடுமோ என்ற அச்சத்தால் பூசனைமேடையில் இருந்த சிவலிங்க மூர்த்தத்தை அம்பிகை தன் இருகைகளாலும் மார்புற இறுக அணைத்துக் கொண்டாள்.

நீறுபுத்த நெருப்பின் மீது இரண்டு இடங்களில் சிறிது அந்நீற்றை நீக்கினால், முழுதும் வெண்மையாக உள்ள நெருப்பின் நடுவில் இரு செம்மணிகளைப் பதித்தது போல இரண்டு இடங்களில் செம்மேனி எம்மானின் நிறம் காணப்படும். அவை இரு மாணிக்கக் கற்களைப் பதித்தது போல ஒளிரும். அவை ஈண்டு உமையம்மையின் கொங்கைக் கண்கள் இறைவன் திருமேனியில் உண்டாக்கிய இரு தழும்புகளுக்கு உவமை.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ மலைக்கு லக்கொடி பரிவுறு பயத்தால்
 மாவின் மேவிய தேவர் நாயகரை
 முலைக்கு வட்டொடு வளைக்கையா னெருக்கி
 முறுகு காதலா விறுகிடத் தழுவச்
 சிலைத்த னித்திரு நுதற்றிரு முலைக்குஞ்
 செந்த ளிர்கரங் களுக்குமெத் தெனவே
 கொலைக்க ளிற்றூரி புனைந்ததம் மேனி
 குழைந்து காட்டினார் விழைந்தகொள் கையினார்”
 (பெரியபுராணம் – திருக்குறிப்பு 94)

“ எழுந்ததிரை நதித்திவலை நனைந்த திங்கள்
 இளநிலாத் திகழ்கின்ற வளர்ச்சடையனே
 கொழும்பவளச் செங்கனிவாய்க் காமக் கோட்டி
 கொங்கையினை யமர்பொருது கோலங் கொண்ட
 தழும்புளவே வரை மார்பில் வெண்ணூர் லுண்டே
 சாந்தமொடு சந்தனத்தின் அளறு தாங்கி
 அழுந்தியசெந் திருவுருவில் வெண்ணீர் றுனே
 அவனாகி லதிகைவீ ரட்ட னாமே”

(திருமுறை 6-4-10)

“ எள்க லின்றி இமையவர் கோனை
 ஈச னைவழி பாடுசெய் வாள்போல்
 உள்ளத் துள்கி உகந்துமை நங்கை
 வழிபடச் சென்று நின்றவா கண்டு
 வெள்ளங் காட்டி வெருட்டிட வஞ்சி
 வெருவியோ டித்தழு வவெளிப் பட்ட
 கள்ளக் கம்பனை எங்கள்பி ரானைக்
 காணக் கண்ணடி யேன்பெற்ற வாறே”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-61-10)

“ காமனை முனிந்து நெடுஞ்சடை தரித்துக்
 கவின்றகல் லாடைமேற் புனைந்து
 யாமெலாம் வழுத்துந் துறவியென் றிருந்து
 மொருத்திதன் னிளமுலைச் சுவடு
 தோழறக் கொண்டா ரெனச்சிறை யிடல்போற்
 சுடர்மனக் குகையுளே கம்பத்
 தோமெனும் பொருளை யடக்கி யானந்த
 முறுநர்வா ழிடம்பல ஷளவால்”

(காஞ்சிப்புராணம், நகரப்படலம் 109)

என்பன காண்க.

செங்கதிரவன், இறைவன் திருமேனி வண்ணத்துக்கு ஒப்பாகக் கூறப்பெறுபவன். ஞாயிற்று மண்டலம் முழுவதும் வெறும் அனற்பிழம்பே. எல்லையற்ற வெப்பத்தால் அங்குக் காந்தப் புயல்கள் தோன்றும். அவற்றின் சுழல்கள் நிலவுலகின்றும் விஞ்ஞானிகள் தொலை நோக்கியில் காணும் பொழுது புள்ளிகளாகத் தோன்றும். அவற்றை Sun Spots என்பர், அத்தகைய புள்ளிகள் இரண்டு மட்டும் தென்பட்டால் செங்கதிரவன் வண்ணத்திலுள்ள சிவபெருமான் திருமேனியில் உமையம்மையின் கொங்கைக் கண்கள் இரண்டும் அழுத்தியதால் ஏற்பட்ட புண்களின் தழும்புகள் போலக் காணப்படும் என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலின் முதலிரண்டு அடிகளில் காணப்படும் இவ்வரலாறுகள் தெரியாமையால் Dr. G.U.Pope - "These two lines are not translatable" என்று கையை விரித்துவிட்டார்.

செடி - நெருக்கம் எனலுமாம்.

அடிகள் - இறைவன், ஞானசிரியன் எனலுமாம். நான் அழைத்ததற்கு விடையாக நீ "அதெந்துவே" என்று அருள் பாலிப்பாயாகில் அந்த ஒலி மூன்று மாயைகளையும் ஊடுருவி மண்ணுலகில் என்பால் நண்ணும். உன் அருளொலி ஊடுருவியதால் மூன்றுமாயைகளும் அவற்றின் தத்துவங்களும் தூய்மையுறும் என்பது முடிவு. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தாகிய **மகாமாயாகுத்தி** புலனாதல் பெற்றும்.

463. துப்பனே தூயாய் தூயவெண் ணீறு
துதைந்தெழு துளங்கொளி வயிரத்
தொப்பனே யுன்னை யுள்குவார் மனத்தின்
உறுசுவை யளிக்குமா ரமுதே
செப்பமா மறைசேர் திருப்பெருந் துறையிற்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அப்பனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

ஈ

(இ-ள்)

பவளம் போன்றவனே; தூய்மையானவனே; அணிவாரைத் தூய்மை செய்யும் வெண்ணிறமான திருநீறு படிந்து தோன்றுகின்ற விளக்கமாகிய ஒளியால் வைரம் போன்று ஒளிக்கின்றவனே; உன்னை இடைவிடாது தியானம் செய்பவர் உள்ளத்தில் மிகுந்த சுவையை நல்கும் நிறைந்த அமுதமே; உயிர்களைத் திருத்தம் ஆக்குகின்ற மறைகள் ஒலிக்கும் திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் வீற்றிருந்த சிறந்த ஞானத்தந்தையே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் "அஃது என்ன?" என்று அருள் வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

துப்பன் - பெருமிடுக்கன்; சதுரப்பாடுடையவன். வலிமையுடையவன் என்றார் பிறரும்.*

உயிருக்குத் துணைவலியாயுள்ளவன் எனலுமாம். **துப்பன்** - அறிவுவடிவானவன் எனலுமொக்கும் “யார் நம் அறிவைத் தூண்டுகின்றாரோ அந்தச் சுடர்க் கடவுளின் போற்றுதற்குரிய ஒளியைத் தியானம் செய்வோமாக” - என்பது ரிக் வேத ஸம்ஹிதை 3-62-10.

துப்பன் - செவ்வொளியினன்; “கருப்பும் சிவப்பும் வெகுளிப் பொருள்” என்பது இலக்கணம். ஆதலின் அவன் அழித்தற்றொழிலினனாகிய உருத்திரமூர்த்தி என்பது பெற்றும். அவ்வழிப்பு மலமாசுகளை நீங்கித் தூய்மை செய்வதாம்.

துப்பனே - என்பதைத் “துய்ப்பனே” என்பதன் திரிபாகக் கொண்டு “அறிவானந்த அநுபோகமே” என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள். பின்னர் “அமுதே” என்று வருதலின் இவ்வுரையின் பொருத்தம் ஆய்வுக்குரியது.

தரயாய் - பவித்திரனே. தூய உடம்பினனாதலும் இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கி நின்றலும் இறைவனின் எண் குணங்களில் இரண்டாகும்.

தரயவெண்ணீறு - தானே தூய்மையாக இருப்பதுமாம்.

வெண்ணீறு - வெள்ளை நிறமான திருநீறே அணியத்தக்கதாகும். அது பராசத்தியே யாகும். அவன் பேரருளின் உருவகம். பேரருளுடையவனே என்றவாறு. இஃதும் அவன் எண்குணங்களுள் ஒன்று.

* அப்பனே யடலாழி யானே ஆழ்கட லைக்கடைந்த

துப்பனே உன்தோள்கள் நான்கும் கண்டிடக் கூடுங்கொலென்று

எப்பொ முதுங்கண்ண நீர்க்காண்டாலி துவர்ந்து துவர்ந்து

இப்பொ முதேவந் திடாயொன் றேறையேன்நோக்குவனே.

(நாலாயிரதில்லியப் பிரபந்தம் திருவாய்மொழி 4-7-5)

இதனை வியாக்கியானத்துடன் பார்க்க.

துளங்கு ஒளி வயிரத்து ஒப்பனே - வெண்ணீற்றில் விளங்கி வில்லுமியும் ஒளியால் வயிரத்தை ஒத்தவனே.

ஈண்டு, வெண்ணீற்றின் ஒளி, வயிரமணியின் ஒளிக்கு உவமை வயிரமணியின் மிக உயர்ந்தது Blue Jagar இனமாகும். அதனில் வெண்ணிறத்துடன் நீல நிறமும் சில கோணங்கள் ஒளிரும். வெண்ணிற இறைவன் திருநீற்றின் ஒளியினையும், நீலநிறம் அவனது நீலகண்டத்தின் ஒளியையும் ஒப்பன.

துதைந்து - நிறைந்து

துளங்கு ஒளி - வீசுகின்ற ஒளி.

வயிரத்து - அத்து வேண்டா வழிச்சாரியை.

உள்குவார் மனத்தின் உறுகவை அளிக்கும் ஆரமுதே - உள்குவார் - தேவர் அமுதம் உண்பார் நாவிலன்றி உள்குவார் மனத்தில் சுவை தராது. இறைவனாகிய இவ்வமுதம் எல்லாருள்ளத்திலும் இருந்தும் தியானம் செய்வார் உள்ளத்தில் மட்டும் சுவையளிப்பது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

சிம்மாந்து சிம்புளித்துச் சிந்தையினில்
வைத்துகந்து திறம்பா வண்ணம்
கைம்மாவி னூரிவைபோர்த் துமைவெருவக்
கண்டானைக் கருப்ப றியலுராக்
கொய்மாவின் மலர்ச்சோலைக் குயில்பாட
மயிலாடுங் கொகுடிக் கோயில்
எம்மாளை மனத்தினால் நினைந்தபோ
தவாந்மக் கினிய வாறே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-30-1)

என்பது காண்க.

செப்பமாமறை சேர் திருப்பெருந்துறை - குற்றமில்லாத வேதியர் வாழும் திருப்பெருந்துறை என்பது கருத்து என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

செப்பமறை - ஞானவழிமுறை ஒதும்வேதம் என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

செப்பமாமறை - இறைவனால் அருளிச் செய்யப்பட்டமையால் திருத்தமாக உள்ளதும், இனித்திருத்தம் தேவையற்றதுமான செப்பம் ஆம்மறை என்றவாறு.

அப்பனே* - எல்லா உயிர்களுக்கும் இறைவன், தந்தையும் உமையம்மை அன்னையுமாவர்; ஆதலின் இறைவனைத் “தந்தையே” என்றழைத்தார் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“யாவர்க்குந் தந்தைதா யெனுமவரிப் படியளித்தார்
ஆவதனா லாளுடைய பிள்ளையா ராயகில
தேவருக்கு முனிவருக்குந் தெரிவரிய பொருளாகும்
தாவிறனிச் சிவஞான சம்பந்த ராயினார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் 69)

என்பது காண்க.

461-ம் திருப்பாடலில் உரையின் ஈற்றில் விளக்கியவாறு இப்பத்தின் கருத்துப்பெறல் ஈண்டும் பொருந்தும்.

* “The almost invariable use which Jesus makes in his prayer of the term “Father” so impressed itself upon his disciples that the Greek authors of the Gospels repeat it in the Aramaic form of the word Abba! Hence the Aramaic word “Abba” and the Tamil word (அப்பா) both mean the same thing Father. And each of them has been popularised and sanctified by Jesus and Manickavachakar respectively, though in different countries, times and languages (K.M. Balasubramaniam TIRUVACHAKAM of saint Manickavasaka Page 495)

464. மெய்யனே விகிர்தா மேருவே வில்லா
 மேவலர் புரங்கண்மூன் றெரித்த
 கையனே காலாற் காலனைக் காய்ந்த
 கடுந்தழற் பிழம்பன்ன மேனிச்
 செய்யனே செல்வத் திருப்பெருந்துறையிற்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 ஐயனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

௭

(இ-ள்)

சத்தியப் பொருளானவனே; வேறுவேறு வடிவங்களொன்றும் மாறுபாடுடையவனே; மாமேருமலையையே வில்லாகக் கொண்டு பகைவரின் ஊர்கள் முன்றையும் எரித்த கையை யுடையவனே; திருவடியால் கூற்றுவனைக் கடிந்த கடுமையான தீத்திரள் போன்ற உடலுள்ள செம்மையானவனே; முத்தித்திருவுள்ள திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் வீற்றிருந்த சிறப்புள்ள தலைவனே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் “அஃது என்ன?” என்று அருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மெய்யன் - உடம்பையுடையவன். இறைவனுக்கு இயல்பாக உடலில்லை. ஆன்மாக்கள் தன்னைக் கண்டு வழிபட்டு உய்ய வேண்டும் என்ற அருளினால் தன் எண்குணங்களில் ஒன்றான பேரருளையே தன் உடம்பாகக் கொண்டு காட்சி தருபவன். ஈண்டு நான் உய்ய வேண்டும் என்ற அருளினால் திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனாக மெய்தாங்கி வந்தான் என்றலுமாம்.

எங்கும் இல்லாததான பொய்யும் மெய்யையே நிலைக்களனாகக் கொண்டு பிறத்தலின் பொய்ப் பொருளுக்கும் பரமகாரணனாகிய இறைவனே - எனலுமாம் ஈண்டு, முன்னம் 214-ம் திருப்பாடலில் மெய்யும்மையும் பொய்ம்மை யுமாயினார்க்கு - என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

விகிர்தன்* - வேறுபட்டதன்மையுடையவன். இயல்பாக அவனுக்கு உடல்இல்லை. அது சொரூப நிலை. தடத்த நிலையில் அறுபத்து நான்கு சிவ மூர்த்தங்களேயல்லாமல், அடியவர்கள் பொருட்டு கட்டுத்தறி, முதியவன், இளைஞன், குழந்தை, விறகுவிற்பவன், மண் சுமப்பவன் முதலிய எண்ணற்ற வடிவங்கள் கொண்டு தன் சொரூப நிலையினின்றும் வேறுபடுபவன். முன்னம் போற்றித்திருவகவல் 97-ல் “விகிர்தன்” என்தன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

விகிர்தன் - எவற்றையும் அவ்வவற்றின் இயல்புகளினின்றும் வேறுபடுத்தும் ஆற்றலுள்ளவன் எனலுமாம். “மெய்யார்க்கு மெய்யனாகவும் பொய்யார்க்குப் பொய்யனாகவும் வேறுபட்ட தன்மையினன்” என்பர் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

மேருவே வில்லா - விகிர்தனாதலின் வளையாத மேருமலையையும் வளையும் மலையாக வேறுபடுத்து வளைத்தான் என்றவாறு.

மேவலர் புரங்கள் மூன்று எரித்த கையன் - மேவாதவர்களின் முப்புரங்களையும் எரித்த காலத்தில் அவற்றில் வாழ்ந்து வந்த (மேவியவர்கள்) மூன்று உடம்புகளாகிய புரங்களை “அழியாது” காத்தசெயலும் அவன் விகிர்தன் என்பதனைக்காட்டும்.

ஈண்டு; முன்னம் 299-ம் திருப்பாடலில்;

“உய்யவல் லாரொரு மூவரைக் காவல்கொண்
டெய்யவல் லானுக்கே யுந்தீபற
இளமுலை பங்கனென் றுந்தீபற”

என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

கையன் - திரிபுரங்களை எரித்தது சிவபெருமான் நகைத்த பொழுது வெளிப்பட்ட பல்லொளி. திரிபுரங்களை எரிக்க அவன் மேருவாகிய வில்லேந்திப் போருக்குப் புறப்பட்டான். ஆதலின் மேருவாகிய வில் வென்றது என்பது உபசாரம். ஈண்டு, அந்த வில்லை ஏந்திய கையினுக்கு அவ்வெற்றியைப் புணர்த்து உபசாரம் செய்யப்பட்டது.

* How shall I hold this Protens in my grip, How fix him down in one enduring type.

காலால் காலனைக் காய்ந்த - தன் நியதிப்படி கடமையைச் செய்ய வந்த காலதத்துவத்தையும் வென்றவன். இஃதும் அவன் **விகிர்தன்** என்பது காட்டி நின்றது.

கையன் - **காலன்** - முரண் தொடை. விகிர்தனாதலின் ஈண்டுச் சொல்முரண் வைத்தார்.

செய்யன் - தன் கடமையைச் செய்த காலனை ஒறுத்தான் ஆயினும் செம்மையானவன் என்பதும் அவர் **விகிர்தன்** - என்பதை உணர்த்திற்று.

கடுந்தழல் பீழம்பு அன்ன மேனிச் செய்யன் - கடுந்தழல் - மிக்க நெருப்பு எனலுமாம்.

அண்ணந்தாரின் மல மாசுகளை எரித்து அவர்களைத் தூய்மை செய்யும் செம்மையானவன் என் மாசுகளையும் அழித்து என்னைத் தூயவனாக்குக என்பது குறிப்பு.

செய்யன் - செம்மேனியன் என்றலுமாம்.

செம்மை - சினத்தின் குறியாக அப்பண்புள்ளவனாக அழித்தல் தொழிலைச் செய்யும் உருத்திர மூர்த்தியைக் குறித்துக் காலனை ஒறுத்த தொழில் புரிந்ததைக் குறித்தவாறு என்க.

ஐயன் - தலைவன், குரு, தந்தை, அழகியவன். இத்திருப்பாடல் முழுவதும் இறைவனை **விகிர்தன்** என்று வலியுறுத்தும் பொருட்டு; “மெய்யன்; பொய்யன்; மேருவை வளைத்தவன்; முப்புரங்களை எரித்தும் மூவரைக் காத்தவன்; காலனைக் காய்ந்த பின்பும் அவனை எழுப்பி அருளியவன்; கையாலும் காலாலும், நிக்கிரகமும் அருளும் நல்குபவன்; மலமாசுகளைச் சுட்டெரித்தாலும் உயிர்களுக்குப் பக்குவம் நல்குபவன். என்று வலியுறுத்தல் காண்க. இவை பக்குவமற்ற எனக்கும் அருள்பாலிப்பவன் என்ற குறிப்பின.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன் ஆணவமலத்தின் ஆற்றலை மடங்கச் செய்து மும்மல காரியங்களையும் ஒடுக்கி உருமேனி தாங்கியவனாய் மூன்று மாயைகளையும் அவற்றின் காரியங்களையும் ஊடுருவி நம் அடிகள் பொருட்டு ஞானாசிரியனாக இம்மண்ணாலகில் எழுந்தருளியமை கூறப்பட்டது. அவன்

மூன்று மலங்களையும் அவற்றின் காரியங்களையும் ஊடுருவி வந்துழி அவை தூய்மையாயின. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய **மகாமாயாகத்தி** புலனாதல் பெற்றும்.

465. முத்தனே முதல்வா முக்கண முனிவா
மொட்டரு மலர்பறித் திறைஞ்சிப்
பத்தியாய் நினைந்து பரவுவார் தமக்குப்
பரகதி கொடுத்தருள் செய்யுஞ்
சித்தனே செல்வத் திருப்பெருந் துறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அத்தனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
அதென்துவே யென்றரு ளாயே.

அ

(இ-ள்)

இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியவனே; முழுமுதற்கடவுளே; மூன்று விழிகளுள்ளவனே, பற்றற்றவனே; மலரும் பருவத்திலுள்ள போதுகளைக் கொய்து சாத்தி வழிபட்டுப் பத்தியினால் அந்தரியாகபூசை புரிந்து நினைவில் நிறுத்தித் துதிப்பவர்களுக்குச் சிவசாயுச்சியத்தை அருளும் சித்தியில் வல்லவனே; முத்தித் திருவுள்ள திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் வீற்றிருந்த சிறந்த ஞானத்தந்தையே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் “அஃது என்ன?” என்று அருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

முத்தன் - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “**முத்தன்**” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

“இயல்பாகவே பாசங்களி னீங்கியவன்” என்பது சிவபெருமானின் எண் குணங்களுள் ஒன்று.

முத்தியாக இருப்பவனும் தன்னை அடைந்த பக்குவான்மாக்களுக்கு முத்தியைத் தருபவனுமாம். முன்னம் 30-ம் திருப்பாட்டில் “உன்னைத் தந்தனை” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இருபாஇருபஃது இரண்டாம் திருப்பாட்டின் உரையில் முத்தன் என்பதற்குச் “சர்வவுபாதி சூநியங்களெல்லாம் கழன்று அப்பாற்பட்டவன்” என்ற திருவாவடுதுறை ஆதீன நமச்சிவாயத்தம்பிரான் அவர்கள் உரை கூறுவது காண்க.

முதல்வன் - தன்னை அதிகாரம் செய்யத் தனக்கு மேல் வேறு ஒருவனை இல்லாதவன் - எல்லார்க்கும் முன்னே தோன்றியவனுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ பத்தனாய்ப் பாட மாட்டேன் பரமனேபரம யோகி
எத்தினாற் பத்தி செய்கே னென்னைநீ யிகழ வேண்டா
முத்தனே முதல்வா தில்லை யம்பலத் தாடுகின்ற
அத்தாவுன் னுடல் காண்பா னடியனேன் வந்த வாறே.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-28-1)

என்பது காண்க.

முதல்வன் - இது முதுமை என்னும் பண்படியாகத் தோன்றியது; முதல் என முடியும். இதற்கும் “ஒன்று” என்பதற்கும் உள்ள வேறுபாடறிக. முதலுதல் - முற்படுதல். அது பழமை என்பது பழகிவருதலாம்.

முதல்வன் - முதலாளியுமாம்.

சிவஞான போதம் முதற் சூத்திரம் கருத்துரையில் இச்சூத்திரம் என்னுதலிற்றோவெனில், சங்காரகாரணயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம் என்பதுணர்த்துதுதலிற்று - என்று கூறியுள்ளது காண்க.

முனிவன் - எல்லாவற்றையும் துறந்தவன். இடைவிடாது இறைவனைத் தியானம் செய்து கொண்டிருப்பன். அந்தத் தியானத்தில் உயிர்கள் அனைத்தும்

மலக்கட்டினின்றும் விடுபட்டு வீடுபேறடைய வேண்டும் என்று வேண்டுகின்ற மனனசீலன்.

இறைவனின் சிறந்த தவக்கோலம் பற்றியும் அவன் ஆன்மாக்கள் அனைத்தும் மலபந்தத்தினின்றும் விடுபட்டு வீடு பேறடைய வேண்டும் என்று விரும்புதலாலும் அவனை முனிவன் என்பர் ஆன்றோர்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“பனியாய் வெங்கதிர் பாய்படர் புன்சடை
முனியாய் நீயுல கம்முழு தாளினும்
தனியாய் நீசரண் நீசல மேபெரி
தினியாய் நீயெனக் கெந்தை பிரானிரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-96-3)

என்பது காண்க.

மொட்டற மலர்பறித்து இறைஞ்சி -

மொட்டறமலர் - போது - மலர்ந்த பூக்களில் வண்டுகள் மொய்த்துத் தேனை உண்டு செல்லும். தேனற்ற அவை பூசைக் கொவ்வா. மறுநாள் மலர வேண்டியவை மொட்டாக இருப்பன. அவை முழுவளர்ச்சியுற்றுத் தேனுடன் திகழா. ஆதலின் அவையும் பூசைக்குதவா. வைகறையில் சிறிது வாய் திறந்து முழுவதும் மலராமல் விடிந்தபின் மலரும் நிலையிலுள்ளவை **போது** எனப்பெயர் பெறும். அவையே பூசைக்குரியன. போதாய நிலையைக் கடவாத அவற்றைப் “பேரரும்பு” என்றும் கூறுவர்.

வைகறைப் பொழுதில் இருள் முற்றம் விலகாதிருக்கும் நிலையில் அரும்பு, மொட்டு, போது, மலர் இவற்றைக் கண்ணால் கண்டு போதுகளை மட்டும் கொய்வது இயலாது. ஆதலின் மலர்ப்பணி செய்வோர் அவற்றைக் கைவிரல்களால் தொட்டுப் பரிசு உணர்வாலறிந்து கொய்வர்.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வைகறை யுணர்ந்து போந்து புனல்முழ்கி வாயுங்கட்டி
மொய்ம்மலர் நெருங்குவாச நந்தன வனத்து முன்னிக்
கையினிற் றெரிந்து நல்ல கமழ்முனை யலரும் வேலைத்
தெய்வநா யகர்க்குச் சாத்தும் திருப்பள்ளித்தாமம் கொய்து”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

எறிபத்த நாயனார் புராணம் 9)

என்பதிற் காண்க.

சித்தன் - வியக்கத்தக்க செயல்களைச் செய்பவன். மல பரிபாகத்தில்
மிகத் தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளோரையும் ஆட்கொண்டு வீடுபேறு நல்கலின்
சித்தன் என்றார்.

சித்தன் - செல்வன் எனலுமாம். சிறந்த செல்வமாகிய
வீடுபேற்றையுடையவன்.

முன்னம் 421-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 7-62-1
பார்க்க. மேலும்;

தனதான தத்தன தனதான தத்தன

தனதான தத்தன

- தனதான

“வலிவாத பித்தமொடு களமாலை விப்புருதி

வறள்சூலை குட்டமொடு

- குளிர்தாகம்

மலிநீரி ழிச்சல்பெரு வயிறனை கக்குகளை

வருநீர டைப்பினுடன்

- வெகுக்கோடி

சிலைநோய டைத்தவுடல் புவிமீதெ டுத்துழல்கை

தெளியாவெ னக்குமினி

- முடியாதே

சிவமார்தி ருப்புகழை தினநாவி னிற்புகழ்

சிவஞான சித்திதனை

- அருள்வாயே

தொலையாத பத்தியுள திருமால்க ளிக்கவொரு
 சுடர்வீசு சக்ரமதை - அருள்ஞான
 துவர்வேணி அப்பன்மிகு சிவகாமி கார்த்தன்மிகு
 சுகவாரி சித்தனாள் - முருகோனே
 அலைஞரன் வெற்புமரி முகனானை வத்திரனெ
 டசுராரி றக்கவிடு - மழல்வேலா
 அமுதாச னத்திகுற மடவாள்க ரிப்பெனெனும்
 அருணாச லத்திலுறை - பெருமானே
 (திருப்புகழ் 1272)

என்பதும் பார்க்க.

இறைஞ்சீப் பத்தியால் நினைந்து பரவுவார் -

இறைஞ்சுதல் - உடம்பின் செயல், **நினைதல்** - நெஞ்சின் செயல், **பரவீ** - துதித்து. இது வாக்கின் செயல். திரிகரணங்களாலும் ஆன்மார்த்த பூசை செய்ய வேண்டும் என்பது கூறினார். **பரவீ** - ஈண்டு ஆன்மார்த்த சிவபூசையில் மந்திரங்களும், திருமுறைகளும் ஏனைய துதிப்பாடல்களும் வாக்கினால் கூறித் துதிப்பது குறித்து நின்றது.

பத்தியால் நினைந்து பரவுவார் - பத்தி - இஃது அளவு கடந்த ஆசை நிலை. இஃது ஓரளவுப்பட்ட ஆசை நிலையாகிய “அன்பு நிலையினும்” பன்மடங்கு மேற்பட்டதாம்.

மூன்று கரணங்களாலும் செய்யப்பெறும் ஆன்மார்த்த பூசை இரு பிரிவானது. ஒன்று பகிர்முகபூசை. இதனை புறப்பூசை என்பர். இதனை **மொட்டற மலர் பரித்து** என்பதில் அடக்கினார். மலர்களைக் கூறினாரேனும் இனம்பற்றித் தளிர்கள், அறுகு, தண்ணீர், சந்தனம், திருநீறு, நறும்புகை, விளக்கு, கருப்பூரம், தேங்காய், பழம், பாக்கு, வெற்றிலை, திருவமுது முதலியனவும் கொள்க. இவற்றைக் கொண்டு சூரியபூசை முதல் சிவலிங்க ஸ்தாபனம் முடிய புரிவது புறப்பூசையின் முதற்பகுதி.

அடுத்துத் தொடங்குவது அந்தரியாக பூசை என்னும் அகப்பூசை - இதனில் சிவாக்கினியாகிய ஞானத்தால் பூசகனின் பருவுடல் வெந்து

சாம்பலாகி விட்டதாகக் கற்பனை செய்து கொண்டு, பின்னர்த் திருவருளாகிய அமுதம் அச்சாம்பல் மீது தெளிக்கப்பட்டுப் புனிதமான தூயபுதிய உடல் ஒன்று எழுந்ததாகக் கற்பனை செய்து கொள்வர்.

அந்த உடம்பினை நாபிக்கமலத்தில் பிருதிவி தத்துவம் கிழங்காகவும் ஏனைய இருபத்து மூன்று ஆன்ம தத்துவங்கள் அக்கிழங்கினின்றும் தோன்றும் எட்டு விரல் அளவு உயரமுள்ள தாமரைக் கொடியாகவும், அதன் உச்சியில் அவ்வுடம்பின் இருதயத்தில் வித்தியாதத்துவங்கள் ஏழும் சிவதத்துவத்திலுள்ள சுத்தவித்தையும் ஆக எட்டும் எட்டு இதழ்கள் உள்ள தாமரை மலராகவும், ஈசுரம் சாதாக்கியம் ஆகிய இரண்டு தத்துவங்களும் அத்தாமரை மலரில் உள்ள கோசரங்களாகிய அறுபத்து நான்கு சிவ மூர்த்தங்களாகவும் சத்தி தத்துவம் அக்கோசரங்களின் மையத்திலுள்ள பொகுட்டாகவும், அதன் மையத்தில் ஐம்பத்தொரு எழுத்துக்களும் சிவபெருமானுக்கு ஆசனமாகவும் அதன் மேல் சக்தி, சிவலிங்க வடிவமான மூர்த்தியாகவும், அதனுள் ஆன்மார்த்த மூர்த்தியான சிவபெருமான் மூர்த்திமானாகவும் எழுந்தருளும் வண்ணம் நினைவால் கற்பனை செய்து கொள்வர், அம்மூர்த்திமாரீன மானசீகமா அபிடேகம், ஒற்றாடை, பரிவட்டம் அலங்காரம் நைவேத்தியம் அருச்சினை தூபதீப கருப்பூரங்களால் பதினாறு உபசாரமும் செய்து பூசிப்பர். இஃதே அகப் பூசையாகும்.

இதனை;

“ நாட்டுமித யந்தானு நாபியினி லடியாய்

ஞாலமுத றத்துவத்தா லெண்விர னுளத்தாய்

மூட்டுமோ கிநிசுத்த வித்தைமல ரெட்டாய்

முழுவிதலெட் டக்கரங்கண் முறைமையினி னுடைத்தாய்

காட்டுகம லாசனமே லீசர்சதா சிவமுங்

கலாமூர்த்த மாமிவற்றின் கண்ணுக்குச் சத்தி

வீட்டையருள் சிவன்மூர்த்தி மானாகிச் சத்தி

மேலாகி நிற்பனிந்து வினாவறிந்து போற்றே”

(சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம்

அதி.3 செய்.9)

என்று நம் ஞான சாத்திரம் நவில்வதை இருவருரையுடன் காண்க.

இதனையே நம் அடிகள் **நினைந்து** என்றார். அவ்வாறு நினைதலாகிய தியானம் நின்மலதுரியாதீத அவத்தையில் நின்று சிவானந்தம் நுகர்தலாம். சாதகர்கள் படிப்படியாக இந்நிலையை எய்த முயல வேண்டும்.

இனி, இந்த அந்தரியாக பூசையின் இறுதியில் ஆன்ம நாயகரிடம் “பெருமானே இந்த அந்தரியாகபூசை எனக்கு மனநிறைவைத் தரவில்லை. அகக்கரணங்கள் தூய்மையான முறையினை ஒத்து என் புறக்கரணங்களும் தூயனவாக வேண்டும். தங்களைப் புறத்தேயும் பூசித்து உய்ய அருள வேண்டும் என்று வேண்டி அனுமதி பெற்றுக் கொண்டு தியான நிலையினின்றும் இறங்கி வந்து புறப்பூசை செய்வர். அஃது உதயகால பூசை முதல் சண்டிசபூசையும் பின் திருவைந்தெழுத்தைக் கணித்து நிறைவு செய்வதுமாம். இவற்றின் விரிவைச் சிவபூசை விளக்கம் முதலிய நூல்களில் காண்க.

பரகதி - இவ்வாறு பூசனை செய்பவர்களுக்குச் சிவசாயுச்சியம் கொடுப்பன் என்றவாறு. **பரகதி** - பதமுத்திகளுக்கு மேலானதான சிவசாயுச்சியம். ஆன்மா அதற்கு மேல் எய்த வேண்டிய நிலை ஒன்றும் இல்லை என்றவாறு. **பரம்** - மேலான. **கதி** - முத்தி.

சித்தன் - மும்மல வசப்பட்டுப் பிறப்பிறப்பில் அலைப்புண்ட ஆன்மாவை இவ்விதம் உயர்த்தி வீடு பேறு நல்கலிற் **சித்தன்** என்றார் எனலுமாம். **சித்தன்** - தாழ்ந்த நிலையில் உள்ளவற்றை மிக மேலான நிலையில் வைப்பவன் எனலுமாம்.

அப்பன் - தலைவனுமாம்.

இத்திருப்பாடலில் **நினைந்து** என்று கூறும் அந்தரியாக பூசையில் நாத தத்துவங் கடந்து நிற்கும் இறைவன் பூசகன் பொருட்டாக முன்று மலங்களையும் அவற்றிலுள்ள தத்துவங்களையும் ஊடுருவி இறங்கி மண்ணுலகம் வந்து இங்கு அமர்ந்துள்ள பூசகனின் இதயத்திலுள்ள சிவலிங்க மூர்த்தத்தில் எழுந்தருளுவது கூறப்பட்டது. அவ்வாறு அவன் ஊடுருவி வரும் பொழுது அவன் அருட்சத்தியால் முன்று மாயைகளும் அவற்றிலுள்ள மாயேயங்களும் தூயவாயின. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய **மகாமாயாசத்தி** புலனாதல் பெற்றும்.

466. மருளனேன் மனத்தை மயக்கற நோக்கி
 மறுமையோ டிம்மையுங் கெடுத்த
 பொருளனே புனிதா பொங்குவா ளரவம்
 கங்கைநீர் தங்குசெஞ் சடையாய்
 தெருளுநான் மறைசேர் திருப்பெருந்துறையிற்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 அருளனே யடியே னாதரித் தழைத்தால்
 அதெந்துவே யென்றரு ளாயே.

கூ

(இ-ள்)

மயங்கும் இயல்பினனாகிய என்மனத்தினை அதன் மயக்கம் நீங்கும் வண்ணம் சட்கு தீக்கை அளித்து; என் சஞ்சித பிரார்த்த கன்மங்களை அழித்த மெய்ப்பொருளே; தூயவனே; சினமுள்ள கொடிய பாம்பும்; பொங்கிவந்த கங்கையும் தங்கும் சிவந்த சடையினனே; ஆன்மாக்களுக்குத் தெளிவை அளிக்கும் நான்மறைகளும் சேரும் திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க மலர்களுள்ள குருந்த மர நிழலில் எழுந்தருளி இருந்த சிறந்த அருள் வடிவானனே; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் “அஃது என்ன?” என்று அருள்வாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

மருளன் - ஒன்றைப் பிரிதொன்றாக மயங்கிக் காணும் அறிவினன். பேயன் எனலுமாம். ஆணவமலம் ஆன்மாவின் அறிவை மறைப்பது. மாயாமலம் ஆன்மாவின் அறிவை விளக்குவது. இருமலங்களும் எங்கும் வியாபித்துள்ளவை. ஆதலின் மாயாமலத்தில் ஆணவமலம் விரவி இருப்பது. அக்கலப்பினால் அறிவை விளக்கவந்த மாயாமலம் மயக்க அறிவினைத் தருகின்றது. ஆன்மா அவ்வறிவால் அறித்தியப் பொருள்களை நித்தியப் பொருள்கள் என்றும் துன்பங்களை இன்பங்கள் என்றும் பகையை உறவென்றும் மயங்கி அறிகின்றது. ஆதலின் **மருளன்** என்றார்.

மருளன் - மருள் - பகுதி; அன் - சாரியை. **ஏன்** - உயர்திணை ஒருமைத் தன்மை ஆண்பால் விகுதி.

மயக்கு அற நோக்கி - நோக்கி - சட்சதீக்கை செய்து. இதனால் மாணவன் அறிவை மயக்குகின்ற மாயாமலத்தில் கலந்துள்ள ஆணவமலம் ஆற்றல் மடங்கும்; அப்பொழுது ஆன்மாவின் மயக்கம் நீங்கும். அது தெருளாகும்; பின்னர் அஃது அருளாகும். முடிவில் அருளே பொருளான சிவமாகும். அப்பொழுது ஆன்மா பதிஞானத்தால் அறியும்.

மறுமை - சஞ்சிதவினை; இது சட்சதீக்கையால் சுட்டு எரிக்கப்படுகின்றது.

இம்மை - பிராரத்த வினை.

கெடுத்த - அழித்த பிராரத்த வினை இம்மையிலேயே நுகர்ச்சிக்கு வராமல் அழிக்கப்படும் என்பதை முன்னம் 123-ம் பாடல் உரையின் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட அஷ்டப்பிரகரணம், திருமுறை 2-106-11 முதலியவற்றிற் காண்க.

புனிதன் - தூயவன். இயல்பாகவே பாசங்களினங்கியவன்; தூய உடம்பினன்.

தன்னை அடைந்த உயிர்களைத் தூய்மை செய்பவன் எனலுமாம்.

பொங்குவான் அரவம், கங்கை - பொங்குதல் சினத்தால் கொதித்து வருதல். இதனை அரவம் கங்கை இரண்டற்கும் புணர்க்க.

வான் அரவம் - கொடிய பாம்பு. வான் போன்ற வடிவுள்ள பாம்பு எனலுமாம்.

உலகை அழிப்பதற்காகச் சினத்துடன் கொதித்து வந்த கங்கை, இறைவன் சடையாகிய ஞானத்தில் தங்கியதால் தன் சினமும் வேகமும் நீங்கி உலகை ஊட்டி வளர்ப்பதாயிற்று.

செஞ்சடை - உயிர்களின் குற்றங்களை நீக்கிச் செம்மை செய்யும் பதிஞானம். **சடை** - ஞானத்தின் சின்னம் என்பதனை 431-ம் திருப்பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருமந்திரம் 1644-ல் காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ மருளவா மனத்தனாகி மயங்கினேன் மதியிலாதேன்
 இருளவா வறுக்கு மெந்தை யிணையடி நீழலென்றும்
 அருளவாப் பெறுதலின்றி யஞ்சிநா னலமந் தேற்குப்
 பொருளவாத் தந்தவாறே போதுபோய் புலர்ந்த தன்றே

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-76-1)

என்பது காண்க.

நான் மறை சேர் திருப்பெருந்துறை - நான்கு வேதங்களின் பொருளை இடைவிடாது நினைக்கின்ற மறையவர்கள் சேரும் திருப்பெருந்துறை என்பர் திரு.மா.நெல்லையப்பிள்ளை.

இத்திருப்பாடலில் மூன்று மாயைகளிலும் அவற்றின் மாயேயங்களினும் விரவியுள்ள ஆணவமலம் இறைவன் நல்கும் சட்சுதீக்கையால் ஆற்றல் மடங்கி நிற்கும் என்பது கூறப்பட்டுள்ளது. இறைவனின் திருவருள் அவற்றுள் ஊடுருவி நிலவுலகின் கண்ணுள்ள சாதகனை நண்ணும் பொழுது அவை திருவருளின் பரிசுத்தால் தூயவாகின்றன. இதனால் இப்பகுதியின் கருத்தான மகாமாயாகுத்தி புலனாதல் காண்க.

467. திருந்துவார் பொழில்சூழ் திருப்பெருந் துறையில்
 செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
 இருந்தவா நெண்ணி யேசுரு நினைந்திட்
 டென்னுடை யெம்பிரா னென்றென்
 றருந்தவா நினைந்தே ஆதரித் தழைத்தால்
 அலைகட லதனுளே நின்று
 பொருந்தவா கயிலை புகுநெறி யிதுகாண்
 போதரா யென்றரு ளாயே.

கௌ

(இ-ள்)

“அரியதவக் கோலத்தினனே; சென்றடைவார் திருந்துவதற்குக் காரணமான நீண்ட சோலைகள் சூழ்ந்த திருப்பெருந்துறையில் வளமிக்க

மலர்களுள்ள குருந்த மரநிழலில் எழுந்தருளி இருந்த சிறப்பினை நினைவு கூர்ந்து துன்புற்று “என் பெருமையுள்ள எங்கள் தலைவனே;” என்று பலவாறு தியானம் செய்து பெரிதும் விரும்பி அழைத்தால் சிவானந்தமாகிய பேராழியின் நடுவில்நின்று, பிறவிக்கடலில் நடுவில் நிற்பதை விட்டுக் கயிலை சேரவரு வாயாக; அதன் நுழைவாயில் இஃதாகும்; என்பின் வருக” என்று சொல்லி அருள்வாயாக.”

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “அருந்தவா” என்பதனைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

அருந்தவா நினைந்தே - திருப்பெருந்துறையில்; குருந்த மர நிழலில் நீ ஞானசிரியனாக அமர்ந்திருந்த அக்காட்சியை மீண்டும் நுகர வேண்டும் என்ற அவாவால் **நினைந்தே** - எனலுமாம்.

ஏசுதல் - பெற்றதை இழந்து வருந்துதல்.

ஏசு நினைத்திட்டு - முன்பு போலப் பெற்ற ஞானசிரிய தரிசனத்தை இழந்து வருந்தாமல் சிக்கெனப்பற்றிக் தொண்டு.

திருந்துவார் பொழில் திருப்பெருந்துறை - திருந்துவார் திருப்பெருந்துறை; வார்பொழில் திருப்பெருந்துறை எனக்கூட்டுக.

பிறவிக்கடலினின்றும் நீங்கி வீட்டுலகம் எய்த அருளும் திருப்பெருந்துறை என்றும்; பிறவி வெப்பம் ஆற்றாது வினைச்சுடர் கொளுத்த அஞ்சி அடைந்தார்க்குப் புகலிடமாகித் தட்பம் நல்கலின் வார்பொழில் சூழ் திருப்பெருந்துறை என்றும் அருளினார்.

இருந்தவா - நீ ஞானசிரியனாக எழுந்தருளிய கோலத்தை.

எண்ணி - நினைத்திட்டு - இடைவிடாது தியானம் செய்து. **நினைத்திட்டு** - இட்டு, அசைநிலை. **நினைத்திட்டு - இனைத்திட்டு** என்பதும் பாடம் **இனைத்திட்டு** - வருந்தி.

அலைகடல் - இன்ப துன்ப வடிவான அலைகள் ஒன்றன் பின் மற்றொன்றாக ஓயாது வந்து அலைக்கும் பிறவியாகியக் கடல். **அலைகடல் அது - அது** - பகுதிப்பொருள் விசுதி, **பொருந்தவா** - கயிலையைப் பொருந்தவா என்றவாறு. கயிலையை நண்ண என்னைப் பின்பற்றி வருவாயாக எனலுமாம்.

நின்று - நீக்கப்பொருளின் வந்த ஐந்தாம் வேற்றுமைப் பொருளதாகிய இடைச் சொல். எனவே அலை கடலின் நடுவினின்றும் “வா” என்பது பொருளாயிற்று.

இத்திருப்பாடலின் பொருளை நோக்குழி.

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஞானமெய்ந் நெறிதான் யார்க்கு

நமச்சிவா யச்சொ லாமென்

ருனசீர் நமச்சி வாயத்

திருப்பதி கத்தை யங்கண்

வானமு நிலனுங் கேட்க

வருள்செய்தம் மணத்தில் வந்தோர்

ஈனமாம் பிறவி தீர

யாவரும் புகுக வென்ன”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் -

திருஞானசம்பந்த நாயனார் புராணம் 1248)

எனும் சேக்கிழார் பெருமானின் செஞ்சொல் ஓவியம் நம் நினைவுத்திரையில் புலனாகின்றது.

இத்திருப்பாடலில் சிவானந்தப் பேராழியின் நடுவில் நிற்கும் இறைவன் பிறவிக்கடலின் நடுவில் நிற்கும் பக்குவ ஆன்மாவைப் பார்த்து. “நீ அவ்விடத்தை விட்டுக் கயிலை செல்வதற்காக என்பின் வருக” என்று அருளாணையிடுகின்றான். அவ்வருளொலி இருவருக்கும் இடையிலுள்ள

முன்றுமாயைகளையும் அவற்றின் மாயேயங்களையும் ஊடுருவி வருகின்றது. அதன் பரிசுத்தினால் அவை தூய்மையாகின்றன. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய **மகாமாயாகுத்தி** புலனாதல் பெற்றும்.

தொகுப்புரை:—

ஞான ஒளியே; அவ்வொளியின் சுடர்களாக உள்ளவனே; ஞானம் சூழ்ந்த ஒளியுள்ள விளக்கே; உமையம்மையின் திருமேனியிற் செம்பாதிவே; பரனே; வெண்ணீற்றினனே; அயனும் திருமாலும் அறிய இயலாத நீதியே; திருப்பெருந்துறையில் குருந்தமர நிழலில் எழுந்தருளியவனே; ஆனந்தக் கூத்தனே; இயல்பாகவே பாசங்களினங்கியவனே; நெற்றிக் கண்ணனே; விண்ணுலக வாசிகளின் பிரானே; ஒப்பற்றவனே; செல்வனே; எங்கள் தலைவனே; என் ஆன்ம நாயகனே; உமையம்மை கங்கையம்மை இருவரின் நாயகனே; காம தகனனே அங்கனா; உமையம்மையின் கொங்கைச் சுவடுகள் இரண்டும் கொண்டவனே; பவள மேனியனே; தூய உடம்பினனே, வயிரம் போன்றவனே; உன்னைத் தியானம் செய்வோர் உள்ளத்தில் மதுரச் சுவைதரும் அமுதே; தந்தையே சத்தியப் பொருளே; வேறு வேறு வடிவங்கள் கொள்வோனே; திரிபுரதகனா! காலகாலா! ஐயனே! வீடு பேரூய் உள்ளவனே; முழுமுதற்கடவுளே; முனிவனே; திரிகரணங்களாலும் ஆன்மார்த்த பூசை செய்பவர்களுக்குச் சிவசாயுச்சியும் தரும் சித்தனே; மயக்க உணர்வினனான என் சஞ்சித பிராரத்த கன்மங்களை சட்சுதீக்கையால் ஒழித்த மெய்ப் பொருளே; புனிதனே, பொங்கும் கொடிய நாகமும் கங்கையும் தங்கி நலம் பெறும் செஞ்சடையாய்; நான் உலகெலாம் தேடி ஓலமிட்டலறியும் உன்னைக் கண்டிலேன்; தொண்டனாகிய நான் பெரிதும் விரும்பி உன்னை அழைத்தால்; “அஃது என்ன? ஏன் இவ்வாறு அஞ்சுகின்றாய்! நாமுள்ளோம்; அஞ்சற்க!” என்று கூறியருள்வாயாக.

திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மரநிழலில் நீ ஞானசிரியனாக எழுந்தருளி என்னை ஆட் கொண்ட நிலையை இடையறாது தியானம் செய்து மிகவும்

விருப்பத்துடன் உன்னை அழைக்கின், நீ என்னை நோக்கிப் “பிறவிக் கடலில் நடுவில் நின்று வருந்துவானே! கயிலைக்குச் செல்லும் வழி இஃதென்பதறிவாயாக! அங்குச் செல்ல எம்மைப் பின்பற்றி வருக” என்று கூறி அருள்புரிய வேண்டுகின்றேன்.

தலவீசேடம் :-

திருப்பெருந்துறை - சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் உரைத்தாம்.

திருச்சிற்றம்பலம்

திருக்கழுக்குன்றம் மலைக்கோயில்

ஸ்ரீபாகரீக்ஷை ம஠ஞ்சுக்குகக்காதி

திருக்கழுக்குன்றம் - அடிவாரக்கோயில்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

30. திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்

திருக்கழுக்குன்றத்தில் அருளியது

(சற்குரு தரிசனம்)

திருப்பெருந்துறையில் ஞானாசிரியனும் அடியவர்கள் வேடத்தில் அவனுடன் வந்த சிவகணங்களும் மறைந்த பின் நம் அடிகள் திருஉத்தர கோசமங்கை வந்து வழிபட்ட சமயம், இறைவன் அவருக்குக் குருவடிவில் காட்சிதந்து, தலயாத்திரையாகத் தில்லைவரும் வண்ணம் பணித்தான் என்பதனை அவர் வரலாற்றிற் கண்டோம். தில்லை வரும் வழியில் நடுநாட்டில் திருவண்ணாமலையினை வழிபட்டபின் நம் அடிகள் தொண்டை நாடு புகுந்து காஞ்சிபுரம் முதலிய தலங்களை வழிபட்டபின் திருக்கழுக்குன்றப்பதியை அடைந்து, அங்குச் சில நாட்கள் தங்கி வழிபட்டார்கள். மலபரிபாகம் எய்திச் சத்திநிபாதம் பெறும் காலம் எய்தியது.

இறைவன், முன்னம் திருப்பெருந்துறையில் அவரை ஆட்கொண்ட ஞானாசிரியக் கோலம் காட்டியருளினான். அவ்வனுபவத்தை நம் அடிகள் இப்பகுதியிற் பாடுகின்றார்கள்.

இப்பகுதியின் தலைப்பு “திருக்கழுக்குன்றம்” என்று சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்களின் “திருவாசக வியாக்கியானம்” என்ற நூலில் காணப்படுகின்றது. “திருக்கழுக்குன்றப்பதிகம்” என்ற தலைப்பாலும், **காட்சிப்பத்தாகும்** திருக்கழுக்குன்றம் எனவரும் அகத்தியச் சூத்திரத்தாலும் இப்பகுதி பத்துத் திருப்பாடல்களால் அருளிச் செய்யப்பட்டது என்பது புலனாகும். இன்று அச்சுப்பிரதிகள் அனைத்திலும் ஏழு திருப்பாடல்களே காணக் கிடைக்கின்றன. ஏனைய மூன்று திருப்பாடல்களும் கால வெள்ளத்தில் மறைந்துவிட்டன என்பது தேற்றம்.

திருப்பெருந்துறையில் முன்னம், இறைவன் நம் அடிகளை ஆட்கொண்ட சமயம் தாங்கிய ஞானாசிரியக் கோலத்தையே ஈண்டும் காட்டுதலின் “சற்குரு” தரிசனம் என்பதனை இப்பகுதியின் கருத்தாகக் கொண்டனர் நம்முன்னோர்.

“காட்சிப் பத்தாகும் திருக்கழக் குன்றம்
மாட்சிமை தருசற் குருதரி சனமாம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“நீதி மறைபரவு திருப் பெருந்துறையிற்
குருவடிவால் நிகழ்ந்த கோலம்
காதலொடுங் காட்டினையே யெனுங்களிப்புப்
பகர்தல்திருக் கழக்குன் றமே”

(பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்)

இப்பகுதி எழுசீர்க் கழிநெடிலாசிரிய விருத்தப் பாக்களாலானது.

எழுசீர் ஆசிரியவிருத்தம்

468. பிணக்கி லாதபெ ருந்து றைப்பெரு
மானுன் னுமங்கள் பேசுவார்க்
கிணக்கி லாததோ ரின்ப மேவருந்
துன்ப மேதுடைத் தெம்பிரான்
உணக்கி லாததோர் வித்து மேல்வினை
யாம லென்வினை யொத்தபின்
கணக்கி லாத்திருக் கோல நீவந்து
காட்டி னுய்கழக் குன்றிலே.

க

(இ-ள்)

திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள மாறுபாடில்லாத பெருமானே; உன் திருப்பெயர்களை எப்பொழுதும் சொல்கின்றவர்களுக்கு நிகரற்ற துன்பத்தைத் துடைத்து நிகரற்ற இன்பமே வரும்; எங்கள் பிரியமுள்ள தலைவனே; நுகர்ந்து கழிக்க முடியாத ஒப்பற்ற சஞ்சிதவினைகள் மேலும் ஆகாமியமாகப் பெருகாவண்ணம் எனக்கு இருவினை ஒப்பு எய்தியநிலையில்; ஆன்ம அறிவால் அளவிட முடியாத ஞானாசிரியத் திருக்கோலத்தைத் திருக்கழக்குன்றமாகிய இப்பதியில்; நான் அழைக்காமல் நீயே திருப்பெருந்துறையினின்றும் இங்கு வலிய வந்து எனக்குக் காட்டினாய்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் வரும் “திருப்பெருந்துறை” என்பதை முதலில் வைக்க.

பின்பு “இன்பமே வரும் துன்பமே துடைத்து” என்பதைத் “துன்பமே துடைத்து இன்பமே வரும்” என்று மாற்றிக் கொள்க. மேலும், “நீ” என்பதன் பின் “திருப்பெருந்துறையிலிருந்து” என்பது வருவிக்க. அதன் பின் “கழுக்குன்றிலே” என்பதை வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

பிணக்கு இலாத பெருமான்

பிணக்கு - மாறுபாடு. அன்புடையார் இருவர்க்கிடையில் வரும் ஊடல். இறைவன் முரண்பாடின்றி அன்பர்கள் கருத்துக்கு இயைந்து சென்று மாறுபாட்டையும் நீக்குபவன் என்பதனை.

“அரவக லல்கு லார்பா லாசைநீத் தவர்க்கே வீடு
தருவாமென் றளவில் வேதம் சாற்றிய தலைவன் தன்னைப்
பரவைதன் புலவி தீர்ப்பான் கழுதுகண் படுக்கும் பாணன்
இரவினிற் றாது கொண்டோ னிணையடி முடிமேல் வைப்பாம்”
(திருவிளையாடற் புராணம் கடவுள் வாழ்த்து 21)

எனவருவதிற் காண்க.

இனி, “அடியார் மாட்டுப் பிணக்கே இல்லாமற் செய்பவன்” எனலுமாம். அதனை ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் வரலாற்றுளறிக.

இறைவன் அடியார்கள் மாட்டுப் பிணக்கில்லாதவன் என்பதனை.

திருச்சிற்றம்பலம்

“நீரூகி நீறுமிழு நெருப்பு மாகி
நினைவாகி நினைவினிய மலையான் மங்கை
கூரூகிக் கூற்றூகிக் கோளு மாகிக்
குணமாகிக் குறையாத உவகைக் கண்ணீர்
ஆரூத ஆனந்தத் தடியார் செய்த
அஞ்சாரம் பொறுத்தருளி அவர்மே லென்றுஞ்
சீரூத பெருமானைத் திருமாற் பேற்றெஞ்
செம்பவளக் குன்றினைச்சென் றடைந்தே னானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-80-5)

எனவரும் நம் அரசுகள் வாக்காலறிக.

மாணவன் தவறு செய்யின் குரு, அவன் நன்மைக்காகவே அவனுடன் பிணங்கிக் கடுமையாக ஒறுப்பன். ஈண்டு அங்ஙனம் சிறிதும் பிணக்கின்றித் திருப்பெருந்துறையில் காட்டிய குருவடிவிலையே மீண்டும் இப்பகுதியில் காட்டினான் என்றவாறு.

இவ்வாறு பிணக்கின்றி அருள் பாலித்தலை வள்ளன்மை என்பர் திரு. முதலியாரவர்கள்.

உன் நாமங்கள் பேசுவார்க்கு -

நாமங்கள் - என்ற பன்மையால் அவை ஆயிரக்கணக்கில் உள்ளவை என்றவாறு. முன்னம் “போற்றித் திருவகவல் 200-ல் பேராயிர முடைப் பெம்மான்” என்று அருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

திருவைந்தெழுத்து என்பாருமுண்டு.

தியானம் வழிபாடுமுதலியன இன்றிப் பேசினாலே போதும் துன்பமே துடைத்து இன்பமே வரும் என்றார்.

இணக்கிலாத தோர் - இணக்கு - இணங்கு என்பதன் வலித்தல் விகாரம். இணையில்லாத என்றவாறு. **ஓர்** - ஒப்பற்ற, **இணக்கு**, **ஓர்** - என்ற இரு சொற்களும் ஒரே பொருள் குறிப்பன. சிறப்பித்தற் பொருட்டு இருசொற்களாற் குறித்தார். இச்சொற்களையும் இன்பம்துன்பம் இரண்டனுக்கும் கூட்டியுரைக்க.

நோய் நீக்கத்தின் பின்பே உடல் வலிமை பெறச் சத்துணவு தருதல் வேண்டுமாதலின் துன்பமே துடைத்து என்பதனை வைத்துப்பின் இன்பமே வரும் என்பதனை வைத்துரைக்க. ஏகாரம் முன்னது தேற்றம். பின்னையது பிரிநிலை.

எம்பிரான் - இத்துணைச் சிறந்த நீ என் தலைவனாக உள்ளாய் என்ற மகிழ்ச்சிக் குறிப்பு.

உணக்கு இலாதது ஓர் வீத்து - உண்டு தீர்க்க முடியாத ஒப்பற்ற வித்து. அஃது நுகர்ந்து முழுவதும் கழிக்க முடியாத சஞ்சித வினை.

ஒவ்வொரு பிறவியிலும் சஞ்சிதவினையில் நுகர்ச்சிக்குப் பக்குவமான பகுதியை அவ்வப்பிறவிகளில் நுகர்வதற்கு ஆன்மா முகந்து கொண்டு

வருகின்றது. அவ்வாறு நுகருழி புதிய வினைகளைச் செய்கின்றது. அவை ஆகாமிய வினைகள். அவை சஞ்சித வினைத் தொகுப்பில் சேர்ந்து பக்குவமாகிப் பின் வரும் பிறவிகளில் பிராரத்த வினையாக நுகர்ச்சிக்கு வருகின்றன. எனவே சஞ்சிதவினையின் தொகுப்பு முற்றிலுமாக ஆன்மாக்களால் நுகர்ந்து கழிக்க முடிவதில்லை. இவ்வாறு சஞ்சித வினை மேலும் மேலும் இருப்புக் குறையாமல் ஆகாமிய வினைவடிவில் வளர்வதால் அதனை “வீத்து” என்றார்.

என்வினை ஒத்தபின் - இதனை “இருவினை ஒப்பு” என்பர். அஃதாவது, பிராரத்த வினை நுகர்ச்சியில் இன்ப துன்ப நுகர்ச்சிகள் இரண்டும் கலந்தே வரும். இன்ப நுகருழி மகிழ்ச்சியால் மேல் வினைகள் செய்யாமலும்; துன்பம் நுகருழி துன்பத்தால் மேல் வினைகள் செய்யாமல் அவற்றை உடலுழாக நுகர்ந்து கழிப்பின் ஆகாமிய வினைகள் ஏறு. ஒரு தூலாக் கோலில் ஒரு தட்டில் ஒரு கிலோ கற்கண்டையும் மறு தட்டில் ஒரு கிலோ எட்டிக்காயையும் வைத்துத் தூக்கினால் தூலாக் கோலின் முள் கற்கண்டுள்ள தட்டை விரும்பி அதன் பக்கம் சாய்வதில்லை, எட்டிக் கனியை வெறுத்து அதன் எதிர்பக்கம் சாய்வதும் இல்லை. சமமாக நிற்கின்றது. இதனையே இருவினை ஒப்பு என்பர்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தென்னவன் மாறன் றுனுஞ் சிரபுரத் தலைவர் தீண்டிப்
பொன்னவில் கொன்றை யார்தம் திருநீறு பூசப் பெற்று
முன்னைவல் வினையு நீங்க முதல்வனை யறியுந் தன்மை
துன்னினான் வினைக ளொத்துத் துலையென நின்றல லாலே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம்-819)

என்பது காண்க.

இதுபற்றி முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 109-ல் “ஆண்டு கொண்டருள்பவன்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

வினையாமை - என்பது பாடமாக இருத்தல் வேண்டும் என்பது திரு. முதலியார்கள் கருத்து.

கணக்கிலாத்திருக்கோலம் — கணக்கிலா - அளவில்லாத.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

வைதெழுவார் காமம்பொய் பேசாவடி
வஞ்ச வலைப்பாடொன் றில்லாவடி
கைதொழுது நாமேத்திக் காணும்மடி
கணக்கு வழக்கைக் கடந்தவ்வடி
நெய்தொழுது நாமேத்தி ஆட்டும்மடி
நீள் விசம்பை ஊறுத்து நின்றவ்வடி
தெய்வப் புனற்கெடில நாடன்னடி
திருவீரட் டானத்தெஞ் செல்வன்னடி

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-6-3)

என்பது நிலைக.

(குறிப்பு - வழக்கு. பிரமாணத்தாற் சொல்லும் வாதம். இறைவனைப் பிரமாணம், பிரத்தியட்சம் ஆகமம் ஆகிய எந்த அளவை கொண்டும் அளக்க இயலாது என்றவாறு.)

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஏதுக்க ளாலு மெடுத்த மொழியாலு மிக்குச்
சோதிக்க வேண்டா சுடர்விட்டுள னொங்கள் சோதி
மாதுக்க நீங்க லுறுவீர் மனம்பற்றி வாழ்மின்
சாதுக்கண் மிக்கீரிறையே வந்து சார்மின்களே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 3-54-5)

என்பதாலுமறிக.

ஆதலின், இறைவனை “அப்பிரமேயன்” - அளவைகளுக்கு அகப்படாதவன்; அளவை இல்லாதவன் என்பர்.

இத்திருப்பாடலில் “கணக்கிலாத் திருக்கோல நீவந்து காட்டினாய்” என்றதனால் இப்பதிகக் கருத்தாகிய “சற்குருதரிசனம்” புலனாதல் காண்க. இப்பதிகத்தில் வரும் ஏனைய ஆறு பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கொள்க.

இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் சைவசித்தாந்தத்தில் உயிர் நாடியான பகுதிகள். ஒருவருக்கு உண்மைச் சரியை, உண்மைக்கிரியை உண்மையோகம், முதலிய சிவபுண்ணியங்களின் பயனாக மலவலி தேயும். அந்நிலையில் இருவினையொப்பும் சத்திநிபாதமும் நிகழும். இறைவன் ஞானசிரியன் வடிவில் வந்து உண்மை ஞானத்தை நல்குவன். அந்த ஞானம் இறைவன் திருவடிகளின் வழி வீடுபேறு நல்கும்.

இத்திருப்பாடலை ஆங்கிலத்தில் மொழிபெயர்த்த Dr. G.U.Pope தம் குறிப்புரையில் . . “This is one of the places which the sage is said to have visited before seeing Chidambaram. It would appear that he had some peculiar manifestation of the God, who had revealed himself to him in Perunturai. It is open to conjecture that the Guru, whom he regarded as Sivan manifested in the flesh, resided there or at least was a constant visitant” - என்றுரைத்தார்.

இது முற்றிலும் பிழையான கருத்தாகும் இறைவன் திருப்பெருந் துறையிலோ அன்றி வேறிடங்களிலோ மானிடச்சட்டை தாங்கி வரும் உடம்பு பிரகிருதி மாயையாலான தசையும் குருதியும் கொண்டதன்று. அவன் எண் குணங்களில் ஒன்றான பேரருளையே திருமேனியாகக் கொண்டு வருகின்றான் - என்பதை மனம் கொள்ள வேண்டும்.

1939 முதல் 1945 வரை உலகப் பெரும்போர் நடந்தது. அப்பொழுது ஆங்கிலேயராட்சிக் குட்பட்டிருந்த நம் இந்திய நாடும் போரில் ஈடுபடுத்தப்பட்டது. சென்னை மாநகர் மீது பகைவரின் விமானங்கள் குண்டுகளைப் பொழிந்து தாக்கின. குடி மக்களும் அரசு அலுவலகங்களும் சென்னை மாநகரை விட்டுக் குடி பெயர்ந்து. மாநில முழுதுமுள்ள பல்வேறிடங்களுக்குச் சென்றன. சென்னையில் திருவேட்டிஸ்வரன் பேட்டையில் வசித்து வந்த தாட்சிணத்திய கலாநிதி. Dr. உ.வே.சாமிநாதையர் அவர்கள் குடும்பமும் சென்னையினின்றும் குடிபெயர்ந்து செங்கற்பட்டு

மாவட்டத்தில் திருக்கழுக்குன்றத்தில் வசிக்கலாயிற்று. முதிர்ந்தவயதினரான ஐயரவர்கள் சிலநாளில் நோயுற்று வருந்தினார்கள். டாக்டர்கள் கைவிட்டு மரணப்படுக்கையில் கிடந்த சமயம்; அவர்கள் விருப்பப்படி இத்திருப்பாடல் அவர்கள் படுக்கையின் அண்மையில் நின்று மிக உருக்கமாக ஒதப்பட்டது. மிகவும் சோகமான சூழ்நிலை. பத்தியுடன் கேட்டுக் கொண்டிருந்த ஐயரவர்களின் நல்லுயிர் பாடல் முடிந்தவுடன் கழுக்குன்றநாதனின் கழலடியில் தங்கி இன்புறலாயிற்று என்பது வரலாறு.

469. பிட்டுநேர்பட மண்சு மந்த

பெருந்து றைப்பெரும் பித்தனே

சட்ட நேர்பட வந்தி லாத

சழக்க னேனுனைச் சார்ந்திலேன்

சிட்ட னேசிவ லோக னேசிறு

நாயி னுங்கடை யாயவெங்

கட்ட னேனையு மாட்கொள் வான்வந்து

காட்டி னுய்கழுக் குன்றிலே.

உ

(இ-ள்)

முன் கூலியாகப் பெற்று உண்ட பிட்டின் கணக்குத் தீர மண்ணைச் சுமந்தவனும் திருப்பெருந்துறையினனுமான பெரியபித்தனே; செம்மையான முறையில் வளர்ந்திலாத குற்றமுள்ளவனாகிய நான் உன்னையே பற்றுக் கோடாகப் பற்றிக் கொள்ளாது வாழ்ந்தவன்; ஞானாசிரியனே; சிவ உலகினனே; அற்பமான நாயினும் கடைப்பட்டவனும்; கொடிய துன்பம் நுகர்பவனுமாகிய என்னையும் அடிமையாகக் கொள்ளும் பொருட்டு; நான் அழையாமலே திருப்பெருந்துறையினின்றும் இக்கழுக்குன்றத்துக்கு நீயே வலிய வந்து என்னை முன்னம் ஆட்கொண்ட ஞானாசிரியக் கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

நேர்பட - உண்ட பிட்டுக்கு அளவொப்ப. அரிதாக வாய்த்தல் எனலுமாம்.

நீ ஆடிக்கொண்டிருந்தாலே போதும் பல்லாயிரக் கணக்கான முனிவர்களும் பிறரும் வேள்வியின் இனிய அவியுணவைப் படைக்கக்காத்துள்ளனர். அதனை விட்டுப் பல கருவிகளைக் கொண்டு கடின உடலுழைப்பாகியதும் உலகர், தாழ்ந்ததாகக் கருதுவதுமாகிய மண் சுமத்தல் தொழிலைச் செய்து கூலியாகப் பிட்டை ஏற்றுக் கொண்டாய் என்றவாறுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ ஆடுவாய் நீநட்ட மளவிற் குன்றா
அவியடுவார் அருமறையோ ரறிந்தே னுன்னைப்
பாடுவார் தும்புருவும் நார தாதி
பரவுவா ரமரர்களு மமரர் கோனும்
தேடுவார் திருமாலு நான்முகனுந்
தீண்டுவார் மலைமகளுந் கங்கை யாளும்
கூடுமே நாயடியேன் செய்குற் றேவல்
குறையுண்டே திருவாரூர் குடிகொண்டார்க்கே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-25-8)

என்பது நினைக.

மண் சுமந்த வரலாற்றைத் திருவிளையாடற் புராணம் மண் சுமந்த படலத்திற் காண்க.

பெரும் மீத்தன் - சிறிய ஊதியத்துக்காகத்தன் பெருமைக்கு ஒவ்வாத சிறு தொழிலைச் செய்தும் ஒறுக்கப்பட்டவன்.

சட்ட - செம்மை. **சட்ட நேர்பட வந்திராத** - Not brought up in the proper line என்பர் நவீனர். சிவாகமக்கட்டளை என்று கொண்டார் சீகாழித்தாண்டவராயர் அவர்கள்.

நேர்பட - உன்னுடன் நன்கு பொருந்த.

சழக்கன் - பொய்யன் எனலுமாம்.

சட்டம் - என்பதற்கு “உடல்” என்று பொருள் கொண்டு **நேர்பட** என்பதன் பின் ஓரும்மை வருவித்துத் தனுகரண புனபோகங்கள் கிடைத்தும் தவமுயன்று உன்னை எய்தாத குற்றமுள்ளவன் எனலுமாம்.

உன்னைச் சாந்திலேன் - உன்னையே பற்றுக் கோடாகப் பற்றிக் கொண்டு உனக்காகவே வாழாதவன் எனலுமாம். இதனைச் “**சேஷனாக வாழ்தல்**” என்பர் வட மொழியாளர். இராமனைப் பற்றுக்கோடாகக் கொண்டு இராமனுக்காகவே வாழ்ந்த இலக்குவனை “**இராம சேஷன்**” என்பது காண்க.

ஈண்டு;

“**சாப்புணர்ந்து சாப்பு கெடவொழுகின் மற்றழித்துச்
சார்தரா சார்தரு நோய்**” (திருக்குறள் 359)

என்பது நினைக.

சிட்டன் - திருத்துபவன் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

துருத்திச் சுடரே நெய்த்தா னத்தாய் சொல்லாய் கல்லாலா
பருத்தி நியமத் துறைவாய் வெயிலாய் பலவாய்க் காற்றானாய்
திருத்தித் திருத்தி வந்தென் சிந்தை இடங்கொள் கயிலாயா
அருத்தித் துன்னை அடைந்தார் வினைகள் அகல அருளாயே
திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-47-8)

என்பது நினைக.

சிறு நாயினும் கடையாய் - நாய்பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 60-ல் “நாய்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. நாய்க்கு அத்துனை இழிந்த இயல்புகளிருப்பினும் நன்றியறிவுள்ளது. தன் தலைவனிடம் விசுவாசம் மாருதது. நான் அவ்வாறு உன்பால் பற்றுள்ளவன் அல்லன் என்பது காட்டச் **சிறுநாய்** என்றார். மிக உயர்ந்த கயிலையை நீத்து சிறுநாயாகிய என்னைத் தேடி இம்மண்ணிலகில் உன்பால் வந்தவனே என்றவாறு.

வெம் கட்டனேனையும் - வெம்கட்டம் - கொடிய துன்பம் நுகர்பவன்.

கட்டம் - கஷ்டம் என்பதன் தமிழ் வடிவம். இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

கட்ட னேன்பிறந் தேனுனக் காளாய்க்
காதற் சங்கிலி காரண மாக
எட்டி னூற்றிக முந்திரு மூர்த்தி
என்செய் வானடி யேனெடுத் துரைக்கேன்
பெட்ட னாகிலுந் திருவடிப் பிழையேன்
பிழைப்ப னாகிலுந் திருவடிக் கடிமை
ஒட்டி னேனெனை நீசெய்வ தெல்லாம்
ஒற்றி யூரெனு முருறை வானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-54-2)

என்பதிற் காண்க.

470. மலங்கி னேன்கண்ணி னீரை மாற்றி
மலங்கெ டுத்தபெ ருந்துறை
விலங்கி னேன்வினைக் கேட னேனினி
மேல்வி னாவத றிந்திலேன்
இலங்கு கின்றநின் சேவ டிகளி
ரண்டும் வைப்பிட மின்றியே
கலங்கி னேன்கலங் காம லேவந்து
காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

ந

(இ-ள்)

மனம் சுழன்றவனாகத் திருப்பெருந்துறையை விட்டு அகன்றவனும்; தீவினையாகிய கேடுடையவனும்; இனி நிகழவுள்ளவற்றை அறியாதவனுமாகிய நான்; விளங்குகின்ற நின் திருவடிகள் இரண்டையும் பாசங்கள் நிறைந்துள்ள என் நெஞ்சில் வைக்க இயலாமையால் அவற்றை வைக்க வேறு இடமின்றிக் கலங்கினேன்; என் கண்ணீரைத் துடைத்து என் பாசங்களை அழித்த நீ;

நான் மனங்கலங்கா வண்ணம் திருப்பெருந்துறையினின்றும் திருக்கழுக் குன்றத்துக்கு என்பால் வலிய வந்து, முன்னம் என்னை ஆட்கொண்ட ஞானாசிரியக் கோலத்தைக் காட்டினாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “கண்ணின் நீரைமாற்றி மலங்கெடுத்து” - என்ற பகுதியைக் “கலங்கினேன்” என்றதன் பின் வைக்க; அதன் பின் “நீ; நான்” என்பவை வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

மலங்கினேன் - சுழன்றேன். இச்சொல் இப்பொருளில் வருவதை,

திருச்சிற்றம்பலம்

“பலபல காமத்த ராகிப் பதைத்தெழு வார்மனத் துள்ளே
கலமலக் கிட்டுத் திரியுங் கணபதி யென்னுங் களிறும்
வலமேந் திரண்டு சுடரும் வான்கயி லாயமலையு
நலமார் கெடிலப் புனலு முடையா ரொருவர் தமர்நாம்
அஞ்சுவதி யாதொன்று மில்லை அஞ்ச வருவது மில்லை.”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-2-5)

என்பதிற் காண்க.

மலங்கினேன் என்பதை ஆறும் வேற்றமை உருபுத் தொகையாகக் கொண்டு மலங்கினேனாகிய எனது கண்ணின் நீர் என உரைத்தலுமொக்கும்.

மலங்கினேன் - மயங்கினேன் எனலுமாம்.

மலங்கெடுத்த பெருந்துறை விலங்கினேன் - என் பாசங்களை அழித்த இடமாகிய பெருந்துறையை விட்டு நீங்கினேன் என்றவாறு. **கெடுத்த** - என்ற பெயரெச்சம் “பெருந்துறை” என்ற இடப்பெயரைத் தழுவி முடிந்தது.

வீணக்கேடனேன் - கெடுவதற்கு ஏதுவாகிய வினையையுடையவன். “இல்முன்” என்பது “முன்றில்” என்றற்போல மாறிவந்தது. “கெடுவினையேன்” என்றவாறு, நல்வினைகள் செய்யாது தீவினைகளையே செய்பவன் எனலுமாம்.

ஈண்டு, **வீணக்கேடன்** என்று நம் அடிகள் தம்மையே குறிப்பிடுகின்றார். இதே சொல்லால் முன்னம் பாடல் 26-லும் பின்னர் வரும் உயிருண்ணிப்பத்து

4-ம் பாடலும் “வினைகளை அழிப்பவன்” என்ற பொருளில் இறைவனைக் குறிப்பிடுகின்றார். இரண்டற்கும் உள்ள வேறுபாடு மனம் கொள்க.

இனிமேல் வினைவது - இனி - இப்பொழுது. மேல்வினைவது - வீடுபேறெய்துவதோ அல்லது பிறப்பில் தொடர்ந்து செல்வதோ ஆகிய இரண்டில் எது நிகழும் என்று.

நின் சேவடிகள் இரண்டும் வைப்பீடம் இன்றியே. சேவடிகள் - ஆன்மாக்களை ஆணவமலப் பிணிப்பினின்றும் விடுவித்துச் செம்மை செய்யும் அடிகள் எனலுமாம். சிவந்த தாமரை மலர்கள் போன்ற இரு தாள்கள் எனினுமொக்கும்.

வைப்பீடம் - எனக்கு உற்றுழி உதவும் வண்ணம் பாதுகாப்பாக வைக்கக் கூடிய இடம் (Safe Custody) என்பர் ஆங்கிலத்தில். வைப்பு நிதி (Reserve Fund) என்பதும் நினைக. **இன்றியே -** என் நெஞ்சமே அவற்றை இருத்திக் காத்தற்குரிய இடம். அங்கு ஏற்கனவே பாசங்கள் நிறைந்துள்ளதால் திருவடிகளை வைக்க இடமில்லை; பாசங்களை வெளியேற்றி இடம் பெறவும் இயலவில்லை என்றவாறு.

கலங்கினேன் - கலங்கினேனாகிய நான். **கலக்கம்** முன்னம் என்பாசங்களை நீக்கி உன் அடிமையாகக் கொண்ட இடமாகிய திருப்பெருந்துறையை விட்டு நீங்கி என் உள்ளத்தில் மீண்டும் பாசங்களை நிறைவித்துக் கொண்டு உன் திருவடிகளை அங்கு வைக்க இடமில்லாமலும் பாசங்களை நீக்க இயலாமையை நினைந்தும் உண்டானது. ஈண்டு, முன்னம் 88-ம் திருப்பாடலுரையில் “எம்மானே” என்றதிலுள்ள ‘மான்’ என்பதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட சிவஞான போதம் 12-ம் சூத்திரம் நான்காம் அதிகரணம் உதாரண வெண்பா நினைக.

கண்ணின் நீரை மாற்றி - கண்ணின் நீர் - மேற்கண்ட செயலற்ற நிலையிலுண்டான கலக்கத்தால் வந்தது.

கண்ணின் நீர் - கண்ணீர். இன் - தவிர் வழிவந்த சாரியை. இது செய்யுளில் ஓசையின்பம் கருதி வந்தது.

471. பூணெ ணாததொ ரன்பு பூண்டு
 பொருந்தி நாடொறும் போற்றவும்
 நாணெ ணாததொர் நாண மெய்தி
 நடுக்க டலுள முந்திநான்
 பேணெ ணாதபெ ருந்து துறைப்பெருந்
 தோணி பற்றி யுகைத்தலுங்
 காணெ ணத்திருக் கோலநீ வந்து
 காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

சு

(இ-ள்)

பிறர் எய்துதற்கரிய ஒப்பற்ற அன்பைக் காட்டி அவ்வன்பிலேயே நிலைபெற்று; ஒவ்வொரு நாளும் ஏனைய உன் தொண்டர்கள் வழிபடவும் நான் எவரும் கொள்ள இயலாத பெரு வெட்கம் அடைதலால்; கரையற்ற துன்பக் கடலின் நடுவில் ஆழ்ந்து; விரும்பி ஓம்புதற்கரிய திருப்பெருந்துறையாகிய படகைப் பற்றி ஏறி அதனைச் செலுத்தலும் எவருங்காண அரிய ஞானசிரியத் திருக்கோலத்தைத் திருப்பெருந் துறையின்றும் திருக்கமுகுன்றத்துக்கு நீயே வலிய வந்து காட்டியருனினாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “போற்றவும்” என்பதன் முன் “ஏனைய உன் தொண்டர்கள்” என்பதனையும் “காணெணாததொர்” என்பதன் முன் “எவரும்” என்பதனையும் வருவிக்க. “போற்றவும்” என்பதன் முன் ‘நான்’ என்பதனையும் வருவிக்க. பின்னர் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பூணெணாததொர் அன்பு - உயிர், தாங்க முடியாத அளவுள்ள அன்பு எனலுமாம். பிறிதொன்றன் மேல் வைத்தற்குரியதல்லாத அன்பு எனலுமொன்று, “எத்தேவர்கட்கும் கிடைக்காத அன்பு” - என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

பொருந்தி நாடொறும் - பொருந்தி - அன்பு ஒருகால் தோன்றிப் பின்னர் யாதொரு காரணத்தாலும் மாறுபடாமல்.

நாடொறும் - இறையன்பு ஒவ்வொரு நாளும் வெளிப்படுவதாம், ஆயுட் கால முற்றிலும் காட்டப்பட வேண்டிய ஒன்றாகும். இதனை இறைவன்பால் காரைக்காலம்மையார் வேண்டிப் பெற்றார். அதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“இறவாத விற்ப வன்பு வேண்டிப்பின் வேண்டு கின்றார்
பிறவாமை வேண்டு; மீண்டும் பிறப்புண்டே லுன்னை யென்றும்
மறவாமை வேண்டு; மின்னும் வேண்டு நான் மகிழ்ந்து பாடி
யறவாநீ யாடும் போதுன் னடியின்கீழிருக்க” வென்றார்

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

காரைக்காலம்மையார் புராணம் 60)

என்றதிற் காண்க.

போற்றவும் - உன் அடியார்கள் உன்னைப் போற்றவும் நான் அவர்களைக் கண்டேனும் உன்னைப் போற்றாது நாணம் எய்தி நின்றேன். அந்த நாணம் வேண்டத் தகாதது என்றவாறு. திருநீறும் கண்டிகையு தாங்கக் கூசுதல், சிவனடியார்களையும், திருக்கோயில்களையும் இருமுதுகுரவர்களையும், குருவையும் செங்கோல் மன்னனையும் வணங்கக் கூசுதல் முதலியன இத்தகைய நாணத்தில் அடங்கும். இதனையே; ஈண்டு “நாடுண்ணாததொர் நாணம் எய்தி” என்றார்.

எய்தி - எய்தலால்.

நடுக்கடலுள் அழுந்தி - கடலின் ஓரத்தில் வீழ்ந்திருப்பின், தானே முயன்றோ அல்லது அலைகளால் உந்தப்பட்டோ; பிறரால் காப்பாற்றப்பட்டோ கரையேறி உய்யலாம். அவ்வாறு தப்பிக்க இயலாமலும் காப்பற்ற முயல்வோர் கண்ணில் தெரியாமலும் மூழ்கி அழியும் நிலையைக் குறிக்க **நடுக்கடலில் அழுந்தி** - என்றார்.

ஈண்டுக் கடல் என்றது **நாடுண்ணாததொர்** துன்பமாகிய கடல் எனலுமாம்.

பேடுண்ணாத பெருந்துறை - சிவஞானிகளாலன்றிப் பிறரால் விரும்பவும் தேடவும் எய்தவும் இயலாத திருப்பெருந்துறை. ஈண்டுத் தொழிலாகு பெயராகத் திருப்பெருந்துறையில் செய்த உபதேசம் குறித்து நின்றது. திருவைந்தெழுத்து எனலுமாம்.

ஈண்டு;

“சிறியா ருணர்ச்சியு எில்லைப் பெரியாரைப்

பேணிக்கொள் வேமென்னு நோக்கு”

(திருக்குறள் 976)

என்பது நினைக.

பேடுண்ணுத - எளிதில் பாதுகாத்துக் கொள்வதற்கு இயலாத எனலுமாம்.

பெருந்தோணி - பெருமை பொருந்திய படகு. அது திருப்பெருந்துறையில் செய்த உபதேசம். திருவைந்தெழுத்து எனலுமாம். முன்னர் 35-ம் திருப்பாடலில் “அஞ்செழுத்தின் புணைபிடித்துக் கிடக்கின்றேனை” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

பெருநெறியாகிய பெருந்தோணி - என்றருமுளர். தோணி, திருவைந்தெழுத்து உபதேசத்துக்கே உவமை கூறப்படல் மரபு.

காடுண்ணுத் திருக்கோலம் - ஆன்மாக்கள் பசுபோத முனைப்பினால் மாயேயமான கருவி கரணங்களைக் கொண்டு காண இயலாததும்; பதி ஞானத்தால் மட்டும் அவனருளே கண்ணாகக் கொண்டு காணத் தக்கதுமான திருவுருவம்.

இத்திருப்பாடலில் வரும் “பூடுண்ணுத”; “காடுண்ணுத”; “பேடுண்ணுத” “காடுண்ணு” என்பன வினையாலயனையும் பெயர்கள்.

472. கோல மேனிவ ராக மேகுண

மாம்பெ ருந்துறைக் கொண்டலே

சீல மேது மறிந்தி லாதவென்

சிந்தை வைத்தசி காமணி

ஞால மேகரி யாக நானுனை

நச்சி நச்சிட வந்திடுங்

கால மேயுனை யோத நீவந்து

காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

௫

(இ-ள்)

உன் அழகிய திருமேனியைப் பன்றி வடிவமாகவே மாற்றிக் கொண்டவனே; திருப்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள அருட்குணங்களே

உருவான மேகமே; ஒழுக்கம் ஒன்றையும் அறியாத என் மனத்தில் உன்னை நிலையாக இருத்திய முடிமணியே; நான் உன்னை இடைவிடாது விரும்ப உலகமே சான்றாகத் திருப்பெருந்துறைக்கு என்பால் வந்த காலத்தவமானவனே; நான் மீண்டும் உன்னைத் துதிக்கும் வண்ணம் திருப்பெருந்துறையினின்றும் திருக்கழுக்குன்றத்துக்கு நீயே வலிய எழுந்தருளி ஞானாசிரியக் கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் “வைத்த” என்பதன் முன் “உன்னை” என்பது வருவிக்க. “ஞாலமே கரியாக” என்பதனை “வந்திடும்” என்பதன் பின் வைக்க. பின்னர் ப்பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

கோலமேனி - உலகிலுள்ள அழகுகள் எல்லாம் தாங்கள் இன்னும் அழகு பெற வேண்டும் என்ற நோக்கில் இறைவன் திருமேனியிற் சென்று நிலையாக குடியேறின. இறைவனின் திருப்பெயர்களில் “சுந்தரன்”; கலியாண சுந்தரன்; மீனாட்சி சுந்தரன் என்பன நினைக.

வராகமே - அத்துணைச் சிறந்த திருமேனி நிற்க, நீ அழகற்ற பன்றி வடிவம் தாங்கினாய் - என்றவாறு. அஃது ஆதரவற்ற உயிர்கள் மாட்டு நீ கொண்ட எல்லையற்ற அன்னை யன்பைக் காட்டும்.

இறைவன் பன்றியாகிய வரலாறு - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 160-ல் “ஏனக்குருளைக்கு அருளின வரலாறு என்றதன் கீழுரைத்தாம்.

வராகம் - என்பதனை “மலை” என்று கொண்டு இதனை “**வராக மேல் நிவர் கோலமே**” எனப்பிரித்துக் கூட்டிக் “கயிலை மலை மேல் உயர்ந்து விளங்கும் அழகிய பெருமானே” என உரைத்தாருமுண்டு. “**வராகம்**” என்ற சொல்லுக்கு “மலை” என்ற பொருள் தமிழ் லெக்ஸிகனில் காணப்படவில்லை. யானறிந்த அளவில் பழைய இலக்கியங்களில் கிடைக்கவில்லை; கிடைப்பின் அப்பொருளும் காண்க.

வராகன் என்பது முன்னம் செலாவணியில் இருந்ததும், பன்றி உருவம் பொறிக்கப்பட்டதுமான ஒரு பொற்காசு. அது கொண்டு இறைவனைப் “பொன்னே” என்றார் முன்னுரை ஆசிரியருள் ஒருவர். இறைவன் பொன்னார் மேனியன் என்ற நினைவில் இஃதுரைக்கப்பட்டது. “**வராகன்**” என்பது

பொற்காசு. ஈண்டு மூலபாடம் **வராகம்** என்பதாம். பன்றி மேலைச் சாளுக்கியர்; பல்லவர் கால அரசுகளின் “சின்னம்”. அதனை அவர்கள் வெளியிட்ட நாணயங்களில் பொறித்து வழங்கினர். நம் அடிகள் காலம் அவர்களுக்கு மிகவும் முற்பட்டது. அக்காலத்தில் “**வராகன்**” என்ற பொற்காசு செலாவணியில் இருந்ததாகச் சான்றுகளில்லை.

இப்பகுதியை “In Glorius form displayed” என்று மொழி பெயர்த்தார் Dr. G.U.போப் அவர்கள். இது பற்றி திருவாசகமணி K.M.பால சுப்பிரமணியம் B.A., B.L., அவர்கள் கருத்தைக் கீழே தந்துள்ளேன்.

“Dr. Pope translated this word as” In glorious form displayed”. It is not that he did not know the real meaning but he sincerely believed that to make the almighty God assume that vulgar form of a sow is a sin and a sacrilege. But he forgot for a moment that he was translating a saiva work according to which neither the vilest viper nor the tiniest worm is too mean for the All loving God!

(Thiruvachakam of Saint Manickavachakar Page. 497)

இந்த மறுப்பே அமையும்.

குணமாம் கொண்டல் -

குணம் - இறைவனின் எண்குணங்கள். கொண்டல் வடிவாகிய குணங்கள். எனவே, அக்கொண்டல் பொழிவதும் குணங்களாகிய மழையே என்றவாறு. **கொண்டல்** - மேகத்தைக் கிழக்கிலிருந்து மேற்கே தள்ளிவரும் காற்று. திருப்பெருந்துறை பாண்டிய நாட்டின் கிழக்குக் கரையில் உள்ளது என்பதை மனம் கொள்க.

சீலம் - இயல்பாகிய ஒழுக்கங்கள்.

ஏதும் அறிந்திலாத - ஒழுக்கங்களுள் ஒன்றைக் கூட அறிந்திலாது. அறிந்திலாமை கூறப்பட்டதால் கடைப்பிடித்திலாமை கூறாமலே அமையும்.

சிந்தை வைத்த - மிக உயர்ந்த உன்னை மிகத் தாழ்ந்த என் சிந்தையில் நிலையாக இருக்கும் வண்ணம் நீயே வலிந்து வந்து வைத்தாய் - என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“என்னை நினைந்தடிமை கொண்டென் இடர்கெடுத்துத்
தன்னை நினையத் தருகின்றான் - புன்னை
விரசமகிழ் சோலை வியன்நாரையூர் முக்கண்
அரசமகி ழத்திமுகத் தான்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(11-ம் திருமுறை

திருநாரையூர் விநாயகர் இரட்டை மணிமாலை 1)

என்பது காண்க.

சீகாமணி - இது மிக உயர்ந்த மணியாகலின் மிக உயர்ந்த உறுப்பாகிய தலையில் அணியத்தக்கது. பருஉடல் உறுப்பாகிய சென்னியினும் சிறந்தது நுண்ணிதான அந்தக் கரணங்கள். அவை மனம், ஆங்காரம், புத்தி, சித்தம் என நான்காம். மனம் ஒரு பொருளைப் பற்றும். சித்தம் அவ்வாறு மனத்தினால் பற்றப்பட்ட பொருளை “இது யாதாம்” என்று சிந்திக்கும் அவ்வாறு சிந்திக்கும் பொழுது இது “குற்றியோ”, “மகனோ” என்ற ஐயம் தோன்றும்; அவ்வாறு ஐயம் எழுந்த பொருள் “குற்றியா?” அன்றி “மகனா?” என்று நிச்சயிப்பேன் என்று ஆங்காரம் முனைத்தெழும். இந்த முனைப்பு சாத்வீக குணத்தின் அடிப்படையில் எழுமாயின் அது “தைசத ஆங்காரம்” என்றும் இராசத குணத்தின் அடிப்படையில் எழுமாயின் “வைகரி ஆங்காரம்” என்றும் தாமத குணத்தின் அடிப்படையில் எழுமாயின் “பூதாதி ஆங்காரம்” என்றும் பெயர்பெறும்.

அவ்வாறு முனைத்தெழும் ஆங்காரத்தின் பயனாக ஆய்வு செய்யப்பட்ட பொருள் “குற்றி அன்று” “மகனோ” என்று முடிவு செய்வது புத்தியாகும்.

புத்தியினால் முடிவு செய்யப்பட்ட பொருளை சித்தம் வாங்கித் தன்னுள் இருத்திக் கொண்டு பின்னர் ஆன்ம அறிவு வேண்டும் பொழுது அதனை எடுத்து நல்கும்.

மனம், அகங்காரம், புத்தி ஆகிய மூன்று அந்தக்கரணங்களும் ஒவ்வொன்றும் ஒவ்வொரு செயலையே செய்யச் சித்தம் மட்டும் சிந்தித்தல், புத்தி செய்த முடிவைத் தன்னுள் இருத்திக் கொள்ளல், பின்னர்த் தேவையான பொழுது அந்த முடிவை எடுத்து ஆன்ம அறிவுக்கு நல்கல் ஆகிய மூன்று செயல்களையும் செய்தலின் சிறந்த பொருளாகிய **சிகாமணியை** மிகச்சிறந்த அந்தக் கரணமாகிய சிந்தையில் வைத்தார். அச்சிந்தை, திருப்பெருந்துறையில் தான் பெற்று இருத்திக் கொண்ட சிகாமணியாகிய இறைவனை ஈண்டுத் திருக்கமுகுன்றத்தில் இறை அருளால் எடுத்து நம் அடிகளுக்கு நல்க, அதனைப் பெற்று இறைவனைத் துதித்தார். அந்தத் துதியையே ஈண்டு **ஓத** என்றார்.

வைத்த - சித்தம் சடப்பொருள். அஃது உலகியற் பொருள்கள் பற்றிய முடிவைப் பற்றித் தன்னுள் இருத்திக் கொள்வது போல், இறைவனைப்பற்றித் தன்னுள் இருத்திக் கொள்ள இயலாதது. ஆதலின் இறைவன் தானே தன்னை அடிகளின் சித்தத்துள் **வைத்தான்** என்க. பின்னர்த் திருக்கமுகுன்றத்தில் அதனை எடுத்து நல்கியவனும் அவனேயாம்.

ஞாலமே கரியாக - இதனை நானுனை நச்சி நச்சிட என்பதுடனும் கூட்டி உலகமே சான்றாக நானுன்னை இடையறுது விரும்ப என்றுரைத்தலுமாம்.

நச்சி நச்சிட - இடைவிடாது விரும்ப. முன்னம் 13-ம் திருப்பாடலில் “பவன்” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைத்தவை காண்க.

காலமே - இது வித்தியாதத்துவங்களில் ஒன்றாகிய சடப்பொருள். இறைவனின் திருவைந்தொழிலுக்குத் துணைக் காரணமாக அமைதலின் ஆன்மா வீடு பேறெய்தப் பக்குவமாக உள்ள காலத்தையும் இறைவனையும் ஒன்றாகவே கருதி உரைத்தல் மரபு. இது பற்றி முன்னம் 47-ம் திருப்பாடலில் “காலமே” என்றருளியதனையும் ஆண்டு “இவைவந்து போம் காலமே” என்றதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

473. பேத மில்லதொர் கற்ப எரித்த
 பெருந்து றைப்பெரு வெள்ளமே
 ஏத மேபல பேச நீயெனை
 ஏதி லார்முன மென்செய்தாய்
 சாதல் சாதல்பொல் லாமையற்ற
 தனிச்சர ரண்சர னாமெனக்
 காத லாலுனை யோத நீவந்து
 காட்டி னாய்கழுக் குன்றிலே.

ஈ

(இ-ள்)

நீ உபதேசம் செய்த உண்மையினின்றும் மாறுபடாத ஒப்பற்ற ஞானத்தை நல்கிய திருப்பெருந்துறையின் பெருமையுள்ள நீர்ப்பெருக்கே; அன்னியர் பல வீண்சொற்களையே பேச நீ அவர்கள் முன்னிலையில் என்னை, என்ன காரியம் செய்து விட்டாய்? ஆயினும்; தொடர்ந்து பிறந்து இறத்தலாகிய அறியாமையை அறுத்தலாகிய உன் ஒப்பற்ற திருவடிகளே எனக்குப் புகலாம் என்று பத்தியினால் உன்னைத் துதிக்கும் வண்ணம் நீ திருப்பெருந்துறையினின்றும் இத்திருக்கழுக்குன்றத்துக்கு என்பால் வலிய வந்து ஞானாசிரியக் கோலத்தைக் காட்டியருளினாய்!

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில்; “ஏதமே பலபேசநீ எனே ஏதிலார் முன் என் செய்தாய்” என்ற பகுதியில் உள்ள “முன்” என்பதன் முன்பு “அவர்” என்பது வருவித்து அத்தொடரை “ஏதிலார் பல ஏதமே பேச அவர்முன் நீ எனே என் செய்தாய்” - என்று மாற்றிக் கொள்க. அதன் பின் “ஆயினும்” என்ற ஒரு சொல் வருவிக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பேதம் இல்லது ஓர் கற்பு அளித்த - பேதம் - மாறுபாடு. **கற்பு -** கற்பித்த வழியே நின்றல். இறைவன் உபதேசம் செய்த ஞானம் பிறரால் மாறுபடுத்தப்பட்டு வேறு தெய்வங்களை வழிபடல். நம் அடிகள் அப்பர் பெருமானைப் போலன்றித் தொடக்கமுதற் சிவ அடிமைத்திறத்தில் ஊன்றி நின்றது நினைக.

ஈண்டு;

மணிகொண்ட

பிறிதொரு கடவுட்குப் பெரும்பயன் றருஉம்

இறைமையுண் டாயினு மாக

(மதுரைக்கலம்பகம் 2-15)

“கற்புறு சிந்தை மாதர் கணவரை அன்றி வேறோர்
இற்புறத் தவரை நாடார் யாங்களுமின்ப வாழ்வுந்
தற்பொறி யாக நல்குந் தலைவநினலதோர் தெய்வம்
பொற்புறக் கருதோங் கண்டாய் பூரண னந்த வாழ்வே”

(தாயுமானசுவாமிகள்)

என்பன காண்க.

பெருந்துறைப் பெருவெள்ளமே -

பெருவெள்ளம் - வெள்ளம் - நீர் நிலைகளின் மக்கள் இறங்கிப்
பயன்படுத்தும் துறைகளில் உள்ளது. இது மாசற்றதும், பருக மதுரமாக
இருப்பதும் எத்தனை பேர் எத்தனைக் காலம் எத்தனை அளவு பருகினும்
குறையாமையும் இன்னார் இனியார் என்ற பாகுபாடின்றி யாவரும் துய்க்க
உள்ளதும் இதற்குப் பெருமை.

பெருவெள்ளம் - மிகுந்த நீர்ப் பெருக்கு எனலுமாம். பெருந்துறையில்
இருத்தலின் இது பெருவெள்ளமாயிற்று என்பது நயம்.

இறைவனையும் அவன் நல்கும் இன்பத்தினையும் பெருவெள்ளமாகப்
பேசுதல் மரபு. இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

மூரி முழங்கொலிநீ ரானான் கண்டாய்

முழுத்தழல்போல் மேனி முதல்வன் கண்டாய்

ஏரி நிறைந்தனைய செல்வன் கண்டாய்

இன்னடியார்க் கின்பம் விளைப்பான் கண்டாய்

ஆரியன் கண்டாய் தமிழன் கண்டாய்
 அண்ணா மலையுறையெம் அண்ணல் கண்டாய்
 வாரி மதகளிறே போல்வான் கண்டாய்
 மறைக்காட் டுறையும் மனாளன் தானே.
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-23-5)

காக முறவு கலந்துண்ணக் கண்ட ரகண்டா காரசிவ
 போக மெனும்பே ரின்பவெள்ளம் பொங்கித் ததும்பிப் பூரணமாய்
 ஏக வருவாய்க் கிடக்குதையோ இன்புற் றிடலா மினியெடுத்த
 தேகம் விழுமுன் புசிப்பதற்குச் சேர வாழும் சகத்தீரே
 (தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்)

என்பவற்றில் காண்க. 167-ம் திருப்பாடலும் பார்க்க.

இதனை உலகியலில் வைத்தும்;

“ஊருணி நீர்நிறைந் தற்றே யுலகவாய்
 பேரறி வாளன் றிரு”

(திருக்குறள் 215)

என்றார் திருவள்ளுவரும்.

ஏதிலார் பல ஏதமேபேச - ஏதிலார் உறவும் பகையுமல்லாதவர்களாகிய அன்னியர். இவர்களை “நொதுமல்” என்பர். ஏதமே பேச உறவும் பகையுமின்றிப் பேசும் சொற்கள் வீண் சொற்களேயாகலின் ஏதமே பேச என்றார். நட்பும் பகையுமான சொற்களினின்றும் பிரித்தோதலின் ஏகாரம் பிரிநிலையாயிற்று. அவர்கள் பேசும் ஏதமேயான சொற்களை 7, 201 திருப்பாடல்களிற் காண்க.

அவர்முன் என் செய்தாய் - அவர்கள் முன்னிலையில் நீ தகாத காரியம் செய்து விட்டாய் என்றவாறு.

ஆயினும் சாதல் சாதல் பொல்லாமை அற்ற - சாதல் சாதல் - அடுக்கு, பன்மைப் பொருளில் வந்தது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

செத்துச் செத்துப் பிறப்பதே தேவென்று
 பத்தி, செய்மனப் பாறைகட் கேறுமோ
 அத்த னென்றரி யோடு பிரமனும்
 துத்தி யஞ்செய்ய நின்றநற் சோதியே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-100-2)

என்பது கொண்டு ஆன்ம வருக்கங்கள் அனைத்தும் பிறப்பிறப்பிற் பட்டவையே என்பது மனம் கொள்க.

சாதல் பற்றிக் கூறியதால் அதனைத் தொடரும் பிறப்பும் கொள்க. சாதலால் வரும் துன்பத்தினும் பிறப்பால் வரும் துன்பம் கொடியது என்பதை முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 24-25-ல் “தக்கதசமதி தாயொடு தான்படும் துக்க சாகரத் துயரிடைப்பிழைத்தும்” என்றதினாலும் ஆண்டுரைத்த வற்றாலுமறிக.

சாதல் சாதல் - வேதனைப் பட்டுச் சாதல் எனலுமாம். இதனை He died his death என்பர் ஆங்கிலத்தில்.

“சாதலாகிய தொழில் சாதல்” அஃதாவது அழியாமை” என்பர் தேசிகர் அவர்கள்.

பொல்லாமை - தீங்கு எனலுமாம்.

தனிச்சரண் - ஒப்பற்ற திருவடி. சாதலையும் அறியாமையையும் அழித்தலின் தனிச்சரண் என்றார். முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “அடியிணைகள்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

காதலால் உனை ஓத - ஓதியதனால் எனலுமாம். முன்னம் சிவபுராணம் 1-ல் “நமச்சிவாய” என்றதன் விளக்கத்தில் “ஆதிமந்திரம்” என்றதன்கீழ் எடுத்தாண்ட திருமுறை (3-49-1) பார்க்க.

474. இயக்கி மாரறு பத்து நால்வரை
 எண்கு ணஞ்செய்த ஈசனே
 மயக்க மாயதோர் மும்ம லப்பழ
 வல்வி னைக்குள முந்தவுந்
 துயக்க றுத்தெனை யாண்டு கொண்டுநின்
 தூய்ம லர்க்கழல் தந்தெனைக்
 கயக்க வைத்தடி யார்மு னேவந்து
 காட்டி னுய்கழுக் குன்றிலே.

எ

(இ-ள்)

அறுபத்து நான்கு இயக்கியரை எண்குணங்களின் வியாபகத்துள் அடங்கும் வண்ணம் அருளிய இறைவனே; மயக்க அறினால் உண்டாகிய ஒப்பற்ற மூன்று மலங்களில் விளைந்த; தொன்மையான வலிய சஞ்சித வினைக்குள் நான் ஆழவும்; என் சோர்வை நீக்கி; என்னை அடிமையாகக் கொண்டு; இயல்பாகவே பாசங்களினங்கியவும் தாமரை மலர்கள் போன்றனவுமான; உன் திருவடிகளை நல்கித் திருப்பெருந்துறையினின்றும் இத்திருக்கழுக்குன்றத்துக்கு; நீயே வலிய எழுந்தருளி; உன் தொண்டர்கள் முன்னே பெருமை தந்து ஞானாசிரியக் கோலத்தை எனக்குக் காட்டி அருளினாய்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “அழுந்தவும்” என்பதன் முன் “நான்” என்பது வருவிக்க. மூன்றாமடி ஈற்றிலுள்ள “எனை” என்பதன் இரண்டாம் வேற்றுமை உருபை “எனக்கு” என்று நான்கனுருபாகமாற்றி அதனைக் “காட்டி” என்பதன் முன் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை - இயக்கி - யட்சினி என்ற வட சொல்லின் தமிழ் வடிவம். யட்சன் - இயக்கன். ஆண்பால். இயக்கர் தேவர்களுக்கும் மனிதர்களுக்கும் இடைப்பட்டவர்கள் அசுர சம்பந்தமுள்ளவர்கள். குபேரனைத் தங்கள் அரசனாகக் கொண்டு அவனுலகில் வாழ்பவர்கள்.

எண்குணம் செய்த ஈசன் -

எண்குணம் - இறைவனின் எண் குணங்களான “தன்வயத்தனாதல்”; “தூய உடம்பினனாதல்”; “இயல்பாகவே பாசங்களினங்கல்”;

“இயற்கையுணர்வினனாதல்”; “முற்றுமுணர்தல்”; “பேரருளுடைமை”; “முடிவிலாற்றலுடைமை”; “வரம்பிலின்பமுடைமை” என்பர் இவற்றைத் திருக்குறள் 9-க்குப் பரிமேலழகர் உரையிற் காண்க.

செய்த - தன் எண் குணங்களின் வியாபகத்துள் இயக்கியர் அறுபத்து நால்வரும் அடங்கி அவர்கள் அகரகுணம் வலி மடங்கி இருக்கும்படி செய்து தன் குணங்களே அவர்களை இயக்கும்படி செய்து.

முன்னம் 172-ம் திருப்பாட்டில் “தாரகைகள் தம் தண்ணூர் ஒளி மழுங்கி அகல” என்பதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (6-98-10) காண்க.

ஈசன் - முன்னம் சிவபுராணம் 11-ல் “ஈசன்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

இயக்கிமார் அறுபத்து நால்வரை எண்குணம் செய்த வரலாறு —

உத்தர கோச மங்கையில் அறுபத்து நான்கு இயக்கியர் இறைவனை நோக்கி இடைவிடாது தியானத்தில் நிற்கும் தவமுயன்றனர். இறைவன் அவர்கள் அனைவரும் தன் இறைமைக்குணங்கள் எட்டன் வியாபகத்துள் அடங்கி அக்குணங்களால் இயங்கும் வண்ணம் அருள் பாலித்தான்.

இவ்வரலாறு திரு உத்தரகோசமங்கை தலபுராணத்தில் உள்ளது.

முன்னுரையாளர்களில் ஒருவர், “எண்குணங்கள் ஒவ்வொன்றன் தன்மையை ஒவ்வோரெட்டுப் பெண்களும் அடையும்படி அருளினான் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

ஓரிசா மாநிலத்தில், மகாநதியின் கரையில் “ராணி புரகரால்” என்னும் கிராமத்தில் உள்ள சிவாலயத்தில் இவ்வரலாறு குறிக்கும் வண்ணம் அறுபத்து நான்கு யோகிவிகளின் திருவுருவங்கள் நிறுவப்பட்டு வழிபாட்டில் உள்ளன.

(தினசரி மடல் 3-7-1949)

தலவரலாறு —

உத்தரகோசமங்கை - கீர்த்தித் திருவாகவல் 48-ன் உரையில் கீழ்க்காண்க.

மயக்க மாயதோர் மும் மலம் - மும்மலம் - “ஆணவம்” “மாயை” “கன்மம்” என்ற மூன்று மலங்கள். இவற்றுள் ஆணவமலம் எங்கும் வியாபித்துள்ளதால் மாயா மலத்துள்ளும் கலந்துள்ளது என்பதனையும் அதனால் அறிவை விளக்க வந்த மாயாமலம் ஆன்மாவின் அறிவை மயங்கி அறியச் செய்கின்றது என்பதனையும் முன்பே பார்த்தோம். மாயையின் காரியமான மாயேயங்களைக் கொண்டு கன்மமலம் இயங்குவதால் ஆன்மாவின் தொழில்களும் மயக்க அறிவினால் செய்யப்படுவனவாம். **மயக்கம்** - பொய்யை, உண்மை என்றும்; நிலையற்றவற்றை நிலையானவை என்றும்; தீமையை நன்மை என்றும் துன்பத்தை இன்பம் என்றும் மயங்கி அறிதல்.

பழவல் வீனை - சஞ்சித வினைக்கடல். ஆன்மா புரியட்டக உடல் பெற்ற உடனே நிகழத் தொடங்கி விட்ட வினைகளின் தொகுப்பாதலின் **பழவீனை** என்றார். **வல்வீனை** - ஞானசிரியனால் தீக்கையில் எரித்து அழிக்கப்பட்டாலன்றி, ஆன்மாவினால் விலக்கிக் கொள்ள முடியாத வினைத் தொகுப்பாதலின் **வல்வீனை** என்றார்.

உள் அழுந்தவும் - முன்னம் 470-ம் திருப்பாட்டில் “நடுக்கடலுள் அழுந்தி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

ஓர் - அசை என்றொதுக்குவாருமுண்டு.

தயக்கு அறுத்து - தயக்கு - அறியாமை, தளர்வு, மெலிவு, தொடக்கு எனலுமாம்.

ஆண்டு கொண்டு தயக்கறுத்து - என்றுரைப்பினுமாம்.

தாய்மலர்க்கழல் - தாய்மலர் - தூமலர் என்று வருதலேயன்றித் “தாய்மலர்” என வருதலும் வழக்கு.

கயக்க வைத்து - பெருமை பெற அடியவர்கள் முன் என்னைவைத்து. **கயக்க** பெருமை.

“தடவுங் கயவு, நளியும் பெருமை”

(தொல்காப்பியம்

சொல்லதிகாரம், உரியியல், சூத்திரம் 320)

என்பது இலக்கணம்.

அடியார் முனே வந்து காட்டினாய் - இறைவன் பக்குவான்மக்களுக்கு நல்கும் அருளிப்பாட்டை ஏனைய சான்றோர்கள் முன் நிகழ்த்துவன். அவன் நம் அடிகளுக்குத் திருப்பெருந்துறையில் நல்கிய அருளிப்பாட்டை அடியார்கள் வடிவில் உடனிருந்த சிவகணங்கள் முன் நிகழ்த்தினான். பின்னர் திருவவதார நிறைவில் நம் அடிகள் அம்பலவாணனுடன் கலக்கும் அருளிப்பாடு தில்லை வாழந்தணர்கள் முன் நிகழ்ந்தது. இது பற்றி முன்னம் 267-ம் திருப்பாடலின் கீழுரைத்தவையும் ஆண்டெடுத்துக் காட்டிய பெரிய புராணம் தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் பாடல் 67-ம் பார்க்க.

அது சரி; ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவவதார நிறைவில் திருமணத்துக்கு வந்திருந்தோ அனைவரும் பேரொளியில் புக்கு வீடு பெற்றது பேரதிசயம் ஆயிற்றே. அப்பொழுது அனைவரும் பேரொளியிற் புக்கு ஒடுங்கிய பின் பிள்ளையார் மணமகளைக் கைப்பற்றிக் கொண்டு சிவவொளியிற் புகுந்ததைக்காண அங்கு ஒருவரும் இல்லையெயெனில்; ஆம்; மண்ணுலகவாசிகள் அங்கில்லை. ஆனால் எண்ணற்ற தேவர்களும் முனிவர்களும் நான்முகன் முதலான பெருந்தேவர்களும் கண்டார்கள், அவர்கள் காண மட்டுமே தவம் புரிந்திருந்தனர். தாங்களும் சிவப்பேரொளியில் கலக்கத் தவம் செய்திலர்; தங்கள் மனக்குறை தீர அவர்கள் துதித்து அமைதி பெற்றார்கள்.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“கண்ணுதலார் திருமேனி யுடன்கூடக் கவுணியனார்
நண்ணியது தூரத்தே கண்டுநணு கப்பெரு
விண்ணவரும் முனிவர்களும் விரிஞ்சனே முதலோரும்
எண்ணிலவ ரேசறவு தீரவெடுத் தேத்தினார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருஞானசம்பந்த நாயனார்புராணம் 1255)

என்பதிற் காண்க.

கலிய நாயனார், கணம்புல்ல நாயனார் போன்றோர் அவதார நிறைவுகளிலும் இவ்வாறே அமைதி படுத்திக் கொள்க.

தொகுப்புரை:-

திருட்பெருந்துறையில் எழுந்தருளியுள்ள மாறுபாடில்லாத பெருமானே; எங்கள் தலைவனே; முன் கூலியாக வாங்கியுண்ட பிட்டின் கணக்கைத் தீர்க்க மண் சுமந்த பெரும் பித்தனே; ஞானாசிரியனே; சிவ உலகினனே; உன் அழகிய திருமேனியைப் பன்றி வடிவமாக மாற்றிக் கொண்டவனே; அருட்குணங்களே உருவான மேகமே; என் சிந்தனையில் உன்னை வைத்த முடி மணியே; காலதத்துவ மானவனே; நீ செய்த உபதேச உண்மையினின்றும் மாறுபடாத ஞானத்தை நல்கிய பெருமையுள்ள நீர்ப்பெருக்கே; அறுபத்து நான்கு இயக்கியரை உன் எண்குணவியாபகத்துள் அடங்கும் வண்ணம் அருளிய இறைவனே!

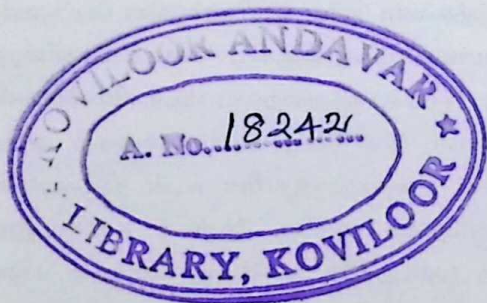
உன் திருப்பெயர்களை எப்பொழுதும் சொல்கின்றவர்களுக்கு நிகரற்ற துன்பம் துடைக்கப்பட்டு; நிகரற்ற இன்பமே வரும். நுகர்ந்து கழிக்க முடியாத ஒப்பற்ற சஞ்சிதவினைகள் ஒழிந்து மேலும் ஆகாமியம் பெருகாமல் எனக்கு இருவினை ஒப்பு நிலையை வருவித்தனே; செம்மையான முறையில் வளர்ந்திலாதவனும் குற்றமுள்ளவனுமாகிய நான், உன்னையே பற்றுக் கோடாகப் பற்றிக் கொள்ளாது வாழ்ந்தவன்; அற்ப நாயினும் கடைப்பட்டவன்; கொடிய துன்பம் நுகர்பவன்; மனம் சுழன்றவனாகிய என் கண்ணீரைத் துடைத்து மலபரிபாகம் வரச்செய்த திருப்பெருந்துறையை விட்டுவிலகினவன்; கெடுவதற்கு ஏதுவாகிய தீவினையாளன்; இனி நிகழ உள்ளனவற்றை அறிய இயலாதவன், என் நெஞ்சில் பாசம் நிறைந்திருத்தலின் உன் திருவடிகளை அங்கு வைக்க இடமின்றியும், அவற்றை வைக்க வேறிடம் காணாமலும் கலங்கினேன்; நீ என் கண்ணீரைத் துடைத்தனே; உன் தொண்டர்கள், பிறர் எய்துதற்கரிய அன்பைக் காட்டி அவ்வன்பினிலேயே நிலைபெற்று ஒவ்வொரு நாளும் உன்னை வழிபடவும்; நான் எவரும் கொள்ளாத பெருவெட்கம் எய்தியதால் கரையற்ற துன்பக் கடலில் ஆழ்ந்தேன். என் மயக்க அறிவினால் உண்டான ஒப்பற்ற மூன்று மலங்களால் விளைந்த தொன்மையான வலிய சஞ்சித வினைக்குள் நான் மூழ்கிக் கொண்டிருந்தேன்; பிறப்பிறப்பை ஒழிக்கும்

உன் ஒப்பற்ற திருவடிகளே புகல் என்று பத்தியால் உன்னைத் துதித்தேன்; உன்னை இடைவிடாது விரும்பினேன்; திருப்பெருந்துறையாகிய படகைப்பற்றி ஏறி அதனைச் செலுத்தினேன்; நீ, திருப்பெருந்துறையில் என்னை உன் அடிமையாக ஏற்றுக்கொண்டு இயல்பாகவே பாசங்களினீங்கிய தாமரை மலர்கள் போன்ற உன் திருவடிகளே என் சென்னியிற் சூட்டிய ஞானாசிரியக் கோலத்தை நான் மீண்டும் தரிசிக்கும் வண்ணம் இத்திருக்கழுக்குன்றத்துக்கு வலிய எழுந்தருளி உன் தொண்டர்கள் முன்னே எனக்குக் காட்டினாய்.

தலவிசேடம் :-

திருக்கழுக்குன்றம் — கீர்த்தித் திருவகவல் 89- உரையில் கீழ்க்காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

31. கண்டபத்து*

தில்லையில் அருளியது
(நிருத்த தரிசனம்)

திருப்பெருந்துறையினின்றும் புறப்பட்டுத் தலயாத்திரையாக, ஒவ்வொரு பதியிலும் வழிபட்டவாறே தில்லை நோக்கிச் சென்று கொண்டிருந்த நம் அடிகள், தம் யாத்திரை முடிவில், தில்லை நகரையடைந்து, பொன்னம்பலத்தில் ஆன்மாக்களின் பக்குவங்களுக்கேற்ப, ஊனக் கூத்தும் ஞானக்கூத்துமாகத் திருவைந்தொழிற் கூத்துக்கள் ஐந்தும், ஆனந்தக் கூத்தும் இடையறாது இயற்றும் அம்பலவாணனின் திருக்கோலத்தை முதன் முதலாகக் கண்டார்கள். அந்த நிகழ்ச்சியைப் பத்துப் பாடல்களாலாகிய இப்பகுதியில் விரித்துத் துதி செய்கின்றார்கள். இப்பகுதியின் கருத்து “நிருத்த தரிசனம்” எனக் கொண்டனர் நம்முன்னோர். அம்பலவாணனின் திருக்கூத்து ஆன்மாக்களின் மலப்பிணிப்பைப் படிப்படியாகத் தளரச் செய்து, மலபரிபாகம் வருவித்து, முடிவில் வீட்டுலகில் உய்ப்பதாகும். அத்திருக்கூத்தைக் கண்டதால், அதன் பொருளையும் உணர்ந்து, வீடு பேறெய்தும் நிலையை எய்தியதாக நம் அடிகள் களிப்புடன் விரித்துரைக்கின்றார்கள். “சிதம்பரம் தரிசிக்க முத்தி” என்ற நம் முந்தையோர் முதுமொழியும்; “அன்னம் பாலுக்கும்” எனத்தொடங்கும் நம் அரசுகளின் இத்தலத் தேவாரமும் நினைக.

ஆன்மாவின் மேலைத் தவத்தால், உரிய காலத்தில் இறைவன் ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளி, உண்மை ஞானத்தில் ஞானத்தை நல்குவன். அஃது இறைவன் திருவடிகளில் உய்க்கும்; அத்திருவடிகள் ஆன்மாவை வீட்டுலகில் சேர்க்கும்; நம் அடிகளுக்கு இறைவன், ஞானாசிரியனாக எழுந்தருளித் திருப்பெருந்துறையில், உண்மை ஞானத்தில் ஞானத்தை நல்கினான். அது, தில்லையில் திருவம்பலத்தில் கூத்தியற்றும் அம்பலவாணனின் திருவடிகளிற் செலுத்தியது. அத்திருவடிகள் தம்மை நிச்சயமாக வீட்டுலகில் செலுத்தும் என்ற களிப்பினால் இப்பகுதி அருளிச் செய்யப்பட்டது.

* Beatitudinem perfectam, quae in Dei Visione Consistit (Perfect blessedness, which consists in a vision of God) (St. Thomas Aquinas Summa Theologiae)

“கட்டறு கட்டாற் கண்ட பத்து
மட்டறு நிருத்த தரிசன மாகும்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்.

“இந்திரிய வயமயங்கா தேயெடுத்துத்
தானுக்கு மெழிலா னந்தம்
கந்தமலி தில்லையினுட் கண்டேனென்
றுவந்துரைத்தல் கண்டபத்தாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப்புராணம்.

இப்பகுதி நாலடித்தரவுக் கொச்சகப் பாக்களாலானது.

Dr. G.U.போப் தம் திருவாசக ஆங்கில மொழிபெயர்ப்பில் இப்பகுதிக்கு
ஓர் தோற்றுவாய் தந்தார். அதன் பகுதி :-

Tillai in the time of the Sage was to the devotees of Sivam what Jerusalem was to the Jews of old; and many of the expressions in these two lyrics will remind the reader of psalm CXXII and not a few of expressions are identical with those in the rhyme often attributed to Bernard of Morlaix. One of frequently reminded of “Jerusalem the Golden, with milk and honey best”

(The Tiruvachagam P.264 by the Rev. G.U.Pope M.A., D.D.,)

இதன் பேரில் திருவாசகமணி K.M.பாலசுப்பிரமணியம் B.A., B.L., அவர்கள் குறிப்பையும் கீழே தந்துள்ளேன்.

“So far so good. But along with these nice and lovable sentiments, he has, as usual expressed his views on our “Saint, which we can never see our way to endorse or allow to stand uncontradicted. For continues he:”

“It does not appear indeed, that Manikkavachagar ever revisited Madura after his formal renunciation of his position there. It may almost be inferred that he was never heartily forgiven by the king for the misappropriation of the cost of horses.”

This view atleast an inference based on no irrefutable evidance is an uncritical mixture of the sublime and rediculous. How on earth did the doctor arrive at this conclusion, we are at a loss to guess. This inference he makes here, in the face of the following lines he had himself written in his “History of Manicka vachagar” in the

introductory portion of his Translation of Tiruvackakam. Says he on page XXVIII "The King now pays the saint a visit, acknowledges all his mistakes, declares his unworthiness to have a minister and offers to resign to him the kingdom. The sage, however, has but one wish and that is, to return to Perunthurai there to dwell at the feet of the God. His request is granted and the king returns to his palace; while the Sage, now released for ever from the entanglement of wordly affairs, finally puts off his courtier dress, and assumes the garb of an ascetic"

Therefore, the king and the Saint had become reconciled to each other to the extent of the former offering to resign his kingdom itself to the Saint, where then our learned Doctor get the inspiration for making the inference we saw above? Surely a king who would sacrifice his whole kingdom would never have strained at the grant of the cost of horses! Again, a Saint who had once for all left Madurai for good and reached Chidambaram to abide there in by the will of the Lord never have even dreamt of returning to Madurai! Therefore, the unwarranted and gratuitous critiusm by the Doctor has, possibly unintentionally it is granted, insulted the majesty and injured the reputation of the Saint and the king alike. (Tiruvachakam of Saint Manickavachakar - Page 498 - 499

- by Tiruvachakmani K.M.Balasubramaniam B.A., B.L.,)

இதற்கு மேல் என் கருத்தாக ஒன்றும் கூற விரும்பவில்லை.

நாலடித் தரவுக் கொச்சகக் கலிப்பா

475. இந்திரிய வயமயங்கி இறப்பதற்கே காரணமாய்
அந்தரமே திரிந்துபோ யருநரகில் வீழ்வேற்குச்
சிந்தைதனைத் தெளிவித்துச் சிவமாக்கி யெனையாண்ட
அந்தமிலா வானந்த மணிகொடல்லை கண்டேனே. க

(இ-ள்)

இந்த மானிடப்பிறப்பு வீணில் இறந்து போவதற்கே ஏதுவாக ஐம்பொறிகள் வயப்பட்டு, உலகியல் இன்பமே நிலையானது என்று மயக்கங்கொண்டு, சிந்தை வேறுபாடுடையவனாகி, உலகியலில் உழன்று சென்று முடிவில் ஆன்ம முயற்சியால் கடப்பதற்கு அரிதான நரகத்தில் விழுவதற்குரிய எனக்கும்

சிந்தனையைத் தெளியச் செய்து, என்னை எண்குணங்களின் வியாபகத்துள் அடக்கி, அடிமையாகக் கொண்டவனும், முடிவில்லாத பேரின்பப் பொருளாயுள்ளவனுமாகிய சிவபெருமானே, அழகு பொருந்திய தில்லை நகரில் நேரே தரிசனம் செய்தேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலிலுள்ள “இறப்பதற்கே காரணமாய்” என்ற பகுதியைப் பாட்டின் தொடக்கத்தில் வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

இறப்பதற்கே காரணமாய் இந்திரிய வயமயங்கி :-

இறப்பதற்கே காரணமாய் - உபலட்சணத்தால் பிறப்பதற்கும் காரணமாய் எனவும் கொள்க. **சாதல்** - மறத்தல்; **மீறத்தல்** - நினைதல் என்று கொண்டுரைப்பதும் ஒன்று.

இறப்பதற்கே - ஏகாரம் இறத்தல் பிறத்தல் என்ற இரண்டினைத் தவிர வேறு காரணமில்லை என்று பொருள் தருதலின் பிரிநிலையாயிற்று.

இந்திரிய வயமயங்கி - இந்திரியங்களை வென்றவன் இறப்பினை வென்றவன் என்று வேதம் கூறுதல் காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

சாதலும் பிறத்தலும் தவிர்த்தெனை வகுத்துத்
தன்னருள் தந்தவெம் தலைவனை மலையின்
மாதிரை மதித்தங்கொள் பாற்கொண்ட மணியை
வருபுனல் சடையிடை வைத்தவெம் மானை
ஏதிலென் மனத்துக்கோர் இரும்புண்ட நீரை
எண்வகை ஒருவனை எங்கள் பிராணைக்
காதில்வெண் குழையனைக் கடல்கொள மிதந்த
கழுமல வளநகர்க் கண்டுகொண் டேனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-58-1)

என்பது நினைக.

அந்தரமே திரிந்து போய் :-

அந்தரம் - பூமிக்கும் விண்ணுக்கும் இடையிலுள்ள உலகங்களில் உள்ள பதவிகள். அனாதரவாக எனலுமாம். ஏகாரம் அசை.

திரிந்து - எந்த உலகில் நிலையான இன்பம் கிட்டும் என்று ஓயாமல் ஒன்றை விட்டு ஒன்று பற்றி அலைதல் எனலுமொக்கும்.

போய் - திரிந்தபின் முடிவாகச் சென்று.

அருநரகில் வீழ்வேற்கு -

அருநரகு - தாங்கற்கரிய துன்பம் தரும் நரகம் எனலுமாம். நரகங்கள் பற்றி முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 118-ல் “நரகங்கள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

வீழ்வேற்கு - விழ இருப்பவனாகிய எனக்கு.

வீழ்வேற்கும் - என இழிவு சிறப்பும்மை விரித்துக் கொள்க.

சீந்தைதனைத் தெளிவித்து - சீந்தை - ஈண்டு, அறிவு என்ற பொருளில் வந்தது. இந்திரியங்களை ஆன்மா, அடக்கி ஆளின் அவை ஆன்ம முன்னேற்றத்துக்கும் முடிவில் வீடுபேறு எய்துதற்கும் உதவுவன. மாறாக, அறிவு, இந்திரியங்களின் வயமானால் அவை, நிலையான இன்பம் தருவதாகிய வீடு பேற்றை நிலையற்றதாகவும்; நிலையற்ற உலக இன்பங்களை நிலையானவையாகவும்; மயங்கி அறியச் செய்து உலகியலில் ஈடுபடுத்தி பிறப்பிறப்புக்கும் காரணமாகும். ஈண்டு அவ்வாறு மயங்கிக் கிடந்த என்னை அம்மயக்கத்தினின்றும் நீக்கி அதற்கு எதிரிடையான தெளிவை அடையச் செய்து அருள் மயமாக ஆக்கினான் என்பார், **தெளிவித்து** என்றார்.

இஃது, இறைவன், ஆன்மாவுக்குத்தன் அருட்பேரொளியைக் காட்டி அதனுள் அடங்கி நிற்கச் செய்தல். இதனால் ஆன்மாவுக்கு முற்றிலும் மல நீக்க முண்டாகின்றது. இது சிவபெருமான் ஆன்மாவுக்கு **வேறாய் நின்று** காட்டும் உபகாரம் செய்தலாகும். ஆன்மாவின் தெளிந்த சிந்தையில் முப்பத்தாறு தத்துவங்களையும் கடந்து நிற்கும் சிவம், ஆன்மாவுடன் அத்துவிதமாய்க் கலந்து விளங்கி நின்றவின் **சீந்தைதனைத் தெளிவித்து** என்றார்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

சிந்தைய தென்னச் சிவனென்ன வேறில்லை;
 சிந்தையி னுள்ளே சிவனும் வெளிப்படும்
 சிந்தை தெளியத் தெளியவல் லார்கட்குச்
 சிந்தையி னுள்ளே சிவனிருந் தானே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமந்திரம் 2808)

என்பது காண்க.

சிந்தையை - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

சிவமாக்கி -

சிவம் - சிவத்தன்மை. **சிவமாக்குதல்** - பசு இயல்பை நீக்கிப் பதித்தன்மையை அடையச் செய்தல். மலத்தன்மை முற்றிலும் நீங்கிய ஆன்மாவை இறைவன் முற்றுணர்வு முதலிய தன் எண் குணங்களின் வியாபகத்துள் அடங்கச் செய்கின்றான். ஆன்மா, இவ்வாறு சிவவியாபகத்துள் அடங்கிய பின்பே சிவபெருமானின் பேரின்பம் நுகருதற்குத் தகுதி பெறுகின்றது. இஃது இறைவன் ஆன்மாவோடு **உடனாய் நின்று** விடயப்பொருளாகிய தன்னைக் காணச் செய்யும் காணும் உபகாரம். இத்தகைய சிவத்தன்மையை இறைவன், தமக்கு அருளினான் என்பார் **சிவமாக்கி** என்றார்.

எனை ஆண்ட - எனை - “என்னை” என்பது மெல்லொற்றுக் கெட்டு எனை என நின்றது.

ஆண்ட - இறைவன் நம் அடிகளை அடிமையாகக் கொண்டு பேரின்பம் நல்கியதைக் குறித்தது.

அந்தம் இலா ஆனந்தம் -

அந்தம் - எல்லை; முடிவு. உலகியற் பொருள்கள், இந்திராதி பதவிகள் முதலியவற்றிற் பெறும் ஆனந்தங்களினின்றும் வேறுபடுத்த **அந்தமீலா**

ஆனந்தம் என்றார். இஃது அளவில் அடங்காது நுகருந்தோறும் மேலும் மேலும் பெருகி வளர்தலால் **அந்தமீலா ஆனந்தமாயிற்று**.

ஆனந்தம் - என்றது ஈண்டு ஆனந்தமே வடிவாக உள்ள சிவபெருமானைக் குறித்து நின்றது.

இஃது, இறைவன் ஆன்மாவுடன் **ஒன்றாய் நின்று** பேரின்பமருளுதல் குறித்தது.

அணிகொள் தில்லை -

அணிகள் எல்லாம், தாம் அணிபெறத் தமக்கு இடமாகத் தேர்ந்து நிலையாகத் தங்கியுள்ள தில்லை. ஆணவமலம், ஆன்மாக்களுக்கு அழகின்மையைச் செய்கின்றது. அந்த மலத்தில் வலிமையை மடங்கச் செய்து கூத்தியற்றும் அணியாக உள்ள இறைவன் இயங்குவதாலும் அவன் இயக்கம் கண்ட ஆன்மாக்கள் ஆணவமலப் பிணிப்பினின்றும் நீங்கி அழகு பெற்று வீட்டுலகம் எய்த நிறைந்துள்ளதாலும் தில்லை அணிகொள் தில்லையாயிற்று. **கொள்** - மூன்று காலத்துக்கும் பொருந்தும் வினைத்தொகை.

கண்டேனே - கண்டேன், அதன் பயனாக வீட்டுலகம் எய்துவேன் என்றவாறு. **ஏ** - அசை.

இதனால் பதிகக் கருத்தாகிய “**நிருத்த தரிசனம்**” புலனாதல் பெற்றும். இவ்வாறே, இப்பகுதியில் இனிவரும் ஏனைய ஒன்பது திருப்பாடல்களுக்கும் கொள்க.

476. வினைப்பிறவி என்கின்ற வேதனையி லகப்பட்டுத்
தனைச்சிறிது நினையாதே தளர்வெய்திக் கிடப்பேனை
எனைப்பொரிது மாட்கொண்டென் பிறப்பறுத்த இணையிலியை
அனைத்துலகுந் தொழுந்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. ௨

(இ-ள்)

வினையும் பிறவியும் என்னுந் துன்பத்தின் வசப்பட்டு, இறைவனாகிய தன்னைச் சிறிதும் நினைக்காமல், மெலிவடைந்து செயலற்று இருந்த என்னை,

என் தகுதிக்கு மேற்பட்டுத் தன் அடிமையாகக் கொண்டு, என் பிறவியை ஒழித்த ஒப்பற்றவனை, எல்லா உலகங்களிலும் உள்ளவர்களும் வணங்குகின்ற தில்லை ஆடரங்கில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாலுக்கு ஆற்றெழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வினைப் பிறவி என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டு -

வினை - சஞ்சித பிரார்த்த கன்மங்கள்.

பிறவி - அக்கன்மங்களின் பயன்களை நுகர்தற் பொருட்டுவரும் பிறப்புக்கள்.

வேதனை - அவ்வாறு வரும் பிறப்புக்களில் தாங்கும் உடம்புகளைக் கருவிகளாகக் கொண்டு ஆன்மா நுகரும் இன்பங்களும் துன்பங்களும். இன்பங்களும் ஆன்மா நுகரும்காலே ஆகாமிய வினைகளைச் செய்யவும் அவற்றின் பயன்களை நுகர மேலும் பிறவிகளை எய்தவும் காரணமாக அமைதலின் அவையும் வேதனைகளே என்க.

அகப்பட்டு - வேதனையின் மையப்பகுதியில் சிக்கி. வேதனையின் விளிம்பில் சிக்கினால் ஒருவாறு தப்பி வெளியேறலும் கூடும். அவ்வாறன்றி அதன் மையப்பகுதியில் சிறைப்பட்டு என்றவாறு. அவ்வாறு அகப்படல் இறைவனை நினையாததன் காரணமும் பயனுமாயிற்று என்றவாறு.

ஈண்டு;

“ படர்தரும்வெவ் வினைத்தொடர்பாற் பவத்தொடர்ப்ப்

பவத் தொடர்பாற் படரா நிற்கும்

விடலரும்வெவ் வினைத்தொடர்பவ் வினைத்தொடர்புக்

கொழிபுண்டே வினையேற் கம்மா

இடர்பெரிது முடையேன்மற் றென்செய்கே னென்செய்கேன்

அடலரவ மறைக்ககைத்த வடிகளோ அடிகளோ.”

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 36)

என்பது நினைக.

தனைச் சிறிதும் நினையாதே -

தனை - தன்னை. இறைவனை. **சிறிதும் நினையாதே** - சிறிது கூடத் தியானம் செய்யாமல். அவ்வாறு சிறிதளவு தியானமேனும் தொடர்ந்து செய்யின் அப்புண்ணியத்தின் பயனாக, நாளடைவில் ஆன்மா, நிம்மல துரியாதீதமாகிய “பெரிதும் நிளையும் நிலை” எய்தும். அங்கு நின்று இழியினும் திருக்கோயிலையும் சிவ வேடத்தையும் இறைவனாகவே கருதிச் சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் மையப்பகுதில் இருக்கும். அப்பொழுது முகந்து கொண்டுவந்த பிராரத்தம் உடலுழாகக் கழியும், சஞ்சிதம் குருவின் சட்சுதீக்கையால் எரிக்கப்பட்டு அழிந்திருக்கும். ஆகாமிய ஈட்டமின்மையால் உயிர் மீண்டும் பிறவிக்கு வராது; வீடுபேறெய்தும்; என்றவாறு.

தளர்வு எய்திக் கிடப்பேனை -

தளர்வு - ஓயாத வினைப்பயன் நுகர்ச்சியாலும் தொடர்ந்துவரும் பிறப்பிறப்புக்களாலும் ஆன்மா எய்தும் சோர்வு.

கிடப்பேனை - மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்றும் எவ்வித முயற்சியும் இயக்கமுமின்றிக் கல்லைப் போன்று கிடத்தல். முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலுரையில் “கிடத்தல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எனைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு -

எனை - கிடப்பேனை ஆட்கொண்டு என இயைதலின் இடையில் நிற்கும். **எனை** என்பதனை **ஆட்கொண்டு** எனும் வினைக்கு முதலாக்கி **என்+ஐ** எனப்பிரித்து என் தலைவன் என உரைக்கவும் நின்றது.

பெரிதும் - தன்னைச் சிறிதும் நினையாத தகுதியற்ற என்னை எந்தரத்துக்கு எத்தனையோ மிகுதியாக அருள் பாலித்து ஆட்கொண்டான் என்றவாறு.

என் மீறப்பு அறுத்த இணையிலியை -

என் மீறப்பு அறுத்த - சஞ்சித, பிராரத்த ஆகாமியங்கள் இனி எனக்கு இல்லை. அந்த நிலை நானாக எய்தியதன்று. என் தகுதிக்கு மேல் எனக்கு அருள் பாலித்த அவனால் எய்தியது. ஆதலின், இனி எனக்குப் பிறவி இல்லை. வீடு பேறு அடையும் நிலையில் அவன் என்னை உய்த்தான் என்றவாறு.

என் தகுதிக்கு மேற்பட்டுத் தன் அடிமையாகக் கொண்டு, என் பிறவியை ஒழித்த ஒப்பற்றவனே, எல்லா உலகங்களிலும் உள்ளவர்களும் வணங்குகின்ற தில்லை ஆடரங்கில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வீனேப் பிறவீ என்கின்ற வேதனையில் அகப்பட்டு -

வீனே - சஞ்சித பிராரத்த கன்மங்கள்.

பிறவீ - அக்கன்மங்களின் பயன்களை நுகர்த்த பொருட்டுவரும் பிறப்புக்கள்.

வேதனே - அவ்வாறு வரும் பிறப்புக்களில் தாங்கும் உடம்புகளைக் கருவிகளாகக் கொண்டு ஆன்மா நுகரும் இன்பங்களும் துன்பங்களும். இன்பங்களும் ஆன்மா நுகரும்காலே ஆகாமிய வினைகளைச் செய்யவும் அவற்றின் பயன்களை நுகர மேலும் பிறவிகளை எய்தவும் காரணமாக அமைதலின் அவையும் வேதனையே என்க.

அகப்பட்டு - வேதனையின் மையப்பகுதியில் சிக்கி. வேதனையின் விளிம்பில் சிக்கினால் ஒருவாறு தப்பி வெளியேறலும் கூடும். அவ்வாறன்றி அதன் மையப்பகுதியில் சிறைப்பட்டு என்றவாறு. அவ்வாறு அகப்படல் இறைவனை நினையாததன் காரணமும் பயனுமாயிற்று என்றவாறு.

ஈண்டு;

“படர்தரும்வெவ் வினைத்தொடர்பாற் பவத்தொடர்ப்
பவத் தொடர்பாற் படரா நிற்கும்
விடலரும்வெவ் வினைத்தொடர்பவ் வினைத்தொடர்புக்
கொழிபுண்டே வினையேற் கம்மா

இடர்பெரிது முடையேன்மற் றென்செய்கே னென்செய்கேன்
அடலரவ மரைக்கைசைத்த வடிகளோ அடிகளோ.”

(சிதம்பரச் செய்யுட் கோவை 36)

என்பது நினைக.

தனைச் சிறிதும் நினையாதே -

தனை - தன்னை. இறைவனை. **சிறிதும் நினையாதே** - சிறிது கூடத் தியானம் செய்யாமல். அவ்வாறு சிறிதளவு தியானமேனும் தொடர்ந்து செய்யின் அப்புண்ணியத்தின் பயனாக, நாளடைவில் ஆன்மா, நின்மல துரியாதீதமாகிய “பெரிதும் நிலையும் நிலை” எய்தும். அங்கு நின்று இழியினும் திருக்கோயிலையும் சிவ வேடத்தையும் இறைவனாகவே கருதிச் சீவன்முத்தர் கூட்டத்தின் மையப்பகுதில் இருக்கும். அப்பொழுது முகந்து கொண்டுவந்த பிராரத்தம் உடலாழாகக் கழியும், சஞ்சிதம் குருவின் சட்சதீக்கையால் எரிக்கப்பட்டு அழிந்திருக்கும். ஆகாமிய ஈட்டமின்மையால் உயிர் மீண்டும் பிறவிக்கு வராது; வீடுபேறெய்தும்; என்றவாறு.

தளர்வு எய்திக் கிடப்பேனை -

தளர்வு - ஓயாத வினைப்பயன் நுகர்ச்சியாலும் தொடர்ந்துவரும் பிறப்பிறப்புக்களாலும் ஆன்மா எய்தும் சோர்வு.

கிடப்பேனை - மனம், வாக்கு, காயம் என்ற மூன்றும் எவ்வித முயற்சியும் இயக்கமுமின்றிக் கல்லைப் போன்று கிடத்தல். முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலுரையில் “கிடத்தல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

எனைப் பெரிதும் ஆட்கொண்டு -

எனை - கிடப்பேனை ஆட்கொண்டு என இயைதலின் இடையில் நிற்கும். **எனை** என்பதனை **ஆட்கொண்டு** எனும் வினைக்கு முதலாக்கி **என்+ஐ** எனப்பிரித்து **என்** தலைவன் என உரைக்கவும் நின்றது.

பெரிதும் - தன்னைச் சிறிதும் நினையாத தகுதியற்ற என்னை எந்தரத்துக்கு எத்தனையோ மிகுதியாக அருள் பாலித்து ஆட்கொண்டான் என்றவாறு.

என் மீறப்பு அறுத்த இணையிலியை -

என் மீறப்பு அறுத்த - சஞ்சித, பிராரத்த ஆகாமியங்கள் இனி எனக்கு இல்லை. அந்த நிலை நானாக எய்தியதன்று. **என்** தகுதிக்கு மேல் எனக்கு அருள் பாலித்த அவனால் எய்தியது. ஆதலின், இனி எனக்குப் பிறவி இல்லை. வீடு பேறு அடையும் நிலையில் அவன் என்னை உய்த்தான் என்றவாறு.

இணையிலியை - ஒப்பும் உயர்வும் இல்லாதவனாதலின் அவனை **இணையிலி** என்றார். தனக்கு ஒப்பாக வேறு ஒருவனை இல்லாதவன் என்ற பொருளில் **அத்வைதன்** என்பர் வட மொழியாளர்.

முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 124-ல் “தன்னேரில்லோன்” என்றருளியதும் அதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 7-ம் காண்க.

அனைத்து உலகும் - கந்த புராணம் அண்ட கோசப் படலத்தில் உரைக்கப்பட்ட உலகங்களில் உள்ள எல்லா உயிர்களும்.

477. உருத்தெரியாக் காலத்தே உள்புகுந்தென் னுளமன்னிக்
கருத்திருத்தி யூன்புக்குக் கருணையினு லாண்டுகொண்ட
திருத்துருத்தி மேயானைத் தித்திக்குஞ் சிவபதத்தை
அருத்தியினுல் நாயடியே னணிகொடில்லை கண்டேனே. ஈ

(இ-ள்)

நான் புரியட்டக உடல் எய்தாத அனாதி கேவல நிலையில் கிடந்த பொழுதே, என் உயிரினுள் இருந்து அந்தப் புரியட்டக உடல் பெற்ற பின் என் நெஞ்சினுள் நிலைபெற்று, என் கருத்தில் தன்னை வைத்து, நான் பருவுடல் பெற்றபின் அதனுள்ளும் நிலைபெற்றுப் பேரருளினுல் என்னை அடிமையாகக் கொண்டவனும்; திருத்துருத்தி என்னும் பதியில் எழுந்தருளியுள்ளவனும்; மதுரமான வீட்டுலகமாக உள்ளவனுமாகிய சிவபெருமானே; நாய் போன்ற இழிந்த நான்; ஆசையினுல் அழகு பொருந்திய தில்லை நகரில் நேரே தரிசனம் செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

உருத்தெரியாக் காலம் - ஆன்மா, முதன் முதலாகப் படைப்புக்கு வருமுன் உடம்பு இல்லாத நிலை. இதனை “அனாதி கேவல நிலை” என்பர். அப்பொழுது ஆன்மா, ஆணவமலத்தில் பிணிப்புண்டு இருளில் செயலற்றுக் கிடக்கும். பௌதிக இருள் பார்ப்பவனுக்குப் பார்க்கப்படும் பொருள் தெரியாமல் மறைக்கும். ஆனால் பார்ப்பவன் தன் இருப்பை உணர்வன், தன் பார்வையை மறைக்கும் இருளையும் காண்பான். ஆனால், அனாதிகேவல

நிலையில் ஆணவ இருள் பார்ப்பவன், பார்க்கப்படும் இறைவன், ஆகிய இருவரை மட்டுமன்றி மறைக்கும் தன்னையும் பார்ப்பவன் காண வண்ணம் மறைத்து விடுகின்றது. இது பற்றி முன்னம் 391-ம் பாடலுரையில் எடுத்தாண்ட திருவருட்பயன் 23 பார்க்க.

அந்த அனாதி கேவல நிலையினையே ஈண்டு, **உருத்திரியாக்** காலம் என்றருளிஞர்.

உள் புகுந்து என் உளம் மன்னி - **உள்** என்றதும் **உளம்** என்றதும் ஈண்டு ஆன்மாவைக் குறித்து நின்றன. ஆன்மாவுக்கு அப்பொழுது உள்ளமும், அந்த உள்ளமுள்ள உடலும் இல்லை எனினும் இறைவன் ஆன்மாவினுள்ளே நிலைபெற்றுள்ளான், இறைவனின் அட்ட மூர்த்தங்களில் ஆன்மாவும் ஒன்று என்பது நினைக. ஏனைய ஏழு மூர்த்தங்களும் பேருழிக்காலத்தில் மாயையுள் ஒடுங்கிவிடும். அப்பொழுது இறைவன் மாயையுள் இருந்து அதனை இயக்குவன். மீண்டும் புனருற்பவத்தில் அம்மூர்த்தங்கள் தோன்ற இறைவன் அவற்றுள் எழுந்தருளுவன். ஆன்மா அனாதியாதலின் அதனுள் இறைவன் புகுதலோ அல்லது வெளியேறுதலோ நிகழ்வதில்லை, அதனுள் எப்பொழுதும் நிலைபெற்றுள்ளான். ஆதலின் **மன்னி** என்றார். இந்த நிலையினை “என்று நீ யன்று நானான் அடிமையல்லவோ” என்று தாயுமான சுவாமிகள் சுவைபட அருளிச் செய்கின்றார்கள். அத்திருப்பாடலை திருவாசகப் பாடல் 154 உரையில் காண்க.

கருத்து இருத்தி ஊன்புக்கு - ஊன்புக்கு - அனாதிகேவல நிலையில் கிடந்த உயிருக்கு இறைவன் முதன்முதலாக ஓர் உடம்பைத் தருகின்றான். அது பரசரீரம் என்று பெயர்பெறும். பின்னர் படிப்படியாக அருள் பாவித்துத் தன்மாத்திரைகளும் அந்தக்கரணங்களும் சேர்த்துக் கட்டப்பட்ட உடலைத் தருகின்றான். அதனைச் சூக்கும் உடம்பு என்றும் புரியட்டக உடம்பு என்றும் ஞான நூல்கள் நவிலும். அது மாயையின் காரியமாதலின் அதனையே ஈண்டு **ஊன்** என்றார். ஆன்மா, இறைவனை அறிந்து அவனைத் தன்புரியட்டக உடலில் உள்ள நெஞ்சில் அமைத்துக் கொள்ள இயலாது. பேரருளினால் அவனை அதனுள் புகுகின்றான். அதனை ஈண்டு **ஊன்புக்கு** என்றார். அவ்வாறு

புகுந்தவன் ஆன்மாவை இயக்கி அதற்கு மலபரிபாகம் வருவிக்க வேண்டுமாகலின், வெளியேறாமல் தன்னை ஆன்மாவின் உள்ளத்தில் நிலையாக இருத்திக் கொள்கின்றான். இவ்வருளிப்பாட்டையே ஈண்டு கருத்திருத்தி என்றருளிச் செய்தார்.

இதற்கு இவ்வாறன்றி தாயின் வயிற்றில் சுக்கில சுரோணிதங்கள் ஒன்று சேரும் பொழுது, ஆன்மாவும் உட்புகும்; அதனுடன் சேர்ந்து இறைவனும் உட்புகுவன். அதனால் உட்புகுந்து என்றார் - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

கரு + திருத்தி என்று பிரிந்து இறைவன் அவ்வாறு நுழைவது ஆன்மாவின் கருத்தைத் தன்பால் இருக்கச் செய்ய என்றும்; போற்றித் திருவகவல் 11 முதல் 25 முடியவுள்ள அடிகளில் விரித்ததருளிய ஆபத்துக்களினின்றும் கருவைக்காத்துத் திருத்திச் செம்மையாக வளரச்செய்ய என்றும் விளக்குவார் கவியரசு அவர்கள்.

முன்னம், போற்றித் திருவகவல் 23-ல் “ஒன்பதில்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல் 4-94-6 பார்க்க.

கருணையினால் ஆண்டு கொண்ட —

கருணையினால் - பின்னர் நான் பருவுடல் பெற்று மண்ணுலகில் பிறந்து பல பிறவிகள் எடுத்தேன்; உலகியலில் ஈடுபட்டு உழன்றேன். அப்பிறவிகளில் சிறிது சிறிதாக இறையுணர்வு எய்தினேன். அந்தச் சிவபுண்ணியமாகிய தவத்தினால் உரிய காலத்தில் இறைவன் ஞானசிரிய வடிவில் வந்து என்னைத் தன் அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டான். அஃது, அவன் கைம்மாறு கருதாமல் உயிர்கள் மாட்டுக் கொண்ட பேரருள் ஒன்றே காரணமாக அமைந்தது.

ஆண்டு - அவ்வாறு அவன் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்ட பின்;

கொண்ட - நான் மீண்டும் உலகியலில் சிக்கியும் பிற தெய்வ நெறிகளில் புகுந்தும் கெட்டுவிடாமல் தன் வசமே வைத்துக் கொண்ட.

திருத்துருத்திமேயானே -

திருத்துருத்தி - முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 86-ல் “துருத்தி” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

தித்திக்கும் சிவபதத்தை -

தித்திக்கும் - முன் கசந்து பின் இனிக்கும் பொருள்களைப் போலும்; முன் இனித்துப் பின் கசக்கும் பொருள்களைப் போலுமன்றி முக்காலத்தும் தித்திக்கும் பொருளாதலின், நிகழ்காலத்திற் கூறினார்.

சிவபதம் - சிவமாகிய பதம்; வீட்டின்பம், திருவைந்தெழுந்து எனலுமாம். இதுபற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 1-ல் “நமச்சிவாய” என்றதன்கீழ் விளக்கியவை காண்க..

திருவைந்தெழுத்து மானசீகமாகக் கணிப்பார்க்கு உள்ளத்தில் இன்பம் ஊற்றெடுப்பத்தை முன்னம் 157-ம் திருப்பாடலில் “அள்ளுறுதல்” என்றதன்கீழ் எடுத்தாண்ட திருமுறைப் பாடல்களிற் காண்க.

இத்திருப்பாடலின் உள்ளுறையைச் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்;

ஆண்டவனே! தத்துவத் துணைக்கருவிகளின்றிக் கேவலாதீத உண்மையுடைய காலத்தில் உள்ளே இருந்து சூட்சும பஞ்சக்கிருத்தியம் செய்து, சகலப்படுத்தித் தூல பஞ்சக்கிருத்தியஞ் செய்து, சுத்த பஞ்சக் கிருத்திய நடமே பரமுத்தி தரிசனமென அருளுவதான திருத்துருத்தியில் எழுந்தருளிய சிவனே! அன்பால் அறிவில் இனிக்கும் குஞ்சிதபாதத்தை என் ஆசையால் அடியேன் மன்றுள் நின்று, இமையோர் துதி செய்யும் பூங்கமலம் அறிவினுள்ளே கண்களே அதுவாகக் கண்டேனே!”

என உரைத்த பொழிப்புரையிற் காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

அண்ண லார்தமக் களித்தமெய்

ஞானமே யானவம் பலமுந்தம்

உண்ணி றைந்தஞா னத்தெழு

மானந்த ஒருபெருந் திருக்கூத்துங்

கண்ணின் முன்புறக் கண்டுக்கும்
 பிட்டெழுங் களிப்பொடுங் கடற்காழிப்
 புண்ணி யக்கொழுந் தனையவர்
 போற்றுவார் புனிதரா டியபொற்பு
 திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்,

திருஞான சம்பந்த நாயனார் புராணம் 160)

“கண்ட வானந்தக் கடலினைக் கண்களான் முகந்து
 கொண்டு கைகுவித் தெதிர்விழுந் தெழுந்துமெய் குலைய
 அண்டர் முன்புநின் ருடினார் பாடினா ரழுதார்
 தொண்ட னார்க்கங்கு நிகழ்ந்தன யார்சொல வல்லார்”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்

திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 380)

என்பன காண்க.

மேலும், முன்னர்ப் போற்றித் திருவகவல் 82-ல் “புலன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் தடுத்தாட்கொண்ட புராணம் 106-மும் திருவாசகப்பாடல் 118-ல் “களியாத களி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட பெரியபுராணம் - ஏயர் கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் 90-ம் பார்க்க.

478. கல்லாத புல்லறிவிற் கடைப்பட்ட நாயேனை
 வல்லாள னுவந்து வனப்பெய்தி யிருக்கும் வண்ணம்
 பல்லோருங் காணவென்றன் பசுபாச மறுத்தானே
 எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. ஸ
 (இ-ள்)

கல்லாத அற்ப அறிவினால், இழிந்தவர்களிலும் இழிந்தவனாக இருந்த என்னை, வலிந்து ஆட்கொள்வோனாய் எழுந்தருளி, என்னை அழகுள்ளவனாகும்

வண்ணம், மேலோர்கள் பலரும் காணும் முறையில் என் பசுத்தன்மையையும் பாசப்பிணிப்பிளையும் நீக்கினுனைப் பெத்த முத்தான்மாக்கள் அனைவரும் வணங்குகின்ற தில்லையின் ஆடரங்கில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

கல்லாத அறிவிற கடைப்பட்ட நாயேனை - அறியாமை காரணமாகக் கற்கவேண்டிவற்றைக் கற்க இயலாதவன்; புல்லறிவினன். உயிர்களுக்குள்ளே ஒரு வகைச் சடம் போன்றவன். முன்னம் 35-ம் திருப்பாடல் உரையில் “செய்வதொன்று அறியேனே” என்றதன்கீழ் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 848 பார்க்க.

புல்லறிவில் - புல்லறிவினல்.

நாயேனை - இரண்டாம் வேற்றுமை உருபு ஆறன் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம் “நாயேனது” என்றவாறு.

வல்லாளனாய் வந்து -

வல்லாளன் - வரம்பிலாற்றலுடையவன் அது கல்லாத புல்லறிவிற கடைப்பட்ட நாயேனைப் பசு பாசம் அறுத்து வனப் பெய்தி இருக்கும் வண்ணம் பல்லோரும் காண ஆட்கொண்டதால் அறியப்படும்.

வந்து - திருக்கயிலையினின்றும் திருப்பெருந்துறைக்கு ஞானாசிரியனாய் என்னைத் தேடி வந்து.

வனப்பு எய்தி இருக்கும் வண்ணம் - ஆன்மா, இயல்பாகவே அழகுள்ளது. ஆணவ மலப் பிணிப்பால் அந்த அழகை இழந்து அழகற்றிருந்தது. இறைவன், ஞானாசிரியனாக நண்ணி ஆட்கொண்டதால், ஆணவ மலம் சத்தி மடங்கி ஆன்மாவை பிணிக்கும் செயலற்றது. அதனால் ஆன்மா அழகுடன் இருப்பதாயிற்று. அஃதாவது, திருவருளை எய்தி அதன் வண்ணமாகப் பொலியும் முறையில் திகழ்ந்தது.

என் பசு பாசம் அறுத்தானே -

என் பசு பாசம் - என் பசுத்தன்மைக்குக் காரணமாகிய ஆணவமலப் பிணிப்பு எனலுமாம்.

பசு - பாசத்தாற் கட்டப்படுவது.

பாசம் - பசுவைக் கட்டுவது.

இறைவனைப் “பாசவிமோசனாய நம:- என்று சிவாட்டோத்திரம் துதிப்பதும்; பசு பாச விமோஷாய” என்று அதர்வசிகாவேதோப நிஷத் கூறுவதும் காண்க.

திருவைந்தெழுத்திலுள்ள “ந”கர; “ம”கரங்களை நீக்கி “ய”கரம் “வகரத்துடன் கூடி வனப்பெய்தி “ய”கரம் “வ”கரம் இரண்டும் “சி”கரத்துடன் ஒன்ற - எனலுமாம்.

எல்லோரும் இறைஞ்சுதில்லை -

எல்லோரும் - பெத்த முத்தான்மாக்கள் அனைவரும்.

இறைஞ்சுதல் - தலைவணங்குதல்.

479. சாதிகுலம் பிறப்பென்னுஞ் சுழிப்பட்டுத் தடுமாறும்
ஆதமிலி நாயேனை அல்லலறுத் தாட்கொண்டு
பேதைகுணம் பிறருருவம் யானெனதென் னுரைமாய்த்துக்
கோதிலமு தானுனைக் குலாவுதில்லை கண்டேனே. ௫

(இ-ள்)

ஒழுக்கத்தால் வருவதான வருணங்கள்; ஒவ்வொரு வருணத்தாளும் உள்ள உட்பிரிவுகளாகிய கோத்திரங்கள்; பிறப்பினால் வரும் வருணங்கள்; என்ற வெள்ளச் சுழலில் அகப்பட்டுத் தடுமாறுகின்ற ஆதாரமில்லாத, இழிந்த என்னைத் துன்பங் களைந்து, தன் அடிமையாக் கொண்டு, அறிவற்ற என் பிரபஞ்ச நுகர்ச்சியையும் அகங்கார மமகாரங்களையும் அழித்தவனும் குற்றமில்லா அமுதமுமானவனை ஞானம் விளங்குகின்ற தில்லையில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

சாதி குலம் மிறப்பு என்றும் சுழிப்பட்டு:-

சாதி - அந்தணர் முதலிய நான்கு வருணங்களும் ஆதியில் ஒழுக்கத்தால் வந்தன. காலப்போக்கில் அவை பிறப்பினால் வருவனவாகக் கொள்ளப்பட்டன. அவருள் ஒழுக்க முடையாரைச் “சாதியந்தணர்” முதலியோராகக் கூறினர்.

குலம் - குடிமை. இஃது ஒவ்வொரு வருணத்திலும் உட்பிரிவு. இதனைக் “கோத்திரம்” எனக் கொண்டனர்.

மிறப்பு - ஒவ்வொரு கோத்திரத்தினுள்ளும் உள்ள பல குடும்பங்களின் ஒவ்வொரு குடும்பத்தில் கல்வி, செல்வம், முந்தையோர் ஈட்டிய புகழ் முதலியவற்றால் சமூகத்தில் மதிக்கப்படும் பெருமை, சிறுமைகள்.

சுழிப்பட்டு - வெள்ளச் சுழியின் அகப்பட்டு. சாதி முதலிய மூன்றும் ஆன்மாவை வீட்டுலகை நோக்கி முன்னேற விடாது பற்றி அலைத்துத் தன்னுள் மூழ்கச் செய்தலின் அவற்றைச் சுழி என்றார்.

தடுமாறும் ஆதமீல நாயேனை -

தடுமாறும் - தள்ளாடும், ஒழுங்கின்றி உழலும்.

ஆதமீல - ஆதாரமில்லாத “அன்பில்லாத” என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. இச்சொல் அப்பொருளில் வருவதை;

“ஆதா ரமிலே னருகைப் பெறவே
நீதா னொருசற் றுநினைந் திலையே
வேதா கமஞா னவினோ தமனோ
தீதா சுரலோ கசிகா மணியே”

கந்தரனுபூதி 26

என்பதிற் காண்க.

நாயேனை - இழிந்த என்னை.

அல்லல் அறுத்து ஆண்டு கொண்டு - அல்லல் - வெள்ளச் சுழியில் சிக்கித் தடுமாறுதலாகிய துன்பம்.

ஆண்டு கொண்டு - 477-ம் திருப்பாடலின் கீழுரைத்தவை காண்க.

பேதை குணம்; பிறர் உருவம்; யான் எனது எனும் உரை :-

பேதை குணம் - அறிவிலியின் தொழில் எனலுமாம். அது, தனக்குக் கேடு பயப்பவனவற்றைக் கைக்கொண்டு ஆக்கம் பயப்பவனவற்றைக் கைவிடுதலும்; நாண வேண்டுவனவற்றுக்கு நாணுமையும் நாட வேண்டுவனவற்றை நாடாமையுமாகும்.

முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 36-ல் “பித்த உலகர்” என்றதன் விளக்கத்தும்; 64-ம் திருப்பாடலில் “நாணம் இல்லா நாயினேன்” என்றதன் விளக்கத்தும் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 831, 833 பார்க்க.

பிறர் உருவம் யான் எனது என்னும் எனும் உரை - பிரபஞ்ச நுகற்சி. அஃதாவது, பிறர் எனக்கருதி உருவ வேறுபாட்டால் உறவும் பகையும் கொள்ளுதலும் நான் என்ற செருக்கும் என்னுடையவை என்ற பற்றும் வெளிப்படுத்தும் சொற்கள்.

மாய்த்து - இவற்றை அழித்து.

உலகை நோக்காமல், இறைவன் திருவடிகளில் உறைத்து நிற்புழி இவையெல்லாம் நீங்கி யாவும் சிவமயமாகவே காணப்படும். அந்நிலையை எய்தியவர்களே ஞானிகளாவர் என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

சாத்தி ரம்பல பேசுஞ் சழக்கர்காள்
கோத்தி ரமுங்கு லமுங்கொண் டென்செய்வீர்
பாத்தி ரஞ்சிவ மென்று பணிதிரேல்
மாத்தி ரைக்கு ளருளுமாற் பேறரே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 5-60-3)

தான தனதன தனதன தனதன
தான தனதன தனதன தனதன
தான தனதன தனதன தனதன

— தனதான

- கால முகிலென நினைவுகொ டுருவிலி
காதி அமர்பொரு கணையென வடுவகிர்
காண மிதுவென இளைஞர்கள் விதவிடு - கயலாலும்
- கான மமர்குழ லரிவையர் சிலுகொடு
காசி னளவொரு தலையணு மனதினர்
காம மிவர்சில கபடிகள் படிறுசொல் - கலையாலும்
- சால மயல்கொடு புளகித கனதன
பார முறவண முருகவிழ் மலரணை
சாயல் தனின்மிகு கலவியி லழியுறும் - அடியேனை
- சாதி குலமுறு படியினின் முழுகிய
தாழ்வ தறவிடை தருவன வெளியுயர்
தாள தடைவது தவமிக நினைவது - தருவாயே
- வேலை தனில்விழி துயில்பவ னரவனை
வேயி னிசையது நிரைதனி லருள்பவன்
வீர துரகத நரபதி வனிதையர் - கரமீதே
- வேறு வடிவுகொ டுறிவெணெய் தயிரது
வேடை கெடவழு தருளிய பொழுதினில்
வீசு கயிறுட னடிபடு சிறியவன் - அதிகோப
- வாலி யுடனெழு மரமற நிசிசரன்
வாகு முடியொரு பதுகர மிருவது
மாள வொருசரம் விடுமொரு கரியவன் - மருகோனே
- வாச முறுமலர் விசிறிய பரிமள
மாதை நகர்தனி லுறையுமொ ரறுமுக
வானி லடியவ ரிடர்கெட அருளிய - பெருமானே.
(திருப்புகழ் 499)
- (மாதைநகர் - திருவாமாத்தூர்)
- காமம் வெகுளி மயக்க மிவை மூன்ற
னுமங் கெடக்கெடு நோய். (திருக்குறள் 360)

480. பிறவிதனை யறமாற்றிப் பிணிமூப்பென் றிவையிரண்டும்
உறவினெடு மொழியச்சென் றுலகுடைய வொருமுதலைச்
செறிபொழில்சூழ் தில்லைநகர் திருச்சிற்றம் பலமன்னி
மறையவரும் வானவரும் வணங்கிடநான் கண்டேனே. கூ

(இ-ள்)

பிறப்பிறப்புக்குக் காரணமாகிய மயக்கத்தினையும் நோயினுக்கும் முதுமைத் துன்பங்களுக்கும் உறவுகளான நோயின் உறவுகளையும் முதுமையின் உறவுகளையும் அவற்றின் விளைவுகளையும் முற்றிலும் நீங்கிப் போய், எல்லா ஆன்மாக்களுக்கும் தலைவனை நெருங்கிய சோலைகள் சூழ்ந்த தில்லை நகர் ஆடரங்கில் நிலை பெற்றுத் தில்லை வாழ்ந்தணர்களும் விண்ணுலக வாசிகளும் வழிபட நான் தரிசனம் செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பிறவிதனை அறமாற்றி :-

பிறவி - பிறவிக்குக் காரணமாகிய மயக்க உணர்வு. அது, நிலையற்ற உலக இன்பங்களை நிலையானவை என்று கொண்டு அவற்றில் ஈடுபடுதல்.

அறமாற்றி - முற்றிலும் நீக்கி.

பிணிமூப்பு என்று இவை இரண்டும் உறவினெடும் ஒழிய :-
இந்நிலைமை நான் இறைவனைத் தில்லையில் தரிசனம் செய்ததன் விளைவு.

மூப்பின் முடிவு சாக்காடு. மூப்பில் இளமையும் அடங்கிற்று. இளமை மூப்புக்களில் பிணிபோல உயிரை ஒழிக்க வருத்தும் ஏனைய ஊறுகளும் பிணிக்குள் அடங்கும். ஆதலின் சாக்காட்டைத் தனியே பிரித்து ஒதாது விட்டார்.

என்று - இதனை மறையவர், வானவர்களுக்கும் தனித்தனியே கூட்டுக.

உலகு உடைய ஒரு முதலை - “பூதபதி” என்பர் வட மொழியாளர். “சங்கார காரணனாயுள்ள முதலையே முதலாகவுடைத்து இவ்வுலகம்” எனவரும் சிவஞானபோத முதற் சூத்திரக் கருத்துரை நினைக.

உலகு - ஈண்டு ஆன்மாக்களைக் குறித்து நின்றது.

செறி பொழில் சூழ் தில்லை நகர் -

செறி பொழில் - நிழலும், மலர்களும், தேனும், கனிகளும் நிறைந்துள்ள பொழில், உத்தர கோசமங்கையினின்றும் வந்தடைந்த களைப்பை நீங்குவன. எல்லாப் பிறப்பும் பிறந்து இளைத்த ஆன்மாக்களின் இளைப்பை நீக்கி இனிப் பிறவாமை நல்கும் பொழில் என்பது குறிப்பு. தில்லையில் வழிபட்டார்க்குப் பிறகு பிறவியில்லை என்பதும், நம் அடிகளின் யாத்திரை இங்கு முடிந்து தில்லையினின்றவாறே வீடுபெறுதலும் குறிப்பாலுணர்த்தல் கண்டிப்பறுக.

திருச்சிற்றம்பலம் மன்னி -

திரு - வீடு பேரூகிய செல்வத்தைத் தருவது.

சிற்றம்பலம் - பிறவியாகிய சிறுமையை நீக்கும் ஆடரங்கு என்றலுமாம்.

மன்னி - நிலைபெற்று. தில்லையை எய்திய பின் நம் அடிகள் தம்யாத்திரையை நிறைவு செய்து அங்கேயே நிலையாகத் தங்கித் தவமுயன்று வீடுபெறுற்றது நினைக. தில்லை வாழந்தணர் தில்லையிலேயே நிலையா இருத்தல் நினைந்து இச்சொல்லே அவர்களுக்கும் வந்தடைந்த விண்ணுலக வாசிகளுக்கும் கூட்டுக.

மறையவர் - வேதியர்கள் எனப் பொருள் கொண்டு **மன்னி** என்பதனை அவர்களுக்கும் புணர்த்து அவர்கள் தில்லைக்கு வந்து சேர்ந்தார்கள்; பின்னர் வேறெங்கும் செல்லாமல் தில்லையிலேயே நிலையாகத் தங்கித் தவமுயன்று வீடுபெற்றார்கள் என்க.

வணங்கிட நான் கண்டேன் -

மறையவரும் வானவரும் தில்லை நகரில் தங்கி உலகுடைய ஒரு முதலை வணங்கிடலை நான் கண்டேன். ஆதலின் நானும் அவர்களைப் போன்று தில்லையிலேயே தங்கி இறைவனைத் தரிசனம் செய்கின்றேன் என்றலுமாம்.

ஈண்டு, முன்னம் 285-ம் திருப்பாடலில் “ஞாலம் பரவுவார் நன்னெறியாம் அந்நெறியே” என்றதும் அதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 5-91-3-ம் பாடலும் காண்க.

481. பத்திமையும் பரிசுமிலாப் பசுபாச மறுத்தருளிப்
பித்தனிவ னெனவென்னை யாக்குவித்துப் பேராமே
சித்தமெனுந் திண்கயிற்றால் திருப்பாதங் கட்டுவித்த
வித்தகனார் விளையாடல் விளங்குதில்லை கண்டேனே. எ

(இ-ள்)

சிவபெருமான் திருவடிகளில் அன்பும்; அந்த அன்பு எய்துதற்கான மலபரிபாகமும் இல்லாமற் போக ஏதுவான; என் பசுத்தன்மையையும் மலப்பிணிப்பையும் கெடுத்தலாகிய திருவருள் பாலித்து, உலக மக்கள் என்னை “அறிவு கலங்கியவன்” என்று கூறும் நிலையினை எய்துவித்து, நான் மீண்டும் உலகியலில் ஈடுபடாமல்; என் சித்தம் என்னும் வலிய கயிற்றினால், என்னை வீடுபேறு தரும் தன் திருவடிகளிற் பிணித்த சதுரப்பாட்டினர், திருவைந்தொழிலை விளையாடல் போல எளிதில் இயற்றலை வெளிப்படையாகச் செய்யும் தில்லையில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பத்திமையும் பரிசும் இலாப் பசுபாசம் - பத்திமையும் பரிசும் இல்லாமற் போவதற்கு ஏதுவான பசுவினது மலப்பிணிப்பு.

பசுபாசம் - முன்னம் 478-ம் திருப்பாடலுரையில் “பசுபாசம்” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

அறுத்த அருளி - அறுத்தல் - பாசத்தை நீக்குதல். அது திருப்பெருந்துறையில் சட்கதீக்கை நல்கியதால் நிகழ்ந்தது.

அருளி - இஃது அதன் பின் அங்குத் திருவடி தீக்கை நல்கியதால் நிகழ்ந்தது.

“மீத்தன் இவன்” என என்னை ஆக்குவீத்து - “மீத்தன் இவன்” என - இஃது அதன் பின் நம் அடிகள் நிலையினைக் கண்ட உண்மை அறியா உலகமாக்கள் கூற்று. முன்னம் 7-ம் திருப்பாட்டில் “மத்தமனத்தொடுமால் இவன் என்ன” - என்றும்; போற்றித் திருவகவல் 68-ல் “சுகம்பேய் என்று

தன்னைச் சிரிப்ப” என்றும், 201-ம் திருப்பாட்டில் “நாடவர் நம் தம்மை ஆர்ப்ப” என்றும் அருளியவையும் அவற்றின் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

ஆக்குவித்து - பதார்த்தங்கள் பாராமல் பரமே பார்த்திருக்கும் சீவன் முத்த நிலையை எய்துவித்து.

பேராமே - சீவன் முத்தநிலையினின்றும் நீங்கி உலகியலில் மீண்டும் சிக்கி உழலாமல்.

சித்தம் எனும் திண்கயிற்றாய் -

சித்தம் - புத்தி என்ற அந்தக்கரணம், தான் உண்மை என்று நிச்சயித்த பொருளை சித்தம் என்னும் அந்தக்கரணம் வாங்கித் தன்னுள் இருத்திக் கொண்டு பின் வேண்டும் பொழுது எடுத்து ஆன்ம அறிவுக்கு நல்கும். திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனாக நண்ணிய இறைவன், நம் அடிகளுக்கு “உலகியல் இன்பங்கள் அனைத்தும் நிலையற்றவை; இன்பம் போலத் தெரிந்து துன்பம் தந்து பிறப்பிறப்பில் தள்ளுவன. பதிப்பொருளாகிய நாமே உண்மையும் நிலையான இன்பம் தருவதுமாம்” என்ற உண்மையை உபதேசம் செய்தான். நம் அடிகளின் புத்தியாகிய அந்தக்கரணம் அதனை உண்மை என்று நிச்சயிக்கச் செய்தான்; அவ்வுண்மையைச் சித்தம் என்னும் அந்தக் கரணம் வாங்கித் தன்னுள் இருத்திக் கொள்ளவும் செய்தான். ஈண்டுச் சித்தம் என்னும் சொல் இடவாகுபெயராகச் சித்தத்தில் இருந்த அந்த உண்மையைக் குறித்து நின்றது.

திண்கயிறு - இறைவனால் உபதேசம் செய்யப்பட்டுச் சித்தத்தில் சேமித்து வைக்கப்பட்ட உண்மையாதலின், அஃது ஆன்மாவினால் அறுத்துக் கொண்டு மீண்டும் உலகியலில் ஈடுபட இயலாத வலிமையுடையதாதலின் **திண்கயிறு** என்றார். உபதேசம் செய்யப்பட்ட உண்மைக்குக் கயிறு உருவகமாயிற்று. ஈண்டுச் சித்தம் பற்றி விளக்கும் பொழுது பெரியபுராணம் தடுத்தாட் கொண்ட புராணம் 106-ம் திருப்பாடலை எடுத்துக்காட்டுவர் கவியரசு அவர்கள். அத்திருப்பாடல் முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 83-ல் “புலன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாளப்பட்டது.

திருப்பாதம் கட்டுவீத்த :-

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ தூயவெண் ணீறு துதைந்தபொன் மேனியுந் தாழ்வடமும்
நாயகன் சேவடி தைவரு சிந்தையு நைந்துருகிப்
பாய்வது போலன்பு நீர்பொழி கண்ணும் பதிகச்செஞ்சொன்
மேயசெவ் வாயு முடையார் புகுந்தனர் வீதியுள்ளே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம் - திருநாவுக்கரசு நாயனார் புராணம் 140)

என்பது காண்க.

வீத்தகனார் - திருவைந்தொழில் ஐந்து கொண்டே ஏற்றத்தாழ்வான
மலப்பிணிப்புள்ள எண்ணற்ற ஆன்மாக்களுக்கு எண்ணற்ற காலம்
வெவ்வேருள முறையில் மலபரிபாகத்தை விளையாட்டாக எளிதில் இயற்றலின்
வீத்தகனார் என்றார்.

482. அளவிலாப் பாவகத்தா லமுக்குண்டிங் கறிவின்றி
விளைவொன்று மறியாதே வெறுவியனாய்க் கிடப்பேனுக்
களவிலா ஆனந்த மளித்தென்னை யாண்டாளைக்
களவிலா வானவருந் தொழுந்தில்லை கண்டேனே. அ

(இ-ள்)

அளவற்ற நினைவுகளால் அமுக்கப்பட்டு இம்மண்ணுலகில் அறிவு
இல்லாமல்; இனி நிகழவுள்ளதைச் சிறிதும் அறியாமல் வீணாகச் சடம்
போல இருக்கின்ற எனக்கு; அளவற்ற இன்பத்தை நல்கி; என்னை
அடிமையாகக் கொண்டருளியவனை; வஞ்சகமில்லாத பெரியோர்களும்
வணங்குகின்ற தில்லையில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

அளவிலாப் பாவகத்தால் அமுக்குண்டு -

பாவகம் - நினைவு; இஃது உள்ளத்தின் பண்பு. இது, தன்மம், ஞானம்,, வைராக்கியம், ஐசுவரியம், அதன்மம், அஞ்ஞானம், அவைராக்கியம் அனைசுவரியம் எனத்தொகை எட்டாகவும் வகையால் ஐம்பதாகவும் (சிவப்பிரகாசம் 42); விரியால் அறுநூற்றுப் பன்னிரண்டாகவும் (சிவஞானமாபாடியம் சூத்.2 அதிகரணம்2) ஒருவாற்றான் வரையறுத்துக் கூறப்படுமாயினும்; அளவின்றி விரிவதே உண்மையாகலின் “**அளவிலாப் பாவகத்தால்**” என்றார்.

அமுக்குண்டு - இந்நினைவுகள் பலவும் காற்றாடியின் முனைபோல உள்ளத்தின்கண் மாறிமாறி இடையறாது தோன்றி உயிரைப் பந்தித்தலின் **அமுக்குண்டு** என்றார். **அமுக்குண்** - உண் ஈற்றுச் செயப்பாட்டு விளைப்பகுதி. **அறிவு இன்றி** - இப்பந்தத்தால் உயிருக்கு உண்மை ஞானம் தோன்ற வழியின்றிப் போவதைக் குறித்தவாறு.

அளவிலாப் பாவகம் என்றது அறுநூற்றுப் பன்னிரண்டாய பேரெண் பற்றியே எனச் சிவாகமங்களோடு ஒருங்கியை உரைத்தலும் ஒன்று என்றும் உரைப்பர்.

ஈண்டு;

“ஒருபொழுதும் வாழ்வ தறியார் கருதுப
கோடியு மல்ல பல”

(திருக்குறள் 337)

“உண்பது நாழி உடுப்பது நான்குமுழம்
எண்பது கோடிநினைந் தெண்ணுவன - கண்புதைந்த
மாந்தர் குடிவாழ்க்கை மண்ணின் கலம்போலச்
சாந்தனையுஞ் சஞ்சலமே தான்”

(நல்வழி 28)

என்பன காண்க. முன்னம் 342-ம் திருப்படலுரையில் எடுத்தாண்ட தாயுமான சுவாமிகள் தேசோமயானந்தம் 8-ம் பாடலும் நினைக.

பாவகத்தால் அமுக்குண்டிருப்பதால் பற்றும், அப்பற்றினால் இரு வினைகளும், அவற்றால் சுவர்க்க நரகங்களும், மீண்டும் பிறப்பிறப்புக்களும் தொடர்ந்து வரும் விளைவுகள்.

வெறுவியனாய் - வெறுமை என்னும் பண்படியாகப் பிறந்த குறிப்பு வினையாலணையும் பெயர். வெறுமை - ஒன்றுமின்மை. **கிடப்பேனுக்கு** - முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தாள்” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

அளவிலா ஆனந்தம் - சிவானந்தம். தனக்கு மேல் வேறு ஓர் ஆனந்தம் இல்லாதது. எவ்விதமான கருவிகளைக் கொண்டும் அளக்க முடியாத இதனை **மீரம்மானந்தம்** என்பர். ஆன்மாவே அவ்வித ஆனந்தமாக மாறி விடுகிறது என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

அளவிலாப் பாவகத்தால் அழுக்குண்டு கிடந்த எனக்கு அதற்கு நேர்மாறான அளவிலா ஆனந்தம் அளித்தான் என்றவாறு.

அளவிலாப் பாவகங்களால் அழுக்குண்டு கிடப்பின் சமாதி கைகூடாது. இறைவன் ஏக பாவனை உண்டாக அருளிச் சமாதி இன்பம் அருளினை என்றவாறு.*

அளித்து ஆண்டானை - ஆட்கொள்ளுமுன்பே அருள் பாலித்துப் பின்னர் ஆட்கொண்டான் என்றவாறு.

களவிலா வானவரும் - வஞ்சனை இல்லாத மேலோர்களும். எனவே அசுரர்கள் முதலியோரை வஞ்சனையால் ஏமாற்றித் தேவர்கள் தாங்களே நலம் துய்ப்போர் என்றது போதரும்.

வானவரும் - என்ற உயர்வு சிறப்பும்மையால் ஏனைய அடியவர்களும் தொழுதல் பெற்றும்.

தேவர்களிலும் மிக உயர்ந்த திருமால் தில்லையில் அம்பலவாணனை வணங்கியதால் களவுள்ள ஏனைய தேவர்களும் தொழுதல் கூருமலே அமையும்.

திருமால், தில்லையில் அம்பலவாணனை இன்றும் கோவிந்தராசனாக வணங்கிக் கொண்டிருப்பதனை;

* “பாவனா தீதம் பதியா விடத்தேக

பாவனை பற்றிநின் றுந்தீபற

பழுத்தா லொழிந்திட்டென் றுந்தீபற”

(அலிரோதவுந்தியார் 72)

திருச்சிற்றம்பலம்

“புரங்கடந் தானடி காண்பான் புவிவிண்டு புக்கறியா
திரங்கிடெந் தாயென் றிரப்பத்தன் ஈரடிக் கென்னிரண்டு
கரங்கடந் தானென்று காட்டமற் றுங்கதுங் காட்டென்று
வரங்கிடந் தான்தில்லை யம்பல முன்றிலம் மாயவனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருக்கோவையார் 86)

என்று நம் அடிகளே அருளிச் செய்தல் காண்க.

483. பாங்கினொடு பரிசொன்று மறியாத நாயேனை
ஓங்கியுளத் தொளிவளர வுலப்பிலா அன்பருளி
வாங்கிவினை மலமறுத்து வான்கருணை தந்தானே
நான்குமறை பயில்தில்லை யம்பலத்தே கண்டேனே. க

(இ-ள்)

தலைவன் குறிப்பறிந்து வினைசெய்து முடிக்கும் தொண்டின் திறமும்; அதனை எய்தும் முறையும் அறியாத இழிந்த என்னை; என் ஆன்மாவின் ஞானஒளி ஓங்கி நெஞ்சில் வளரும் வண்ணம்; அழியாத பத்தியை அருளிச் செய்து; இருவினைகளையும் நீக்கி; ஆணவமலத்தை வலி மடங்கச் செய்து; மேலான திருவருளை நல்கியவனை; நான்கு வேதங்களும் பயிலப்படும் தில்லையின் ஆடரங்கில் தரிசனம் செய்தேன்.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலில் இரண்டாம் அடியிலுள்ள “ஓங்கி உளத்து ஒளி வளர” என்பதனை “ஒளி ஓங்கி உள்ளத்து வளர” என்றும்; மூன்றாம் அடியிலுள்ள “வாங்கிவினை” என்பதனை “வினைவாங்கி” என்றும் அமைத்துக் கொள்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

பாங்கினொடு பரிசு ஒன்றும் அறியாத - பாங்கு - தலைவன் உள்ளக் குறிப்பை அறிந்து வினை செய்து முடிக்கும் தொண்டின் திறம்.

இதனை;

“ யாண்டுபல வாக நரையில் வாகுதல்
யாங்கா கியரென வினவுதி ராயின்
மாண்டவென் மனைவியொடு மக்களு நிரம்பினர்
யான்கண் டனையரென் னினையரும் வேந்தனு
மல்லவை செய்யான் காக்கு மதன்றலை
யான்றவிந் தடங்கிய கொள்கைச்
சான்றோர் பலர்யான் வாழு மூரே.”

(புறநானூறு 191)

திருச்சிற்றம்பலம்

“ சொன்ன முறையிற் படுத்தபசு
தொடர்ந்த வுறுப்பெல் லாங்கொண்டு
மன்னு சுவையிற் கறியாக்கி
மாண வமைத்தீ ரே”யென்ன
அன்ன மனையார் “தலையிறைச்சி
யமுதுக் காகா தெனக்கழித்தோம்”
என்ன “வதுவுங் கூடநா
முண்ப” தென்றா ரிடர் தீர்ப்பார்.

(74)

சிந்தை கலங்கிச் சிறுத்தொண்டர்
மனையா ரோடுந் திகைத்தயரச்
சந்த னத்தா ரெனுந்தாதி
யார்தா “மந்தத் தலையிறைச்சி
வந்த தொண்ட ரமுதுசெய்யும்
பொழுது நினைக்க வருமென்றே
முந்த வமைத்தேன் கறியமுதென்
றெடுத்துக் கொடுக்க முகமலர்ந்தார்”

(75)

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

சிறுத்தொண்ட நாயனார் புராணம்)

என்பவற்றிற் காண்க.

பரிசு - அதனை எய்தும் பண்பாடு எனலுமாம்.

உலப்பு இலா அன்பு அருளி - இறை இன்பம் கால எல்லையும் இட எல்லையும் இல்லாதது. அதனின்றும் எத்துணை அளவு எத்தனை காலம் எத்தனை ஆன்மாக்கள் முகந்து எடுப்பினும் எஞ்சி நிற்பது பூரணமே யாகும். ஆதலின் முடிவில்லாத அன்பாயிற்று. சிவஞான போதம் பதினேராம் சூத்திரம் “அயரா அன்பின் அரன்கழல் செலுமே” என்றது இந்த உலப்பிலா அன்பே யாம்.

வினைவாங்கி - **வினை** - நல்வினை தீவினை இரு வினைகளையும்.

வாங்கி - நீங்கச் செய்து. “வீக்கம் வாங்கி விட்டது” என்பதிற் போலக் கொள்க.

மலம் அறுத்து - ஈண்டு மலம் என்றது ஆணவ மலத்தின் ஆற்றலை.

உலப்பில் அன்பை அருளுமுன் அதனைப் பெற்றுக் கொள்ளத் தகுதியாகும் வண்ணம் மலம் அறுத்தான் என்க. இதனைப் **பாச நீக்கம்** என்பர்.

வான் கருணை தந்தானை - மலம் அறுக்கவும் அன்பு அருளவும் காரணம் பேரருளாம். இதனைத் **திருவடிப்பேறு** என்பர்.

நான் மறை பயிலும் தில்லை - நான்கு வேதங்களாலும் துதிக்கப்படும் தில்லை. நான்கு வேதங்களையும் ஓதும் தில்லை எனலுமாம்.

நான் மறைகளும் - என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க.

தில்லை - ஈண்டு இடவாகு பெயராக வேதம் ஒதுவோரைக்குறித்து நின்றது. அவர்கள் தில்லைவாழ்ந்தணர்கள்.

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வருமுறை யெரிமுன் றோம்பி

மன்னுயி ரருளான் மல்கத்

தருமமே பொருளாக் கொண்டு

தத்துவ நெறியிற் செல்லும்

அருமறை நான்கி னோடா
 றங்கமும் பயின்று வல்லார்;
 திருநடம் புரிவார்க் காளாந்
 திருவினாற் பொலிந்த சீரார்.”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—
 தில்லைவாழ்ந்தணர்புராணம் 5)

என்பதிற் காண்க.

484. பூதங்க னைந்தாகிப் புலனாகிப் பொருளாகிப்
 பேதங்க ளனைத்துமாய்ப் பேதமிலாப் பெருமையனைக்
 கேதங்கள் கெடுத்தாண்ட கிளரொளியை மரகதத்தை
 வேதங்கள் தொழுதேத்தும் விளங்குதில்லை கண்டேனே க௦

(இ-ள்)

பஞ்ச பூதங்களுமாகி ஐம்புலன்களுமாகி ஏனைய எல்லாப்
 பொருள்களுமாகி அவற்றுக்கேற்ப வேறுபாடுகளுமாகித் தான்
 வேறுபாடடையாத பெருமையுள்ளவனைத் துன்பங்களைப் போக்கி என்னை
 அடிமையாகக் கொண்டு அருள் பாலித்த; மேன் மேலும் வளர்கின்ற ஒளியை;
 பச்சைமணியை; மறைகள் வணங்கித் துதிக்கின்ற தில்லையில் தரிசனம்
 செய்தேன்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

பூதங்கள் ஐந்து ஆகி - ஐந்தும் என எண்ணும்மை விரித்துக் கொள்க.
 அவை; மண், நீர், அனல், கால், ஆகாயம் என்பன.

புலன் ஆகி - புலன்களுமாகி என உம்மை விரித்துக் கொள்க. அவை;
 சுவை, ஒளி, ஊறு, ஓசை, நாற்றம் என்ற ஐந்து தன்மாத்திரைகள்.

பொருள் ஆகி - அப்பூதங்களின் கலப்பால் தோன்றும் எண்ணற்ற பொருள்களான மாயேயங்களுமாகி.

கதிரில் ஒளி, நீரில் தண்மை போன்ற பொருள்களுமாகி. இறைவன் யாவும் நின்ற நிலை குறித்தவாறு - என்பர் கவியரசு அவர்கள்.

பொறியாகி - என்பது திரு. மு.அருணாசலம் M.A., அவர்கள் காட்டும் பாடபேதம்.

பேதங்கள் அனைத்துமாய் - அனைத்துக்கும் பேதங்களாய். தாத்துவிகங்கள் தொன்னூற்றாறுகி என்றவாறு. இறைவன் தடத்த நிலையில் தாங்கும் வடிவவேறுபாடுகள் குறித்தவாறு.

பேதம் இலாப் பெருமையன் - பேதமுள்ள பொருள்கள் அனைத்தினும் அவையேயாய்க் கலந்து நிற்பினும், தன் தன்மை திரியாத பெருமையுடையவன். இஃதே சைவசித்தாந்தம் கூறும் **அத்துவைதம்**. உடலாகிய சடமும் உயிராகிய சித்தும் இரண்டும் வேறு வேறாக இருப்பினும் ஒன்றாகக் கலந்துள்ள நிலை போல் இறைவன், எல்லாவற்றுடனும் கலந்துள்ளான் என்றவாறு.

“ பொன்மைநீ லாதி வன்னம்

பொருந்திடப் பளிங் கவற்றின்

றன்மையாய் நிற்கு மாபோற்

சத்திதன் பேத மெல்லா

நின்மலன் ருனாத் தோன்றி

நிலைமையொன் றுகி நிற்பன்

முன்னருட் சத்தி தன்பான்

முகிழ்க்குந்தான் முனையா னன்றே”

(சிவஞான சித்தியார் - சுபக்கம்

ஞ.1, அ.3, 68)

என்று நம் ஞானசாத்திரம் நவிலல் காண்க.*

முன்னம் சிவபுராணம் 71-ல் “யாவையுமாய் அல்லையுமாய்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை 1-11-2 பாடல் பார்க்க.

கிளர் ஒளி - செம்மையும் வெப்பமும் உடையதும் மேன்மேலும் வளர்வதுமாகிய ஒளி. இது சிவத்தைக் குறித்து நின்றது.

மரகதம் - பசுமையும் தண்மையும் கொண்டது. இஃது, அம்மையாகிய சத்தியைக் குறித்து நின்றது.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“தண்ணியல் வெம்மையினான் தலையிற்கடை
தோறும்பலி

பண்ணியன் மென்மொழியா ரிடங்

கொண்டுமூல் பண்டரங்கள்

புண்ணிய நான்மறையோர் முறையா லடி

போற்றிசைப்ப

நண்ணிய நன்னிலத்துப் பெருங்கோயில்

நயந்தவனே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-98-1)

என்பது காண்க.

* முதமாகிப் பொருள்பலவாய்ப்

புணர்ந்து நின்று காப்பவனான்

பேத மாகி பேதித்தும்

பேத மில்லாப் பெற்றியனான்

சோதி யாகு மிரவிமதி

யாகித் தோன்று கின்றேனான்

வேத மாகி யுள்ளேனான்

விளங்கும் புராண மாவேனான்”

(பிரமகீதை அத்தியாயம் 5 செய்113)

வேதங்கள் தொழுது ஏத்த விளங்குதில்லை : வேதங்கள் - முதலாகு
பெயராக வேதங்களைப் பயின்று ஏத்தும் தில்லைவாழ்ந்தணர்களைக் குறித்து
நின்றது.

திரு. ஆறுமுக நாவலரின் பெரியபுராண சூசனத்தில் தில்லைவாழ்ந்தணர்
புராணத்தில் வேதங்கள் எப்படித் தில்லையைத் தொழுகின்றன என்பது பார்க்க.
ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமர குருநாச சுவாமிகளின் “தகராலய ரகஸ்யம்” என்ற
நூல் முழுவதும் இதனையே கூறுவது காண்க.

தொகுப்புரை:-

இப்பிறப்பு வீணாகி இறந்து ஒழியக் காரணமான ஐம்பொறிகளின்
அடிமையாகி, உலகியல் இன்பமே நிலையானது என்று கருதி உழன்று
கொடிய நரகில் விழ இருந்த என்னைத் தெளியச் செய்து அடிமையாக
ஏற்றுக் கொண்டவனும்; வினையும் பிறவியும் என்ற துன்பத்திற் சிக்கித்
தன்னைச் சிறிதும் நிலையாது செயலாற்றுக் கிடந்த என்னை, என் தகுதிக்கு
மேற்பட்ட அருளைப் பாலித்துப் பிறப்பிறப்புக்களை ஒழித்தவனும்; அனாதி
கேவலத்திலும் என் உயிரினுள் இருந்தும்; என் புரியட்டக உடலில் புகுந்தும்
என் பருவடலில் நிலை பெற்றுத்; திருத்துருத்தியில் எழுந்தருளியுள்ளவனும்;
கல்வியற்று அற்ப அறிவுடன் இழிந்திருந்த என்னை மேலோர்கள் காணப் பசு
பாசம் நீக்கியவனும்; வருணங்கள், கோத்திரங்கள் என்ற வெள்ளச் சுழலில்
சிக்கி ஆதாரமற்றிருந்த என் துன்பங்கள் பிரபஞ்ச நுகர்ச்சிகள் அகங்கார
மமகாரங்கள் ஆகியவற்றைக் களைந்தவனும்; பிறப்பிறப்புக்களுக்குக்
காரணமான மயக்கம், நோய், முதுமை, அவற்றின் விளைவுகள் அனைத்தையும்
நீக்கியவனும்; சிவபத்தியும் பண்பும் இல்லாத என் பசு பாசம் அறுத்து;
உலகர் என்னைப் “பித்தன்” என்று கூறும் நிலையை உண்டாக்கி; என்னைத்தன்
திருவடிகளை விட்டு நீங்கா வண்ணம் என் சித்தம் என்னும் வலிய கயிற்றால்
கட்டுவித்த வித்தகனும்; அளவற்ற எண்ணங்களால் அமுக்குண்டு அறிவற்றுப்
பின் விளைவறியாது வீணானாய்க் கிடந்த எனக்கு அளவற்ற ஆனந்தம்
அருளியவனும்; குறிப்பறிந்து தொழில் புரிய அறியாத என் நெஞ்சில் ஞான
ஒளி ஓங்கி வளரும் வண்ணம் அழியாத சிவபத்தியை அருளி; இரு வினைகளை
நீக்கி; ஆணவமலத்தின் ஆற்றலை மடக்கி; மேலான திருவருளை நல்கியவனும்;

பஞ்ச பூதங்களும் ஐம்புலன்களும் ஏனைய மாயேயங்களுமாகி; அவற்றுக் கேற்ப வேறுபாடுற்றும்; விகாரியாகாத பெருமையனுமாகி மேன்மேலும் வளரும் சிவபரஞ்சுடரை; பச்சைமணியை; அழகியதும், அனைத்துலக உயிர்களும் பெத்தான் மாக்களும், வஞ்சனையில்லாத மேலோர்களும்; நான்கு மறைகளும் பயில்கின்ற தில்லைவாழ்ந்தணர்களும் தொழுவதுமாகியதும் ஞானம் விளங்குவதும்; நெருங்கிய சோலைகள் சூழ்ந்துள்ளதும், திருவைந்தொழில் விளையாடல் போல் எளிதில் நிகழ்வதுமான; தில்லையின் ஆடரங்கில் என் ஆசையால் தரிசனம் செய்தேன்.

தலவிசேடம் :-

தில்லை - கீர்த்தித் திருவகவல் உரையின் ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

32. பிரார்த்தனைப் பத்து திருப்பெருந்துறையில் அருளியது (சதாமுத்தி)

திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகள் ஏனைய அடியவர்களுடன் ஞானசிரியன் திருமுன் எழுந்தருளி இருந்தார்கள்; சின்னளில் ஞானசிரியன் அனைவரையும் பிரிந்து கயிலை சென்றான்; பின்னர் பொய்கையின் நாப்பண் தோன்றிய பேரொளியில் ஏனைய அடியார்களும் புக்கொடுங்கினர்; ஞானசிரியன் ஆணைப்படி நம் அடிகள் மட்டும் தனியே இருந்தார்கள் என்பவற்றை முன்னர்ப் பார்த்தோம். அந்நிலையில் பிரிவாற்றாமையால் மிகவும் துன்புற்ற நம் அடிகள் தம்மையும் அழைத்துக் கொள்ளல் வேண்டும் என்று இறைவன்பால் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டார்கள். பிரார்த்தனை என்பது இரந்து நின்றல்.* அவ்வாறு இரக்கப்படுவது இடையருத பேரின்பமாகிய வீட்டுலகம்; ஆதலின் இதற்குச் “சதாமுத்தி” என்பது கருத்தாகக் கொண்டனர் நம் முன்னோர். அது **நிருத்த தரிசனத்தின்** பின் நிகழ்வதாகலின்; இப்பகுதியைக் கண்டபத்தின் பின் அமைத்தனர்.

“பதிகம்” என்பது பத்துப் பாடல்களின் தொகுப்பு. புற நடையாகச் சில பாடல்கள் கூடியும் குறைந்தும் வரும். ஈண்டு, இப்பகுதி அறுசீர்க்கழி நெடிலாசிரிய விருத்தப்பாக்களால் அந்தாதித் தொடையாகப் பதினொரு பாடல்கள் கொண்டுள்ளது. முதற்பாடலின் முதலடிமட்டும் ஐந்து சீர்களில் மயங்கி வந்துள்ளது.

* “Prayer Should be the key of day and the lock of the night” -Thomes Fuller

“And Satan trembles when he sees the weakest saint upon his knees”

- Couper - Exhortain to prayer

“More things are wrought by prayer than this world dreams of”

- Tennyson - Morte d'Arthur

“Prayer ardent opens heaven”

- Young; Night thout's Night - VIII, line721

“ பிராத்தனைப் பத்துச்சதா
முத்திப் பேறே”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“ . . . அந்தமிலா வானந்தத் தகலாம
லெனையழுத்தி யாள்வா யென்று
சிந்தைகலந் துரைத்ததுவே பிரார்த்தனைப்பத்
தாய்ப்புகலுஞ் செய்கை யாமே”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

485. கலந்து நின்னடியா ரோடன்று

வாளா களித்திருந்தேன்

புலர்ந்து போன காலங்கள்

புகுந்து நின்ற திடர்பின்னாள்

உலர்ந்து போனே னுடையானே

உலவா விற்பச் சுடர்காண்பான்

அலந்து போனேன் அருள்செய்வாய்

ஆர்வங் கூர அடியேற்கே.

க

(இ-ள்)

என்னை அடியையாக உடையவனே! நீ என்னை ஆட்கொண்ட அந்நாளில்; உன் அடியவர்களுடன் கூடியிருத்தல் மாத்திரமே செய்து; செருக்குடன் மகிழ்ந்திருந்தேன்; வீணே காலம் கழிந்து போயிற்று; பிற்காலத்தில் அவர்களை விட்டு விலகி நிற்கும்படி யாயிற்று; துன்பம் புகுந்து நிலைபெற்றது; அதனால் வாடிப்போனேன்; கெடாத இன்பம் தருகின்ற ஒளிமயமான உன்னைக் காணும் பொருட்டுத் திரிந்தேன்; அடியவனான எனக்கு உன் மீது பத்திமிகும் வண்ணம் அருள் பாலிப்பாயாக

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “உடையவனே; அன்று நின் அடியாரோடு கலந்து; வானா களித்திருந்தேன்; காலங்கள் புலர்ந்துபோன; பின்னாள் இடர்புகுந்து நின்றது; உலர்ந்து போனேன்; உலவா இன்பச்சுடர் காண்பான் அலந்து போனேன்; அடியேற்கு ஆர்வம் கூர அருள் செய்வாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

உடையானே - நான் உன் உடைமையாதலின், நான் கெட்டுப் போயின் நீயே உன் பொருளை இழப்பாய்; - ஆதலின் என்னைக் காப்பாற்று என்பது குறிப்பு. கருத்துடையடை கொளியணி.

அன்று - திருப்பெருந்துறையில் என்னை ஆட்கொண்ட அந்நாளில். காலம் கருதிய சுட்டுப்பெயர்.

கலந்து - கலந்தும். உம்மை சந்தியில் மறைந்தது. நின் அடியாரோடு கலந்தும். அன்றே கலந்தும் என ஏகாரம் விரித்துக் கொள்க. நெடு நாள் முன்பே நின் அடியவர்களுடன் கலந்திருந்தும், அவர்களுடன் கூடிய பயனைப் பற்றிக் கொள்ளாமல் அவர்கள் கூட்டுறவால் வரும் பெருமையில் ஆரவாரம் செய்து காலங்கழித்தேன் - என்றவாறு.

வானா களித்திருந்தேன் - வானா - கவலையின்றி. களித்திருந்தேன் - செருக்குடன் மகிழ்ந்திருந்தேன்.

காலங்கள் புலர்ந்து போன - அத்தகைய செருக்கு நிலையிலேயே வீணே கழிந்தன. “விடிந்து போயிற்று” என உலக வழக்கிலும் கூறுதல் காண்க என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

பின்னாள் இடர்புகுந்து நின்றது - பின்னாள் - நீயும் உடன் இருந்த அடியார்களும் மறைந்து போன பிறகு வந்த நாட்களில்.

இடர் - உலகியல் துன்பங்கள். பாண்டியனால் ஒறுக்கப்பட்ட துன்பமும் இவற்றுள் அடங்கும்.

புகுந்து - என்னை அறியாமலே மெல்ல மெல்ல நுழைந்து.

உலர்ந்து போனேன் - இதனை "My Soul grows old" என்று மொழிபெயர்த்தார் Dr.G.U.Pope. ஆன்மாவுக்கு இளமையும் மூப்பும் பின்னர் மரணமும் கிடையாதென்பதறிக.

உலவா இன்பச்சுடர் - உலவா - அழியாத. **உலவாத** என்பதன் ஈறு தொகுத்தலாயிற்று. **இன்பச்சுடர்** - படர்க்கையில் அருளிஞராயினும் இன்பச் சுடராகிய உன்னை - எனப் பொருள் கொள்க.

ஆர்வம் கூர அருள் செய்யாய் - **ஆர்வம்** - இல்லாத பொருளிடத்துச் செல்லும் ஆசை "**அவ்நிவேசம்**" என்பர் வடமொழியாளர். கிடைத்துள்ள பொருள்களின் மேல் உள்ள ஆசை "பற்று" ஆகும்.

உன்மாட்டு எனக்கு ஆர்வம் மிகுமாயின்; நான் உன்னை எய்துவது திண்ணம் என்றவாறு.

ஈண்டு;

"அன்று உன் அன்பர் சத்சங்கத்தில் என்னை மறந்து அன்புற்றிருந்தேன்; இனிய அக்காலம் கடந்து போயிற்று. உன் சோதியில் ஒன்றுபட இன்று வாடிக் கிடக்கின்றேன். அருள் நாட்டத்தில் நான் மேலும் ஊக்கம் கொள்வேனாக"

(ரிக் வேத உபநிஷத் 106)

என்பது காண்க.

முன்னம் 77-ம் திருப்பாட்டில் "எனக்குமாக வேண்டும்" என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் அதன் அடிக்குறிப்பில் எடுத்துக்காட்டிய "நால்வர் நான்மணிமாலே" 20-ம் பாடலும் பார்க்க.

இத்திருப்பாடலில் தைலதாரை போன்ற இடையீட்டில்லாத சிவபத்தி கூறப்பட்டது. அஃதே பதிகக் கருத்தாகிய **சதா முத்தி** யாதல் காண்க. இப்பதிகத்தில் இனிவரும் ஏனைய பத்துப் பாடல்களுக்கும் இவ்வாறே கொள்க.

486. அடியார் சிலருன் னருள்பெற்றார்
 ஆர்வங் கூர யானவமே
 முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி
 முனிவா லடியேன் மூக்கின்றேன்
 கடியே னுடைய கடுவினையைக்
 களைந்துன் கருணைக் கடல்பொங்க
 உடையா யடியே னுள்ளத்தே
 ஓவா துருக அருளாயே.

2

(இ-ள்)

உடையனே! உன் அடியவர்களில் சிலர் உன்னிடத்தில் பத்தி மிக உன் திருவடிகளைப் பெற்றனர்; அடியவனாகிய நானோ வீணாக முடைநாற்றமுள்ள பிணமாக அழிவின்றி இருந்து வெறுப்புடனே கூடி வயது முதிர்கின்றேன்; கல்மனத்தினின் கொடுமையான வினைகளை நீக்கி; அடியவனின் நெஞ்சில்; உன் திருவருளாகிய ஆழி பொங்கி நான் இடைவிடாது உருகும் வண்ணம் அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “உடையானே! அடியார் சிலர் ஆர்வங்கூர; உன் அருள் பெற்றார்; அடியேன்யான்; அவமே முடையார் பிணத்தின் முடிவின்றி முனிவால் மூக்கின்றேன்; கடியேனுடைய கடுவினையைக் களைந்து; அடியேன் உள்ளத்து; உன் கருணைக் கடல்பொங்க; ஓவாது உருக அருளாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

முன் திருப்பாடலில் “வாளா களித்திருந்தேன் என்றதற்கு விளக்கமாக இத்திருப்பாடல் அமைந்துள்ளது.

சிலர் - இவர்கள் கீர்த்தித் திருவகவல் 130-ல் கண்ட “உடன் கலந்து அருளியவர்களும் 137-ல் கண்ட “பாதம் எய்தியவர்களும்” ஆவர். இவர்கள் எண்ணிக்கையில் 144-ல் கண்ட “ஈண்டிய அடியவர்” எண்ணிக்கையினும் குறைந்ததாகலில் சிலர் என்றார். இறைவனுடன் ஈண்டிப் பொலிதகு புலியூர்

புக்கவர்கள் வீடுபேறு எய்தாதவர்கள். அவர்கள் எண்ணிக்கை மிகுந்ததாகலின் “பலராவர்” அவர்கள் தில்லையில் திருநடனம் தொழுது அதனால் பின்னர் வீடுபேறு எய்த உள்ளவராவர்.

ஆர்வம் கூர - ஆர்வம் கூர்தலாய் அருள் பெற்றார்.

உன் திருவருள் சிறிது பெற்றதனால் உற்ற மகிழ்ச்சி இன்பம் மேலும் உன் திருவருள் மிக வேண்டும் என்று விரும்ப எனலுமாம்.

கூர - கூரும்பொழுது “While” என்பர் ஆங்கிலத்தில். இதனை வினை செய்யிடம் என்பர் இலக்கண நூலார்.

அடியார்கள் உன் அருள் பெற்று ஆர்வம் கூர யான் அதற்கு மாறாக வெறுப்பு மிகுகின்றேன் என்றவாறு.

அவமேமுடையார் பிணத்தின் முடிவீன்றி முனிவாலே முக்கின்றேன்:- அவமே - இவ்விதம் இம்முனிவால் மூப்பதில் ஊதிய மில்லை என்றவாறு.

முடையார் பிணத்தினர் - முடைநாற்றமுள்ள பிணத்தைப் போல வெறுப்புக் காரணமாக உடம்பைப் பிணம் என்றார்.

முடிவீன்றி - என்பதன் பின் “இருந்த” என்ற சொல்லெச்சம் வருவிக்க.

முனிவால் - வெறுப்பு. அடியார்களைப் போலத் தான் ஆகவில்லையே என்ற எண்ணம் காரணமாக எய்திய வெறுப்புடனே கூடி.

முக்கின்றேன் - முகக்கின்றேன் - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம். இதற்கு வெறுப்பால் தீவினையை முகக்கின்றேன் என்று பொருள் கொள்க.

கடியேன் - என் விருப்பத்தை நிறைவேற்றிக் கொள்வதில் கருணை காட்டுபவன் எனலுமாம்.

உள்ளத்தே - உள்ளத்தை என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

அருளாயே - அருள் + ஆயே என்று பிரித்து அன்னை போன்றவனே அருள் பாலிப்பாயாக என்றுரைக்கவும் நின்றது.

இதனைக் கடை நிலைத் தீப அணியாகக் கொண்டு; கடுவினையைக் களைந்து அருளாயே; கருணைக்கடல் பொங்க அருளாயே; உண்மை ஓவாது உருக அருளாயே என்று மூன்றுடனும் கூட்டியுரைக்க.

அருள் வாயே - என்பதும் பாடம்.

487. அருளா ரமுதப் பெருங்கடல்வாய்
அடியா ரெல்லாம் புக்கமுந்த
இருளா ராக்கை யிதுபொறுத்தே
எய்த்தேன் கண்டா யெம்மானே
மருளார் மனத்தோ ருன்மத்தன்
வருமா லென்றிங் கெனைக்கண்டார்
வெருளா வண்ணம் மெய்யன்பை
உடையாய் பெறநான் வேண்டுமே.

௩

(இ-ள்)

பெருமானே! உடையவனே! அரிய அமுதம் போன்ற பெரிய கடலின்கண்; உன் அடியவர் அனைவரும் புகுந்து திளைத்து இன்புற; நான் அறியாமை நிறைந்த உடம்பாகிய இதனைச் சுமந்து இளைத்தேன்; இவ்வுலகில் என்னைப் பார்த்தோர்; “பித்தன் ஒருவன் மயக்கம் பொருந்திய மனத்தினனாய் வருகின்றான்;” என்று அஞ்சா வண்ணம், வீடுபெறு எய்தும் பொருட்டு உண்மையான பத்தியைப் பெற வேண்டும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “எம்மானே; உடையாய்; அருளார் அமுதப் பெருங்கடல்வாய்; அடியார் எல்லாம் புக்கமுந்த; நான்; இருளார் ஆக்கை இது பொறுத்தே; எய்த்தேன்; கண்டாய்; இங்கு எனைக்கண்டார்; “ஓர் உன்மத்தன்; மருளார் மனத்து வருமால்” என்று வெருளாவண்ணம் மெய்

அன்பைப் பெற வேண்டும் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அருளார் அமுதப் பெருங்கடல் வாய் - ஆர் - நிறைந்த எனலுமாம். அமுதப் பெருங்கடல் இல்பொருள் உவமையாய் அருளுக்கு உருவகமாயிற்று. **கடல்வாய் - வாய் -** ஏழனுருபு.

அடியார் எல்லாம் - எல்லாம் - எல்லாரும். இவர்கள் முன்னம் 486-ம் திருப்பாடலில் “சிலர்” என்பதன் கீழ்விளக்கியவாறு கீர்த்தித்திருவகல் 130-ல் கண்ட “உடன் கலந்தருளிவர்கள்”; 137-ல் கண்ட “பாதம் எய்தியவர்கள்”; 144-ல் கண்ட “ஈண்டிய அடியவர்கள்” ஆகிய அனைவரையும் குறித்து நின்றது.

இருளார் ஆக்கை - விடுபடற்கு அரிய ஆணவமலப் பிணிப்புள்ள உயிர்த்தங்கியுள்ள உடல் எனலுமாம்.

இது - ஈண்டு, உடலைக் குறிக்கும் இழிவுச்சுட்டு.

பொறுத்தேன் - சகித்திருந்தேன் - எனலுமாம்.

கண்டாய் - முன்னிலை அசை. இதனைக் கடைக்கணித்து அருள்வாயாக என்றும் உண்டு.

ஓர் உன்மத்தன் - உன்னை எய்தும் மெய்யன்பை யான் பெருவிடில், உலகியலோடு தொடர்பின்றி ஒழுகும் என் ஒழுக்கத்தின் பயன், என்னைக் கண்டவர்கள் ஈண்டுப் பித்தன் ஒருவன் வருகின்றான்” என்று அஞ்சி ஒருவதன்றி வேறில்லை என்பதாம்.

வரும் ஆல் - ஆல் - அசை.

வெருளா வண்ணம் - வெருளுதல் - அஞ்சுதல். இதனை “Master, that I may fearless live” என்று மொழி பெயர்த்தார் Dr.G.U.Pope. அது பிழை என்பது வெளிப்படை.

488. வேண்டும் வேண்டு மெய்யடியார்
 உள்ளே விரும்பி யெனையருளால்
 ஆண்டா யடியே னிடர்களைந்த
 அமுதே யருமா மணிமுத்தே
 தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்
 தொண்டனேற்கு முண்டாங்கொல்
 வேண்டா தொன்றும் வேண்டாது
 மிக்க அன்பே மேவுதலே.

ஈ

(இ-ள்)

அடியவனின் துன்பத்தை நீக்கிய அமுதம் போன்றவனே; அருமையான பெரிய செம்மணியே; முத்தே; தூண்ட வேண்டாத செம்மணி விளக்கின் சுடர்க் கொழுந்து போன்றவனே; உன்னை வேண்டுகின்ற மெய்யடியவர்கள் முன்னிலையில்; அருள் காரணமாக என்னை முன்னம் விரும்பி ஆட்கொண்டருளினே; விரும்பத் தகாத யாதொன்றையும் விரும்பாது; மிகுந்த பத்தியினை எய்துதல் அடியவனுக்கும் உண்டாகுமோ; அஃதே எனக்கு எய்துதல் வேண்டும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “அடியேன் இடர்களைந்த அமுதே; அருமா மணிமுத்தே; தூண்டா விளக்கின் சுடரனையாய்; வேண்டும் மெய்யடியாருள்ளே; அருளால் எனே விரும்பி ஆண்டாய்; வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது; மிக்க அன்பே மேவுதலே; தொண்டனேற்கும் உண்டாம் கொல்; வேண்டும்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

அமுதே - இருக்கும் நோயை நீக்கி இடைவிடாத ஆனந்தம் தருவது. மரணத்தை நீக்குவது எனலுமாம். இறப்பின்றேல் பிறப்பும் இல்லை என்பது பெற்றும். பிறப்பிறப்பாகிய கடலை ஒழிப்பது என்றவாறு.

மாமணி - செம்மணியாகிய மாணிக்கம்.

முத்து - போற்றித் திருவகவல் 122-ல் “முத்த” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

தூண்டா வீளக்கு - இரத்தின தீபம் அழிவில்லாத சுடருடையதும், வெம்மையில்லாத ஒளி வீசுவதும் நெய், திரி, நெருப்பு, அகல் ஒன்றும் வேண்டாததுமாம்.

வீளக்கின் கடர் - மாணிக்க விளக்குக்காலும் ஒளி.

அருளால் ஏனை விரும்பி ஆண்டாய் - தகுதியால் ஆண்டிலை என்றவாறு.

வேண்டாது ஒன்றும் வேண்டாது - வேண்டாத - என்பதன் ஈற்றகரம் தொகுத்தலாயிற்று. வேண்டாதது - பயனில்லாதது. வேண்டாது - விரும்பாமல்.

மேவுதல் - பொருந்துதல் எனலுமாம்.

உண்டாம்கொல் - கொல் - அசை நிலை.

ஈண்டு; முன்னம் 6-ம் திருப்பாடலில் “கொள்ளேன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட - கந்தபுராணம் - யுத்தகாண்டம் - பானுகோபன் வதைப்படலம் 154-ம் பாடல் நிலை.

மேலும்;

“இன்னம் புலன்க ளடங்காமல்

இச்சை நெறியே யுழல்கின்ற

ஈன ரிவர்கண் ணெதிர்வந்தால்

எதுகேட் பாரோ வெணநிகையேல்*

பொன்னம் புயமா ளிகை வேண்டேம்

பொங்கு மரவி னனைவேண்டேம்

பொருநாற் கோட்டுக் கரிவேண்டேம்

பொருவில் லிருநன் னிதிவேண்டேம்

பின்னும் பிறவி வரினுமிளம்

பெருமா னுனது சரணமலர்

பிரியா தெளியே முள்ளத்துப்

பிறங்கும் வரமே பேணிணம்யாம்

முன்னம் புளிநார் மடமாணை

முயங்குங் களிநே வருகவே

முனிவோர் பரவு மெட்டிசூடி

முருகா வருக வருகவே.

(எட்டிக்குடி முருகன் பிள்ளைத்தமிழ்)

வருகைப் பருவம் 2

கவியரசு அவர்கள்)

என்பதும் காண்க.*

489. மேவு முன்றன் அடியாருள்

விரும்பி யானு மெய்வகையே

காவி சேருங் கயற்கண்ணாள்

பங்கா வுன்றன் கருணையினால்

பாவி யேற்கு முண்டாமோ

பரமா னந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்

தாவி யாக்கை யானெனதென்

றியாது மின்றி யறுதலே.

௫

(இ-ள்)

கருங்குவளை மலர்போலும் கயற்கண்ணாளின் பங்கனே பொருந்திய உன் அடியவர் நடுவில் ஒருவனாய நானும் உண்மையையே விரும்பி உன் திருவருளால் பேரின்பமாகிய பழைய கடலை எய்தி; உயிரும் உடம்பும் நான் எனது என்ற முனைப்பும் பற்றுக்களும் சிறிதும் இல்லாமல் அற்றுப் போதல் தீவினையாளனாகிய எனக்கும் உண்டாகுமோ?

- * 1. "Ask from the Gods not what you crave but that you may be free from all craving" - Epictetus
2. "Only give to me Thy love with Thy grace and I am rich enough and ask for nothing more" - Ignatius Loyola

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை - “காவிசேரும் கயற்கண்ணாள் பங்கா மேவும் உன்றன் அடியாருள், யானும் மெய்ம்மையே விரும்பி உன்றன் கருணையினால்; பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து ஆவியாக்கை யான் எனது என்று; யாதுமின்றி அறுதலே; பாவியேற்கும் உண்டாமோ?” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கயற்கண்ணாள் - “நரைவெள்ளேறு” என்பதிற் போல் இஃது ஈண்டு ஒரு பெயராக மட்டும் நின்றது என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு. இறைவனின் பேரருளுடைமைக்குக் காரணம் கூறியவாறு.

மேவும் - விரும்பும் எனலுமாம். முன்னம் திருவண்டப் பகுதி 106-ல் “நம்பன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட தொல்காப்பியம் - சொல்லதிகாரம் - உரியியல் - சூத்திரம் - 329 பார்க்க.

மெய்ம்மையே விரும்பி - போலியாக அன்பு செய்யாது உண்மையாகவே விரும்பி.

உன்தன் கருணையினால் பரமானந்தப் பழங்கடல் சேர்ந்து -

உன்கருணையினால் - என் தகுதியாலன்றி உன் பேரருளினால்.

பரமானந்தப் பழங்கடல் - கிடைக்கு முன் இன்பம் மிக்கதாகத் தோன்றிக் கிடைத்த பின் இன்பம் குறைவாயுள்ள ஏனைய பொருள்களைப் போலன்றி, இறைவன் கிட்டிய பின்பும் பேரின்பம் நல்கிப் பிரியாதிருப்பன் என்றவாறு.

பழங்கடல் - எல்லாம் ஒடுங்கிய காலத்தும் விளங்குவதாலும் எல்லையற்றிருப்பதாலும் **பழங்கடல்** என்றார்.

ஆவீ யாக்கை யான் எனது - ஆவியை **யான்** என்றும் **ஆக்கையை** எனது என்றும் நினைந்திருக்கும் தற்போதம்.

பாவியேற்கும் யானல்லாததனை யான் என்றும் தன்னுடையவை அல்லாதவற்றைத் தன்னுடையவை என்றும் நினைந்திருப்பதே பாவம் என்றவாறு.

பாவியேற்கும் - திருவடியை இடைவிடாது பாவிக்காத எனக்கும்
எனலுமாம் - என்பர் தேசிகர் அவர்கள்.

490. அறவே பெற்றார் நின்னன்பர்
அந்த மின்றி யகநெகவும்
புறமே கிடந்து புலையேன்
புலம்பு கின்றே னுடையானே
பெறவே வேண்டு மெய்யன்பு
பேரா வொழியாப் பிரிவில்லா
மறவா நினையா அளவிலா
மாளா விற்ப மாகடலே.

கூ

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; உன் அடியவர்கள் நீங்காததும்
முடிவற்றதும் பிரிவில்லாததும் மறப்பும் மீண்டும் நினைப்பும் இல்லாததும்
எல்லையில்லாததும் நிலையானதுமான பேரின்பக் கடல் முழுவதும் பெற்று
இடையருது மனம் உருகுகின்றனர்; கீழான இழிந்த நான் அவர்கள்
கூட்டத்துக்கு வெளியே சடம் போலச் செயலற்றுக் கிடந்து வருந்துகின்றேன்;
அந்த இன்பக்கடலை நானும் பெற ஏதுவான உண்மை அன்பை எய்துதல்
வேண்டும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - உடையானே; நின் அன்பர்; பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா;
மறவா, நினையா, அளவிலா மாளா இன்ப மாகடலே, அறவே பெற்றார்;
அந்தம் இன்றி அகம் நெகவும்; புலையேன்; புறமே கிடந்து புலம்புகின்றேன்;
யான் பெற ஏதுவாக மெய்யன்பு பெறவே வேண்டும் - என்று அன்னுவயம்
செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

**நின் அன்பர்; - பேரா ஒழியாப் பிரிவில்லா மறவா நினையா
அளவிலா மாளா இன்பமா கடல் -**

நின் அன்பர் - 489-ம் திருப்பாட்டில் குறிப்பிட்ட ஆவி யாக்கை என்ற
இருபற்றுக்களையும் விட்டவர்கள்.

பேரா - அடைந்தோர் பின் நீங்கல் இல்லாத. **ஓழியா** - அடைந்த இன்பம் அடைந்தவர்களை விட்டுத்தானே விலகுதல் இல்லாத.

மீர்வு இல்லா - உயிர்களுடன் இறைவன் அத்துவிதமாகக் கலந்துள்ள நிலை குறித்தவாறுமாம்.

மறவா நினையா - பசு போதத்தால் நினைவில் உள்ள ஒன்றை மறத்தலும் அவ்வாறு மறந்ததை மீண்டும் நினைவிற் கொள்ளலும் இல்லாத சகல அவத்தையைக் கடந்த அத்தீநிலையில் நுகரப்படுவன் என்ற குறிப்பு.

அளவு இல்லா - நித்தியப் பொருள்கள் கால எல்லையும் இட எல்லையும் இல்லாதன. ஈண்டுச் சிவானந்தமாகிய இன்பப்பெருங்கடல் நித்தியப் பொருளாதலின் எல்லையற்றதாயிற்று.

மானா - நித்தியப் பொருளுமாதலின் என்றும் அழிவற்றதுமாயிற்று.

இன்பமாகடல் - சிவானந்தமாகிய பெருங்கடலில் எத்தனை ஆன்மாக்கள் எத்தனை அளவு எத்தனை ஊழிகளில் தொடர்ந்து நுகரினும் அளவு குறையாமை பற்றிக் கடலாகக் கூறினார். ஏனைய கடல்களில் உள்ள நஞ்சு உவர்ப்பு முதலிய தீயகுணங்கள் இன்மையால் இன்பமாகடல் என்றார். வரம்பில் இன்பமுடைமையும். இயல்பாகவே பாசங்களினிங்குதலும் தூய உடம்பினதாலும் குறித்தவாறு.

கடல்கள், உப்புக்கடல், கருப்பஞ்சாற்றுக்கடல், மதுக்கடல்; நெய்க்கடல், தயிர்க்கடல், பாற்கடல், நன்னீர்க்கடல் என ஏழு ஆதலின் பேரா முதலிய ஏழு அடைமொழிகளில் கூறினார்.

இவ்வெழுகடல்களை :

“பரவுமில் வலகில் உப்புப் பால்தயிர் நெய்யே கன்னல்
இரதமா மதுநீ ராகும் எழுகடல் ஏழு தீவும்
வரன்முறை விரவிச் சூழும் மற்றதற் கப்பால் சொன்னத்
தரையது சூழ்ந்து நிற்கும் சக்கர வாளச் சையம்”

(கந்தபுராணம்

அசுரகாண்டம் - அண்டகோசப் படலம் - 20)

என்பதிற் காண்க.

கடலே - ஏகாரம் தேற்றம். இதனை விளியாக்கினர். முன்னுரையாசிரியரில் சிலர். அவ்வாறு கொள்ளின் “அறவே பெற்றோர்” என்பதற்குச் சொல்வாளா விரிக்க வேண்டுமென்க.

அறவே பெற்றார் - முற்றிலுமாகப் பெற்ற உண்மை அன்பர்கள் அந்தம் இன்றி அகம் நெகவும் - என்று கூட்டியுரைக்க.

அந்தம் இன்றி அகம் நெகவும் - அவ்வாறு ஆவியாக்கை என்ற இருபற்றுக்களும் அறுபடும் பேறுபெற்றவர்கள் சிவானந்தத்தில் திளைத்து உள்ளம் நெகிழ்ந்தனர். அந்த உள்ள நெகிழ்ச்சி முடிவில்லாததாயிற்று என்றவாறு. அன்பின் அளவுக்குத் தக்கவாறு உள்ளம் விரிந்து இடம் தரும் என்றவாறுமாம்.*

புல நாயேன் - **புல** - புலால் தின்னும் தொழிலைச் செய்கின்ற இழிந்தவனாகிய நான். ஆவின் புலால் தின்பவரைப் புலையர் என்பது காண்க. நாய், பிற ஊனை விரும்பி உண்பது போல நானும் எனதல்லாத உடம்பை விரும்பிப் பேணுகின்றேன். நாய் வீட்டினுள்ளும் நுழையாமலும் வெளியேயும் சென்றுவிடாமலும் வாயிற்கடையில் கிடப்பதைப் போல, நானும் “அறவே பெற்ற நின் அன்பர் கூட்டத்தில் சேரவில்லை; என்னை உலகர் பித்தன் என்று ஒதுக்குதலின் அவர்கள் கூட்டத்திலும் சேரவில்லை; புறம்பே கிடந்து புலம்புகின்றேன்” என்றவாறு. நாய் பற்றி முன்னம் சிவபுராணம் 60-61-ல் விளக்கியவை காண்க.

புறமே கிடந்து புலம்புகின்றேன் - **புறமே** - அடியார்கள் கூட்டத்துக்கு வெளியில் மட்டுமின்றி உலகவர் கூட்டத்துக்கு வெளியிலுமாம்.

கிடந்து - முன்னம் 155-ம் திருப்பாடலில் “கிடந்தாள்” என்றருளியதும் ஆண்டுரைத்தவையும் காண்க.

* பரவை கேள்வன் றிருத்தொண்டத்
தொகையு ளடியார் பத்தியெலா
முருவ மாகு நஞ்சோம
நாதன் றுதியு ள்றுசரண
ரரவ வணியா னடியார்கண்
மற்றை யவர்க ளனைவருந்தாம்
விரவி நூளு மிருப்பலிடங்
கொடுக்கு முள்ளம் விரிந்தன்றே.

(பிரபு லிங்கலலை துதிகதி -10)

புலம்புதல் - அன்பர்கள் போலச் சிவானந்த நுகர்ச்சி இன்மையில் அதில் மௌனமாகத் திளைத்து இன்புருமல் வீண் பேச்சுப் பேசி வருந்துதல்.

அன்பர்களைக் கண்டேனும் நான் தியானத்தில் ஈடுபட்டுச் சிவானந்தம் நுகர முயலவில்லை என்றவாறு.

முன்னம் 285-ம் திருப்பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருமுறை பாடல் 5-91-3 பார்க்க.*

முன்னம் 96-ம் திருப்பாடல் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்கோவையார் 147-ம் திருப்பாடலும் காண்க.

மெய்யன்பு பெறவே வேண்டும் - இதன்முன் “யானும் பெற ஏதுவாக” - என்ற தொடர் வருவித்து முடித்துக் கொள்க.

491. கடலே யனைய வானந்தம்

கண்டா ரெல்லாங் கவர்ந்துண்ண

இடரே பெருக்கி யேசற்றிங்

கிருத்த லழகோ அடிநாயேன்

உடையாய் நீயே யருளுதியென்

றுணர்த்தா தொழிந்தே கழிந்தொழிந்தேன்

சுடரா ரருளால் இருள்நீங்கச்

சோதீ யினித்தான் துணியாயே.

எ

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; ஞானச் சுடரே; கடல் போன்ற பெரிய அளவினதாகிய பேரானந்தத்தைத் தகுதியுள்ளோர்; அஃதில்லோர்;

* “கங்கைக் கரையில் சில வலிவுள்ள நாய்கள் பிணங்களைத் தின்று கொண்டிருந்தன; அவை குரைக்கவில்லை; அவற்றை அணுக இயலாத வேறுசில வலிவற்ற நாய்கள் பெருங்குரலில் குரைத்துக் கொண்டிருந்தன”

(ஸ்ரீ இராமகிருஷ்ண பரமஹம்சர்)

அயலோர்; அனைவரும் கொள்ளை கொண்டு நுகர்; அடிமையாகிய இழிந்த நான், துன்பமே மிகும்படி செய்து கொண்டு இளைத்து இவ்வுலகில் இருப்பது அழகாகுமோ; நீ, தானாகவே எனக்கு அருள் பாலிப்பாய் என்று அறிந்து. அது பற்றி உன்னிடம் வேண்டிக் கொள்ளாது இருந்து காலத்தை வீணாக்கிவிட்டேன்; கதிரவன் ஒளி போன்று நிறைந்து திருவருளால் என் அறியாமை அழியும் வண்ணம் அதனை இனியேனும் துண்டிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - உடையாய்; சோதீ; கடலே அனைய ஆனந்தம்; கண்டார் எல்லோரும் கவர்ந்து உண்ண அடிநாயேன், இடரே பெருக்கி, ஏசற்று இங்கு இருத்தல் அழகோ; நீயே அருளுதி என்று உணர்த்தாது ஒழிந்தே கழிந்து ஒழிந்தேன்; கடரார் அருளால் இருள் நீங்க இனித்தான் துணியாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சோதீ - அறியாமையாகிய இருளை அடர வேண்டியுள்ளதால் ஞானமாகிய சோதியை விளித்தார்.

கடல் - 490-ம் திருப்பாடலில் “இன்பமாக்கடல்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

கண்டார் எல்லாம் - தரிசனம் செய்தவர் அனைவரும் எனலுமாம். இப்பகுதி திருப்பெருந்துறையில் அருளியது என்பதும் ஆங்கு நம் அடிகளுடன் இருந்தோர் அனைவரும் பொய்கையின் நடுவில் எழுந்த சோதியைக் கண்டவுடன் அதனுள் புகுந்து வீடுபேறுற்றார்கள் என்பதும் நினைக.

கவர்ந்து உண்ண - வரம்பின்றி அனுபவிக்க எனலுமாம்.

இடர் - துன்பத்துக் கேதுவானவற்றை ஈண்டு இடர் என்றார். இடரே என்பதிலுள்ள ஏகாரம் இன்பத்துக் கேதுவானவற்றை செய்தலினின்றும் பிரித்தலின் பிரிநிலை ஏகாரமாயிற்று. முக்கரணங்களாலும் இருவினைகளைச் செய்து துன்பத்தைப் பெருக்கிக் கொண்டேன் என்றவாறு.

ஏசற்று - இடரே பெருக்கிக் கொண்டமையின் சோர்வுற்று இருத்தல். அவாமிகுந்து எனலுமாம்.

நீயே அருளுதி என்று - நான் உன் அடிமை. அடிமைக்கு வேண்டுவனவற்றை அடிமை கேளாமலே அடிமை கொண்டவன் அருளுவன்

என்று எண்ணி உன்னிடம் விண்ணப்பம் செய்யாமல்.

கழிந்து ஒழிந்தேன் - “ஒழி” துணைவினை. காலத்தைக் கழித்தே விட்டேன் என்றவாறு.

கடர் ஆர் அருள் - அஞ்ஞானமாகிய இருளைத் துண்டிக்க வேண்டுதலில் ஆர் அருளை வாளாகக் கொள்க.

துணியாயே - தீர்மானம் செய்வாயாக எனலுமாம்.

தகுதியுள்ளவர்களுக்கு இறைவன் அவர்கள் கேளாமைலேயே அருள் பாலிப்பன். தகுதியற்றவர்கள் விண்ணப்பம் செய்து கொள்ளலின் ஆணவமாகிய தகுதியின்மை நீங்கி அவர்களும் தகுதியுள்ளவராகின்றனர் அதனால் அவர்களுக்கும் அருள் பாலிக்கின்றான் என்றவாறு.

“போற்றுதலுக்குரிய பெரிய பொருளே! எங்கள் மேலாய தளையை வெட்டிக்களே; இடைத்தரமான தளையைப் பாழாக்குக; கடைத்தரமான தளையை நீக்குக; நிலைபெறுள்ள பொருளே! உன் ஆணையால் தீவினைகள் அனைத்தினின்றும் விடுபட்டுள்ள நாங்கள், உலப்பிலா ஆனந்தத்தை நுகர்வோம்.”
(ரிக்வேத ஸம்ஹிதை)

எனும் வேத வசனம் இத்திருப்பாடலின் உள்ளுறையாக உள்ளதை ஒப்பிட்டு உவகை கூர்க.

492. துணியா வருகா அருள்பெருகத்
தோன்றுந் தொண்ட ரிடைப்புகுந்து
திணியார் மூங்கிற் சிந்தையேன்
சிவனே நின்று தேய்கின்றேன்
அணியா ரடியா ருனக்குள்ள
அன்புந் தாரா யருளளியத்
தணியா தொல்லை வந்தருளித்
தளிர்ப்பொற் பாதந் தாராயே.

அ

(இ-ள்)

சிவ பெருமானே; சிந்தை தெளிந்து உள்ளம் உருகி உன் திருவருள் பெருகும் வண்ணம் விளங்கும் அடியவர்களுடன் கூடி; நாத்தி மூங்கில்

போன்ற உள்ளம் கொண்ட நான்; இருந்து மெலிகின்றேன்; உன் உள்ளத்தில் திருவருள் கனிந்து கூட்டமாகப் பொருந்திய உன் அடியவர்கள்; உன்னிடம் கொண்டுள்ள மெய்யன்பினை எனக்குத் தருவாயாக; காலம் தாழ்த்தாது விரைவில் எழுந்தருளித் தளிர் போன்ற உன் பொற்பாதங்களைத் தருவாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில், இரண்டாம் அடியிலுள்ள “சிவனே” என்பதைப் பாடலின் தொடக்கத்தில் வைத்துப் பாடல் முழுவதுக்கும் பொருள் காண்க.

துணியா உருகா அருள் பெருக - துணியா, உருகா - செய்யா எனும் வாய்பாட்டு இறந்தகால வினையெச்சங்கள்.

இறைவனே பொருள் என்று உறுதி கொள்ளாத எனலுமாம். இறைவனை அன்பினால் தொழுதலன்றி அவ்வாறு தொழுவதன் பயனாக “வீடும்வேண்டா விறலா”கிய மன உறுதி எனலுமொக்கும்.

இடைப்புருந்து - புகுந்தும் என உயர்வு சிறப்பும்மை விரிக்க. தொண்டர் குழுவில் கலந்தும் கூட உள்ளம் உருகாது நாத்தி மூங்கில் போன்றுள்ளேன் - என்றவாறு.

திணியார் மூங்கில் - உட்டுளை இல்லாத கெட்டி மூங்கில். இதனை நாத்தி மூங்கில், கல்மூங்கில், வண்டழி என்ற பெயர்களால் வழங்குவர். இது பற்றி முன்னம் 93-ம் திருப்பாடலில் “திணியார் மூங்கில்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க. அத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியையும் இத்திருப்பாடலின் ஈற்றடியையும் ஒப்பிட்டு உவக்க.

உள்ளே அன்பு இன்றி, உள்ளம் நாத்தி மூங்கில் போன்றுள்ளது. அதனால் உருக்கமும் தெளிவும் உண்டாகவில்லை என்றவாறு.

தேய்கின்றேன் - நாத்தி மூங்கில் உள்ளே நெகிழ்ச்சியின்றித் தேயும்; என்மனமும் உள்ளே உருக்கமின்றித் தேய்கின்றது. தேய்ந்து கொண்டே இருக்கின்றேன் என நிகழ்காலத்தில் கூறுவது காண்க.

அருள் அளிய - அளிதல் - மிகவும் கனிதல். **அருள் அளிய** என்பதனைத் தாப்பிசைப் பொருளாக **அருள் அளிய அன்பும் தாராய்** - என்று கூட்டி எதிர்காலமாகவும்; “அன்பும் தாராய்” அருள் **அளிய** என இறந்த காலமாகவும் பொருள் கொள்க.

உனக்குள்ள அன்பு - உன்கண் வைத்த அன்பு. நான்காம் வேற்றுமையுருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம்.

அன்பும் - தளிர் பொற்பாதம் தரவுள்ள நீ **அன்பும்** தருவாயாக என்றது எதிரது தழுவிய எச்ச உம்மை. அடியார் கூட்டம் தந்ததுமன்றி **அன்பும்** தாராய் எனக்கொண்டு இறந்தது தழுவிய எச்ச உம்மை எனலுமாம். அடியார் கூட்டம் புகுந்தும் நான் அன்புடையோனாகவில்லை எனலுமாம்.*

தணியாது - நான் நின்மாட்டு அன்பு செலுத்துகின்றேன். அது தொடர்ந்து நிகழும் செயல். அச்செய்கையால் அந்த அன்பின் இருப்பு நாளடைவில் குறைந்து வந்து முடிவில் முற்றிலும் தீர்ந்துவிடாமல். **தணியாது** - குறையாது.

தணியாது - அருள் தானே கனியும் வரையும் தாமதியாது. அவ்வருளைப் பெற என்னைத் தகுதியுள்ளோனாக்கி உடனே தருக எனலுமாம்.

தளிர் பொற்பாதம் - முதலில் வேண்டுவது அன்பு; பிறகு தளிர் பொற்பாதமும் கொடுப்பாயாக என்றவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

மைத்த வண்டெழு சோலை யாலைகள்
சாலி சேர்வய லார வைகலுங்
கத்து வார்கடல் சென்றுலவுங் கலிக்காழி
அத்த னேயர னேய ரக்களை
யன்ற டர்த்துகந் தாயு னகழல்
பத்தராய்ப் பரவும் பயனிங்கு நல்காயே.

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 2-49-8)

என்பது காண்க.

* கடல்சார்ந்து மின்னீர் பிறக்கு மலைசார்ந்து
முப்பிண் டுவரி பிறத்தலாற் - றும்தம்
இனத்தனைய ரல்லர் எறிகடல்தண் சேர்ப்ப
மனத்தனையர் மக்கெனன் பார்.

(நாலடியார் 3-25-5)

மேலும் 77-ம் திருப்பாடலில் “எனக்கும் ஆக வேண்டும்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட நால்வர் நான்மணிமாலை 20-ம் பாடல் பார்க்க.

493. தாரா அருளொன் றின்றியே

தந்தா யென்றுன் தமரெல்லாம்

ஆரா நின்ற ரடியேனும்

அயலார் போல அயர்வேனோ

சீரா ரருளாற் சிந்தனையைத்

திருத்தி யாண்ட சிவலோகா

பேரா னந்தம் பேராமை

வைக்க வேண்டும் பெருமானே.

கூ

(இ-ள்)

பெருமைக்குரியவனே; சிறப்புள்ள நின் திருவருளால் என் உள்ளத்தைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகனே; உன் அடியவர்கள் அனைவரும் “எங்களுக்குக் கொடுக்காத திருவருள் ஒன்றுமில்லை என்று கூறுமாறு கொடுத்தாய்” என்று மகிழ்ந்திருந்தனர்; அடியவனாகிய நான் மட்டும் வேற்றவன் போலத் தளர்வேனோ? பேரின்பமாகிய சிவானந்தம் நீங்காமல் வைக்க வேண்டும்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை - பெருமானே; சீரார் அருளால் சிந்தனையைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகா; உன் தமர் எல்லாம்; “தாரா அருள் ஒன்று இன்றியே தந்தாய்” என்று ஆரா நின்றார்; அடியேனும் அயலார் போல அயர்வேனோ? பேராநந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும்.” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

சீர் ஆர் அருளால் - என் உள்ளம் நான் உனக்கு அடிமையாவதற்குத் தகுதியற்றிருந்தது. அதனை முதலில் நீ தகுதியுள்ளதாகத் திருத்தம் செய்தனை அவ்வாறு செய்ததற்குக் காரணம் உன் சிறப்பு மிகுந்த அருளாகும்.

சிந்தனையைத் திருத்தி ஆண்டாய் - என் உள்ளம் உன்னால் திருத்தப்பட்டதும் நான் உனக்கு அடிமை யாவதற்குத் தகுதியுள்ளவனானேன்;

நீயும் என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டாய் என்றவாறு. இது திருப்பெருந்துறையில் நிகழ்ந்தது. அப்பொழுது ஞானசிரியன் நம் அடிகளின் உள்ளத்தும் புறத்தும் நிறைந்திருந்தான். பின்னர் அவன் நம் அடிகளை விட்டு நீங்கினான். அந்நிலையில் ஏனைய அடியவர்களாகிய சீவன்முத்தர் கூட்டம் நம் அடிகளைச் சூழ்ந்திருந்தது. அவர்கள் அனைவரும் சிவவேடப் பொலிவுடனிருந்தனர். நம் அடிகள் ஆங்கு எடுத்த திருக்கோயிலும் இருந்தது. அச்சிவவேடத்தையும் திருக்கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே நம் அடிகள் வழிபட்டிருந்தார்கள். ஆதலின் வாசனாமலம் தாக்காதிருந்தது. நம் அடிகள் சிவானந்தம் நுகர்ந்திருந்தார்கள்.

பின்னர்ப் பொய்கை நடுவில் தோன்றிய பேரொளியில் உடனிருந்த அடியவர்கள் புக்கு ஒடுங்கினர். அவர்கள் தாங்கி இருந்த சிவவேடங்களும் அவர்களுடன் மறைந்தன. பின்னர் மதுரை நிகழ்ச்சிகளால் நம் அடிகள் திருப்பெருந்துறைக் கோயிலை வழிபடுதலையும் நீத்து உலக நிகழ்ச்சிகளில் ஈடுபட்டார்கள். வாசனாமலம் முழு அளவில் வளர்ந்து நம் அடிகளை அலைக்கலாயிற்று. இதனால் சிவானந்த நுகர்வும் மறைந்தது என்று கொள்க. ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நீனைக.

இத்திருப்பாடலடங்கியுள்ள “பிரார்த்தனைப்பத்து” நம் அடிகள் ஞானசிரியனையும் உடனிருந்த அடியவர்களையும் பிரிந்த பின்பும், திரு உத்தர கோச மங்கைக்குச் செல்லு முன்பும் அருளிச் செய்தது என்பது மனங்கொள்க.

உன் தமர் எல்லாம் - தமர் - தம்மைச் சேர்ந்தவர்கள். அவர்கள் திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனுடன் இருந்தவர்கள். **எல்லாம்** - எல்லாரும்.

ஆரா நின்றார் - நிறைய இன்னும் நுகர்ந்து கொண்டுள்ளனர். நிகழ் காலத்திற் கூறுதல் காண்க. பொய்கை நடுவில் தோன்றிய பேரொளியில் புக்கு வீட்டின்பம் நுகர்ந்து கொண்டுள்ள நிகழ்ச்சி.

தாரா அருள் ஒன்று இன்றியே - தங்களுக்குக் கொடுக்க ஒண்ணுத அருள் என்று உன் அருளில் ஒரு சிறிதும் உன்னிடம் நிறுத்திக் கொள்ளாமல் முழுவதையும் கொடுத்தாய் என்று அவர்கள் மகிழ்ந்து.

அயர்தல் - தளர்தலுமாம்.

அடியேனும் - உன் அடிமையாக இருந்தும் கூட. **உம்மை** உயர்வு சிறப்பு.

சிந்தனையைத் திருத்தி - உன்னையும் உன்னுடன் இருந்த அடியவர்களையும் பிரிந்ததால் நான் உலகியலில் ஈடுபட்டேன். அதனால் நீ முன்பு திருத்தம் செய்த என் சிந்தனை திருத்தத்தை இழந்தது. நான் உன் அருளைப் பெறத் தகுதியற்றவனாகிவிட்டேன். ஆதலின் நீ மீண்டும் என் சிந்தனையைத் திருத்தி என்னைத் தகுதியுள்ளவனுக்குதல் வேண்டும் என்றவாறு.

பேரானந்தம் பேராமை வைக்க வேண்டும் - பேரானந்தம் என்னை விட்டுப் பெயர்ந்து சென்று விட்டால் என் சிந்தனை மீண்டும் திருத்த மற்றதாகி விடும், பேரானந்தத்தைக் குறைவாக வைப்பாயாயின் அஃதில்லாத வெற்றிடத்தில் உலக நினைவுகள் இடம் பெற்று என்னை உலகியலில் புகுத்துவிடும். ஆதலின் என் உள்ளம் முழுவதும் நிறைந்திருக்கும் வண்ணம் பேரானந்தத்தை வைக்க வேண்டும் எனலுமாம்.

ஈண்டு;

“ தாரா அருளையெல்லாந் தந்தெனையு நின்னருளில்
வாராயோ என்றனைநீ வாழி பராபரமே ” (பராபரக்கண்ணி 238)

தாராத அருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்
தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளிணையென் முடிசூட்டி அறிவிற் சமாதியே
சாகுவத சம்ரதாயம்

ஓராமல் மந்திரமு முன்னுமல் முத்திநிலை
ஒன்றோ டிரண்டெனாமல்
ஒளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமாம்
ஒலியெனவு முணர்வுருமற்
பாராது பார்ப்பதே ஏதுசா தனமற்ற
பரமவனு பூதிவாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்தியது பாராம லந்நிலை
பதிந்தநின் பழவடியர்தஞ்

சீரா யிருக்கநினை தருள்வேண்டும் ஐயனே
 சித்தாந்த முத்திமுதலே
 சிரகிரி விளங்கவரு தட்சிண மூர்த்தியே
 சின்மயா னந்தகுருவே

(சின்மயானந்தகுரு 9)

எனவரும் தாயுமான சுவாமிகள் பாடல்கள் காண்க.

494. மானோர் பங்கா வந்திப்பார்
 மதுரக் கனியே மனநெகா
 நானோர் தோளாச் சுரையொத்தால்
 நம்பி இத்தால் வாழ்ந்தாயே
 ஊனே புகுந்த வுனையுணர்ந்தே
 உருகிப் பெருகு முள்ளத்தைக்
 கோனே யருளுங் காலந்தான்
 கொடியேற் கென்றே கூடுவதே

க௦

(இ-ள்)

மான்போன்ற உமையம்மையை உன் ஒப்பற்ற பாகத்தில் உடையவனே; விரும்பப்படுவனே; மன்னவனே; வழிபடுவோருக்கு இனிய கனியே; நான் உள்ளம் நெக்கு விடாதவனும் ஒரு துளைக்கப்படாத சுரைக்காயைப் போன்றவனுமாக இருப்பின்; இதனால் நீ வாழ்ந்து விட்டாய் போலும்; என் ஊன் உடம்பிலுள்ள ஆன்மாவில் வலிய எழுந்தருளிய உன்னை உணர்ந்து நெஞ்சு உருகிப் பூரிக்கும் உள்ளத்தைக் கொடியவனாகிய எனக்கு அருள் பாலிக்கும் காலம் என்று கைகூடுவது.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலில் உள்ள “நம்பி”; “கோனே” என்பவற்றை “மானோர்பங்கா” என்பதன் பின் வைக்க “நான்” என்பதனை “மனம்நெகா” என்பதன் பின் வைக்க; “கொடியேற்கு” என்பதனை “அருளுங்காலந்தான்” என்பதன் முன்வைக்க. பின்னர்ப் பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

மான் ஓர் பங்கா - உமையம்மை, அருளின் உருவகம். அருளுடன் கூடியவனாகலின் எனக்கு அருள்புரிக என்றவாறு. **ஓர் பங்கா** - அனந்த கல்யாண குணங்களான ஏழு குணங்களும் கூடி இறைவனின் வலப்பாகமாகவும் பேரருளுடைமையாகிய எட்டாவது குணம் மட்டும் இறைவனின் இடது பாகமாகவும் உள்ளமையின் இடது பாகம் ஓர் பாகமாயிற்று. **ஓர்** - ஒப்பற்ற. இனி உமையம்மையின் வலப்பாகமாகிய ஒப்பற்ற பங்கில் இருப்பவன் என்றுரைக்கவும் நின்றது. இறைவனுக்குத் தனியே வடிவமின்று; சிவமூர்த்தங்கள் அனைத்தும், உயிர்கள் தன்னை வழிபட்டு உய்ய வேண்டும் என்ற நோக்கில் அவன் தன் பேரருளால் தாங்கும் வடிவங்களே. அப்பேரருள் அம்பிகையாக உருவகம் செய்யப்படுகின்றது. எனவே மாதொரு பாகமூர்த்தத்தில் இடப்பாகம் அவன் பேரருளின் வெளிப்படையான மூர்த்தம்; வலப்பாகம் அவன் பேரருளின் மறைமுகமான தோற்றம். ஆதலின் இருபாகங்களும் ஒப்பற்ற பங்குகளே.

நம்பி - யாவராலும் விரும்பப் பெறுபவன்; ஆன்மாக்கள் அனைத்தையும் விரும்புவன் என்றவாறு. ஆடவரில் சிறந்தவன் எனலுமாம்.

கோனே - அருட்செங்கோலோச்சபவன். ஆன்ம கோடிகள் அத்தனையும் அவன் குடிகளும்; புனனங்கள் எல்லாம் அவன் உடைமைகளுமாம்.

வந்திப்பார் - புகழ்ந்து துதிபாடுவார்கள்.

மதுரக்கனி - வந்திப்பது நாவாகிய உறுப்பாதலின் வந்தித்தலின் பயனாகிய மதுரம் துய்த்தலையும் அந்நாவே பெறும்படி **மதுரக்கனி** என்றார். மாறாக; வந்தியாது நிந்திப்பதும் நாவாதலும் அந்நாக்குக்கள் நுகரும் எட்டிக்கனியாகவும் இருப்பன் என்றவாறு.

தோளாச்சுரை - சுரைக்காயின் மேற் பகுதியை அறுத்து நீக்கிவிட்டு உள்ளே உள்ள சோற்றுப் பகுதிகளை நீக்கிவிட்டால் அதனைச் சுரைக்குடுக்கை என்பர். உள்ளே பண்டங்கள் பெய்து வைக்கும் பாத்திரமாகப் பயன்படும். அவ்வாறு மேற்பகுதியும் உள்ளீடுகளும் களையப்படாதது தோளாச்சுரை. அதனுள் எதனையும் இட்டுவைக்க இயலாது. நான் என்னுள் உன்னைப் பெய்து வைக்க இயலாத தோளாச்சுரை போன்றவன் என்றவாறு.

இத்தால் வாழ்ந்தாயே - நான் தோளாச்சுரையை ஒத்து வீணாக இருக்க வேண்டும் என்பது உன் திருவுள்ளமாயின் நீ நன்றாக இருப்பாயாக என்றவாறு. இஃது ஊடியுரைத்தலாகும்.

ஈண்டு; முன்னம் 38-ம் திருப்பாடல் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறைப்பாடல் 7-95-2 பார்க்க.

ஊனே புகுந்த உனை உணர்ந்தே - ஊன் - ஊனுடம்பில் உள்ள நெஞ்சள்

புகுந்த - முன்னர் 14-ம் திருப்பாட்டில் “புகுதல்” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைத்தவை காண்க.

உனை உணர்ந்து - என் எல்லாச் செயல்களிலும் நீ நின்று கலந்து உந்துகின்றாய் என்பதனை அறிந்து; ஞானமடைந்து.

பெருகும் உள்ளம் - விரிந்து இடந்தரும் மனம். முன்னம் 490-ம் திருப்பாடலுரையில் “அந்தம் இன்றி அக நெகவும்” என்றதன் விளக்கத்தில் உரைத்தவையும், எடுத்தாண்ட பிரபுலிங்கலீலை - துதிகதி 10-ம் பாடலும் பார்க்க.

495. கூடிக் கூடி யுன்னடியார்
குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா
வாடி வாடி வழியற்றேன்
வற்றன் மரம்போல் நிற்பேனோ
ஊடி யூடி யுடையாயொடு
கலந்துள் ளருகிப் பெருகிநெக்
காடி யாடி யானந்தம் அதுவே
யாக அருள் கலந்தே.

கக

(இ-ள்)

உன்னடியவர்கள் சேர்ந்து சேர்ந்து ஆடி நகைத்து மகிழ்ந்திருக்க; உய்யும் வழியற்ற நான்; தொடர்ந்து வாட்டமுற்றுப் பட்ட மரம் போன்று

வீணாக இருப்பேனோ? தொடர்ந்து பிணங்கியவனும் உன்னுடன் அத்துவிதமாக இணைந்து; உள்ளம் நெக்குவிட்டு உருகி; உடல்புரித்துக் கூத்தியற்றிக் கலந்து இன்பமயமேயாக; அருள் பாலிப்பாயாக.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை - உன் அடியார் கூடிக் கூடிக் குனிப்பார் சிரிப்பார் களிப்பாரா வழியற்றேன்; வாடி வாடி வற்றன் மரம் போல் நிற்பேனோ; ஊடி ஊடி உடையாயொடு கலந்து உள் நெக்கு விட்டு உருகிப் பெருகி; ஆடி ஆடிக் கலந்து ஆனந்தம் அதுவேயாக அருள் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

உன் அடியார் - சீவன் முத்தர்களைக் குறித்து நின்றது.

கூடிக் கூடி - சீவன் முத்தர்கள் ஒருங்கிணைந்து சிவானந்தம் நுகர்தலும், ஏதேனும் உலகியற்காரணத்தால் நிட்டை கலைந்தாலும் மீண்டும் நிட்டை கூடுதலும் குறித்தவாறு. சிவஞான போதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் பார்க்க.

குனித்தல் - ஆனந்தமிகுதியால் வளைந்து ஆடுதல்.

சிரித்தல் - சிவானந்தம் நுகரும் பொழுது தம்மை மறந்து நகைத்தல்.

களிப்பாரா - களிப்பாராக என்பது ஈறு கெட்டு நின்றது. அவர்கள் களித்திருக்க நான் மட்டும் வற்றல் மரம் போல் வாடியிருத்தல் சரியாகுமா என்றவாறு.

வற்றல் மரம் - ஒரு மரம் அல்லது செடியின் ஒரு கிளையை வெட்டி தனியே நட்டால் அதனுள் உள்ள உயிர்ச்சத்து வேர் விட்டுத் தழைத்து மரமாக வளரும். அவ்விதம் வளர மண், நீர், மழைவளங்கள் இன்றிய மையாதன. மண்ணிலுள்ள ஊட்டச் சத்தினை நீர் கரைத்துவேர் வழி மரத்துக்கு ஊட்டி அதனை வளரச் செய்யும். மழை பெய்யின் மரத்தின் மேல் பாகத்திலும் பிறபகுதிகளிலும் பூச்சி முதலியன தாக்கி ஊறு செய்யாது காத்துக் குளிர்விக்கும். கதிரவன் வெப்பம் மிகுந்து வாட்டம் செய்யாதும் காக்கும். ஆனால் நட்ட மரக்கிளை உயிர்ச்சத்து நீங்கியதாக இருப்பின் நீர், மண்,

மழை வளங்கள் பயன்தரா. நட்ட இடமும் பாறையாகவோ அன்றிப் பாலை வனமாகவோ இருப்பின் நட்ட மரக்கிளை உயிர்ச்சத்து உள்ளதாக இருப்பினும் பயனில்லை. மாறாக உயிர்ச்சத்து இல்லாத கிளையாக இருந்து விட்டால் அது வளர வாய்ப்பே இல்லை. அந்த மரத்தையே ஈண்டு “வற்றல் மரம்” என்றார்.

ஈண்டு;

“அன்பகத் தில்லா வுயிர்வாழ்க்கை வன்பாற்கண்
வற்றன் மரந்தளிர்ந்த தற்று” (திருக்குறள் 78)

என்பது நீனைக.

இங்கு; உன்னடியார் உயிர்ச்சத்துடன் நடப்பட்ட மரக்கிளை; அவர்கள்-பக்குவ உள்ளம் மண், நீர், மழை வளமுள்ள நிலம் - அவர்கள் குனித்தல், சிரித்தல், களித்தல் - அம்மரக்கிளை வளர்ந்து நல்கும் சிவானந்தம்; “வாடல்”; மண் நீர் மழைவளமற்ற இடத்தில் நடப்பட்ட வற்றல் மரம். வற்றல் மரம் - மலபரிபாகம் எய்தாத அடியவன், என்று உவமைப்பொருள் விரித்துக் கொள்க.

நிற்பேனோ - எதிர்மறை விடை குறித்த வினா; நின்றல் அடுக்குமா? அடுக்காது என்றுவாறு.

ஊடி ஊடி - ஈண்டு, 191-ம் திருப்பாட்டில் “மயங்கி” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருக்குறள் 1330 பார்க்க. இறை இன்பத்தைக் காம இன்பத்துடன் ஒப்பிட இங்ஙனம் அருளிச் செய்தார். இவ்வாறு ஒப்பிடல், உலகர் உணரும் காம இன்ப இயல்பு பற்றி உண்மைப் பேரின்பமாகிய இறை இன்பத்தின் சிறப்பினை உணர்தற்பொருட்டாம்.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

திங்கள் தங்கு சடைகள் மேலோர்
திரைகள் வந்து புரள வீசும்
கங்கை யாளேல் வாய்தி றவ்வாள்
கணப திய்யேல் வயிறுதாரி

அங்கை வேலோன் குமரன் பிள்ளை
தேவி யார்கோத் தட்டியாளார்
உங்க ளுக்காட் செய்ய மாட்டோம்
ஒண காந்தன் தளியுளீரே
திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-5-2)

என்பது காண்க. இவ்வாறு உரிமை தோன்ற ஊடல் நிகழ்வதாம்.

ஆனந்தம் அதுவேயாகக் கலந்து அருள் எனலுமாம்.

இத்திருப்பாடலுடன் 450-ம் பாடல் உரையில் எடுத்தாண்ட திருப்புகழ் 1191- பாடலை ஒப்பிட்டு உவக்க.

இத்திருவாசகப் பாடலின் ஈற்றுச்சொல் இப்பதிகத்தின் முதற்றிருப் பாட்டின் முதற் சொல்லாய் அமைந்து அந்தாதித் தொடைமுற்றுப் பெறல் காண்க.

தொகுப்புரை:-

என்னை அடிமையாக உடையவனே; அமுதம் போன்றவனே; அருமையான செம்மணியே; முத்தே தூண்ட வேண்டாத மாணிக்க விளக்கின் சுடரே; கருங்குவளை மலர் போன்ற கயல்விழியின் பங்கனே; ஞானச்சுடரே; என் உள்ளத்தைத் திருத்தி ஆண்ட சிவலோகனே; மான் போன்ற உமையம்மை பங்கனே; வழிபடுவோர் இன்பக்கணியே; விரும்பப்படுபவனே; என் ஊன் உடம்பில் உள்ள உள்ளத்தில் வலியப் புகுந்த மன்னவனே!

நீ என்னை ஆட் கொண்ட காலத்தில் உன் தொண்டர்களுடன் கலந்து, செருக்குடன் மகிழ்ந்திருந்தேன்; காலம் கழிந்து போயிற்று; துன்பம் எய்தியது; உன்னைக் காணத் திரிந்தேன்; முடை நாற்ற முள்ள பிணம் போன்று வயது முதிர்கின்றேன்; அறியாமை நிறைந்த இவ்வுடலைச் சுமக்கின்றேன்; உலகர் என்னை நோக்கி “இங்கே பாருங்கள் பித்தன் ஒருவன் வருகின்றான்” என்று அஞ்சுகின்றனர்; விரும்பத் தகாத எதனையும் விரும்பாது; மிகுந்த பத்தி எய்தல் எனக்கும் உண்டாகுமோ? பாவியான எனக்கும் பேரின்பப்

பெருங்கடலை எய்தி, உடலும் உயிரும் “எனது” “நான்” என்னும் பற்று நீங்கும் பேறு கிட்டுமோ; உன் அடியவர்கள் போல நானும் நிலையான பேரின்பக்கடலை முழுவதும் பெற்று இடையறாது மனம் உருகும் நிலையை எய்துவனோ? உன் பேரானந்தத்தைப் பெறத் தகுதியுள்ளோர்; தகுதியற்றோர் அனைவரும் அதனை எய்தி இன்புறுகின்றனர்; நான் மட்டும் தளர்ந்திருத்தல் அழகாகுமோ? ஆகாது. நாத்தி மூங்கில் போல் உள்ளம் கொண்ட நான் மெலிகின்றேன்; உன் அருளில் இன்னும் தாங்கள் பெற வேண்டிய பகுதி இல்லை என்னுமாறு, உன் அருளை முழுவதும் பெற்று உன் அடியவர்கள் இன்புறுகின்றனர்; நான் மட்டும் அயர்ந்திருத்தல் சரியாகுமோ? சரியாகாது. நான் ஒருவன் மட்டும் மனம் நெக்கு விட்டு உருகாமல் தோளாச்சுரை போன்று வீணானாய் வாழ்ந்திருக்க வேண்டும் என்பது உன் திருவுள்ளமாயின் அதனால் நீ வாழ்ந்து போவாயாக! உன் அடியவர்கள் அனைவரும் சிவானந்தம் நுகர்ந்து களிக்க நான் மட்டும் வற்றல் மரம் போன்று நின்றல் தகுமா? தகாது.

அடியவனான எனக்கு உன் மீது பத்தி மிகவும், என் கடுவினை ஒழியவும், உன் அருட்கடல் பொங்கவும் என்மனம் இடைவிடாது உருகவும்; உன் அருளாகிய இடப்பெயர்ச்சியற்றதும்; அழியாததும், பிரியாததும் மறத்தலும் மீண்டும் நினைத்தலும் இல்லாததுமான இன்பக்கடலை நான் பெறவும் என் அறியாமை நீங்கவும் பேரின்பமாகி சிவானந்தம் என்பால் நிலை பெறவும்; உன்னை உணர்ந்து உடல் பூரித்து இன்பக் களிப்பால் கூத்தியற்றி; இன்பமயமேயாகி உன்னுடன் அத்துவிதமாகக் கலக்கவும் அருள் பாலிப்பாயாக.

தலவீசேடம்:—

திருப்பெருந்துறை:— சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் காண்க.

திருச்சிற்றம்பலம்

33. குழைத்தபத்து

திருப்பெருந்துறையில் அருளியது

(ஆத்தம நிவேதனம்)

குழைத்தல் என்ற சொல்லுக்கு “வருந்தச் செய்தல்” என்பது பொருள். முன்னம் பிரார்த்தனைப் பத்தில் அருளை வேட்டுப் பலவாறு இறைவனிடம் முறையிட்டு இரந்தும் அது கிட்டாமையின் வந்த வருத்தம் குறித்தலின் இதனை அதன்பின் வைத்தனர் நம் முன்னோர். இத்துன்பத்துக் காரணம் தம்மிடமிருந்து இன்னும் சீவபோதம் நீங்காமை என்று நம் அடிகள் கருதுகின்றார்கள். ஆதலின் இப்பத்துக்கு “**ஆத்தம நிவேதனம்**” என்பதனைக் கருத்தாகக் கொண்டனர். அஃதாவது “யான்” என்னும் முனைப்பாகிய சீவபோதத்தை இறைவனுக்குப் படையலாக்குதல். இறைவன் அதனை நுகர்தலாவது, அதனைத் தன் அருட் போதத்துள் அடக்கிக் கொள்ளுதல். இப்பகுதியை ஆங்கிலத்தில் மொழி பெயர்த்த Dr. G.U.போப், இப்பத்தின் தோற்றுவாயில் “It would be hard to find a more touching expression of absolute mystic self - renunciation than these verses contain” என்று மிகச் சரியாக உரைத்தார்.

சித்தாந்த சைவர்கள் நாள் தோறும் புரியும் ஆன்மார்த்த சிவ பூசையின் இறுதியில் “**ஆன்ம சமர்ப்பனமும் கன்ம நிவேதனமும்**” என்றோர். அங்கமுள்ளது. அதனில் இப்பத்தில் வரும் ஏழாம் திருப்பாடல் எண்ணற்ற அடியவர்களால் பன்னூருண்டுகளாக ஒதப்பட்டுவருகின்றது. இப்பாடலை **இருதய கலோகம்** என்பர்.

“**நிராமய குழைத்தபத்**

தான்ம நிவேதனம்”

என்பது அகத்தியச் சூத்திரம்

“**இழைத் தேனில் வாக்கை பொறுத் தினிக்கணமும்**

பொறுக்ககிலே னேழை யேனைக்

குழைப்பதேன் பிழைபொறுத்தா ளெனவிரங்கிக்
கூறுதலே குழைத்த பத்தாம்”

என்பது பழைய திருப்பெருந்துறைப் புராணம்.

இப்பகுதி அறுசீர்க்கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தங்களால் அந்தாதித் தொடையில் பத்துப் பாடல்கள் கொண்டுள்ளது.

அறுசீர்க் கழிநெடிலடி ஆசிரிய விருத்தம்

496. குழைத்தாற் பண்டைக் கொடுவினேநோய்

காவா யுடையாய் கொடுவினேயேன்

உழைத்தா லுறுதி யுண்டோதான்

உமையாள் கணவா எனையாள்வாய்

பிழைத்தாற் பொறுக்க வேண்டாவோ

பிறைசேர் சடையாய் முறையோவென்

றழைத்தா லருளா தொழிவதே

அம்மா னேயுன் னடியேற்கே.

க

(இ-ள்)

உலகங்கள் அத்தனையும் உன் உடைமையாகவும் அவற்றிலுள்ள உயிர்கள் அனைத்தையும் உன் அடிமைகளாகவும் உடையவனே; தொன்மையான கொடிய வினையாகிய பிணி என்னைத் துன்புறுத்தினால் நீ காத்தருளவில்லையே; உமையம்மையின் கணவனே; கொடிய வினையாளானாகிய நான் முயன்றால்; அத்துன்பத்தினின்றும் விடுபடும் நன்மை எய்துமோ? எய்தாதே; என்னை அடிமையாகக் கொண்டு ஆள்பவனே; பிறை நிலவு தங்கிய சடையினனே; நான் பிழை செய்யின் பொறுத்தருள வேண்டாவோ; இது முறையோ என்று ஒலமிட்டு அழைத்தால்; தலைவனே; உன் அடியவனுக்கு அருளாதுவிடல் தகுமா? தகாதே.

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “உடையாய்; பண்டைக்கொடுவினே நோய் குழைத்தால்; காவாய்; உமையாள் கணவா; கொடு வினேயேன் உழைத்தால் உறுதி உண்டோதான்; எனை ஆள்வாய்; பிறை சேர் சடையாய்; பிழைத்தால்

பொறுக்க வேண்டாவோ; முறையோ என்று அழைத்தால்; அம்மானே; உன் அடியேற்கு அருளாது ஒழிவதே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

இப்பத்தின் தோற்றுவாயில் இப்பாடல் பற்றிக் குறிப்பிட்டவை நினைக.

பண்டைக்கொடு வினைநோய் - ஆன்மா, அனாதி கேவலத்தில் இருக்கும் பொழுது புரியட்டக உடல் பெறுகின்றது. அப்பொழுது அது மனத்தால் எண்ணும் எண்ணங்களே முதல் வினைகளாகின்றன. பின்னர் ப் பருவுடல்கள் பெறுகின்றது. எண்ணற்ற பிறவிகளில் முக்கரணங்களினாலும் செய்யும் வினைகளும் சேர்ந்து சஞ்சித கன்மங்களாகின்றன. அத்தொகுப்பில் சிறிது நுகர்ந்து கழிப்பினும் அவ்வாறு நுகரும் பொழுது செய்யும் ஆகாமிய வினைகள் சஞ்சிதத்தின் இருப்பில் கூடி விடுகின்றன. ஆதலின் சஞ்சித கன்மத்தின் இருப்புள்ள தொகுப்பைப் **பண்டைவினை** என்றார்.

கொடுவினை - சஞ்சிதகன்மத்தில் பசு நல்வினைகளும் பசுத்தீவினைகளும் கலந்தே இருப்பினும் பசு நல்வினைகளும் மீண்டும் பிறப்பிறப்பில் உய்த்தலின் சஞ்சித கன்மத் தொகுப்பு முழுவதையும் **கொடுவினை** என்றார்.

நோய் - வினைப்பயன்களை நுகரச் செய்து ஆன்மாவை வருத்தலின் **நோய்** என்றார்.

குழைத்தால் - துளிர் விட்டால் என்றலுமாம். வினைப்பயனை நுகர்ந்து கழித்த பின்பும், நுகரும் பொழுது செய்யும் வினைகள் ஆகாமியமாகி மீண்டும் சஞ்சித இருப்பில் சேர்தலின்; சஞ்சிதம் துளிர்விடுகின்றது என்றவாறு. அவ்வாறு துளிர்ந்து வளரும் மரம் தரும் கனியே மரணம் என்றார் பிறரும்.*

* பேதைமை ஏயன்னும் வித்திற்

பிறந்துபின் வினைக ளென்னும்

வேதனை மரங்க ணறி

வேட்கைவேர் வீழ்த்து முற்றிக்

காதலுங் களிப்பு மென்னுங்

கவடுவிட் டவலம் பூத்து

மாதூய ரீடும்பை காய்த்து

மரணமே கனியு மென்றான்"

(சீவகச்சிந்தாமணி - பதுமையாரிலம்பகம் 224)

காவாய் - காத்தருள்வாயாக எனலுமாம்.

உமையாள் கணவா - உமையம்மை இறைவனின் பேரருள் என்ற குணத்தின் உருவகம். **கணவன்** - தலைவன். பேரருளை இயக்குபவன் என்றவாறு. என்னைக் கொடுவினை நோய் துன்புறுத்துழி காவாது விடுதல் உன்பேரருட் குணத்துக்கு இயைந்ததன்று என்றவாறு.

அருளே உருவான உமையம்மை உடனின்மையால் அட்டவீரட்டங்கள் நிகழ்ந்துழி ஒறுக்கப்பட்டோர் முற்றிலும் அழிந்தவாறும்; அம்மை உடனிருந்தமையால் கயிலைமலையை எடுத்த இராவணன் சிறிய ஒறுப்புடன் உயிர் தப்பியதுடன் வாளொடு நாளும் பெற்றுய்ந்தமையும் நினைக.

கொடுவினையேன் - கொடுவினையைச் செய்தவனும், செய்து கொண்டிருப்பவனும், கொடுவினையின் வசப்பட்டவனுமாம்.

உழைத்தால் உறுதி உண்டோ - கொடுவினையால் யான் துன்புறின் நம் இருவரில் யாருக்கேனும் அதனால் நன்மை உண்டாகுமா உண்டாகாதே; எனலுமாம்.

உழைத்தால் - வருந்தினால் எனலுமொக்கும். தக்கயாகப் பரணி உரை காண்க.

உறுதி - ஊதியம் என்றலுமொன்று. “திருவருளை விட்டுத் தற்சுட்டாய் எவ்வளவு காலம் முயற்சி செய்தாலும் ஆன்மலாபமுறுவேனோ” என்றார் சீகாழித் தாண்டவராயர் அவர்கள்.

எனை ஆள்வாய் - நீ என்னை அடிமையாகக் கொண்டு ஆள்பவன். நான் கொடுவினையால் துன்புறின் அஃதுன் தலைமைப்பண்புக்கு இழுக்கன்றோ என்றவாறு.

பிறைசேர் சடையாய் - வெண்கதிர்ச் செல்வன் தக்கன் சாபத்தால் தன்கலைகளை ஒவ்வொன்றாக இழந்து முற்றிலும் அழியும் நிலையில் உன்னைப் புகலடைந்தான். அவனை அழியாது காத்து உன் சடையில் தாங்கினாய். எண்ணற்ற உயிர்கள் உன் திருவுருவை வழிபடும் பொழுது வெண்கதிர்ச் செல்வனையும் சேர்த்தே வணங்குகின்றனர். அவன், அவற்றை எல்லாம்

மறந்து தனக்கும், உனக்கும் பகைவனுன தக்கன் வேள்வியில் கலந்து கொண்டு-சிவாபராதம் செய்தான்.. அதற்காக ஒறுப்புண்டானாயினும் பின்னர் உன் அருள் பெற்றான்.* ஆனால் நான் என்றும் உன் அடிமை.

“தோஷ போக்யம்” - “குற்றத்தை அனுபவப் பொருளாகக் கொண்டவன்” என்பர் வைணவர்.**

பிழைத்தால் பொறுக்க வேண்டாமோ? - ஆணவமலத்தின் பிணிப்பால், அறிவு மறைக்கப்பட்டு, நான், வினைவந்து மீளப்பற்றுவதற்கான பிழையைச் செய்தால், நீ, பொறுத்துக் கொண்டு அருள் பாலிக்க வேண்டாவோ? என்றலுமாம். “பிழைத்தவை பொறுக்கை எல்லாம் பெரியவர் கடமை போற்றி” என்றார் முன்னரும் (60)

முறையோ - இரக்கக் குறிப்புக்காட்டும் சொல். இத்திருப்பாடலில், ஆன்மா வினை நுகர்ச்சியால் துன்புறுதலையும், அதனை நீக்க இறைவனுக்கு அடிமையாதலாகிய சீவபோதத்தை ஒழித்துத் திருவருள் வியாபகத்துள் அடங்கி நின்றலே வழி என்பதும் விளக்கப்பட்டன. இஃது இப்பத்தின் கருத்தாகிய **ஆன்மநிவேதனம்** ஆதல் காண்க.

* கலைக்குறை பசுக்குணம் விளங்குறு களங்கம்
அலைச்சலுறு கோணைநடை யாதியுள னேலுன்
மலைச்சொளி முடிப்பணிதி யாகமிளி ரேனே
மலைக்கொடி விருப்புறு வளப்பவள வெ ற்பே”

(ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள்

சிவானந்தவகீர். 69

தமிழாக்கம் - கலியரசு அவர்கள்)

** அற்ற முறைக்கி லடைந்தவர்சா லம்புளையகோன்
குற்ற முணர்ந்திகழுங் கொள்கையனே - ஏற்றேதான்
கன்றி னுடம்பின் வழும்பன்றோ. காதலிப்ப
தன்றதனை யீன்றுகந்த ஆ”

(அம்புளைய கோன் - தாமரையில் உள்ள திருமகளின் கணவன்)

(ஞானசாரம் 25

அருளாளப்பெருமான் எம்பெருமானார்
தென்கலை வைணவப்பெரியார்)

497. அடியேன் அல்ல லெல்லாமுன்
 அகல ஆண்டா யென்றிருந்தேன்
 கொடியே ரிடையாள் கூருவெம்
 கோவே யாவா யென்றருளிச்
 செடிசே ருடலைச் சிதையாத
 தெத்துக் கெங்கள் சிவலோகா
 உடையாய் கூவிப் பணிகொள்ளா
 தொறுத்தால் ஒன்றும் போதுமே.

2

(இ-ள்)

மின்னற் கொடி போன்ற அழகிய இடையினளான உமையம்மையை ஒரு பாகமுடையவனே; எங்கள் அரசனே; எங்கள் சிவலோகனே; என்னை அடிமையாக உடையவனே; அடியேனுடைய துன்பங்கள் அனைத்தும் தாமே விலக, முன்னம் திருப்பெருந்துறையில் குருந்த மர நிழலில் உன் சந்நிதியில் என்னை அடிமையாகக் கொண்டோன் என்று உன்னை எண்ணியிருந்தேன்; இரங்கி என்னை “வா” என்று அழைத்து முடை நாற்றமுள்ள இவ்வுடலை இன்னம் அழிக்காதது ஏன்; அடிமையாகிய என்னைக் கூவிப்பணி கொள்ளாது ஒறுத்தால் மட்டும் போதுமா?

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலை - கொடி ஏர் இடையாள் கூறு; எம் கோவே; எங்கள் சிவலோகா; உடையாய்; அடியேன் அல்லல் எல்லாம் அகல, முன் ஆண்டாய் என்றிருந்தேன்; “ஆவா” என்று அருளி; செடிசேர் உடலைச் சிதையாதது எத்துக்கு; கூவிப் பணி கொள்ளாது; ஒறுத்தால் மட்டும் போதுமே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கொடி ஏர் இடையாள் கூறு - கொடி - மலர்க் கொடி எனலுமாம். கொடி இடையாள் கூறு; ஏர் இடையாள் கூறு - என்று பிரித்துக்கூட்டி, மலர்க் கொடி போன்ற இடையினள் பங்கா; அழகிய இடையினள் பங்கா என உரைக்க. ஏர் என்பதனைக் கொடி முன்பும் புணர்த்து அழகிய மலர்க் கொடி என்றும் உரைக்க. மெல்லிய இடை உமையம்மையின் என்றும் மாறா இளமை குறித்தது. அவள், கால தத்துவத்துக்கு அப்பால் நின்ற அதனையும் இயக்குபவள் என்றவாறு.

உமையம்மை, ஈண்டு இறைவனின் பேரருளின் உருவகமாக நின்றது. அவ்வாறிருந்தும் என்பால் இரக்கம் கொண்டு என்முடை நாற்றமுள்ள உடலைச் சிதையா திருத்தல் எத்துக்கு என்றவாறு.

எம் கோவே - “நீ இன்னும் மலபரிபாகம் எய்தவில்லை. ஆதலின் உன் உடலை இப்பொழுது சிதைத்து உனக்கு வீடு பேறு தராதுள்ளோம்” என்பாயாகில் நீ அரசன்; விதிக்கு மாறாக எனக்கு மலபரிபாகம் எய்து முன் வீடுபேறு அருளின், அதுபற்றி உன்னை உசாவுவார் ஒருவருமில்ர் என்றவாறு.

எம் - உரிமை பற்றிய குறிப்பு.

எங்கள் சிவலோகா - இவ்வுடலை நீ சிதைத்தால் இனி நான் நுகர்ந்து கழிக்க வேண்டிய வினைப்பயன் இலது என்ற நிலை எய்தும். அதன் பின் நான் செல்ல வேண்டிய இடம் சிவலோகம்தான் என்றவாறு.

உடையாய் - நீ என்னை ஆண்டவன்; நான் உன் அடிமை. நீயே எனக்கு அருளாவிடில் வேறு யார் மாட்டுச் செல்வேன் என்று மன்றாடியவாறு.

அடியேன் அல்லல் எல்லாம் அகல ஆண்டாய் - என்று இருந்தேன் - நீ ஆட் கொண்டதால் நான் உரிய மலபரிபாகம் எய்திவிட்டேன். இனிவினை நுகர்ச்சி இல்லை. அந்நுகர்ச்சிக்குக் கருவியான உடம்பும் அழியும் அவ்வுடம்பின் வழி நான் நுகரும் துன்பங்கள் அனைத்தும் இனி அகலும் என்று கருதி மகிழ்ந்திருந்தேன்.

முன் ஆண்டாய் - முன் - காலமும் இடமும் குறித்தவாறு. திருப்பெருந்துறையில் நான் உன்னிடம் உற்ற போது ஆண்டாய். அடியவர் பலர் குழ்ந்திருந்த போது ஆண்டாய்; என்றும் காலம் குறித்து நின்றது. குருந்த மரநிழலில் ஆண்டாய்; உன் திருமுன்னர் ஆண்டாய்; என்று இடம் குறித்தும் நின்றது.

ஆண்டாய் - எனக்குச் சட்சுதிக்கை, வாசகதிக்கை, சாத்திரதிக்கை, பரிசுதிக்கை, திருவடிதிக்கை, மந்திரதிக்கை, அஸ்தமஸ்தக சம்யோகதிக்கை, யோகதிக்கை முதலியவற்றை நல்கி அடிமையாகக் கொண்டாய். அதனால் நான் மலபரிபாகம் எய்திவிட்டேன். இனித் துன்பங்கள் அகலும் என்று இருந்தேன் என்றவாறு.

இத்தீக்கைகள் பற்றி முன்னம் 167-ம் திருப்பாடலுரையில் “எங்கள் பிராட்டியும் எங்கோனும் போன்று இசைந்த மடு” - என்றதன் விளக்கத்தில் விரித்துரைத்தவை காண்க. மேலும் திருவாவடுதுறை ஆதீனம் பண்டார சாத்திர நூல்களுள் ஒன்றான தட்சிணாமூர்த்தி தேசிகர் அவர்கள் அருளிச் செய்த “உபதேச பஃரெடை” நூல் முழுவதும் பார்க்க. (ஆதீனவெளியீடு எண்.169)

“ஆவா” என்று அருளி - “ஆ” “ஆ” என்று பிரித்து இரக்கக்குறிப்பு இடைச் சொற்கள் என்றார் கவியரசு அவர்கள்.

மகாகேவலத்திலிருந்து என்னைப் பரிபாக கேவலத்துக்கு அழைத்து அடிமையாக்கிய வண்ணமே, சகல கேவலத்திலிருந்த என்னைச் சுதந்தர வினமான சுத்தம் செய்யத் திருவுள்ளமில்லாத . . . என்றார். தேசிகர் அவர்கள்.

செடிசேர் உடலைச் சிதையாதது எத்துக்கு - செடி - சேர் உடல் - பாவம் சேர்ந்துள்ள உடம்பு எனலுமாம்.

சிதையாதது - பிறப்பிறப்பை நீக்காதது என்பது குறிப்பு.

எத்துக்கு - ஏற்றுக்கு என்பதன் மருஉ.

கூலிப்பணி கொள்ளாது ஒறுத்தால் மட்டும் போதுமே - அடிமையாகிய என்னை குற்றம் கண்டு ஒறுத்தலும் மலபரிபாகம் எய்தியது கண்டு அருளலும் தலைவனாகிய நீ செயற்பாலன. இதனைக் கோபப்பிரசாதம் என்பர். இவற்றுள் குற்றம் கண்டு ஒறுத்தலாகிய கோபத்தை மட்டுமே அருளிவிட்டால் போதுமானதாகுமா? ஆகாதே. மலபரிபாகம் கண்டு பிரசாதமும் அருளவேண்டுமே என்றவாறு.

இத்திருப்பாடலில் இறைவன்; உடலைச் சிதையாது விட்டிருத்தலின் வரும் கேடுகள் பற்றி உணர்த்துகின்றார். இதனால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய ஆத்தம நிவேதனம் பெற்றும்.

498. ஒன்றும் போதா நாயேனை
 உய்யக் கொண்ட நின்கருணை
 இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான்
 ஏழை பங்கா எங்கோவே
 குன்றே யனைய குற்றங்கள்
 குணமா மென்றே நீகொண்டால்
 என்றான் கெட்ட திரங்கிடாய்
 எண்டோள் முக்கண் எம்மானே.

ந.

(இ-ள்)

பெண்ணொரு பாகனே; எங்கள் அரசனே; எட்டுத் தோள்களும் மூன்று விழிகளும் கொண்ட எங்கள் தலைவனே; ஒன்றற்கும் பற்றாத இழிந்த என்னை அன்று உய்யும் வண்ணம் அடிமையாகக் கொண்டருளிய நின் திருவருள் இன்று இல்லாமல் போய் விட்டதோ; மலைகளைப் போன்ற என் தவறுகளை குணமாம் என்றே நீ ஏற்றுக் கொண்டால் என்ன கெட்டுப் போய்விடும் (எதுவுமில்லை; ஆதலின்) இரங்கி அருள் பாலிப்பாயாக.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “ஏழைபங்கா; எம்கோவே எண்தோள் முக்கண் எம்மானே; ஒன்றும் போதா நாயேனை; (அன்று) உய்யக் கொண்ட நின் கருணை; இன்றே இன்றிப் போய்த்தோதான்; குன்றே அனைய குற்றங்கள்; குணமாம் என்றே நீ கொண்டால்; என்தான் கெட்டது; இரங்கிடாய்” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

ஏழை பங்கா - பொதுவாக ஆடவர் உடல் வலிமை மிக்கவர்; மகளிர் ஆடவரைக் காட்டிலும் உடல் வலிமை குறைந்தவர். எவரிடம் எப்பொருள் இல்லையோ அவர்கள் அப்பொருளில் ஏழையர் அவர். ஆதலின் உடல் வலிமையைப் பொருத்த அளவில் மகளிர் ஆடவரினும் ஏழையர். எனவே பொதுவாக **ஏழை** என்ற சொல் பெண் என்ற பொருளில் வரும். அஃது ஈண்டு உமையம்மையைக்குறித்து நின்றது. இறைவன் எண்குணன். ஆன்மாக்கள் அவற்றுள் ஒன்று கூட இல்லாதவை. ஆதலின் எண் குணங்களைப் பொருத்த அளவில் ஆன்மாக்கள் இறைவனுக்கு ஏழைகளாவர். ஏழைகளுக்கு உதவுதலே இறைவனின் பேரருளுடைமைக்கு இயல்பாகும்.

ஆதலின் அவனைத் தீனதயாளன் என்பர்.*

எம்கோவே - அத்துணை அருளுள்ளவன் எங்கள் அரசன். ஆதலின், ஏனையோரை விட அவன் அருளுக்கு நான் அதிக உரிமையுள்ளவன் என்றவாறு.

எண் தோள் முக்கண் எம்மானே - எண் தோள்கள் எட்டுக் குணங்களையும் அவை என் குன்றே அனைய குற்றங்களைத் தாங்கும் ஆற்றலின் என்பதையும் முக்கண்களில் நெற்றிக்கண், என் குற்றங்களை எரித்து அழிக்கும் இயல்பும் வலக்கண் எனக்கு மறக்கருணை நல்கும் இயல்பும் இடக்கண் எனக்குத் தண்ணருள் தந்து காக்கும் இயல்பும் கொண்டவை என்பதைக் குறிப்பாலுணர்த்தியவாறு.

ஒன்றும் போதா நாயேனை - ஒன்றும் - ஒன்றற்கும் எனத் தகுதியுடைப் பொருளில் வந்த நான்காம் வேற்றுமை உருபு விரித்துக் கொள்க.

போதா - பற்றாத; நிரம்பாத; தகுதியுள்ளதாகாத.; நிகராகாத.

நாயேனை - சிவபுராணம் 60-61-லும் பிற இடங்களிலும் உரைத்தவை காண்க.

உய்யக் கொண்ட நின் கருணை - இதன் முன் “அன்று” என்ற சொல்லெச்சம் வருவித்துக் கொண்டு நான் உய்ந்து போகட்டும் என்ற அருள் காரணமாகவே ஆட்கொண்ட நின் கருணை என உரைக்க.

* விரிஞ்சனெடு நாள்வாழ்க; வேறுள்ள

தலைநான்கும் விமல நின்னல்

அரிஞ்சலிழா மற்காக்கப் படுகவவன்

அன்றோலில் வவனி மீதே

தெரிஞ்செளிமை யென்தலைமேற் றீட்டினவன்

எளியந்துயர் தீர்க்குந் தொண்டே

புரிஞ்சுதிரி நின்கடைக்கண் தானேவந்

தெனைநன்கு புரக்கு மாலோ

(ஸ்ரீ சங்கரபகவத் பாதாள்

சிவானந்தலகரி.15

தமிழாக்கம் - கலியரசு அவர்கள்)

இன்றே இன்றிப் போய்த்தோ தான் - இன்றே இன்றி -
இல்லாமலேயே எனலுமாம்.

போய்த்தோ - போயிற்று என்பது போயித்து என மருவிப் பின் **போய்த்து**
என்றாயிற்று. “ஓவும்” “தானும்” அசைகள்.

உன் அருள் இன்று தான் இல்லாது போய் விட்டதா? முன்பு அக்கருணை
உனக்கு என்பால் இருந்தது. அதனால் நான் அதற்குத் தகுதியுள்ளவன்
என்று கருதி ஆட்கொண்டாய் என்றாயிற்று. அவ்வாறாயின் இன்று நான்
அதற்குத் தகுதியற்றவன் என்று கண்டாய் போலும். அவ்வாறாயின் உன்
முற்றறிவுடைமை என்னவாயிற்று என்று வினவியவாறு.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஆவதே செய்தீ ரின்றென்

னடிமைநீர் வேண்டா விட்டால்

பாவியேன் றன்னை யன்று

வலியவாட் கொண்ட பற்றென்?

நோவுமென் னழிவுங் கண்டார்

நுடங்கிடை யவள்பா லின்று

மேவுதல் செய்யீ ராகில்

விடுமுயி ரென்று வீழ்ந்தார்”

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

ஏயர்கோன் கலிக்காம நாயனார் புராணம் - 355)

என்பது காண்க.

குன்றே அனைய குற்றங்கள் - குன்று - மலை - ஈண்டு
அளவின்மையையும் திண்மையையும் குறித்து நின்றது. ஆதலின் மேருமலை
என்று கொள்க.

குணம் என்றே நீ கொண்டால் - நீ குணம் என்று ஏற்றுக் கொண்டால் எப்பொருள்தான் குற்றமாக இருக்கும்? எனலுமாம். வைணவர்கள் இதனைத் **தோஷ பேரக்யம்** என்பதனையும் அதுபற்றி முன்னம் 496-ம் திருப்பாடலுரையின் ஈற்றில் உரைத்தவையும் காண்க.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“நற்ற மிழ்வல்ல ஞானசம் பந்தன்
நாவினுக் கரையன் நானிப்போ வானும்
கற்ற சூதன்நற் சாக்கியன் சிலந்தி
கண்ணப் பன்கணம் புல்லன்என் றிவர்கள்
குற்றஞ் செய்யினுங் குணமெனக் கருதுங்
கொள்கை கண்டுநின் குரைகழ லடைந்தேன்
பொற்றி ரள்மணிக் கமலங்கள் மலரும்
பொய்கை சூழ்திருப் புன்கூரு ளானே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 7-55-4)

என்றது காண்க.

நீ - யாவருக்கும் தலைவனாகிய நீ என்று இசையெச்சம் வருவித்து முன்புணர்த்துக் கொள்க. நீயே குற்றத்தைக் குணமாகக் கொண்டால் அதனை மறுத்து “அவ்வாறு ஏன் செய்தாய் என்று உன்னைக் கேட்க உனக்கு மேல் வேறு ஒருவருமில்ர். ஆதலின் நீ அருள்புரிக” என்றவாறு.

குற்றத்தையும் குணமாகக் கொள்ளுதல் **சினைக விபாகம்** என்பர். அஃது அன்பின் (சினைகத்தின்) மேலான பக்குவம். அது பேரன்புக்கும் கண்ணோட்டத்துக்கும் அடையாளம்.

ஈண்டு;

“பேதைமை யொன்றோ பெருங்கிழமை யென்றுணர்க்
நோதக்க நட்டார் செயின்” (திருக்குறள் 805)

என்ற வள்ளுவர் வாக்கைப் பரிமேலழகர் உரையுடன் பார்க்க.

என் தான் கெட்டது - என்ன கெட்டுப் போய் விடும்? ஒன்றும் கெடாது என்றவாறு. “கெடுவது” என்ற எதிர்காலச் சொல் “கெட்டது” என்று தெளிவு பற்றி இறந்த காலமாகச் சொல்லப்பட்டது.

இத்திருப்பாடலில் நம் அடிகள் தம் குற்றங்களையும் குணமாகக் கொள்ள வேண்டுகின்றார். இதனால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய **ஆத்தம நிவேதனம்** பெறப்படுதல் காண்க.

499. மானோர் நோக்கி மணவாளா
மன்னே நின்சீர் மறப்பித்திவ்
வூனே புகவென் றனைநூக்கி
உழலப் பண்ணு வித்திட்டாய்
ஆன லடியேன் அறியாமை
அறிந்து நீயே யருள்செய்து
கோனே கூவிக் கொள்ளுநாள்
என்றென் றுன்னைக் கூறுவதே.

சு

(இ-ள்)

மான் போன்ற மருண்ட பார்வையை உடைய உமையம்மையின் கணவனே, தலைவனே, அரசனே, என்னை உன் பெருமையை மறக்கும் வண்ணம் செய்து, இவ்வுடம்பின்கண்ணே புகுமாறு தள்ளிப் பிறப்பிறப்பில் சிக்கி அலையும்மாறு செய்து விட்டாய்; உன் செயல் இஃதாமாயின்; நீயே அடியேனின் பேதைமையைத் திருவுள்ளம் பற்றி; அருள் பாலித்து; என்னை நிற்பால் மீள அழைத்துக் கொள்ளும் நாள் எப்பொழுது? அதன் பின் நின்னைப் புகழ்ந்து பாடுவது எப்பொழுது?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - மான் நோர் நோக்கி மணவாளா; மன்னே; கோனே; என்தன்னை நின் சீர் மறப்பித்து இவ்வுனே புகநூக்கி; உழலப்பண்ணுவித்

திட்டாய்; ஆனால் நீயே அடியேன் அறியாமை அறிந்து; அருள் செய்து கூவிக் கொள்ளுநான் என்று? உன்னைக் கூறுவது என்று - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மான் நேர் நோக்கி மணவாளன் - மான் போன்ற மருண்ட பார்வையைக் கொண்டவன். மான் நோக்கி; ஏர் நோக்கி என இருபாலும் கூட்டுக. ஏர் - ஈண்டு மருண்ட பார்வையால் வரும் அழகு.

முன்னம் 59-ம் திருப்பாடலில் “மானேர் நோக்கி” என்றருளியதும் அதன் கீழுரைத்தவையும் காண்க.

மணவாளன் - புதிதாக மணம் செய்து கொண்டவன். புது மாப்பிள்ளையும் புது மணப்பெண்ணு மாதலின் அருகில் உள்ள உமையம்மை நாணமும் அச்சமும் கலந்த மருண்ட பார்வையினளாக உள்ளாள் என்றவாறு.

மன்னே - தலைவனே; அவன் தலைவனாகலின் தன் அடிமைகளாகிய உயிர்களையும் உடைமைகளாகிய உலகங்களையும் விளையாட்டுப் பொம்மைகளாக்கிப் படைத்தல் முதலியன செய்து அம்மைக்கு விளையாட்டுக் காட்டி அச்சம் தெளிவிக்கின்றான் என்றவாறு.

கோனே - முன்னம் 497-ம் திருப்பாடலில் “எம்கோவே” என்றதன் கீழ்விளக்கியவை காண்க.

நின் கீர் மறப்பித்து — கீர் - புகழ் எனலுமாம். **மறப்பித்து** - திரோதான சத்தியை இயக்கி.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“சிந்தையைத் திகைப்பி யாதே

செறிவுடை யடிமை செய்ய

எந்தைநீ யருளிச் செய்யாய்

யாதுநான் செய்வ தென்னே

செந்தியார் வேள்வி யோவாத்
தில்லைச்சிற் றம்ப லத்தே
அந்தியும் பகலு மாட
அடியினை யலசங் கொல்லோ.”

(திருமுறை 4-23-4)

“நின்னையெப் போது நினையவொட் டாய்நீ நினைப்புகில்
பின்னையப் போதே மறப்பித்துப் போர்த்தொன்று நாடுவித்தி
உன்னையெப் போது மறந்திட் டுனக்கினி தாவிருக்கும்
என்னையொப் பாருள ரோசொல்லு வாழி யிறையவனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-112-4)

என்பன காண்க.

இவ்வூனே புக நாக்கி - இவ்வுடலிலே புகும்படி தள்ளி. இகரச் சுட்டு
இழிவு குறித்து நின்றது.

உழலப் பண்ணுவீத்தாய் - உழலுதல் - எந்த நோக்கமுமின்றிப்
பிறப்பிறப்பில் அலைதல்.

உழலப் பண்ணிவைத்திட்டாய் - என்பது சீகாழித் தாண்டவராயர்
அவர்கள் கொண்ட பாடம்.

ஆனால் நீயே அடியேன் அறியாமை அறிந்து - அருள் செய்து
- ஆகையினால் நீயே அறிந்து நீயே அருள் செய்து என்று இருபாலும்
சுட்டுக.

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ஊனாகி உயிராகி யதனுள் நின்ற
உணர்வாகிப் பிறவனைத்தும் நீயாய் நின்றாய்
நானேதும் அறியாமே யென்னுள் வந்து
நல்லனவுந் தீயனவுங் காட்டா நின்றாய்

தேனாருங் கொன்றையனே நின்றி யூராய்
 திருவானைக் காவிலுறை சிவனே ஞானம்
 ஆனாயுன் பொற்பாதம் அடையப் பெற்றால்
 அல்லகண்டங் கொண்டடியேன் என்செய் கேனே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 6-62-2)

என்பது காண்க.

இது பற்றி புறச்சமயத்தோர் கூறுவதும் நோக்கற்பாற்று.*

கூவிக் கொள்ளு நாள் - இதற்குமுன் “என்னை” என்று ஒரு சொல்லெச்சம் வருவித்துரைக்க.

உன்னைக் கூறுவது - இதன்முன் “நான்” என்ற ஒரு சொல்லெச்சம் வருவித்துக் கொள்க.

உன்னை - உன்னிடத்தில் இரண்டாம் வேற்றுமையுருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம்.

இத்திருப்பாடலில் இறைவனை நோக்கி பிறப்பிறப்பில் உழலும் தன் அறியாமையை நீக்கி அருள் பாலித்தல் பிரார்த்திக்கப்படுகின்றது. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தான **ஆத்தம நிவேதனம்** புலனாதல் பெற்றும்.

* எவ்வுயிரும் படைக்கின்றாய் விகையாடச்

சம்போநீ எவரும் உன்றன்

செய்விகையா டற்குரிய மானாவெனில்

நான்செய் செயல்கள் யாவும்

ஒவ்வுமுனக் கின்பம்விகைப் பதனாலே

யையயிழை யுடையாய் என்னை

நையவிடா தளிப்பதுவு முன்னருளுக்

கிசைந்ததொரு ஞாயந் தானே

(ஸ்ரீ சங்கர பகவத் பாதாள் - சிவானந்தலகரி 66

தமிழாக்கம் - கலியாரசு அவர்கள்)

500. கூறு நாவே முதலாகக்

கூறுங் கரண மெல்லாநீ

தேறும் வகைநீ திகைப்புநீ

தீமை நன்மை முழுதுநீ

வேறோர் பரிசிங் கொன்றில்லை

மெய்ம்மை யுன்னை விரித்துரைக்கில்

தேறும் வகையென் சிவலோகா

திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ.

௫

(இ-ள்)

சிவலோநாதனே; உன் உண்மை இயல்பை ஈண்டு விளக்கப்புகின்; நீ ஆகமங்களிற் கூறிய முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் எவை என்று சொல்லும் நாவை உள்ளிட்ட கருவிகள் அனைத்தும் நீயே; தெளிவடையும் வழியும் நீயே; அவற்றைக் கூறத் தெரியாது கலங்கும் வழியும் நீயே; நன்மைகளும் தீமைகளும் முழுவதும் நீயே; இவ்விடத்தில் வேறு ஒரு தன்மை யாதாமில்லை; ஆதலால் நான் தெளிவடையும் வழி உன்னையன்றி எது; எதுவும் இல்லை; எனவே நான் திகைப்புற்றால் என்னை நீ தெளிவிக்க வேண்டாவோ?

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “சிவலோகா; உன்மெய்ம்மை விரித்துரைக்கின்; கூறும் நாவே முதலாக; கூறும் கரணம் எல்லாம் நீ; தேறும் வகை நீ; திகைப்பு நீ; நன்மை தீமை முழுது நீ; வேறு ஓர் பரிசு ஒன்றும் இங்கில்லை; தேறும் வகை என்; திகைத்தால் தேற்ற வேண்டாவோ? - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

மெய்ம்மை உன்னை விரித்துரைக்கில் - உன்னை - இரண்டன் உருபைப் பிரித்து மெய்ம்மை என்பதுடன் கூட்டுக. மெய்ம்மையை - இயல்பினை உரைக்கில் - என்றவாறு.

கூறும் நாவே முதலாக - இறைவனின் உண்மை இயல்புகளை விரித்துரைப்பது நாவே. ஆதலின் அதனை முதலாவதாகக் கூறினார். நாவே

- இது வாக்கு என்னும் தத்துவம் தொழிற்பட உதவுவது. நாவே முதலாக
- ஞான சாத்திரங்களிற் கூறப்படும் மண் முதல் நாதம் ஈடுக உள்ள
முப்பத்தாறு தத்துவங்களும் இறைவனாகிய நீயே என்றவாறு.

கூறும் கரணம் - கூறும் - நாவினால் சொல்லப்பட்ட. ஞான
சாத்திரங்களால் நவிலப்பட்ட எனலுமாம்.

கரணம் - தத்துவங்களாகிய கருவிகள். இறைவன், அத்தத்துவங்களாகவும்
உள்ளான்.

தேறும் வகை நீ - அக்கருவிகள் வழி ஆன்மா நுகரும் பொருளாகவும்
உள்ளான் எனலுமாம்.

வகை - பல்வேறு விதமான நுகர்ச்சிப் பொருள்கள் எனலுமொக்கும்.

திகைப்பு நீ - திகைப்பு - கலக்கம்; மயங்கி நிற்கும் நிலை.

ஈண்டு;

“சுவைமை இசைமை தோற்ற நாற்றமூ
றவையு நீயே யடுபோ ரண்ணல்
அவை அவை கொள்ளுங் கருவியு நீயே”

(பரி பாடல் 13, வரிகள் 14-16)

என்பதும் காண்க.*

வேறு ஒர் பரிசு - உனக்கு வேறுக நிற்ப தொருதன்மை.

ஒன்றில்லை - யாது மில்லை.

தேற்ற என்ற செயவெனெச்சம் தொழிற் பெயர்ப் பொருள் தந்து நின்றது.

* உதித்தச் சிவத்தோடேய்ந் துள்ளதேன் மாயை

அதற்கன் னியமென்னு ருந்தீபற

அதினன்கு தீதியா துந்தீபற

(அலிரோதவுந்தியார் 74)

இத்திருப்பாடலின் உள்ளக்கிடக்கை பற்றி முன்னம் 19-ம் திருப்பாடலில் “நின்றுயை” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க. புறச் சமயத்தினரும் இப்பாடலின் கருத்து தங்கள் நூல்களில் உள்ளதாகக் காட்டி மகிழ்வர்.*

இத்திருப்பாடலில், முப்பத்தாறு தத்துவங்களும்; அவற்றின் வழி ஆன்மா நுகரும் பொருள்களும் இறைவனே என்பதும் ஆன்மா நுகரும் பொருள்களைச் சிவமாகக்காணாத வழி ஏற்படும் கலக்கமும் கூறி அக்கலக்கத்தை நீக்கவும் இறைவனை வேண்டுதல் கூறப்படவில் இப்பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம நிவேதனம்” பெற்றும்.

501. வேண்டத் தக்க தறிவோய்நீ

வேண்ட முழுதுந் தருவோய் நீ

வேண்டும் அயன்மாற் கரியோய்நீ

வேண்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்

வேண்டி நீயா தருள் செய்தாய்

யானும் அதுவே வேண்டினல்லால்

வேண்டும் பரிசொன் றுண்டென்னில்

அதுவும் உன்றன் விருப்பன்றே.

கூ

(இ-ள்)

எனக்குத் தேவை எவை என்பதை நீயே அறிந்துள்ளவன்; நான் எவற்றை உன்பால் சிறிது வேண்டினும் அவை முழுவதையும் கொடுத்தருள்பவன் நீ; உன் அடிமுடிகளைக் காண விரும்பிய திருமாலும் நான்முகனும் அவற்றைக் காண இயலாதவனாக நின்றவன் நீ; நீயே விரும்பி என்னை அடிமையாகக் கொண்டனை; நீ எனக்கு எதனைக் கொடுக்க வேண்டுமென்று திருவுள்ளம் பற்றி அருளுவாயோ; யானும் அதனையே விரும்பிப் பெறுவதல்லாமல்

* அன்னியரல்லாராய் என்னையே நினைந்து

யாண்டும் என்னையே உபாசிக்கும் நித்திய

யோகிகளுடைய யோக சேஷமத்தை நான்

வழங்குகின்றேன்.

(பகவத்கீதோபநிஷத் 9-22)

உன்னிடத்தில் வேறு எதனையேனும் பிரார்த்தனை செய்து பெற வேண்டும் என்ற விருப்ப முண்டானால், அந்த விருப்பமும் உன் திருவருளால் என் உள்ளத்தில் எழுந்ததாகு மன்றோ?

(வீ-ரை)

இத்திருப்பாடலுக்கு ஆற்றொழுக்காகப் பொருள் காண்க.

வேண்டத்தக்கது அறிவோய் நீ - வேண்டத்தக்கது - தேவையானது. பிறந்து சில நாட்களேயான குழந்தைக்குத் தேவையான பாலை அன்னையும்; பிணியாளனுக்கும் தேவையான மருந்தையும் பத்திய உணவையும் மருத்துவனும்; அறிந்து அளிப்பர். அவ்வாறே மலத்தால் கட்டுண்ட உயிரின் ஆன்ம முன்னேற்றத்துக்குத் தேவையானவற்றை இறைவனே அறிந்தளிப்பன் என்றவாறு. நீ - நீயே. ஆன்ம கோடிகளினின்றும் பிரிப்பதால் ஏகாரம் பிரிநிலை; அதனை விரித்துக் கொள்க. தேற்றேகாரம் எனினும் அமையும். நீ - என்றதனால் நானல்லன் என்பது போதரும். **அறிவோய்** - முற்றறிவுடையவனதலின் நீ இயல்பாகவே தெரிந்து அருள்வாய் என்றவாறு.*

வேண்ட முழுதும் தருவோய் நீ - ஆன்மாக்கள் எவற்றையேனும் விரும்பிப் பிரார்த்தனை செய்து கொண்டால். அவற்றின் தேவை, பிரார்த்தனை செய்து கொண்டதற்கும் அதிகமாக இருப்பின்; இறைவன் பிரார்த்தனை செய்து கொண்ட அளவில் நின்றுவிடாமல் அதற்கு மேலும் தேவையுள்ள அளவு முழுவதையும் அருளுவன்.

வடுகக் கருநாடர் மன்னன், மூர்த்தி நாயனார் சந்தனக்கட்டைகள் பெறும் வழிகளை எல்லாம் அடைத்துக் கொடுமை செய்தான். நாயனார், அம்மன்னன் மாய்ந்து மறைவழி மேன்மைத் திருநீற்று நெறியில் செங்கோலோச்சும் மன்னன், நாட்டை ஆள வேண்டும் என்று விண்ணப்பம் செய்து கொண்டார். இறைவன் அருளியது மன்னன் அன்றே இறந்தொழிந்ததும் நாயனாரே மன்னராக நாட்டை ஆண்ட பின் வீடு பெற்றதுமாம்.

* For your father knoweth what things ye have need of before ye asked Him
- Jesus.

Socrates merely prayed to Gods "to give whatever is Gods, since they know best what is good."

இதனை;

திருச்சிற்றம்பலம்

“ புன்மைச் செயல்வல் லமண்குண்டரிற் போது போக்கும்
வன்மைக் கொடும்பா தகன்மாய்ந்திட வாய்மை வேத
நன்மைத் திருநீர் றுயர்நன்னெறி தாங்கு மேன்மை
தன்மைப் புவிமன் னரைச் சார்வதென்”றென்று சார்வார்

“ அன்பின்றுணி வாலிது செய்திடல் ஐய உன்பால்
வன்புன்கண் விகாத்தவன் கொண்டமண் ணெல்லாங் கொண்டு
முன்பின்னல் புகுந்தன முற்றவுந் நீத்துக் காத்துப்
பின்புன்பணி செய்துநம் பேருல கெய்து” கென்ன

திருச்சிற்றம்பலம்

(பெரியபுராணம்—

மூர்த்தி நாயனாபுராணம் 18 ; 22)

என்று பெரியபுராணம் பேசுவது காண்க.

உப மன்னிய முனிவர் பசிக்குப் பால் வேண்டியே அமுதார். இறைவன் பாற்கடலையே ஈந்தான். அதனால் முனிவரின் பசி நீங்கியது மட்டுமன்றி எல்லையில்லாத ஞானம் பெற்று உலகினை உய்வித்தார் என்பதும் நினைக.

ஈண்டு;

தாந்தன தானதன தாந்தன தானதன
தாந்தன தானதன

— தனதான

“ கோங்கின நீரளவு வீங்குப யோதரமும்

வாங்கிய வேல் விழியும்

— இருள்கூரும்

கூந்தலும் நீள்வகைகொள் காந்தளு நூலிடையும்

மாந்தளிர் போல்வடிவும்

— மிகநாடிப்

பூங்கொடி யார்கலவி நீங்கரி தாகிமிகு

தீங்குட னேயுழலும்

— உயிர்வாழ்வு

பூண்டடி யேனெறியில் மாண்டவ மேநரகில்

வீழ்ந்தலை யாமலருள்

— புரிவாயே

பாங்கியும் வேடுவரும் எங்கிட மாமுனியும்
 வேங்கையு மாம்பறமின் - உடன்வாழ்வாய்
 பாண்டவர் தேர்கடவும் நீண்டபி ரான்மருக
 பாண்டிய னீறணிய - மொழிவோனே
 வேங்கையும் வாரணமும் வேங்கையும் மாணும்வளர்
 வேங்கட மாமலையில் - உறைவோனே
 வேண்டிய போதடியார் வேண்டிய போகமது
 வேண்டிய வாறுதவும் - பெருமானே.”
 (திருப்புகழ் 604)

தாந்தன தானதன தாந்தன தானதன
 தாந்தன தானதன - தனதான
 சாந்தமில் மோகவெறி காந்திய வாவநில
 மூண்டவி யாதசம - யவிரோத
 சாங்கலை வாரிதியை நீந்தவொ ணுதுலகர்
 தாந்துணை யாவரென - மடவாள்மேல்
 ஏந்திள வார்முளரி சாந்தணி மார்பினொடு
 தோய்ந்துரு காவறிவு - தடுமாறி
 எங்கிட ஆருயிரை வாங்கிய காலன் வசம்
 யான்தனி போய்விடுவ - தியல்போதான்
 காந்திள ஸுயபுன மான்தரு கானமயில்
 காந்தவி சாகசர - வணவேளே
 காண்டகு தேவர்பதி ஆண்டவ னேசுருதி
 ஆண்டகை யேயிபமின் - மணவாளா
 வேந்தகு மாரகுக சேந்தம யூரவட
 வேங்கட மாமலையில் - உறைவோனே
 வேண்டிய போதடியார் வேண்டிய போகமது
 வேண்டிய வாறுதவும் - பெருமானே
 (திருப்புகழ் 659)

தானுந்த தானந் தாத்த தனாந்த தானம் தாத்த
தானுந்த தானந் தாத்த

— தனதான

“ நாகாங்க ரோமங் காட்டி

வாரேந்து நாகங் காட்டி

நாமேந்து பாலங் காட்டி

— அபிராம

நானுங்க ராகங் காட்டி

நாகேந்திர நிலங்காட்டி

நாயேன்பர காசங் காட்டி

— மடலுர

மேகாங்க கேசங் காட்டி

வாயாம்பல் வாசங் காட்டி

மீதுராந்த போகங் காட்டி

— உயிரீர்வார்

மேல்வழிந்து தோயுந் துரத்தன்

மோகாந்த காரந் தீர்க்க

வேதாந்த தீபங் காட்டி

— அருள்வாயே

ஏகாந்த வீரம் போற்றி

நீலாங்க யானம் போற்றி

ஏடாந்த நீபம் போற்றி

— முகில்தாவி

ஏறோங்க லேழுஞ் சாய்ந்த

நான்மூன்று தோளும் போற்றி

யார்வேண்டி னாலுங் கேட்ட

— பொருளியும்

த்யாகாங்க சீலம் போற்றி

வாயோய்ந்தி டாதன் றுர்த்து

தேசாங்க சூரன் தோற்க

— மயிலேறிச்

சேவேந்தி தேசம் பார்க்க

வேவேந்தி மீனம் பூத்த

தேவேந்திர லோகங் காத்த

— பெருமானே

(திருப்புகழ் 866)

ஈண்டு ஓர் நிகழ்ச்சியைக் குறிப்பிட விரும்புகின்றேன். 1972-ம் ஆண்டு முற்பகுதியில் கவியரசு அவர்கள் கடுமையான இதய நோயால் மருத்துவ மனையில் சேர்க்கப்பட்டிருந்தார்கள். மருத்துவர்கள் கவலை தெரிவித்த நிலை. குடும்பத்தினர்; உறவினர் நண்பர்கள் கவலையுடன் சூழ்ந்திருந்தனர். நினைவு வருவதும் சிறிது நேரத்தில் நினைவு மாறுவதுமான நிலை தொடர்ந்து கொண்டிருந்தது, ஒருமுறை நினைவு வந்ததும் அண்மையிலிருந்த தம் இளையமைந்தர் பேராசிரியர் Dr. C.N.முத்துக்குமார சுவாமியிடம் மேற்குறித்த “நாகாங்க ரோமங்காட்டி” என்ற திருப்புகழைப் பாடும்படி பணித்தார்கள். அவர் அதனை இசைவுடன் பாடத் தொடங்கினார். மீண்டும் நினைவு தப்பியது. பாடுவதை நிறுத்துவதும் நினைவு திரும்பிய பின் மீண்டும் பாடலை முதலிலிருந்து பாடுவதுமாக இருந்தார். சிறிது நேரத்தில் பாடலை முதலிலிருந்து இசையுடன் முழுவதும் பாடி முடித்தார். அதனை முழுவதும் கவனமாகக் கேட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள். பின்னர் நினைவு மாறியது சுமார் 2 மணி நேரம் சென்று அவர்கள் நல்லுயிர் புத உடலைப் பிரிந்து ஆலமுண்டான் திருவடி நிழலில் தங்கியது.

வேண்டும் அயன் மாற் கரியோய் நீ - வேண்டும் - உன் திருமுடியையும் திருவடிகளையும் காணவேண்டும் என்று தன் முனைப்பால் முயன்ற. **அரியோய் -** அரிது இன்மைப் பொருளில் வந்தது.

அறிவோய்; தருவோய்; அரியோய்; - அறிவாய்; தருவாய்; அரியாய் என்றவாறு. ஈற்றயல் ஆகாரம் செய்யுளாதலின் ஓகாரமாகத் திரிந்தது.*

வேண்டி என்னைப் பணி கொண்டாய் - உன்னை வேண்டி எய்த முயன்றோர்க்கு அரியனான, ஆனால் உன் நினைவே இல்லாத என்னை நீயே விரும்பி அடிமை கொண்டாய் என்றவாறு. காரணம் நான் மலப்பிணிப்பால் உன்னை அறியாதிருந்தேன். நீ பேரருளுடையவனாதலின் நான் உய்ய வேண்டும் என்று விரும்பி என்னை உன் அடிமையாகக் கொண்டாய்.

பணி - ஏவல். ஈண்டுத் தொழிலாகு பெயராக ஏவல் செய்யும் அடிமையைக் குறித்தது.

* நன்னூல் சூத்திரம் 353

வேண்டி நீயாது அருள் செய்தாய் - அருள் செய்தாய் என்பது நல்குவாய் என்ற பொருளில் வந்தது, செய்வாய் என்று எதிர் காலத்தாற் கூறற் பாலது தெளிவுபற்றி இறந்த காலத்தாற் கூறப்பட்டது.

யானும் அதுவே வேண்டின் அல்லால் - வேண்டின் அல்லால் - விரும்புவ தேயல்லாமல்.

ஈண்டு;

தனனா தனனா தனனா தனனா

தனனா தனனா

- தனதான

“ விழுதா தெனவே கருதா துடலை

வினைசேர் வதுவே

- புரிபவிக்

விருதா வினிலே உலகா யதமே

லிடவே மடவார்

- மயலாலே

அழுதா கெடவே அவமா கிடநா

ளடைவே கழியா

- துனையோதி

அலர்தா ளடியே னுறவாய் மருவோ

ரழியா வரமே

- தருவாயே

தொழுதார் வினைவே ரடியோ டறவே

துகள்தீர் பரமே

- தருதேவா

கராபூ பதியே கருணா லயனே

சுகிர்தா அடியார்

- பெருவாழ்வே

எழுதா மறைமா முடிவே வடிவே

லிறைவா எனையா

- ஞடையோனே

இறைவா எதுதா வதுதா தனையே

இணைநா கையில்வாழ்

- பெருமானே”

(திருப்புகழ் 1334)

என்பது காண்க.

வேண்டும் பரிசு ஒன்று உண்டு எண்ணில் - பரிசு - இயல்பு எனலுமாம்.

உண்டு எண்ணில் - இப்போது இல்லாவிடினும் இனி உண்டாகுமானால் எனலுமாம்.*

இத்திருப்பாடலில் இறைவனை நினையாதிருந்த ஆன்மாவாகிய தான் உய்ய வேண்டும் என்ற இறைவன் தன்னை ஆட் கொண்டதும் தனக்குத் தேவையானவற்றை அவன் அறிவான் என்பதும் அவற்றை போதிய அளவு அருள்வான் என்பதும் அவனிடம் ஏதேனும் வேண்டிப் பெறும் எண்ணம் தனக்கு உண்டானால் அஃதும் அவன் விருப்பப்படி உண்டாவதே என்பதும் கூறப்படுகின்றன. இவற்றால் இப்பத்தின் கருத்தாகிய “**ஆத்தம நிவேதனம்**” பெற்றும்.

502. அன்றே யென்றன் ஆவியும்

உடலு முடைமை யெல்லாமுங்
குன்றே யனையாய் என்னையாட்
கொண்ட போதே கொண்டிலையோ
இன்றோ ரிடையு நெனக்குண்டோ
எண்டோள் முக்கண் எம்மானே
நன்றே செய்வாய் பிழை செய்வாய்
நானோ இதற்கு நாயகமே.

எ

(இ-ள்)

எட்டுத் தோள்களும் மூன்று விழிகளும் கொண்ட எங்கள் விருப்பத்துக்குரிய தலைவனே; மலையை ஒத்தவனே; திருப்பெருந்துறையில் என்னை ஆட் கொண்ட போதே; என் சீவ போதத்தையும் பிரார்த்த ஆகாமிய வினைகளையும், தன் முனைப்பு முழுவதையும், உன்னுடையனவாக ஏற்றுக் கொள்ள வில்லையோ (கொண்டாய்; அங்ஙனமாக) இப்பொழுது ஒரு துன்பம் எனக்கு உண்டாகுமோ; (உண்டாகாது; ஆதலின் நீ எனக்கு) நன்மையைச் செய்வாய்; பிழை செய்வாயோ? (செய்யாய்) யானோ இவற்றை முடிவு செய்யும் தலைவனாவன்; (அல்லன்)

* Thou givest and wilt give me to follow. Thee willingly doing what Thou wilt

- (St. Augustus)

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “எண்தோள் முக்கண் எம்மானே; குன்றே அனையாய்; அன்றே; என்னை ஆட்கொண்ட போதே; எந்தன் ஆவியும் உடலும் உடைமை எல்லாமும்; கொண்டிலையோ இன்று ஓர் இடையுறு எனக்கு உண்டோ? நன்றே செய்வாய்; பிழை செய்வாய்? நாளை இதற்கு நாயகமே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

எண் தோள் முக்கண் எம்மானே - எட்டுத் தோள்கள், என்னிடமிருந்து நீ பெற்றுக் கொண்ட என் சீவபோதத்தையும், பிராரத்த ஆகாமிய வினைகளையும் என் தன்முனைப்பையும் தாங்குவதற்காகவும்; **முக்கண்**, என் சஞ்சித வினைகளை எரித்தழிப்பதற்காகவும் என்றவாறு.

எம்மான் - விருப்பத்துக்குரிய எங்கள் தலைவன்.

குன்று - மலையரண். என்னை அடரவரும் இடையுறுகளாகிய பகை வளரத் தடுப்பது.

அன்றே - குருவாக வந்து ஆட்கொண்ட அந்த நாளிலேயே. ஏகாரம் ஏனைய காலங்களைப் பிரித்தவின் பிரிநிலை.

என்றன் ஆவீ - எனது என்ற பற்றுள்ள சீவபோதம்.

உடலும் - உடலைக்கருவியாகக் கொண்டு என்னால் ஈட்டப்பட்ட பிராரத்த வினைகளும் அவற்றை நுகருங்கால்வரும் ஆகாமிய வினைகளும். கருவியாகு பெயர்.

உடைமை - தன் முனைப்பு. இஃது ஆணவ மலத்தால் உண்டாவது.

கொண்டிலையோ - உன்னுடையனவாக ஏற்றுக் கொள்ளவில்லையோ? கொண்டாய். அங்ஙனமாக

இன்று ஓர் இடையுறு எனக்கு உண்டோ? - இடையுறு உண்டாகாது என்றவாறு. முன்னம் கீர்த்தித் திருவகவல் 109-ல் “ஆண்டு கொண்டு அருள்பவன்” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்துக்காட்டிய சிவஞான சித்தியார் சுபக்கம். சூ.10, செய்.1-ல் விளக்கிய வண்ணம், என் செயல்கள் எல்லாம் இறைவனாகிய உன் செயல்களாகலின் எனக்கு இடையுறு வந்தால் அஃதும் உனக்கு வந்ததாம். அதனால் எனக்கு எந்த ஊறும் இல்லை என்றவாறு.

நன்றே செய்வாய் - நன்மையானவற்றை நீ எனக்குச் செய்வாய். நன்மை அல்லாதவற்றைச் செய்யமாட்டாய் என்று பிரிப்பதால் ஏகாரம் பிரிநிலை.

பிழை செய்வாய் - உலகர் பிழை என்று கூறுவனவற்றை நீ என்பால் செய்யமாட்டாய் என்றவாறு. நீ நன்மையைச் செய்வாயோ அல்லது நன்மையைச் செய்வதை அவ்வாறு செய்யாமல் விட்டு விடுவதான பிழையைச் செய்வாயோ? என்று வினாக்களாகக் கொண்டு உரைக்கவும் நின்றது. இதனை வடமொழி இலக்கணத்தில் “காகு” என்பர், இவை இரண்டில் எதைச் செய்தாலும் அது பற்றி உன்னை உசாவுதற்கு எனக்கு உரிமையில்லை என்றவாறு.*

நானே இதற்கு நாயகமே - பின்வரும் 503, 504 பாடல்களும் பார்க்க. நாயகம். இயக்குபவன். ஓகாரம் எதிர்மறைப் பொருளில் வந்தது.

வைணவர்கள் சரணாகதிக்கு இன்றியமையாத அங்கங்கள் சில கூறுவர். அவற்றுள் மிகவும் முக்கியமானவை புகலடையப்பெறுபவன் பேராற்றலும் பேரருளும் உள்ளவனாக அடைதலும் புகலடைவோன் தான் விரும்பிய நிலையை அடையினும், அடையாவிடினும், உடனே அடையினும், காலந்தாழ்ந்து அடையினும் அவைபற்றிக் கவலை இன்றித் தான் பற்றிக் கொண்டவனைச் சிறிதும் நெகிழாமற் பற்றி இருத்தலுமாம். இத்திருப்பாடலில் அவை அனைத்தும் அடங்கி இருத்தல் காண்க.**

இத்திருப்பாடலில்; ஆன்மா, உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் இறைவன் திருவடிகளில் பணிந்தளித்த பின், தன் எதிர்காலம் பற்றிக்

* Ours not to Question. Ours but to do and die (St. Augustus)

** இன்றேயென் ஆவிதனை உடலுடைமை
ஆவனமற் றுளவற் றோடும்
நன்றே அர்ப் பிக்கின்றேன் மலைமடந்தை
தனையிடங்கொள் நாத, நாயேன்
நின்தூய நீலைதரியேன் கருமங்கள்
செய்யோக நீலையில் நிற்க,
ஒன்றேனும் வலனல்லேன்; துணையிலேன்
சரணானக்கே உறுகின் றேனே.

(ஸ்ரீ அப்பைய தீட்சிதர் ஆன்மார்ப்பணதுதி 15)

கவலையற்றிருப்பது கூறப்பட்டது. இதனால், இப்பத்தின் கருத்தாகிய “ஆத்தம நிவேதனம்” புலனாதல் பெற்றும்.*

503. நாயிற் கடையாம் நாயேனை
 நயந்து நீயே யாட்கொண்டாய்
 மாயப் பிறவி யுன்வசமே
 வைத்திட் டிருக்கு மதுவன்றி
 ஆயக் கடவேன் நானோதான்
 என்ன தோவிங் கதிகாரம்
 காயத் திடுவா யுன்னுடைய
 கழற்கீழ் வைப்பாய் கண்ணுதலே.

அ

(இ-ள்)

நெற்றிக் கண்ணனே; நாயினும் கடைப்பட்டு இழிந்த என்னை நீயே விரும்பி அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டாய்; மாயையமாகிய இப்பிறப்பை உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டு, என் செயல் ஒன்றுமில்லாமல் இருப்பதன்றி, ஆராயும் தன்மையன் நான் ஆவனோ? (அதற்கு) இவ்விடத்தில் எனக்கு அதிகாரம் உள்ளதோ (இல்லையாதலின்) என்னைப் பிறப்பிறப்பில் செலுத்துவாய்; (அன்றி) வீட்டுலகில் வைப்பாய்.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலே; கண்ணுதலே; நாயிற் கடையாம் நாயேனை, நீயே நயந்து ஆட்கொண்டாய் மாயப் பிறவி உன்வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி ஆயக்கடவோன் நானோதான்; இங்கு அதிகாரம் என்னதோ; காயத்திடுவாய் உன்னுடைய கழற்கீழ்வைப்பாய் - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

* ஜீவனுக்குச் சுதந்தரமற்ற அறிவுண்டென்பது தோன்ற, “முயற்சிக்க வேண்டியவன் என்றும்; சுதந்தரமாகிய அறிவு, அவ்வறிவாய் அவரவர் செயலுக்குத் தக்க பயனளிப்பதும், இறைவனுக்குச் சொந்தமென்பதும் தோன்ற எல்லாம் அவனானே என்றும் பெரியோர் கூறிவருகின்றனர்.

(தேவி பாகவதம் - ஸ்காந்தம் 5-12)

கண்ணுதல் - அனேவரினும் மிக்க அறிவுடையவன் என்பதற்கு அடையாளமாக நெற்றிக்கண்ணுடைமையைக் குறித்தார் என்பர் கவியரசு அவர்கள். “முற்று முணர்தல்” இறைவனின் எண்குணங்களுள் ஒன்றாக நினை.

நாயிற் கடையாம் நாயேனை - முன்னம் சிவபுராணம் 60-61ல் “நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேன்” என்றதன் கீழ் விளக்கியவை காண்க.

இந்நிலை, இறைவன் பேரருள் பொழியத் தகுதியனதாகும். இவ்வுண்மையை;

“ஐயவிக் கொடியோன் செய்த

பாவத்துக் களவில் காலம்

வெய்யநா லேழு கோடி

நரகிடை வீழ்ந்தா னேனும்

உய்வகை யிலாத பாவி

யிவனுக்கென் னுய்யுந் தேற்றஞ்

செய்வகை யென்று கேட்பச்

செங்கண்மால் விடையோன் செப்பும்

34

அடுபழி யஞ்சா நீச

ராயினு நினைக்கி னச்சம்

படுபழி யஞ்சான் செய்த

பாகத் தொடக்குண் டெங்கும்

விடுவகை யின்றி வேறு

களைகணு மின்றி வீயக்

கடவனைக் காப்ப தன்றே

காப்பென்றான் கருணை மூர்த்தி”

35

(திருவிளையாடற் புராணம்

மாபாதகந் தீர்த்த படலம்)

என்பவற்றிற் காண்க.

இதனையே

திருச்சிற்றம்பலம்
 “நாயினுங் கடைப்பட் டேனை
 நன்னெறி காட்டி யாண்டாய்
 ஆயிர மரவ மார்த்த
 வழுதனே யழுத மொத்து
 நயுமென் நெஞ்சி னுள்ளே
 நிலாவினாய் நிலாவி நிற்க
 நோயவை சாரு மாகில்
 நோக்கிநீ யருள்செய் வாயே”
 திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-76-6)

எனவரும் நம் அரசுகளின் அமுதவாக்கிலும் காண்க.

மாயப்பிறவி உன் வசமே - பிறவி - ஈண்டு பிறப்பிறப்பில் வரும் உடல்களைக் குறித்து நின்றது. அவ்வுடல்கள் மாயையின் காரியமாகிய மாயேயங்களே. மாயாமலம் ஒளி மயமானது. ஆன்மாவின் அறிவை மறைத்துள்ள ஆணவமலத்தால் விளையும் அறியாமையை ஓரளவு விலக்குதற்காக இறைவனால் அருளப்பட்டது. யாண்டும் வியாபகமாக உள்ளது. ஆணவமலமும் எங்கும் வியாபித்திருத்தலின் அது மாயாமலத்துள்ளும் விரவி நிற்பது. ஆதலின் மாயாமலம் ஆன்மாவின் அறிவை மயக்குவது. இறைவன் திருமுன்னர் ஆணவமலம் வலி குன்றி நின்றலின், ஆண்டு அது மாயாமலத்துடன் விரவி இருப்பினும் ஆன்ம அறிவை மயக்குவதில்லை. மாயாமலம் இறைவனின் பாக்கிரக சத்தியே. அஃதாவது அம்மலத்தை இறைவன் தனக்கு வேண்டும் பொழுது எடுத்து இயக்குவன். அப்பொழுது அஃது அவன் திருமுன்னர் இருத்தலின் ஆன்ம அறிவை மயக்குவதில்லை. பிறகாலங்களில் அம்மலம் இறைவன் திருவடியில் அடங்கி நிற்கும். ஆங்கு அஃது அவன் திருமுன் இன்மையின் ஆன்ம அறிவை மயக்கும். அச்சத்தியைத் தன் திருமுன்னர்க் கொண்டு வருவதும் திருவடியின் கீழ் இருத்துவதும் அவன் விருப்பம். இதனையே மாயப்பிறவி உன் வசமே என்றார்.

மாயப் பிறவீ - வஞ்சனை நிறைந்த பிறப்பு; இந்திர சாலம் போன்ற நிலையில்லா உடல் என்பன கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்புக்கள்.

உன் வசமே வைத்திட்டிருக்கும் அதுவன்றி -

ஈண்டு;

திருச்சிற்றம்பலம்

“வீரமும் பூண்பர் விசயனோ டாயதொர்
தாரமும் பூண்பர் தமக்கன்பு பட்டவர்
பாரமும் பூண்பர்நற் பைங்கண் மிளிரர
வாரமும் பூண்ப ரரநெறி யாரே”

திருச்சிற்றம்பலம்

(திருமுறை 4-17-2)

என்பதும், முன்னம் 61-ம் திருப்பாடலில் “சோராமல் பிடித்தவாறு” என்றதன் விளக்கத்தில் எடுத்தாண்ட திருமுறை (5-19-9) பாடலும் நினைக.*

* மாணவனோ மனையவனோ வனத்தவனோ
துறந்தவனோ சடையன் றனோ
காணுமெவ னானுலன் பரசிவதன்
னுளமலருன் கழற்கே வைத்தோன்
பேணியவன் வயத்தனே யாகுவைநீ
சம்புவன் பிறவிப் பாரம்
பூணுவையன் றுலுனது பெருங்கருணைத்
திறனெம்மாற் புகல லாமோ

11

வரவுசெல விருப்பெனக்கு முக்கணக்கர்
நீரேதான் வகுக்க வல்லீர்
தரநலங்கள் முயல்கின்றீர் இம்மைமறு
மைப்பயன்கள் தரவுங் கிற்றீர்
கரவறவுட் புறமெங்குங் கலந்துநின்றீர்
முழுதறிவீர் கருணை மிக்கீர்
தெரிவுறுப்ப தென்ருமக்கென் னுயிர்த்துணைநீ
ரெனநினைவேன் தினமுந் தானே.”

34

(சிவானந்தவஹரி - தயிழாக்கம் - கவியரசு அவர்கள்)

உன் வசத்தே - நின்னுடைய, யின்னுடைய என்பனவும் பாடங்கள்.

ஆயக்கடவேன் - ஆராயக் கடமைப்பட்டவன் எனலுமாம்.*

இத்திருப்பாடலில், ஆன்மா, தற்போதமிழந்து தான் பதிவசமாக இயங்குதல் கூறப்படுகின்றது. இதனால், இப்பத்தின் கருத்தான **ஆத்தமா நிவேதனம்** புலனாதல் காண்க.

-
- * a) "For servant is not above the Lord; neither is the deciple above his master" (Imitation of Christ 10;24)
- b) "Thy will be done for I am Thy poor creature Thou canst slay me here or preserve me" (Luther)
- c) "Do with me what Thou wilt, Thy will is my will; I am Thine" (Epiletus)
- d) "The most perfect prayer is entire resignation to the decisions of the WILL of GOD. Not what I will but what Thou will. Thy will be done! Every other prayer is superfluours and contradicts this one" (Rousseau)
- e) "When thou prayest the Lord's Prayer, take as the foundation of it, Thy will be done, that is Thy will be done in all things, in soul and in body, in children, in relatives, in friends, in goods and chatters, and in every other thing which meets thee, either for weal or woe" (Jesus to chaterine of Genoa)
- f) A Spanish Mystic, Gregor Lopey prayer for three years in no other words than these; "Thy will be done on earth as it is in Heaven. Amen. Jesus"

504. கண்ணூர் நுதலோய் கழலிணைகள்
 கண்டேன் கண்கள் களிகூர
 எண்ணு திரவும் பகலுநான்
 அவையே யெண்ணு மதுவல்லால்
 மண்மேல் யாக்கை விடுமாறும்
 வந்துன் கழற்கே புகுமாறும்
 அண்ணு எண்ணக் கடவேனோ
 அடிமை சால அழகுடைத்தே.

க

(இ-ள்)

நுதல் விழியினனே; தலைவனே; நீ என்னைத் திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட போது, என் விழிகள் மகிழ்ச்சி மிக உன் இரு திருவடிகளையும் பார்த்தேன்; அங்ஙனம் பார்த்த நான்; இடையீடின்றி எப்பொழுதும்; அத்திருவடிகளையே சுட்டறிவால் நினையாது நினைப்பும் மறப்புமின்றி நினைத்துக் கொண்டிருப்பதல்லாமல்; நிலவுலகில் (நான்) உடலைவிட்டு நீங்கும் வகையினையும் உன்கண் உற்று உன் திருவடிகளை எய்தும் வகையினையும் நான் நினைப்பதற்குத் தகுதியுடையவனவனோ; (அவ்வாறு நினைப்பேனாகில்) என் அடிமைத் தன்மை மிக அழகுடையதே.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - “கண்ணூர் நுதலோய்; அண்ணு; கண்கள் களிகூர கழலிணைகள் கண்டேன்; இரவும் அவையே எண்ணுது எண்ணும் அது அல்லால்; யாக்கை மண்மேல் விடுமாறும் வந்து உன் கழற்கே புகுமாறும் எண்ணக் கடவேனோ; அடிமை சால அழகுடைத்தே” - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பொருள் காண்க.

கண் ஆர் நுதலோய் - நுதல் ஆர் கண்ணோய் என்பது “இல்முன்” என்பது “முன்றில்” எனவருதல் போல மாறி வந்தது. கண்ணுனது அருளுடைமை பற்றிச் சிறப்புடைய பொருளாயிற்று. நுதலான் என்னும் எழுவாய்ப் பெயர் ஈற்று னகர ஒற்று யகர ஒற்றும் “நுதலாய்” என்று விளிப்பெயராய் வந்தது. அவ்விளிப்பெயரில் ஆகாரம் ஓகாரமாய்த் திரிந்தது.

அண்ணு - இறைவன் எல்லா உயிர்க்கும் தலைவன். தலைவனாதலின் அண்ணு என்றார். அண்ணு - தலைவன்.

கனிகூர - திருப்பெருந்துறையில் ஞானசிரியனாக வந்த இறைவன் நம் அடிகளுக்குத் திருவடி தீக்கை நல்கினான். அதனால் உலகியல் நினைவுகள் நீங்கி மிகவுங் களிப்புண்டாயிற்று.

கழலிணைகள் கண்டேன் - கழலிணைகள் - முன்னம் போற்றித் திருவகவல் 9-ல் “மலரடி இணைகள்” என்றதன் கீழுரைத்தவை பார்க்க.

இரவும் பகலும் - இதன் முன் “யான்” என்ற சொல்லெச்சம் வருவிக்க.

அவையே எண்ணுது எண்ணும் அது அல்லால் - முன்னம் 7-ம் திருப்பாட்டில் “சாவது” என்றதன் கீழுரைத்தவை காண்க.

யாக்கை மண் மேல் வீடுமாறும் - வீழுமாறும் - என்று பாடம் கொண்டு ஸ்ரீமத் பாம்பன் குமர குருதாச சுவாமிகள், சீவன் முத்தர்கள் பருவுடலை இவ்வுலகில் துறவாமல் மேற்கதி எய்தினும்; பருவுடலை ஈண்டு நீத்து மேற்கதி எய்தினும் வீடுபேறு எய்துவர் என்று பல ஆதாரங்கள் காட்டி உண்மையை நிலை நாட்டுகின்றார். முன்னவர்கட்குச் சான்று சமயாசாரியர்களும் பெத்தான் சாம்பானும் ஆவர்; பின்னவர்க்குச் சான்று ஏனாதி நாயனார், மெய்ப் பொருள் நாயனார்; பெருமழலைக் குறும்ப நாயனார். தாயுமான சுவாமிகள் ஆகியோர் ஆவர் என்று விளக்குகின்றார். அவரது “**திருப்பா**” என்ற நூலின் பக்கம் ௨௨௨ முதல் ௨௨௭ முடியப் பார்க்க. (திருப்பா 1974-ம் ஆண்டு வெளியீடு - ஸ்ரீ மயூர நாதர் தேவஸ்தானம் - சென்னை. Pin.600041)

கழற்கே புகுமாறும் - கழற்கு - கழற்கண். நான்காம் வேற்றுமை உருபு ஏழாம் வேற்றுமைப் பொருளில் வந்த வேற்றுமை உருபு மயக்கம்.

சால அழகுடைத்தே - மிகவும் அழகுடையது அன்று - என்றவாறு* இத்திருப்பாடலில் திருவடிக் காட்சியும். அதனை எப்பொழுதும் நினைப்பும்

* “கருத்தி னாடாணை எந்தை

கண்ணி னாட மண்ணின் மேல்

ஒருத்த னாகி வந்த ளிப்பன்

என்று வேத மோதுமே” (மோகவதைப்பரணி-தத்துவராய சுவாமிகள்)

மறப்புமின்றி எண்ணுதலே ஆன்மாவின் கடமை என்றும்; உடல் நீக்கமும் வீடுபேறும் பற்றி எண்ணுதல் அன்று என்றும் கூறப்பட்டது. இதனால் இப்பத்தின் கருத்தான “ஆத்தம நிவேதனம்” பெற்றேும்.*

505. அழகே பிரிந்திட் டடிநாயேன்
அரற்று கின்றேன் உடையானே
திகழா நின்ற திருமேனி
காட்டி யென்னைப் பணிகொண்டாய்
புகழே பெரிய பதமெனக்குப்
புராண நீதந் தருளாதே
குழகா கோல மறையோனே
கோனே யென்னைக் குழைத்தாயே.

கO

(இ-ள்)

என்னை அடிமையாக உடையவனே; பழையமையானவனே; அரசனே; ஞானாசிரியக் கோலங் கொண்டவனே; அழகனே; உன் அடிமையும் இழிந்தவனுமாகிய நான், அவமான செயல்களை இடைவிடாது செய்து விட்டுப் பெருங்குரலெடுத்து அழுகின்றேன்; விளங்குகின்ற உன் திருஉடம்பைக் காட்டி என்னை அடிமை கொண்டனே; புகழுள்ள உன் திருவடிப் பேற்றினே, நீ எனக்குக் கொடுத்து அருளாமல் வருந்தச் செய்தனையே, இதுமுறையாகுமா? ஆகாது.

(வி-ரை)

இத்திருப்பாடலை; - உடையானே; புராண; கோனே; அழகே; கோல மறையோனே; புரிந்திட்டு; அடி நாயேன்; அரற்றுகின்றேன்; திகழாநின்ற திருமேனி காட்டி; என்னைப் பணிகொண்டாய்; புகழே பெரிய பத மெனக்கு; நீதந்து அருளாதே; என்னைக் குழைத்தாயே - என்று அன்னுவயம் செய்து கொண்டு பாடல் முழுவதற்கும் பொருள் காண்க.

* “Prasada Says the mind seeks Black beauty; Do as Thou dost wish; who wants Nirvana”
Ramprasad

இத்திருப்பாடலில், இரண்டாமடியிலும், மூன்றாமடியிலும்; மூன்றாமெழுத்து எதுகையாக வந்துள்ளது.

புராண - கால தத்துவம் கடந்து நிற்கும் பழைமையானவனே; **புராண;** **குழகா;** **கோல மறையோனே;** **கோனே** - இவையனைத்தும் விளிகள்.

குழகன் - தனது மேன்மையால் சிறியாரோடும் கலந்து பழகுவவன் என்று திருவாய் மொழி வியாக்கியானத்தில் உரைப்பர் வைணவர். மற்றொரு வைணவ வியாக்கியானத்தில் “இஷ்ட வினியோகர்க்காம்படி பவ்யன்” என்றார். அடியார்கள் தங்கள் விருப்பப்படி பயன்படுத்திக் கொள்ளும் வண்ணம் பணிவாக உள்ளவன் - என்பது பொருள்.

அழகே - ஏகாரத்தை எதிர்மறை விடை குறித்து வந்த வினாவாக ஓகாரமாகக் கொண்டு அதன் பின் “இஃது” என்ற சொல்லெச்சம் வருவித்துக் “குழைத்தாயே” என்பதன் பின் கூட்டிக் குழைத்தாயே இஃது அழகோ; அழகன்று என்று முடித்தலுமொக்கும்.

கோல மறையோனே - திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகளை ஆட்கொள்ள வந்துழி இறைவன் தாங்கி வந்த ஞானசிரியக் கோலம்.

புரிந்திட்டு - இடைவிடாது செய்து. திருப்பெருந்துறையில் நம் அடிகள் இறைவனால் ஆட்கொள்ளப்பெற்று அவன் திருமுன்னர் இருந்தார்கள். அப்பொழுது ஆணவமலம் ஆற்றல் மடங்கி இருந்தது அடிகள் செய்தன எல்லாம் தவச் செயல்களாகவே இருந்தன. பின்னர் இறைவன் நீங்கினான். நம் அடிகள், இறைவனுடன் வந்த சிவகணங்களான ஏனைய அடியவர்கள் கூட்டத்தில் கலந்திருந்தார்கள். அது சீவன் முத்தர்கள் கூட்டம். அவர்கள் திருவேடங்களையும், திருப்பெருந்துறைக் கோயிலையும் சிவபெருமானாகவே கொண்டு வழிப்பட்டார். ஆதலின் நம் அடிகளின் செயல்கள் தவச் செயலாகவே தொடர்ந்தன. பின்னர் அவர்களும் மறைந்தனர். தொடர்ந்து வந்த மதுரை நிகழ்ச்சிகள் நம் அடிகளை உலகியல் நிகழ்ச்சிகளில் ஈர்த்தன. அந்நிலையில் நம் அடிகள் தாம் செய்த செயல்கள் அனைத்தும் தவச் செயல்களுக்கு மாறான அவச்செயல்களாகக் கொண்டார்கள். அவற்றை இடைவிடாது செய்தாகவும் கொண்டார்கள். **புரிதல்** - இடைவிடாது செய்தல்.

ஈண்டுச் சிவஞானபோதம் பன்னிரண்டாம் சூத்திரம் நினைக.

புரிதல் - எப்பொழுதும் செய்தல் (திருக்குறள் 5 பரிமேலழகர் உரைபார்க்க)

அரற்றுகின்றேன் - அழகில்லாத செயல்களை இடைவிடாது செய்து கொண்டு நற்பயன் வேண்டி வாய் விட்டுப் பெருங்குரலில் அழுகின்றேன் - என்பது கவியரசு அவர்களின் உரைக்குறிப்பு.

திகழா நின்ற திருமேனி காட்டி என்னைப்பணி கொண்டாய் - நம் அடிகள், திருப்பெருந்துறையை நீங்கித் தில்லைவரையும் தலயாத்திரையை மேற்கொண்டுழி ஒவ்வொரு தலத்திலும் இறைவன் திருப்பெருந்துறையில் ஆட்கொண்ட ஞானாசிரியக் கோலமே காட்டிப் பணி கொண்ட சரித வரலாறு.

புகழே பெரியபதம் - **புகழே** - மறைகளாலும் ஆகமங்களாலும் எண்ணற்ற அடியார்களாலும் புகழ்ந்து துதிக்கப்பட்ட பெரியபதம். புகழன்றி வேறு கூறப்படாத பதம். ஏகாரம் பிரிநிலை.

பெரியபதம் - அதற்கு மேல் வேறு பெரிய தில்லாத பெரியநிலை. சிவசாயுச்சியம். **சீரேயஸ்** என்பர் வடமொழியாளர். **சிறப்பு** என்பர் திருவள்ளுவர் (திருக்குறள் 31 பரிமேழகர் உரை பார்க்க)

குழைத்தாயே - இச்சொல் இப்பத்தின் முதல் திருப்பாட்டின் முதற்சீருடன் மண்டலித்து அந்தாதி நிறைவாதல் காண்க.

இத்திருப்பாடலில், இறைவன் தன் அடிமையாகிய ஆன்மாவுக்குத் திருவருள் பாலிக்காமையும், அந்நிலையிலும் ஆன்மா, தன் அடிமைப் பண்பினின்றும் நெகிழாமையும் கூறப்படுகின்றன; இவற்றால் இப்பத்தின் கருத்தான **ஆத்தமா நிவேதனம்** புலனாதல் பெற்றோம்.

தொகுப்புரை:-

உடையாய், என்னை அடிமை கொண்டு ஆள்வோய்; பிறைகுடி; கொடியிடை பங்கா; எம் அரசே; சிவலோகா; எட்டுத் தோள்களும் மூன்று விழிகளும் கொண்ட எம் தலைவனே; மான் விழியாள் கணவா; மலை

போன்றவனே; நெற்றிக்கண்ணனே; பழையமையனே; எளிமைப்பண்பினனே; அழகிய ஞானசிரிய அந்தணனே;

நீ, என்னை என் தொல்வினையினின்றும் காத்து அருள் பாலிக்காது விட்டிருப்பின், நான் முயன்றாலும் அத்துன்பினின்றும் விடுதி பெற்றிரேன்; நான் பிழை செய்யினும் பொறுத்தல் வேண்டாவோ? இது முறையோ; நான் ஓல மிடினும் நீ அருள் பாலியாமை தகுமா? என் துன்பமெல்லாம் நீங்கும் வண்ணம், என்னை அடிமை கொண்டாய் என்றிருந்தேன்; என்மாட்டு இரங்கி இவ்வுடலை அழிக்காது ஏன்? என்னை விளித்து ஏவல் தராது ஒறுத்தால் மட்டும் போதுமா? எதற்கும் தகுதியற்ற இழிந்த என்னை, உய்யும் வண்ணம் அந்நாளில் அடிமை கொண்ட நின் திருவருள், இன்று இல்லாது போய் விட்டதோ? மலை போன்ற என் தவறுகளை குணங்களாகக் கொண்டு அருள் பாலிப்பின் ஒன்றும் கெட்டுப் போகாதே? நான் உன் பெருமையை மறக்கும் வண்ணம் செய்து, பிறவியில் அலையச் செய்தாய்; என் அறியாமையைத் திருவுள்ளம் பற்றி, அருள் பாலித்து, மீள உன்பால் அழைத்துக் கொள்ளு நாள் என்று? அதன் பின் நான் உன்னைப் புகழ்ந்து பாடுவது என்று? நாவையுள்ளிட்ட கருவிகள் நீயே; தெளிவடையும் வழியும் நீயே; நன்மைகளும் தீமைகளும் நீயே; ஈண்டுவேறு தன்மை யாதுமில்லை; ஆதலின் நான் தெளிவடையும் வழி உன்னையன்றி வேறு எது? எனவே, நான் திகைப்புற்றால், நீ என்னைத் தெளிவிக்க வேண்டாவோ? என் தேவைகளை அறிவோனும், நான் விண்ணப்பம் செய்யும் அனைத்தையும் அருள்வோனும், உன்னை எய்த விரும்பும் நான்முகனுக்கும் திருமாலுக்கும் அரியவனும் நீயே. நீ, எதனை எனக்கு அருள வேண்டும் என்று திருவுள்ளம் பற்றுக்கின்றாயோ, அதனையே யானும் விரும்பி வேண்டுவதன்றி, உன்பால் வேறுயாதேனும் வேண்டுவேனாயின், அஃதும் உன் திருவருளால் என் உள்ளத்தில் முகிழ்த்த எண்ணமாகு மன்றோ? என்னை அடிமை கொண்ட நாளிலேயே, என் உடல் பொருள் ஆவி மூன்றனையும் உன்னுடையவாக ஏற்றுக் கொண்டாயன்றோ? ஆகையால், இன்று ஏதேனும் துன்பம் நண்ணுமோ? எனவே, நீ எனக்கு நன்மை செய்வாயோ; அன்றி அது செய்யாமல் விடுவாயோ; அதனை முடிவு செய்யும் தலைவன் நான் அல்லன். மாயேயமாகிய இப்பிறவியை உன்னிடம் ஒப்படைத்து விட்டுச் செயலற்றிருப்பதன்றி; என்னைப் “பிறப்பிறப்பில்

செலுத்துவாயோ, அல்லது வீட்டுலகில் உய்ப்பாயோ”, என்று ஆராயும் தன்மை எனக்குளதோ? அதற்கு நான் அதிகாரியல்லன். உன் திருவடிகளை, நீ என்னைத் திருப்பெருந்துறையில் அடிமை கொண்ட போதே கண்ணூரக் கண்டுகளித்தேன்; பின்னர், அவற்றைச் சுட்டறிவால் நினையாது, நினைப்பும் மறப்புமின்றி எப்பொழுதும் நினைத்துக் கொண்டிருப்பதன்றி, இவ்வுலகில், நான், இவ்வுடலை விட்டு நீங்குவது பற்றியும், உன்பால் வந்து உன் திருவடிப்பேற்றை எய்துவது பற்றியும் நினைப்பதற்குத் தகுதியுள்ளவனே; தகுதியுள்ளவன் என்று கருதுவேனாகில் என் அடிமைப்பண்பு மிகவும் அழகற்றதாகு மன்றோ? நான் தவமற்றவற்றை இடைவிடாது செய்து விட்டுப் பெருங்குரலெடுத்து அழுகின்றேன்; விளங்குகின்ற உன் திருவடிவத்தைக் காட்டி என்னை அடிமையாக ஏற்றுக் கொண்டாய்; புகழுள்ள சிவ சாயுச்சியத்தை எனக்கு நல்காமல் வருந்தச் செய்தனையே; இது முறையன்று.

தலவிசேடம்:—

திருப்பெருந்துறை:— சிவபுராண உரையின் ஈற்றில் உரைக்கப்பட்டது.

திருச்சிற்றம்பலம்

பிற்சேர்க்கை — 1

உ
சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

அன்பர் ஒருவரின் வினாவும் உரையாசிரியரின் விளக்கமும்.

சிவபுராணக்கருத்து, “சிவனது அனாதி முறையான பழைமை”. இதற்குத் தாங்கள் கொடுத்துள்ள இலக்கணக்குறிப்புச் சிவக்குடில் விளக்கத்தில் முதற்பகுதி பக்கம்-10-ல் உள்ளது. அதனை விளக்கவேண்டுகிறேன்.

C.N. முத்துகுமாரசாமி
கோவைப்புதூர்.

விளக்கம் :

சிவ - செம்மை; மங்கலம். புராணம் - தொன்மை. இருசொற்களும் சிவத்தையே குறித்து நின்றன.

சிவம் - செம்மையாயுள்ளது, இனிச் செம்மை செய்ய இயலாததுமாம். எனவே இது பண்புப்பெயர்.

புராணம் — பழைமை. இஃதும் பண்புப்பெயர். இரு பண்புப்பெயர்கள் கூடியதால் இருபெயரொட்டாயிற்று.

“பண்பை விளக்கு மொழிதொக்கனவும்
ஒருபொருட் கிருபெயர் வந்ததும் குணத்தொகை”

நன்னூல் சூத்திரம் -365.

வரலாறு — ஆயன்சாத்தன் - பண்புத்தொகை. விரியுமிடத்து ஆயனாகிய சாத்தன் என விரியும். அவ்வாறே சிவ+புராணம் என்பது விரியுமிடத்துச் “சிவனாகிய பழைமை” என விரியும். அஃதாவது சிவனாகிய தொன்மை. எனவே இஃது இருபெயரொட்டுப் பண்புத்தொகை.

புராணம் என்பது காலம் குறித்ததாகக் கொள்ளின் காலத்தத்துவங் கடந்த பரம்பொருளாகாது. செம்மை, புராணம் இரண்டுமே பண்பும் பண்பியுமாம். செம்மை - செந்நிறமான சிவம் எனக் கொள்ளின் செம்மை - பண்பு; சிவம் - பண்பி. வண்ணம் முதலிய பண்புகள் மாயேயங்களாம்;

அவை மாயை கடந்து நிற்கும் பரம்பொருளுக்குப் பண்பாகா. சிவம் செந்நிறமானது என்ற நிலை, இறைவன், ஆன்மாக்கள் பொருட்டுச் சுத்தமாயா தத்துவங்களில் இறங்கி வருவது பிற்கால நிகழ்ச்சி. இந்நிலை அநாதி நிலையாகிய தொன்மையைக் குறிக்காது.

சிவம் பண்பி; செம்மை தாதான்மிய சக்தியாகிய சக்தி எனலாமோ எனில் பரநிலையில் சக்தி இறைவனுடன் உட்கலந்து வெளிப்படாது நிற்கும்.

சிவபுராணம் - என்பதனை ஆகுபெயராகக் கொள்ளலாமோ எனின்;

“ பொருள்முத லாரோ டளவைசொற் றுனி
கருவி காரியங் கருத்த னாதிபுள்
ஒன்றன் பெயரா னாதற்கியை பிறிதைத்
தொன்முறை யுரைப்பன வாகு பெயரே”

நன்னூல் சூத்திரம் - 290

வரலாறு-

நீலம் சூடினாள் - நிறக் குணப்பெயர். அதனையுடைய குவளை மலர்க்கு ஆதலால் குணவாகு பெயர்.

ஈண்டு, நீலம், குவளை இரண்டும் மாயேயங்கள். பரநிலையில் சிவத்தைத் தவிர வேறு பொருளில்லை. ஆதலின் பண்பும், பண்பியும் சிவமே. புராணமும் அவ்வாறே.

‘சிவனது அனாதி முறைமையான பழைமை’:-

இதில் சிவனது என்பதிலுள்ள ஆறும் வேற்றுமை உருபு; ஏதுப்பொருளில் வந்த ‘இன்’ என்னும் ஐந்தன் உருபுப் பொருளில் வந்த வேற்றுமையுருபு மயக்கம்.

ஏதுப் பொருளாவது ஒரு பொருளின் பெருமை முதலியவற்றிற்கு ஏதுவாதலாம்.

எடுத்துக்காட்டு:- கல்வியிற் பெரியவர் கம்பர் என்புழி கம்பரின் பெருமைக்கு ஏதுக்கல்வியாதலாற் கல்வி ஏதுப்பொருள்.

அவ்வாறே ஈண்டுச் சிவத்தின் பெருமைக்கு அதன் அனாதி முறைமையான பழைமை ஏதுவாதல் பெற்றும்.

பிற்சேர்க்கை - 2

உ

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்இப்பகுதியில் வரும் திருவாசகப்பாடல்களின்
முதற்குறிப்பகராத்

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
அ		இயக்கி	443	கடலே	498
அடியார்	487	இரங்கு	101	கண்ணார்	546
அடியேன்	518	இரந்தி	146	கமல	392
அதுபழ	57	இருடி	309	கருடக்	240
அருண	37	இன்பான்	22	கல்லாத	462
அருளாதொ	104	இன்றென	150	கலந்து	484
அருளார	483	இன்னிசை	45	கா	
அரைச	129	உ		காப்பா	340
அரைசே	94	உகந்தா	88	கி	
அல்லிக்	322	உடையா	79	கிஞ்சு	13
அழகே	548	உணர்ந்த	134		
அளவி	472	உருத்	458	கு	
அளித்து	206	உற்ற	305	குழைத்தாற்	514
அளிபுண்	251	எ		குறை	140
அறவே	495	எங்குண	390		
அறுக்கி	191	எண்ணி	292	கூ	
அன்ப	182	எய்த்	254	கூடிக்	508
அன்பி	126	ஏ		கூவின	42
அன்றே	538	ஏசா	99	கூறுநா	529
ஆ		ஏதமி	6	கை	
ஆட்டுத்	188	ஏராரி	2	கையாற்	260
ஆயமொ	25	ஒ			
ஆற்ற	317	ஒன்றும்	521	கோ	
இ		க		கோல	434
இந்திரி	451			கோற்றேன்	19
இப்பா	16			சா	

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
சாதி	464	து		பாங்கி	475
சீ		துடிகொ	394	பாடிமால்	354
சிரிப்பா	109	துணியா	500	பார்பத	154
சீ		துப்பனே	398	பாரொடு	346
சீவார்ந்	245	ந		பாரோர்	257
சு		நல்கா	114	பாவநாசா	371
சுடர்	314	நா		பீ	
சுருள்	221	நாயிற்	541	பிட்டு	426
செ		நி		பிணக்கி	420
செடியா	262	நிருத்த	388	பித்த	287
செய்ய	11	நினைய	330	பிறவி	468
செழுக்	212	நீ		பிறிவறி	232
சோ		நீக்கி	298	பு	
சோதியா	159	நீண்ட	319	புலைய	178
சோதியே	380	நீதி	279	புவனி	71
சோலைப்	27	நெ		புற்று	175
ஞா		நெக்கு	332	பூ	
ஞாலமி	201	ப		பூனெ	432
த		பஞ்சின்	363	பூதங்கடோ	51
தந்த	163	பண்ணி	360	பூதங்களை	478
தா		பத்திமை	470	பெ	
தாதாடு	9	பந்தனை	369	பெரும்பெரு	217
தாதாய்	335	பப்பற	54	பே	
தாரா	503	பரவு	289	பேத	439
தீ		பரிந்து	328	பொ	
திகழத்	326	பருதி	366	பொத்தை	295
திருந்து	414	பழுதி	373	பொய்யனே	170
		பா		பொழிகின்ற	219
				போ	

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
போது	198	மு		வல்லேவா	358
போற்றி	33	முத்தனே	405	வழங்கு	235
ம		முந்திய	60	வி	
மருளனே	412	முழுமுதலே	92	விண்ணக	67
மலங்கி	429	முன்னின்	84	வினைப்பி	455
மா		முன்னே	282	வெ	
மாயனே	194	மெ		வெஞ்சே	265
மாதழ	224	மெய்யனே	402	வெறுப்	215
மாவடு	229	மே		வே	
மாறி	120	மேவு	493	வேண்டத்	531
மானேர்	525	மொ		வேண்டும்	491
மாணோர்	506	மொய்பால்	242	வை	
மி		வ		வைப்புமா	272
மிடைந்தெ	248	வம்பனேன்	351		
மின்கணி	227				

பிற்சேர்க்கை - 3

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருவாசக உரையில் இப்பகுதியில் வரும் மேற்கோள்பாடல்களின்
முதற்குறிப்பகராதி

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
அ		அன்ப	510	ஊ	
அங்கைகொ	334	அன்பில	181	ஊருணி	441
அங்கையி	204	அன்பின்	533	ஊனாகி	527
அஞ்சு	123	அன்புறு	148	ஊனாயு	156
அடக்க	96	அன்னவ	268	எ	
அடன்	63	ஆ		எங்கு	157
அடிய	272	ஆடு	427	எந்நா	321
அடுபழி	542	ஆதார	465	எம்பி	353
அடையா	213	ஆதித்	387	எருமை	130
அண்ண	461	ஆய	169	எழுந்	396
அணியு	196	ஆவ	523	எவ்வு	528
அத்து	211	ஆறுமு	385	எள்க	397
அப்பனே	399	இ		என்பி	228
அம்பு	448	இயல்	261	என்னை	437
அரக்க	4	இரும்	325	எனக்	84
அரவ	421	இறவா	433	ஏ	
அரிச்சி	113	இன்றே	540	ஏதுக்	424
அருக்க	367	இன்னு	492	ஏர்	32
அரும்பொ	200	ஈ		ஏழு	8
அருளினு	82	ஈயென	97	ஏவி	350
அல்லி	324	உ		ஐ	
அலையி	132	உண்ப	473	ஐந்த	124
அழுகின்	382	உணர்ச்	314	ஐய	542
அளித்து	208	உதித்த	530	ஒ	
அற்ற	517	உய்ய	403	ஒருபர	158
அறன	320	உள்ளம்	144	ஒருபா	333
அறியா	177	உறுகயி	124	ஒருபொரு	138
அறிவா	166			ஒருபொழு	482
அறிவொ	147				
அறுவ	342				

பிற்சேர்க்கை - 3

vii

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
ஒளிக்கு	138	காமம்	467	சு	
ஒளியை	159	காமர்	202	சுட்டறு	450
ஒன்று	100	காமனை	397	சுவைமை	530
ஓ		காரி	347		
ஓதுவல்	211	கால	466	சூ	
க		கி		சூக்க	268
கங்கை	324	கிடைக்க	165	செ	
கட்ட	429	கு		செடி	2
கடல்	502	குலம்	271	செத்த	108
கடுத்த	387	குழலோ	69	செத்துச்	442
கண்குளி	321	குறுமுனி	278	சொ	
கண்ட	462	கொ		சொல்லா	186
கண்ணு	446	கொக்கொக்	96	சொன்ன	476
கயந்த	320	கோ		சூ	
கயிலை	183	கோங்கிள	53	சூல	333
கருத்தி	547	கோடி	356	சூன	416
கரம	268	கோயில்	78	சூனே	361
கருங்க	393	சா		த	
கருப்பத்	55	சாத்தி	466	தடவுங்	445
கல்லா	362	சாதலு	452	தண்ணிய	480
கல்லா	374	சாந்த	534	தா	
கல்லின்	244	சார்பு	428	தாராத	505
கலைக்குறை	196	சி		தாராஅ	505
கலைக்குறை	517	சிந்தைக	476	தாவில்	31
கழுது	333	சிந்தைய	454	தி	
கற்புறு	441	சிந்தையை	526	திங்கள்	510
கற்றதே	124	சிம்மாந்து	400	திருத்தனை	157
கன்ன	122	சிறிய	434	திருப்பதி	235
கா		சிறை	4	து	
காக்க	105	சீ		துண்ணென்	180
காகமு	441	சீத்தா	10	துருத்திச்	428
காசும்	386			துறவா	72
காட்சி	420				

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
தூ		நீ		பு	
தூய	472	நீடு	320	புரங்க	475
தெ		நீதி	387	புழு	5
தென்ன	423	நீருகி	421	புவனி	71
தே		நா		புன்மை	533
தேடிச்	259	நாலும்	285	புவம்	62
தேரா	304	ப		பூ	
தேவரிற்	283	படர்	456	பூத	480
தேவியை	355	பத்த	406	பூவி	307
தோ		பத்தி	124	பெ	
தோற்றந்	203	பரவு	496	பெருக	379
ந		பரவை	497	பெருமை	133
நல்ல	147	பரிமள	386	பே	
நற்றமிழ்	524	பலகலை	66	பேதைமை யொன்றோ	524
நன்றாக	362	பலபல	430	பேதைமையென்னு	515
நன்று	142	பலரை	138	பொ	
நன்ன	356	பழுதில	62	பொய்	173
நா		பளகரு	169	பொறி	124
நாகாங்க	535	பளிக்கறை	208	பொன்மை	479
நாட்டு	410	பறப்பை	90	ம	
நாடும்	259	பன்னி	307	மணி	440
நாடுந	80	பனியாய்	407	மருள	414
நாயினு	543	பா		மலைக்கு	396
நீ		பாட்ட	189	மலைபல	18
நிராமயகு	513	பாதம்	280	மன்ன	388
நிராமயபு	352	பார்த்த	303	மன்னுமிந்	299
நிருத்த	136	பார்ப்பு	342	மன்னுமிரு	152
நின்னை	527	பாவனா	474	மனவட்	18
		பி		மா	
		பிரார்த்	484	மாகனக	69
		பிறைக்க	369	மாண	544

பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்	பாடல்	பக்க எண்
மு		வ		விளங்க	348
முத்தா	246	வஞ்ச	193	விளையா	161
முருக	356	வண்டு	323	விறலி	48
முருகி	223	வரவு	544	வினையின்	249
முழுதி	93	வருமுறை	477	வீ	
முளித	256	வலிவா	408	வீரமு	544
மூ		வா		வே	
மூரி	440	வாசத்	89	வேதா	337
மெ		வாயிலே	294	வேந்தா	171
மெய்	65	வாரிக்	237	வேயுறு	47
மை		வாழா	345	வை	
மைத்த	502	வானி	361	வைகறை	408
யா		வானே	95	வைதெழு	424
யாண்டு	476	வீ			
யாவர்	401	விரிஞ்	522		
		விழுதா	537		

